TIÊU NGHIÊU NGUYỆT author
CÔ ẤY biết TẤT CẢ
HACHONIE editor

Cô Ấy Biết Tất Cả

Tiêu Nghiêu Nguyệt

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trinh Thám
Văn án:

Từ lần gặp nhau ở hiện trường vụ án đã mở ra duyên phận của Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch

Anh là Đội trưởng đội cảnh sát hình sự trẻ tuổi nhất Hải Đô, anh gặp giáo sư pháp y trẻ tuổi nhất Học Viện Hình Cảnh.

Anh xuất thân danh môn, cường thế đoạt hào, vậy mà trong ngàn người chỉ thấy được một mình cô

Cô trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm mặc, thông minh tuyệt đỉnh, lại hết lần này đến lần khác không nhìn ra được chuyện tình cảm nam nữ.

Hai người một lạnh một nóng, sớm chiều ở cùng nhau lại tạo nên sự ăn ý hiếm có.

Hỏa hoạn trong mật thất vào nửa đêm, Ngôi sao trẻ chết một cách lạ lùng, Vừa dứt câu chửi thì có thi thể rơi xuống đất.

Từng vụ án mang tên vở kịch được thiết kế cách tỉ mỉ, đang lặng lẽ trình diễn.

Bí ẩn của Thẩm Lưu Bạch dần dần chuyển động.

Chỉ đến khi bức màn hạ xuống, cô và anh cùng sóng vai, cùng nhau nghe âm thanh của người chết.

Cô nói, đừng để mắt lừa mình.

Bởi vì, cô biết tất cả.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7: 7: Dấu Vết Còn Lại
- Chương 8: 8: Căn Phòng Không May
- Chương 9: 9: Manh Mối Còn Lại
- Chương 10: 10: Giao Chiến Chính Diện
- Chương 11: 11: Sơ Hở
- Chương 12: 12: Đánh Cờ
- Chương 13: 13: Tranh Chiến Tương Đối
- Chương 14: 14: Ván Cờ Cao Chiêu
- Chương 15: 15: Chân Tướng Rõ Ràng
- Chương 16: 16: Bụi Trần Lắng Đọng
- Chương 17: 17: Trung Tâm Pháp Y
- Chương 18: 18: Hàng Xóm Mới
- Chương 19: 19: Ăn Sáng Cùng Nhau
- Chương 20: 20: Tin Đồn
- Chương 21: 21: Hoa Rơi Ở Tân Hải
- Chương 22: 22: Người Phụ Nữ Treo Cổ
- Chương 23: 23: Lo Lắng Của Anh
- Chương 24: 24: Chủ Nhà Thần Bí
- Chương 25: 25: Hiện Trường Đầy Cạm Bẫy
- Chương 26: 26: Tiểu Thịt Tươi Kiêu Ngạo
- Chương 27: 27: Điểm Đáng Nghi Nhất
- Chương 28: 28: Hình Ảnh Người Thần Bí
- Chương 29: 29: Lãnh Địa Ý Thức
- Chương 30: 30: Ẩn Tình
- Chương 31: 31: Đêm Giải Phẫu
- Chương 32: 32: Phát Hiện Khi Nghiệm Thi
- Chương 33: 33: Kéo Tơ Lột Kén

- Chương 34: 34: Suy Đoán Của Thẩm Lưu Bạch
- Chương 35: 35: Người Đàn Ông Cải Trang
- Chương 36: 36: Nổi Lên Mặt Nước
- Chương 37: 37: Hung Thủ
- Chương 38: 38: Nhận Tội
- Chương 39: 39: Chân Tướng
- Chương 40: 40: Dư Âm
- Chương 41: 41: Tâm Tư Của Cận Hải Dương
- Chương 42: 42: Không Tự Nhiên
- Chương 43: 43: Họp Mặt Bạn Học
- Chương 44: 44: Thầy Đồ Hạo Nhiên
- Chương 45: 45: Cái Gọi Là Tình Địch
- Chương 46: 46: Từ Chối
- Chương 47: 47: Khách Không Mời Mà Đến
- Chương 48: 48: Hạng Mục Php
- Chương 49: 49: Đêm Nguyền Rủa
- Chương 50: 50: Đêm Khuya Kinh Hồn
- Chương 51: 51: Vòng Quay Tử Thần
- Chương 52: 52: Dấu Vết Khả Nghi
- Chương 53: 53: Ba Mẹ Xuất Hiện
- Chương 54: 54: Cách Cư Xử Kỳ Quái
- Chương 55: 55: Lời Mời Của Anh
- Chương 56: 56: Làm Chứng Dối
- Chương 57: 57: Quyển Sách Thần Bí
- Chương 58: 58: Bà Đồ Kha Tĩnh
- Chương 59: 59: Đánh Bại
- Chương 60: 60: Thổ Lộ Lần Hai
- Chương 61: 61: Cận Hải Dương Suy Đoán
- Chương 62: 62: Khí Thế Bức Người
- Chương 63: 63: Lợi Dụng Cơ Hội
- Chương 64: 64: Sinh Mạng Mới
- Chương 65: 65: Trận Chiến Đầu Tiên
- Chương 66: 66: Không Bằng Cầm Thú
- Chương 67: 67: Phản Công
- Chương 68: 68: Chứng Cứ Mới
- Chương 69: 69: Cận Hải Dương Anh Thua Rồi
- Chương 70: 70: Tranh Thủ Ăn Ké

- Chương 71: 71: Tổ Chức Bí Ẩn
- Chương 72: 72: Cô Tự Mình Ra Tay
- Chương 73: 73: Chịu Đả Kích Lớn
- Chương 74: 74: Thân Thế Bí Ẩn
- Chương 75: 75: Hung Thủ Sa Lưới
- Chương 76: 76: Lời Mời Của Quỷ
- Chương 77: 77: Bay Đến Diễm Phúc
- Chương 78: 78: Đừng Làm Rộn
- Chương 79: 79: Đồ Của Phụ Nữ
- Chương 80: 80: Tin Đồn
- Chương 81: 81: Đắm Tàu
- Chương 82: 82: Người Chết Bí Ẩn
- Chương 83: 83: Chuyện Cẩu Huyết Ở Nhà Họ Tô
- Chương 84: 84: Thi Thể Đột Nhiên Xuất Hiện
- Chương 85: 85: Vợ Chưa Cưới
- Chương 86: 86: Không Xác Định Được Danh Tính
- Chương 87: 87: Đây Là Vụ Án Giết Người
- Chương 88: 88: Thiếu Sót Ở Hiện Trường Vụ Án
- Chương 89: 89: Động Lòng
- Chương 90: 90: Bạn Gái
- Chương 91: 91: Vô Tình Gặp Ở Nhà Hàng
- Chương 92: 92: Tảo Cát Dị Biến
- Chương 93: 93: Liên Tiếp Xảy Ra Chuyện Bất Ngờ
- Chương 94: 94: Nghi Ngờ
- Chương 95: 95: Thủ Đoạn Của Cận Thiếu
- Chương 96: 96: Tống Thành Mân Nổi Giận
- Chương 97: 97: Nội Chiến
- Chương 98: 98: Thẻ Cao Cấp Nhất
- Chương 99: 99: Thú Nhận
- Chương 100: 100: Cô Là Văn Nguyên Hinh
- Chương 101: 101: Cô Bị Theo Dõi
- Chương 102: 102: Giẫm Lên Vẩy Của Cận Thiếu
- Chương 103: 103: Người Đàn Ông Lạ
- Chương 104: 104: Thanh Mai Trúc Mã
- Chương 105: 105: Ghen Tuông
- Chương 106: 106: Ba Người Cùng Đi Dạo
- Chương 107: 107: Ngọn Lửa Lúc Nửa Đêm

- Chương 108: 108: Dấu Vết Của Trận Hỏa Hoạn
- Chương 109: 109: Thư Tuyệt Mệnh
- Chương 110: 110: Những Thành Viên Trong Gia Đình Kỳ Lạ
- Chương 111: 111: Giết Người
- Chương 112: 112: Một Đêm Bên Nhau
- Chương 113: 113: Thẩm Lưu Bạch Anh Không Thể Đợi Được Nữa
- Chương 114: 114: Nội Loạn Ở Nhà Họ Chu
- Chương 115: 115: Tình Địch Tỏ Thái Độ
- Chương 116: 116: Điểm Đáng Nghi
- Chương 117: 117: Lời Khai Của Bảo Vệ
- Chương 118: 118: Xem Camera Giám Sát Cùng Nhau
- Chương 119: 119: Việc Tư Hay Việc Công
- Chương 120: 120: Đứa Con Nói Dối
- Chương 121: 121: Người Vợ Nói Dối
- Chương 122: 122: Bằng Chứng Của Tình Nhân
- Chương 123: 123: Có Ẩn Tình Khác
- Chương 124: 124: Bằng Chứng Quan Trọng
- Chương 125: 125: Anh Có Cách Để Xác Minh
- Chương 126: 126: Nghi Ngờ Của Anh
- Chương 127: 127: Bí Mật Là Thời Gian
- Chương 128: 128: Quá Khứ Của Cô
- Chương 129: 129: Kẻ Đột Nhập Vào Rạng Sáng
- Chương 130: 130: Họ Đều Là Hung Thủ
- Chương 131: 131: Bi Kịch Gia Đình
- Chương 132: 132: Giả Vờ Đáng Thương Chiếm Sự Thương Cảm
- Chương 133: 133: Hẹn Hò
- Chương 134: 134: Trò Chơi Trinh Thám Thực Tế
- Chương 135: 135: Biệt Danh
- Chương 136: 136: Sức Hấp Dẫn Không Thể Cưỡng Lại
- Chương 137: 137: Anh Thích Em Của Bây Giờ
- Chương 138: 138: Người Chơi
- Chương 139: 139: Tiểu Hoan Hoan
- Chương 140: 140: Anh Làm Gì
- Chương 141: 141: Thi Thể Và Hiện Trường Vụ Án
- Chương 142: 142: Chọn Thân Phận
- Chương 143: 143: Yêu Cầu Của Chu Mạn
- Chương 144: 144: Một Mình

- Chương 145: 145: Căn Phòng Ma Quái Thật Sự
- Chương 146: 146: Bước Chân Trong Đêm Tối
- Chương 147: 147: Bị Nhốt Ở Biệt Thự
- Chương 148: 148: Hai Người Phụ Nữ Mất Tích
- Chương 149: 149: Thẩm Lưu Bạch Anh Phải Nói Chuyện Với Em
- Chương 150: 150: Dấu Vết
- Chương 151: 151: Có Người Trên Trần Nhà
- Chương 152: 152: Cô Gái Bị Hôn Mê
- Chương 153: 153: Cô Ấy Là Pháp Y Tôi Là Cảnh Sát
- Chương 154: 154: Người Thứ Mười Ba
- Chương 155: 155: Vụ Án Cũ
- Chương 156: 156: Sóng Ngầm
- Chương 157: 157: Ông Chủ Trịnh Xui Xẻo
- Chương 158: 158: Manh Mối
- Chương 159: 159: Người Chết Trong Gương
- Chương 160: 160: Người Tương Tự Nhau
- Chương 161: 161: Nghi Ngờ Lẫn Nhau
- Chương 162: 162: Đồng Phạm
- Chương 163: 163: Tập Trung Vào Nghi Phạm
- Chương 164: 164: Sự Thật Năm Đó
- Chương 165: 165: Nhận Nhầm Người
- Chương 166: 166: Người Bí Ẩn
- Chương 167: 167: Lẫn Lộn Thân Phận
- Chương 168: 168: Cô Đến Gần Với Sự Thật
- Chương 169: 169: Cô Cũng Không Hơn Gì
- Chương 170: 170: Kết Thúc
- Chương 171: 171: Động Cơ
- Chương 172: 172: Xa Lánh
- Chương 173: 173: Lời Tỏ Tình Của Vệ Nguyên
- Chương 174: 174: Từ Chối
- Chương 175: 175: Tình Địch Tranh Giành
- Chương 176: 176: Thẳng Thắn
- Chương 177: 177: Thẩm Lưu Bạch Nghi Ngờ
- Chương 178: 178: Cuộc Sống Thường Ngày Của Các Cặp Đôi
- Chương 179: 179: Vụ Án Khẩn Cấp
- Chương 180: 180: Hiện Trường Vụ Án
- Chương 181: 181: Người Chết Mang Giày Đỏ

- Chương 182: 182: Hai Mẹ Con Kỳ Lạ
- Chương 183: 183: Nhát Dao Khác
- Chương 184: 184: Giày Khiêu Vũ Màu Đỏ
- Chương 185: 185: Chuyện Cũ Của Nhà Họ Vương
- Chương 186: 186: Mưu Vân Nhiên
- Chương 187: 187: Mỗi Người Đều Có Một Nỗi Sợ
- Chương 188: 188: Lời Khai Trái Ngược
- Chương 189: 189: Nghi Ngờ
- Chương 190: 190: Manh Mối Trong Tay Người Chết
- Chương 191: 191: Vô Tình Gặp Gỡ
- Chương 192: 192: Móc Chìa Khóa Sư Tử
- Chương 193: 193: Đột Nhiên Được Khai Sáng
- Chương 194: 194: Hình Ti Ti
- Chương 195: 195: Thật Ra Tôi Mới Là Bạn Gái Của Anh Ấy
- Chương 196: 196: Người Chết Mang Giày Khiêu Vũ
- Chương 197: 197: Trước Ba Giờ Sáng
- Chương 198: 198: Suy Đoán Tàn Nhẫn
- Chương 199: 199: Sau 340 Sáng
- Chương 200: 200: Hận Ý
- Chương 201: 201: Người Đàn Ông Xấu Xí
- Chương 202: 202: Tin Tức Tốt
- Chương 203: 203: Một Tiếng Thở Dài
- Chương 204: 204: Cảnh Cáo Của Vệ Nguyên
- Chương 205: 205: Trên Mí Mắt
- Chương 206: 206: Anh Không Thích Gặp Tên Vệ Nguyên Đó
- Chương 207: 207: Cảnh Ngộ Của Vệ Nguyên
- Chương 208: 208: Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên
- Chương 209: 209: Giết Người Liên Hoàng
- Chương 210: 210: Giáo Sư Patrick Lý
- Chương 211: 211: Tình Cờ Gặp Gỡ Ở Sân Bay
- Chương 212: 212: Dự Cảm Bất Thường
- Chương 213: 213: Email Bí Ẩn
- Chương 214: 214: Tiếp Diễn Chuyện Xưa
- Chương 215: 215: Trúng Chiêu
- Chương 216: 216: Thoát Khỏi Hang Cọp
- Chương 217: 217: Anh Đến Rồi
- Chương 218: 218: Gặp Phụ Huynh

- Chương 219: 219: Thông Tin Từ Vệ Nguyên
- Chương 220: 220: Vệ Nguyên Xui Xẻo
- Chương 221: 221: Vận Mệnh Cưỡng Ép
- Chương 222: 222: Văn Nguyên Hinh Đã Chết
- Chương 223: 223: Thư Tuyệt Mệnh Đáng Nghi
- Chương 224: 224: Chứng Tỏ Giống Nhau
- Chương 225: 225: Bà Văn Và Ông Hầu
- Chương 226: 226: Nội Chiến Nhà Giàu
- Chương 227: 227: Những Manh Mối Còn Lại
- Chương 228: 228: Chỉnh Sửa Camera
- Chương 229: 229: Bà Văn
- Chương 230: 230: Xác Định
- Chương 231: 231: Nguy Hiểm
- Chương 232: 232: Thân Phận Thật Sự
- Chương 233: 233: Hung Thủ Thật Sự
- Chương 234: 234: Gặp Nguy Hiểm
- Chương 235: 235: Người Cùng Cảnh Ngộ
- Chương 236: 236: Bức Bách
- Chương 237: 237: Giằng Co Đảo Ngược
- Chương 238: 238: Đại Kết Cục

Chương 1

Hải Đô, thành phố nổi tiếng nhất phía đông Hoa Quốc, sông Thương Lan chảy quanh thành phố hòa vào biển Đông, vì vậy mang đến cho thành phố độ ẩm cao và không khí mặn.

Mùa xuân tháng 3, Giang Nam xuân thủy như khói, Hải Đô to lớn được bao phủ bởi ánh nắng rạo rực, khắp nơi tràn đầy sức sống.

Nơi này không chỉ là thành phố cảng nổi nổi tiếng của Hoa Quốc còn là địa điểm du lịch với có sông có núi tuyệt đẹp.

Kỳ diệu nhất là Hải Đô đem đến hai phong cách khác biệt nhưng có thể hòa hợp với nhau một cách hoàn mỹ.

Sông Thương Lan phân rẽ Hải Đô thành hai phần, phía bắc là những tòa nhà cao tầng san sát nhau, người xe nhiều như nước chảy, cảnh tượng mọi người đều vội vàng bận rộn.

Đến hướng nam thì, biển xanh cát trắng, núi rừng xanh bát ngát, nhưng thật ra nhịp điệu sống tại đây rất thong dong, nhàn nhã.

Bây giờ đã 10 giờ tối, sau một ngày bận rộn, mọi người mệt mỏi chuẩn bị đi vào giấc ngủ, mà đối với người đặc biệt nào đó, thì đây mới là thời gian bắt đầu tận hưởng cuộc sống.

Ở phía nam, giữa sườn núi Chử Thúy Sơn, Quan Đào Các, một khách sạn nghỉ dưỡng đang diễn ra bữa tiệc xa hoa, nóng bỏng.

Trên quốc lộ Tân Hải, một chiếc xe Ford 350 mang theo khói bụi mù mịt trên đường, người lái xe phóng khoáng với kỹ thuật điêu luyện, không đợi người ta nhìn rõ, xe đã đi với vận tốc hơn trăm km/h, khi ở khúc quanh co

đường núi cũng không có ý định giảm tốc độ.

Đèn xe trong đường quốc lộ chiếu qua, xe đã nhanh chóng đến nơi.

“Két…”

Tiếng thắng xe chói tay truyền đến, chiếc xe màu trắng đẹp đẽ quay đuôi liền vào đúng vị trí đậu xe, người đàn ông ngoại hình mạnh mẽ mà tràn đầy nam tính xuất hiện trong một hàng SUV đặc biệt bắt mắt.

Cửa xe mở ra, một người mặc quần dài đen bước ra, chân thẳng không nói, chiều dài đôi chân kia thật nghịch thiên, từ trên xe cao đặt chân xuống mặt đất, rất nhẹ nhàng.

Chủ nhân đôi chân là một thanh niên anh tuấn.

Anh cao gần 1m9, vai rộng, thân hình tam giác tiêu chuẩn, mặc áo thun đen bó sát phác họa thân hình với đường cong hoàn, cơ bắp cuồn cuộn.

Chỉ với hình dáng cũng đủ khiến những mỹ nữ yểu điệu liên tục liếc mắt nhìn càng đừng nói đến khí chất mạnh mẽ trên người anh.

Tóc ngắn, lộ ra chiếc trán cùng đôi mày kiếm, một đôi mắt hẹp dài có thần, theo thói quen híp lại làm tinh quang bắn ra bốn phía.

Mũi anh cao ngất, thẳng như dao, với đôi môi mỏng trời sinh. Vẻ mặt cười như không, ngoài ra, người đàn ông trời sinh kiêu ngạo còn lộ ra vẻ đặc biệt thần bí, âm thầm câu dẫn phụ nữa muốn mạo hiểm.

Đây không phải có đối tượng dễ đối phó, nhưng lại hấp dẫn người ta nóng lòng muốn thử, mỗi người đều muốn trở thành người đặc biệt của anh ta.

“Ai, ui, anh Dương, cuối cùng anh cũng đến rồi!”

Người đàn ông vừa đi đến cửa liền thấy dáng người mập mạp ra đón, gương mặt bóng loáng lộ ra nụ cười tươi như hoa.

“Đổng Võ Nhất, một ngày cậu gọi 800 cuộc điện thoại, tôi không đến chắc bị cậu phiền chết.”

Người đàn ông cười nhạo một tiếng, khóe môi tạo thành một vòng cung.

“Không phải nghe nói anh quay về sao, muốn đón tiếp anh, mời anh đi uống rượu anh không đi, đi chơi anh cũng từ chối.”

Đổng Võ Nhất mập mạp cười khan vài tiếng, chỉ đến ngọn đèn của khách sạn cách đó không xa, nháy mắt ra hiệu. “Hôm nay bên trong có không ít chuyện tốt, anh Dương ở trong miếu hòa thượng mấy năm, linh kiện bị rỉ sắt hay vẫn dùng được.”

Nghe hắn nói như vậy người đàn âm thâm trầm nhìn hắn một cái, không tiếp lời.

Anh chỉ vào kiến trúc cổ 6 tầng, thờ ơ hỏi.

“Ai là chủ bữa tiệc này? Nơi này nhìn rất mới, sao trước đây chưa từng thấy?”

Nghe anh nói vậy, Đổng Võ Nhất liền cười đáp.

“Chủ bữa tiệc là anh Nhậm, anh ta tên Nhậm Húc Đông, trước kia làm việc tay chân, do cưới được một quả phụ giàu có nên mấy năm nay mới dọn đến.”

“Anh Dương đi mấy năm rồi nên không biết, anh ta thích giả làm người trí thức, biệt thự đã xây hai năm, nói là khách sạn nghỉ dưỡng xa hoa, lại không có ai ở, nghe nói mấy ngày trước đã bán đi, đây là lần cuối mời khách đến chơi.”

“Vợ anh ta chắc anh Dương cũng nghe nói qua, trước kia là vợ bé của của lão đại nhà họ Phùng, sau được lên làm vợ chính thức. Sau khi Phùng lão đại chết bà ta liền đem bán công ty, cầm số tiền gả cho một người đàn ông nhỏ hơn mình 15 tuổi chính là Nhậm Húc Đông.”

Nói đến đây, trên mặt tên mập mở nụ cười khinh bỉ.

“Hắc hắc, dựa vào tin mới nhất, người phụ nữ này mới tìm một tên trẻ tuổi, khéo nịnh…Xem ra anh Nhậm kia muốn rớt đài!”

Người đàn ông cười như không liếc mắt nhìn hắn.

“Gần đây cậu cũng thật nhàn hạ, nhiều chuyện vậy, chú Đổng chưa tìm việc làm cho cậu à?”

Tên mập cười gượng.

“Ông ta nào cho em sống khỏe vậy, ông ấy muốn tìm người vợ để kiềm chế em, em còn chơi chưa đủ, sống gò bó vậy em không chịu được.”

Nói đến đây hắn càng nịnh nọt.

“Toàn đại viện đều biết ánh mắt anh rất chuẩn, anh có chuyện tốt đừng quên cho người anh em này một phần.”

Nghe cậu ta nói vậy, người đàn ông dứt khoát nhận lời.

“Được thôi, nếu cậu muốn làm gì, đem kế hoạch đến cho tôi xem, nếu thích hợp tôi sẽ đầu tư.”

Được trả lời như vậy, tên mập vui vẻ muốn nhảy dựng lên.

Người khác nói lời này anh ta còn phải ngẫm lại xem đây có phải là lời khách sáo hay không, nhưng lâu nay Cận Hải Dương nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói vững như núi, tuyệt đối đáng tin.

Đổng Võ Nhất anh xuất thân từ đại viện quân khu, mấy năm nay cũng xem như quen biết rộng rãi nhưng vẫn không thể so với Cận Hải Dương.

Ba mẹ Cận Hải Dương đã sớm bắt đầu kinh doanh, nắm bắt thời cơ, tiền đều để dưới danh nghĩa con trai, anh ta chưa tốt nghiệp tiểu học đã có ngàn vạn, tuyệt đối là đệ nhất thổ hào trong đại viện.

5 năm sau đó, công ty nhà họ Cận lên thị trường, ba mẹ Cận lại ngoài ý muốn cùng nhau qua đời, chỉ còn lại độc đinh là Cận Hải Dương, và vài họ hàng thân thích.

Đàn ông có tiền dễ sinh hư, huống chi là một cậu bé chưa thành niên có tài sản lớn như vậy, anh muốn không hư hỏng cũng không được.

Nhưng mà anh ta không phải người thường, chơi thì chơi nhưng những trò chơi hại người thì không đụng vào.

Chờ đến khi ông cụ Cận dẫn anh về nhà, anh vẫn là một đứa trẻ trong sạch, ngoại trừ có vẻ kiêu ngạo phản nghịch, nhưng tật xấu thì không có.

Vì thế vừa đủ tuổi thì Cận Hải Dương bị ném đến Tây Bắc, là nơi thâm sơn cùng cốc xa, bắt đầu làm binh lính.

Ông cụ Cận mong anh vào quân đội có thể áp chế tính tình của anh, không mở chút cửa sau nào. Đoạn thời gian đó mọi người ở đại viện đều nói Cận Hải Dương không kiên trì được lâu, sẽ trở về trong nay mai thôi nhưng không ai ngờ đến anh ta làm lính 8 năm, chẳng những thi đậu trường quân đội còn trúng tuyển vào chiến đội tinh anh nhất, nghe nói quả thật như cá gặp nước

Vì vậy, người lớn trong đại viên quân khu đều đem danh xưng “Hội trưởng thành công nhất”, “Con nhà người ta” gắn lên người Cận Hải Dương.

Thông minh tài giỏi, tương lai rộng mở.

Đổng Võ Nhất thấy cần phải thêm 8 chữ nữa “Tinh anh nhiều tiền, ánh mắt chuẩn xác.”

Gần đây nghe nói đại thần này chuyển về Hải Đô, tuy rằng không biết anh sẽ làm gì nhưng tạo mối quan hệ là chuyện quan trọng nhất

Nghĩ đến đây, tên mập cười càng nhiệt tình.

Anh ta ân cần dẫn Cận Hải Dương vào sảnh khách sạn. Người đàn ông khí chất mạnh mẽ nhanh chóng được đưa đến giữa sảnh, được đón tiếp bởi những ánh nhìn mạnh dạn và xấu hổ. Tên mập cũng không ngại đối với những lời bàn tán của những mỹ nhân xinh đẹp chỉ hận không thể lập tức lấy lòng của Cận Hải Dương để tranh thủ lợi ích.

“Phía đông bên kia là người mới ra mắt của Giải Trí Gia Mỹ, xuất thân chính quy trường nghệ thuật, đóng được vài vai phụ.”

“Quầy bar kia là người phụ nữ bên ngoài của Hồ lão đại, rất loạn nhưng vẫn cứ dây dưa không bỏ được.”

“Người mặc đồ đỏ hở lưng là con gái nhà họ Họa, có vẻ cũng không dính người…”

Tên mập nói đến khô cả lưỡi nhưng không thấy Cận Hải Dương tiếp lời, ngẩng đầu thì thấy anh đang híp mắt nhìn vô định ra sân vườn gần đó không chớp mắt.

Nơi đó có một cô gái mặc đầm trắng, tóc xõa cong tự nhiên, nhẹ nhàng rũ xuống đôi tai xinh xắn.

Da cô tái nhớt, màu môi nhàn nhạt, dáng người rất đẹp, nhìn một góc mặt cũng biết là một mỹ nhân.

Cô hơi dựa vào ghế dài trên sân vườn, có vẻ nhỏ xinh, mái hiên dường như muốn che khuất đi bóng dáng của cô.

Nếu không phải trong tay cô ấy đang cầm ipad thì tên mập còn cho rằng không có ai ngoài đó.

Cô đặc biệt như vậy, không hợp với buổi tiệc xa hoa náo nhiệt này, giống như đến từ thế giới khác.

“Anh Dương…thích cô ấy?”

Tên mập hơi trầm ngâm chút

Cô gái này anh chưa từng gặp, cũng không biết có địa vị gì, nếu Cận Hải Dương xem trọng cô ta thì phải làm sao đây…

Cũng may không đợi anh rối rắm nghĩ cách, Cận Hải Dương dứt khoát giải vây cho anh.

“Không. Tôi ngại bẩn.”

Người đàn ông vuốt cằm, ghét bỏ nói.

Đến mấy chỗ thế này này mà còn muốn lập đền thời trinh tiết.

Bây giờ bày ra bộ dạng hoa sen trắng không nhiễm bùn, không phải muốn nâng giá trị của mình lên để câu những kẻ ngốc sao?

Người phụ nữ này muốn lạt mềm buộc chặt, anh đã thấy quá nhiều rồi.

Chương 2

Không đợi tên mập trả lời, trong lúc lơ đãng khúc nhạc đệm đó đã trôi qua.

Phía trước có người đàn ông phong độ bước đến, anh ta tướng mạo đẹp, cao gầy, là chủ nhân của bữa tiệc này, Nhậm Húc Đông.

“Đổng thiếu gia đại giá quang lâm, tôi chậm tiếp đón, mong anh đừng trách ạ.”

Nhậm Húc Đông cười tươi như tắm gió xuân, gương mặt khéo léo không làm người khác cảm thấy anh ta đang nịnh nọt.

Hắn vốn có gương mặt dài đẹp, tuy người trong giới đều biết anh ta dựa vào phụ nữ để lập nghiệp nhưng không thể không thừa nhận điều kiện của anh ta xem như cũng ưu tú, có tiền đồ lắm.

Tốt nghiệp đại học danh tiếng, được đề tên trong danh sách 500 người giỏi nhất trong tạp chí Fortune, làm việc rất thức thời. Nếu không phải do thiếu sự phấn đấu mà lên chuyến xe tốc hành Lý Miên Miên, nói không chừng mười mấy năm sau cũng có thể làm nhân vật tầm cỡ.

Tên mập cười ha ha, xoay người giới thiệu hai người với nhau, không nhắc đến thân phận của Cận Hải Dương với Nhậm Húc Đông, chỉ nói là anh em tốt của mình.

Nhậm Húc Đông cũng không hỏi kỹ, nhất là thái độ so với trước còn ân cần hơn.

Đổng Võ Nhất là tên ăn chơi trác táng. Tuy rằng nhà anh ta bối cảnh tốt và các quan hệ không thể khinh thường, nhưng tên nhóc này chẳng có bản lĩnh gì. Có thể xưng hô anh em với hắn, tám phần tên này cũng là cậu ấm ngốc

nghếch nhiều tiền.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhậm Húc Đông lại âm thầm hiện lên sự bất bình, trong mắt cũng ẩn ý tỏ ra sự khinh miệt.

Anh ta cuối đầu nhìn đồng hồ sau đó cười giới thiệu.

“Hôm nay hội chợ Hải Đô khai mạc, lát nữa đến 11 giờ, đài truyền hình Minh Châu sẽ có đại hội pháo hoa, nơi này của tôi vừa vặn là chỗ xem đẹp nhất, nghe nói họ đã mời đến đội bắn pháo hoa ở nước ngoài, quy mô rất lớn, nếu có hứng thú có thể ra ngoài xem.”

Đang nói, anh ta bỗng nhiên hướng mắt nhìn đến người phụ nữ mặc đầm đen vừa xuất hiện, lập tức xin lỗi hai người.

“Như vậy đi, tôi xin lỗi không thể tiếp đón được, chúc hai người chơi vui vẻ.”

Nói xong liền vội đi.

Cận Hải Dương nhìn anh ta đến đón người phụ nữ kia, hai người tựa như nói gì đó, rồi nắm tay đi đến chỗ rẽ thang máy.

“Đó chính là Lý Miên Miên.”

Tên mập cười nhạo nói.

“Đừng nhìn bà ấy có vẻ õng ẹo, bà ta cũng sắp 50 rồi, Nhậm Húc Đông tốn sức hầu hạ bà ta nhiều năm như vậy, kết quả anh ta chưa chê mà bà ta đã đổi khẩu vị!”

“Bộ dạng này, hắc hắc hắc, chắc vẫn còn hấp dẫn anh Nhậm…”

Cận Hải Dương vuốt cằm hơi nghi ngờ, cũng không phản bác lời tên mập nói.

Người đàn bà kia đã uống say, trên cổ hiện lên những dấu hôn, những vết

loang lổ đó không được che đi mà tùy tiện lộ ra bên ngoài.

Chồng mở tiệc, vợ lại làm bừa, có thể hòa hợp cũng lạ.

Nhưng mà những việc này không liên quan đến anh, anh xin miễn với những chuyện liên quan đến phụ nữ, Cận Hải Dương lập tức đi khỏi sảnh lớn ra sân để giải tỏa.

Anh cũng từng thích những hoạt động say sưa như vậy, bây giờ thì hoàn toàn không thể nào thích ứng được với loại không khí kiểu này.

So với rượu và nước hoa, anh càng quen với mùi gió cát và mồ hôi hơn, điều đó làm anh cảm thấy cuộc sống mình thêm chân thật.

Châm một điều thuốc, Cận Hải Dương bỗng nhiên phát hiện, có người nhìn đến chỗ anh.

“Sao vậy? Không thích mùi thuốc lá à?”

Anh duỗi tay dập điếu thuốc, vô tình ở sân vườn thấy được cô gái mặc đầm trắng bên góc kia.

Cô vẫn chưa từng nhúc nhích.

“Cô cũng thật kiên nhẫn. Nhưng nơi này quá ít người, cô muốn làm Khương Thái Công cũng không có cá, vẫn nên đổi chỗ đi.”

Cận Hải Dương vừa nói vừa liếc mắt nhìn đến ipad trong tay cô gái.

“Sơ đồ giải phẫu người? Ách, vẫn còn là học sinh!”

Không đợi anh nói thêm gì, bên tai bỗng vang lên âm thanh nổ vang.

“A, bắt đầu bắn pháo hoa rồi.”

Nhậm Húc Đông cười đi ra sân vườn.

Độ cao của nơi này thật tốt, phía tây nhìn lên bầu trời pháo hoa hầu như không sót gì, rất nhiều người ra khỏi đại sảnh để đứng xem.

“Cái kia…… Cái kia cái kia là cái gì?”

“Ở đâu?”

“Ở trên lầu ban công tầng 6 kìa, một bóng đen lung lay, nhìn như là người nào đó…”

“Là uống say sao? Sao lại ngồi ở đó, nguy hiểm quá…”

“Chắc là muốn xem pháo hoa ở trên ban công…Ui! Bên kia không nhìn được, đài truyền hình Minh Châu ở sau lưng người đó, xuống dưới mau lên, đồ ngốc!”

Bằng…..Bằng…..Bằng…..

Lại một quả pháo hoa được bắn lên không.

Màu sắc rực rỡ như đóa mẫu đơn lớn tô điểm cho bầu trời đêm, vài giây sau lại rũ xuống, giống như chín thiên hà ở trước mắt, quả thật đẹp không sao tả được.

Chỉ là cảnh tượng như vậy, người ở khách sạn đều không có tâm tình thưởng thức.

Khi ánh sáng pháo hoa càng rực rỡ, tựa như mọi người trên đất đều thấy rõ hình ảnh người trên ban công tầng 6!

“A a a a! Kia đúng là người! Người đó muốn nhảy xuống sao?”

Một giọng nữ sắc nhọn xuyên qua tiếng nổ vang của pháo hoa, truyền đến tai mọi người.

Bóng dáng kia đang lắc lư, lảo đảo, nửa người đã nghiêng ra khỏi ban công, chỉ còn phần eo chống đỡ mới không rơi xuống.

Đầu cô rũ xuống, thân thể nghiêng về phái trước, quỳ trên lan can sân thượng.

Cái đầu tóc dài kia treo giữa không trung, còn hơi đong đưa, khuôn mặt hoàn toàn bị che khuất, chỉ có cánh tay như đang chống đỡ cơ thể, như không còn luyến tiếc sự sống nữa.

“Là do uống quá nhiều rồi! Nhanh chóng báo cảnh sát, tìm người lên đó xem sao.”

Trên đất liền xôn xao, có người cầu cứu, có người sợ hãi quay đầu đi, sợ sau đó mình phải chứng kiến thảm án người rơi từ trên cao.

Có người nhanh trí, liền lấy điện thoại gọi 110 và 119, trong thời gian ngắn cả sân vườn liền rối loạn.

“Đó là…phòng ở tầng 6! A! Không được, đó là Miên Miên! Đó là Miên Miên!”

Nhậm Húc Đồng mới đầu cau mày, dường như bất mãn người gây ra sự náo loạn trong bữa tiệc của mình. Nhưng sau khi anh ta nhìn kỹ, liền la lớn, xoay người kéo cánh tay của Cận Hải Dương, kích động nói.

“Anh ơi, đó là vợ của tôi!”

“Lúc nãy cô ấy uống quá nhiều nên tôi để cô ấy đi nghỉ ngơi, không ngờ đến cô ấy lại chạy đến ban công!”

“Tôi cầu xin mọi người! Mau theo tôi đến đó đi, tôi sợ chậm trễ cô ấy sẽ xảy ra chuyện!”

Nghe anh ta nói vậy, lập tức có vài người nhiệt tình đồng ý, Cận Hải Dương bị Nhậm Húc Đông giữ chặt và mấy người liền chạy đến cửa thoát hiểm.

“Này! Tỉnh lại đi! Đừng đi đến phía trước nữa, sẽ rơi xuống đó!”

“Nguy hiểm! Nguy hiểm! Đừng nhúc nhích! Duy trì tư thế này đừng nhúc nhích!”

“Cố gắng chịu một chút! Có người lên rồi! Lập tức sẽ có người cứu cô xuống! Cô nhất định không được làm loạn!”

Những người trên đất cũng cố hết sức gọi lớn.

Lúc này, không ai chú ý đến pháo hoa rực rỡ.

Mọi người đều tập trung chú ý đến người phụ nữ lung lay sắp ngã, vì sự lung lay sắp ngã của cô ta mà đổ mồ hôi.

Nếu không cẩn thận, nói không chừng liền thấy cảnh tượng máu bắn đầy sân.

Thấy mọi người đều đi, cô gái ngồi một góc chậm rãi đứng lên.

Cô đi đến lan can trước sân, lặng lẽ nhìn chằm chằm bóng dáng hơi đong đưa cách đó không xa, bỗng nhiên đôi mắt hơi nheo lại, lấy di động ra, “Tách” tiếng chụp ảnh vang lên.

Sau đó, cô hơi quay đầu, dường như thấy được chuyện gì đó, sau đó mới đi đến một chỗ khác trong sân vườn.

Chương 3

Nhậm Húc Đông mang theo vài người chạy nhanh đến sảnh lớn khách sạn, thang máy còn ở tầng cao nhất, vì tiệt kiệm thời gian, mọi người đều chạy qua cửa thoát hiểm

Nhậm Húc Đông đương nhiên dẫn đầu, nhưng sau ba tầng lầu bước chân anh ta liền chậm lại

“Anh Nhậm, cố lên, sắp đến rồi.”

Một người trẻ tuổi nhiệt tình nói.

Việc tiêu hao thể lực đối với Cận Hải Dương không có ảnh hưởng gì. Anh chạy vài bước bậc thang cuối cùng thì đến hành lang tầng 6.

Tầng 6 khách sạn là nhà kiểu nửa đóng nửa mở, chỉ có 2 phòng đều là kiểu phòng tổng thống, nằm ở hai bên hành lang, hai phòng cách một con đường thông dài.

Cận Hải Dương híp mắt do dự, anh dựa theo vị trí mà phỏng đoán ban công kia ở phòng nào, sự việc phát sinh ở gian phía tây,

“Phòng ngủ bên này!”

Nhậm Húc Đông thở hổn hển chạy đến, run rẩy lấy 1 tấm thẻ đưa cho Cận Hải Dương.

Rất nhanh, sau hai tiếng “tích tích” cửa được mở ra.

Phòng ngủ diện tích rất lớn, trừ phòng ngủ độc lập còn có phòng sách, phòng bếp và phòng quần áo, còn có một đài quan sát để ngắm phong cảnh

phía nam Hải Đô.

Trong phòng tối tăm, chỉ có ánh đèn nhỏ nhoi ở bên đầu giường, mơ hồ có thể thấy chăn gối hỗn độn.

Nhưng mà nhờ ánh sáng ngược ít nhất mọi người trong phòng có thể thấy được tình huống bên ngoài.

Ngoài dự liệu của mọi người, bên ngoài phòng này lại không có lan can.

Xuyên qua cửa sổ lớn sát đất, dường như mỗi người ở đây đều thấy được một người phụ nữ quỳ ở trên cao, thân thể hướng về phía trước, lung lay muốn ngã.

“Mau mở cửa!”

Cận Hải Dương thấy Nhậm Húc Đông còn ngơ tại chỗ liền nhắc nhở hắn.

Bây giờ, phải nhanh lên mới có thể cứu người, sao có thời gian để ngây ngốc ở đó.

“A, được!”

Nhậm Húc Đông như vừa tỉnh mộng, đưa tay di chuyển cửa ban công.

Nhưng dù vặn cửa thế nào, cửa kia cũng không chút động đậy, không có dấu hiệu mở ra được.

“Sao lại không mở cửa ra được?”

“Cửa hư rồi sao?”

Phía sau có người lớn tiếng nói.

Đúng lúc này chỉ nghe dưới lầu có người hoảng sợ thét lên chói tai, sau đó chính là tiếng một vật lớn đã rơi xuống.

“Tôi, tôi đã thấy.”

“Khi chúng ta đang mở cửa…Bà ấy…bà ấy ngã xuống…”

Thanh niên vừa mới hỏi, run rẩy kêu lên.

Anh nuốt nước miếng, dường như dần hồi phục lại sau khi không biết nói gì khi thấy sự việc diễn ra, tự lẩm bẩm như mộng du.

“Chỉ cần chút nữa…Chỉ cần chút nữa…Nếu khi đó có thể mở cửa thì tốt rồi!”

Không chỉ anh, mọi người trong phòng, trừ Nhậm Húc Đông đang vặn khóa cửa ra ngoài, phần lớn mọi người đều thấy khoảnh khắc người phụ nữ đó rơi xuống từ cửa sổ sát đất.

Trong nháy mắt, một sinh mạng liền biến mất trước mắt họ.

Ở đây mọi người đều trải nhiều sự đời nhưng thấy hình ảnh kinh khủng như vậy thì là lần đầu.

Đây là một sự kiện nhảy lầu tử vong dưới sự chứng kiến trước mắt nhiều người.

“A…”

“Chết người…”

Phía dưới mặt đất, âm thanh sắc nhọn của phụ nữ vang lên trong chốc lát liền phá tan sự yên lặng ngắn ngủi trong khách sạn.

“A? Đang làm gì đó? Đó là thi thể… đừng đụng vào…”

“Xe cứu thương! Cô ấy chảy máu! Xe cứu thương!.

“Gọi xe cứu thương làm gì, gọi xe tang ấy!”

“Chết rồi! Chết rồi!”

Phía dưới ồn ào hẳn lên, hỗn loạn như ở chợ.

Không xong! Phải bảo vệ hiện trường!

Cận Hải Dương thầm nghĩ.

Anh xoay người nhìn mọi người trong phòng, lãnh lẽo nói.

“Từ bây giờ, không ai được chạm vào bất kỳ thứ gì trong phòng, kể cả dưới lầu, chờ cảnh sát đến lấy lời khai.”

“Hiện trường tử vong dưới lầu không ai được qua đó, lỡ dính dáng gì mọi người sẽ khó giải thích, mọi người đều chờ ở dưới đi.”

Cận Hải Dương dặn xong, xoay người chuẩn bị xuống lầu.

Anh vừa đi, vừa lấy điện thoại, chưa kịp ra ngoài, đã đụng phải một người.

Đàn ông cao to chạy đi với tốc độ nhanh, mà đối phương lại là người bộ dạng ốm yếu, bị anh va phải liền lảo đảo, muốn ngã trên đất.

Là cô gái khi nãy ngồi xem sơ đồ giải phẫu.

“Cô lên đây làm gì? Mau xuống dưới, lên đây càng thêm phiền.”

Cận Hải Dương thấy cô liền nổi giận.

Có anh ở hiện trường còn để xảy ra chết người, chuyện này giống như đang vả vô mặt anh.

Chỉ là đối phương không để ý đến anh.

“Đã chết, không có mạch đập, đồng tử giãn nở, không còn thở. Mọi người đi ra ngoài sân đi, cảnh sát sẽ đến liền.”

Cô chậm rãi quét mắt nhìn mọi người trong phòng, đôi mắt đen nhánh cuối cùng dừng lại ở trên người Nhậm Húc Đông.

“Cửa mở không được?”

Tốc độ nói không nhanh, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo khí phách đặc biệt, từng câu từng chữ đều đi vào lòng người, làm người không tự chủ được làm theo lời cô nói.

Cận Hải Dương bị cô hỏi bất ngờ, ánh mắt vô tình hướng đến cánh cửa thông ra sân thượng.

Sau đó, anh bỗng phản ứng lại.

“Cô đã xem qua hiện trường? Người ở dưới xem qua thi thể là cô?”

Anh nói nhưng sự tức giận dần tăng lên.

“Cô bé như cô học hai ngày liền muốn khoe khoang bản lĩnh ở đây, tôi cho cô biết, đây là hiện trường vụ án, không phải trong trường của cô, cô đừng động chạm đến đồ vật gì ở đây, khám nghiệm thi thể cũng không đến lượt cô.”

“Cô tìm chỗ ngồi yên đó, đừng cản đường, tôi muốn xuống dưới xem.”

Anh không kiên nhẫn, hướng đi xuống lầu, bỗng nhiên nghe được giọng nói phía sau vang lên.

“Người chết ngã xuống từ chỗ này, đây là mưu sát, mọi người đều có hiềm nghi.”

Nghe cô nói như vậy, mọi người trong phòng liền tức giận.

“Chúng tôi có hiềm nghi? Dựa vào cái gì chứ!”

“Đúng vậy, chúng tôi lên đây cứu người, lại bị cô nghi ngờ, lúc chúng tôi cứu người, cô đang ở đâu?”

“Chúng tôi đều thấy người phụ nữ kia tự mình ngã xuống! Cửa không mở ra được, huống chi chúng tôi cách bà ấy cánh cửa, hay cô dạy chúng tôi làm sao giết người đi?”

Mọi người càng nói càng tức, nếu không phải đối phương có gương mặt như bé gái, nói không chừng còn có người muốn động thủ.

Cô gái gật đầu.

“Mọi người đều là người chứng kiến vụ việc này, ki người chết tự mình ngã xuống, mọi người đều chứng minh cửa phòng mở không được, nói cách khác, mọi người đều là nhân chứng mục kích của vụ án này.”

“Như vậy, mời mọi người viết tên mình lên đây, khi cảnh sát đến đây, sẽ dựa theo danh sách này để thẩm vấn riêng lẽ.”

Nghe cô nói vậy, lông mày Cận Hải Dương vốn đang nhíu lại thả lỏng hơn.

Cô gái này nói cũng không sai, nhiều nhân chứng cùng mục kích vụ án như vậy, chi bằng đem ghi lại hết thông tin của những người này, rồi thẩm vấn riêng lẽ, sẽ ít sinh ra nhiều chuyện phiền toái.

Hơn nữa…Nếu đây không phải là sự cố ngoài ý muốn thì ban công ngoài cửa chính là hiện trường vụ án quan trọng

“Mở đèn lên!”

Chương 4

Dưới ánh đèn lớn, tâm trạng Cận Hải Dương càng thêm nặng nề.

Ở đây có chừng mười người, trừ những người tới sau cùng cô gái kia, dường như mỗi người đều thấy việc khi người chết rơi xuống ở sân thượng, không có ai khác ở trên sân thượng lúc đó.

Những người này bị cửa gỗ ngăn cách nên không kịp cứu sinh mạng của bà ta, lại chính mắt thấy quá trình bà ta chết.

Loại cảm giác này thật không dễ chịu.

Mắt thấy là thật, mọi người tự nhiên sẽ tin tưởng vào điều mắt mình thấy, còn chưa nói đến những chi tiết làm phát huy sự tưởng tượng của họ.

Người chết chính là tự mình ngã xuống, cái kết luận này so với mưu sát càng dễ khiến người ta chấp nhận hơn, cho nên anh chắc rằng mọi người ở đây khi làm chứng sẽ cho lời khai giống nhau. Trong tiềm thức họ tin tưởng, Lý Miên Miên vì say rượu nên ngã xuống lầu, đây chỉ là sự cố đau lòng ngoài ý muốn.

Một khi nội tâm đã tin như vậy, rất nhiều tình tiết hợp lý sẽ bị xem nhẹ, làm chân tướng sự thật bị vùi lấp.

Nhưng…Nếu đây không phải là sự cố ngoài ý muốn.

Khi bọn họ đến hiện trường người chết xác thực vẫn ở trên sân thượng.

Chính là những người trong phòng này từng nói chuyện với nhau, bọn họ chỉ nhìn người chết “ngồi quỳ ở trên sân thượng, mặt hướng xuống dưới, căn bản không thể xác định người đó còn sống hay không”.

Giả thiết khi người chết ở trên sân thượng đã tử vong…

Ánh mắt anh dừng lại trên cửa gỗ dày nặng kia.

Ổ khoá cầm tay thiết kế phòng trộm, khi chìa khoá không mở được, chỉ cần mở khoá nút trên tay cầm có thể nhẹ nhàng mở ra.

Mở không ra? Sao lại mở không ra?

“Anh Nhậm anh thử mở lại được không?”

Cận Hải Dương khoanh tay lại, mắt đen nhánh nhìn mặt Nhậm Húc Đông, hạ giọng ra lệnh.

Nhậm Húc Đông bị anh nói với giọng điệu không khách khí.

Hắn quay đầu nhìn Cận Hải Dương, xác nhận lại người đàn ông này không phải nói chơi với mình, liền cảm thấy mình phải chịu nhục nhã, gương mặt nho nhã trắng trẻo hiện lên một mảng ửng hồng.

“Anh Cận, anh có ý gì, anh nghi ngờ tôi sao?”

Nhậm Húc Đông lạnh giọng nói.

“Xin lỗi tôi không có thời gian chơi trò phá án với anh. Vợ tôi mới qua đời, di thể còn ở dưới lầu, tôi đang vội xuống đó xử lý.”

Nói xong, anh quay người muốn đi qua đám người rời phòng này.

Đáng tiếc, người đàn ông đứng trước mặt anh như ngọn núi, dù hắn tránh trái, tránh phải, vô luận như thế nào cũng không đi qua được.

“Anh Cận, anh như vậy thật quá đáng!”

Nhậm Húc Đông phẫn nộ nói.

“Tôi có ý tốt mở tiệc chiêu đãi mọi người, anh không cảm kích còn nghi ngờ tôi?”

“Anh nghi ngờ tôi chuyện gì, nghi tôi đẩy Miên Miên xuống sao? Anh có phải uống nhiều quá nên bị hoa mắt rồi không?”

“Chúng ta nhiều người như vậy nhìn thấy Miên Miên té xuống, anh không hài lòng về tôi, được rồi! Cửa ở đây, anh đẩy thử đi thì biết có thể mở hay không.”

Lời vừa nói xong liền nhận được sự ủng hộ từ mọi người.

Đây là hiện trường vụ án, tuy rằng cách một cánh cửa nhưng vừa rồi mới có người chết, cảm thấy xung quanh đều ớn lạnh, giống như người chết kia sẽ từ ban công bò lên.

Đương nhiên ai cũng muốn rời đi! Ai lại muốn ở lại nơi xui xẻo như vậy, may mắn cũng bị đuổi đi hết!

Hiện tại vì câu nói nhẹ nhàng của một cô gái mà mọi người đều phải ở lại trong phòng này, thật là không thể tiếp thu được yêu cầu này.

“Đúng vậy! Nếu anh nghi ngờ anh Nhậm, vậy anh tự mình mở thử xem là được, sao phải ép buộc người ta, anh Nhậm vừa mất vợ đã đủ khó chịu rồi.”

Một tên nhóc thô lỗ đi qua, duỗi tay muốn vặn tay cầm cửa.

“Bang!”

“Cô làm gì vậy?”

Bàn tay sắp đặt lên tay nắm cửa bị cô gái không khách khí đánh mạnh, tức khắc liền tức giận, oán hận muốn mắng người.

“Đừng chạm vào.”

“Dựa vào cái gì? Con nhóc cô cho rằng cô là ai?”

“Tên nhóc kia không phải muốn biết cửa này có thể mở hay không sao? Tôi liền làm mẫu cho anh ta thấy thì sao?”

Nói xong, hắn còn muốn duỗi tay vặn nhưng vẫn bị cô gái đẩy về như cũ.

Cô nhàn nhạt liếc mắt nhìn vẻ mặt giận dữ của anh chàng kia một cái rồi nghiêm túc nói.

“Nếu người chết tự mình đi ra ngoài rồi ngã xuống, chắc chắn trên cửa sẽ có vân tay của bà ấy.”

“Nếu khi nãy anh vặn tay cầm, vân tay anh sẽ để lại trên đó, vậy sẽ không biết được chuyện gì đã xảy ra.”

Nghe tính nghiêm trọng trong lời nói của cô, tức giận của anh chàng kia liền nguôi, lúng túng trốn vào đám người, không lên tiếng nữa.

Không khí nhất thời có chút ngượng ngùng, vốn Cận Hải Dương vẫn luôn cau mày, sắc mặt cũng dịu lại không ít.

Anh chỉ vào cửa, nói với Nhậm Húc Đông.

“Mời anh làm lại động tác mở cửa khi nãy.”

Nghe anh nói vậy, khuôn mặt đàn ông ôn nhu nho nhã lại phẫn nộ đỏ ửng.

“Dựa vào cái gì chứ?”

Hắn lớn tiếng nói.

“Nếu anh nghi ngờ tôi thì đi báo cảnh sát đi! Cảnh sát mới có thể xác nhận tôi có bị hiềm nghi hay không, anh thì tính là gì mà muốn thẩm vấn tôi… Anh như vậy là lạm dụng tư hình!”

Anh ta la khàn cả giọng, Cận Hải Dương phụt cười một tiếng

“Ai da, lạm dụng tư hình? Tôi đã làm gì anh?”

Anh đưa tay lấy trong chiếc ví màu đen có chứa thẻ ngành cảnh sát, mở ra đưa trước mặt Nhậm Húc Đông.

“Anh muốn tìm cảnh sát sao? Tôi chính là cảnh sát, nhìn đi, đây là thẻ cảnh sát của tôi.”

“Yên tâm, tôi không phải đang thẩm vấn anh, tôi chỉ thực hiện chức trách giữ gìn hiện trường vụ án.”

Cục Công An Hải Đô, Phân Cục Tân Giang, Đội trưởng đội hình sự Cận Hải Dương số hiệu:xxxxxxx.

Sắc mặt Nhậm Húc Đông bỗng trở nên cứng đờ, hắn không nghĩ đến mình nhất thời lắm mồm mà lại gặp phải cảnh sát thật!

Anh em của tên nhóc Đổng Võ Nhất kia không phải đều là thổ hào phú nhị đại sao?

Sao lại có một cảnh sát thế này, lại còn là đội trưởng nữa chứ!

Thật không biết trong đầu những công tử kia nghĩ như thế nào.

Hắn thầm than thở mình xui xẻo, thái độ mềm mỏng hơn trước không ít.

“Cảnh sát Cận cửa này chắc là bị khoá trái, tôi từ bên trong không thể mở được”

“Cửa này là vừa được gắn, trước đây không có vấn đề gì, không biết hôm nay Miên Miên làm gì mà lại mở không ra…”

Vừa nói Nhậm Húc Đông vừa làm mẫu và mở khoá

Quả nhiên phía bên kia cửa đã bị khoá lại, bất luận hắn vặn thế nào cũng không có phản ứng

Cận Hải Dương gật đầu, ánh mắt anh hướng về cửa sổ sát đất cách đó không xa

Nói là cửa sổ nhưng bốn cạnh khung cửa không có chốt mở, tay cầm hay khe trượt, bởi vì tạo hình tổng thể của tòa nhà, các thanh sắt lớn đan vào nhau làm chắn tầm nhìn từ cửa kính, khe hở lớn nhất cũng chỉ khoảng 1 mét vuông, rất dày đặc, vốn không thể mở ra được!

Nói cách khác, Lý Miên Miên thật là đứng ở trên sân thượng sau đó tự mình ngã xuống?

Chương 5

“Đây là…Đây là căn phòng bị nguyền rủa…”

Một mảng yên tĩnh trong căn phòng xa hoa, bỗng nhiên vang lên giọng nói run rẩy của người đàn ông.

Cận Hải Dương theo tiếng nói nhìn thì thấy tên mập Đổng Võ Nhất đứng ở cửa phòng đang nhìn chằm chằm vào sân thượng cách đó không xa ngơ ngác sững sờ.

Mà cô nhóc mặc đầm trắng kia không biết từ khi nào đã đi qua phía sau Nhậm Húc Đông nhìn chằm chằm tay của anh ta rất lâu rồi hỏi.

“Tay anh bị thương à?”

Người đàn ông cứng đờ cả người, theo phản xạ đưa tay ra trước người.

Nhưng động tác vừa làm một nửa, hắn lại nghĩ đến người đàn ông trước mặt là cảnh sát, vì thế phải gắng gượng đưa ngón tay lên, biểu hiện trên mặt có chút không tự nhiên.

“Buổi sáng khi cắt trái cây không cẩn thận bị dao cắt phải thôi, không có gì.”

Cô gái gật đầu, cũng không nói gì, xoay người đi đến bên giường.

Cô lấy di động của mình ra, đi quanh giường, cửa sổ sát đất dạo một vòng, thỉnh thoảng chụp được mấy tấm ảnh, nhìn Cận Hải Dương tức đến nổi gân xanh, hỏa khí từng đợt bắn về phía trước.

Cuối cùng cô vẫn xem như không có gì đi đến cánh cửa, người đàn ông

không còn nhẫn nại cảnh cáo nữa, đưa tay ngăn lại hành động của cô.

“Cô nhóc, cô vừa phải thôi.”

“Nơi này là hiện trường vụ án, mọi người báo tên cho tôi, nhanh chóng đi khỏi đây, không cần tập trung ở chỗ này!”

Đang nói, bên tai đã vang lên tiếng của xe cảnh sát. Từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy ánh đèn xanh đỏ của xe cảnh sát không ngừng chớp tắt, rất nhanh đã vào sân khách sạn.

Ở đây có rất nhiều người bị lời nói “Căn phòng bị nguyền rủa” của tên mập làm cho sợ tới mức hồn vía lên mây, nếu không phải ngại không dám nói với Cận Hải Dương, không ai muốn ở lại chỗ này một giây nào hết.

Từng người ghi lại tên mình trong sổ ghi chép của người đàn ông, thông tin cá nhân cùng cách thức liên hệ, sau đó, đám người liền giải tán, như bị ai đuổi theo, ai cũng nhanh chóng bước ra khỏi phòng ngủ.

Cuối cùng chỉ còn lại Cận Hải Dương và cô gái đầm trắng.

“Anh nắm tôi đau.”

Cô gái lạnh nhạt nói.

Cận Hải Dương nhìn chằm chằm cô gái trong chốc lát, lúc này mới buông lỏng tay ra.

“Cô nhóc, đây không phải là chỗ cho cô chơi.”

Anh nén giận, cố gắng dùng giọng nói nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Cô có hiểu biết cơ bản, chắc là biết mỗi vật ở hiện trường vụ án đều là manh mối, không thể tùy tiện chạm vào, tùy tiện xem.”

“Hiện thực không giống như trên TV, cô đừng gây phiền phức ở đây.”

Anh cảm thấy mình nói thật có lý, nhưng vừa ngẩng đầu thì thấy cô gái kia như là không nghe thấy, tự mình đi tới đi lui, liền đi đến cửa sổ sát đất.

Đây là cứng mềm đều không ăn à!

Tính tình thô lỗ của Cận Hải Dương liền nổi dậy.

“Cô không hiểu lời tôi nói hả, tôi bảo cô không được đụng vào…”

“Cửa sổ không thể mở, bên ngoài còn có các thanh sắt, không thể thông qua đây để đột nhập vào phòng.”

“Không liên quan đến cô!”

“Cửa không mở được, cửa sổ cũng không, nếu bên trên cũng không thể vào được thì chắc chắn có mật thất.”

Không đợi anh nói hết, cô gái kia đã đi đến trước cửa sổ sát đất, nghiêm túc nói.

Cận Hải Dương đi qua xem, phát hiện đúng như lời cô nói, cái gọi là cửa sổ chỉ là hai mặt kính lớn thôi, không thể mở ra.

Tuy rằng đây là tầng cao nhất, nhưng quanh mái nhà này toàn bộ đều bị các biển quảng cáo lớn vây quanh, biển quảng cáo cao hơn 10 mét, căn bản không thể từ bên trên nhảy xuống sân thượng.

Nói cách khác, con đường này là cửa duy nhất đến ban công.

“Được rồi, nơi này không có chuyện của cô, mau xuống dưới đi, lát nữa có thể cảnh sát sẽ tìm cô lấy lời khai.”

Cận Hải Dương thực sự không còn kiên nhẫn nữa.

Hôm nay người trực ban trong đội là Cao Đại Thượng, anh đã gửi tin nhắn anh ta mau chóng lại đây, tính toán thời gian cũng nên tới rồi.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe di động vang lên.

Anh phất tay ý bảo cô gái ra ngoài đi, rồi lấy di động trong túi quần ra.

“Alo, ừ, tôi biết rồi, tôi đang ở hiện trường, căn phòng tầng 6 phía tây, đặc điểm tử vong của người chết có điểm khả nghi, cậu mau lên đây đi.”

Cận Hải Dương vừa cúp điện thoại, không vui hơn được chút nào.

Vừa rồi anh đã nói gì làm cô gái này rời khỏi hiện trường nhưng cố gắng nói những lời đó lại làm cô gái này đã chạy đến cửa ban công bên kia.

“Tôi nói chuyện cô xem như đánh rắm phải không? Có tin tôi…”

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe được cuối hành lang có tiếng thang máy mở ra, một thân hình cao gần 2 mét mang theo một người trẻ tuổi chạy vào phòng ngủ.

“Lão đại, tôi tới rồi.”

Cận Hải Dương vừa ngẩng đầu, quả nhiên là cấp dưới đắc lực của mình, Cao Đại Thượng.

Cao Đại Thượng, nam, 25 tuổi, nhân viên Đội Hình Sự thuộc Cục Công An Hải Đô, Phân Cục Tân Giang, thân cao 1m98, nặng 198kg, là người trẻ nhất Đội Hình Sự, đội trưởng là Cận Hải Dương, là nhân viên tâm phúc, ngự kiếm chuyên dụng của Cận Hải Dương.

Liếc mắt đến một thanh niên trắng trẻo có chút khẩn trương phía sau, mặt Cận Hải Dương liền xụ xuống.

“Sao lại chỉ có Lý Thành? Anh Chung đâu?”

Mấy hôm trước Lý Thành vừa mới gia nhập đội, được phân công làm công tác giám định hiện trường, là sinh viên ưu tú tốt nghiệp ngành Khoa Học Kỹ Thuật Học Viện Hình Cảnh, thành tích tốt nghiệp xuất sắc, chỉ là có ít kinh nghiệm thực tiễn.

Khám nghiệm hiện trường vụ án chỉ có nhân viên giám định là không được, còn phải có pháp y nữa.

Anh Chung trong miệng Cận Hải Dương ban đầu là chủ nhiệm của Trung Tâm Giám Định và Trung Tâm Pháp Y ở Tân Giang, nay đã thống nhất thành lập thành Trung Tâm Giám Định Và Pháp Y Hải Đô, cũng là pháp y thường hợp tác với Cận Hải Dương nhất.

Ở ngành pháp y phấn đấu 30 năm, thân thể anh Chung cũng không xem là quá tốt, đang chờ đến lúc về hưu, an hưởng tuổi già.

“Sư phụ của tôi bị đau bụng, đang khám đường ruột ở bệnh viện, không tới kịp…”

Lý Thành và anh Chung làm chung một tầng lầu, không xa lạ với người ở phân cục Tân Giang, tên tuổi của Cận Hải Dương ở Tân Giang càng như sấm bên tai.

Anh mới đến trung tâm ngày đầu đã nghe nói, đội trưởng Cận to gan, thận trọng, đầu óc nhạy bén, là người phá được nhiều vụ án có tiếng ở Hải Đô.

Anh vốn là đội trưởng đội 2 của Biệt Đội Trọng Án, hưởng ứng lời kêu gọi tăng cường lực lượng cơ sở của Phân Cục Tân Giang, anh đã rèn luyện hai năm ở Phân Cục Tân Giang, tiền đồ vô lượng.

Người này từng là bộ đội đặc chủng nghe nói năng lực rất khủng bố, có thể dùng nắm đấm giải quyết thì tuyệt đối không nói thêm 1 lời. Bây giờ chuyển nghề làm cảnh sát, không thể thoải mái như trước đây nhưng mà vẫn toát ra một thân sát khí, tính cách đáng sợ, những tên trộm cắp bình thường thấy anh thì chân cũng đều nhũn ra.

Thật xui xẻo thế nào mà gặp phải đại thần không chịu được một hạt cát trong mắt này… Tối hôm nay nếu có xảy ra chuyện gì, anh trở về tám phần sẽ bị chủ nhiệm biến thành con quay.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thành càng thêm bất an.

Truyền thuyết của Tân Giang cũng không biết được nhân viên khám nghiệm nhỏ nhoi đang rối ren trong lòng đến vậy.

Anh cau mày đánh giá trên dưới đối phương một hồi, lấy di động ra liền chuẩn bị quay số gọi điện thoại tìm người.

“Đừng tìm!”

Lý Thành nhút nhát sợ sệt nói.

“Ở trung tâm trừ em ra không còn người khác…Mấy người chị Vương ngày 5 hôm qua đã đi đến Kinh Thành dự hội thảo nghiên cứu, anh Triệu, anh Vũ và chú Vương bị mượn đến tổ chuyên án 215, nghe nói ngày mai mới về được, mấy ngày nay đều là em cùng sư phụ trực ban.”

Nhìn ánh mắt Cận Hải Dương ngày càng lạnh, Lý Thành cảm thấy mình không còn tự tin. Khi nói xong mấy chữ cuối anh dường như chỉ đang nhỏ giọng lẩm bẩm, trừ anh ra thì không ai nghe rõ.

“Vậy làm sao bây giờ? Nơi này có người chết, đây là vụ án người chết không bình thường, một nhân viên khám nghiệm không như cậu thì chắc chắn không làm được, bên trung tâm có dặn dò gì cậu không?”

Cận Hải Dương cau mày, nhìn Lý Thành sợ hãi rụt rè liền phát hoả, lạnh giọng hỏi.

Tuy anh lớn lên rất đẹp trai nhưng khi không cười thì rất uy nghiêm, lại thêm thân hình cao lớn, đại não Lý Thành bỗng trở nên trống rỗng.

Anh vắt hết óc, cuối cùng nhớ đến khi nãy trên đường, chủ nhiệm có gọi điện thoại chỉ đạo công tác, vì thế cẩn thận nói.

“Có! Có!”

“Chủ nhiệm nói đã liên hệ với một chuyên gia mới tới, nói tôi mang theo thùng dụng cụ, khi xuống xe chủ nhiệm đã nói qua, chuyên gia mới đã đến

hiện trường.”

Cũng không biết vị chuyên gia mới này có dễ chịu hay không.

Anh đây là lần đầu tiên trực ban một mình mà đụng phải Cận Hải Dương, trong lòng cứ bồn chồn.

Nếu pháp y kia cũng nóng nảy giống như vậy, không biết anh có thể qua được ngày hôm nay không.

Ông trời thiệt muốn diệt tôi!

Lý Thành không ngừng than vãn, ánh mắt không ngừng nhìn xung quanh.

Anh chỉ hy vọng vị chuyên gia kia bỗng nhiên từ trên trời bay xuống, mặc áo giáp vàng, đạp mây bảy màu, giải cứu anh ra khỏi sự công kích của vị đội trưởng Ma Vương đầy sát khí này.

Trong lúc lơ đãng, anh thấy được một hình dáng có chút quen mắt.

Anh dụi mắt, xác định mình không nhận sai người, trong nháy mắt nhảy dựng lên như mới tiêm máu gà.

Ôi, ôi, ôi? Kia không phải là giáo sư Thẩm sao?

Không nghĩ đến giáo sư Thẩm lại ở hiện trường, thế giới này thật là quá nhỏ rồi!

Anh vừa lẩm bẩm nói thật có duyên, vừa vui sướng chạy đến bên cạnh cô gái đầm trắng, giọng nói hưng phấn.

“Giáo sư Thẩm, thật vui khi thấy cô! Tôi là sinh viên tốt nghiệp Học Viện Hình Cảnh ngành Khoa Học Kỹ Thuật, tiết học của cô một tiết tôi cũng không bỏ, khi thi cuối kỳ còn được 95 điểm, môn Dấu Vết Học ở học kỳ đó cô giảng rất hay!”

Fan nhỏ không ngừng kích động, bắt tay cô gái đầm trắng, hoàn toàn quên

mất mình đang ở hiện trường vụ án.

Cô gái bị anh bắt tay nhẹ nhàng gật đầu.

“Anh là nhân viên giám định hôm nay?”

“Có mang theo thùng dụng cụ không?”

Gì?

Lý Thành sửng sốt khi bị cô hỏi, một lúc lâu sau đó mới hiểu được lời nói của cô là ý gì, tức khắc càng thêm kích động.

“Hóa ra cô chính là vị chuyên gia mới tới mà chủ nhiệm nói, thật tốt quá! Tôi yên tâm rồi, không nghĩ tới tôi có cơ hội được làm việc chung với cô!”

Nghe anh ta nói vậy, Cận Hải Dương lập tức đem ánh mắt nhìn về phía cô gái còn trẻ hơn cả Lý Thành.

Giáo sư? Dấu Vết Học? Đây là sao?

Chương 6

Không giống như như khuôn mặt đỏ ửng đầy kích động của fan nhỏ Lý Thành, ánh mắt cảnh sát Cận Hải Dương nhìn về giáo sư Thẩm càng thêm sắc bén.

“Giáo sư gì, có thể nghiệm thi sao?”

Người đàn ông khoanh tay nghiêng đầu, lười biếng nhìn vị “chuyên gia” mới mẻ này, trong mắt không có chút tôn trọng.

Anh luôn khinh thường loại giáo sư bỏ đi này, cả ngày ở trong văn phòng viết lách, không thường thấy hiện trường và thi thể, vậy mà cũng xưng là chuyên gia?

Để cho người như vậy đến giảng bài, không bằng để sư phụ của Lý Thành đến đi.

“Sao lại không thể?”

Chính chủ còn chưa nói, fan nhỏ đứng một bên thật không nghe nổi nữa.

“Giáo sư Thẩm là thiên tài, 22 tuổi đã lấy được bằng tiến sĩ, hiện đang là giáo sư trẻ nhất Học Viện Hình Cảnh, đối với ngành pháp y có nghiên cứu rất chuyên sâu, còn là chuyên gia Dấu Vết Học, giảng bài ở trường chúng tôi rất hay!”

Đương nhiên fan nhỏ này còn chưa nói đến giá trị nhan sắc của giáo sư Thẩm cũng rất cao.

Tướng mạo xinh đẹp, nói chuyện nhỏ nhẹ ôn tồn, rõ ràng, không điểm danh cũng không có ai cúp tiết, giáo sư Thẩm chính là truyền thuyết trong Học

Viên Hình Cảnh.

Đến giờ Lý Thành vẫn còn nhớ rõ cảnh lúc cô bước vào phòng học. Trong khoảnh khắc đó, cả căn phòng đều sáng lên, tiếng nói chuyện, ăn vặt, chơi game trong khoảnh khắc đó cũng không còn, mọi người đều đồng loạt hướng mắt nhìn đến cô giáo nhỏ.

Mỗi năm học, thời khóa biểu đều thay đổi, luôn có rất nhiều thanh niên ngồi chầu chực trên website trường học để chờ đăng ký được một học kỳ có thể gặp mặt nữ thần.

Tiết học của giáo sư Thẩm luôn vượt quá số lượng quy định, chỗ ngồi dành cho một người có hai người chen chúc cũng là bình thường, trên hành lang và lối đi luôn có người đứng cũng không phải chuyện lạ.

Cô giảng rất hay, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, đánh trúng trọng điểm. Tuy không thích cười hay nói chuyện phiếm nhưng rất nhiều người yêu thích học tiết của cô, thậm chí có học sinh ngành khác còn xin qua học.

“Cậu cũng nói cô ấy học rất giỏi nhưng mà thực tế và lý thuyết rất khác nhau. Cô ấy trẻ tuổi như vậy có thể còn chưa đến hiện trường vụ án bao giờ.”

“Thế nào, giáo sư Thẩm, có dám cho tôi xem bản lĩnh của cô không?”

Cận Hải Dương cười nhạo, căn bản không để những lời của Lý Thành vào tai. Trên đời này anh tuân theo chân lý là chăm chỉ làm việc, kinh nghiệm và kỹ thuật là dựa vào mồ hôi tích lũy nên.

Trước kia cũng gặp qua cái gọi là “chuyên gia” cả ngày chỉ biết đem lý thuyết ra ép người, người lại thanh nhã thanh cao, đụng đến hiện trường vụ án thực tế là mềm nhũn chân, đúng là không dùng được việc gì!

“Này…”

Fan nhỏ bị tổ trưởng bạo long nói cho nghẹn họng, trong phút chốc không biết trả lời thế nào. Anh đương nhiên tin tưởng vào năng lực của nữ thần,

nhưng nghe đồn nữ thần…

“Bạn học, mang thùng dụng cụ đến cho tôi, cậu đi xem dấu vết trên cửa ban công đi.”

Không đợi anh rối rắm, đã có giọng nói lạnh lẽo truyền vào tai.

Lý Thành mờ mịt ngẩng đầu, nhìn nữ thần của mình gật đầu, liền kích động đem thùng dụng cụ qua, còn ân cần đưa cho đối phương bao tay dùng một lần.

“Mời dùng!”

“Cảm ơn.”

Cô gái nhẹ giọng nói cảm ơn, mang bao tay, thong thả xách thùng dụng cụ đi đến cửa ban công trước mặt.

“Bắt đầu từ đây, cậu phải chú ý đến vân tay trên tay nắm và nút vặn.”

“Sau khi cậu lấy vân tay xong, thì xem tình hình quan trọng ở ban công, đó là nơi người chết đã rơi xuống.”

“Còn có tình trạng khoá cửa cũng phải ghi lại, chú ý mặt trái cửa có dấu vết bị động đến không.”

Lý Thành gật đầu. Anh không nói chuyện nữa, an tĩnh lấy trong thùng ra chổi lông cùng bột phấn, động tác thuần thục, nhanh chóng bắt đầu lấy dấu vân tay.

Lúc này, Lý Thành không hề giống như tay mơ nơm nớp lo sợ khi nãy, thủ pháp lưu loát, suy nghĩ rõ ràng, Thẩm Lưu Bạch ở bên cạnh vừa lòng gật đầu.

“Đội trưởng Cận, phiền anh tìm vài người đến bảo vệ hiện trường, tôi xuống dưới xem thi thể trước. Đây không phải là một vụ án tử vong bình thường, tôi cần xác định nguyên nhân chết của nạn nhân.”

Xoay người, đôi mắt đen nhánh Thẩm Lưu Bạch nhìn về phía Cận Hải Dương, tự nhiên căn dặn công việc.

Đôi mắt hẹp dài Cận Hải Dương hơi híp lại, bên môi cong lên nụ cười tựa như không, dường như là không quá quen với chuyện có người dùng mệnh lệnh này sai khiến anh.

Anh bỗng nhiên nâng nâng cằm.

“Giáo sư, xưng hô với cô thế nào?”

“Thẩm Lưu Bạch, tôi tên Thẩm Lưu Bạch.”

Trong miệng Cận Hải Dương lặp lại một chút, trên mặt lộ ra ý cười sâu xa khó hiểu.

“Tôi là Cận Hải Dương, xem tuổi này của cô, cô có thể gọi tôi là anh Dương.”

Thẩm Lưu Bạch không phản ứng với lời trêu chọc của anh, cô thu thập lại thùng dụng cụ, xoay người rời phòng ngủ.

“Đại Thượng, cậu tìm người lên bảo vệ hiện trường.”

“Đây là danh sách nhân chứng mục kích, lát nữa cậu tổ chức lấy lời khai nhân chứng, còn Nhậm Húc Đông cậu tạm thời giữ lại, tôi muốn đích thân gặp anh ta.”

Cận Hải Dương dặn dò Cao Đại Thượng xong thì liền đi theo Thẩm Lưu Bạch xuống dưới lầu.

Cái gọi là vụ án tử vong không bình thường, là khái niệm của ngành pháp y, chỉ đến tử vong do tác động từ bên ngoài, bao gồm hỏa hoạn, chết đuối do tai nạn tự nhiên hoặc tai nạn lao động, sự cố y tế, tai nạn giao thông, tự sát, bị giết, người bị thương dẫn đến tử vong.

Bởi vì không phải chết theo quy luật bình thường, cho nên cần pháp y kiểm nghiệm để biết được nguyên nhân tử vong thật sự. Nếu xác định không phải có yếu tố hình sự dẫn tới tử vong, sẽ một lần nữa được xếp vào tình huống tử vong bình thường, rồi gửi về cho gia quyến giải quyết hậu sự.

Ngã từ trên cao xuống là một tình huống tử vong không bình thường, vốn là có nhiều nghi vấn, khám nghiệm hiện trường cũng đạt độ khó cao, khám nghiệm tử thi càng phiền phức hơn.

Thi thể Lý Miên Miên ngã trên đường lát đá, tuyến phân cách kéo dài từ ngoài vườn hoa đến phía trước khách sạn, Lý Miên Miên mặc đầm ngắn màu đen lẳng lặng nằm ở đây, dưới thân có thể nhìn thấy vết máu tươi.

Thấy vậy, Thẩm Lưu Bạch bỗng nhiên có chút lảo đảo, thiếu chút nữa đã không đứng vững, cô đột nhiên đưa tay nắm lấy tay người bên cạnh mới miễn cưỡng không bị ngã.

“Sao vậy? Sợ sao?”

Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp, sự ngả ngớn trong giọng nói mang theo sự cười nhạo. Thẩm Lưu Bạch quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện mình đã nắm lấy cánh tay Cận Hải Dương.

Nhưng sự sợ hãi sinh lý cùng chán ghét lại không phải dễ dàng loại bỏ như vậy, cô sờ để lấy bình thuốc, ngậm một viên kẹo đậm mùi bạc hà.

“Thi thể có bị ai di chuyển không?”

Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng hỏi cảnh sát canh giữ tuyến phân cách.

“Khi chúng tôi đến đám người kia đều đứng nhìn từ xa, mọi người đều nói không động qua.”

“Người chết kia tên gì?”

Vấn đề này Cận Hải Dương có thể trả lời, ân oán khúc mắc giữa Lý Miên Miên và Nhậm Húc Đông, lúc nãy Đổng Võ Nhất đã nhiều chuyện đề cập

qua với anh, điểm này anh rõ hơn cảnh sát.

“Người chết tên Lý Miên Miên, 49 tuổi, chồng bà ấy là Nhậm Húc Đông, 31 tuổi, chính là người đàn ông cô thấy mở cửa trên phòng ngủ khi nãy.”

Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

Khi xảy ra sự việc này cô cũng thấy, không cần Cận Hải Dương lặp lại lần nữa. Hiện tại quan trọng nhất là xác định nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lý Miên Miên. Họ cần biết rõ ràng, trước khi mọi người thấy Lý Miên Miên nhảy lầu, đến tột cùng bà ấy còn sống hay đã chết.

Dấu vết trên của ban công khiến cô có chút suy đoán. Nhưng đây chỉ là một giả thiết, còn cần chứng cứ bổ sung cho giả thiết này. Cô đi đến gần thi thể Lý Miên Miên, cưỡng chế sự sợ hãi và chán ghét của bản thân, cẩn thận xem xét tình huống thi thể.

Chương 7: 7: Dấu Vết Còn Lại

Thi thể Lý Miên Miên nằm sấp ở trên đường lát đá, phần đầu hướng về bồn hoa phía đông, mặt hơi nghiêng lộ ra một nửa hướng về phía nam, bị mái tóc che đi hết, không thể thấy rõ dung mạo.

Bà ta mặc đầm ngắn đã rách, hai chân bởi vì vừa mới chết nên cũng xem như còn mềm mại, chưa có hiện tượng co cứng.

Thẩm Lưu Bạch đi quanh thi thể ba vòng, ở các góc đều cố định chụp ảnh, sau đó đứng dậy nói với Cận Hải Dương đang ở phía sau.

“Anh đỡ giúp tôi chút.

”
Nghe cô nói vậy, người đàn ông anh tuấn cao lớn híp mắt, trong mắt tràn đầy châm chọc nhìn cô gái vài giây, cuối cùng cũng nghe lời đi đến.

“Cô sợ sao?”
Anh dùng một cánh tay đỡ Thẩm Lưu Bạch, đưa mặt đến gần cô nhẹ giọng hỏi.

“Không, tôi có chút chứng sợ máu.

”
Thẩm Lưu Bạch không thèm nhìn đến anh, nhưng cũng không kiêng dè chướng ngại của mình.

Cô đưa tay vén vải trùm mặt người chết ra, đem toàn bộ mặt của thi thể lộ ra bên ngoài.

Lý Miên Miên ngã lầu chạm đất bên trái trước, bộ mặt bởi vì va chạm với đất mà bị biến dạng, đèn pin chiếu xuống càng thêm dữ tợn.

Đầu chạm đất làm hộp sọ bị nứt, miệng mũi và tai đều bị chảy rất nhiều máu đỏ thẫm, trước đó Lý Miên Miên có trang điểm, máu theo gương mặt trắng bệch uốn lượn chảy xuống, xuống đến mặt cỏ, hội tụ thành một dòng sông máu nhỏ.

May là đôi mắt thi thể đang nhắm, nếu không cảnh tượng này không khác gì phim kinh dị.

“Đây là hiện trường đầu tiên.

”

Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.

“Nơi này có máu tụ cùng dịch não tủy, hơn nữa mũi, miệng thi thể còn bị bắn máu, dấu vết rõ ràng.

”
Cô đứng bên cạnh thi thể chụp hình, góc độ chụp có thể đem toàn bộ sườn mặt Lý Miên Miên vào khung hình.

“Đây là tình trạng vết máu bị bắn?”
Cận Hải Dương hứng thú đi đến bên cạnh, cong lưng theo Thẩm Lưu Bạch đi qua đi lại, xem bộ dạng không có vẻ là nghiêm túc, ngay cả Thẩm Lưu Bạch đang chuyên tâm nghiệm thi cũng nhịn không được nhìn anh một cái.

“Anh biết?”
Cô tò mò hỏi lại, thấy Cận Hải Dương dứt khoát lắc đầu.

“Không biết.

”
“Nhưng mà giáo sư chắc là biết, đó là gì? Nói tôi nghe đi.

”

Thấy anh bộ dạng lười nhác, Thẩm Lưu Bạch xoay người, lạnh nhạt nói.

“Tình trạng vết máu bị bắn từ người là bởi vì não bị tổn thương mà tạo thành xuất huyết ở mũi và miệng.

”

“Con người khi hít vào hoặc thở ra, lúc bị va chạm mạnh, trong nháy mắt, khí thở ra từ miệng và mũi sẽ đem theo máu bắn ra, xung quanh mũi và miệng sẽ hình thành những vết máu đặc biệt.

Những vết máu này thường ở dạng các chấm dày đặc, được phun ra bằng hơi thở, có thể làm bằng chứng nạn nhân còn sống trước khi rơi xuống.

”

Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng lau một chút vết máu trên mặt người chết, cũng lau đi lớp trang điểm của bà ấy.

Đặc điểm của chấn thương do ngã lầu chết là bên ngoài nhẹ bên trong nặng, toàn bộ tổn thương chắc là khi va chạm cuối cùng tạo thành, nội tạng vỡ nát nghiêm trọng, nhưng thực tế lượng máu chảy ra không nhiều.

Trừ việc bị chảy máu tai và mũi, Thẩm Lưu Bạch còn thấy vết bầm tím mờ quanh mắt người chết.

Xác định không phải do trang điểm, Thẩm Lưu Bạch đã đưa ra kết luận sơ bộ về nguyên nhân chết của Lý Miên Miên.

“Đầu gối bị tụ máu, mắt bị bầm tím, phần trán có tiếng vỡ.

”

“Dựa theo chứng cứ trước mắt, người chết bị gãy xương do ngã lầu, làm tổn thương não nên tử vong.

”

“Nói cách khác có thể loại bỏ khả năng người đã chết rồi bị bỏ xác?”

Sắc mặt Cận Hải Dương có chút không tốt.

Trực giác cho anh biết cái tên Nhậm Húc Đông này nhất định có vấn đề, Lý Miên Miên chết tám phần chắc chắn có liên quan đến anh ta.

Trong khoảnh khắc Lý Miên Miên ngã xuống, mọi người bọn họ bao gồm Nhậm Húc Đông đều đứng trong phòng, cách hiện trường vụ án một cánh cửa thông ra ban công, Nhậm Húc Đông không có cơ hội ra tay.

Như vậy khả năng duy nhất là Nhậm Húc Đông đã giết Lý Miên Miên trước đó, sau đó dùng thủ thuật gì đó để thi thể rơi xuống, rốt cuộc cũng không ai đứng trên ban công nói chuyện với Lý Miên Miên lúc đó.

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ đến, Thẩm Lưu Bạch lại thông qua vết máu đưa ra phán đoán như vậy, thật là làm anh khó chịu.

“Dựa theo tình hình ở hiện trường, có thể đưa ra kết luận, xác thực đại khái là Lý Miên Miên ngã lầu nên chết.

”
“Cô nói đại khái vậy còn có khả năng khác à?”
Cận Hải Dương nhạy bén nghe ra ẩn ý của Thẩm Lưu Bạch, trong lòng hơi thất vọng lại nổi lên ngọn lửa hy vọng.

“Không, bà ấy là ngã lầu chết, nhưng không phải sự cố ngoài ý muốn, điểm này tôi giữ lại quan điểm của mình.

”
Thẩm Lưu Bạch nhìn thoáng người đàn ông bên cạnh, nghiêm túc nói.

“Vậy thì tốt, cô bé, cô làm rõ việc này rồi tính, nếu không người đã khuất sẽ không còn cơ hội giải oan.

”
Ánh mắt Cận Hải Dương sáng lên, nói từng chữ.

Thẩm Lưu Bạch không nói nữa, cô ngồi xổm xuống, dùng đèn pin chiếu vào thi thể, cẩn thận xem xét từng chút một.

Sau một lát, ánh mắt cô dừng lại trên phần eo của người chết.

“Cận Hải Dương, anh lại đây.

”
Giáo sư bắt đầu cho gọi người hầu.

“Phần eo, trước ngực và cánh tay, anh chụp lại mấy tấm ở những vị trí này đi.

”
Cận Hải Dương ngây người một lúc, tựa như không nghĩ đến có người dám sai bảo anh như vậy.

Nhưng anh vẫn nhận máy chụp hình, từ khi bắt đầu làm liền khó chịu, Thẩm Lưu Bạch đứng lên, nhìn lên tầng 6 nơi xảy ra vụ án trước, rồi ngửa đầu nhìn lên không trung.

Cận Hải Dương luôn trộm quan sát sắc mặt của cô, thấy cô lộ ra dáng vẻ nghi ngờ, anh lập tức biết được có phát hiện mới.

“Có chuyện gì sao?”
Anh chụp ảnh xong liền đi đến trước mặt cô, học bộ dạng cô ngẩng đầu lên, lại không biết cô đang nhìn gì.

“Tôi đang kiếm chướng ngại vật trong không gian.

”
Cô lạnh nhạt nói.

“Bụng, trước ngực và hai cánh tay người chết đều có những vết sẹo thẳng, trên ban công và mặt đất không có vật gì tạo thành vết thương như vậy, tôi chỉ có thể tìm ở trong không gian bà ấy ngã xuống.

”

“Khoảng không gian từ khi người chết ngã lầu đến trên mặt đất, trong không gian đó không có chướng ngại vật nào, cho nên vết thương trên người bà ấy chắc là không phải do khi rơi xuống mà hình thành.

”

Nghe cô nói vậy, mắt Cận Hải Dương sáng ngời.

Anh nhớ rõ ràng, khi Lý Miên Miên tiến vào đại sảnh, cả người tuy có chút hơi say nhưng quần áo rất chỉnh tề, không thấy quần áo bị tổn hại gì.

Nếu theo lời Thẩm Lưu Bạch, vết thương không phải do rơi xuống tạo thành thì tám, chính phần là có liên quan tới Nhậm Húc Đông, rốt cuộc có rất nhiều người thấy anh ta cùng Lý Miên Miên cùng nhau đi lên lầu.

“Vậy cô cảm thấy vết thương này bị tạo ra khi nào?”
Cận Hải Dương tràn đầy hứng thú nhìn cô gái trẻ phía trước, gương mặt tuấn lãng tràn đầy vui vẻ.

Anh hy vọng có được tin vui, tốt nhất là trực tiếp chỉ ra manh mối của nghi phạm.

Chỉ là đáng tiếc, nguyện vọng của anh không được thực hiện.

“Tôi không bao giờ đưa ra phỏng đoán không có căn cứ.

”

Thẩm Lưu Bạch xoay người, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông anh tuấn đối diện.

“Cảnh sát Cận, chờ tôi khám nghiệm hiện trường xong, tôi sẽ tóm tắt tình hình cho anh.

”.

Chương 8: 8: Căn Phòng Không May

Lúc Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch kiểm tra hiện trường, Cao Đại Thượng đã cùng các cảnh sát khác bắt đầu lấy lời khai từng nhân chứng mục kích riêng lẽ ở hiện trường.
“Ây da, người đó chính là tự mình ngã xuống, thật là dọa người!”
“Đồng chí cảnh sát, anh nói xem khi nào tôi mới có thể đi, tôi là tới tham gia tiệc, một đám người bị nhốt ở chỗ có người chết, không phải là giống như phim kinh dị sao!”
“Là nguyền rủa vẫn có hung thủ à? Cái kia Lý Miên Miên có thể đột nhiên bật dậy hay không? Nơi này thật là đáng sợ!”
Một câu lại một câu, như tiếng pháo nổ liên hồi, Cao Đại Thượng nghe được gân xanh trên đầu liền nổi lên.
Trước mặt tên mập nói dong dài nửa ngày, nửa điểm cũng chưa nói đến trọng điểm vụ án.

Anh không có thời gian lãng phí ở đây trấn an cảm xúc của tên mập này, nếu không phải tên mập nói là người quen của lão đại, anh thật muốn kêu hắn ngậm miệng lại, đừng nói những lời vô nghĩa đến ném tám sào cũng không tới!
“Ai, ai, anh đừng không tin nha, nếu không phải xem anh là cấp dưới của anh Dương, tôi mới lười nói cho anh biết.”
Tên mập Đổng Võ Nhất cảm thấy thật tủi thân.
Hắn nói chắc nơi này có tà khí, tiểu tử Nhậm Húc Đông kia mở tiệc sao lại phải tụ tập ở chỗ này làm gì, còn dùng em gái mới đến dụ hoặc hắn.
Căn phòng tầng 6 kia chẳng phải là nơi xảy ra vụ án mạng sao? Cách mấy năm sau lại xảy ra án mạng, không tin tà là không được!
Đặc biệt, người chết ở đây là ngã lầu, nhất định là năm đó có ma quỷ quấy rối!
“Được rồi, nói điểm chính, thời gian có hạn.”

Cao Đại Thượng rốt cuộc không nhịn được cắt ngang tưởng tượng của tên mập.

Mắt thấy đã 2 giờ khuya, vụ án không tìm được manh mối nào, trong lòng anh thật sự sốt ruột.
“Anh thấy gì thì nói đó, thứ tôi không hỏi thì đừng nói.”
Thấy vẻ mặt đối phương rất nghiêm túc, tên mập rốt cuộc từ căn phòng không may trong truyền thuyết dần khôi phục lại, miễn cưỡng quyết định cho anh Dương mặt mũi.
Anh sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó nói.
“Hôm nay tôi tìm anh Dương đến bữa tiệc chơi, tiệc tối hôm nay là do Nhậm Húc Đông tổ chức, nơi tổ chức là khách sạn của anh ta.”
“Chúng tôi tới không tính là sớm, đại khái là đến lúc 10 giờ, nói chuyện với Nhậm Húc Đông chưa được hai câu, vợ của Nhậm Húc Đông là Lý Miên Miên liền tới.”
“Tôi thấy Lý Miên Miên và Nhậm Húc Đông cùng nhau đi lên lầu, sau đó bắt đầu đến đại hội pháo hoa, có người nhìn thấy Lý Miên Miên ngồi trên ban công.”
“Anh nhận ra Lý Miên Miên?”
Cao Đại Thượng hơi nhíu mày, cẩn thận hỏi một câu.
“Thật ra lúc đó trời rất tối, nếu không phải ánh sáng pháo hoa cùng đèn đường vườn hoa, tôi căn bản không nhìn ra được người đó là ai.”
“Tôi nghe được Nhậm Húc Đông nói đó là Lý Miên Miên, mà nhìn quần áo cùng dáng người thật ra cũng rất giống Lý Miên Miên, bà ấy ngồi trên ban công,…chắc là ngồi quỳ, hai tay rũ xuống trước người, nhìn giống như thây ma!”
“Chúng tôi ở dưới kêu bà ta đừng cử động, ai biết được một lát sau bà ta bỗng nhiên rơi xuống, ngã từ trên cao sau đó liền ngã trên mặt đất.”
Nói tới đây, tên mập tựa như nghĩ đến một việc đặc biệt đáng sợ, mặt tên mập tái xanh, trên trán vốn sáng sủa lại đổ đầy mồi hôi lạnh.
“Lần đầu tiên, tôi thấy chuyện như vậy, đầy máu me, não cũng văng ra! Những thứ phim truyền hình diễn đúng là trẻ con!”
“Lý Miên Miên cứ như vậy nằm ở dưới đất trước mặt tôi, liếc nhìn thôi cũng thấy thật u ám, tôi toát mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa đã bị bệnh tim.”
“Anh chạm vào thi thể sao?”
Cao Đại Thượng dùng bút gõ lên bàn, lại đổi lấy ánh mắt hoảng sợ của

Đổng Võ Nhất.

“Tôi có điên mới chạm vào! Tôi hận không thể trốn đi xa tám trượng đó!”
“Đừng nói là tôi, ở đây không một ai dám qua đó, toàn bị dọa chạy.”
“Sau đó lại có một em gái đầm trắng đi đến, cô ấy mang bao tay sờ mạch của Lý Miên Miên, cô ấy thật to gan.

Chúng tôi đều thấy choáng váng, anh nói sao cô ấy lại không sợ chứ?”
Tên mập vừa nói vừa dùng tay ôm ngực, phảng phất vẻ kinh hồn bất định.
“Sau đó thì sao?”
“Sau đó em gái đó liền lên lầu, tôi cảm thấy em gái đó có thể trừ tà, đi theo cô ấy tương đối an toàn, cho nên tôi cũng đi theo lên, sau đó liền đụng phải anh Dương.”
“Ai u, tôi về nhà muốn đi chùa thắp hương tìm người tụng kinh, chuyện này oan có đầu nợ có chủ, bà ấy đừng đến tìm tôi!”
“Sau khi Lý Miên Miên và Nhậm Húc Đông rời khỏi, anh có gặp lại Nhậm Húc Đông không?”
Cao Đại Thượng vừa ký lục bản lời khai của Đổng Võ Nhất, vừa cẩn thận hỏi.
“Không có, sau đó tôi cùng một người mẫu ra vườn hoa chơi, tôi chờ đến đại hội pháo hoa mới thấy Nhậm Húc Đông dẫn người lên lầu cứu Lý Miên Miên, trong thời gian đó tôi không nhìn thấy anh ta.”
Tên mập trả lời khẳng định.

Anh dừng một chút, sau đó bổ sung thêm một câu.
“Anh Dương là cùng Nhậm Húc Đông cùng đi lên đó, anh ấy chắc là nhìn thấy Nhậm Húc Đông.”

“Tôi thấy anh đến hiện trường nói với mọi người cái gì mà căn phòng không may bị nguyền rủa, anh có biết hành vi này rất khả nghi không?”
Cao Đại Thượng buông bút, sắc mặt nghiêm túc nói.
Anh lên lầu liền nhìn thấy đám người tụ tập một chỗ, tên mập đứng ở giữa giảng giải, nói cái gì mà tin đồn căn phòng không may kia bị nguyền rủa, đúng là sinh động như thật, quơ tay múa chân.
“Tôi nói đều là sự thật!”
Đổng Võ Nhất thấy mình thật oan ức.
“Mùa thu năm năm trước, cũng là lúc nửa đêm, một người đàn ông từ trên

lầu nhảy xuống, nơi đó chính là phòng mà Lý Miên Miên chết!”
Nói đến đây, vẻ mặt tên mập bỗng nhiên trở nên thần bí.
“Anh không biết vì sao bên ngoài tầng 6 có biển quảng cáo kia không? Một phòng tổng thống còn bị cản trở tầm nhìn, Nhậm Húc Đông có ăn cơm mềm cũng không ngốc đến tình trạng này!”
“Chính là bởi vì có người chết ở ban công đó, cho nên họ đem phòng đó phong bế lại, cửa sổ cũng đổi cửa kính không mở được, cửa cũng dùng thanh sắt niêm phong từ bên ngoài.”
Nói tới đây, tên mập có chút hoang mang gãi đầu.
“Cũng không biết thanh sắt kia bị tháo ra khi nào?”
Những chi tiết này thật ra rất hữu dụng, Cao Đại Thượng ghi nhớ còn cùng tên mập đối chiếu lại vài lần.
“Anh nói năm năm trước xảy ra chuyện tương tự, có thể nói kỹ càng tỉ mỉ một chút không?”
Rốt cuộc đã hỏi đến vấn đề tên mập am hiểu nhất, anh giống như được tiêm máu gà, lập tức phấn chấn lên.
“Tôi nói với anh, vụ việc năm năm trước là sự thật, lúc trước chúng tôi đều khuyên anh Nhậm đừng mua khách sạn này, không may mắn, kết quả anh ta không nghe, quả nhiên liền có chuyện!”
“Năm năm trước nơi này là khách sạn du lịch có suối nước nóng, kiến trúc hiện tại là kiến trúc khi đó.

Chủ nhân trước đây nghe nói là từ nước ngoài về, ông ấy và vợ ở một phòng khác trên lầu 6, hai người cùng kinh doanh khách sạn suối nước nóng.”
“Sau đó, lại nghe nói em trai ông ta về nước, nhà bọn họ tương đối phức tạp, tóm lại anh ta nằng nặc đòi anh trai mình sắp xếp cho mình một căn phòng, cuối cùng hai người không vui mà cãi nhau.”

“Khi đó tôi mang theo một em gái đến chơi, kết quả lúc nửa đêm nghe được có người thét chói tai là người em trai nhảy lầu, giống y như nơi Lý Miên Miên ngã chết, cũng ở dưới lầu đó, trên mặt cỏ này.”
“Nghe nói là anh ta đầu tư thất bại, sau khi người em chết, anh trai hắn đã niêm phong căn phòng này lại, trong ngoài thay đổi một lượt, sau đó làm thành nhà kho.”
“Sau khi anh Nhậm tiếp quản, có thể cảm thấy phong cảnh căn phòng kia không tồi, vì thế liền đem phòng kia sửa chữa lại, làm thành phòng riêng

cho anh ta cùng Lý Miên Miên, nhưng bởi vì không có lan can, nên anh ta cũng không mở cửa trên sân thượng.”
“Cậu nói là trước kia cũng từng xảy ra chuyện như vậy, ông chủ cũ và Nhậm Húc Đông đều từng sửa chữa qua?”
Cận Hải Dương không biết khi nào đứng ở cửa.

Anh nhăn mày nhíu mi hỏi một câu, lập tức muốn Đổng Võ Nhất trả lời khẳng định.
“Đúng vậy! Lúc trước em đã theo Nhậm Húc Đông đến đây, khi đó cửa phòng bị thanh sắt niêm phong lại, không giống cửa gỗ bây giờ!”
“Nhậm Húc Đông sao lại mua lại khách sạn này, anh ta quen chủ trước đây sao?”
Anh Dương có thắc mắc, Đổng Võ Nhất tự nhiên nghiêm túc đáp.

Anh cố gắng nhớ lại nửa ngày, cuối cùng tìm được một chi tiết đáng lưu ý trong đoạn ký ức.
“A, đúng rồi!”
Tên mập vỗ đùi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.
“Tôi nhớ rõ Nhậm Húc Đông từng nói qua, chủ cũ là sinh viên trao đổi trong trường đại học của anh ấy, nếu không có loại quan hệ này, anh ta cũng không có khả năng dùng giá thấp mua được khách sạn này!”
Nói tới đây, Đổng Võ Nhất bỗng nhiên cười nhạo.
“Anh Nhậm thật là ngốc, nếu không phải trong nhà xảy ra tai nạn chết người, ai sẽ vung tiền cho người bạn học không quá thân thiết.”
“Tôi nghĩ có khả năng người nhà đó biết nơi này có vấn đề nên mới đi, nếu không sao hai người chưa bao giờ gặp mặt nhau mà tư thế nhảy lầu cũng giống nhau như vậy, thậm chí còn ở trong không trung nhào lộn một vòng!”.

Chương 9: 9: Manh Mối Còn Lại

“Anh nói tư thế ngã lầu giống nhau sao?”
Lần này là Thẩm Lưu Bạch nói chuyện.
Cũng không biết cô ấy im lặng đứng ở cửa khi nào, hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.
Khác biệt với thái độ của Cao Đại Thượng và Cận Hải Dương, Thẩm Lưu Bạch rất nghiêm túc hỏi về lời khai của Đổng Võ Nhất.
Mọi người sau khi chịu đả kích mạnh mẽ, sẽ có ấn tượng trực quan về những gì mà mình thấy.
Nhưng mà loại ấn tượng và thái độ hợp tác này, sẽ bị cảm xúc lại sẽ biến hóa theo thời gian, cho đến khi biến mất, khi muốn nhớ lại thì rất khó khăn.
Cho nên, cô tin tên mập này không nói dối, bởi vì “sự cố ngoài ý muốn” này có rất nhiều chi tiết có thể xem xét.
Thi thể vì sao lại nhào lộn trong không trung?
Bình thường khi rơi xuống, tiếng thét chói tai, giãy giụa là có, nhưng ít ai lại nhào lộn, lại không phải thi nhảy cầu.

Đổng Võ Nhất nói chi tiết này cùng sự việc xảy ra năm năm trước giống y như đúc, hai người ngã lầu đều nhào lộn, trùng hợp như vậy, Thẩm Lưu Bạch không tin.
“Tôi muốn lên xem xét sân thượng.”
Cô xoay người, đi đến hướng thang máy.
Đa số việc nhào lộn không tự chủ được là do ngoại lực gây ra, Thẩm Lưu Bạch có phán đoán mơ hồ trong lòng, cô phải tự mình đến xem hiện trường chút mới được.
Khi đi lên đó, Lý Thành vừa mới hoàn thành việc thu thập lấy dấu vân tay trên nút tay vặn cửa.

Anh ta quét những mẫu này vào máy tính, sau đó so sánh với dấu vân tay

của những người có mặt để xem có thể tìm ra manh mối nào không.
Nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch bước vào, Lý Thành lập tức đứng lên.
“Giáo sư Thẩm, cô tới thật đúng lúc, trong phòng tôi phát hiện hai ly rượu vang đỏ, đã lấy được dấu vân tay ở trên đó, cô có thể thu thập mẫu sinh học.”
Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch gật đầu, đôi môi cong lên thành một đường cong khó nhận thấy.
“Rất tốt, cảm ơn cậu.”
Mặt fan nhỏ “Teng” đỏ bừng.
Anh có chút ngượng ngùng quay đầu đi, nhỏ giọng nói thầm một câu.
“Không cần cảm ơn, đây đều là kiến thức cô đã nhấn mạnh trên lớp.”
Thẩm Lưu Bạch không nghe rõ nửa câu sau anh nói, lúc này cô đi đến gần cửa, cẩn thận quan sát đến tay nắm cùng nút vặn thật lâu, Sau đó, cô chuyển sự chú ý của mình đến chiếc bu lông sắt vẫn được lắp trong khe cửa.
Phần dưới cùng là tay cầm luôn được lắp vào và chốt chưa được tháo ra, cho nên nó không thể mở được.
Hai phần giữa và phần trên được điều khiển bằng nút vặn, chắc là bị Nhậm Húc Đông vặn quá nhiều, hiện tại đã mở ra được, điểm này có thể chứng tỏ vì sao lại có vân tay của Nhậm Húc Đông.
“Mở cửa ra, tôi muốn xem xét sân thượng, đó là hiện trường tử vong.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn về phía sau, thấy Cận Hải Dương vừa vào phòng ngủ hơi ngây người một chút, sau đó đi lên phía trước, đưa tay tiếp nhận thanh sắt Cao Đại Thượng đưa qua, vài phút sau liền mở cửa ra.
Thẩm Lưu Bạch nhìn anh thật sâu, cái gì cũng không nói, trực tiếp đi ra sân thượng,
Nói là sân thượng nhưng thực chất nó chỉ là một hình trang trí nhô ra ngoài, đại khái rộng khoảng 2 mét, mấy thanh thép che cửa thủy tinh kỳ thật là tên của biệt thự để ở tầng cao nhất, có 3 chữ lớn: Quan Đào Các.
Thẩm Lưu Bạch xoay người, từ thùng dụng cụ lấy ra đèn pin công suất lớn, dùng bao tay mang theo nhẹ nhàng xoay nhẹ nút khóa, cần thận quan sát vị trí của khóa cửa.
Hai bu lông khóa được kéo căng ra cùng lúc, dưới ánh sáng mạnh, bạn có thể thấy rõ trên bu lông khóa có một nửa vết xước.
Nửa vết xước?
Nếu mòn do lệch rãnh khóa là bởi vì khóa chếch đi làm mài mòn, vì sao mặt hướng ra ban công không có?
“Sao rồi, phát hiện chuyện gì?”

Cận Hải Dương vẫn luôn âm thầm quan sát hành động của Thẩm Lưu Bạch. Trực giác khiến anh cảm thấy cái chết của Lý Miên Miên không phải sự cố ngoài ý muốn, tình hình gần đây và biểu hiện của Nhậm Húc Đông ở hiện trường làm anh thấy có điểm khả nghi.
Nhưng anh cũng chính mắt thấy Lý Miên Miên ngã lầu, liền nghĩ Nhậm Húc Đông động tay động chân trên cửa, không cho họ ra cứu người, nhưng anh ta cũng ở trong phòng, không có khả năng ra tay với Lý Miên Miên.
Anh hết sức hy vọng cái gọi là "Giáo sư học bá thiên tài" trong miệng Lý Thành có thể phát hiện manh mối gì đó.
Thẩm Lưu Bạch không giấu điều gì, cô cầm lấy hai ly rượu vang đỏ, vừa bắt đầu thu thập mẫu sinh học, vừa đem thông tin mình tìm được nói với Cận Hải Dương.
"Bước đầu cho rằng, nguyên nhân chết của nạn nhân là ngã lầu, trên thân thể bà ấy không có những vết thương chí mạng hay dấu hiệu ngạt thở."
"Thời gian tử vong là 11 giờ 40 phút buổi tối hôm nay, phần đầu có một chỗ tổn thương, là do khi rơi xuống hình thành.

Tứ chi cùng thân thể xuất hiện vết bầm tím, một phần xương bị gãy, đó có thể do ngã lầu tạo thành."
"Điểm đáng ngờ là ở vết thương hai tay, trước ngực và bụng người chết, có điểm xuất huyết nhỏ dưới da, một số còn bị bong tróc da, trong không gian ngã lầu không có chướng ngại vật, loại vết thương này có khả năng cao không phải do quá trình ngã lầu tạo thành."
"Cho nên tôi cho rằng, nguyên nhân chết của nạn nhân không thể loại trừ nhân tố con người, Trước đó tôi thấy trên tay Nhậm Húc Đông có vết thương, cùng vết thương trên bụng người chết giống nhau, lát nữa anh lấy lời khai có thể hỏi về điểm này."
Thẩm Lưu Bạch hơi tạm dừng chút, sau đó lại nói tiếp.
"Bu lông khóa có một nửa vết xước, có vẻ như nó được kéo bởi một sợi dây mảnh.

Nhưng, tôi không tìm thấy sợi dây nào."
Nói tới đây, cô bỏ mẫu sinh học thu thập được vào thùng dụng cụ, nghiêm túc nói.
"Đây chỉ là bước đầu nghiệm thi, muốn có kết luận kỹ càng tỉ mỉ cần phải tiến hành giải phẫu thi thể, việc này cần sự đồng ý của người nhà nạn

nhân.”
Người nhà nạn nhân?
Ánh mắt Cận Hải Dương hơi tối.
Lý Miên Miên là cô nhi, căn bản không còn cha mẹ thân thích, chỉ còn một người nhà là người chồng hiện tại, Nhậm Húc Đông.
Nhưng liệu một người đáng nghi như vậy sẽ đồng ý cho giải phẫu sao?
Nghĩ cũng biết không có khả năng.
“Việc này tạm thời đừng nghĩ, Nhậm Húc Đông có 100 lý do cự tuyệt chúng ta.

Trừ phi…Anh chứng minh được đây là một vụ án hình sự.”
“Chỉ cần chứng minh được điểm này, chúng ta căn bản không cần Nhậm Húc Đông cho phép, có thể áp dụng cưỡng chế giải phẫu.”

Cận Hải Dương vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Thẩm Lưu Bạch.
“Đó không phải là việc có thể giải quyết được bây giờ.

Nhiều mẫu cần xét nghiệm phải gửi cho trung tâm.

Nói vậy cũng vô ích.”
“Nghe nói anh xuất thân là bộ đội đặc chủng, tìm đồ vật chắc anh rất lành nghề.

Nếu không có việc gì, anh có thể cùng tôi đi xuống nhìn hiện trường xem, nói không chừng may mắn có thể tìm được sợi dây kỳ quái kia.”
Trừ việc báo cáo kết quả nghiệm thi, lần đầu tiên Cận Hải Dương nghe cô nói một câu dài như vậy.
Nhưng sau khi nhớ lại cẩn thận, mũi anh ta gần như nổ tung vì tức giận.
Cái gì mà xuất thân bộ đội đặc chủng nên lành nghề tìm đồ? Đem anh trở thành cái gì?
Anh không muốn đi nhưng dấu vết thần bí trong miệng Thẩm Lưu Bạch vẫn luôn hấp dẫn tâm trí anh, làm anh căn bản không thể làm như không biết.
Bây giờ đi thẩm vấn Nhậm Húc Đông, hắn chắc chắn cái gì cũng không nhận, anh cần có nhiều lợi thế hơn, cho dù không thể một chiêu công phá tâm lý phòng thủ của đối phương, nhưng cũng muốn cạy miệng anh ta để

biết nhiều manh mối hơn nữa!.

Chương 10: 10: Giao Chiến Chính Diện

Ở trong một khu vườn to tìm kiếm một sợi dây mảnh, quả thực chính là tìm mò kim đáy biển.
“Lấy thi thể làm trung tâm, tìm kiếm trong phạm vi bán kính 2 đến 6 mét, nếu không ai động qua hiện trường, chắc là cũng không quá xa.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói
“Vì sao?”
Cận Hải Dương nhướng mày, đôi mắt mang theo sự hứng thú chăm chú nhìn chằm chằm về phía cô gái, tựa như tò mò vì sao có thể nói chắc chắn như vậy.
Anh bỗng nhiên phát hiện, “chuyên gia” kiệm lời này là bảo vật, mà phải ra tay đúng lúc mới đem bảo bối này về, bỏ lỡ sẽ là tổn thất lớn.
Thẩm Lưu Bạch im lặng một lúc, chuyển hướng đến mặt cỏ.
“Tôi hôm nay có đại hội pháo hoa, thời tiết không có gió.

Mọi người ở trên mặt đất thấy người chết ở trên ban công, tôi đoán bên hông bà ấy bị sợ dây không thấy rõ thắt vào, chắc là rất mảnh nhưng độ lực của dây rất lớn, sẽ không bắn được xa.”
“Nếu trên mặt đất tìm không thấy, anh qua mấy cái thùng rác tìm, hoặc dò hỏi chồng nạn nhân để tìm cơ hội, từ khi xảy ra vụ án đến giờ, vật chứng không thể bị tiêu hủy.”
Nghe cô nói vậy, biểu cảm trên mặt người đàn ông trở nên đặc sắc.

Anh không nghĩ đến cô gái này thật sự coi mình thành cảnh khuyển, tùy rằng khi gặp án tử thì các gì cần làm đều phải làm, nhưng bị người ta sai đi lục thùng rác, đối với đội trưởng Cận mà nói phá lệ là người đầu tiên.
“Này, giáo sư Thẩm, cô cho là tôi làm gì?”
Anh nhịn không được hướng tới cái bóng kia lẩm bẩm, nhưng lời vừa ra khỏi mệng cảm thấy chính mình như bị ma nhập, ấu trĩ buồn cười.

Anh làm gì?

Am làm cảnh sát.
Có thể có được manh mối phá án anh là cầu còn không được, phải dốc hết sức để lấy được, làm sao bây giờ lại cùng một cô bé chưa đủ lông đủ cánh mà bực bội.
Chắc là bởi vì chướng mắt thái độ của các học bá ngạo mạn khinh người đó.
Trong chốc lát không có manh mối, Cận Hải Dương quay đầu liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn chậm chạp qua đây.
Làm tâm phúc của anh, tiểu đệ Cao Đại Thượng.
“Lão đại, đã hỏi gần xong rồi, anh muốn đi xem Nhậm Húc Đông không?”
Nhậm Húc Đông hiện đang là đối tượng tình nghi chính của vụ án này, hơn nữa lúc sự việc xảy ra, bọn họ cùng ở hiện trường, cho nên Cận Hải Dương không giao cho người khác thẩm vấn Nhậm Húc Đông.
Anh nhìn thoáng qua đã thấy Thẩm Lưu Bạch chạy xa khoảng 3m, cùng đối phương chào một tiếng, liền đi theo Cao Đại Thượng vào khu bắc của khách sạn.

Họ ở đây chọn năm phòng, chuyên dùng để lấy lời khai nhân chứng mục kích hiện trường.
Nhậm Húc Đông đã ngồi trong phòng, có 2 cảnh sát trông coi.
Nhìn thấy Cận Hải Dương và Cao Đại Thượng đi vào, hai cảnh sát trực tự giác rời đi.
“Tên gì?”
“Tôi là Nhậm Húc Đông”
“Ngày tháng năm sinh?”
“Ngày x tháng x năm 198x”
“Anh nhớ số chứng minh thư không?”
“Nhớ, xxxxxxxxxx.”
“Anh có đi làm không?
“Có, tôi là ông chủ của công ty TNHH Du Lịch Nghỉ Dưỡng Quan Đào Các Hải Đô.”
“Cư trú ở đâu?”
“Lầu 4, khu Họa Ý Mỹ Uyển, Tân Hải, Hải Đô.”
“Anh biết Lý Miên Miên sao?”
“Biết, cô ấy là vợ tôi.”
Đến đây thì dừng lại, cảm xúc của Nhậm Húc Đông vẫn luôn bình tĩnh, thái

độ trả lời cũng không có chút chống đối, dường như anh ta thực sự không có liên quan đến chuyện này, chỉ là người bình thường chứng kiến vụ án.
Nhưng biểu hiện như vậy có vấn đề!
Người chết là vợ anh ta, vợ ngã lầu chết trước mắt, cái chết thảm thiết, ngay cả người vây xem còn sinh ra sự thương hại, làm chồng sao có thể bình tĩnh như vậy.
Cận Hải Dương nhớ rõ biểu hiện khi anh ta ở trên lầu.
Lúc đó muốn hắn làm mẫu lại động tác mở cửa, biểu hiện sự phẫn nội, cảm thấy bị sỉ nhục, cảm xúc mạnh mẽ hơn bây giờ, chẳng lẽ Lý Miên Miên còn kém xa sự tự tôn của bản thân hắn?
Có việc gì mà làm anh ta nắm chắc như vậy.
Trong lòng Cận Hải Dương mơ hồ có dự cảm xấu.

Không biết sao anh lại nghĩ đến vật chứng mấu chốt Thẩm Lưu Bạch từng nói, khi rời đi anh cũng không tìm được, chẳng lẽ vật đó đang ở trong tay Nhậm Húc Đông?
“Anh kể lại sự việc vừa xảy ra đi.”
Đôi mắt Cận Hải Dương nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, không muốn bỏ qua bất kỳ cảm xúc biến hóa nào trên mặt anh ta.

Ánh mắt như thanh kiếm làm cho Nhậm Húc Đông rét run, vô ý thức dịch về ghế dựa phía sau.
“Anh Dương, quá trình xảy ra sự việc không phải anh cũng thấy sao? Còn muốn tôi nói gì nữa?”
“Đừng gọi anh Dương, chúng ta không thân.”
Cận Hải Dương cười nhạo một tiếng, đưa mắt ra hiệu với Cao Đại Thượng, đối phương liền ngầm hiểu, thái độ nghiêm túc quát lớn.
“Bây giờ là đang hỏi anh quá trình sự việc, anh kể lại từ đầu đến đuôi mọi việc hôm nay đi!”
Làm thân không có kết quả, trên mặt Nhậm Húc Đông trên mặt cũng không vui.
Hắn thu lại vẻ mặt tươi cười ôn tồn lễ độ, lạnh mặt nói với hai người trước mặt.
“Đồng chí cảnh sát, tôi là người nhà nạn nhân, không phải là phạm nhân bị các anh bắt, thái độ nói chuyện của các anh cần khách khí một chút.”
“Tôi chấp nhận phối hợp để các anh thực hiện công tác thẩm vấn, các anh không được xem tôi như nghi phạm, các anh không được quyền thẩm vấn

tôi như vậy”
Nghe anh ta nói vậy, Cận Hải Dương lập tức không khách khí cười mắng.
“Ai đã làm gì anh? Tôi đánh anh hay là mắng anh? Anh kích động như vậy làm gì?”
“Thời gian không còn sớm, anh nhanh chóng kể lại đầu đuôi quá trình sự việc, tôi còn gấp rút kết thúc công việc về nhà.”
Nhậm Húc Đông nói xong cũng cảm thấy có chút hối hận.
Trong lòng hắn rất rõ ràng, cảnh sát thẩm vấn hắn cuối cùng, trên thực tế chính là hoài nghi cái chết của Lý Miên Miên có vấn đề.
Tuy hiện tại họ cũng không tìm được chứng cứ gì, nhưng một khi chọc giận họ, cũng là dày vò bản thân mình căn bản là không đáng, chi bằng tiễn họ đi thật tốt.
Nghĩ đến đây, sắc mặt Nhậm Húc Đông liền ôn hòa lại.
“Được”
“Chuyện là như thế này.”

“Bữa tiệc hôm nay là tôi tổ chức, lúc trưa Lý Miên Miên gọi điện thoại cho tôi nói muốn tham dự vào tối hôm nay.

Khoảng 11 giờ, vợ tôi đến khách sạn, trước đó, cô ấy cùng bạn ra ngoài uống chút rượu nên lúc tới đã say, tôi liền dẫn cô ấy lên lầu nghỉ ngơi.”
“Tôi để cô ấy lên giường, cô ấy bỗng nhiên nháo muốn uống rượu, tôi liền ở quầy rượu trong phòng khui chai rượu nho, hai chúng tôi cùng uống một ly.”
“Sau đó cô ấy muốn nghỉ ngơi, tôi liền giúp cô ấy đóng cửa rồi đi xuống chiêu đãi khách.”
“Khi anh xuống lầu là mấy giờ?”
Cao Đại Thượng lên tiếng hỏi.
“11 giờ 25 phút, bởi vì hôm nay đài truyền hình Minh Châu có biểu diễn bắn pháo hoa, lúc tôi xuống được một chút thì lễ hội pháo hoa bắt đầu.”
Cao Đại Thượng liếc mắt nhìn Cận Hải Dương, lại thấy đối phương không để ý chỉ lo bấm điện thoại, vì thế tiếp tục hỏi.
“Anh nói tiếp đi.”
Nhậm Húc Đông gật đầu thuận theo.
“Lúc tôi đi xuống lầu thì thấy cảnh sát Cận và cô gái pháp y kia, tôi chuẩn bị mời họ ra ngoài vườn xem pháo hoa thì có người thấy vợ tôi ở trên ban công.”

“Tôi nhất thời cấp bách liền mang theo người chạy lên lầu, lúc vô phòng thì phát hiện cửa ban công bị khóa trái mở không được.

Sau đó…vợ tôi liền nhảy xuống.”
Nói đến đây, Nhậm Húc Đông rưng rưng nước mắt, vừa thể hiện đúng tâm trạng khổ đau của người đàn ông khi vừa mất đi người mình yêu..

Chương 11: 11: Sơ Hở

Những lời Nhậm Húc Đông nói, Cận Hải Dương một chữ cũng không tin.

Trước đến nay anh rất giỏi nhìn người, nhìn Nhậm Húc Đông cực kỳ bi thương nhưng trong mắt không có chút đau khổ nào, không khác gì diễn viên hạng ba dùng sức diễn quá mãnh liệt.

Nhưng mà, hiện tại không phải lúc chọc giận anh ta.

Cận Hải Dương không nhìn Nhậm Húc Đông, anh không để ý, xoay bút, lười biếng hỏi.

“Khách sạn nghỉ dưỡng này anh bán bao nhiêu tiền?”
Nhậm Húc Đông bị anh hỏi bất ngờ.

Hắn gãi đầu có chút không rõ vì sao Cận Hải Dương lại hỏi một vấn đề không liên quan đến vụ án.

“Tổng cộng không đến 4500 vạn…”
“Ồ, cũng rẻ nhỉ, lúc mua thì thế nào?”
Nghe thấy anh luôn vòng vo vấn đề khách sạn, trên mặt Nhậm Húc Đông dường như có chút lo lắng.

“3000 vạn……”
“Chậc chậc, thảo nào anh bán rẻ như vậy, hai năm liền kiếm được 1500 vạn, giá có thấp cũng không bị lỗ.

”
Cận Hải Dương cười nói.

“Người bán là bạn của anh à?”
Nghe anh hỏi vậy, Nhậm Húc Đông càng thêm cảnh giác.

Hắn chậm rãi lắc đầu, trên mặt tràn đầy phòng bị.

“Không phải, tôi không quen với chủ nhân trước đây.

”
Cận Hải Dương gật đầu.

“Mệt quá, không ngại tôi hút điếu thuốc lấy tinh thần chứ.

”
Cận Hải Dương châm một điếu, đôi chân dài trực tiếp gác lên mặt bàn, cả người cao lớn dựa vào ghế, tùy ý như đang xem TV ở nhà.

“Vừa nãy tôi nghe người dưới kia nói, phòng của anh có ma quỷ quấy phá, thật không?”
“Tôi từng tuổi này chưa từng thấy ma quỷ có hình dạng thế nào, anh nói cho tôi biết thử đi.

”
Thái độ của người đàn ông lưu manh, ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ nhẹ vào điếu thuốc làm tàn thuốc rơi xuống, nhìn dáng vẻ là đang muốn nói chuyện phiếm.

Anh nói giọng điệu như vậy, Nhậm Húc Đông ngược lại thả lỏng không ít.

Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm.

Anh em ăn chơi trác táng cũng là ăn chơi trác táng, ban đầu bộ dạng nghiêm túc dọa người, hỏi không được gì liền từ bỏ.

Nếu hắn dỗ dành người đàn ông này một chút, nói không chừng anh ta vui vẻ sẽ buông tha cho mình.

“Ừ, nghe nói có một chuyện.

”
Hắn cười nói.

“Tầm nhìn tốt nhất ở biệt thự này là hai phòng ngủ tầng 6, 1 đông, 1 tây.

Phía đông vốn là phòng của ông chủ cũ, phía tây là cho em trai ông ta.

”
“Sau này nghe nói em trai ông ta nhảy lầu chết, khi chết còn nở nụ cười, tin đồn về căn phòng không may liền được truyền đi.

”
Nghe đến đó, người đàn ông đang ngồi tựa như cũng có hứng thú.

“Sau đó thì sao, anh gặp con ma kia chưa?”
Anh tùy tiện ném điếu thuốc qua.

“Từ từ nói, nói kỹ càng, tỉ mỉ, chi tiết…”
Nhậm Húc Đông đưa tay lấy điều thuốc, lấy bật lửa trong túi ra, càng khẳng định Cận Hải Dương là tên đại thiếu gia chỉ biết ăn chơi.

Chỉ lãnh lương của cảnh sát, sao lại có tiền dùng thuốc lá đắt như vậy?
Nghĩ đến đây, tâm trạng anh ta càng thêm thả lỏng, nói chuyện cũng thêm phần tùy ý.

“Lúc tôi tiếp nhận, phòng đó là kho hàng, bên trong chất đầy đồ bỏ đi, tôi thấy chỗ này tầm nhìn khá tốt, liền muốn sửa chữa chút sau đó tạo thành phòng ngủ tổng thống.

”
“Nhưng mà chuyện này trong vòng không ít người biết, phòng ngủ trang hoàng xong cũng không ai muốn ở, cho nên tôi dứt khoát để nó làm phòng ngủ riêng của vợ chồng tôi, tôi và vợ đều có thẻ mở cửa phòng.

”
Nói tới đây trên mặt Nhậm Húc Đông lại lộ ra vẻ bi thương.

“Không nghĩ đến Miên Miên như vậy đã đi rồi…Nếu biết trước chuyện này…trước đó tôi nhất định không cho cô ấy vào…”
Đang nói, cửa phòng bỗng nhiên có người gõ cửa.

Lý Thành đi vào, trong tay anh là thùng dụng cụ, nhìn thoáng qua Cận Hải Dương và Cao Đại Thượng, cười nói.

“Anh Cận, anh Cao, tôi đến thu thập dấu vân tay.

”
“Thu thập cái gì? Không thấy ở đây đang thẩm vấn sao? Mấy người khám nghiệm làm việc không xem thời điểm à, quấy rối tôi tôi liền tìm chủ nhiệm các người nói phải trái!”
Cận Hải Dương nhướng mi, trợn mắt, cảm giác khó chịu khi đang nói chuyện phiếm mà bị người khác quấy rầy, lời nói cũng tràn đầy tức giận.

Lý Thành xấu hổ cười.

“Anh Cận, em cũng không muốn tốn công sức này…Nhưng mà đây là lời dặn của cô giáo Thẩm, em phải nghe cô ấy…”
Nghe anh ta nói vậy, người đàn ông ở trên ghế còn giận dữ hơn.

“Cô giáo Thẩm? Cô giáo Thẩm nào? Sao tôi không nghe nói trong Đội Hình Sự còn có cô giáo?”

“Điều tra phá án quan trọng hay các người lấy dấu vân tay quan trọng, lấy dấu vân tay có thể phá án tôi lập tức nhường mọi người làm trước!”
Mắt thấy đối phương đang rất giận, Lý Thành khó xử nhìn phía sau cánh cửa.

Thẩm Lưu Bạch lẳng lặng đứng đó, lạnh lùng nhìn Cận Hải Dương, lông mày xinh đẹp nhíu chặt lại với nhau.

“Lý Thành, đội trưởng hôm nay của cậu là tôi.

”
Nhân viên khám nghiệm nhỏ nhoi bị hai cấp trên làm cho khó xử, cuối cùng chỉ có thể mỉm cười nhìn về phía Nhậm Húc Đông trên ghế.

“Quý ngài đây, tôi cần thập thập vân tay của ngài, sẽ không làm chậm trễ kéo dài thời gian mọi người đâu, một chút là được, ngài xem có thể không?”
“Được.

”
Nhậm Húc Đông dứt khoát gật đầu.

Lúc này anh đối với Cận Hải Dương đã không còn đề phòng.

Một tay ăn chơi trác táng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ cần kéo dài bằng cách kể cho anh ta nghe chuyện ma ngày xưa thôi.

Chỉ cần làm vừa lòng anh ta, thì anh ta sẽ không phát hiện được gì, cho nên lúc này phải sờ theo chiều lông lừa*, càng nhiều mâu thuẫn, càng thể hiện được sự hiểu biết của mình.

(*sờ theo chiều lông lừa: chiều theo tính khí của người khác)
Lý luận này, hắn đã nghiệm chứng trên người Lý Miên Miên.

Thấy chính chủ đã đáp ứng, Cận Hải Dương cười nhạt một tiếng, không nói gì nữa.

Lấy vân tay xong, Lý Thành yên lặng, không một tiếng động lui ra ngoài, lúc chuẩn bị rời đi, anh nhìn người đàn ông trên ghế khẽ chớp mắt, thầm so đo trong miệng.

“Anh Dương, anh xem thời gian cũng không còn sớm, sáng mai tôi còn phải lo hậu sự của Miên Miên, hôm nào tôi thu xếp cuộc hẹn, chúng ta cùng nhau uống một chút, được không?”
Nghe ông ta nói vậy, Cận Hải Dương cười nhạt một tiếng, chân để trên bàn

cũng được hạ xuống.

“Hôm nào? Đừng hôm nào, tôi thấy hôm nay khá tốt.

”
“Anh kéo tôi lên lầu cứu người, không phải muốn tôi làm nhân chứng không ở hiện trường của anh sao? Dám lợi dụng Cận Hải Dương tôi như vậy, một ít rượu liền muốn đuổi tôi đi à?”
Lời vừa nói ra, sắc mặt Nhậm Húc Đông liền thay đổi.

“Anh Dương…Anh nói vậy là có ý gì? Sao tôi nghe không hiểu?”
“Nghe không hiểu?”

Cận Hải Dương cười lạnh.

“Phòng kia không có cửa sổ, cửa kính cũng bị thanh sắt phong bế, một cái cửa cũng không có, chúng ta đều bị cửa chặn ra bên ngoài, anh dùng cách gì đó để ném người xuống, không phải chúng tôi đều trở thành nhân chứng cho anh sao?”
Anh chỉ vào 1 phần ghi chép trên giấy nói.

“Bởi vì ở khách sạn này đã từng xảy ra chuyện nên khi đó chủ cũ đã làm một cánh cửa chết, sau khi mua khách sạn, anh đã lắp đặt lại cánh cửa cách đây hai tuần đúng không?”
“Đã hai năm rồi, vì sao anh muốn đem cửa kia mở ra? Hai tuần sau, cửa này quả nhiên có vấn đề, Lý Miên Miên chết ngoài cửa, tình trạng khi chết giống y như vụ án năm năm trước, anh nói xem vậy là sao?”
Một vấn đề lại thêm một vấn đề nữa, Nhậm Húc Đông vừa mới thả lỏng đã bị hỏi không kịp trở tay.

Hắn bỗng nhiên phát hiện mình mắc sai lầm lớn, hắn không nên xem thường người đàn ông ra vẻ bất cần này.

Anh ta tuyệt đối không phải tên ăn chơi trắc táng như mình nghĩ, trái lại, có lẽ anh ta sẽ là biến số lớn nhất trong vụ việc này.

“Sao rồi? Không nói?”

Cận Hải Dương ngồi dậy, so với bộ dáng không chút để ý vừa rồi như hai người khác nhau.

Anh dùng bút chỉ vào Nhậm Húc Đông, khói thuốc làm Nhậm Húc Đông không thấy rõ mặt anh, nhưng từng câu từng chữ anh nói ra đều như gõ vào lòng hắn.

Sắc mặt Nhậm Húc Đông hơi trầm xuống, vốn dĩ cơ thể đang thả lỏng cũng ngồi thẳng lên.

Hắn lạnh lùng nhìn về hai người trước mặt không xa, nếu ánh mắt có thể biến thành dao thì Cận Hải Dương và Cao Đại Thượng đã bị đâm thành cái sàng rồi.

“Muốn tôi nói gì?”
“Các người không có chứng cứ, ở trong lòng đã định tội tôi thì tôi có thể nói gì?”
Nói xong, Nhậm Húc Đông cười khổ, chậm rãi lắc đầu.

“Nếu các người có chứng cứ, liền lập án điều tra tôi, làm tòa án phán tội tôi.

Nếu không có, đừng dùng loại suy đoán mơ hồ này làm tôi sợ, tôi không phải nghi phạm, không muốn diễn kịch với các người.

”
“Từ giờ trở đi tôi sẽ không nói gì với các người nữa, có việc gì thì nói chuyện với luật sư của tôi.

”
Nói xong, hắn liền im lặng ngậm miệng, không nói lời nào nữa.

Cục diện thẩm vấn trong phòng cũng trở nên bế tắc.

.

Chương 12: 12: Đánh Cờ

Cận Hải Dương đi ra khỏi khách sạn, cách cửa không xa đã thấy được Thẩm Lưu Bạch.

Cô dựa vào tường, đầm trắng nổi bật trong màn đêm, nhìn qua như người không dính khỏi lửa trần gian.

“Lấy được vân tay rồi?”
Theo thói quen Cận Hải Dương lấy điếu thuốc trong túi ra, bỗng nhiên nhớ đến cô bé này phản cảm với mùi thuốc lá, vì thế đành bỏ điếu thuốc trở lại.

Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu, liếc nhìn người đàn ông một cái, sau đó gật đầu.

“Lần sau không được dùng cách như vậy nữa.

”
“Luật Tố Tụng Hình Sự quy định, chỉ có thể cưỡng chế lấy mẫu sinh học từ nghi phạm, anh làm vậy là lợi dụng sơ hở.

”
Thẩm Lưu Bạch bỗng nhiên nói.

Cận Hải Dương bị cô làm cho bật cười.

Anh đã nói ghét nhất là mọt sách, quả đúng là như vậy.

“Tôi không cưỡng ép anh ta.

”

Người đàn ông giơ tay, làm bộ dáng đầu hàng.

“Hết thảy là do chính hắn đồng ý, Lý Thành lúc đó cũng hỏi qua anh ta được hay không, tôi còn có bản ghi hình quá trình thẩm vấn có thể làm chứng.

”

“Tôi thừa nhận là tôi lợi dụng sơ hở nhưng thứ nhất tôi không làm trái pháp luật, thứ hai không trái lương tâm, không có uy hiếp dụ dỗ lừa gạt, chỉ làm cho anh ta buông lỏng cảnh giác thôi.

”

“Cô có thể gọi đây là nghệ thuật điều tra.

”

Nói đến đây, trên môi người đàn ông lộ ra một nụ cười mỉa mai, châm chọc.

“Giáo sư Thẩm, đây không phải phòng thí nghiệm, cùng cô giao tiếp không phải là tiêu bản không hoạt động, chúng ta phải đối diện với người sống sờ sờ.

”

“Nếu tôi trực tiếp nói cho Nhậm Húc Đông biết là tôi hoài nghi anh giết vợ, nhưng hiện tại tôi không có chứng cứ, không thể lập án cho nên tôi muốn đối chiếu vân tay của anh để chứng thực đối tượng hiềm nghi, cô thấy hắn sẽ cho tôi sao?”
“Tôi là ở dưới tình huống Nhậm Húc Đông hoàn toàn tự nguyện lấy vân tay anh ta, nếu Lý Miên Miên đúng là hắn giết, việc này giúp chúng ta tranh thủ được rất nhiều thời gian quý báu.

”

“Giáo sư Thẩm, thân là một pháp y, chắc cô phải biết cái gì là quan trọng nhất.

”

“Mặc kệ thế nào, vẫn cảm ơn lần này cô đã phối hợp với tôi.

”
Nói xong, Cận Hải Dương liền xoay người, thân hình cao lớn nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

“A, anh Dương, anh làm gì vậy?”
Lý Thành ở sau anh gọi một tiếng, lại rất xui xẻo đụng phải một ánh mắt giận dữ.

“Ông đây đi lục thùng rác, tìm sợi dây!”
Khỉ thật! Khó lắm mới có thể xuống sân khấu, kết quả bị cái người ngu ngốc kia giảng cho một bài!
Nhìn bóng dáng ngày càng trở nên vội vã, Thẩm Lưu Bạch nở một nụ cười nhẹ trên khuôn mặt lạnh lùng.

Cô quay người, nhìn về phía nhân viên khám nghiệm nhỏ đang ngơ ngác không hiểu tình huống, giọng nói bình tĩnh.

“Đi thôi, chúng ta làm đối chiếu vân tay.

”
Trung Tâm Giám Định Và Pháp Y Hải Đô, là liên kết hợp tác giữa Cục Công An Hải Đô và Học Viện Hình Cảnh, chẳng những tiếp nhận những công tác pháp y, pháp chứng mà còn gánh vác nhiều nhiệm vụ nghiên cứu khoa học quan trọng.

Là một cơ sở có mô hình làm việc đổi mới, thiết bị hỗ trợ của Trung Tâm Giám Định Và Pháp Y Hải Đô cũng không cần nói.

Lý Thành lấy ra máy tính và máy quét, đem vân tay thu được toàn bộ đưa vào máy tính, sau đó so sánh từng cái.

Anh càng càng xem càng kinh ngạc, cuối cùng không nhịn được kêu lên.

“Cô Thẩm, cô xem này…”
Lời còn chưa nói xong, anh liền nhìn đến ánh mắt bình tĩnh của Thẩm Lưu

Bạch, bỗng nhiên hiểu ra.

“Cho nên…ngay từ đầu cô đã biết…cửa đi thông ra ban công…chỉ có 1 vân tay?”
Nhân viên khám nghiệm nhỏ có chút không xác định nói.

Anh không phải đồ ngốc, nhanh chóng hiểu được lý do vì sao Thẩm Lưu Bạch và Cận Hải Dương muốn anh lấy vân tay của Nhậm Húc Đông.

Chỉ nghe Thẩm Lưu Bạch lạnh nhạt nói: “Trên cửa chỉ có vân một người, nếu cái này không phải vân tay người chết vậy sao người chết ra ban công được, hơn nữa khóa cửa còn bị hư?”
“Ừ, khi tôi thu thập vân tay người chết, cùng với cái trên cửa rõ ràng khác nhau.

Nếu chỉ là tự tử bình thường thì không cần mất công làm vậy, cho nên người có hiềm nghi lớn nhất là Nhậm Húc Đông.

”
Lý Thành hưng phấn nói.

“A ha ha, cho nên chúng ta căn bản không cần thu thập những vân tay khác, chắc chắc Nhậm Húc Đông không giải thích được vì sao trên cửa chỉ có vân tay của anh ta, hắn không phải nói tự Lý Miên Miên đi ra ban công sao?”
“Vụ án đã được phá!”
Anh hưng phấn không kiềm chế được, bất ngờ nhìn đến ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của Thẩm Lưu Bạch, vốn đang kích động bỗng nhiên như bị giội thao nước lạnh.

“Việc này chỉ chứng minh Lý Miên Miên chết không phải sự cố ngoài ý muốn mà là án hình sự, Nhậm Húc Đông có hiềm nghi lớn.

Nhưng như vậy không đủ để chứng minh Nhậm Húc Đông là hung thủ.

”
Thẩm Lưu Bạch nhìn kết quả “MATCH” trên máy tính, âm thanh lạnh lẽo

trong không gian yên tĩnh hết sức rõ ràng.

“Đây là vụ án có nhiều chi tiết chưa có bằng chứng, tôi phải kiểm nghiệm thi thể.

”
Cô vừa nói, vừa lấy di động gọi cho số của Cận Hải Dương.

Trong phòng, luật sư của Nhậm Húc Đông đã chạy đến.

Đó là một cô gái trẻ xinh đẹp, mặc bộ đồ chuyên nghiệp được cắt may kỹ lưỡng, đã nửa đêm mà cũng không chút chậm trễ.

“Xin chào, tôi là luật sư của anh Nhậm Húc Đông, tôi tên Lý Mạn, đây là giấy hành nghề và thư ủy thác.

”
Cao Đại Thượng ngơ ngác tiếp nhận 2 tờ giấy mỏng trong tay người đẹp, trong phút chốc không biết làm sao.

“Xin chào, cô có chuyện gì sao?”
Người đẹp luật sư cười cười, sống lưng thẳng phác hóa dáng người duyên dáng, dưới ánh đèn, giống như đang phát quang.

“Tôi được anh Nhậm ủy thác để giải quyết biến cố trong nhà, tiếp theo sẽ có rất nhiều chuyện cần xử lý, nếu các vị cảnh sát không có chuyện gì khác, tôi muốn đưa thân chủ trở về nghỉ ngơi.

”
“Chuyện này…”
“Chúng tôi còn có chút chuyện muốn lấy lời khai của anh Nhậm, cho nên…”
Cao Đại Thượng có chút do dự.

Anh biết không thể để Nhậm Húc Đông đi, nhưng hiện tại vụ án không được liệt vào án hình sự, Nhậm Húc Đông không phải nghi phạm, anh thật

sự không tìm được lý do để giữ người lại.

Cao Đại Thượng lắp bắp nửa ngày cũng không nói được lý do gì, trong lòng nóng như lửa.

Lão đại! Sao chưa trở lại nữa!
Thấy vậy, người đẹp luật sư cười càng thêm đẹp mắt.

“Anh cảnh sát, thân chủ của tôi rất mệt, không thể trả lời vấn đề của các anh, nếu các anh không có lý do hợp lý, tôi muốn dẫn anh ấy đi.

”
Đang nói, Lý Mạn dẫn theo Nhậm Húc Đông đi ra đến trước cửa, đối mặt vói Cao Đại Thượng chặn trước cửa, người đẹp luật sư cũng thu lại nụ cười đẹp đẽ.

“Mời anh tránh ra…”
“A! Tôi nhớ ra rồi!”
Cao Đại Thượng đột nhiên ngắt lời đang nói của Lý Mạn.

“Tôi nhớ rồi! Cái kia…Pháp y nói thi thể người chết Lý Miên Miên cần tiền hành giải phẫu, cảnh sát chúng tôi muốn trưng cầu ý kiến của người nhà nạn nhân.

”
“Đúng! Chính là như vậy! Bởi vì anh Nhậm là chồng người chết, lát nữa pháp y sẽ đến hỏi ý kiến của anh, cho nên mong anh chờ một lát đi!”.

Chương 13: 13: Tranh Chiến Tương Đối

Lời vừa nói ra, Cao Đại Thượng giống như tìm được một lý do hợp lý, lập tức trở nên thập phần tự tin.
Anh không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt nghi ngờ của người đẹp luật sư, một chút ý tứ lùi bước cũng không có.
“Mời anh chờ một chút, pháp y của chúng tôi sẽ mau chóng đến.

Cô ấy sẽ hỏi ý kiến của anh.”
Lý Mạn nhìn thoáng qua Nhậm Húc Đông, thấy gương mặt trắng nõn, văn nhã tái xanh mét, đôi mắt hung tợn nhìn chằm chằm Cao Đại Thượng trước mặt, hận không thể dùng ánh mắt viên đạn xuyên qua đối phương.
“Giải phẫu thi thể cái gì? Các anh muốn nháo đến khi nào.”
Nhậm Húc Đông phẫn nộ nói.
“Các anh làm cho rõ, tối nay là ngày vợ tôi qua đời! Nhà có tang có nhiều việc cần xử lý sớm, các người không những cố giữ không cho tôi đi, còn vu oan tôi hại chết Miên Miên, hiện tại còn muốn đem di thể cô ấy đi phân thây thành tám mảnh?”
“Mấy người có nhân tính hay không? Bây giờ tôi có phạm tội thì bị phán tội, sao lại phải nhốt trong căn phòng này! Cảnh sát muốn làm gì thì làm sao?”
Hắn đánh một quyền lên bàn, lực đạo lớn làm cho giấy bút từ mặt bàn rơi xuống đất, trong không gian yên tĩnh nên tiếng động trở nên rất chói tai.
Cao Đại Thượng thầm kêu khổ trong lòng, trên mặt còn phải cười nịnh nọt, anh không thể trấn an cảm xúc của Nhậm Húc Đông.
“Đừng nóng vội, pháp y lập tức đến liền.”
“Vụ án này là vụ án tử vong không bình thường, pháp y phải có kết luận xác định là vụ án tử vong bình thường mới được, anh cũng phải có giấy chứng tử mới có thể xử lý các thủ tục sau đó.”
“Nhanh lên…nhanh lên!”

“Cảnh sát Cao, bây giờ quá muộn, tôi tính thế này…”
“Tôi đưa thân chủ về nhà trước, nếu mọi người cần hỏi ý kiến của chúng tôi, anh có thể trực tiếp gọi cho tôi hoặc thân chủ tôi, chúng tôi sẽ hẹn lại thời gian và địa điểm gặp mặt.”
Lý Mạn nhìn đồng hồ đeo tay, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ không kiên nhẫn.
Nếu có thể, cô căn bản không muốn làm việc tới lúc này, thức đêm đối với phụ nữ không khác gì hủy dung.
Nhưng người làm công không có quyền chọn lựa, cô chỉ có thể chu toàn công việc, không tổn hại đến lợi ích thân chủ, tận lực nhanh chóng giải quyết hài hòa.
“Lập tức, ở lại chờ 5 phút, chỉ 5 phút!”
Tầm mắt Cao Đại Thượng thỉnh thoảng chuyển đổi giữa cửa với điện thoại di động.

10 phút trước anh đã nhắn tin cầu cứu Cận Hải Dương, bây giờ ngóng trông đại thần mau lại đây cứu giúp càng sớm càng tốt!
Bóng người chợt lóe lên ở cửa, ánh mắt Cao Đại Thượng sáng rực.
“Lão đại, anh đã đến rồi.”
Người đến đúng là Cận Hải Dương.
Anh chậm chạm từ cửa đi vào, vòng qua Cao Đại Thượng đang chào đón, đôi mắt thẳng tắp nhìn đến vẻ mặt không vui của Nhậm Húc Đông.
“Anh Nhậm, tối cuối tuần có chuyện gì gấp, có thứ gì khiến anh phải nhanh chóng xử lý sao?”
Biểu tình người đàn ông lạnh nhạt, lời nói ra tưởng chừng như vô ý, nhưng thâm ý trong đó Nhậm Húc Đông nghe là hiểu.
Hắn hừ một tiếng, trong nháy mắt gương mặt cứng lại, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại tự nhiên.
“Anh không cần phải nói, tôi sẽ không đồng ý giải phẫu!”
“Miên Miên thích nhất là xinh đẹp, nếu biết mình đã chết còn bị người ta mổ xẻ cô ấy nhất định sẽ không yên lòng.”
Hắn nhìn thoáng qua Lý Mạn, đối phương lập tức hiểu ý gật đầu.
“Nếu cảnh sát Cận đã tới, tôi đại diện cho ý muốn của thân chủ tôi, anh Nhậm không đồng ý giải phẫu.”
Nghe cô nói vậy, khóe miệng Cận Hải Dương nâng lên.
“Loại việc nhỏ này, mấy người tìm pháp y mà nói.”

“Tôi tương đối có hứng thú không biết bên trong túi quần anh Nhậm rốt cuộc có gì trong đó? Tôi thấy tay anh vẫn cố ý che đi, giấu bảo bối sao?”
Lời vừa nói ra, sắc mặt Nhậm Húc Đông liền thay đổi.
Mặt hắn âm trầm không nói lời nào, ánh mắt biến ảo không ngừng, tựa như bị điểm trúng điều kiêng kị nào đó.
“Cảnh sát Cận, tôi không biết anh đang nói gì.

Tôi đã phối hợp với các người cả đêm, bây giờ tôi rất mệt, không muốn cùng mấy người chơi giải đố.”

“Anh nghi ngờ tôi, có chứng cứ thì đưa ra, cho tôi xem quyết định lập án.

Nếu không, tôi phải về nhà!”
Nói xong, hắn bước vòng qua Cao Đại Thượng có chút giật mình, bước nhanh đến cửa lại bị Cận Hải Dương đưa tay ngăn lại.
“Sao nào, tôi nói trúng rồi, cho nên anh sợ hãi sao?”
“Anh tính kế tôi để làm nhân chứng cho bằng chứng ngoại phạm của anh, nhưng không nghĩ đến tôi là cảnh sát.”
Người đàn ông hơi nheo mắt, từ trong lòng ngực lấy ra điếu thuốc lá, lại không bật lửa.
“Ý tưởng khá tốt, nhưng không sáng tạo.”
“Năm năm trước, ở đây đã phát sinh án mạng giống như vậy, người trong giới đều biết, anh dựa vào cái gì cảm thấy mình có thể tái tạo hoàn hảo lại hiện trường vụ án này, anh Nhậm, tôi muốn nói anh cũng có chút quá đề cao mình.”
Cận Hải Dương nói chậm rãi, môi gợi cảm còn hơi nhếch lên, dường như Nhậm Húc Đông làm gì cũng cực kỳ buồn cười, hoàn toàn không thể che giấu bất kỳ ý tứ nào của mình.
Loại thái độ khinh miệt này, rốt cuộc cũng k1ch thích Nhậm Húc Đông mất đi lý trí.
Hai tay hắn gắt gao nắm lại, đi từng bước đến gần trước mặt Cận Hải Dương, dường như nếu hắn còn nghe được điều gì không muốn nghe, nói không chừng sẽ đánh qua một quyền.
Ánh mắt như vậy, hắn đã nhìn thấy vô số lần, những thiếu gia phú nhị đại ngoài miệng nói thân thiết, nhưng trước nay họ lại không để hắn vào mắt!
Nhậm Húc Đông hắn xuất thân không tốt, là đi đường tắt để một bước lên mây! Nhưng để có được cuộc sống hiện tại, hắn cũng tự mình làm rất nhiều

chuyện.
Người đời đều nói hắn là tiểu bạch kiểm, ăn cơm mềm.

Nhưng muốn ăn cơm mềm cũng cần vốn liếng! Nếu là kẻ vô dụng, chỉ sợ muốn ăn cơm mềm cũng không có cơ hội.
Họ bất quá chỉ là biết đầu thai, dựa vào tổ tiên gia đình, dựa vào cái gì mà khinh thường hắn.
“Anh lặp lại lần nữa.”
“Anh nói gì? Nói gì mà tự đề cao chính mình?”

Cận Hải Dương nhướng mày, vẻ mặt không quan tâm, dường như người trước mặt chỉ là một nhân vật nhỏ, vốn không đáng để anh lãng phí tinh lực.
“Lời này tôi nói vạn lần đều được nhưng sao ông đây phải phí sức như vậy với anh chứ.”
Thái độ này của anh ta thật ra làm cơn thịnh nộ của Nhậm Húc Đông giảm xuống nhiều.
Hắn cách Cận Hải Dương bước xa vài bước, đôi tay hắn giờ lên cao qua đỉnh đầu, làm tư thế đầu hàng.
“Cảnh sát Cận, anh ở đây kéo dài thời gian đi.”
Nhậm Húc Đông cười lạnh, sự xúc động phẫn nộ trên mặt đã biến mất không còn tung tích.
“Anh vu khống tôi, nhưng thật ra Miên Miên là ngã lầu ngoài ý muốn, anh tìm không thấy chứng cứ chỉ tội tôi vì thế liền dụ dỗ tôi ra tay đánh anh, muốn tố cáo tôi đánh cảnh sát, không phải sao?”
Nghe đến đó, luật sư Lý Mạn đứng bên cạnh cũng nói.
“Cảnh sát Cận, anh nghĩ nhiều rồi.”
“Anh Nhậm là một công dân tốt, tuyệt đối không làm chuyện gì trái pháp luật.

Nếu anh có chứng cứ có thể lập án, nếu không phải như vậy, mong anh đừng cản trở chúng tôi rời đi, anh Nhậm không phải nghi phạm, mấy người không có quyền hạn chế tự do của anh ấy.”
Lại thấy người đàn ông cao lớn cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Nhậm Húc Đông, trong mắt tràn đầy chịu đựng và bất đắc dĩ.
Cùng lúc đó, ngoài hành lang bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, mang theo tiết tấu đặc biệt mà đến, trong màn đêm tĩnh lặng vang lên hết sức rõ

ràng..

Chương 14: 14: Ván Cờ Cao Chiêu

Chủ nhân của tiếng bước chân dường như hướng ba người đi tới.

Nghe tiếng bước đi có vẻ chậm, nhưng thật ra rất nhanh đã tới gần.
Nhậm Húc Đông nhìn thân ảnh xuất hiện ở cửa, biểu cảm trên mặt trở nên nhẹ nhõm hơn.
Hắn hướng tới cô gái đầm trắng gật đầu, xem như chào hỏi.
“Không nghĩ đến cô lại là pháp y.”
“Cô tới đúng lúc, mau cùng đồng chí cảnh sát này nói một câu, vợ tôi Lý Miên Miên đến tột cùng là vì sao lại chết?”
Hắn vô tình nghe được đối thoại giữa Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành, cảm thấy chứng cứ này đối với mình rất có lợi, nhìn về cô gái, ánh mắt cũng ôn hoà hơn.
Thẩm Lưu Bạch có chút kinh ngạc nhìn hắn, không nói gì nhiều, chỉ trả lời vấn đề của anh ta.
“Chúng tôi hiện tại chỉ là nghiệm thi sơ bộ, bước đầu cho rằng nguyên nhân chết là ngã lầu, không có vết thương chí mạng nào khác, cũng không có dấu hiệu ngạt thở.”
“Nhưng mà để có kết luận cuối cùng thì nên tiến hành giải phẫu thi thể!”
Không đợi cô nói xong, Nhậm Húc Đông lập tức ngắt lời cô muốn nói tiếp.

“Không được! Tôi ko đồng ý! Tôi…Không…Đồng…Ý…Giải…Phẫu!”
Hắn gằn từng chữ một, thái độ đặc biệt kiên quyết.
“Vợ tôi xuất thân cô nhi, trong nhà không có người thân, tôi thân là chồng cô ấy, hiện tại tôi là người thân duy nhất của cô ấy.”
“Khi còn sống, Miên Miên thích nhất là xinh đẹp, nếu biết thân thể mình bị phân ra nhiều mảnh, cô ấy nhất định sẽ ra đi không yên lòng.”
“Cho nên, tôi không đồng ý giải phẫu, tôi phải mau chóng an táng để cô ấy được yên nghỉ.”

Nói xong, hắn còn khiêu khích nhìn thoáng qua Cận Hải Dương đang dựa vào tường.
“Anh Nhậm, tôi không phải trưng cầu ý kiến của anh.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng nói.
“Căn cứ vào điều 129 của Luật Tố Tụng Hình Sự, cơ quan công an có quyền quyết định khám nghiệm tử thi đối với người chết không rõ nguyên nhân và thông báo cho gia đình người chết biết để có mặt.

Anh Nhậm là người thân duy nhất của nạn nhân, tôi tới để báo cho anh biết về việc giải phẫu thi thể.”
“Nhưng đây không phải là vụ án hình sự, mấy người…”
Lý Mạn chưa nói xong, một thanh niên xuất hiện ở cửa đang thở dốc, Cận Hải Dương đưa tay, đối phương liền đưa anh mấy tờ giấy.
“Vụ án này đã được xét là vụ án hình sự, nghi phạm là Nhậm Húc Đông.

Anh Nhậm, anh có quyền mời luật sư, đây là giấy tờ liên quan, anh xem rồi ký tên đi.”
“Cảnh sát Cận, khi xảy ra chuyện anh cũng ở hiện trường, giống như thân chủ của tôi.

Anh không thấy nên chủ động tránh vụ án này sao?”
Lý Mạn dẫm giày cao gót bước đến, mạnh mẽ phản bác.
“Tôi không phải đương sự trong vụ án, không tồn tại quan hệ lợi ích với vụ án này, càng không phải người thân của họ, sao tôi phải tránh đi?”
Cận Hải Dương khoanh tay trước ngực, đối với khuôn mặt hùng hổ dọa người của nữ luật sư vẫn từ từ nói.
“Nếu anh chứng kiến quá trình diễn ra vụ án, dựa theo nguyên tắc ưu tiên nhân chứng, thân phận của anh trong vụ án này là nhân chứng, vì vậy anh nên chủ động tránh đi.”
Lý Mạn một bước cũng không nhường.

Trong lòng cô hiểu rất rõ nếu không thể tìm được một số lỗi trong trình tự thủ tục thì hôm này Nhậm Húc Đông không thể đi rồi.
“Tôi đã viết đơn, nhưng yêu cầu tránh đi cần lãnh đạo Phân Cục phê chuẩn mới có hiệu lực.

Khi không có hiệu lực trong thời gian này, tôi cần phải làm theo chức trách của cảnh sát, bằng không chính là tôi không hoàn thành trách nhiệm.”
“Về phần điều tra và kết quả điều tra của tôi có được chấp nhận hay không sẽ do Phân Cục quyết định.”
Cận Hải Dương buông tay, vẻ mặt vô tội.
“Hôm nay pháp y cũng là người chứng kiến đúng không, cô ấy không thể làm người khám nghiệm, kết quả khám nghiệm như vậy là trái pháp luật!”
Lý Mạn xoay người, chỉ tay về phía Thẩm Lưu Bạch đang đứng.

“Giáo sư Thẩm cũng không làm báo cáo.

Cô ấy chỉ thu thập chứng cứ và nêu những khả năng có thể xảy ra.

Về việc những quan điểm cô ấy nêu có được sử dụng hay không đều do Trung Tâm Giám Định Và Pháp Y Hải Đô quyết định.”
“Luật sư Lý, trước đó, Nhậm Húc Đông không uỷ thác cô làm luật sư bào chữa, mời cô tránh đi một chút.”
Lý Mạn nhìn về phía Nhậm Húc Đông, anh ta nhìn chằm chằm mấy tờ giấy A4, còn không chú ý đến hành động ám chỉ của cô.
Tuy rằng cô là luật sư của Nhậm Húc Đông, nhưng lúc họ ký hợp đồng, cũng không có ước định về luật sư bào chữa hình sự.

Cho nên trừ phi bây giờ Nhậm Húc Đông ủy thác cho cô làm luật sư bào chữa, nếu không cô không thể vì anh ta nói gì hết.
Mà theo tình huống hiện tại, thân chủ của mình rõ ràng không rảnh lo việc uỷ thác.
Thở dài 1 hơi, Lý Mạn dẫm giày cao gót bất đắc dĩ ra khỏi phòng.
“Sao có thể, cô ấy rõ ràng là ngã hết, mấy người dựa vào cái gì mà lập án, đây là trái với trình tự pháp luật.”
“Ui! Anh còn hiểu nhiều vậy à.”
Cận Hải Dương cười tủm tỉm nói, hoàn toàn đối lập với thái độ tự cao kiêu ngạo trước đó, cười đến thấy răng không thấy mắt, thái độ hết sức ôn hòa.
“Giáo sư Thẩm, hay cô nói cho anh ta biết đi, để anh ta không hoài nghi chúng ta đang cố ý nhắm vào anh ấy.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Không biết từ khi nào cô đã đeo một chiếc kính gọng đen, che khuất đi đôi mắt to tròn, lại thêm vài phần chuyên nghiệp và giỏi giang.

“Căn cứ vào kết quả khám nghiệm hiện trường, cửa đi thông ra ban công khi người chết ngã lầu đã bị niêm phong, trên cửa chỉ có một dấu vân tay, so sánh với vân tay của anh Nhậm Húc Đông là trùng khớp, mà ở hiện trường, chúng tôi cũng không tìm được vân tay của nạn nhân Lý Miên Miên trên cửa, nói cách khác, người chết không tự mình mở cửa ra ban công.”
“Khi chúng tôi nghiệm thi, người chết Lý Miên Miên có những vết thương ở trước ngực và bụng, vết thương có tình trạng xuất huyết dưới da, chắc là lúc còn sống đã chịu tác động ngoại lực.

Tôi để ý thấy vết thương trên tay anh Nhậm cũng có dấu hiệu như vậy.

Tuy anh giải thích là do dao cắt trúng nhưng tôi thấy thời gian không khớp.”
“Bu lông khóa cửa trên ban công có một vết xức nhỏ, rất giống với vết thương trên bụng người chết và vết thương của anh Nhậm.”
“Chiếc chốt thứ ba trên cửa đã bị người nào đó phá hư từ bên trong, cũng không phải khóa trái, trên sân thượng không tìm được chìa khóa nào có dấu tay của người chết.”
“Người chết ngồi quỳ ở trên lầu, sau đó từ trên cao rơi xuống, nhân chứng mục kích dưới lầu xác nhận trong khoảnh khắc người chết rơi xuống đã ở trong không trung nhào lộn một vòng.

Nếu là bình thường thì khi rơi xuống sẽ không xuất hiện hiện tượng này, trừ phi, trước khi người chết ngã lầu đã bị ngoại lực tác động trên cơ thể bà ấy, mới sinh ra tư thế kỳ lạ như vậy.”
“Tổng hợp các điểm đáng ngờ, chúng tôi nghi ngờ người chết Lý Miên Miên đã bị mất đi ý thức, bị người ta đưa ra ban công, lợi dụng dây mảnh để cố định thân thể, sau đó thả dây ở một thời điểm cụ thể, khiến bà ấy ngã lầu chết.”
“Mấu chốt của thiết kế này là sử dụng chốt cửa để kích hoạt.

Khi hung thủ giả vờ mở cửa cứu người và mở nút khóa, chiếc bu lông có sợi dây mảnh sẽ được rút vào khe cửa, sợi dây mảnh không có lực kéo sẽ được nhả ra ngay lập tức và người chết sẽ bị ‘đẩy’ ra ngoài theo quán tính.”
“Hung khí…… Dựa theo hình dạng cơ thể của nạn nhân trước khi chết…!”
Cô gái hơi dừng lại, đưa tay đẩy lại mắt kính trên mũi mình.

“Chắc là dây cước cường độ cao…hoặc là dây câu cá.”
“Ở hiện trường tôi không tìm được hung khí, cho nên tôi đoán, vật đó chắc là bị hung thủ giấu đi rồi.”
Khó có khi Thẩm Lưu Bạch nói được một câu dài như vậy.

Cận Hải Dương nghe cảm thấy có chút không quen.
Nhưng mà anh cũng nhanh chóng khôi phục lại, nói với Cao Đại Thượng đang đứng ở cửa.
“Đại Thượng, cậu cùng Bùi Diệu lại đây.”
“Giáo sư Thẩm đã chỉ cho chúng ta hung khí là gì, anh Nhậm hiện giờ là nghi phạm, hai người lục soát người anh ta, lát nữa chúng ta bắt đầu chính thức lấy lời khai.”
Lời vừa nói ra, sắc mặt Nhậm Húc Đông càng thêm lo lắng.
Hắn vô thức lùi về sau, hai mặt hung dữ nhìn 2 cảnh sát đang đến gần mình, la lớn lên.
“Soát người? Dựa vào gì? Mấy người làm vậy là trái pháp luật! Đây là xâm phạm nhân quyền!”
“Luật sự! Luật sư Lý đâu?”
Thanh niên cao gầy Bùi Diệu đến gần và mỉm cười, đưa tay lấy ra tài liệu có đóng dấu đỏ cùng với thẻ cảnh sát của mình, để trước mặt Nhậm Húc Đông.
“Đội trưởng nói không sai, tên này đúng là gì cũng biết.”.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Ta Dựa Nói Ngọt Tung Hoành Hậu Cung
2.

[Đam Mỹ] Mùi Hương
3.

Lá Thư Từ Ánh Trăng
4.

Bình Sinh Hải

==========
“Đây là thủ tục điều tra của chúng tôi, còn là tôi với cảnh sát Đại Thượng cùng soát, chúng tôi làm việc là tuân thủ theo trình tự pháp luật.”
Bùi Diệu ốm yếu không xem là uy hiếp nhưng Cao Đại Thượng cao lớn bước ra là đủ rồi.
Rất nhanh sau đó, họ đem đồ vật soát được trong túi quần Nhậm Húc Đông đặt lên mặt bàn, trong đó có một sợi dây rối đập vào mắt mọi người.
“Cô Thẩm, cô cho họ mang theo bao tay có phải vì biết hung khí đặt trong túi nghi phạm không?”
Lý Thành vừa hỏi vừa dùng nhíp cẩn thận kẹp sợi dây kia bỏ vào túi kín.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Căn cứ vào suy đoán của cô và Cận Hải Dương, sợi dây này chắc sẽ có vết máu của người chết Lý Miên Miên và nghi phạm Nhậm Húc Đông.

Nếu kiểm tra so sánh xác thực như vậy, thì sẽ có thêm một mắc xích nữa trong chuỗi bằng chứng của vụ án này.
Việc cần làm tiếp theo, chính là đem những vật đã thu được làm xét nghiệm, tổng hợp các bằng chứng, đem chân tướng vụ án làm sáng tỏ đồng thời trả lại công bằng cho người đã khuất..

Chương 15: 15: Chân Tướng Rõ Ràng

Sau khi Thẩm Lưu Bạch rời khỏi phòng với Lý Thành, trong phòng lại khôi phục lại sự yên tĩnh.
Nhậm Húc Đông cúi đầu, ánh sáng dịu dàng của đèn chùm chiếu vào người anh ta, làm cho khuôn mặt giấu dưới bóng tối, khiến người ta nhìn không thấy rõ biểu cảm.
Cận Hải Dương cũng không vội.
Anh nói Bùi Diệu mở máy quay phim bắt đầu quá trình lấy khẩu cung, chính mình ngồi ở vị trí cũ, lật xem từng trang ghi chép khám nghiệm và hình chụp.
Thời gian yên tĩnh rất lâu, lâu đến mức Cao Đại Thượng cho rằng hắn sẽ im lặng như vậy đến khi kết thúc quá trình lấy lời khai thì bất ngờ Nhậm Húc Đông mở miệng nói.
“Cho tôi một điếu thuốc.”
Hắn từ từ ngẩng đầu, giọng nói nghẹn ngào, không nghe cẩn thận dường như không nghe rõ hắn đang nói gì.

Ở đây không đến một tiếng, người này như đã già đi 10 tuổi, không còn phong độ ôn nhu nhã nhặn trước kia, trong mắt tràn đầy đau thương và tuyệt vọng.
Cận Hải Dương tìm một điếu thuốc đưa ra, anh muốn trực tiếp ném qua, nhưng bỗng nhiên nhớ đến vừa nãy, bật lửa của anh ta đã bị lấy đi.
Vì thế đội trưởng Cận tự mình đi đến đưa cho anh ta điều thuốc, châm giúp, rồi thuận thế ngồi trước mặt anh ta.
“Sao rồi? Không chống cự nữa?”
Anh không chút để ý đùa nghịch bật lửa trong tay.
Anh không nghiện thuốc, chỉ trừ khi cáu gắt hay chán nản mới hút, nếu không phải do công việc bắt buộc anh mới dùng một điều, không thì cũng không đụng đến.

Nghe anh hỏi như vậy, sắc mặt trắng bệch của Nhậm Húc Đông lộ ra một tia cười khổ.

“Cái cần tra đều đã tra được, chống cự chỉ làm bản thân càng khó xem hơn thôi.”
“Cảnh sát Cận, anh thật lợi hại, anh vòng một vòng lớn như vậy để bắt tôi…Quả nhiên lưới trời tuy thưa a….”
Hăn hơi dừng một chút, ánh mắt phức tạm nhìn người đàn ông bên cạnh, ngữ điệu đầy sự chua xót.
“Nhậm Húc Đông tôi luôn đề cao mình như vậy, vừa rồi còn nghĩ anh là một công tử ăn chơi, chắc anh sẽ không làm được trò trống gì.”
“Không nghĩ đến tôi đã nhìn nhầm, đem lão hổ trở thành mèo con, lật thuyền trong mương cũng đáng đời chính mình.”
Hắn kìm nén hút một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Cận Hải Dương nửa ngày, sau đó nói.
“Anh nói trước với tôi, vì sao ngay từ đầu anh chắc chắn đây không phải sự cố ngoài ý muốn, tôi rốt cuộc lộ sơ hở chỗ nào?”
“Chỗ nào à?”
Môi Cận Hải Dương hơi cong, tạo thàng vòng cung.
“Trực giác đó.

Hay là nói từ khi anh chủ động kéo tôi lên lầu.”
“Trước đó anh không quen biết tôi, Anh Đổng cũng chưa nói họ tên tôi hay đang làm gì, chúng ta xem như người xa lạ.”.

Truyện Dị Năng
“Khi Lý Miên Miên xảy ra chuyện, anh kéo một người hoàn toàn không quen biết cùng nhau lên lầu cứu người, lại còn làm bộ dáng như sợ người ta không đi, biểu hiện như vậy giống như cố tình.”
“Anh thấy tôi là anh em của Đổng Võ Nhất, nên sẽ là một kẻ nhát gan chỉ biết ăn chơi trác táng, vì vậy anh mới chọn tôi, muốn tôi trở thành nhân chứng chứng minh anh không có mặt ở hiện trường.”
Nói tới đây, Cận Hải Dương hơi gật đầu.
“Kế hoạch này của anh không có vấn đề gì, nhưng khi đó anh chọn Đổng Võ Nhất không phải an toàn hơn sao? Là do thời gian anh quen biết với cậu ta cũng không ngắn.”
Nhậm Húc Đông nhếch môi, như là đang cười, nhưng không phát ra âm

thanh.
“Đó là số mệnh.

Tôi sao lại không nghĩ đến anh là cảnh sát chứ? Đúng là số mệnh.”
“Tôi vốn không tin số mệnh, chỉ cảm thấy nếu mình đã suy tính cẩn thận, chuyện số mệnh gì đó sẽ không thành vấn đề.

Chỉ là…Bây giờ thật sự không thể không tin.”

Hắn lại kìm nén hút mấy hơi, sau đó đem tàn thuốc dẫm dưới chân, một lúc sau mới tiếp tục nói.
“Điều kiện nhà tôi không tốt, từ khi học đại học đã phải vừa học vừa làm, ra đời làm việc càng lấy mạng ra liều.

Chỉ là có một số người, họ không cần phải cố gắng, còn tôi đã dốc hết sức mình cũng không đạt được điều mình muốn, bởi vì họ có tiền, có quyền, tôi không phục.”
“Khi tôi chuyển công tác lần hai, tôi đã gặp Lý Miên Miên, Khi đó cô ấy đã 40 tuổi, là khách hàng của ông chủ công ty tôi, cô ấy nhìn trúng tôi nên chủ động dụ dỗ tôi, chúng tôi lén lút hẹn hò, thường xuyên qua lại rồi ở bên nhau.”
“Khi bắt đầu rất ngọt ngào, tôi thuận miệng nói một câu là có thể có được những điều trước kia tôi không dám nghĩ, xe sang, đồng hồ xịn, thậm chí là nhà ở, Miên Miên rất yêu tôi, chúng tôi nhanh chóng kết hôn.”
“Tôi biết trước kia sinh hoạt của cô ấy tương đối đặc sắc, cũng không để bụng việc cô ấy lớn tuổi hơn tôi, tôi chỉ hy vọng sau khi kết hôn, cô ấy hồi tâm, thành thật cùng tôi sống qua ngày.

Tôi thậm chí còn nghỉ việc, chuyên tâm giúp cô ấy quản lý công ty, tôi hy vọng cô ấy có thể làm một phu nhân an nhàn, không bao giờ phải vì công việc mà nhọc lòng.”
“Có lẽ ngày thường cô ấy quá thoải mái, chúng tôi kết hôn đến năm thứ 3, tôi phát hiện cô ấy có tình nhân.

Tên kia còn đang học đại học, là sinh viên chuyên ngành thể dục thể thao, mỗi tuần cố định Miên Miên đều hẹn hò với hắn một lần, đều là chọn thời gian tôi đi công tác.”

“Chúng ta cãi nhau, náo loạn, nhưng cô ấy cùng tên kia không cắt đứt quan hệ, sau đó lại công khai hẹn hò.”
“Hai năm trước, Miên Miên mang thai, không phải con của tôi.

Tôi muốn cô ấy phá thai, cô ấy không chịu còn muốn cùng tôi ly hôn, cuối cùng lại bị sảy thai.”
“Tôi vì trấn an cảm xúc của cô ấy, tôi liền mua cho cô ấy một khách sạn nghỉ dưỡng, muốn cô ấy ở đây điều dưỡng thân thể.

Chỉ là không nghĩ đến cô ấy lại mang người đàn ông kia đến đây, họ còn làm những chuyện dơ bẩn trên giường tôi, bị tôi bắt được cũng không sợ hãi!”

Nói đến đây, trên trán Nhậm Húc Đông nổi lên gân xanh, dưới ánh đèn nhu hòa, biểu cảm trên mặt hắn hết sức dữ tợn, chắc chắn là cực kỳ phẫn nộ.
“Cô ấy thay lòng đổi dạ với tôi, không sao, nhưng công ty là tâm huyết nửa đời của tôi, cô ấy muốn ly hôn với tôi còn đem công ty chuyển sang danh nghĩa tên kia, dựa vào cái gì chứ?”
“Công ty là của tôi! Là tôi lao tâm dốc sức mới có được quy mô như hiện tại, tiện nhân Lý Miên Miên kia đã bỏ ra công sức gì chứ? Cô ấy bất quá chỉ là hầu hạ một tên già sắp chết, sau đó nhận được tài sản thừa kế mà thôi.

Nếu không có tôi, cô ấy đã sớm tiêu sài hết tiền.”
“Hiện tại công ty đều do tôi chống đỡ, cô ấy chỉ biết oán giận tôi không quan tâm cô ấy, cô ấy đâu biết được vất vả của tôi.”
“Tôi không thể đem công ty cho đôi cẩu nam nữ kia, tôi muốn bảo vệ thành quả của mình, khi tôi vẫn còn là chồng của cô ấy, chỉ cần cô ấy chết, di sản của cô ấy đều là của tôi!”
“Tôi thừa dịp cô ấy ngà ngà say đem cô ấy lên lầu, tôi nói tôi đồng ý ly hôn với cô ấy, nhưng phải phân chia tài sản theo yêu cầu, người phụ nữ ngốc kia liền tin, ngoan ngoãn uống vào rượu có bỏ thuốc ngủ do tôi chuẩn bị.”
Nhậm Húc Đông nhếch môi, trên mặt tràn đầy thù hận.
“Tôi đưa Lý Miên Miên ra ban công, cho cô ấy ngồi xuống sát mép ban công dùng dây câu cá đã chuẩn bị trước để cố định cô ấy, buộc dây vào chốt cửa rồi vặn tay nắm cửa ra.

Hôm nay có đại hội pháo hoa, muốn xem pháo hoa nhất định phải đứng

ngoài sân, khi đó mọi người sẽ thấy Miên Miên đang ngồi trên cao.”
“Sau đó, cũng giống như cô bé pháp y kia nói, mọi người đều đã biết.”
Nói xong Nhậm Húc Đông liền cúi đầu, lần nữa rơi vào yên lặng..

Chương 16: 16: Bụi Trần Lắng Đọng

Năm ngày sau, sau khi hoàn thành việc giải phẫu nghiệm thi.
Trong dạ dày của người chết Lý Miên Miên phát hiện thành phần thuốc ngủ, trong phòng có hai ly đế cao, cũng đã tìm được vân tay và DNA của Nhậm Húc Đông và người chết.
Khi soát người Nhậm Húc Đông tìm được dây câu cá giống với suy đoán của Thẩm Lưu Bạch, trên đó còn có vết máu của người bị hại, hơn nữa cũng đồng thời kiểm tra được DNA của Nhậm Húc Đông.
Bằng chứng đã được phục hồi tại hiện trường.

Chiếc dây câu này, được buộc đơn giản bằng hai nút, tương ứng với những vết sẹo trên ngực, bụng và cánh tay của nạn nhân, vết máu ở hai cánh tay cùng trước ngực của Lý Miên Miên, phần đuôi có vết máu của Nhậm Húc Đông, chắc là lúc hắn dùng sức giữ người chết không cẩn thận để bị thương.
Một người dùng lượng lớn thuốc ngủ không thể tự mình ra ban công, điểm này cũng giống với lời khai của Nhậm Húc Đông.
Đến bây giờ, vụ án mưu sát ngã lầu trong bữa tiệc đã được phá, toàn bộ vụ án đã được chuyển sang Viện Kiểm Sát để xem xét và phê chuẩn bắt giữ.
Bảy ngày sau, Viện Kiểm Sát Hải Đô phê chuẩn bắt nghi phạm Nhậm Húc Đông về tội cố ý giết người.
Hai tháng sau, Nhậm Húc Đông bị Viện Kiểm Sát khởi tố, Tòa Án Hải Đô theo luật phán phạm nhân Nhậm Húc Đông tù chung thân.

Nhậm Húc Đông hoàn toàn phục tùng phán quyết, không muốn kháng án.
Phán quyết có hiệu lực sau nửa tháng, Thẩm Lưu Bạch ở phòng thí nghiệm Học Viện Hình Cảnh tiếp đón một vị khách ngoài ý muốn.
“Bác sĩ Thẩm, thực xin lỗi đã làm phiền cô, tôi là Lý Mạn, luật sự của Nhậm Húc Đông, tối hôm xảy ra vụ án chúng ta có gặp mặt một lần, không

biết giáo sư Thẩm còn nhớ không?”
Thẩm Lưu Bạch bình tĩnh gật đầu.
Trí nhớ của cô rất tốt, đối với việc nhận diện khuôn mặt người đặc biệt nhạy bén, nữ luật sư này có nhiều điểm đặc trưng trên khuôn mặt, cô sẽ không quên.

Thấy thái độ cô như vậy, Lý Mạn thầm thở phào nhẹ nhõm
Vốn tưởng nhà khoa học thiên tài đều không hiểu nhân tình thế thái, còn cô gái này tương đối bình dị gần gũi, vì vậy với yêu cầu khó mở lời này cô cũng không đến mức không tiện nói.
“Bác sĩ Thẩm, thân chủ tôi, anh Nhậm Húc Đông đang ở ngục giam Đinh Sơn thi hành án.

Ba ngày trước tôi có gặp qua anh ấy, anh nhờ tôi một việc, anh ấy hy vọng có thể gặp cô một lần.”
“Nhậm Húc Đông muốn gặp tôi?”
“Vì sao?”
Thẩm Lưu Bạch hơi nhíu mày, không đáp ứng cũng không cự tuyệt.

truyện ngôn tình
Vấn đề này chính là cái khó của Lý Mạn.
Thực ta cô cũng không biết vì sao thân chủ lại muốn gặp pháp y.

Cô thay hắn gửi thư cho bạn, xử lý công việc còn lại ở công ty, lo giải quyết hậu sự của Lý Miên Miên, đó đều là những yêu cầu có thể lý giải.
Nhưng…gặp mặt pháp y? Cô thật không biết vì sao.
“Cái này…”
Sắc mặt Lý Mạn có chút xấu hổ.
Cô do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định dựa theo yêu cầu của thân chủ, vì thế liền hắng giọng một cái rồi nói.
“Bác sĩ Thẩm, thực ra tôi cũng không biết vì sao.”
“Anh Nhậm chỉ muốn tôi truyền lại một câu cho cô, muốn đi hay không tùy cô quyết định.”
Nói xong, cô hơi ngừng lại một chút, sau đó nói ra từng câu từng chữ của Nhậm Húc Đông.
“Nguyện ngôn tư tử, bất hà hữu hại.”

Nghe những gì cô ấy nói, vẻ mặt lãnh đạm ban đầu của Thẩm Lưu Bạch bỗng trở nên nghiêm nghị.
Nguyện ngôn tư tử, bất hà hữu hại

Đây là một câu trong Kinh Thi – Bội Phong, chương 19: Nhị Tử Thừa Chu, là một bài thơ chia tay nổi tiếng.
Nhị tử thừa chu,
Phiếm phiếm kỳ thệ.
Nguyện ngôn tư tử,
Bất hà hữu hại?
Hai người đi thuyền,
Bóng thuyền dần dần trôi xa.
Bao nhiêu nhớ thương với hai người,
Lẽ nào đã có tai họa rồi sao?
Câu thơ này còn có một điển cố lịch sử.
Con của vợ lẽ của Vệ Tuyên Công mơ ước ngôi vị thế tử của Cấp Tử, anh ta cùng mẹ buông lời gièm pha với Vệ Tuyên Công, ba người lập mưu muốn gi3t ch3t Cấp Tử trên đường đi sứ.
Con của vợ lẽ tên Cơ Sóc, có người anh trai tên Cơ Thọ, anh ta có mối quan hệ tốt với Cấp Tử cho nên đã nói mọi việc cho Cấp Tử biết, muốn giúp Cấp Tử khỏi việc bị đuổi giết.
Cấp Tử không nghe lời anh ta khuyên, khi anh chuẩn bị chịu chết, Cơ Thọ không đành lòng liền chuốc say anh ta sau đó thay anh ta lên đường.

Chờ Cấp Tử tỉnh lại thì đã phát hiện Cơ Thọ đã chịu bị giết thay anh.
Cấp Tử đau thương tột cùng, nói cho sát thủ biết chân tướng và cũng khẳng khái chịu chết.

Sát thủ đem thủ cấp của hai người về cho Vệ Tuyên Công, Tuyên Công nhìn thấy cũng bi thương quá độ mà chết.
“Được, tôi đồng ý với cô.”
Thẩm Lưu Bạch im lặng một lúc lâu, sau đó dứt khoát đồng ý cuộc hẹn này.

Lý Mạn rất kinh ngạc.
Cô không hiểu được những người này đang đánh đố gì nhau.
Nhưng việc này không có quan hệ với cô, có thể hoàn thành yêu cầu của thân chủ là nhiệm vụ của cô đã hoàn thành, vì thế cô lập tức hẹn thời gian

với Thẩm Lưu Bạch, hẹn cô ấy khoảng 3 giờ chiều đến rước cô ấy.
Ngục giam Đinh Sơn.
Nhậm Húc Đông, bị ngăn bởi một bức tường, có tinh thần khá hơn nhiều.

So với đêm xảy ra vụ án hắn sa sút cùng tuyệt vọng, hiện tại hắn dường như bình tĩnh hơn nhiều.
“Anh muốn gặp tôi.”
Thẩm Lưu Bạch cầm điện thoại, giọng nói bình tĩnh.
Không phải cô đang dò hỏi Nhậm Húc Đông, chỉ là cô đang trần thuật một sự thật.
Thấy cô như vậy, người đàn ông đối diện bỗng dưng nở nụ cười, ánh mắt vô cùng đắc ý.
“Tôi cho rằng cô sẽ chủ động đến gặp tôi.”
Hắn cười nói.
“Cô đã nhìn ra, không phải sao?”
Thẩm Lưu Bạch không định tiếp tục cùng hắn giải đố.
“Là anh gửi thư mời cho tôi?”
Sau đó cô lại lắc đầu.
“Không thể nào.

Kế hoạch của anh không hề hoàn mỹ, rất nhiều sơ hở chỉ cần quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ra.”
Nghe cô nói vậy, Nhậm Húc Đông chậm rãi gật đầu.
“Tôi bị hắn lừa, hắn không dạy cho tôi kế hoạch hoàn chỉnh, cái tôi học được chỉ là một kế hoạch lỗi.”
“Tôi biết sẽ xảy ra vấn đề, nhưng thời gian không đợi người, tôi không thể nhìn Lý Miên Miên lấy đi bảo bối của tôi, vì vậy tôi đánh cược một phen, xem ra vẫn là vận khí không tốt.”
“Thư mời kia tôi không biết ai gửi, nhưng tôi nhận được một bưu kiện, trên đó chỉ nói muốn mời một vị khách đặc biệt.”

Nghe hắn nói vậy, Thẩm Lưu Bạch hơi nhíu mày.
“Hai năm trước, lần đầu Lý Miên Miên nháo ly hôn, có người đưa ra chủ ý, để anh mua lại khách sạn Quan Đào Các, còn đem vụ án tử vong không bình thường ở đó nói cho anh biết.

Sau này quan hệ của hai người đã dịu lại, vì thế anh tạm gác chuyện này

sang một bên.”
“Hai tuần trước, anh phát hiện Lý Miên Miên chuyển nhượng tài sản công ty, vì thế anh động tậm muốn bắt chước theo vụ án đó nên liền sửa lại cửa, còn chuẩn bị dây câu cá loại tốt.”
“Bởi vì anh đã thí nghiệm trước nên anh tìm vị trí đặt dây câu cá rất chính xác.

Thật tiếc là ngay từ đầu anh đã bị cảnh sát nghi ngờ cho nên không có cơ hội xử lý hung khí.”
Nhậm Húc Đông gật đầu.
“Cô nói đều đúng.”
Thẩm Lưu Bạch lại lắc đầu.
“Đáng tiếc không có chứng cứ rõ ràng, chung quy chỉ là suy đoán.”
“Nếu thư kia không phải anh gửi, sao anh biết nội dung trong đó?”
“Nguyện ngôn tư tử, bất hà hữu hại.”
Cô đọc lại 8 chữ này, vẻ mặt bình tĩnh nhìn kỹ người đàn ông cách bức tường.
“Tôi đâu biết được tôi bị người kia lợi dụng, nếu hắn không nói kế hoạch này cho tôi, tôi cùng lắm cũng chỉ tranh tài sản với Lý Miên Miên, căn bản không thể giết cô ấy!”
“Anh nói xem, người kia rốt cuộc là ai?”
Thẩm Lưu Bạch nhíu mày hỏi, lại thấy người đàn ông đối diện nhẹ nhàng lắc đầu.
“Tôi không nhớ rõ.”
Trên mặt hắn tràn đầy hoang mang cùng mơ hồ.
“Tôi thật sự không nhớ rõ.”
“Tôi tìm cô đến chính là muôn hỏi cô biết hắn là ai không?”
“Nếu có thể được, mong cô bắt được hắn, cũng xem như thay tôi báo thù.”.

Chương 17: 17: Trung Tâm Pháp Y

Kết thúc cuộc gặp mặt với Nhậm Húc Đông, nhưng trong lòng Thẩm Lưu Bạch vẫn còn nghi ngờ.

Vụ án của Nhậm Húc Đông tuy đã kết túc, nhưng chủ mưu giấu mặt như đang ở trong sương, lớp sương này không có dấu hiệu tiêu tan, thay vào đó, chúng ngày càng trở nên khó hiểu hơn khi sự thật được tiết lộ.

Đang suy nghĩ, Thẩm Lưu Bạch bỗng nghe có người gọi cô.

“Cô Thẩm? Cô Thẩm?”
Thẩm Lưu Bạch quay đầu lại, thấy một ông già dáng người cao gầy đang đứng trước mặt mình, là chủ nhiệm giáo vụ của Học Viện Hình Cảnh, Ngô Chính Đào.

“A, chủ nhiệm Ngô, mời ngồi mời ngồi, ngài tìm tôi có việc ạ?”
Thấy mặt cô không rõ nguyên nhân, chủ nhiệm Ngô cười ha hả.

“Đương nhiên tôi tìm cô có việc.

”
“Cô giáo Thẩm, không phải trước kia cô nói với học viện muốn qua Trung Tâm Giám Định Và Pháp Y Hải Đô công tác sao? Chúng tôi đã thương lương, trên nguyên tắc tôn trọng ý kiến của cô, đồng ý để cô qua đó.

”
“Cô vốn đã được đăng ký trên danh nghĩa ở trung tâm kia rồi, cho nên thủ tục nhân sự không cần giải quyết lại.

Nhưng môn Pháp Y và môn Kỹ Thuật đều đã được lên kế hoạch nên hy vọng khóa học của cô vẫn sẽ tiếp tục, tuy rằng trung tâm là đơn vị hợp tác với chúng ta, nhưng chúng tôi không muốn cô bỏ việc dạy học và nghiên cứu.

”

“Học viện xem xét toàn diện và đã thông qua với trung tâm bên kia, cô chỉ hợp tác làm việc riêng biệt, chủ yếu là với Đội Hình Sự.

Công việc giảng dạy ở trường đã cắt giảm một nửa nhưng hạng mục nghiên cứu khoa học không thể dừng lại, cô thấy sắp xếp như vậy có được không?” Chủ nhiệm Ngô nói chuyện rất khách khí, từng câu, tùng chữ đều là đang thương lượng với Thẩm Lưu Bạch, một chút ỷ quyền ỷ thế cũng không có.

.

Trong trường, ông nổi tiếng là người hiền lành, nhưng quan trọng hơn là với Học Viện Hình Cảnh, Thẩm Lưu Bạch đóng vai trò trụ cột, không thể bỏ qua.

Khi cô mới đi làm, vì còn trẻ tuổi nên đã có không ít người khinh thường, cảm thấy cô không có trình độ và kinh nghiệm, đầu óc non nớt, căn bản không thể dạy dỗ học sinh hay làm được trò trống gì.

Nhưng gần một năm sau, các hạng mục nghiên cứu khoa học kỹ thuật của Thẩm Lưu Bạch đều được đạt giải thưởng thành tự khoa học và công nghệ cấp quốc gia, luận văn cô làm cũng được phát biểu trên tạp chí pháp y nổi tiếng quốc tế, còn được mời tham gia hội nghị giao lưu học thuật hằng năm, trực tiếp phá vỡ suy nghĩ của một đám người.

Một bảo bối như vậy, học viện hận không thể đem cô đính kim cương lồng trong lồng kính, ghét nhất là bên ngoài nghe tin rồi đến học viện thộc gậy bánh xe.

Cho nên, khi Thẩm Lưu Bạch muốn đi đến làm việc ở Trung Tâm Giám Định Và Pháp Y mới thành lập, học viện đã chấp nhận không chút suy nghĩ,

chẳng qua bởi vì luyến tiếc năng lực nghiên cứu khoa học của cô, nên là lôi kéo hai năm mới giải quyết xong, trong lúc này cô vẫn là nhân viên của trung tâm trên danh nghĩa nhưng chưa chính thức qua đó làm việc.

Bây giờ không thông qua cũng không được, Đại Học Công An Kinh Thành đã thông báo thăng chức, tăng lương cho phòng thí nghiệm đặc biệt và trung tâm liên hợp, lỡ như Thẩm Lưu Bạch thật sự động tâm, Học Viện Hình Cảnh muốn kiếm chỗ khóc cũng không được.

Kẻ thù cũ gì đó, thật là oan gia kiếp trước, muốn giải cũng không giải được.

Nghe được tin tức này, Thẩm Lưu Bạch vốn thường lạnh lùng cũng không nhịn được lộ ra ý cười.

“Cảm ơn chủ nhiệm, ngày mai tôi sẽ đến trung tâm báo danh.

”
Thấy cô hiếm khi lộ ra vẻ mặt vui mừng, đáy lòng chủ nhiệm Ngô thầm thở dài một tiếng, nhưng vẫn cố gắng khuyên nhủ.

“Đi xem một chút là được, công việc bên kia phức tạp, vẫn nên làm tốt hạng mục này là được.

”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, không tiếp lời nữa.

Chủ nhiệm Ngô thấy cô như vậy, dường như có chút khó hiểu.

Nhưng mà người trẻ tuổi không thích lâu dài, nói không chừng đi rồi sẽ cảm thấy không thú vị nữa, bây giờ khuyên ngăn ngược lại sẽ phản tác dụng.

“Cô chuẩn bị đơn giản thôi, ngày mai tôi với cô cùng qua đó.

”
Hải Đô là thành phố rất có mị lực, chẳng những một năm bốn mùa đều như tranh phong cảnh, ngay cả màn đêm buông xuống thì cảnh sắc cũng phong

tình vạn chủng.

Cận Hải Dương đem xe ngừng ở bãi giữ xe tiểu khu, mang theo phần cơm hộp rồi đi đến cửa chung cư.

Ở cửa có một chiếc xe chở hàng cỡ trung, có công nhân mặc đồng phục đang bận rộn trong và ngoài xe, xem chừng là có người muốn chuyển nhà.

“Sư phó, dọn lên tầng mấy vậy? Nhiều đồ đạc ghê.

”
Anh đứng ở chỗ cửa nhìn trong chốc lát, có chút tò mò hỏi.

Anh ở khu chung cư trung lưu, có khoảng 120 căn hộ, đồ dùng khi chuyển nhà nhiều cũng bình thường, nhưng ở đây có rất nhiều thùng các-tông cỡ trung đựng đầy đồ dùng, đây là lần đầu tiên anh thấy được tình huống như vậy.

“Tầng 22.

”
Sư phó lau mồ hôi trên trán.

“Buổi chiều chúng tôi đã chạy qua hai xe, đồ vật lớn đã đưa lên, còn lại là những đồ vật nhỏ nhặt, đưa lên nữa là xong rồi.

”
Nghe anh ta nói vậy, Cận Hải Dương cũng hứng thú hơn.

Anh cũng ở tầng 22, tầng cao nhất có hai căn hộ, xem ra phòng bên cạnh đã có người thuê.

“Sư phó, nhà đó không ai ở dưới này xem à? Đồ cần chuyển nhiều như vậy thì người ở cũng không ít đâu nhỉ, sao không ai ở dưới này xem hết vậy?” Cận Hải Dương như đang nói chuyện phiếm hỏi thử.

Anh hỏi chuyện rất có kỹ xảo, sư phó một chút cũng không phát hiện ra ý đồ của anh.

“Đâu có người nhà, chỉ có một cô gái, vẫn luôn ở trên lầu thu xếp.

”
“Tôi nói chứ ba mẹ của cô gái này cũng yên tâm cho con gái một mình lo mấy việc này.

Đây chắc là điều kiện trong nhà tốt, mua nhiều đồ vậy, lúc chuyển nhà cũng dọn không hết.

”
Sư phó không để ý đáp.

Cận Hải Dương gật đầu.

Anh đã có được thông tin mình muốn.

Hàng xóm mới tới là một cô gái, tuổi cũng không lớn, chỉ ở một mình, kinh tế gia đình tốt, tương đối độc lập, chắc là có công việc bình thường.

Đang nói, nhân viên chuyển nhà lỡ sảy tay, không cẩn thận làm thùng giấy nhỏ niêm phong bị mở ra.

Cận Hải Dương nhìn qua ánh đèn mờ thấy bên trong có bao nilon gói đồ vật màu trắng, phía dưới là mấy chậu thủy tinh được đậy kín.

“Đây! Đây là vật gì vậy?”
Sư phó chuyển nhà tự nhiên cũng thấy được cảnh này, sợ tới mức rùng mình.

Nhưng cái màu trắng đó…Nhìn qua giống như xương cốt a!
Nhà ai không có việc gì mà lại gom xương cốt bao lại, chuyển nhà còn muốn mang theo, không phải có bệnh chứ!
“Chắc là mô hình xương người.

”
Cận Hải Dương vuốt cằm nói.

Làm rất giống như thật, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy nó quá bóng loáng, chất liệu chắc là nhựa plastic.

“Hết hồn!”
Sư phó hít hà một hơi, nhưng nghe Cận Hải Dương nói là mô hình mới tạm thời yên lòng.

“Nhà này chắc là học y, nếu không ai sẽ để ở nhà một bộ xương, dù là giả nhưng tối có thể dọa chết người đó.

”
Nghe được sư phó oán giận, Cận Hải Dương vẫn tốt bụng chưa nói cho anh ta biết, bình thủy tinh dưới kia bên trong chắc là tiêu bản sinh vật.

Mô hình, tiêu bản.

Xem ra, anh phải tự mình đến viếng thăm người hàng xóm mới này một chút.

.

Chương 18: 18: Hàng Xóm Mới

Thang máy đi đến tầng 22, vừa mở cửa ra, Cận Hải Dương liền nhìn đến cửa nhà bên cạnh đang mở cửa, ánh sáng ấm áp trong phòng được chiếu trên tường, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người đang di chuyển.

Anh gõ cửa, người bên trong nghe được âm thanh, nhanh chóng đi đến cửa.

“Xin chào, tôi là ở bên cạnh…”
Lời còn chưa nói xong, đại đội trưởng Cận đã lộ ra vẻ ngạc nhiên hiếm thấy.

Phải nói, đúng là không phải ai xa lạ, là pháp ý Thẩm Lưu Bạch, người mà mấy ngày trước còn cùng anh sát vai chiến đấu ở hiện trường vụ án.

Cô mặc một bộ đồ thể thao màu tím nhạt, làn da trắng nõn vốn có trong veo như ngọc, như có vầng hào quang phát sáng.

Đôi mắt đen trong veo lanh lợi như ngọc, cùng với những đường nét hài hòa trên khuôn mặt cực kỳ thanh tú, ngay cả Cận Hải Dương có hiểu biết sâu rộng nhưng cũng không thể không thừa nhận, Thẩm Lưu Bạch là một người đẹp.

Đẹp thì đẹp đó, nhưng em gái này quá lạnh lùng, quá thông minh.

“Giáo sư Thẩm, thì ra hàng xóm mới của tôi là cô.

”
Cận Hải Dương cười nói.

“Vừa rồi, ở dưới lầu, tôi còn đang suy nghĩ không biết hàng xóm mới là gia đình thế nào, có dễ ở chung hay không.

”
“Nếu là cô, vậy thì tốt quá, sau này, tôi có vấn đề gì sẽ trực tiếp đến gõ cửa thỉnh giáo, cô đừng có không mở cửa nha.

”
Anh chỉ nói lời khách sáo.

Trước đó, Lý Thành từng nói, Thẩm Lưu Bạch là bảo bối của Học Viện Hình Cảnh, họ chỉ để cô ấy làm hàng mục nghiên cứu để đạt thành tích nên đâu có nhiều thời gian để đến khám nghiệm hiện trường.

Nếu không phải hôm đó đúng lúc cô ấy ở hiện trường, hơn nữa trung tâm thật sự không tìm ra người, bọn họ cũng không thỉnh vị đại thần này ra mặt đâu.

Vốn tưởng đối phương cũng sẽ nói vài câu khách sáo, tính chào hỏi cho qua, ai biết được giáo sư Thẩm lại dứt khoát gật đầu, nghiêm túc nói.

“Có thể, cảnh sát Cận không phải có số điện thoại của tôi sao, nếu tôi không ở nhà, anh có thể gọi điện thoại tìm tôi.

Về vấn đề hiện trường, 24 giờ tôi đều có thể giải đáp.

”
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương bị làm cho có chút ngượng ngùng.

Anh không nghĩ đến đối phương lại nghiêm túc vậy.

Vốn là muốn nói đùa một chút để điều hòa không khí nhưng anh phải nuốt trở vào, cảm thấy cần tôn trọng hơn với vị chuyên gia này.

“A được, tôi sẽ không khách khí.

”

Cận Hải Dương nghĩ một chút, đưa tay khiêng những chiếc thùng đang chất đống ở hành lang lên, cười tủm tỉm nói.

“Vì báo đáp giáo sư Thẩm sẽ trợ giúp trong tương lai, tôi giúp cô chuyển đồ nha, việc thể lực nên để đàn ông làm, tôi sẽ làm rất nhanh.

”

Thẩm Lưu Bạch thấy anh khiêng nhẹ nhàng nên chỉ anh đem từng thùng để vào phòng đã sắp xếp trước.

Bố cục nhà này giống y như đúc nhà của Cận Hải Dương, có phòng ngủ chính, phòng cho khách, thư phòng, anh nhắm mắt cũng có thể biết được, có anh hỗ trợ, tốc độ Thẩm Lưu Bạch dọn dẹp đồ đạc nhanh hơn không ít.

“Cái thùng đó phiền anh mang đến phòng bếp.

”

Thẩm Lưu Bạch tạm dừng lại một chút, chỉ vào một cái thùng đặc biệt lớn.

“Cái này tương đối nặng…”
Không đợi cô nói xong, Cận Hải Dương nhẹ nhàng nhấc thùng lên.

Nhìn đến gương mặt ở hiện trường vụ án thì bình tĩnh không gợn sóng lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, đại cảnh sát Cận cảm thấy mình thật đáng giá.

“Không có việc gì, trời sinh tôi có sức mạnh hơn người, cô có việc gì cần thể lực thì tìm tôi là được.

”

Anh đem thùng đến phòng bếp, trong lúc vô tình nhìn thấy trong thùng có những bình thủy tinh lớn cỡ bàn tay được sắp xếp ngay ngắn, bên trong tràn đầy chất lỏng màu đỏ, không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Đây là…… nước sốt cà chua?”
Nghe anh hỏi vậy, giáo sư Thẩm ngượng ngùng gật đầu, gương mặt lạnh

lùng hiếm thấy được một tầng đỏ ửng.

Cận Hải Dương bỗng nhiên hiểu được.

Vị chuyên gia pháp y đến từ Học Viện Hình Cảnh có chứng sợ máu!
Chính miệng cô nói có chút chứng sợ máu cho nên cô ấy chuẩn bị nhiều nước sốt cà chua như vậy, “Tôi sợ máu là vì nguyên nhân tâm lý, mang theo cái này để có thể dần dần làm quen.

”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.

Cận Hải Dương hiểu ý gật đầu.

Thân là một pháp y, chứng sợ máu vô tình là chướng ngại lớn trong sự nghiệp của cô ấy, đổi lại là anh, anh cũng sẽ nghĩ cách khắc phục.

Nghĩ đến đây, anh đối với vị chuyên gia trẻ tuổi này càng thêm tôn trọng.

Đối mặt với khó khăn không buông tay, năng lực nghiệp vụ cũng không tồi, trước đó đúng là anh đã nhìn lầm.

Chỉ là một người như vậy, sao lại đến bữa tiệc hoan lạc của dân nhà giàu?
“Giáo sư Thẩm, hỏi cô một chút vấn đề riêng tư, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”
Cận Hải Dương không chút để ý bắt đầu nói chuyện phiếm với đối phương.

“24 tuổi.

”
Bởi vì biết thân phận của Cận Hải Dương, Thẩm Lưu Bạch không kiêng kị, dứt khoát nói tuổi thật của mình.

“Cô ở đây một mình à? Gia đình cô yên tâm sao?”
“Mẹ tôi đã qua đời, ba tôi đang dưỡng bệnh ở viện dưỡng lão, trong nhà không còn người thân khác.

”
“Ồ, vậy thật ra cũng không khác tôi là mấy.

”
“Cô có chứng sợ máu còn học pháp y, cô thật can đảm.

”
Nghe thấy vấn đề này, Thẩm Lưu Bạch bỗng nhiên buông tay đang sửa sang quần áo lại, nghiêm túc nói.

“Trước kia tôi không sợ máu, chỉ là vì một sự cố, vấn đề này có thể chữa khỏi.

”
“Ồ!”
Cận Hải Dương bị thái độ của cô làm cho có chút xấu hổ.

Anh bỗng nhiên phát hiện cô bé trước mặt này tuy rằng thông minh nhưng mặt khác, cô cũng rất đơn thuần, dường như không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Giống như là…ở xưởng chế tạo người máy.

Người máy giáo sư Thẩm.

Thật vất vả nén lại ý cười, Cận Hải Dương lại phát hiện thêm một bí mật khác của giáo sư Thẩm.

“Cô không biết nấu cơm?”

Cận Hải Dương nhìn tủ bếp có đủ loại mì gói, trên mặt lộ ra vẻ bất ngờ.

Đúng là toàn là mì gói, tính sơ sơ chắc cũng được 60 gói.

Lúc này anh mới phát hiện trong bếp của giáo sư Thẩm không có dụng cụ làm bếp, cũng không có gia vị nấu ăn.

Ngoại trừ một chiếc cốc điện, thì thiên hạ được chia đều cho nước sốt cà chua và mì ăn liền, không tìm thấy bất kỳ đồ gì khác.

Anh chưa từng gặp qua con gái như vậy.

Trước kia vây quanh anh hoặc là mấy công chúa nũng nịu, thấy ruồi bọ thôi cũng phải thét chói tai, hoặc là tiểu thư khuê các tinh thông đủ loại võ nghệ, giống như Thẩm Lưu Bạch, kiểu gặp thi thể mặt cũng không biến sắc rồi lại dựa vào mì gói sống qua ngày, anh chỉ gặp qua ở giới tính “nam” mà thôi.

Thì ra học bá cũng có việc không biết làm, thì ra học bá cũng không phải vạn năng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cận Hải Dương liền dâng lên sự đồng cảm vì gặp anh em đồng cảnh ngộ.

“Không sao, anh trai cũng không biết.

”
Anh vỗ vai mảnh khảnh của cô gái, chỉ vào điện thoại của mình nói.

“Ở đây anh trai có một app đặt cơm hộp tốt nhất, còn có số điện thoại của tất cả nhà hàng xung quanh đây 10km có hỗ trợ giao hàng, em gái muốn ăn món nào cứ đến tìm anh trai nhé!”
Thẩm Lưu Bạch có chút xấu hổ, thật sự không biết nên giải thích hiểu lầm này như thế nào mới tốt.

Cô trữ mì ăn liền là vì thói quen.

Trước kia vì tiết kiệm thời gian, cô thường xuyên ở phòng thí nghiệm giải quyết đơn giản cơm trưa và cơm chiều, mì ăn liền đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, bắt bếp nấu nước sôi là có thể ăn được.

Cô không phải không biết là mà chỉ lười làm mà thôi.

Cận Hải Dương vừa nói, vừa đem cơm hộp của mình qua.

“Đến đây đi, tối nay anh trai có mua cơm hộp, đừng khách sáo, cùng nhau ăn đi.

”.

Chương 19: 19: Ăn Sáng Cùng Nhau

Sáng hôm sau, Cận Hải Dương vô tình gặp Thẩm Lưu Bạch ở thang máy.

Cô mặc một chiếc áo khoác dài giản dị màu xanh đậm có mũ trùm đầu, sau lưng đeo ba lô màu đen và đội mũ lưỡi trai màu xám che gần hết khuôn mặt, trông giống như một nữ sinh đại học bình thường.

Đương nhiên, vẫn là rất đẹp, mang theo hương vị thuần khiết sinh động, đến Cận Hải Dương cũng không nhịn được lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Không phải anh chưa từng thấy người đẹp, nhan sắc Thẩm Lưu Bạch thật sự không tồi nhưng không xem như đứng đầu.

Tuy nhiên chính là một cô gái trầm tĩnh lại mạnh mẽ hấp dẫn ánh mắt những người xung quanh, làm người ta căn bản không thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

Chuyên nghiệp, nghiêm túc, cẩn thận, rồi còn không rành thế sự, đơn thuần trong sáng.

Cảm giác mâu thuẫn này là nét quyến rũ chết người của cô, lúc nào cũng thu hút đàn ông đến gần tìm hiểu.

Đặc biệt là người đàn ông thành thục, tầm nhìn rộng và thành công.

Đáng tiếc Cận Hải Dương phát hiện, chính mình cũng không ngoại lệ.

Đàn ông thưởng thức phụ nữ là bản năng hấp dẫn.

Nhưng anh càng coi trọng sự chuyên nghiệp và kỹ thuật của cô.

Người đẹp anh thấy nhiều, nhưng có hiểu biết về pháp y, tay nghề cũng giỏi thì mới thấy một người.

Đối với người phụ nữ có thể cùng anh sóng vai bước đi như vậy, anh luôn vui lòng thể hiện sự tôn trọng cao nhất với cô ấy.

Vì vậy anh lễ phép chào hỏi đối phương, không có thêm hành động nào khác.

Thang máy chỉ có hai người, ở giữa có một vali to, vật thể khổng lồ 34 inch với Thẩm Lưu Bạch nhỏ xinh mảnh khảnh, cảnh tượng này dù nhìn thế nào cũng thấy vui mắt.

Người đàn ông dựa lưng vào một bên thang máy, ho nhẹ một tiếng, môi hơi lộ ra ý cười.

“Giáo sư Thẩm muốn đi du lịch sao?”
Vấn đề này có chút riêng tư, lời vừa nói ra liền cảm thấy mình hơi quá phận, anh đã chuẩn bị sẵn bị giội nước lạnh.

Lúc ở hiện trường vụ án anh đã biết cô bé này vốn không biết cách nói chuyện, hỏi cô 10 câu có thể gật đầu, lắc đầu hay đáp lại là đã không tồi rồi.

Chỉ là không nghĩ đến, Thẩm Lưu Bạch chẳng những trả lời, lại còn nghiêm túc nói rõ ràng.

“Không, tôi muốn đến Trung Tâm Pháp Y.

”
Cái gọi là Trung Tâm Pháp Y, chính là nói Trung Tâm Giám Định Và Pháp Y được thành lập bởi Cục Công An Hải Đô và Học Viện Hình Cảnh, ngay kế bên Phân Cục Tân Hải.

Cận Hải Dương tuyệt đối tin tưởng Thẩm Lưu Bạch chỉ đơn thuần trả lời

vấn đề của anh, không có bất kỳ ý tứ gì khác.

Nhưng để một em gái kéo một vali to như vậy, anh vẫn nên tiện đường cho quá giang, anh không làm vậy thì đáng mặt đàn ông sao.

“Vậy cô đi theo tôi đi, đơn vị của tôi rất gần trung tâm, chỉ cách một bức tường.

”
Cận Hải Dương ra dáng đàn ông đưa tay kéo vali, cảm giác dưới tay thật sự rất nặng, cũng không biết Thẩm Lưu Bạch đựng bao nhiêu đồ trong này, cô nhìn nhỏ nhắn như vậy sao có thể kéo vali này ra đây được.

Thẩm Lưu Bạch không cự tuyệt anh, trên thực tế cô cũng cần người giúp giống như anh, nên ngoan ngoãn đi theo người đàn ông đến chiếc xe kiểu bán tải.

“Cô lên xe đi, tôi đem vali để ở phía sau.

Anh kéo cửa ghế phụ, Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói cảm ơn với anh rồi ngồi vào xe.

“Phanh” tiếng cửa đóng lại, Cận Hải Dương một tay xách vali to, cẩn thận đặt phía sau xe bán tải.

Anh trở về vị trí lái, dùng chìa khóa nổ máy, từ kính chiếu hậu liếc nhìn cô gái một cái.

“Sao lại mang theo vali to như vậy?”
“Đều là công cụ và tư liệu.

”
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương bỗng nhiên nhếch mép, lộ ra nụ cười thầm kín.

“Vali này của cô cũng khá lớn, bỏ cô vô đó…Tôi thấy cũng không thành

vấn đề.

”
Anh chợt phát hiện ý tưởng, cảm thấy về sau hoàn có toàn có thể đem Thẩm Lưu Bạch đóng gói chuyển đi, sẽ tiết kiệm được không ít tiền và rất tiện, suy nghĩ chút còn vui vẻ huýt sáo.

Thẩm Lưu Bạch không rõ nên nhìn anh một cái, hoàn toàn không biết sao anh lại vui vẻ như vậy.

Nhưng mà cô cũng không muốn phỏng đoán tâm tư người đàn ông này, lại không biết có nên tiếp lời anh không, vì thế yên lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường cong trên cổ của cô rất đẹp, làn da trắng nõn và xương quai xanh tinh xảo, có thể thấy được một vẻ đẹp đặc biệt mỏng manh.

Cận Hải Dương không dám nhìn lại, phát hiện cô gái này như mang theo ma lực, có thể gợi lên dục v0ng bí ẩn sâu trong lòng đàn ông.

May là khi gặp nhau, cô ngồi ở vị trí tương đối khuất, nếu không…
Sau khi kìm chế được những suy nghĩ có phần quyến rũ, mập mờ của mình, người đàn ông nhấn ga hướng ra ngoài.

Xe bán tải động cơ mạnh mẽ, kỹ thuật của tài xế lái xe cũng thuộc hạng nhất, xe chạy nhanh ổn định với tiếng máy xe ầm ầm, rất nhanh đã chạy con vào hẻm gần Phân Cục Tân Hải.

“Bây giờ còn sớm, cô đi qua trung tâm cũng chưa mở cửa.

”

Cận Hải Dương đem xe ngừng ở ven đường, kéo tay lái, chỉ vào một nhà hàng bán đồ ăn sáng nói với Thẩm Lưu Bạch.

“Đi ăn sáng trước đi.

Nhà cô ngoại trừ mì gói chỉ có nước sốt cà chua, con gái chỉ ăn sáng như vậy là không được.

”

“Nhà hàng này thương hiệu lâu đời, lâu nay chỉ bán ở đây, người xung quanh đều biết, sạch sẽ lại ăn ngon.

Quẹo một cái là đến Trung Tâm Pháp Y rồi, chúng ta ăn xong rồi lại chạy tới nơi vẫn kịp.

”

Thẩm Lưu Bạch gật đầu, tự nhiên đi theo sau lưng anh, hai người cùng nhau đi đến nhà hàng ăn sáng.

Nhà hàng nhỏ kinh doanh phát đạt, mới sáng sớm đã chật kín người, hai người gọi món trước, đợi một lúc mới tìm được bàn ngồi chung.

“Tôi đi chờ lấy đồ ăn, cô ngồi ở đây đi.

”

Cận Hải Dương nhìn Thẩm Lưu Bạch ngồi xuống, xoay người hướng đến quầy.

Đã có hai nữ sinh cao trung ngồi cùng bàn, thấy cảnh sát Cận dáng người cao lớn, bùng nổ năng lực bạn trai, trên mặt cả hai đều đỏ ửng.

Vì để che giấu sự xấu hổ, hai người ngẩng đầu làm bộ như đang xem TV.

Trên vách tường của nhà hàng nhỏ có cái TV LCD, trên TV đang phát tin tức giải trí.

“Theo tin nóng trên internet, nữ thần văn nghệ nổi tiếng Chu Thi Vận lại ở cùng người mới Diêm Tử Long trong đêm khuya, họ gặp gỡ ở khách sạn sau khi nhận phòng, có người qua đường chụp được hình ảnh và quay được video rất rõ ràng, sự việc này đã làm rung động giới giải trí.

”

“Diêm Tử Long vốn là đội trưởng của nhóm thần tượng MD-TIPS, năm ngoái, sau khi nhóm tan rã, anh ấy bước ra hoạt động solo, vì giá trị nhan sắc và tính cách độc miệng nên luôn có fan trung thành và nhân khí cao.

”

“Sau đó, Diêm Tử Long đóng phim thần tượng “Bà Chủ Hoa Khôi Của Tôi” đã lập ratting cao trên truyền hình Đại Vệ, lượng truy cập và lượt tìm kiếm trên Weibo của anh ấy đứng đầu danh sách các nghệ sĩ thế hệ mới, là minh tinh rất có tiền đồ.

”

“So với Diêm Tử Long, nhân khí của ảnh hậu Kim Ngưu, Chu Thi Vận kém hơn nhiều.

”

“Năm trước Chu Thi Vận đóng vai chính phim nghệ thuật tình yêu “Chỉ Nguyện Ở Bên Cạnh Anh” lần thứ hai đạt giải Kim Ngư hạng mục Nữ Diễn Viên Chính Xuất Sắc tuy rằng duy trì tần suất xuất hiện đều đặn nhưng vẫn không có tác phẩm xuất sắc nào.

“Cô ấy lớn hơn Diêm Tử Long 19 tuổi, xuất đạo đã 20 năm, lần này hai người bị phát hiện yêu đương, người trong giới cũng không xem trọng cặp chị em này, cũng không loại trừ nghi ngờ việc lăng xê thượng vị.

”

“Đối với tin nóng này, fan của Diêm Tử Long phản ứng kích liệt, nhiều lần vào Weibo của Chu Thi Vận kịch liệt chửi bới, thậm chí đưa ra uy hiếp tử vong.

Đối với việc này, người đại diện của Chu Thi Vận nói rõ sẽ dùng pháp luật để truy cứu quyền lợi, nhưng bên phía Diêm Tử Long không có đáp lại bất cứ điều gì.

”

“A! Sao lại như vậy!”
Cô gái đối diện nhẹ giọng nói.

“Lúc trước có tin đồn truyền ra, mình còn cho rằng là đám anti-fan tung tin vịt bịa đặt!”
“Long Long trẻ tuổi như vậy, sao lại yêu đương sớm chứ!”
“Đúng vậy, đúng vậy! Hơn nữa anh ấy còn chọn một bà già, bà ta hơn anh ấy 19 tuổi! Gọi bằng bác cũng được đó!”
Một cô bé khác bĩu môi, lời nói hết sức khắc nghiệt, tất nhiên là không thích thần tượng của mình có tin đồn với phụ nữ.

“Không được, mình muốn tìm hiểu xem người đàn bà kia đã làm gì? Long Long nhất định đã bị bà ta mê hoặc, hay bị chuốc thuốc rồi, mình muốn đi vạch trần bộ mặt thật của người đàn bà kia!”
“Đúng đúng! Gửi trên mạng cho bà ta đi, hôm nay hội fan chắc chắc muốn tổ chức hoạt động kháng nghị, buổi tối mình nói với mẹ dùng máy tính lên mạng.

”
“Ừ, lát nữa vào học nói cho bọn Phương Phương biết, việc này càng nhiều người càng tốt, chúng ta không thể nhìn Long Long bị người đàn bà kia hủy diệt!”
Hai cô bé nữ sinh trong lòng đầy phẫn nộ, vừa nói vừa đứng dậy rời đi, Thẩm Lưu Bạch ở phía bàn đối diện nghe được không nhịn được mỉm cười.

“Làm sao vậy?”
Cận Hải Dương bưng tô hoành thánh đưa qua, đúng lúc thấy khoảnh khắc cô tươi cười, trong lòng lơ đãng hơi rung động.

Ồ, người máy cũng sẽ cười.

.

Chương 20: 20: Tin Đồn

“Diêm Tử Long? Cô thích anh ta?”
Cận Hải Dương nhìn theo ánh mắt của Thẩm Lưu Bạch về phía màn hình TV, vừa đúng lúc thấy khuôn mặt anh tuấn của Diêm Tử Long, anh không khỏi nhướng mày rậm, trong mắt tràn đầy chế nhạo.
Tuy rằng Thẩm Lưu Bạch đã lên chức giáo sư nhưng tính kỹ ra, cô vẫn còn là một cô bé đang tuổi thanh xuân.
Những cô gái trạc tuổi cô, hoặc là mới tốt nghiệp đi làm hoặc là học lên sau đại học, yêu thích thần tượng hay hội fan hâm mộ gì đó, đây đều là chuyện rất bình thường.
Anh lại nhìn lên thanh niên đang hát, nhảy trên truyền hình, có chút bắt bẻ lắc đầu.
“Bề ngoài không tồi, nhưng tô son trát phần hơi nhiều, không giống đàn ông.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn thoáng qua người đàn ông cao lớn mặc áo thun POLO màu đen trước mặt, không thể không thầm gật đầu trong lòng.
Xem cậu thần tượng kia biểu diễn một mình còn được, nhưng nếu so sánh với Cận Hải Dương, anh ta làm ra vẻ lạnh lùng mặt than, nhưng lại thiếu vài phần nam tính.
“Tôi không thích anh ta.”
Thẩm Lưu Bạch dùng muỗng múc một viên hoành thánh cho vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm một lúc lâu mới chậm rãi nói.

“Tôi không biết anh ta là ai, nhưng mà hai nữ sinh ngồi ở đây dường như rất thích anh ta, anh ấy là ai? Rất nổi tiếng sao?”
Thức ăn thơm ngon trôi qua thực quản vào dạ dày, mang đến cảm giác ấm áp, thỏa mãn.

Cô không còn nhớ được lần cuối mình ăn sáng bên ngoài là khi nào, thức ăn

ngon mang đến thỏa mãn khiến cô h4m muốn được trò chuyện chưa từng thấy.
Nhưng mà vấn đề này chính là làm khó Cận Hải Dương.

Thật ra anh không bao giờ chú ý đến điện ảnh hay minh tinh nào, cũng không xem tin tức giải trí, cái này cách rất xa với sinh hoạt của anh.
Tuy rằng hồi nhỏ anh có chơi cùng với tiểu minh tinh hay tiểu thịt tươi gì đó nhưng mà trước nay anh không tham gia với họ, họ cũng biết anh không thích như vậy, có họp mặt cũng không tìm anh.
Các cô gái trong cục thường xuyên thảo luận nào là minh tinh nào đẹp, ai sử dụng quy tắc ngầm, ai đã phẫu thuật thẩm mỹ, lúc đó anh nghe lỗ tai này qua lỗ tai kia, không quá quan tâm.
“Tôi cũng không biết anh ta…Tôi cho rằng các cô ở tuổi này đều thích như vậy.”
Đại cảnh sát Cận cười nói.
Anh ăn rất nhanh, không đợi Thẩm Lưu Bạch ăn xong cái hoành thánh thứ hai, chén nước mì trong chén của anh đã vơi hơi phân nữa.
“Tôi chỉ là tò mò vừa rồi cô cười cái gì?”
Nghe anh hỏi vậy, Thẩm Lưu Bạch dừng muỗng trong tay.
“Tôi chưa theo đuổi ngôi sao bao giờ, cảm thấy rất mới mẻ.”
Cô nghĩ, cảm thấy cách nói này có chút không thực tế, vì thế bổ sung thêm.
“Thời đi học tôi luôn học vượt cấp, không có bạn bè thân thiết, cũng không ai nói chuyện phiếm với tôi.

Sau khi lên đại học, sinh viên cùng khóa đều lớn hơn tôi nhiều, càng không có đề tài chung để nói chuyện với tôi.”
Cô nói rất bình thản, dường như chỉ đang kể lại một sự việc bình thường.
Nhưng Cận Hải Dương nghe xong lại thấy cảm động, anh nhận ra một chút tiếc nuối trong đó.
Lớn lên một mình, không có bạn bè cũng không ai nói chuyện, nhất định rất cô đơn.
Khó trách lại dưỡng thành tính cách kỳ lạ như vậy.

“Quên đi.”
Cận Hải Dương dùng đũa gõ lên mặt bàn.
“Không có cũng được.

Theo đuổi ngôi sao gì đó rất ngốc, người ta vốn không quen cô, không biết cô là ai, theo đuổi cũng không làm được gì, vốn chỉ là đang lãng phí thời gian."
"Ở tuổi này của cô mấy ai có thể có phòng thí nghiệm độc lập? Cô đã vượt qua bọn họ, họ còn phải hâm mộ cô đó."
Hai người vừa ăn, vừa nói, nói chuyện trên trời dưới đất, trong khoảng thời gian ngắn cũng không đến nỗi tẻ nhạt.
Cận Hải Dương phát hiện, cô gái thoạt nhìn có vẻ không dính khói lửa phàm tục, trên thực tế là một thiên tài trong lĩnh vực trí nhớ.
Pháp y học, dấu vết học, vi sinh vật học, chuyên ngành nào cô cũng đều am hiểu, đúng là một bách khoa toàn thư di động.
Anh bỗng nhiên có một suy nghĩ.
Anh Chung sắp về hưu, dựa theo ước định giữa Cục Hải Đô và Trung Tâm Pháp Y, Phân Cục Tân Hải chắc là sẽ được phân cho một pháp y mới.
Bây giờ Phân Cục Tân Hải ngoại trừ anh Chung, hai vị pháp y còn lại đều làm việc chưa lâu, ngày thường là khám nghiệm hiện trường đơn giản hay hiện trường tai nạn thì không thành vấn đề, nhưng gặp phải những vụ án khó, còn phải làm phiền anh Chung ra tay.
Nếu có thể đem Thẩm Lưu Bạch đến Đội Hình Sự, về sau làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều.
Nghĩ đến đây, ánh mắt của đại cảnh sát Cận nhìn về phía giáo sư Thẩm càng thêm nhiệt tình, thái độ cũng thân thiết hơn.
Hai người lái xe đến trước cửa Trung Tâm Pháp Y, Thẩm Lưu Bạch mở cửa xe.
"Cảm ơn anh đã mời tôi ăn sáng, tối tôi sẽ mời anh ăn cơm hộp."

Nói xong cô xoay người xuống xe, vừa đặt chân trên đất, liền nghe phía sau có giọng la lên.
"Giáo sư Thẩm! Giáo sư Thẩm! Thật trùng hợp! Ở đây cũng có thể gặp cô!"
Thẩm Lưu Bạch quay đầu, chỉ thấy một thanh niên mặc áo thun trắng từ xa chạy đến, miệng mở rộng, cười rất tươi.
Là Lý Thành.
"Ôi chao?"
Chạy đến gần Lý Thành bỗng nhiên dừng bước, nhìn người đàn ông ngồi ở vị trí lái xe, gương mặt như bị sét đánh không thể tin được.
"Đây không phải…đội trưởng Cận sao? Anh…sao anh lại đi chung xe với giáo sư Thẩm…vậy?"

“Trên xe Cận Hải Dương có con gái” là tin tức sốt dẻo nhất của Phân Cục Tân Hải sáng hôm nay.
Cục trưởng nghe nói tin đồn này, còn gọi riêng Cận Hải Dương vào văn phòng, nháy mắt cười nói anh rốt cuộc cũng thông suốt.
“Cục trưởng, đừng hiểu lầm, không phải như vậy.”
Người đàn ông nhìn vẻ mặt trêu ghẹo của lãnh đạo, vẻ mặt tràn đầy bất lực.
“Đó là chuyên gia mới của Trung Tâm Pháp Y cách vách, ngày hôm qua mới dọn đến kế bên nhà tôi.

Ngài nói chúng ta hợp tác chặt chẽ với trung tâm như vậy, tôi không đưa người ta đi làm còn không phải sẽ bị mắng là không hiểu chuyện sao…”
Nghe anh nói vậy, Cực trưởng béo cũng hiểu rõ hơn.
“Chuyên gia mới, chính là cô bé kia?”
“Lần trước cùng cậu ở Quan Đào Các…Cũng là cô ấy?”
Cận Hải Dương gật đầu, cục trưởng lại hỏi tiếp.
“Cậu cảm thấy…Cố ấy so với anh Chung, thế nào?”

Cận Hải Dương suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định nói thật.
“Về kiến thức lý luận chắc chắn không thành vấn đề, hơn nữa điều tuyệt nhất là cô ấy chẳng những là chuyên gia pháp y mà còn có nghiên cứu pháp chứng rất chuyên sâu.”
“Nhưng cô ấy chỉ là một học bá chuyên học vượt, hầu hết thời gian đều ở trong trường đại học và phòng thí nghiệm, đoán chừng cơ hội xuất hiện cũng không nhiều lắm.”
“Dựa theo tình huống lần trước tôi cùng cô ấy phá án, năng lực thích ứng của cô ấy rất mạnh, suy nghĩ rõ ràng, phản ứng nhanh, bởi vì hiểu biết về pháp chứng nên khám hiện hiện trường cũng toàn diện hơn.”
Anh hơi dừng một chút, cuối cùng nói ra kết luận của mình.
“Tôi cảm thấy trước mắt cô ấy có thể đảm nhiệm những vụ án khó.”
“Vậy thì tốt!”
Cục trưởng vui vẻ vỗ bàn một cái.
“Lão Chung phải về hưu, tôi cũng đau đầu không biết trung tâm sẽ gửi ai đến đây.”
“Bây giờ pháp y có kinh nghiệm đều có yêu cầu cao, các phân cục đều giữ người rất kỹ, cạy góc tường của ai cũng không dễ.”
“Cuộc họp sáng nay nói cuối cùng Học Viện Hình Cảnh cũng thả bảo bối ra, tôi thấy mấy người kia đều muốn lôi kéo người, nếu chuyên gia ở kế bên

nhà cậu, chúng ta làm việc cũng thuận tiện hơn.”
Nói xong, ông đưa tay vỗ lưng Cận Hải Dương.
“Cậu làm chuyện này rất tốt, chính là muốn cho chuyên gia kia thấy được sự nhiệt tình của phân cục Tân Hải chúng ta.

Lát nữa trong cuộc họp buổi chiều với trung tâm về việc điều động người, cậu đi cùng tôi, tôi mặc kệ cậu dùng thủ đoạn gì, cũng phải đem người tôi muốn đến đây.”
Nghe ông nói vậy khóe môi Cận Hải Dương mỉm cười, lộ ra nụ cười hở răng tiêu chuẩn.
“Yên tâm, lãnh đạo, tôi cũng nhìn trúng cô ấy, cho dù muốn tôi bán mình thì nhất định cũng sẽ hoàn thành việc cho ngài.”
“Nhưng mà thất lễ nói trước, người tôi dành về được thì phải cho Đội Hình Sự tôi sử dụng độc quyền!”.

Chương 21: 21: Hoa Rơi Ở Tân Hải

Tình huống thực tế so với cục trưởng dự đoán còn tốt hơn, tuy rằng cũng có chút cạnh tranh với các phân cục khác nhưng Thẩm Lưu Bạch vẫn được phân cho Tân Hải.

Hầu hết các phân cục cạnh tranh đều có đội ngũ riêng mà họ đã làm việc lâu năm, mà những phân cục thiếu người so với phân cục Tân Hải này mà nói thì phân cục Tân Hải vẫn có chút áp đảo hơn.

“Sự tình đã quyết vậy rồi, giáo sư Thẩm bình thường sẽ làm việc ở trung tâm, khi có hạng mục thì sẽ phải về Học Viện Hình Cảnh.

Nơi này rất gần phân cục Tân Hải, có thể tiết kiệm không ít thời gian.

”
Phó cục trưởng quản lý phân công cho phân cục nhìn thoáng qua chủ nhiệm giáo vụ của Học Viện Hình Cảnh, vỗ tay cười nói.

Khi cục trưởng mang theo Cận Hải Dương đến trung tâm đoạt người, tin tức như “Bạn gái tin đồn của đội trưởng Cận là pháp y mới đến” đã lan nhanh trong tòa nhà phân cục Tân Hải.

Từ cửa lớn đến văn phòng, dường như cửa đều được mở toang, mọi người không ngừng nhìn xung quanh để xem người phụ nữ có thể đi xuống từ xe của Cận Hải Dương rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Ê này, nghe nói gì chưa? Sáng nay đội trưởng Cận đã đưa một cô gái đến, rất xinh đẹp đó!!”
“Cậu thấy người thật rồi hả? Lúc sáng tôi ăn ở nhà ăn, khi trở về đã không

thấy được, tôi còn muốn hỏi xem người đó trông như thế nào?”
“Vóc dáng trung bình nhưng khuôn mặt đặc biệt xinh đẹp, thoạt nhìn rất trầm lặng, rất đáng yêu.

”
“Ha ha ha, lãng tử Tân Hải cuối cùng cũng bị bắt được! Lúc này mấy cô gái trong cục cũng có thể chặt đứt mơ tưởng rồi, chúng ta có cơ hội rồi!”
Trong đội đều là thanh niên trẻ tuổi, không khí sôi nổi hơn hẳn so với cách bộ phận khác.

Cận Hải Dương là người hào sảng thoải mái, ngày thường rất hòa đồng với cấp dưới, lúc này đã bị cấp dưới đem ra nhiều chuyện không chút lưu tình.

Chờ đến khi Thẩm Lưu Bạch theo Cận Hải Dương đi lên thang máy tầng 3, toàn bộ đội Hình Sự đều ầm ĩ.

“Nhìn thật non đó, lão đại đã 30 rồi, mà còn đi lừa một ngọn cỏ non, đúng là có không tiết tháo!”
“Cũng không phải, em gái này chắc cũng 20 rồi, nhỏ tuổi như vậy, gọi là cái gì…Trâu Già Gặm Cỏ Non…Chậc chậc, sở thích của đàn ông…”
“Woa, giống như búp bê vậy, rất đáng yêu! Anh Cận quá cầm thú, non như vậy làm sao hạ miệng được!”
Mọi người xì xào bàn tán, tuy rằng khống chế âm thanh rất tốt nhưng biểu hiện trên mặt không lừa được người khác.

Thẩm Lưu Bạch có thể không rõ, nhưng Cận Hải Dương chính là nhìn qua đã hiểu.

Anh giận đến mức cười không ra tiếng, đưa tay chỉ vào những cấp dưới làm lố nhất, cười thâm hiểm.

“Đại Hổ, Vương Tiểu Bạng, đừng cho là tôi không biết các cậu đang nói gì, chăn bông trong phòng trực ban tháng này là của hai người.

”
Nghe anh nói vậy, hai người bị điểm danh lập tức cười xấu hổ.

“Đừng mà, anh Cận, thời tiết càng ngày càng ấm rồi, tụi em còn muốn đi hẹn hò với con gái mà…”
Nghe họ nói vậy, Cận Hải Dương trực tiếp trừng mắt liếc nhìn hai người.

“Gặp con gái! Hai người ngày nào cũng muốn gặp con gái!”.

||||| Truyện đề cử: Cô Vợ Hờ Của Cố Tổng |||||
“Tháng này là tôi đánh giá thành tích của hai người, hai người cũng kiềm chế lại đi, đừng làm lố quá!”
Nói xong, anh xoay người nhìn Thẩm Lưu Bạch ở phía sau.

“Cô giáo Thẩm, không cần sợ, mấy người này dù không đẹp, đầu óc cũng không bình thường nhưng nội tâm rất tốt, cô rộng lượng bỏ qua nha.

”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

Cô cảm thấy không khí trong đội Hình Sự thật nhẹ nhàng, không giống với môi trường làm việc trước đây của cô.

Nếu giao tiếp cùng những người này…Chắc sẽ không quá khó khăn.

“Đội trưởng ơi, đừng chỉ đứng yên vậy, giới thiệu người đẹp này cho tụi em biết đi.

”
Âm thanh một người trẻ tuổi vang lên.

Cận Hải Dương cười trừng mắt nhìn đối phường, đưa tay kéo Thẩm Lưu Bạch đến giới thiệu với mọi người.

“Nghiêm túc lại, đừng nói những điều vô nghĩa! Đây là pháp y mới tới của chúng ta, Thẩm Lưu Bạch, người ta là giáo sư của Học Viện Hình Cảnh, 22 tuổi đã lấy bằng tiến sĩ, mấy người chú ý một chút cho tôi.

”
Nghe anh nói vậy, một đám nhóc con vốn còn đùa giỡn xem náo nhiệt cũng kiềm chế lại không ít.

“Người cao nhất đó là người tối đó cô đã gặp qua, tên Cao Đại Thượng.

”
“Đây là Bùi Diệu, chuyên gia máy tính trong đội chúng ta, cậu ta không nổi bật, rất có thiên phú đặc biệt trong việc theo dõi.

”
“Mạnh Sơn Hổ, người mập mạp bên cạnh cậu ta là Vương Dật, hai tên nhóc này công phu không tồi, nhưng rất có tham vọng, đặc biệt là tham ăn, bọn họ mời cô ăn cơm cô ngàn vạn lần đừng đồng ý.

”
“Từ Chấn, Viên Bằng,…”
Cận Hải Dương giới thiệu tất cả mọi người một lần, đến người cuối cùng, Thẩm Lưu Bạch đã có thể nhớ rõ tên và phân biệt mặt mỗi người.

Cô cũng không nán lại lâu, đơn giản chào qua mọi người xong thì đã bị Cận Hải Dương đưa về Trung Tâm Pháp Y.

Nhìn bóng dáng hai người biến mất ở cuối hành lang, Vương Dật mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thiên tài a!”
“Đội chúng ta có mấy chục người, cô ấy nghe qua một lần đều nhớ được hết, đây còn là não người sao?”
Bùi Diệu liếc mắt nhìn anh, chậm rãi nói.

“Cậu không nghe đội trưởng nói sao? Người ta 22 tuổi đã tốt nghiệp tiến sĩ, bây giờ 24 tuổi là giáo sư, cậu cho rằng đầu óc có thể giống cậu sao!”
“Đầu óc tôi thế nào? Tôi cũng rất thông minh đó!”
Vương Dật không phục nói, anh ta đảo mắt, bỗng nhiên đổi hướng đề tài.

“Mọi người nói xem, lão đại cùng giáo sư Thẩm có quan hệ gì? Có phải đối

với người ta có ý hay không?”
Anh càng nghĩ càng cảm thấy mình đã phát hiện ra một chuyện khó tin, cả người như được tiêm máu gà, lập tức hưng phấn lên.

“Này này! Tôi nói không sai đâu! Mọi người ngẫm lại xem từ khi nào mà lão đại có kiên nhẫn với phụ nữ như vậy, lái xe đưa đón không nói, người ta chỉ đi đến Trung Tâm Pháp Y kế bên thôi còn phải đưa đi, anh Chung còn chưa được đãi ngộ như vậy!”
“Cậu đúng là nói nhảm!”
Mạnh Sơn Hổ trầm giọng nói.

“Anh Chung là một ông già, đâu cần phải đưa đón? Chị dâu còn bắt anh ấy đi bộ mỗi ngày để giảm mỡ máu đó!”
“Nhưng mà trước kia mấy đại tiểu thư đến tìm đội trưởng, anh ấy cũng đâu cho họ sắc mặt tốt, đâu săn sóc giống như đối với giáo sư Thẩm, ánh mắt nhìn cũng không giống nhau.

”
Nói tới đây anh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Cao Đại Thượng bên cạnh không nói gì.

“Đại Thượng, nghe nói lần trước mấy cậu cùng nhau đến hiện trường có một cô gái xinh đẹp ở đó đúng không, cô ấy bao nhiêu tuổi, có bạn trai không?”
“Này! Có độc thân hay không không quan trong! Bạn trai thì tính là gì! Lão đại quan tâm sao? Anh ấy như một con sói nhìn trúng con mồi liền tha về ổ của mình, còn quan tâm người ta có bạn trai hay không chắc?”
“Mau nói cho chúng tôi biết đi, cậu có phát hiện manh mối gì không?”
Bị mọi người ép hỏi, anh chàng cao to trung thực không thể không đem những điều mình biết nói ra hết.

Từ đầu tới cuối mỗi chi tiết đều bị mấy người này hỏi đi hỏi lại rồi xem xét kỹ lưỡng, lát sau, ai nấy cũng toát mồ hồi lạnh trên trán.

Lão đại có tâm tư gì anh không đoán được, nhưng tối hôm đó hai người cãi nhau anh nghe rất rõ ràng.

Cô ấy thật là não tàn mà, không những phản đối kế hoạch của lão đại, cuối cùng còn giáo huấn anh ta một bài.

Phải biết rằng, đại đội trưởng Cận đời này ghét nhất chính là con mọt sách thanh cao cổ hủ!.

Chương 22: 22: Người Phụ Nữ Treo Cổ

Cận Hải Dương hạ quyết tâm muốn lấy lòng một người thì không gì là không làm được.
Từ khi đi làm đến khi tan tầm, anh đều cùng đi với Thẩm Lưu Bạch, buổi tối ăn liên hoan trong đội cũng kéo cô đi theo.
Biết năng lực sinh tồn của Thẩm Lưu Bạch kém và lo cô ấy bị chết đói, nên thường mang theo đồ ăn sang nhà bên cạnh, phá đi suy nghĩ của một đám người trong đội Hình Sự.
“Lão đại, có phải anh xem trọng giáo sư Thẩm không?”
Cuối tuần ăn đồ nướng BBQ, thừa dịp Thẩm Lưu Bạch đi toilet, Bùi Diệu cười mỉa đến trước mặt Cận Hải Dương, thô bỉ hỏi.
Người đàn ông đưa tay đẩy khuôn mặt đầy dầu của anh ta ra, cười như không nhìn anh ta.
“Sao cậu nhiều chuyện vậy, thứ bảy đi Thái Lan chuyển giới à?”
Thấy anh rõ ràng đang lảng tránh vấn đề, mọi người lại ồn ào bắt anh nói thật.
“Cái gì mà nói thật.

Mấy cậu đừng đoán mò, làm giáo sư Thẩm người ta nghe được thì không hay!”
“Kỹ thuật của Tiểu Bạch chuyên nghiệp lại xuất sắc, không phải tôi cho mấy cậu cơ hội để mấy cậu mau chóng làm quen với cô ấy sao.

Về sau chúng ta có vụ án, cùng nhau phối hợp cũng thuận lợi hơn.”
“Ặc, giờ đã gọi Tiểu Bạch rồi mà còn nói không có ý.”
Mọi người ồn ào một phen, nhưng cũng đều nhìn ra, Cận Hải Dương cũng không phải đang nói dối.
Cận thiếu là loại đàn ông có một nói một, có hai nói hai.

Nếu anh ta coi trọng ai chắc sẽ không giấu giấu diếm diếm.
Tiếp xúc thời gian dài như vậy, có mắt nhìn đều biết Thẩm Lưu Bạch là người rất chuyên nghiệp, thái độ làm việc nghiêm túc cẩn thận, làm người lại đơn giản trực tiếp, là một người hợp tác lý tưởng.
Thật đáng tiếc, hai người đứng chung một chỗ, một cao lớn tuấn lãng, một xinh đẹp tinh xảo, thật sự xứng đôi!
“Đội trưởng, em nói nếu anh không có ý với người ta cũng đừng săn sóc như vậy, dễ làm người ta hiểu lầm lắm.”
Fan nhỏ Lý Thành ngồi bên cạnh, vì thần tượng của mình mà bênh vực.
Với anh nữ thần là để ngưỡng mộ như núi, trong lòng tràn đầy tôn kính, nhưng điều này không có nghĩa là anh nguyện ý nhìn nữ thần rơi vào tay người khác!
Nếu không phải Cận Hải Dương ra tay, anh chắc chắn là người đầu tiên đứng ra can ngăn, tuyệt đối vạn lần không chấp nhận!
“Hiểu lầm cái gì?”
Người đàn ông mỉm cười liếc xéo anh ta một cái, một chút cũng không cảm nhận được sự rối rắm trong lòng fan nhỏ.
“Giáo sư Thẩm không thể tự chăm sóc bản thân, tôi là hàng xóm của cô ấy giúp cô ấy một chút thì làm sao? Con gái người ta da mặt không dày như các cậu, đừng nói đùa như vậy nữa!”
“Tôi nói cho mấy cậu biết, hiện tại tìm người tay nghề cao như vậy không dễ, nếu bác sĩ Thẩm chạy mất, đội chúng ta chờ khóc đi là vừa, tôi vì muốn tốt cho mấy cậu thôi!”
Trong tiếng ồn của mọi người, điện thoại trong túi Cận Hải Dương vang lên.
Nhìn dãy số chớp tắt trên màn hình, vẻ đại đội trường Cận lập tức trở nên nghiêm túc.
“Ừ, ừ, được, tôi biết rồi, lập tức đến ngay.”
Buông điện thoại, mọi người đang ngồi đều ăn ý đứng lên.
Cận Hải Dương uống hết đồ uống trên bàn.
“Có việc.”
“110 nhận được cuộc gọi, nói biệt thự số 43 Riverside Garden có xảy ra án mạng.

Đồn cảnh sát địa phương đã cho người đến phong tỏa hiện trường, chúng ta

phải nhanh chóng đến đó.”
Anh nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi nói.
“Đại Thượng cùng Bùi Diệu một tổ, hai người phụ trách lấy lời khai người báo án.”
“Lý Thành cậu theo tôi, tôi đưa cậu và Thẩm Lưu Bạch về trung tâm lấy thùng dụng cụ.”
“Những người còn lại đi qua đó liền, chú ý gần hiện trường không cho người không liên quan lui đến.

Vụ án lần này tương đối phiền phức, người chết là nữ minh tinh, tôi lo truyền thông nghe được thông tin sẽ đến đó, không được để cho họ làm hư hiện trường.”
Nghe anh dặn dò công việc, mọi người đều gật đầu đồng ý.
Nhưng thật ra Bùi Diệu có chút tò mò, lắm miệng hỏi.
“Lão đại, người chết là nữ minh tinh? Là ai vậy? Em có biết không?”
Cận Hải Dương nhìn thoáng qua, ngược lại cũng không gạt anh.
“Một người tên Chu Thi Vận, nghe nói năm trước đạt giải Kim Ngưu hạng mục Nữ Chính Xuất Sắc, một minh tinh nổi tiếng.”
Cái tên Chu Thi Vận này, Cận Hải Dương có chút ấn tượng.
Lần trước cùng Thẩm Lưu Bạch ngồi ăn sáng, anh có ấn tượng với nữ minh tinh vì quan hệ yêu đương mà bị uy hiếp tử vong.
Trên đường lái xe về phân cục, anh nói sơ về tình hình vụ án cho Thẩm Lưu Bạch.
“Thời gian báo án là 3 giờ chiều, hiện trường tử vong là ở khu biệt thự xa hoa Riverside Garden, người đầu tiên báo án là người giúp việc của nhà đó.”
“Nhưng người giúp việc nói Chu Thi Vận không phải chủ nhân ngôi nhà đó.”

Thẩm Lưu Bạch gật đầu, đôi mi thanh tú hơi nhăn lại, nhẹ giọng hỏi.
“Tình hình hiện trường thế nào?”
“Phần cổ người chết bị dây thừng treo ở chỗ rẽ cầu thang xoán ốc, hai chân lơ lửng, có vẻ là treo cổ chết, nhưng vẫn cần cô qua khám nghiệm tử thi.”
Cận Hải Dương lái xe nhanh trên đường, ngữ điệu bình tĩnh nói.
Đó đều là kết quả do đồn cảnh sát địa phương báo cáo, anh không dễ đưa ra phán đoán.
Tựa như vụ án trong bữa tiệc kia, người chết ở trước mặt mọi người ngã

xuống, nhưng thật ra là chết do chồng cô ta làm thủ thuật trên cửa.
Có đôi khi, mọi người nhìn thấy không nhất định là chân tướng, mắt cũng có thể gạt người.
Xe nhanh chóng đến cửa Trung Tâm Pháp Y, Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành nhanh chóng chọn lấy thùng dụng cụ, ba người lại bắt đầu xuất phát đến hiện trường vụ án.
Sông Thương Lan chảy qua Hải Đô, Riverside Garden là một trong nhiều khu dân cư cao cấp bên bờ nam của sông, nổi tiếng khắp thành phố với sự quản lý chặt chẽ và an ninh tốt.
Vì ba người ngồi xe riêng của Cận Hải Dương nên khi vào cửa phải bị thẩm vấn rất lâu, mãi đến khi nhiều lần chứng minh được thân phận của ba người thì chốt an ninh mới cẩn thận để họ qua.
“Cảnh sát, đừng trách tôi nhiều chuyện.”
“Trong khu xảy ra án mạng, đã sớm có phóng viên truyền thông đến.”
Đội trưởng đội bảo an cười khổ nói, ngửa đầu chỉ đến bồn hoa ở cửa.
“Hừm, nơi đó, ai cũng muốn lẻn vào trong, với bất kỳ người nào đến, chúng tôi cũng phải tra thật rõ mới được.”
Cận Hải Dương hiểu được vỗ vai đối phương.
“Không sao, đều là công việc.”
Khi ba người đến, hiện trường đã được giăng dải phân cách.

Cách đó không xa có người liên tục nhìn xem xung quanh, nhìn cách ăn mặc có vẻ là hàng xóm gần đó.
Đây là một biệt thự 3 tầng kiểu Địa Trung Hải, có sân trước và sân sau, vì lý do riêng tư nên chủ nhà đã bao quanh toàn bộ ngôi biệt thự bằng bức tường gỗ cao, không thể dễ dàng nhìn vào bên trong được.
Cận Hải Dương chú ý thấy có camera được lắp trước cửa và trên tường, khóa cửa lớn còn dùng song song xác nhận vân tay và mật khẩu, đến con ruồi cũng không thể bay vào.”
“Người chết Chu Thi Vận, nữ, 39 tuổi, nghề nghiệp diễn viên.”

Cao Đại Thượng vừa đọc ký lục, vừa nói sơ lược cho Cận Hải Dương về vụ án.
“Hiện trường tử vong ở đại sảnh tầng 1, khi phát hiện người chết, phần cổ của cô ta bị treo trên cầu thang xoắn ốc ở trung tâm sảnh, người đó đã chết, chưa rõ nguyên nhân tử vong.”
“Người đầu tiên phát hiện người chết là Vương Linh, nữ, 49 tuổi, là người

giúp việc của nhà này, cách mỗi ngày, 3 giờ chiều sẽ đến đây dọn dẹp nhà.”
“Hôm nay vì đi đường thuận tiện nên đã tới sớm khoảng nửa tiếng, theo lời bà ấy nói, bà ấy ở cổng gặp qua chủ nhà nhưng chủ nhà không chú ý đến bà ấy.”
“Khi bà ấy đến biệt thự, đã thấy Chu Thi Vận chết ở trong đại sảnh.”
Nghe anh nói vậy, mày rậm của Cận Hải Dương nhíu lại với nhau.
“Bà ấy nói nhìn thấy chủ nhà? Nhưng chủ nhà không chú ý đến bà ấy?”
Anh trầm giọng hỏi.

Trực giác cho anh biết chi tiết này có chút kỳ lạ.
Cao Đại Thượng gật đầu.
Anh hơi suy tư một chút, sau đó lập tức đáp.
“Đúng vậy, bà ấy nói chủ nhà lúc nào cũng vậy, khi ở ngoài sẽ không chào hỏi.”
“Minh tinh?”
Cận Hải Dương bỗng có một dự cảm không tốt.
“Bà ấy có nói chủ nhà này là ai không?”
Anh cố ý hỏi một câu, lại nghe Cao Đại Thượng có chút do dự trả lời.
“Bà ấy không nói, chúng tôi hỏi rất lâu bà ấy cũng không chịu nói.”
“Bà ấy nói chủ nhà lúc làm hợp đồng thuê đã ghi rõ, nếu đem việc trong nhà này tiết lộ ra ngoài, bà ấy phải nộp tiền phạt.”
“Bây giờ bà ấy hối hận vì đã báo cảnh sát, hỏi chúng ta có thể coi như không biết hay không!”.

Chương 23: 23: Lo Lắng Của Anh

Cận Hải Dương bị chọc tức đến mức không cười được nữa.

“Làm như không biết?”
Anh hừ lạnh một tiếng, ngược lại cũng không hỏi vấn đề rối rắm này nữa.

“Vương Dật và Mạnh Sơn Hổ, hai người đi đến văn phòng bất động sản tra xem biệt thự này được đăng ký dưới tên ai, Viên Bằng hỏi người xung quanh xem có biết được thông tin của chủ nhà không, cố gắng làm việc cẩn thận, không được làm ra động tĩnh quá lớn.

”
Vụ án có đương sự là người của công chúng đối với cảnh sát không phải là tin tốt.

Nổi tiếng đồng nghĩa với việc sẽ nhận được nhiều sự chú ý, loại vụ án thế này mỗi một tiến triển đều bị giới truyền thông chú ý, nhất cử nhất động của cảnh sát đều bị soi xét cẩn thận dưới kính lúp, chỉ cần một sơ suất nhỏ nhất cũng sẽ bị chỉ trích dữ dội.

Đối với điều tra và giải quyết vụ án mà nói là phiền phức.

“Nói với người giữ cửa, chú ý xem quanh đây có vật gì liên quan đến vụ án không.

Trước khi giới truyền thông đến đây, chúng ta phải cố gắng thu thập tất cả chứng cứ.

”

Cận Hải Dương xoa thái dương đang đau nhói, lấy di động ra gọi điện thoại cho cục trưởng, báo cáo sơ qua vụ án, nói trước để ông ta chuẩn bị tiếp đãi truyền thông.

“Giáo sư Thẩm đâu?”
Buông điện thoại, Cận Hải Dương nhìn xung quanh, phát hiện không nhìn thấy hình bóng quen thuộc, vì thế quay đầu hỏi cảnh sát canh giữ gần đó.

“Cô ấy dẫn Lý Thành đến hiện trường, mới vừa đi không lâu.

”
Cảnh sát chỉ vào cửa lớn cách đó không xa.

Cận Hải Dương gật đầu.

Anh không lập tức đến biệt thự, ngược lại chậm chạp đi vòng quanh biệt thự một vòng, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu xem.

“Không hổ là khu biệt thự cao cấp, an ninh làm rất tốt”
“Đây là 360 độ không góc chết đó!”
“Anh Cận, phòng ở của anh sao không gắn thiết bị giống vậy, để yên tâm hơn.

”
Cao Đại Thượng vẫn luôn đi theo phía sau anh, cứ cách mấy mét là thấy có camera trên tường, anh ta không khỏi kinh ngạc.

Toàn phân cục đều biết Cận Hải Dương là một thổ hào, địa vị xuất thân không bình thường.

Ngoại trừ căn hộ chung cư anh thường ở, anh còn có một biệt thự lớn ở khu vực hàng đầu Hải Đô, chẳng qua là anh không ở đó thôi.

Nghe cậu ta nói vậy, người đàn ông cười nói.

“Không vội, chờ tôi tìm được vợ, cô ấy muốn thế nào thì tuỳ cô ấy.

”

“Lát nữa nếu tìm được chủ nhà, chúng ta đi tìm xem video giám sát, không chừng sẽ có manh mối.

”

“Bây giờ đi xem hiện trường trước.

”

Cận Hải Dương sờ cằm, nhấc chân hướng về cửa lớn biệt thự.

Vừa bước vào sảnh chính của biệt thự, trong nháy mắt anh đã nhìn thấy bóng dáng gầy gò.

Thẩm Lưu Bạch đứng ở dưới cầu thang xoắn ốc, vẻ mặt nghiêm túc nhìn thi thể nữ trước mặt.

Người đàn ông khẽ cười, đôi môi mỏng bất giác hơi cong lên, lộ ra tám chiếc răng trắng như tuyết.

Cao Đại Thượng đứng bên cạnh cảm thấy không ổn.

Đội trưởng luôn nghiêm túc vậy mà lại bật cười ở hiện trường vụ án! Chẳng lẽ trúng tà sao?
Tưởng tượng đến đến đại thần Cận Hải Dương với anh mắt ngây dại, đầu tóc rối tung, sau lưng Cao Đại Thượng liền dâng lên từng đợt khí lạnh, nhịn không được lùi lại một bước.

Cận Hải Dương đương nhiên không chú ý đến vẻ mặt khôi hài của cấp dưới.

Thực ra vừa rồi anh đang nghĩ về cô, không phải chuyện gì khác, nhưng khi nghĩ đến ở hiện trường, có lẽ cô đang cầm hủ nước sốt cà chua với bộ dạng quẫn bách, anh nhất thời không nhịn được nên bật cười.

Anh cũng không biết gần đây mình làm sao vậy, không hiểu sao lại cứ nhớ

đến cô, nhớ tới tủ bếp nhà cô đầy mì ăn liền, tủ lạnh đầy nước sốt cà chua, liền cảm thấy rất là đáng thương.

Nếu anh không chăm sóc cô, nói không chừng qua mấy ngày cô sẽ phải chết đói ấy chứ.

Ôm suy nghĩ như vậy, anh từ từ lôi kéo cô ăn cơm, giám sát cô ngủ, mỗi ngày đều phải nhìn ánh đèn nhà kế bên tắt rồi mới an tâm đi ngủ.

Từ khi bắt đầu thói quen đồng tình đến giờ, anh dùng lý do "bạn bè hợp tác" để nói với cấp dưới của mình, cũng như thuyết phục chính mình.

Đúng, chính là như vậy.

Phân cục Tân Hải cần kỹ thuật của Thẩm Lưu Bạch.

Hết thảy đều là vì phá án.

Lại một lần xác định niềm tin của mình, Cận Hải Dương liền cảm thấy yên tâm hơn.

Anh kiềm chế lại có chút rối loạn trong đầu, dẫn theo Cao Đại Thượng đi đến chỗ người chết.

Hiện trường vụ án là tầng 1 đại sảnh biệt thự, bức màn màu trắng gạo chặn ánh mặt trời giữa trưa nóng cháy, cũng làm ánh sáng trong nhà trở nên mờ hơn.

"Thật lạnh, ban ngày ban mặt còn kéo màn làm gì?"
"Nếu cảm thấy nóng mở cửa sổ ra là được, sao phải mở máy lạnh mạnh như vậy, thật lãng phí tiền điện?"
Bùi Diệu oán giận nói.

"Có vài người rất để ý đến việc riêng tư.

Bức màn có thể che khuất tầm mắt, làm người khác không thấy được những

việc trong phòng.

”

“Đương nhiên, nếu là trong vụ án hình sự, cũng có thể là để kéo dài thời gian phát hiện thi thể.

”

Cận Hải Dương lạnh lùng nói.

Nhưng điều hoà trong phòng để ở nhiệt độ rất thấp, gió lạnh thổi lông tơ cũng bị dựng đứng.

Toàn bộ sảnh được trang trí theo phong cách Mỹ, lấy màu trắng làm màu chủ đạo, nội thất đơn giản thoải mái, nhìn ra được là có người thường xuyên quét dọn, đồ vật trang trí được bày biện gọn gàng, ngăn nắp.

Hiện trường không có dấu vết bị di chuyển, chính giữa đại sảnh có một cái cầu thang xoắn ốc kim loại màu xám bạc nối thẳng đến tầng 2, thi thể nữ được treo trên đó, hai mắt nhắm lại, dáng vẻ khoan thai.

Người chết Chu Thi Vận khoảng 40 tuổi, tuy rằng không trang điểm nhưng đường nét cơ thể cùng với dáng người hoàn mỹ, vẫn làm người khác nhìn một cái cũng biết đây là một người đẹp.

Đáng tiếc người đẹp này mệnh không tốt, còn trẻ vậy đã rời nhân thế, hơn nữa khi chết thật có chút không chịu được.

Cô bị treo bằng một sợi dây nylon ở góc cầu thang xoắn, sợi dây màu trắng thắt một nút trên chiếc cổ mảnh mai của cô, và dưới tác dụng của trọng lực, sợi dây đã được thắt chặt vào da thịt.

Cô mặc một áo sơ mi nam…có thể nhìn thấy trên người có vết thâm tím.

Cô đang đi một đôi giày ở nhà bằng vải trắng, một chiếc mang trên chân, chiếc còn lại rơi trên mặt đất cách đó không xa, và có một chiếc ghế đẩu nhỏ bằng gỗ bên cạnh cô ấy.

Vừa thấy hiện trường vụ án, rất khớp với cảnh tượng tự sát.

“Tình hình sao rồi?”
Cận Hải Dương đến gần Thẩm Lưu Bạch, cùng cô đứng song song trước thi thể, nhẹ giọng hỏi.

“Tôi cảm thấy không giống như tự sát…”
Thẩm Lưu Bạch cau mày nói.

“Nhưng mà đây chỉ là suy đoán cá nhân của tôi, tình hình cụ thể phải đợi khám nghiệm tử thi mới có thể xác định, hiện tại thì khó nói.

”
Cận Hải Dương gật đầu
“Vụ án này tương đối phiền phức.

Người chết và chủ nhà đều là người của công chúng, truyền thông nhất định cắn chặt không buông, cô phải chuẩn bị tư tưởng.

”
Vụ án không thể vĩnh viễn không bị người khác biết, xem ra không có quá nhiều thời gian, rất nhanh sẽ có phóng viên truyền thông giải trí chạy đến.

Tới lúc đó, pháp y nhất định là đối tượng chú ý trọng điểm của họ, anh Chung là lão du điều vạn năm (*), anh ấy rất điêu luyện Thái Cực Quyền, anh chưa bao giờ phải lo lắng về chuyện đó.

Nhưng Thẩm Lưu Bạch không giống vậy.

Cô luôn làm việc ở phòng thí nghiệm, đã vậy còn đơn thuàn không rành thế sự, có thể cô ấy sẽ bị giới truyền thông xảo quyệt lừa dối mà nói những điều không nên nói, cuối cùng bị thổi phồng lên làm chủ đề bàn tán.

Cô nhất định không chịu được.

“Tôi đi gặp nhân chứng mục kích, nếu giới truyền thông muốn phỏng vấn

cô, cô nói cô đang làm việc không tiện tiếc lộ thông tin, sau đó cô gọi điện thoại cho tôi, tôi đến chống đỡ giúp cô.

”
Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ.

Nhìn giáo sư Thẩm thuận theo, lo lắng trong lòng Cận Hải Dương không giảm mà còn tăng.

Anh dường như đã nhìn thấy hoàn cảnh thảm thương khi cô bị các phóng viên đuổi theo và chặn đường mà không có cách nào để cầu cứu!
Thôi cùng lắm thì dành chút tâm tư để ý đến cô, miễn sao không để cô dính vào rắc rối là được.

(*)Lão du điều: ý chỉ người già có kinh nghiệm phong phú, có tài hùng biện, biết ứng phó trước nhiều tình huống.

.

Chương 24: 24: Chủ Nhà Thần Bí

Người báo án tên Vương Linh, là người giúp việc mà chủ nhà thuê.
Khi Cận Hải Dương nhìn thấy bà ấy, bà ấy đang lo lắng ngồi xoay qua xoay lại trên ghế, vẻ mặt rất căng thẳng.
Thấy anh đưa ra thẻ cảnh sát, Vương Linh liền đứng lên, như tìm được thanh thiên đại lão gia (*), giọng nói kích động.
“Đồng chí đội trưởng, mọi người vạn lần đừng bắt tôi! Tôi không biết gì hết!”
“Tôi chỉ tới làm việc, cái chết của người phụ nữ kia không liên quan đến tôi, tôi còn chưa từng chạm vào đầu ngón tay của cô ta!”
Cận Hải Dương gật đầu, đưa tay ý bảo bà ngồi xuống.
“Bà biết người chết không?”
Anh từ trong túi lấy ta một điếu thuốc, nhưng không châm lửa, chỉ kẹp ở ngón tay thon dài, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm người phụ nữ đang co rúm trước mặt.
Dưới ánh mắt như vậy, không có ai dám nói dối.
“Tôi…tôi đã thấy cô ấy…”
“Nhưng tôi…không biết tên cô ấy…chỉ nghe nói…cô ấy là cô Chu.”
“Cô Chu.”.

truyện kiếm hiệp hay
Cận Hải Dương hơi im lặng một chút.
“Chủ nhà này với …cô Chu… có quan hệ gì?”
Vừa nghe đến vấn đề này, gương mặt vốn tái nhợt của Vương Linh càng thêm căng thẳng.
“Không không không, tôi không thể nói, tôi đã ký thoả thuận bảo mật!”
Bà liên tục xua tay, lại thấy được một tiếng cười nhạo của người đàn ông.

“Bà Vương, mong bà hiểu rõ tình hình được chứ.”

“Bây giờ trong nhà có người chết, bà là người đầu tiên đến hiện trường, lẽ ra bà cũng bị tình nghi, bà phải chấp nhận để chúng tôi lấy lời khai điều tra.”
Nói tới đây, anh hơi dừng lại, giọng nói ôn hoà hơn.
“Tôi không biết bà ký thoả thuận gì, nhưng chung quy vẫn không thể so sánh với mạng người, bao nhiêu tiền cũng không làm người phụ nữ đó sống lại được.”
“Một người đã chết, ít nhất chúng ta cần biết được nguyên nhân chết của cô ấy, nếu cô ấy chết oan, chúng ta còn phải tìm ra hung thủ.”
“Bà cảm thấy loại người nào mới cần giấu diếm chân tướng? Chột dạ, có hiềm nghi, sợ hãi, bà cảm thấy chúng tôi muốn tìm cái nào?”
Vương Linh bị anh nói đến cuối đầu.
Bà có ngu cũng nghe hiểu, người phụ nữ trong phòng khách kia chết không đơn giản.
Nếu không đem mọi việc nói rõ, nói không chừng cảnh sát sẽ hoài nghi bà là hung thủ.
“Tôi…tôi không biết chủ nhà tên gì…Anh ta không thường về đây, ngẫu nhiên gặp cũng đều thấy mang kính râm.”
“Giống như là người thân của anh ta liên hệ với tôi, phát lương cho tôi, tôi có số điện thoại của người kia…”
Cận Hải Dương gật đầu, chỉ thị Cao Đại Thượng bên cạnh ghi nhớ lại số điện thoại này.
Anh lùi về phía sau, lười biếng dựa người vào ghế cao.
“Bà đem mọi việc kể lại kỹ càng tỉ mỉ một chút.”
“Được.”
“Hôm nay tôi tới tương đối sớm, bởi vì đổi xe trên đương tương đối thuận lợi, cho nên tôi đến sớm hơn bình thường khoảng 20 phút.”
“Tôi vào cửa chính liền hướng đến nhà số 43, ở cổng đầu tiên tôi thấy chủ nhà, anh ta mở cửa chiếc xe hơi màu đỏ, tôi vẫy tay chào anh ta cũng không nhìn đến.”
“Tôi cũng không nghĩ nhiều, liền đi vào biệt thự.

Sau khi mở cửa vào, bỏ trái cây chủ nhà muốn tôi mua vào tủ lạnh, sau đó…liền thấy được người chết kia!”
Nói tới đây, Vương Linh không nhịn được run rẩy một cái, tất nhiên vẫn còn sợ hãi.
“Bà có chạm vào thi thể không?”

Cận Hải Dương nhìn kỹ người phụ nữ trước mặt, lại thấy bà nhìn mình giống như thấy quỷ, trên mặt không thể tin được.
“Chào vào…Chạm vào thi thể sao?”
“Tôi làm sao dám chứ! Tôi nhìn thêm một cái cũng không dám nhìn, lập tức rời khỏi đó, tôi đứng ở cửa gọi cho 110 đó!”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Khi bà đi vào, ở cửa có gì bất thường hay không?”
Nghe anh hỏi vậy, Vương Linh cúi đầu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng do dự lắc đầu.
“Tôi không phát hiện chuyện gì lạ.

Cửa chính nhà này phải có vân tay mới vào được…A, đúng rồi! Lần này cửa trong không có khóa trái!”
Nghe đến đó, Cận Hải Dương ngồi ngay ngắn lại, rất có hứng thú hỏi tiếp.
“Cửa trong không khóa trái? Ngày thường cửa trong đều khóa sao?”
Vương Linh gật đầu.
“Chủ nhà yêu cầu khi ra ngoài nhất định phải khóa trái, nghe nói trước kia từng có trộm vào nhà, cho nên phải khóa cửa.”
“Như vậy, người chết sống ở đây sao?”

Cận Hải Dương hỏi tiếp.
Vương Linh lắc đầu.
“Sống ở đây hay không tôi không biết, tôi làm việc xong là đi liền.”
“Gần ba tháng nay cô ấy mới ngẫu nhiên lại đây, tôi gặp cô ấy không quá hai lần.”
Đang nói, Cận Hải Dương bỗng nhìn thấy Bùi Diệu đang vẫy tay gọi anh ở cửa, vì thế dặn dò Cao Đại Thượng vài câu, rồi bước nhanh ra ngoài sân.
“Đã liên hệ được với chủ nhà.”
Bùi Diệu nhỏ giọng nói, gương mặt bình thường lộ ra vài phần ngượng nghịu, đưa di động của mình đem tới.
“Alo, xin chào, tôi là đội trưởng đội Hình Sự phân cục Tân Hải, Cận Hải Dương, xin hỏi anh là chủ của biệt thự số 43 Riverside Garden sao?”
Giọng nói trong điện thoại hơi do dự, sau đó không trả lời câu hỏi của anh.
“Anh cảnh sát, tôi hỏi chút, nhà đó có chuyện gì sao?”
Cận Hải Dương nhạy bén nghe được đối phương cố ý mơ hồ hỏi chuyện, anh cũng không nóng nảy, dù bận vẫn thong thả trả lời.
“Có việc cũng nói với chủ nhà, nếu anh không phải chủ nhà, tôi chắc chắn

một chữ cũng không nói với anh.”
Nói xong, anh hơi nghiêng đầu, hướng tới không khí bên cạnh, “nhỏ giọng” nói.
“Anh ta có thể không phải chủ nha.

Quên đi…Cậu gọi phóng viên bên kia tới, hỏi xem hắn có biết chuyện gì hay không…”
Lời còn chưa nói xong, liền nghe được âm thanh bên trong điện thoại “Không cần.”
Anh chậm rãi đưa điện thoại lại bên tai, chỉ nghe bên trong có tiếng đàn ông thở dốc, nhỏ giọng nói gì đó với người bên cạnh.
Một lúc lâu sau, đối phương mới lên tiếng.
Chẳng qua, lần này người nói chuyện so với người trước trẻ tuổi hơn nhiều.
“Alo, xin chào.”
“Xin chào, tôi là đội trưởng đội Hình Sự phân cục Tân Hải, Cận Hải Dương, xin hỏi anh là chủ của biệt thự số 43 Riverside Garden sao?”
Đối phương do dự một chút, sau đó dứt khoát đáp.
“Là tôi.”

“Anh biết cô Vương Linh không?”
“Biết, cô ấy là người giúp việc tôi thuê.”
“Anh biết cô Chu Thi Vận không?”
Lúc này đối phương không trực tiếp trả lời câu hỏi.

Anh ta hơi dừng lại, sau đó không khách khí hỏi ngược lại.
“Xin hỏi, anh gọi điện thoại cho tôi hỏi chuyện của Chu Thi Vận là có ý gì?”
Anh suy nghĩ miên man thấy có vẻ câu trả lời này không ổn lắm nên lại nói thêm một câu nữa.
“Tôi và cô ấy không quá thân, chỉ là có gặp mặt, cơ bản chưa từng nói chuyện.

Các người tìm tôi cũng vô dụng, tôi không biết gì hết.”
Nhưng Cận Hải Dương ở bên đầu này điện thoại cũng không có ý định vòng vo với anh ta.
Anh nhìn bản sao giấy chứng nhận bất động sản và tờ khai đăng ký dân cư vừa lấy được, trong đó có ghi rõ chứng minh thư của chủ sở hữu và các

thông tin liên quan.
Cận Hải Dương cười có chút thâm sâu.
“Anh Diêm Tử Long, mời anh lập tức đến biệt thự số 43 Riverside Garden.”
“Chúng tôi có chuyện quan trọng cần anh xác minh, mong anh phối hợp làm việc với cảnh sát.”
(*) Thanh thiên đại lão gia ý chỉ Bao Thanh Thiên giúp mình giải oan.

Như trong phim lúc nào cũng có câu: Oan quá Bao Đại Nhân..

Chương 25: 25: Hiện Trường Đầy Cạm Bẫy

Trong khi Diêm Tử Long chưa tới hiện trường, Cận Hải Dương dành chút thời gian đi xem Thẩm Lưu Bạch.
Thi thể Chu Thi Vận đã được đưa xuống, Thẩm Lưu Bạch ngồi xổm trên đất, cẩn thận kiểm tra tình trạng của thi thể.
“Sao rồi?”
Anh đến bên cạnh Thẩm Lưu Bạch, vừa lòng nhìn sắc mặt vẫn hồng hào của cô gái, bỗng nhiên có cảm đạt được thành tựu.
Giáo sư Thẩm hôm nay trông rất ổn.

Xem ra trong khoảng thời gian này, việc anh cho ăn và giám sát rất có thành quả.

Vì lợi ích của phân cục Tân Hải và đội Hình Sự, anh sẽ không ngừng cố gắng, củng cố và tăng cường trong tương lai.
Năng lực sinh tồn của cô bé này quá kém, không ai theo dõi thì tự ý ăn đại, ăn cái gì cũng không biết, nói không chừng ngày nào đó anh phải qua nhà bên cạnh nhặt xác.
Cho nên anh phải dành thêm thời gian chiếu cố cô mới được.
Thẩm Lưu Bạch cũng không biết rằng đại cảnh sát Cận đang suy nghĩ về những điều không liên quan đến vụ án.
Trước mắt, toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào thi thể trước mắt, càng nhìn càng cảm thấy khó hiểu.
“Khoang miệng và mũi không có dấu vết bị thương, không có tổn thương hoặc điểm xuất huyết trên da cổ.”
“Tứ chi và lưng của người chết đã hình thành các vết hoen tử thi, dựa theo mức độ co cứng của thi thể để tính toán thì đã trải qua ít nhất là 6 đến 12 giờ.”
“Nhưng bởi vì nhiệt độ trong phòng tương đối thấp, dự tính một cách thận

trọng, thời điểm tử vong phải sau 4 giờ sáng hôm nay, thời gian cụ thể cần phải kiểm tra thêm mới biết được."
"Vết hoen thi thể ở lưng và tứ chi chứng minh sau khi chết, người chết đã bị người khác di chuyển."
Cô nhẹ nhàng lắc đầu.
"Cô ấy không phải treo cổ chết."
Cô cúi xuống, kề vào cổ người chết và chỉ vào dấu vết của sợi dây ni lông treo cổ.
"Khi người chết còn sống, máu vẫn lưu thông bình thường.

Nếu bị chết ngạt do treo cổ, thì ở cổ sẽ tìm thấy rãnh dây treo được hình thành khi còn sống."
"Theo tư thế treo cổ của người chết, dấu vết của rãnh dây treo nên có hình quả lê chạy xiên lên từ hai bên cổ, đáy sâu, trên nông."
"Nhìn chỗ này, dấu vết chỗ này đã phai nhạt, hình dạng cũng có chút kỳ quái, không hợp với tình huống treo cổ tự tử"
Cô đứng lên, chuyển đến mặt nghiêng của thi thể, mang theo bao tay nhẹ nhàng nâng đầu người chết.
"Trong trường hợp tự sát, vết này phải có các vết xuất huyết dưới da hoặc các điểm trong da, hoặc các vết phồng rộp có chiều rộng và kết cấu phải giống như chỗ treo cổ."
Thẩm Lưu Bạch dùng cái nhíp gắp cồn sát trùng cẩn thận xoa vùng cổ thi thể.
"Chỗ này."
Cô bảo Cận Hải Dương nhìn chỗ tay cô chỉ.
Ánh sáng của đèn pin cường độ mạnh chiếu vào làn da, tuy rằng nhìn rõ hơn một chút, nhưng vẫn là màu trắng xanh, không có xuất hiện dấu vết nào.
"Phần treo cổ của người chết hoàn toàn không có phản ứng sống.

Điều này chứng tỏ khi cô ấy bị treo lên, không có hoạt động thể chất nào nên không để lại dấu vết."
"Dựa theo tư thế của thi thể, chắc sau khi chết 30 phút đến 2 giờ thì mới được treo lên."
Cận Hải Dương gật đầu.
Mấy ngày nay anh cùng Thẩm Lưu Bạch thảo luận một ít về kiến thức pháp

y học cơ bản, những từ ngữ như phản ứng sống anh có thể nghe hiểu.
Đó là phản ứng xảy ra sau khi được k1ch thích các chức năng của cơ thể để tồn tại và là cơ sở quan trọng để chứng minh sự sống và cái chết.
Quả nhiên, trên làn da trắng xanh của Chu Thi Vận tuy có nổi dấu vết treo cổ nhưng không rõ ràng, không nhìn cẩn thận sẽ dễ dàng bỏ qua.
Thẩm Lưu Bạch bỗng nhiên thở dài.
“Treo cổ tự tử là một cách chết cực kỳ đau khổ, nỗi đau về thể xác hầu như không thể vượt qua và kháng cự được, cho nên nhãn cầu người chết có thể bị lồi hoặc có người còn vươn lưỡi ra khỏi miệng…”
“Trạng thái của cô ta quá bình thản, cho nên lúc đầu tôi hoài nghi có thể cô ấy không tự sát.”
Cận Hải Dương gật đầu, điều này đã khiến anh bận tâm kể từ lúc nhìn thấy cái xác.
“Vậy cuối cùng vì sao cô ấy lại chết?”

Anh hỏi ra vấn đề mình quan tâm.
“Người chết có những điểm xuất huyết rõ ràng ở mí mắt, môi và móng tay có màu tím xanh, có thể bị ngạt thở.”
Thẩm Lưu Bạch nghiêm túc nói.
“Ngạt thở?”
Cao Đại Thượng vẫn ở bên cạnh nghe lén, ngẩng đầu nhìn dây ni lông treo trên cầu thang.
“Vừa nãy không phải cô nói cô ấy không có dấu vết đặc thù do treo cổ sao, sao giờ lại thành chết ngạt?”
Anh vốn muốn nhỏ giọng lẩm bẩm, đáng tiếc trời sinh giọng lớn, hơn nửa phòng đều nghe rõ ràng.
“Chết ngạt không có nghĩa là treo cổ!”
“Chết ngạt có nhiều cách lắm, như treo cổ chết, nghẹn chết, hoặc bệnh tật dẫn đến chết đột ngột, trên thi thể cũng có khả năng xuất hiện dấu hiệu chết ngạt, nguyên do cuối cùng là vì thiếu oxy nên không hít thở được.”
Hăng hái phản kích là fan trung thành số 1 của Thẩm Lưu Bạch, Lý Thành.
Nhờ phúc của nữ thần.

Anh là một sinh viên khoa Kỹ Thuật Hình Sự còn có thể học một khóa Pháp Y, bây giờ còn có cơ hội để tiếp tục học và sử dụng kiến thức đó.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========

1.

Ta Dựa Nói Ngọt Tung Hoành Hậu Cung
2.

[Đam Mỹ] Mùi Hương
3.

Lá Thư Từ Ánh Trăng
4.

Bình Sinh Hải
==========
Lý Thành cảm thấy rất tự hào, ánh mắt không tự giác hướng đến Thẩm Lưu Bạch, muốn nhìn xem nữ thần có chú ý đến biểu hiện xuất sắc của mình không.
Học đi đôi với hành! Rất lợi hại nha! Giáo sư nhìn tôi, nhìn tôi đi!
Quả nhiên thấy Thẩm Lưu Bạch hướng anh gật đầu khen ngợi, anh mừng đến mức muốn bay lên trời.
Chỉ nghe Thẩm Lưu Bạch nói tiếp.
“Lý luận trên không sai.

Nhưng nếu đúng là chết tự nhiên vì sao lại muốn làm giả thành hiện trường tự sát?”
Cô nhìn về phía dây ni lông treo ở cầu thang, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.
“Chiều cao treo cổ là 2 mét 67, chiều cao của người chết là 1 mét 63, chiều cao của ghế đẩu là 40 cm và chiều dài của bàn chân của người chết là 35 cm.

Người chết đã treo cổ tự tử như thế nào?”
“Hơn nữa…”
Thẩm Lưu Bạch ngồi xổm xuống, chỉ vào chân trái người chết có một vết thương.
“Theo độ sâu của vết thương, trên giày của người chết hẳn là phải có vết máu.

Nhưng nhìn vết thương, không có hiện tượng giãn nở hay co rút rõ ràng,

không có chảy máu, vậy chắc là vết thương này có sau khi chết.”
“Và cách thắt nút này nữa, đây là nút thắt chết, trừ khi nó được buộc trực tiếp vào cổ người chết, bằng không người chết không thể treo cổ mình bằng cách này.”
“Toàn thân người chết chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam, sao cô ấy lại làm vậy?”

Lý Thành vừa nghe vừa gật đầu.
“Đúng là cạm bẫy đầy hiện trường.”
“Tôi tìm thấy đầm và đồ lót của một người phụ nữ trong phòng ngủ chính trên tầng 2, đồ lót bị rách nhưng không có dấu vân tay.

Giường trong phòng ngủ chính bừa bộn, có vẻ như ai đó đã ngủ trong đó, tôi còn phát hiện ra tóc của một người đàn ông trên đó.

“
Anh nhìn toàn bộ phòng một lần, đột nhiên cảm thấy không gian thoải mái trang nhã này tràn ngập bực dọc, hung thủ dường như đặc biệt khinh thường chỉ số thông minh của họ, cảm thấy để lại một sở hở thì không yên tâm, phải để lại năm sáu cái mới vừa lòng.
Điều anh nghĩ cũng là điều Thẩm Lưu Bạch muốn nói tiếp theo.
“Hiện trường này được bố trí giống như tự sát, nhưng có rất nhiều chi tiết xử lý cẩu thả, chỉ cần có chút tinh tường, hiểu biết thường thức cũng sẽ nhìn ra được người chết chắc chắn không treo cổ tự tử.”
Nghe cô nói vậy, đại đội trưởng Cận ở bên cạnh bật cười.
“Việc này rất đơn giản, cố ý để dấu vết, đây là sợ chúng ta không nhìn ra người chết có vấn đề.”
“Nếu nguyên nhân chết không rõ ràng, như vậy chúng ta không thể dựa theo án tự sát mà phải đề nghị tiến hành giải phẫu.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn về phía Cận Hải Dương.
“Tôi sẽ ra báo cáo nghiệm thi chi tiết, anh liên hệ với người nhà nạn nhân.”
“Kiểm tra hiện trường cần chi tiết hơn, đã có người thứ hai tồn tại, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.”
Cận Hải Dương gật đầu, anh nhìn Cao Đại Thượng bên cạnh, đối phương lập tức hiểu ý anh.
“Đội trưởng, tôi đưa giáo sư Thẩm về, sẵn tiện đem vụ án đi trình luôn.”
Hai người chưa ra khỏi cổng lớn, đã thấy một chiếc xe màu đen dừng trước

cửa biệt thự.
Chiếc xe rõ ràng đã được sửa đổi, khung xe đã được gia cố lại, tất cả các cửa sổ trên xe đều được dán màng đen, nhìn từ bên ngoài không thể nhìn thấy người bên trong.
Cửa xe dày được mở ra, một người đàn ông trung niên mập mạp từ trên ghế lái bước xuống, ông ta vội vàng hướng bên hông xe, có một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính râm bước ra.
Họ chưa đi đến trước cửa đã bị cảnh sát trông coi hiện trường ngăn lại.
Nhìn đến biệt thự bị phong tỏa bởi tuyến phân cách, khuôn mặt người đàn ông trung niên tái đi, những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dài trên trán.
“Tôi…Chúng tôi là chủ nhà này? Có chuyện gì vậy?”.

Chương 26: 26: Tiểu Thịt Tươi Kiêu Ngạo

“Anh là chủ nhà?”
Bùi Diệu nhìn hai người kỳ quái trước mặt.
Một người mồ hôi nhễ nhại, vẻ mặt khẩn trương, một người đội nón lưỡi trai, đeo kính râm, khẩu trang to, không nhìn rõ khuôn mặt, nhìn thế nào cũng thật khả nghi.
“Hai người ai là chủ nhà? Ha hả, chắc không phải cả hai đều phải chứ, hai người có quan hệ gì?”
Hai người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là người thanh niên mang khẩu trang đeo kính râm tiến lên một bước, nhỏ giọng nói.
“Là tôi, tôi là chủ nhà, Diêm Tử Long.”
“Tôi là Trương Đạc…Tôi là người đại diện của cậu ấy…”
Người đàn ông trung niên mập mạp, đầu hói cười nói.
“Xin hỏi, nhà của Long Long chúng tôi có vấn đề gì, mọi người sao lại kéo dây phong tỏa?”
Nghe ông ta hỏi vậy, Bùi Diệu cũng không giấu gì ông ấy.

Anh bảo cảnh sát tách hai người ra, dứt khoát nói.
“Có người chết.

Có người treo cổ trong nhà Long Long mấy người.”
Trương Đạc nghe đến đó, trong nháy mắt liền đổi sắc mặt.
Thật ra khi vào cửa, ông cũng nhận thấy bầu không khí trong khu khác hẳn thường ngày, có rất nhiều phóng viên cầm máy quay ngồi xổm trước cửa, bảo vệ và an ninh cũng nghiêm ngặt hơn rất nhiều.
Ông còn đoán có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, chính là trăm triệu lần không nghĩ đến, chuyện này lại xảy ra ở trong nhà của Diêm Tử Long.

“Anh cảnh sát, tôi có thể nói mấy câu với Long Long chúng tôi không…cậu

ấy chưa từng trải qua chuyện như vậy, tôi lo cậu ấy…sợ hãi.”
Trương Đạc cẩn thận nói, ông lo nhất là tên nhóc kia không quan tâm tình huống thế nào mà đi nói lung tung! Đây là vụ án chết người, nếu để truyền thông biết được, tiền đồ của Diêm Tử Long xem như không còn.

“Đương nhiên có thể, nhưng xin ông chờ một chút, hiện tại là thời gian lấy lời khai cá nhân.”
Bùi Diệu cười đáp, đưa người đại diện không chút tình nguyện ra ngoài sân.

truyện xuyên nhanh
Khi Cận Hải Dương lên xe, Diêm Tử Long đã tháo khẩu trang to xuống, lộ ra một khuôn mặt điển trai.
Anh ta ngồi phía sau xe cảnh sát, cao gầy tuấn mỹ, môi hồng răng trắng, trên mặt còn có một lớp phấn nhạt, đúng kiểu khuôn mẫu mỹ nam Hàn Quốc đang được yêu thích nhất hiện nay.
Nhưng mà mỹ nam lại có quầng thâm mắt to, đôi mắt thon dài nửa đóng, nửa mở, thỉnh thoảng còn ngáp dài, bộ dạng mới vừa tỉnh ngủ.
Anh ta dường như mới rời giường, trên mặt viết rõ ba chữ to “không vui vẻ”, ngồi ở trên xe cảnh sát mà nhích tới nhích lui, dường như lúc nào cũng có thể bùng nổ.
Các cô gái trẻ đều thích kiểu này sao?
Cận Hải Dương có chút thất thần thầm nghĩ.
Anh chợt nhớ đến ánh mắt chăm chú của Thẩm Lưu Bạch sáng hôm đó, sau đó liếc nhìn hình ảnh nam tính mạnh mẽ của mình trong gương chiếu hậu, không hiểu sao lại cảm thấy hơi khó chịu trong lòng.
“Họ tên?”
“Diêm Tử Long.”
“Nơi làm việc và chức vụ.”
“Chuyện này mà cũng hỏi? Anh không nhận ra tôi à?”
Tiểu thịt tươi ngẩng đầu, vẻ mặt giật mình như bị sét đánh.
Cận Hải Dương cười nhạo, không để ý quét mắt liếc anh ta một cái, vẻ mặt trêu chọc đáp.
“Thật sự không biết, hay cậu nói tôi nghe thử đi?”
Câu trả lời của anh dường như đã chọc giận đối phương.
Diêm Tử Long khoanh tay, làm ra bộ dạng không phối hợp, không yếu thế trả lời mỉa mai lại.
“Cũng đúng, với tuổi này của chú, nếu chú nhớ kỹ tôi, tôi nghĩ đến liền cảm

thấy khó chịu!”

Anh ta đánh giá Cận Hải Dương một lát, phát hiện người đàn ông trước mặt bộ dạng thâm sâu, vai rộng chân dài, cả người anh ta đều tỏa ra khí khái đàn ông mà anh hâm mộ nhất, nhất thời nhịn không được khắc nghiệt nói.
“Chú à, chú cũng nên bảo dưỡng da mặt một chút đi, có thể nhìn rõ lỗ chân lông luôn kia, trông thật già dặn.”
“Làn da thiếu nước đến đáng thương, lại hay xụ mặt…”
Cận Hải Dương bị anh ta nói cũng không tức giận.
Anh mỉm cười ôn hòa, không hề bị kích động bởi đối phương một chút nào.
“Nói về ngày sinh của cậu đi.”
“Ngày X tháng X năm 199X”.”
“Cậu làm nghề gì?”
“Ca hát, nhảy múa, đóng phim thần tượng.”
“Biết Chu Thi Vận không?”
“Biết, ai không biết Chu Thi Vận, nữ thần văn nghệ đúng không!”
“Cậu với Chu Thi Vận có quan hệ gì?”
“Quan hệ? Quan hệ của chúng tôi là chuyện riêng tư, tôi… không….muốn…trả…lời!”
Diêm Tử Long dừng một chút, khiêu khích nhìn người đàn ông đối diện.
“Toàn Hoa Quốc không biết có bao nhiêu người đàn ông mỗi ngày có ảo tưởng với cô ấy…Chú hỏi kỹ như vậy, là muốn thân thiết hơn với cô ấy sao?”
“Bỏ đi chú ơi, nữ thần để cung phụng trong lòng là được rồi, nếu là gặp mặt, chú cũng không chịu nổi cô ấy!”
Nói xong, anh còn kín đáo nhìn thoáng qua Cận Hải Dương…
Thấy đối phương lặp đi lặp lại khiêu khích nhiều lần, Cao Đại Thượng tức giận đập bàn.
“Cậu thành thật một chút…”
“Tôi thành thật cái gì? Tôi giết người hay phóng hỏa, không phải mấy người tìm tôi xác minh tình huống sao? Làm gì mà hung dữ vậy?”
“Chu Thi Vận và tôi có quan hệ gì mấy người quản…không…được! Chú vẫn nên nhân lúc còn sớm nói chuyện nghiêm túc đi, lát nữa tôi còn có buổi họp báo nữa, làm chậm trễ thời gian của tôi các người đền không nổi đâu!”

Tốc độ nói của Diêm Tử Long rất nhanh, không đợi Cao Đại Thượng nói xong, anh ta đã như súng liên thanh nghẹn chết đối phương, nhân tiện còn

kèm theo cái nhìn cực kỳ xem thường.
Cận Hải Dương im lặng một lúc lâu, cảm thấy nếu lúc này mình cười thành tiếng, thật là không phải với cấp dưới.
“Khụ khụ.”
Anh nén lại ý cười, hắng giọng một cái, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn.
“Chuyện nghiêm túc chính là Chu Thi Vận đã chết.”
Mắt anh chăm chú nhìn Diêm Tử Long bỗng nhiên cứng người, vừa đúng lúc thấy rõ trong mắt còn hiện lên một tia đau đớn.
“Chu Thi Vận đã chết?”
Diêm Tử Long ngơ ngác lặp lại lời của Cận Hải Dương.
Anh không nghĩ đến sẽ là tin tức này, liền không biết nên phản ứng như thế nào.
“Chuyện của cô ấy tôi không biết, mọi người tìm lầm người rồi.”
“Tôi…Tôi không có quan hệ gì với cô ấy, những cái đó đều là tin đồn… Đều là tìm người xào tin tức, chúng tôi ở cùng một công ty, đây đều là ý của giám đốc!”
“Không tin mấy người hỏi người đại diện của tôi đi, những việc này đều do anh ta sắp xếp, anh ta chắc sẽ biết nhiều hơn tôi.”
Diêm Tử Long lo lắng đến mức trán đầy mồ hôi, nói năng có chút lộn xộn.
Anh ta tựa như nỗ lực đem chuyện này tách ra khỏi mình, tốt nhất không chút liên quan gì đến Chu Thi Vận!
Đáng tiếc, ý định của anh ta không như mong muốn.
Cận Hải Dương chỉ đến căn biệt thự có dây phong tỏa, lạnh lùng hỏi.
“Kia là nhà cậu sao?”
Diêm Tử Long gật đầu, bỗng nhiên có một dự cảm xấu.
“Không lẽ anh muốn nói…Chu Thi Vận…chết…trong nhà tôi…”
Vẻ mặt anh ta như núi lở đá mòn, cả người trong phút chốc trở nên tồi tệ.
“Việc này…sao có thể…cô ấy…”
“Sao cô ấy có thể đi vào cửa nhà cậu?”
Cận Hải Dương thản nhiên ngắt lời anh ta.
“Cửa chính nhà cậu cần có vân tay và chìa khóa, không có sự cho phép của cậu, vân tay của Chu Thi Vận sẽ không được nhập vô.”
“Bây giờ Chu Thi Vận treo cổ chết ở cầu thang phòng khách, bây giờ cậu có thể trả lời vấn đề của tôi chưa?”

“Sao tôi lại không trả lời vấn đề của anh?”
“Cô ta treo cổ chết có liên quan gì đến tôi? Tôi lại không bảo cô ta tìm chết,

là do cô ấy nghỉ quẩn trong lòng, tôi chẳng qua là làm việc theo yêu cầu công ty! Cô ta chết ở đây tôi còn gặp xui xẻo nữa!”
Diêm Tử Long hét lớn, đôi mắt đầy tơ máu, từ xa nhìn lại, dường như đang bị chảy máu.
Tay anh ta không ngừng run rẩy, gân xanh trên cổ hiện ra, không biết là bởi vì quá tức giận, hay còn nguyên nhân gì khác.
“Cậu nói cái chết của Chu Thi Vận không liên quan đến cậu?”
Cận Hải Dương dù bận vẫn ung dung xoay bút trong tay, hỏi có chút tùy ý.
“Đó là đương nhiên? Không phải cô ấy treo cổ chết sao? Tôi lại không thể ép cô ấy treo cổ.”
“Hôm nay, từ 2 giờ sáng đến 4 giờ chiều cậu đang ở đâu?”
Vừa nghe đến vấn đề này, mặt Diêm Tử Long vô thức cứng lại.
Anh có chút nghi ngờ nhìn cảnh sát đối diện, bình tĩnh nói.
“Tôi tham gia một hoạt động.”
“Người đại diện Trương Đạc của cậu biết không?”
“Không biết, đó là công việc riêng của tôi.”
“Có chứng cứ không có mặt tại hiện trường không?”
Diêm Tử Long do dự một chút, cuối cùng lắc đầu.
“Không có.

Tôi không biết bất kỳ ai trong số những người có mặt.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Vì để xác định tình hình hiện trường vụ án, chúng ta sẽ lấy đi băng ghi hình giám sát nhà cậu, không sao chứ!”
Diêm Tử Long lần thứ hai do dự.
Anh theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ đến mình đang bị liệt vào đối tượng tình nghi, anh liền cắn răng gật đầu.
“Được, không thành vấn đề, các người phải trả trong sạch lại cho tôi!”.

Chương 27: 27: Điểm Đáng Nghi Nhất

Ngay sau đó, Bùi Diệu liền trích xuất băng ghi hình từ camera theo dõi và sao chép vào một cái đĩa.
Cận Hải Dương cầm đĩa đi đến xe, bỗng nhiên nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch đang ngồi xổm trên sân cách đó không xa nên anh liền đổi ý, bước lại gần vỗ vai cô.
“Sao vậy? Sao không đi?”
Cô gái đang tập trung tinh thần nhìn gì đó, bị anh nháo vậy cũng giật mình, “A” một tiếng khẽ.
Giống như con mèo con vậy.
Một nơi nào đó trong tim Cận Hải Dương bị âm thanh đó cào nhẹ làm cho ngứa ngáy
Anh cũng ngồi xổm trên sân, theo tầm mắt Thẩm Lưu Bạch nhìn qua, chỉ thấy phần đất ngoài sân có một đám dấu chân bùn, làm hoa cả mắt.
Riverside Garden là khu dân cư mật độ thấp điển hình, chưa kể đến khu nhà ở đơn lập, khoảng cách giữa các gian biệt thự cũng rất xa, phải đi bộ một đoạn mới có thể nhìn thấy nhà bên cạnh.
Lấp đầy những khoảng trống này là những mảng cỏ xanh mướt.
Giữa ngôi nhà và bãi cỏ, có để lại một chỗ cho chủ nhà trồng trọt, có vẻ như một thứ gì đó cũng đã được trồng trong nhà của Diêm Tử Long, và có thể mơ hồ nhìn thấy những cây con vừa được đào lên.
Sáng nay trời vừa mưa, mặt đất còn ẩm ướt, có thể thấy rõ dấu chân.
“Lý Thành.”
Thẩm Lưu Bạch gọi người hầu nhỏ.
“Thu thập dấu chân này lại.”
“Chỗ này?”
Lý Thành có chút do dự, anh ta chỉ vào bức tường sân của nhà Diêm Tử Long cách đó không xa, giọng điệu đầy khó hiểu.
“Đây không còn là nhà của anh ta nữa.

Thu thập cái này có ích lợi gì không?”

Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Dấu vết gần hiện trường đều có thể là manh mối, đừng tự mình xác định trước phạm vi.”
“Nhìn đến phương hướng của dấu chân đó, tất cả đều đến từ hiện trường vụ án.”
“Nếu tôi nhớ không nhầm, đêm qua 10 giờ 23 phút trời bắt đầu mưa, cho đến khoảng 7 giờ rưỡi sáng mới tạnh.

Dấu chân có thể lưu lại rõ như vậy chứng tỏ người này sau khi mưa tạnh mới xuất hiện ở đây, trùng khớp với thời gian tử vong của người chết.”
Nghe cô phân tích như vậy, thái độ của Cận Hải Dương cũng nghiêm túc hơn.
Hướng của dấu chân đều bắt đầu từ nhà của Diêm Tử Long và kéo dài ra phía ngoài, sau khi đến bãi cỏ thì biến mất, không thể thấy được đang đi đâu tiếp.
Nhưng mà xem kích cỡ dấu chân chắc là chân nam giới hoặc ít nhất là mang giày nam, kích cỡ khoảng số 42-43.
“Xem ra vụ án này không đơn giản như vậy.”
Cận Hải Dương nhìn những dấu chân đó, cảm khái nói.
Từ trước đến nay, điều tra hiện trường tội phạm đau đầu nhất là thiếu manh mối.

Cận Hải Dương tham gia nhiều vụ án như vậy, chưa bao giờ có hiện trường như nhà Diêm Tử Long, tràn ngập dấu vết, thật giả lẫn lộn với nhau, làm cho người ta khó phân thật giả.
Có người bố trí hiện trường trăm ngàn sơ hở, rốt cuộc muốn để lại thông tin gì?
Những dấu chân rõ ràng trước mặt là một thanh gươm sắc bén để chỉ ra kẻ tình nghi, hay một con bù nhìn để gây nhầm lẫn cho cảnh sát?
Đang suy nghĩ, bỗng nhiên trước mắt có một ánh sáng chớp tắt, mắt ưng như lập tức xác định chuẩn phương hướng mục tiêu, vài bước liền chạy vào một bụi cây cách đó không xa.
Thẩm Lưu Bạch chỉ cảm thấy trước mắt có một trận gió thổi qua, người đàn ông vừa đứng bên cạnh đã không thấy!

Ngay sau đó, giọng một người trong bụi cây vang lên.

“Ây da, ây da! Đừng đánh! Có đánh cũng đừng đánh vào mặt!”
“Tôi không phải người xấu! Tôi là phóng viên của “Bát Quái Vui Ngất Trời”! Không phải nhà Diêm Tử Long xảy ra chuyện sao, tôi muốn chờ ở đây để phỏng vấn, xem có thể giật được tin độc quyền hay không thôi!”
“Tôi chỉ muốn vậy thôi, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm! Đừng hiểu lầm!”
Rất nhanh sau đó, Cận Hải Dương lôi một thanh niên mặc áo sơ mi ca-rô vuông từ bụi cây ra ngoài.
Người thanh niên vẫn đeo chiếc máy ảnh nhỏ trên cổ, quần áo nhăn nhúm, đầu tóc như tổ chim dính rất nhiều lá, không biết đã ngồi xổm trong bụi cây bao lâu rồi.
Cận Hải Dương híp mắt, ánh mắt hung ác, thâm độc, thanh niên áo ca-rô lo lắng bồn chồn.
Người đàn ông này xuống tay quá chuẩn xác, lực đạo cũng đủ tàn nhẫn, vừa nhìn đã biết là người đã được huấn luyện chuyên nghiệp.
Vừa rồi anh ta suýt bị bẻ gãy tay, sợ tới mức lập tức đầu hàng.
Tin độc quyền tuy tốt, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn!
“Tôi thật sự là phóng viên, anh xem thẻ phóng viên đi, không phải giả đâu, nếu không tôi lấy phiếu lương ra cho anh xem cũng được!”
“Dạ, đây là máy chụp hình của tôi, tôi chuyên về tin tức giải trí, tin tức nổi gần đây trên mạng đều do tôi tìm được đó.”
“Tên là gì?”
Cận Hải Dương đánh giá đủ rồi, với thân phận người này đã hiểu rõ.
Anh âm thầm che Thẩm Lưu Bạch phía sau, không chút để ý bắt đầu hỏi thanh niên đối diện.
“Tôi tên Nguyễn Giang.”
“Đang làm gì?”
“Phóng biên tạp chí bát quái…hay còn gọi là chó săn.”
“Vào bằng cách nào?”
“Có người nhắn WeChat cho tôi báo có tin nóng, tôi có người nhà ở tiểu khu này nên tôi trà trộn vào được.”

“Tôi hỏi cậu, cậu có qua đó chưa?”
Người đàn ông hất cằm, hơi chỉ về phía sau ngôi nhà.
Đầu Nguyễn Giang lắc như trống bỏi, mặt rất chân thành.
“Không có, tôi vẫn luôn núp trong bụi cây đó, mấy người làm việc bên kia,

tôi đâu dám qua đó.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Được, cỡ giày của cậu là bao nhiêu?”
Nguyễn Giang sửng sốt, Anh không biết người đàn ông trước mắt này sao lại hỏi một vấn đề không liên quan gì ở đây hết.
“Số 45.”
“Ồ, chân rất to, đưa giày lên tôi xem chút?”
Nguyễn Giang nghe lời đưa giày lên, Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch nhìn nhau rồi liếc nhìn một cái, đồng thời xác định người trước mắt này chắc là không liên quan đến dấu chân bên kia.
Hoa văn của giày không giống nhau, kích cỡ cũng khác.

Trừ phi anh ta mang giày nhỏ thì đây lại là chuyện khác.
“Anh ở đây từ khi nào?”
Thẩm Lưu Bạch bỗng nhiên hỏi.
Nguyễn Giang lúc này mới chú ý đến cô gái luôn bị che phía sau, một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt anh ta.
“Khoảng 2 giờ 15 phút.

Khi nhận được tin báo thì cũng đã 2 giờ chiều rồi.

Cũng may là đến sớm, nếu muộn hơn thì bảo vệ không cho vào rồi.”
“Tôi đã quan sát xung quanh, tôi là phóng viên duy nhất ở đây.

Người ta nói rằng tin tức này quá phóng đại rồi nên không ai tin vào điều đó hết.”
“Ban đầu tôi định bỏ đi, nhưng khoảng 2 giờ 30 phút, Diêm Tử Long lái xe ra khỏi nhà thì tôi không đi nữa! Sau đó vài phút, một người phụ nữ trung niên khoảng 50 tuổi bước vào nhà anh ta, rồi sau đó…cảnh sát đến.”
“Sao anh biết người đó là Diêm Tử Long?”
Cô gái lẳng lặng nhìn anh ta, trong mắt phảng phất như có ánh hào quang, Nguyễn Giang nhìn say mê.

Anh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, nghĩ gì liền nói cái đó.
“Tôi đương nhiên biết, tôi chuyên chụp tin tức của Diêm Tử Long mà!”
“Tin đồn của Diêm Tử Long và Chu Thi Vận lúc đầu do tôi phát hiện! Bọn

họ bí mật hẹn hò hai năm, khi đó Diêm Tử Long vẫn còn là thực tập sinh!”
Nguyễn Giang không thấy phiền cung cấp cho Thẩm Lưu Bạch toàn bộ quá trình về tin đồn kia, cuối cùng còn nói chưa đã.
“Nếu chuyện này lại đụng phải Chu Thi Vận, tháng này tôi sẽ có thêm tiền thưởng!”
“Em gái, anh rất quen thuộc giới giải trí.

Nếu em muốn nghe thêm nhiều tin bát quái, anh tìm một thời gian mời em ăn cơm, em nói tên một minh tinh nào đó, anh có thể kể cho em chuyện của người đó một ngày một đêm luôn!”
Nói xong, anh ta còn muốn đem danh thiếp của mình nhét cho Thẩm Lưu Bạch, lại bị Cận Hải Dương lạnh mặt ngăn lại.
“Bùi Diệu, Viên Bằng!”
Thấy hai người nghe tiếng chạy tới, đại đội trưởng Cận chỉ vào người đàn ông mặt sơ mi ca-rô trước mặt lạnh lùng nói.
“Đây là một nhân chứng quan trọng, cậu lập biên bản cho anh ta, và ghi lại đầy đủ những gì anh ta đã chứng kiến cho tôi.”
Nói xong anh vỗ bả vai Thẩm Lưu Bạch chỉ vào xe của mình cách đó không xa nói.
“Tôi vừa sao chép xong camera giám sát nhà Diêm Tử Long, đúng lúc cô có thời gian, cùng qua đó xem đi.”
“Nói không chừng có thể tìm được manh mối gì đó.”.

Chương 28: 28: Hình Ảnh Người Thần Bí

“Đội…Đội trưởng vừa nãy là ghen đúng không…”
Viên Bằng ngu ngốc nhìn bóng dáng hai người đi xa, không thể tin nhéo mặt Bùi Diệu một cái.
“Đau nha!”
Bùi Diệu kêu thảm thiết, nhảy cẫng lên để phục hồi sau trạng thái kinh ngạc, oán hận trừng mắt liếc nhìn đồng bọn bên cạnh.
“Đương nhiên, cậu có bao giờ thấy đội trưởng bảo vệ phụ nữ như vậy chưa, giáo sư Thẩm là người đầu tiên đó!”
“Tôi chắc chắn họ có chuyện gì đó, lão đại còn cãi bướng không chịu thừa nhận, nhìn tình hình hiện tại xem, thiếu chút nữa là đóng dấu người nhà trên người ta luôn rồi.”
“Ừ, lúc này mấy cô gái trong cục có thể chết tâm rồi.

Nếu không từng người một lên tầng 3 xem cảnh này đi rồi tự mình khó chịu!”
Hai người đang nói chuyện sôi nổi, đột nhiên bị Nguyễn Giang đang ở bên cạnh cắt ngang.
Anh thu lại vẻ đùa giỡn, chỉ vào thân ảnh đã đi xa hỏi.
“Vậy là em gái đó họ Thẩm à…”
“Tên gì vậy? Làm nghề gì?”
“Hai người là đồng nghiệp em ấy sao? Em ấy cũng là cảnh sát? Có số điện thoại của em ấy không…”
Mặt anh ta đầy hưng phấn, hỏi đến văng cả nước bọt, nóng lòng muốn tìm hiểu thêm thông tin cá nhân của em gái đó.
Lại nhận được ánh mắt cảnh cáo của hai người cảnh sát, ngượng ngùng không lên tiếng.
“Không có việc gì đừng hỏi nhiều, không nghe nói lòng hiếu kỳ giết chết mèo sao?”

“Thôi bỏ đi, anh em.Có thể gặp mặt chính là có duyên, nhưng duyên phận này của cậu đã qua rồi, không cần nghĩ nhiều thì tốt hơn.”
“Đúng vậy.

Người ta đã là hoa có chủ rồi, đối tượng của cô ấy còn là thổ hào phú nhị đại xuất thân bộ đội đặc chủng, so trước so sau cậu cũng không có cửa đâu.”
“Nhà cũ cháy…Chậc chậc, dọa người, ôi.” (*)
Ặc.
Nguyễn Giang cái hiểu cái không gật đầu.
Tuy rằng không rõ hai cảnh sát nói gì nhưng dường như cảm thấy hình mình thật đáng thương.
Trong xe bán tải, Cận Hải Dương cũng dạy cho giáo sư Thẩm một bài học.
“Lúc trước không phải nói nếu gặp phóng viên thì không cần nói nhiều, phải tìm tôi chống đỡ sao.”
Cận Hải Dương vừa nghịch laptop trong tay vừa vô ý hỏi.
Nói nghe như bình thường, nhưng thật ra, từ khóe mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm Thẩm Lưu Bạch trên ghế phụ, luôn chú ý đến những thay đổi trong biểu cảm của cô.
“Đó là nhân chứng.”
“Nếu anh ta vẫn luôn ở đó, nói không chừng có thể nhìn thấy chủ nhân của dấu chân đó.”
Thẩm Lưu Bạch không để ý đến cách nói kỳ lạ của anh.
Cô ôm thùng thụng cụ của mình, đôi mắt to nhìn chằm chằm màn hình laptop, tò mò xem băng ghi hình camera quay được cái gì.
Cận Hải Dương ngẩng đầu nhìn cô chằm chằm hồi lâu, thấy cô không hề để ý đến anh, cuối cùng anh cũng có chút nản lòng.
Anh cũng chính là trong khoảng thời gian ngắn não nóng lên, vừa rồi không biết làm sao, lại xem không vừa mắt tên nhóc kia nịnh nọt cười ngây ngô với cô.
Cô bé này còn nhỏ, còn non nớt chưa hiểu chuyện, lũ chó mèo muốn đến gần cô thì cũng phải xem có đủ tư cách hay không.
Về việc người nào có đủ tư cách, đại đội trưởng Cận từ chối suy nghĩ về câu hỏi này.
Anh tỏ vẻ chuyện này còn quá sớm, hiện tại không cần nghĩ đến.
Màn hình laptop bắt đầu phát đoạn băng ghi hình, sự chú ý của hai người

ngay lập tức bị thu hút vào đó.
Băng ghi hình từ camera giám sát nhà Diêm Tử Long rất đầy đủ, từ nửa năm trước cho đến hôm nay đều có đủ, chỉ cần dựa theo hồ sơ mở ra là được.
“Người phụ nữ này…”
Cận Hải Dương nhìn trên màn hình một thân hình mặc áo gió, đeo kính râm, biểu cảm trong mắt trở nên tinh tế hơn một chút.
Đây không phải là lần đầu tiên họ nhìn thấy cô ấy trong băng ghi hình.
Khi bọn họ xem băng ghi hình, mỗi tháng sẽ có một hoặc hai lần nhìn thấy người phụ nữ này đến nhà của Diêm Tử Long.
Cô ấy tự mình mở khóa, đôi khi thì đem theo ít đồ, khi thì hai tay trống không, mỗi lần đến đều phải ở hơn nửa ngày.
Đặc biệt một tháng gần đây, việc này diễn ra càng thường xuyên hơn.

Trong vòng một tuần trước khi xảy ra vụ án thì càng không cần nói, có ngày đến liên tiếp hai lần, tần suất như vậy có chút không bình thường.
“Đó là người chết sao?”

Thẩm Lưu Bạch nhìn người trên màn hình, không ngừng so sánh với dáng người và thân hình của Chu Thi Vận.
“Còn chưa thể xác định.”
Cận Hải Dương tạm dừng băng ghi hình, phóng to khuôn mặt người phụ nữ.

Tuy rằng cô ta mang kính râm che khuất hơn nửa khuôn mặt nhưng dưới ống kính độ nét cao, Thẩm Lưu Bạch vẫn có thể nhìn rõ từng chi tiết trên mặt cô ấy.
“Là cô ấy.”
Cô khẳng định, đầu ngón tay mảnh khảnh chỉ vào điểm đen trên màn hình.
“Đây, có một nốt ruồi trên khóe môi bên phải của người chết.”
“Còn có hàm dưới này, ở đây hơi nhô ra, tôi đã thấy qua ở thi thể.”
“Chu Thi Vận thường xuyên đến nhà Diêm Tử Long, nếu chỉ là lăng xê thượng vị thì có chút quá nhiều rồi.”
Cận Hải Dương híp mắt, vuốt cằm một chút, như đang suy nghĩ gì đó.
Phát tiếp băng ghi hình, là ngày xảy ra vụ án.
Chạng vạng 5 giờ 30 phút, Diêm Tử Long mặc đồ thể thao đội mũ lưỡi trai lái xe rời đi.

Sáng 6 giờ, người phụ nữ mặc váy đỏ, áo khoác gió xuất hiện trên màn hình.

Cô kéo một cái vali to trong tay, vội vàng vào nhà.
Sáng 7 giờ 45 phút, một chiếc xe màu đen dừng ở cửa.

trên xe có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang lập tức đi vào cửa nhà Diêm Tử Long.
Chiều 14 giờ 20 phút, người đàn ông đội mũ lưỡi trai đeo khẩu trang lại xuất hiện lần nữa, trong tay anh ta kéo theo vali, nhanh chóng lái xe rời đi.
Chiều 14 giờ 21 phút, Nguyễn Giang mặc áo sơ mi ca-rô đi vòng vòng quanh nhà Diêm Tử Long, sau đó biến mất trên màn hình.
Chiều 14 giờ 25 phút, người giúp việc Vương Linh mở cửa vào nhà, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa gọi điện thoại.

Chiều 14 giờ 35 phút, cảnh sát đến.
Nhìn đoạn băng ghi hình, lại có thêm những manh mối hỗn loạn.
“Thời gian rõ như vậy, xem ra Diêm Tử Long đúng là người đáng nghi nhất…”
Cận Hải Dương bật cười, trong mắt tinh quang b4n ra bốn phía, cũng không biết đang tính toán gì.
“Nếu ngày xảy ra vụ án người mang kính râm đeo khẩu trang là anh ta thì đương nhiên không có vấn đề gì nữa.”
Thẩm Lưu Bạch nhàn nhạt nói, đôi mắt đẹp vẫn dán vào màn hình laptop.

Cô đưa tay chỉnh băng ghi hình quay về một đoạn, chỉ vào người trên màn hình.
“Tư thế đi đứng của người này với trước đó không giống nhau.”
“Cô cũng thấy vậy?”
Cận Hải Dương nhìn cô cười.
“Chờ nhân viên kỹ thuật đối chiếu sẽ biết được chúng ta đoán có đúng hay không, cũng không gấp.”
“Trước mắt, mục tiêu điều tra chủ yếu vẫn là Diêm Tử Long.”
“Có thể Diêm Tử Long không phải hung thủ, nhưng cậu ta chắc chắn là một manh mối quan trọng, chẳng qua bây giờ đang cậu ta đang giả ngu và tìm cách ngán đường thôi.”
“Cái này, có thể giúp cậu ta sáng suốt hơn.”

Cận Hải Dương chỉ vào màn hình laptop, cười sâu xa khó hiểu.
(*) Mình có thể hiểu đoạn này ý nói đội trưởng Cận nóng tính dọa người..

Chương 29: 29: Lãnh Địa Ý Thức

Khám nghiệm hiện trường xong, ngoại trừ các cảnh sát túc trực bảo vệ hiện trường, những người khác trong đội Hình Sự đều rút về phân cục.

Tin đồn "Đội trưởng giận dữ đuổi chó săn" đã loan truyền, khi quay về mọi người có mắt nhìn đều cố tránh ngồi lên chiếc xe bán tải màu xám bạc kia, trên xe chỉ còn một mình Thẩm Lưu Bạch.

Trong xe hơi yên tĩnh một chút, Cận Hải Dương bật âm thanh nổi trên xe, bên trong truyền ra tiếng phát tin tức.

Anh đã quen nghe kênh tin tức.

Nhưng mà Thẩm Lưu Bạch…chắc là không hứng thú với cái này.

Trong thế giới của cô chỉ có nghiên cứu khoa học, còn rất nhiều điều ở thế giới bên ngoài mà cô ấy không hiểu.

Giống như là…một bông hoa được trồng trong phòng cách ly chân không đột nhiên được đặt ở nơi hoang vu, luôn cảm thấy mơ hồ và mâu thuẫn.

Đột nhiên có một suy nghĩ, anh nhớ lại hoàn cảnh lần đầu tiên họ gặp nhau, ma xui quỷ khiến lại hỏi.

"Tiểu Bạch, hôm đó cô…vì sao lại đến bữa tiệc của Nhậm Húc Đông?"
Không thể trách anh hiểu lầm, hơn nửa đêm tham gia loại tiệc như vậy, các cô gái ở đó tám chín phần mười đều là gái làng chơi, ai lại nghĩ đến trong có một nhà khoa học!
Thẩm Lưu Bạch không phải loại người như vậy, cái này anh rõ hơn người

khác nhiều, nhưng cô ấy lại cố tình đến bữa tiệc, lại còn ở đó ngây người cả một đêm!
Cô biết điều đó có ý nghĩa gì không?
Nghe anh hỏi vậy, cô gái ngồi ghế phụ im lặng chốc lát, rất lâu sau mới lạnh nhạt nói.

“Tôi được mời.

”
“Ai mời?”
Anh hỏi một câu.

Đối phương không trả lời.

Anh cho rằng cô không nghe được liền lặp lại một lần nữa.

“Là ai mời cô đến bữa tiệc đó, ngày đó chỉ có một mình cô, sao tôi không thấy người khác?”
Nhưng khi xe chuẩn bị đến phân cục, anh cũng không đợi được câu trả lời.

“Tôi về trung tâm.

”
Cận Hải Dương không nói gì.

Khi Thẩm Lưu Bạch kéo cửa xe, anh đưa tay ấn cô về chỗ ngồi.

“Tôi nói vậy cô không vui sao?”
Thẩm Lưu Bạch yên lặng vặn ngón tay của anh, chỉ là sức lực đối phương quá lớn, năm ngón tay thon dài giống như móc thép, ngay cả khi cô dùng cả hai tay cũng không thể di chuyển dù chỉ là một chút.

Cận Hải Dương híp mắt nhìn cô giày vò, một lúc lâu sau chỉ bật cười.

“Cô có biết trong tình huống như vậy, mấy người đàn ông trong đó có ý định gì hay không? Một cô bé khờ khạo như cô có thể ứng phó được sao.

”
“Đừng nghĩ đầu óc linh hoạt là vạn năng.

Đôi khi căn bản không cần đấu trí với cô, như bây giờ, tôi muốn làm gì cô, chỉ cần một tay cũng thu phục được cô.

”
Thẩm Lưu Bạch không làm gì được anh, cũng không muốn giải thích, đơn giản quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, không nói câu nào.

Cận Hải Dương bị thái độ lạnh nhạt này chọc tức, anh liếc mắt nhìn cô, đột nhiên đạp vào chân ga.

Động cơ “Ầm” một tiếng vang lớn, sức mạnh của chiếc xe bán tải được phát huy tối đa, chiếc xe lao ra xa hàng chục mét.

Thẩm Lưu Bạch thân hình gầy gò, theo quán tính hướng về phía trước, lại bị dây an toàn kéo lại.

Cô lấy lại bình tĩnh, tức giận nhìn Cận Hải Dương, người cũng đang nhìn lại, không thèm kháng cự một cách thụ động nữa.

“Lái xe như vậy quá nguy hiểm!”
“Cô cũng biết à!”
Vẻ mặt Cận Hải Dương cười như không.

“Tôi còn tưởng cái gì cô cũng không sợ, là mình đồng da sắt đó!”
“Thẩm Lưu Bạch tôi nói với cô, trái đất này sẽ không chuyển động theo thiết kế của cô, đừng nghĩ mọi việc đơn giản quá!”
“Sau này cô không cần đến những bữa tiệc rối loạn đó nữa.

Với một cô bé như cô, chỉ cần một người âm thầm tính kế, cô muốn tìm chỗ khóc cũng không có đâu!”
Cũng không biết có phải tự nhiên bị anh bùng nổ tình tình dọa hay không, sau đó trên đoạn đường còn lại, giáo sư Thẩm ngoan hơn rất nhiều.

Cô ngoan ngoãn tiếp thu giáo dục, ngay cả thái độ không nghe lời trước đó cũng không tái diễn.

Đại đội trưởng Cận rất vừa lòng.

Khi còn tại ngũ không có gì mà anh không trị được, đến đội Hình Sự anh cũng là một bãi nước bọt một cái đinh.

(*)
Hiếm khi anh muốn làm hàng xóm tốt, chăm sóc cô bé khờ khạo kế bên nhà, sao có thể không tính sổ với cô được!
“Cô làm việc đi, tan tầm gọi điện thoại cho tôi, nếu tăng ca thì cùng nhau ăn cơm sau đó về nhà.

”
Xe đến cửa Trung Tâm Pháp Y, anh vừa ấn đai an toàn của ghế phụ, vừa dặn dò.

Thẩm Lưu Bạch xuống xe, động tác hơi ngừng lại một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, yên lặng đi vào cửa trung tâm.

“Giáo sư Thẩm thật đáng thương, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia, không còn chút máu!”
Bùi Diệu vừa vào phân cục nhỏ giọng nói.

Họ ở ngã tư cuối cùng gặp được xe bán tải của Cận Hải Dương, tốc độ của đối phương tuy nhanh nhưng khoảng cách lại không quá xa.

“Vừa nãy ở hiện trường vụ án còn tốt mà, chẳng lẽ là say xe?”
“Chắc là lão đại làm chuyện xấu với người ta rồi! Cô bé da mặt mỏng, gặp gỡ lão lưu manh cũng chỉ có sợ hãi, không dám phản kháng…”
Mạnh Sơn Hổ lộ ra nụ cười đáng khinh.

Nhưng mà anh ta còn chưa nói xong, đã bị Cận Hải Dương đánh vào ót, sợ tới mức liền ngậm miệng lại.

“Cái gì mà lão lưu manh…Tôi còn không hơn đến 10 tuổi đâu!”
“Tôi nói lại lần nữa, giáo sư Thẩm không phải người mặt dày, không biết xấu hổ giống như các cậu, cô ấy còn nhỏ, còn để tôi nghe được mấy người ở sau lưng phá hoại thanh danh người ta, tôi sẽ ra tay đó.

”
Cận Hải Dương cười trừng mắt liếc bọn họ một cái, bắt đầu dặn dò công việc kế tiếp.

“Hổ Tử và Tiểu Bạng đi điều tra tình hình cá nhân người chết, Bùi Diệu và Ngô Đạt lấy lời khai Nguyễn Giang, đặc biệt là toàn bộ quá trình anh ta ngồi rình ở hiện trường, có nhìn thấy Diêm Tử Long ở gần đó không, ghi chép chi tiết lại.

”
“Đại Thượng cùng tôi đi gặp tiểu thịt tươi kia.

”
Trong phòng thẩm vấn, Diêm Tử Long ngồi nghiêng trên ghế, cuối đầu không biết nghĩ gì.

Khi Cận Hải Dương đi vào phòng, anh ta nhàm chán bẻ ngón tay, đôi mắt lại trống rỗng, có vẻ như tâm sự nặng nề.

“Diêm Tử Long, chúng tôi đã xem băng ghi hình.

”
Thấy đối phương liền ngẩng đầu nhìn về phía mình, trên mặt người đàn ông lộ ra nụ cười thần bí.

Anh đem một đoạn đưa đến trước mặt Diêm Tử Long, đưa tay ấn nút phát đoạn phim.

Đó là đoạn phim ngày xảy ra vụ án, ghi lại quá trình ra vào của mọi người.

Diêm Tử Long tập trung nhìn màn hình laptop, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Tay anh không tự giác nắm lại thành nắm đấm, dường như đang kiềm chế để bản thân không bùng nổ.

Cận Hải Dương lần lượt nhìn thấy sự ngạc nhiên, nghi ngờ, hoảng sợ, tức giận trên gương mặt anh ta, và cuối cùng, những cảm xúc này biến thành tuyệt vọng và thương tiếc.

Rất có ý nghĩa.

Anh cố gắng đoán lý do của những cảm xúc này, anh cảm thấy rằng người thanh niên trước mặt chắc đã phát hiện ra điều gì đó từ đoạn băng ghi hình hay biết được điều gì đó mà họ chưa tìm ra, điều này sẽ đóng vai trò quan trọng trong việc phá án.

Nhưng mà suy đoán này không thể để Diêm Tử Long biết được, nét mặt Cận Hải Dương không thay đổi, anh nhẹ nhàng nói.

“Tình huống này rất bất lợi với cậu, nếu dựa theo đoạn băng ghi hình, cậu có hiềm nghi rất lớn.

”
“Cậu muốn giải thích thế nào đây?”
(*) một bãi nước bọt một cái đinh: mình nghĩ cũng giống câu không gì là không trị được.

.

Chương 30: 30: Ẩn Tình

Diêm Tử Long không nói lời nào, Cận Hải Dương cũng không vội.
Anh dựa lưng vào ghế trong phòng thẩm vấn, híp mắt nhìn chằm chằm chàng trai đối diện, nhìn qua không khác gì con sư tử lười biếng.
“Tôi muốn uống nước.”
Một lát sau, Diêm Tử Long nói chuyện.

Anh ta nhận nước ấm của Cao Đại Thượng đưa, một hơi uống cạn.
“Cảm ơn.”
Lần này rất lễ phép, không có kiêu ngạo như lần trước.
“Không giả bộ nữa?”
Cận Hải Dương cười nhìn anh ta, không chút để ý di chuyển bút trong tay.
Diêm Tử Long lắc đầu.
“Điều kiện không cho phép.”
“Đến lúc này rồi, nếu tôi còn giả ngu, nói không chừng cái mũ giết người này sẽ đội lên đầu tôi.”
Nghe anh ta nói vậy, khóe môi Cận Hải Dương hơi nâng lên, lộ ra ý cười.
“Cũng không đến mức như vậy, chưa có kết quả nghiệm thi, hiện trường cũng còn nhiều điểm đáng nghi, không chắc là cậu.”
“Cảm ơn mọi người.”
Diêm Tử Long cười to, lộ ra nụ cười không có thành ý, sau đó hít một hơi sâu, chậm rãi nói.
“Mặc kệ mọi người tin hay không, người trong băng ghi hình kia không phải tôi.”
“Tôi không biết sao hắn vào được nhà tôi.

Hắn còn bắt chước từng bước đi của tôi, thời gian đó tôi đang ở bên ngoài, chưa từng trở về.”

“Có nhân chứng không?”
Cận Hải Dương hỏi.
Diêm Tử Long hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu.
“Không có.”
“Khóa vân tay nhà cậu, ai có thể mở ra?”
“Tôi, người đại diện của tôi, Trương Đạc, người giúp việc cho tôi, còn có chị Chu.”
“Chị Chu chính là Chu Thi Vận?”
“Đúng vậy.”
Khi người đàn ông hỏi đến vấn đề này, rõ ràng nhìn thấy trong mắt chàng trai nhất thời cứng đờ.

Tuy rằng đã sớm bình thường trở lại, nhưng Cận Hải Dương vẫn tinh tường nhận ra dao động trong lòng anh ta, liền hỏi một câu khác.
“Cậu cùng Chu Thi Vận có quan hệ gì?”
Có lẽ đã điều chỉnh tốt trạng thái, lúc này Diêm Tử Long trả lời rất thoải mái.
“Chúng tôi ở cùng một công ty, chị Chu là tiền bối tôi kính trọng nhất, vẫn luôn rất chiếu cố tôi, tôi có chuyện gì thường đến nhờ chị ấy giúp đỡ.”
Đây là câu trả lời tiêu chuẩn được đưa ra bởi công ty, lại không phải cái Cận Hải Dương muốn nghe.
Anh nâng một bên mày, vẻ mặt sâu xa khó hiểu.
“Chiếu cố cậu? Mỗi ngày đều đến nhà chiếu cố cậu?”
“Diêm Tử Long, cậu đã xem qua băng ghi hình, số lần Chu Thi Vận đến nhà cậu hơi nhiều, cậu nói là do công ty sắp xếp tôi cũng không nói được gì.

Nhưng mà cậu đi con đường thần tượng này, công ty mấy người chắc não hư hay rớt mất rồi mới cho xào loại chuyện này, đó không phải muốn lăng xê cậu mà là muốn đùa chết cậu đó, cậu nói xem đúng không?”
“Nghe nói, tin đồn giữa cậu và Chu Thi Vận hai năm trước đã có, vậy không giống như công ty sắp xếp lăng xê.”
Nghe anh nói vậy, trên mặt Diêm Tử Long lộ ra vẻ phẫn nộ.

Nhưng anh ta vẫn kiềm chế tính khí của mình, một câu cũng không nói, dường như không chuẩn bị trả lời về vấn đề tin đồn đó.
Cận Hải Dương cũng không quan tâm.

Anh bắt đầu lật xấp tài liệu dày cộm trên tay, cũng không thèm nhìn đến chàng trai đối diện một cái.
Đợi một lúc lâu, Diêm Tử Long rốt cuộc không chịu nổi nữa, liền hỏi.
“Anh không hỏi tôi cái gì sao?”
Cận Hải Dương ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, cười thâm sâu.
“Hỏi cái gì?”
Nói tới đây, anh bỗng nhiễn nghĩ đến gì đó.
“À, đúng rồi.”
“Sao không thấy băng ghi hình theo dõi sau vườn nhà cậu.”
“Sau vườn có thể quay đến bên trong nhà tôi, tôi không mở, chỉ để đó dọa người thôi.”

“Nhưng việc này người khác không biết.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Cậu một mình phấn đấu đến bây giờ cũng không dễ dàng gì.”
Diêm Tử Long nhếch miệng cười, không chút để ý đáp.
“Thầy cô trong viện phúc lợi đối xử với tôi rất tốt, nhưng là do thành tích của tôi không tốt, không phải người có thiên phú học tập, nên dứt khoát nhân lúc mình còn trẻ tuổi liều một phen, ít nhất gương mặt này vẫn còn dùng được.”
Thân thế của anh ta không phải bí mật gì, cô nhi cố gắng tự mình vươn lên từng ngày cũng là điểm thu hút do công ty tạo cho anh.
“Xem ra Chu Thi Vận giúp cậu không ít.”
Cận Hải Dương chỉ vào từng dòng trong hồ sơ nói.
“Đầu tư phim thần tượng “Bà Chủ Hoa Khôi Của Tôi” là của công ty cá nhân Chu Thi Vận đầu tư, tuy thành tích phim này không tồi, nhưng khi bắt đầu không ai xem trọng, đây là Chu Thi Vận dốc toàn lực lăng xê cậu.”
“Chậc, chậc, 3000 vạn đầu tư, cũng không biết biết chồng cô ấy có biết chuyện này không.”
“Chị ấy kết hôn rồi sao?”
Diêm Tử Long đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được, không giống như giả vờ.
“Chồng Chu Thi Vận, Kỷ Hâm, chính là nhân viên đạo cụ của đoàn phim, chắc cậu đã từng gặp ông ấy.”
“Trước kia, Kỷ Hâm từng là diễn viên võ thuật có chút danh tiếng, sau khi bị thương thì đổi nghề làm đạo cụ.”
Cận Hải Dương đặt báo cáo sang một bên, một tay chống cằm, cười như

không nói.
“Thì ra là thầy Kỷ…”
Diêm Tử Long cúi đầu, cũng không biết nghĩ cái gì, rất lâu sau cũng không nói chuyện.
Thầy Kỷ trong miệng Cận Hải Dương, bây giờ đang đứng trước mặt Thẩm Lưu Bạch, ngây người trước tờ giấy “Thông Báo Quyết Định Giải Phẫu”.
Ông ta là một người đàn ông trung niên với hàng lông mày rậm và đôi mắt to, mặc bộ quần áo bảo hộ có bụi trên góc áo và cổ tay áo, ông ta chạy từ phim trường đến ngay khi nhận được thông báo.
Hai mắt sưng đỏ, hiển nhiên trên đường đến đây đã khóc.
“Tôi, tôi có thể nhìn Mỹ Hoa một lần không?”
Kỷ Hâm run rẩy nói.
Tên thật của Chu Thi Vận là Chu Mỹ Hoa, khi nổi tiếng thấy tên mình quê mùa, cô ấy tìm người xem bói rồi đổi tên thành Chu Thi Vận, nhưng mà hệ thống đăng ký của Cục Dân Chính vẫn ghi tên cũ.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Cô dẫn Kỷ Hâm đến phòng giải phẫu số 3, chỉ vào một thi thể đặt trên giường giữa phòng.

Có một người phụ nữ nằm lặng lẽ ở đó, toàn thân được che bằng một tấm vải trắng, không thể nhìn rõ khuôn mặt và dáng người.
“Ở nơi đó, chỉ có thể xem, nhưng đừng đụng vào người chết.”
Kỷ Hâm nhìn thoáng quá Thẩm Lưu Bạch, ông ta nhìn cô gái đưa tay mở tấm vải trắng trên thi thể, khuôn mặt Chu Thi Vận liền hiện ra trước mặt hai người.
Đôi mắt cô ấy nhắm nghiền, vẻ mặt điềm tĩnh, ngoại trừ sắc mặt khó coi hơi đáng sợ thì nhìn qua cô ấy giống như đang ngủ.
“Mỹ Hoa! Mỹ Hoa! Mỹ Hoa!”
Một giọng nam trung niên khàn khàn, nghẹn ngào vang lên trong phòng giải phẫu.

Nếu không phải nhân viên công tác cản Kỷ Hâm lại, ông ta gần như đã nhảy lên bàn khám nghiệm tử thi.
“Mỹ Hoa! Em làm sao vậy! Sao em không mở mắt ra nhìn anh, anh là Đại Hâm đây!”
Kỷ Hâm khóc lóc thảm thiết, mắt vốn sưng đỏ giờ như không mở ra được, lảo đảo lắc lư dựa người vào tường phòng giải phẫu.

Rất lâu sau, ông ta mới dừng khóc, sau khi yên lặng rất lâu, Kỷ Hâm hạ giọng nói.
“Cô nói…muốn giải phẫu em ấy?”
“Có thể không làm được không.”
Ông ta nhìn Thẩm Lưu Bạch cầu xin, vừa nói vừa không ngăn được sự nghẹn ngào.
“Mỹ Hoa thích nhất là xinh đẹp, ngay cả động chạm dao kéo trên mặt một chút em ấy cũng không muốn, nếu mổ xẻ như vậy không phải là muốn mạng của em ấy sao…”
“Xin lỗi, cô Chu Thi Vận đã tử vong.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.
“Bởi vì nguyên nhân chết của cô Chu còn tồn tại nghi vấn, nên chúng tôi quyết định cưỡng chế nghiệm thi, nói vậy vì hy vọng người chết có thể tìm được nguyên nhân tử vong của chính mình.”
Cô nhìn thoáng qua chân trái của đối phương có chút mất tự nhiên, trong mắt hiện lên một tia sáng..

Chương 31: 31: Đêm Giải Phẫu

Nghe cô nói vậy, khuôn mặt Kỷ Hâm thoáng chốc cứng đờ.

Ông dường như còn muốn nói gì đó nhưng chung quy hầu kết khẽ nhúc nhích một chút, vẫn yên lặng nuốt vào, tựa như tiếp nhận kết quả hiển nhiên này.

“Như vậy… mời ông ký tên ở chỗ này.

”
Thẩm Lưu Bạch đưa cho ông một tờ giấy, trên đó là giấy thông báo báo với người nhà nạn nhân.

“Cô…cô cảm thấy vì sao cô ấy lại chết? Tôi là nói xem chứng cứ hiện tại, cô cảm thấy cô ấy bị người khác gi3t ch3t sao?”
Kỷ Hâm vừa run rẩy ký tên vừa nhỏ giọng hỏi.

Thấy mắt Thẩm Lưu Bạch lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn mình, người đàn ông trung niên tướng mạo thành thật có chút xấu hổ giải thích.

“Tôi không có ý gì khác…Mỹ Hoa là cô gái lương thiện, sẽ không dễ có kẻ thù, tôi thật không nghĩ ra có ai lại nhẫn tâm hại chết cô ấy! Cô ấy ở trong giới nhiều năm như vậy, tin tức xấu đều rất ít.

”
“Ngoại trừ…ngoại trừ cái đó…Nhưng đó là tất cả là do công ty lăng xê… Không thể tính…”
Nói xong lời cuối cùng, chính ông ấy cũng thấy có chút chột dạ, giọng nói nhỏ dường như không nghe rõ.

“Xin lỗi, bây giờ tôi không thể có kết luận.

Chờ tôi làm xong báo cáo nghiệm thi tôi sẽ cho ông biết.

”
Thẩm Lưu Bạch nhàn nhạt nói.

“Đúng rồi, ông Kỷ, chân ông bị thương sao?”
Khi Kỷ Hâm sắp ra khỏi trung tâm, Thẩm Lưu Bạch tiễn ông ra đột nhiên hỏi một câu.

Cô dường như muốn nói chuyện phiếm một chút, nhưng bởi vì ít khi làm chuyện như vậy, lời nói nghe hết sức cứng nhắc.

Kỷ Hâm thật ra cũng không để ý.

Ông đối với vị pháp y trẻ tuổi này đặc biệt khoan dung, cũng không ngại trả lời cô chút vấn đề riêng tư.

“Ừ, mấy hôm trước ở đoàn làm phim không cẩn thận bị ngã, có khi không quá linh hoạt.

”
“Ông cùng người chết có con không?”
“Không có.

”
Nghe cô nói vậy, người trung niên thở dài một hơi.

“Tôi và Mỹ Hoa kết hôn 20 năm, vẫn không có duyên với con cái, cho nên bây giờ cô ấy vừa ra đi, trong lòng tôi liền cảm thấy vắng vẻ.

”
“Không muốn nghĩ vẫn là…”
“Ừ, chúng tôi vẫn luôn muốn có con, nhưng khi còn trẻ Mỹ Hoa đóng phim

bị thương, vẫn không thể mang thai…”
Nói tới đây, người trung niên tựa như không muốn tiếp tục đề tài này.

“Bác sĩ Thẩm, khi nào có báo cáo, mong cô lập tức báo cho tôi, điện thoại của tôi vẫn luôn mở.

”
“Bên đoàn phim còn có việc, tôi không làm phiền nữa.

”
Nói xong, ông ta liền chào Thẩm Lưu Bạch và nhân viên công tác một cái, bước nhanh ra khỏi Trung Tâm Pháp Y.

Tiễn Kỷ Hâm đi, đã khoảng tối 7 giờ rưỡi.

Thẩm Lưu Bạch dùng cốc điện nấu cho mình một tô mì gói, liền xem đơn giản là giải quyết vấn đề cơm chiều.

Cô mặc đồ phẫu thuật, lấy thùng dụng cụ ra, bắt đầu hoàn thành công việc tối nay.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, trong nháy mắt đêm đã khuya.

Không biết bên ngoài trời mưa khi nào, màn đêm đen bị màn mưa che đi, rất nhanh, một tia chớp màu lam đã thắp sáng đêm Hải Đô.

Thẩm Lưu Bạch đang viết báo cáo đột nhiên sắc mặt cứng đờ, một cảm giác sợ hãi không thể khống chế dâng lên trong lòng, không hề có dấu hiệu nào, cô cũng không thể kháng cự lại được.

Cô bất giác dừng việc đang làm, cởi bỏ găng tay và bộ đồ giải phẫu một cách máy móc, đứng lên, quay tròn tại chỗ ba vòng như con kiến, cuối cùng chọn một khoảng trống nhỏ dưới bàn làm việc của mình rồi ngồi xổm vào.

“Đó chỉ là hiện tượng phóng điện gây ra bởi sự va chạm của các điện cực âm và điện cực dương, kèm theo sự rung nổ gây ra bởi sự giãn nở nhiệt của

không khí.

”
“Ánh sáng hiện lên sau khi đã phóng điện xong, âm thanh là kết quả của chấn động không khí.

”
“Không có gì để sợ…”
“Không có gì để sợ…”
“Không có gì để sợ…”
Thẩm Lưu Bạch vừa nhắc đi nhắc lại, cuộn mình thành một quả cầu.

Tuy nhiên, nỗi sợ hãi không hề giảm đi bởi lời giải thích chuẩn khoa học của cô, mà chính cô đang trên bờ vực thần trí hoảng loạn vì tiếng sấm đang đến gần.

Cô chỉ ước có một khoảng không gian kín để cô trốn, để cô không nghe thấy hay nhìn thấy những hiện tượng thiên nhiên đáng sợ này, để nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng biến mất, cô sẽ trở lại như cũ.

Cuối hành lang, bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Từng chút, từng chút, từng chút, từ xa đến gần, lúc ẩn, lúc hiện trong khoảng trống của sấm sét.

.

Là ác ma sao?
Những ác ma đến cùng với đêm giông bão sẽ ác độc cười mà ăn tươi nuốt sống tâm trí và biến con người thành những con quái vật đầy tham lam, đây cũng là khởi đầu cho một kiếp luân hồi đẫm máu tiếp theo.

Không!

Không phải họ!
Thanh âm không giống! Tiết tấu cũng không giống!
Đã qua rồi, họ đều bị huỷ diệt trong sự cố kia, biến mất, hết thảy đều đã kết

thúc.

Thẩm Lưu Bạch tự ôm mình chặt hơn.

Hàm răng của cô bắt đầu run lên không ngừng, nhưng đôi mắt xinh đẹp lại mở to nhìn chằm chằm vào cửa phòng giải phẫu,cơ bắp căng cứng, sẵn sàng đối phó với sự tấn công bất cứ lúc nào.

Nguyện ngôn tư tử, bất hà hữu hại.

Khi tám chữ này hiện lên trong đầu, trong tầm mắt của Thẩm Lưu Bạch xuất hiện một đôi chân.

Đó là một đôi chân đàn ông mang quân ủng, Anh ta đứng trước mặt cô, từ trên cao quan sát cô.

“Cô bé, cô chẳng những sợ máu còn sợ sấm sét nữa.

”
“Thu nhỏ thành một khối nhìn thật giống hamster nha.

”
Cận Hải Dương khoanh tay, cười nói.

Thẩm Lưu Bạch chậm rãi từ bàn bò ra, bởi vì thời gian trốn dưới bàn quá dài, chân cô đã sớm tê cứng không đứng dậy nổi, cuối cùng vẫn là dựa vào Cận Hải Dương kéo cô đứng lên.

“Sợ đến vậy à!”
Ngay khi anh chạm vào đôi tay lạnh và ướt át của cô, người đàn ông cảm thấy toàn thân cô bất giác run lên, anh lập tức thu lại suy nghĩ trêu đùa của mình.

Anh dứt khoát nâng cô lên, giống như ôm một đứa trẻ, nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc ghế bên cạnh anh.

Cô hoảng sợ muốn đứng dậy, nhưng anh lại đè cô xuống ghế, theo bản năng

cô co người lại thành một viên trôi nước, trông vô cùng đáng thương.

Ngồi xổm xuống, Cận Hải Dương đưa tay ra xoa nhẹ đỉnh đầu cô, thì thầm vào tai cô.

“Không sao đâu, Tiểu Bạch.

Không sao đâu.

”
Loại an ủi này dường như có tác dụng.

Ngay sau đó, ánh mắt vô hồn của Thẩm Lưu Bạch dần khôi phục lại, dường như cô đã nhận ra người trước mặt mình, làn da nhợt nhạt dần dịu đi và lý trí trở lại cơ thể.

“Cảm ơn, tôi không sao.

”
Cô suy yếu nói.

“Uống miếng nước trước đi.

”
Người đàn ông cũng không cho cô đứng dậy, lấy một ly nước ấm từ vòi uống nước bên cạnh đưa cho cô, nhìn cô uống xong hết, lúc này mới lo lắng hỏi.

“Cô bị sao vậy?”
“Bởi vì những rào cản tâm lý do yếu tố bên ngoài gây ra, tôi có thể vượt qua…”
Đây là không muốn nói.

Cận Hải Dương bất đắc dĩ cười, anh kéo một chiếc ghế đến và không biết nói gì nên đổi chủ đề.

“Vốn dĩ muốn tìm cô ăn cơm, kết quả khi tôi đến cô đang trò chuyện với người nhà nạn nhân.

Sau đó bên kỹ thuật báo băng ghi hình có phát hiện, nên mới kéo dài đến bây giờ…”
Thẩm Lưu Bạch “ồ” một tiếng, tựa như đã nghe hiểu, nhưng vẻ mặt vẫn trầm tư.

Thấy cô như vậy, Cận Hải Dương không nói gì thêm.

Những chuyện không quan trọng có thể bị ép buộc, nhưng chạm vào bí mật chủ yếu, vẫn nguyện ý chờ đến khi cô muốn nói.

Hai người cứ im lặng như vậy, trong không khí dường như âm thầm xao động.

Một lúc lâu sau, vẫn là Cận Hải Dương phá vỡ sự im lặng.

Anh nhìn thoáng qua thi thể đã được khâu lại trên bàn giải phẫu, có chút tò mò hỏi.

“Nói đến việc cô giải phẫu thi thể có phát hiện gì không đi.

”.

Chương 32: 32: Phát Hiện Khi Nghiệm Thi

Vừa nói đến chuyên môn của mình, Thẩm Lưu Bạch liền thay đổi thành một người khác.
Cô theo Cận Hải Dương đến trước bàn giải phẫu, đưa cho anh một đôi bao tay.
“Kết quả nghiệm thi cho thấy mũi và miệng không bị tổn thương.”
“Làn da phần cổ không có tổn thương, vết bầm tím và các vết hằn trên cổ rất mờ, không phải tạo thành khi còn sống.”
“Lòng bàn chân phải của người chết có một vết thương, không có phản ứng sống, chắc là hình thành sau khi chết”
“Khuỷ tay, đầu gối và một bên mông của người chết có vết hoen thi thể, hình thành sau khi chết, có vẻ người chết từng bị di chuyển, phòng khách nhà Diêm Tử Long có thể không phải hiện trường đầu tiên.”
“Tôi kiểm tra miệng, răng và lợi của người chết đều không có phát hiện điểm xuất huyết.”
“Nếu dựa theo dấu vết này suy đoán, sẽ có kết luận không phải do ngạt thở chết.”
Thẩm Lưu Bạch chỉ vào thi thể Chu Thi Vận, chỉ vào một chỗ cho Cận Hải Dương xem.
“Nhiều vết thương hình thành sau khi chết như vậy, thì làm sao ngạt thở chết được?” Cận Hải Dương nhíu chặt mày.
“Dấu hiệu ngạt thở không hẳn là do tác động ngoại lực mà cũng có thể do nguyên nhân của bản thân.

Chẳng hạn như một số bệnh gây đột quỵ.”
Thẩm Lưu Bạch lạnh lùng nói.
“Đột quỵ.”
Vẻ mặt Cận Hải Dương hoài nghi nhìn cô gái pháp y gầy gò.
“Đã đột quỵ, vì sao lại phải mất công bố trí hiện trường, còn làm ra một

hiện trường đầy sơ hở? Nói như vậy thì không hợp lý!”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Đúng là không hợp lý.”

“Tôi cũng không nói cô ấy bị bệnh chết.”
Cô nhẹ nhàng nhấc phần vải che người chết lên, nhẹ giọng nói.
“Tôi kiểm tra phần ngực, bụng người chết, phát hiện ra cái này.”
Những ngón tay mảnh mai của cô ấy chỉ và ấn vào xương ức của người quá cố vài lần, và có một mảng da lớn nhợt nhạt hơn các bộ phận khác, làm nổi rõ phần lõm ở trung tâm.
“Đó là gì?”
Đôi mắt Cận Hải Dương rất sắc bén, anh ta gần như ngay lập tức nhận ra điều gì đó bất thường ở nơi này.
“Là vết lõm.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.
“Khi con người còn sống, quá trình tuần hoàn máu diễn ra bình thường, các động mạch, tĩnh mạch và mao mạch chứa đầy máu.

Ngay cả khi họ gặp phải cục huyết khối, chúng cũng không bị ngăn cách hoàn toàn.”
“Nếu cơ thể bị ngoại lực nén, máu trong mao mạch sẽ bị ép ngoàòavùng chịu lực, phần bị nén lại sẽ gây ra tình trạng thiếu máu cục bộ tạm thời.”
“Giống như vầy.”
Cô vừa nói vừa làm mẫu nắm chặt cánh tay mình, quả nhiên khi buông ra, vị trí bị nắm có một đốm màu trắng xuất hiện ngắn ngủi.
“Vết lõm biến mất do máu chảy đầy mao mạch sau khi thả tay ra.

Nhưng nếu một người bị chèn ép dưới tình trạng đã chết, thì do máu không còn chảy nữa, dù có giải phóng áp lực thì máu cũng không chảy trở lại, nên dấu vết này sẽ còn mãi.”
“Suy đoán này được xác nhận bởi kết quả giải phẫu ngực và bụng.”
Thẩm Lưu Bạch lấy một chồng ảnh chụp, dựa theo thứ tự sắp xếp trước mặt Cận Hải Dương.
“Đây là mặt cắt của vết mổ.

Không có máu trong mao mạch, còn có dấu hiệu của thiếu máu cục bộ ở cơ dưới da.”

“Tôi tìm thấy một số sợi nhân tạo trong miệng và mũi của người chết.

Để xác minh nguyên nhân cái chết của người chết, tôi đã giải phẫu hộp sọ của người chết.”
Cô chỉ vào một trong những bức ảnh hộp sọ.
“Đây là vòm tai trong hình nón cụt của xương thái dương, khi giải phẫu mở vào ống thính giác trong, nếu người chết đột quỵ, áp suất khí ở tai trong không được thay đổi, phần xương thái dương cũng không có dấu hiệu chảy máu.

“
“Nhưng ở đây, có thấy những vết đen này không? Đó là máu khô.

Có nghĩa là, người chết đã bị chảy máu từ vòm tai trong hình nón cụt trước khi chết, vì vậy nguyên nhân cái chết của cô ấy phải là ngạt thở.”
“Tổng hợp lại, kết quả khám nghiệm tử thi cho rằng người chết đang trong quá trình hấp hối, có một vật nặng liên tục đè lên ngực, đây là cách thức khống chế hoạt động của người chết.

Sau khi hung thủ làm cho người chết không thể hoạt động, hắn đã sử dụng loại sợi nhân tạo làm người chết bị ngạt thở.

“
“Vết lõm trên ngực của người chết phải là vết do một vật nặng để lại.

Đây là hình ảnh phóng to.”
Nói xong, Thẩm Lưu Bạch gõ vài cái màn hình máy tính, phóng to hình ảnh trước mắt.
“ZJ?”
Cận Hải Dương híp mắt quan sát một lúc lâu, cuối cùng mơ hồ nhận ra hai chữ cái tiếng Anh từ dấu vết biến dạng.
“ZJ là có ý gì, là tên người sao?”
Sau đó anh liền lắc đầu phủ định suy nghĩ của mình.
“Người chết bị hung thủ dùng vật nặng đè trước ngực, không thể chống lại nên cuối cùng đã chết.

Vậy thì hai chữ cái này là do vật nặng đó gây ra.”
Anh vừa vuốt cằm, vừa quan sát vùng nhợt nhạt trước ngực của người chết, có chút không xác định nói.
“Nhìn hình dạng…Nó phải là một mảng dài…Nặng…Hung thủ còn làm ngạt người chết bằng vải sợi…”
Anh bỗng nhìn về hướng Thẩm Lưu Bạch bên cạnh.
“Giúp tôi một chút.”
Cái gọi là giúp, thật ra là nhờ Thẩm Lưu Bạch giả làm người chết.
Bên ngoài phòng giải phẫu có một ghế sô pha dài, vừa vặn có thể cho họ tái diễn hiện trường.
“Đến đây đi.”
Thẩm Lưu Bạch ngoan ngãn nằm trên sô pha, trong tay cầm gối tựa sô pha, đây là hung khí để Cận Hải Dương làm cô ngạt thở.
Thái độ cô rất thản nhiên, ngược lại Cận Hải Dương đưa ra yêu cầu thực nghiệm lại có chút không tự nhiên.
Cô gái xinh đẹp mềm mại nằm trên ghế sô pha màu đen, đôi mắt to tin tưởng nhìn mình, đôi môi màu anh đào nhợt nhạt phát ra lời mời gọi ngây thơ.
ĐM! Thật muốn lấy mạng ông đây.
Cận Hải Dương không biết mình bị làm sao, anh không dám nhìn Thẩm Lưu Bạch lâu hơn, anh đặt tay ở đâu cũng cảm thấy không tự nhiên, cuối cùng cũng do Thẩm Lưu Bạch giục nhiều lần mới lên sô pha.

Lúc này anh phát hiện, so với mình, cô gái dưới thân có chút đáng thương.
Một bàn tay có thể che khuất khuôn mặt, cổ tinh tế yếu ớt dường như chỉ cần dùng sức một chút có thể bẻ gãy.
Còn có thân thể lả lướt đường cong hấp dẫn, hết thảy đều in sâu vào tâm trí của anh.
“Đặt cái này lên mặt của tôi, sau đó khống chế hoạt động của tôi.”
Thẩm Lưu Bạch đưa anh cái gối tựa sô pha, Cận Hải Dương bình tĩnh lại, đặt chiếc gối lên mặt cô.
Anh cố gắng bình tĩnh lại, không ngừng nhắc nhở mình, đây chỉ là thí nghiệm khoa học thôi.
“Còn thiếu một vật giống như vật nặng.”
Thẩm Lưu Bạch thử nhúc nhích, cảm thấy thiếu gì đó.
“Không cần.”
Cận Hải Dương miệng đắng lưỡi khô nói, mắt anh không nhìn cô gái, đôi

mắt anh nhìn vào bức tường gần như muốn phun ra lửa.
“Muốn không chế cô chỉ cần dùng đầu gối chặn ngực cô là đủ rồi.

Nếu dùng những thứ khác sẽ không có tác dụng.”
Nói xong, chân dài của anh, chặn trước ngực Thẩm Lưu Bạch.
Anh có thể cảm nhận được ánh mắt chăm chú của cô gái, cánh tay áp vào mặt cô khẽ run lên.
“Giáo…”
“Tôi chưa nhìn thấy gì hết! Tôi chưa nhìn thấy gì hết! Tôi chưa nhìn thấy gì hết!”
Một giọng nam the thé vang lên từ cửa, rồi nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang, phá vỡ sự ái muội lúc này.
Cận Hải Dương xoay người xuống sô pha, chỉ cảm thấy trán không ngừng co giật, như muốn vỡ mạch máu..

Chương 33: 33: Kéo Tơ Lột Kén

“Vừa nãy là Lý Thành?”
Thẩm Lưu Bạch có chút không xác định hỏi.
Nhìn Cận Hải Dương gật đầu, cô lập tức đứng dậy, đi đến điện thoại trên bàn.
“Chắc là có kết quả phân tích dấu chân, tôi nói anh ta khi nào có thì cho tôi biết trước.”
Cô vừa nói, vừa gọi số của Lý Thành.
“Ủa? Máy đang bận…Anh ta không phải vừa mới ở đây sao?”
“Làm gì mà vội vã vậy, báo cáo cũng không đưa cho tôi…”
Nhìn thấy bộ dạng tỉnh bơ của cô, Cận Hải Dương thật không biết mình nên vui hay buồn đây.
Vốn dĩ anh ta đang mong Lý Thành kín miệng giữ bí mật, bây giờ xem ra chính là mộng hão huyền.
Lúc này điện thoại đang bận, dùng ngón chân nghĩ cũng biết tên miệng rộng kia đang nói chuyện gì.

.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Ta Dựa Nói Ngọt Tung Hoành Hậu Cung
2.

[Đam Mỹ] Mùi Hương
3.

Lá Thư Từ Ánh Trăng
4.

Bình Sinh Hải
==========
“Vậy…nếu hung thủ dùng chân khống chế người chết thì dấu vết thiếu máu cục bộ này được giải thích như thế nào?”
Cận Hải Dương xoa trán, thẳng thắng đem đề tài chuyển về nguyên nhân chết của Chu Thi Vận.
Anh chỉ vào dấu vết hình chữ nhật, vô ý thức sờ cằm, nhẹ giọng nói.
“Chân này…chút chút lớn…còn dấu vết lõm kia…Xem hình dáng, như là đeo miếng đệm đầu gối…”
Bỗng nhiên, trong mắt anh sáng lên, dường như nói cùng lúc với Thẩm Lưu Bạch.
“Là thạch cao!”
“Thạch cao!”
Không sai, trong điều kiện trước mắt, “Vật nặng” phù hợp, “Có thể dùng để khống chế thân thể”, “Có chứa chữ cái” chỉ có một kết luận duy nhất, chính là thạch cao sử dụng khi gãy xương để cố định vết thương.
“Hung thủ dùng chân thạch cao đè trên ngực người chết, lợi dụng độ cứng thạch cao cùng với trọng lượng làm người chết không thể phản kháng, sau đó dùng một vật làm ngạt chết người.

Ngực của người chết bị thiếu máu cục bộ do bị thạch cao đè, các ký tự nhô ra trên thạch cao đã in vào da, để lại một vết lõm trên ngực của người chết!”
Ánh mắt Cận Hải Dương sáng bừng nhìn về phía Thẩm Lưu Bạch, tuy rằng đối phương không trả lời nhưng ánh mắt tán dương của cô nói rõ hết thảy!
“Vấn đề bây giờ là, hung thủ có phải Diêm Tử Long hay không, nếu không phải, vì sao người đó lại muốn hãm hại Diêm Tử Long?”
Nói đến vấn đề này, Thẩm Lưu Bạch hơi im lặng, lát sau mới chậm rãi nói.
“Vào buổi tối, tôi có báo người nhà nạn nhân về việc giải phẫu, gặp được chồng Chu Thi Vận.”
“Trước đó chân trái của ông ta bị thương, tuy rằng không có thạch cao cố định nhưng tôi thấy hành động của ông ta cũng không tự nhiên.”
“Ông ấy nói đã kết hôn với người chết 20 năm, nói cách khác, khi người chết đủ tuổi kết hôn đã gả cho ông ta.”
“Nhưng bọn họ bên nhau nhiều năm như vậy vẫn luôn không có con.

Ông Kỷ nói bởi vì thân thể người chết bị tổn thương, không thể mang thai.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Ngoại trừ chuyện Chu Thi Vận không thể mang thai, thì những chuyện này anh đã biết hết.
Chỉ nghe Thẩm Lưu Bạch nói tiếp.
“Nhưng lúc tôi giải phẫu thi thể lại phát hiện, cô Chu đã từng sinh con, nếu ông Kỷ không nói dối, như vậy cô ấy đã sinh con trước khi cô ấy kết hôn.”
Nghe cô nói như vậy, ánh mắt Cận Hải Dương cũng trở nên nghiêm túc hơn.
“Cô nói Chu Thi Vận từng mang thai? Cô ấy có thể bị sảy thai không?”

Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Xương chậu người chết đã có biến đổi, đây là thể hiện của việc sinh đẻ bình thường, chứng tỏ cô ấy đã sinh con rồi.”
“Còn việc đứa bé còn sống hay không…Vậy thì không biết.”
“Còn có một việc kỳ lạ.”
Cô gái gầy gò nghiêng đầu tự hỏi, có chút hoang mang nói.
“Tôi tìm thấy các mẩu đất trong móng ngón trỏ tay phải và tay trái của người chết, đã khô và cứng lại, có vẻ như là một loại đất sét.”
“Chỉ có lưu lại trong móng ngón trỏ, những vị trí khác đều không có, tạm thời không thể phán đoán có phải do người chết để lại trước khi chết hay không.”
“Ngày mai, chúng ta đến hiện trường lần nữa, tìm sợi nhân tạo và đất sét đó, nhìn xem có thể phát hiện thêm gì không.”
Cận Hải Dương gật đầu, tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ.
Anh nhìn đồng hồ, thời gian đã gần khuya, bên ngoài không biết tạnh mưa tạnh lúc nào, ngoài cửa trung tâm là một mảnh tĩnh lặng.
“Hôm nay đến đây thôi, cô trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai tôi và cô cùng đến nhà Diêm Tử Long.”
Sáng sớm hôm sau, thứ đến sớm hơn việc hai người đến hiện trường là tin đồn “Cầm thú nửa đêm tán tỉnh con gái”.
“Ha ha ha, nghe nói gì chưa? Hôm qua lão đại cuối cùng không nhịn được, đêm mưa hóa sói, xuống tay với giáo sư Thẩm!”
“Ừ, nghe nói đè người ta trên sô pha phòng nghỉ, đang muốn làm gì đó thì bị nhân viên kiểm nghiệm Lý Thành đến phá.”
“Ặc, vậy thì phải cho Lý Thành một cây nhang, dám phá hư chuyện tốt của

đội trưởng, cậu ta chết chắc rồi.”
“Sớm biết vậy, tôi đã cùng cậu ta đi xem náo nhiệt! Tiễn cậu tiểu thịt tươi kia sau đó thì đi ăn bữa khuya, đúng lúc lại có một trận mưa to…”
Mọi người bàn luận sôi nổi, chợt nghe phía sau có một tiếng ho nhẹ, nam nữ chính trong tin đồn đang đứng phía sau bọn họ, trong mắt phóng ra ánh sáng lạnh lẽo.
“Cả đám rảnh lắm sao?”
“Bùi Diệu cùng Tiểu Bạng đi điều tra tình hình của Chu Thi Vận, xem lúc trước khi kết hôn cô ấy có quan hệ tình cảm với ai.”
“Hổ Tử và Ngô Đạt điều tra băng ghi hình chiếc xe màu đỏ kia! Những người còn lại mang theo máy quay phim cùng tôi đến hiện trường.”
Mọi người náo loạn kên, tản ra như chim thú.
Cận Hải Dương có chút xấu hổ, nhìn thoáng qua cô gái bên cạnh.
“Bọn họ đang hiểu lầm, chờ tôi dạy dỗ họ một chút, cô đừng để ý.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Tôi biết.”

Cô nhẹ giọng nói.
“Thực nghiệm điều tra thôi mà, anh yên tâm, tôi sẽ không hiểu lầm.”
Nghe cô nói vậy ánh mắt Cận Hải Dương liền trở nên nguy hiểm.
“Có ý gì?”
Anh nghiêng người ngăn lại Thẩm Lưu Bạch đang rời khỏi, vẻ mặt sâu xa khó đoán.
“Cái gì mà có ý gì?”
Cô gái có chút hoang mang quay đầu, tựa như hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.
“Cô nói…Sẽ không hiểu lầm? Đó là có ý gì?”
Cận Hải Dương lại không buông tha cô.
Anh không biết vì sao, sau khi nghe câu trả lời bình tĩnh kia, tâm trạng liền không thoải mái như sóng cuộn biển gầm, có giọng nói thúc giục anh phải cuốn lấy cô để hỏi cho rõ ràng.
“Chính là sẽ không giống bọn họ hiểu lầm việc điều tra thực nghiệm hôm qua.”
Thẩm Lưu Bạch thản nhiên nói.
“Đó chỉ là thực nghiệm, không phải sao? Chúng ta bắt chước quá trình giết người của hung thủ, là bọn họ đã hiểu lầm.”
“Anh là cảnh sát, tôi là pháp y, phối hợp trong vụ án hết thảy là vì để tìm ra

hung thủ.”
Lời nói này không sai chút nào.
Cũng không biết vì sao, Cận Hải Dương lại nghe không thuận tai.
Anh bỗng nhiên phát hiện, có lẽ Thẩm Lưu Bạch không phải như anh tưởng là người không rành thế sự.
Có một số chuyện không phải không rõ mà là do cô lười nói đến mà thôi..

Chương 34: 34: Suy Đoán Của Thẩm Lưu Bạch

“Tôi đã thu thập tất cả các loại vải từ nhà của Diêm Tử Long, nhưng không có loại nào giống với chứng cứ chúng ta tìm được.”
Lý Thành nản lòng nói.
Phong cách nhà của Diêm Tử Long cực kỳ đơn giản, ngoại trừ chăn gối nệm thiết yếu để bên ngoài, dường như không tìm thấy bất cứ đồ gì từ loại vải đó, mặc dù vậy, họ cũng phải bận rộn suốt buổi sáng mới có thể kết thúc công việc.
“Giáo sư Thẩm, cô nghĩ có thể Diêm Tử Long đã xử lý nó rồi không? Rốt cuộc, vẫn có camera giám sát quay được Chu Thi Vận đi vào nhà thì không có rời đi, hiện trường vụ án này chắc có gì đó không ổn.”
Thẩm Lưu Bạch lại lắc đầu.
“Chưa chắc.”
“Nếu hung thủ là Diêm Tử Long, anh ta tỉ mỉ sắp xếp hiện trường tự sát, vì sao còn để lại băng ghi hình theo dõi? Chắc anh ta biết đây sẽ là chứng cứ chỉ tội anh ta mới đúng.”
“Trong phòng này lại không có một dấu vân tay của Chu Thi Vận, một người đang sống sao có thể như vậy được?”
Nghe cô nói vậy, sắc mặt Lý Thành cũng nghiêm túc hơn.

“Ý của cô là…hiện trường Chu Thi Vận chết không phải trong nhà của Diêm Tử Long?”
“Không sai.”
Lần này người trả lời lời là Cận Hải Dương vừa đi đến.
Vẻ mặt anh bình tĩnh, trên mặt không có một chút ngượng ngùng, dường như cảnh ái muội đem qua chỉ là ảo giác của Lý Thành mà thôi.

“Chúng tôi đã hỏi Nguyễn Giang, anh ta nhận được tin là 2 giờ chiều, chờ anh ta đến đây thì người bị nghi là Diêm Tử Long lái xe rời khỏi.

Nhân tiện, chiếc xe thể thao màu đỏ được đăng ký dưới tên trợ lý của Chu Thi Vận, nhưng trên thực tế là do bản thân Chu Thi Vận dùng."
"Thật ra, theo sắp xếp của hung thủ, khi hắn cải trang thành Diêm Tử Long, sẽ bị phóng viên Nguyễn Giang thấy được.

Sau đó phóng viên Nguyễn Giang đến sau nhà Diêm Tử Long chụp lén, chờ người giúp việc Vương Linh 1 tiếng sau đến báo cảnh sát là được, vết chân bị phá hoại ở sân sau sẽ không thể thu thập được."
"Chỉ là hắn không nghĩ tới, người giúp việc Vương Linh đến sớm hơn nửa tiếng, mà Nguyễn Giang lại phát hiện chuyện này sau, cũng không tìm hiểu đến cùng, cho nên dấu chân khả nghi ở sân sau đã được lưu lại."
Nói tới đây, người đàn ông nhìn về phía Thẩm Lưu Bạch, trong ánh mắt nghiêm túc hơn.
"Đây có thể là chứng cứ quan trọng nhất của hung thủ."
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, cô nhìn về phía bàn làm việc của Lý Thành, đối phương liền hiểu ý gật đầu, lấy ra laptop của mình.
"Dấu giày nam lưu lại là số 42, căn cứ vào hoa văn giày thì đây là đôi ZIOR mẫu mới số lượng có hạn của quý này, bản thân Diêm Tử Long là người phát ngôn đại diện Hoa Quốc của ZIOR, anh ta đương nhiên có một đôi.

Nhưng ở nhà Diêm Tử Long chúng tôi không tìm được đôi giày này."
Thẩm Lưu Bạch nhìn chằm chằm dấu chân một lúc lâu, ánh mắt thâm trầm.
Cô dường như đang tính toán gì đó, một lát lâu mới chậm rãi nói.
"Theo dấu chân, đôi giày này vốn không thể mang."
"Tôi đã xem qua đôi giày này trên website công ty, là phong cách catwalk, phần mũi chân hơi hếch lên, trọng tâm dồn vào bàn chân và gót chân, phần ngón chân không thể để lại dấu vết."
Cô di chuyển chuột, đem dấu chân phóng to gấp đôi trên màn hình, chỉ vào khu vực mũi chân nói.
"Mọi người xem dấu chân này, đầu ngón chân và lòng bàn chân đều được thấy rất rõ ràng, điều này cho thấy điểm chịu lực được phân bổ rất đồng đều, chân mang giày nhất định lớn hơn số 42."
Nói tới đây, Thẩm Lưu Bạch hơi dừng lại, trên mặt có chút không xác định.
"Theo so sánh dấu chân trái và chân phải, tôi phát hiện bàn chân trái của nghi phạm có vẻ đang bị thương, khi đi lại hắn sẽ vô thức dồn trọng lượng của mình lên bàn chân phải, điều này dẫn đến việc tất cả dấu chân phải

chúng ta thu thập được đều đậm hơn dấu chân trái.”
“Theo diện tích vùng thiếu máu cục bộ trước ngực người chết, hung thủ có mang thạch cao ở chân.

Theo độ rộng của lớp thạch cao, chân của hung thủ to hơn người thường, hoặc là do cơ bắp của hắn, hoặc hắn mập.”
“Người chết đã bị hung buộc dây từ trước lên, vì vậy sức mạnh cánh tay của hung thủ rất lớn, có thể loại bỏ khả năng hắn là người mập.”
“Dựa theo bằng chứng này, có thể suy đoán hung thủ đi giày số 43 trở lên, cao trên 1 mét 75, thân hình cường tráng, vết thương ở chân trái đang hồi phục, cần phải bó bột nhưng vẫn có thể tháo ra được.”

Thẩm Lưu Bạch vừa dứt lời, fan nhỏ Lý Thành ở bên cạnh không khỏi vỗ tay tán thưởng.
“Giáo sư Thẩm thật xuất sắc! Đó là phác họa chân dung tội phạm!”
Anh hưng phấn nói.
Thẩm Lưu Bạch nhìn anh, vẻ mặt bình thản.
“Một trong những trách nhiệm công việc của pháp y và pháp chứng là thu thập chứng cứ để hỗ trợ quá trình điều tra phá án.

Báo cáo của anh quá đơn giản, vì vậy vẫn phải quay trở lại làm việc.”
Nghe cô nói vậy, Lý Thành liền ủ rũ ở góc tường.
Đúng là cậu ấy không có bản lĩnh phân tích nhiều thông tin chỉ với một dấu chân, nhưng cậu ấy còn trẻ, có thể từ từ mà học!
Khoan đã! Tuổi của giáo sư Thẩm so với anh còn nhỏ hơn 2 tuổi đó…Thật là làm người ta không thể sống.
Lúc gần tối, mặt trời sau một ngày khô nóng cuối cùng cũng giấu đi tia sáng cuối cùng, yên lặng chìm vào đường chân trời.
Gió đêm mang theo chút hơi lạnh, Thẩm Lưu Bạch lau tóc còn ướt, lẳng lặng đứng ở sân thượng hóng gió.
“Tiểu Bạch, ăn cơm tối chưa?”
Cách vách truyền đến giọng người đàn ông quen thuộc, trầm thấp mang theo từ tính, dường như mang theo ý muốn câu dẫn tâm hồn.
Thẩm Lưu Bạch theo âm thanh nhìn qua, thấy đại cảnh sát Cận cũng đứng trên sân thượng hóng gió.
Người đàn ông mặc một chiếc áo ba lỗ đen, kết hợp với quần đùi dài đến đầu gối, đi dép lê, một bộ đồ ở nhà ít thấy, nhưng nó lại làm tăng thêm một

chút lười biếng và quyến rũ khó cưỡng cho anh ta.
Áo ba lỗ mỏng manh tôn lên vòng eo gầy của anh, cơ bắp săn chắc lộ ra bên ngoài, đầy vẻ hung hãn của nam nhân.
Thẩm Lưu Bạch nhìn một lúc lâu, yên lặng gật đầu, cho thấy mình đã ăn rồi.
“Là ăn mì ăn liền à? Tôi gọi cơm hộp cùng nhau ăn đi…”

Người đàn ông nhìn cô ngập ngừng, với giọng điệu cảnh giác.
Anh tựa như sợ cô cự tuyệt, lập tức bổ sung giải thích.
“Sau khi ăn xong, đúng lúc có thể cùng nhau nghiên cứu băng ghi hình từ camera giám sát luôn.”
“Tôi vẫn thấy trong đó có điểm đáng ngờ, chắc là giống với đối tượng cô đoán buổi chiều.”
Vốn chỉ cần thẳng thắn mời cô ăn, mà bị anh nói thành vô vị, mà anh ta nói là khô khan, nhưng nghe rất có lý.
Nghĩ đến lần trước cô nói “Sẽ không hiểu lầm”, trong lòng người đàn ông có chút mất mát, ảo não, trong lòng cứ bị hỗn loạn, không biết đây là tư vị gì.
“Được.”
Thẩm Lưu Bạch đồng ý dứt khoát, gật đầu tỏ vẻ mình đồng ý.
“Tôi sửa soạn chút, lát nữa đến nhà anh.”
Nói xong, cô liền dứt khoát xoay người vào phòng, thái độ không chút do dự.
Ngược lại người đàn ông lại có chút không phóng khoáng.
Cận Hải Dương cô đơn đứng tại chỗ, nhìn sân thượng kế bên trống rỗng, nét mặt thay đổi một cách khó hiểu.
Một lúc lâu sau, anh bỗng nhiên thở dài, vẻ mặt phức tạp rời sân thượng..

Chương 35: 35: Người Đàn Ông Cải Trang

Nhà Cận Hải Dương không khác gì nhà của Thẩm Lưu Bạch, một phòng ngủ chính, một phòng cho khách và một thư phòng nhỏ.
Nhưng anh đã sắp xếp lại rất gọn gàng.
Giường to chỉ có một cái gối, một chiếc chăn bông, được gấp gọn gàng, thậm chí còn thấy rõ góc cạnh, rất giống với "khối đậu hủ" mà Thẩm Lưu Bạch đã nhìn thấy khi huấn luyện quân sự.
Đàn ông độc thân tuổi này, trong nhà có thể không phải ổ chó, nhưng có chút bừa bộn cũng không lạ lắm.
Tuy nhiên, Cận Hải Dương lại là một kẻ lập dị.

Sàn nhà của anh sáng như nhà mẫu ở chung cư, bàn chải đánh răng và xà phòng trên kệ rửa mặt được sắp xếp gọn gàng, tất cả đều được xếp thẳng hàng, ngay cả thùng rác trong góc cũng phản chiếu ánh sáng.
So với anh ta, Thẩm Lưu Bạch lại lôi thôi hơn.
Nhà cô nhiều đồ vật, chai lọ bình tiêu bản đều đặt trên kệ trong thư phòng, đem không gian vốn dĩ rộng rãi trở nên chật hẹp, cho dù sắp xếp thế nào cũng không có hiệu quả.
Thẩm Lưu Bạch nhịn không được liếc nhìn người đàn ông một cái.
Cô bỗng nhiên nhớ đến lời đồn về Cận Hải Dương trong Trung Tâm Pháp Y.

Một nam thần lý tưởng, thích kiểm soát, cuồng sạch sẽ…
Tuy rằng không biết Cận Hải Dương có cuồng sạch sẽ hay không nhưng bộ đội đặc chủng có yêu cầu rất cao với bản thân, đây chắc là do thói quen từ khi còn trong quân đội.
"Tới đây ngồi."
Cận Hải Dương chỉ Thẩm Lưu Bạch ngồi xuống bàn ăn.

Đối diện bàn ăn là TV LCD 60 inch, cũng là vì tiện làm việc khi ăn cơm.

Ngoài những món ăn bốc khói nghi ngút, còn có một chồng đĩa DVD.

Xem bìa là phim điện ảnh cũ, phần lớn là của Chu Thi Vận, có mấy cái là phim võ hiệp.
“Thịt heo xào ớt xanh, tôm viên tuyết hoa, rau diếp thơm xào tỏi, đây đều là những món kinh điển của lão Hồng dưới lầu.”
Người đàn ông nhiệt tình cầm đũa đưa cô.
Còn có canh cà chua trứng, Cận Hải Dương không giới thiệu, nhìn Thẩm Lưu Bạch đưa một muỗng vào miệng, ánh mắt sáng rực ngập tràn chờ mong.
“Canh rất ngon.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, rất nghiêm túc khen một câu.
Hương vị món canh không tính là quá ngon, nhiều dầu và nhiều muối, không nếm được vị cà chua, chỉ riêng những vật thể không rõ màu đen nổi trên mặt nước dường như đã ảnh hưởng lớn đến cảm giác ngon miệng.
Nhưng mà, đây chắc là Cận Hải Dương tự mình làm.
Anh ta nói không biết nấu cơm, có thể làm được đến trình độ này cũng không dễ dàng gì.
Quả nhiên nghe xong đánh giá của cô, cặp mắt như ngọc liền phát ra ánh sáng, khóe môi gợi cảm cũng bất giác lộ ra ý cười vui vẻ.
Anh nuốt nước miếng, có chút ngượng ngùng nói.
“Canh này là tự tôi làm đó, đời này đây là lần đầu tiên xuống bếp, con gái như cô ăn ở ngoài hoài cũng không sạch sẽ, ăn không quá ngon nhưng rất vệ sinh, bảo đảm dinh dưỡng…Em gái đã đề cao anh đây quá rồi.”
“Mặt khác…Cũng là muốn bồi tội với cô…”
“Bồi tội?”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu, có chút không rõ nhìn đối phương, lại thấy người đàn ông lộ ra vẻ xấu hổ hiếm thấy.
“Trong khoảng thời gian này, đám nhóc trong đội chúng tôi đã gây thêm phiền toái cho cô, bọn họ thích nói nhảm, nhưng không có ác ý gì…”
Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch đã hiểu ý của anh.
Mấy ngày nay, tin đồn của họ khá nhiều, cô cũng nghe nói đến.
Tuy rằng không đến mức khó xử, nhưng thời gian dài, cô cũng khó tránh khỏi có chút hiểu lầm.
Rốt cuộc, Cận Hải Dương thực sự chiếu cố cô, đàn ông giống như vậy,

muốn đối tốt người khác có rất nhiều thủ đoạn, đối phương rất khó chống cự.
Cô gật đầu, tỏ vẻ mình tiếp nhận rồi.
Cô lý giải nhanh như vậy, ngược lại Cận Hải Dương không quen.

Anh có chút ngượng gấp đồ ăn cho Thẩm Lưu Bạch, cuối cùng vấn chuyển đề tài sang băng ghi hình từ camera ở hiện trường.
“Tôi đã hỏi lại một lần, Diêm Tử Long nói người vào nhà sau khi người chết vào không phải cậu ta, tôi cảm thấy cậu ta đang nói thật.”
“Ta đã xem camera giám sát của tiểu khu Riverside Garden, Chu Thi Vận tự lái xe đến trước cửa biệt thự số 43, vẫn luôn đậu ở đó đến sau 2 giờ rưỡi mới lái xe rời đi.”
“Ngày phát hiện vụ án, trong băng ghi hình giám sát cửa tiểu khu, có một người nghi là Chu Thi Vận lái xe vào, một người nghi là Diêm Tử Long lái xe ra ngoài, trên xe chỉ có 1 người.

Vậy làm thế nào Diêm Tử Long, người rời khỏi tiểu khu lúc 5 giờ chiều hôm qua vào bằng cách nào.

Đây là điểm đáng ngờ thứ nhất.”
Anh đem màn hình TV dừng ở người đi vào phóng to gấp 4 lần.
“Chỗ này.”
Cận Hải Dương chỉ vào người đàn ông trong băng ghi hình nói.
“Tư thế đi của chân trái người này khác với chân phải.

Khi chân trái chịu lực sẽ nhanh chóng chuyển sang chân phải.

Như cô nói, chân trái của hắn bị thương.”
“Không đơn thuần chỉ là là người đàn ông này, ngay cả người phụ nữ xuất hiện trong băng ghi hình ngày phát hiện vụ án cũng vậy, tôi nghi ngờ họ đều cải trang thành người khác.”
Cận Hải Dương vừa nói, vừa lấy một hộp DVD từ góc bàn ra.
“Đây là phim điện ảnh Chu Thi Vận từng diễn, tôi xem tác phẩm của cô ấy, phát hiện cô ấy thuận tay trái, làm gì cũng dùng tay trái.”
“Nhưng người phụ nữ trong băng ghi hình này…”
Anh trả băng ghi hình lại, vừa vặn ngừng ở tay người phụ nữ đang mở cửa.

“Thấy không…”
“Cô ấy dùng tay phải khi quẹt dấu vân tay và mở cửa, khác với thói quen của Chu Thi Vận.”
“Ta nhìn không rõ mặt cô ấy, chỉ có thể dựa theo hành vi thói quen nên phán đoán để xác minh một người.

Đây cũng không thật sự là Chu Thi Vận, thời gian đó cô ấy rất có thể đã chết.”
“Như vậy, hung thủ đem Chu Thi Vận đến hiện trường thế nào.”
Thẩm Lưu Bạch có vẻ thờ ơ, hỏi vấn đề mấu chốt.
“Dùng vali.”
Cận Hải Dương bình tĩnh trả lời.

“Cô còn nhớ lần đầu cô đến trung tâm không? Cô kéo theo một cái vali lớn, tôi còn nói, cái vali này bỏ cô vô cũng không thành vấn đề.”
Anh đưa tay chỉ vào người phụ nữ mang kính râm trong màn hình đang kéo một một vali vô cùng lớn.
“Cái vali này so với cái của cô còn lớn hơn, Chu Thi Vận là diễn viên, quản lý thân hình rất chặt chẽ, thân hình của cô ấy dư sức bỏ vào vali đó.”.

Xin ủng hộ chúng tôi tại { TR????MTR????Y????N.????n }
“Người này đang kéo chiếc vali chuyên dụng chứa đạo cụ, tôi tin rằng thi thể Chu Thi Vận rất có thể ở trong vali này, việc này cũng giải thích được lý do vì sao tứ chi của cô ấy có vết hoen thi thể.”
Nói tới đây, anh bỗng nhiên mỉm cười.
“Lý do hình thành vết hoen thi thể cô đã nói qua với tôi, tôi nhớ rất rõ ràng.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Anh nói không sai.

Vết hoen thi thể trên thi thể người chết đúng là do bị đặt trong không gian nhỏ hẹp mà tạp thành, nếu tôi đoán không lầm thì trong vali kia chắc phải có vật sắt nhọn, trong quá trình vận chuyển, vật đó là làm xước lòng bàn chân của người chết, tạo thành vết thương nhưng lại không chảy máu.”
“Đất sét mà tôi phát hiện trong móng tay của người chết là đất sét chuyên dụng trong hóa trang, trong tình trạng ngậm đầy nước thì có thể có một công dụng khác, chính là để làm giả.

Hai ngón trỏ của người chết đều có, có lẽ là dùng để làm giả dấu vân tay của người chết.”
Cô nhìn những đĩa phim cũ ở góc bàn, lộ ra nụ cười hiếm thấy.
“Vậy là cô đã tìm ra hung thủ rồi.”.

Chương 36: 36: Nổi Lên Mặt Nước

Sáng sớm hôm sau, Cận Hải Dương dẫn theo Cao Đại Thượng đến gõ cửa nhà Chu Thi Vận.
Biệt thự của họ nằm trong một khu dân cư cao cấp, nhưng cả về diện tích và giá cả đều không thể so sánh với khu Riverside Garden của Diêm Tử Long.
“Hai người là…”
Người mở cửa là một người phụ nữ mặc váy dài, khoảng 30 tuổi, dung mạo chỉ có thể coi là thanh tú, hoàn toàn không thể so sánh với vẻ đẹp của Chu Thi Vận.
Cận Hải Dương lấy ra thẻ cảnh sát trong người, đưa trước mắt cô ấy.
“Chúng tôi là cảnh sát của phân cục Tân Hải, bởi vì vụ án của cô Chu Thi Vận, chúng tôi muốn cùng ông Kỷ xác minh vài chuyện.”
“À, mời mọi người vào, chân của thầy ấy bị thương khi làm việc, đúng vào vết thương cũ.

Thầy ấy không tiện hoạt động, đang phơi nắng ở trong sân.”
Người phụ nữ đưa họ vào cửa, cười giải thích nói.
Cận Hải Dương chú ý thấy bài trí ngôi nhà này ấm áp, tao nhã, trên bệ cửa sổ còn được trang trí bằng hoa tươi, xem ra chủ nhà rất tận hưởng cuộc sống.
Hoàn toàn không giống với ngôi nhà có nữ chủ nhân vừa mất.

“Xin hỏi cô là…”
Anh tỏ vẻ vô ý hỏi, ánh mắt vẫn luôn không ngừng dò xét xung quanh, đem phong cách trong nhà ghi nhớ trong đầu.
“À, tôi tên Vu Nhạc Nhạc, là học trò của thầy Kỷ, hiện tại là trợ lý của thầy…”
Cô có chút thẹn thùng cười, lời nói một nửa liền im lặng, để lại không gian cho mọi người tò mò.

Cận Hải Dương nhướng một bên mi, hứng thú nhìn Vu Nhạc Nhạc trong chốc lát, cười thâm sâu.
“À, làm phiền cô rồi…Bây giờ ông ấy chỉ có một mình…cũng không quá tốt…”
Vu Nhạc Nhạc ngẩng đầu, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn người đàn ông một cái, lúc này cô mới phát hiện người đàn ông cao lớn đẹp trai này, lập tức có chút ngượng ngùng cúi đầu.
“Chị Chu là người rất tốt, cô ấy qua đời thầy rất đau buồn, tôi nghe nói thầy bị thương ở chân, thầy ấy hành động bị hạn chế, vì vậy tôi mới đến hỗ trợ một chút.”
Nói xong, họ đã đi đến sân sau.
Kỷ Hâm đưa lưng về phía họ, đang ngồi đọc sách trên xe lăn.
Ánh mắt Cận Hải Dương liền nhìn đến thạch cao trên chân trái của ông ta.
“Thầy ơi, đây là cảnh sát Cận và cảnh sát Cao của phân cục Tân Hải, họ đến xử lý vụ án của chị Chu.”
“Mọi người từ từ nói, tôi đi chuẩn bị trà.”
Nói xong, Vu Nhạc Nhạc cười gật đầu với mấy người, xoay người đi vào biệt thự.
“Thầy Kỷ thật phong nhã, có thể xem là hồng tụ thiêm hương (*) nha.”
Cận Hải Dương cười nhìn Kỷ Hâm ngồi trên xe lăn, ánh mắt anh vô tình quét tới những dấu vết khó nhìn ra trên thạch cao, nụ cười càng thêm nhiệt tình.
“Tôi…tôi không may bị chạm vào vết thương cũ, trong nhà có chuyện như vậy, nên nhờ học trò đến đây giúp tôi một chút.”
“Chân ông…là bị thương khi trước đây đóng phim điện ảnh sao?”
Nghe được Cận Hải Dương hỏi vậy, Kỷ Hâm thật ra có chút kinh ngạc.
“Tôi không ngờ anh cảnh sát lại biết chuyện xảy ra từ lâu như vậy, thật sự khiến tôi bất ngờ đó.”
“Trước kia tôi rất thích xem phim điện ảnh của ông Kỷ đây.

“Núi Đại Vũ Long”, “Kiếm Ma Bát Hoang” là phim khi còn nhỏ tôi thích xem nhất, ông Kỷ không diễn nữa đúng là đáng tiếc, lúc đó tôi còn đau lòng một thời gian đó.”
Nghe được có người nhớ rõ tác phẩm của mình, Kỷ Hâm có vẻ rất vui.
Anh đưa tay vỗ thạch cao chân trái, có chút xúc động nói.

“Sau khi đóng “Kiếm Ma Bát Hoang”, tôi không cẩn thận bị thương, gãy xương chân trái, không thể hoạt động linh hoạt được, cũng không ai tìm tôi đóng phim nữa, liền dứt khoát từ bỏ ngành điện ảnh.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Nhưng mà nếu không phải như vậy, ông cũng không gặp được cô Chu, vậy cũng được xem như duyên trời tác hợp.”
Lời vừa nói ra, sắc mặt Kỷ Hâm ngồi trên xe lăn hơi thay đổi.
Ông cùng Chu Thi Vận bí mật kết hôn, đối với người ngoài hai người đều nói mình độc thân, ông cho rằng chuyện này ngoại trừ ông, đã không còn ai nhớ rõ nữa.
Không ngờ đến bí mật trong quá khứ cũng có ngày được tiết lộ, điều này chỉ có người hâm mộ trung thành mới có thể biết được.
Nhưng ông bỗng nhiên nhớ đến thân phận của người đàn ông trước mặt, thoáng chốc hiện lên sự nghi ngờ, lời nói cũng cẩn thận hơn.
“Đúng vậy, tôi cũng vì việc đó mới quen biết vợ tôi.”
“Như vậy, tình cảm giữ ông và vợ thế nào?”
Cận Hải Dương cười hỏi một câu.
“Tình cảm chúng tôi rất tốt.

Kết hôn nhiều năm như vậy dường như cũng không cãi nhau, chúng tôi rất hòa thuận.”
“À, ra là vậy.”
Cận Hải Dương dừng một chút, có chút không để ý nói.
“Tôi vốn muốn nói mong ông nén bi thương, nhưng tôi thấy ông làm khá tốt, bố trí căn phòng không giống như nhà có tang.

Đúng rồi, sống trên đời vẫn phải hướng về phía trước, xem ra ông đã nghĩ thoáng hơn rất nhiều.”
Sắc mặt Kỷ Hâm liền sa sầm xuống.
Ông không phải đồ ngốc, sao lại nghe không hiểu ý nói châm chọc của Cận Hải Dương?
“Sao vậy? Anh nghi ngờ tình cảm của vợ chồng tôi?”
Ông chỉ vào thạch cao trên chân, nói rõ từng câu từng chữ.
“Tôi đã khắc sâu cô ấy vào lòng, ZJ là họ của tôi và cô ấy, cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi!”
“A? Là vậy sao?”

Cận Hải Dương ngồi xuống trước xe lăn của Kỷ Hâm, cẩn thận quan sát phần thạch cao nhô lên.
Không sai, so với chữ cái trên ngực Chu Thi Vận là giống nhau như đúc, phỏng đoán của Thẩm Lưu Bạch đúng rồi.
Đã tìm được vật chứng cần tìm, tâm trạng của người đàn ông rất thoải mái.
“Xin lỗi, đã nhắc đến chuyện đau lòng của ông.”
“Chúng tôi chỉ tò mò.

Sau cùng, đã đến lúc giải quyết đám tang của cô Chu.

Những người hâm mộ thích cô ấy chắc sẽ có lễ tưởng niệm.”
Nghe anh xin lỗi, thì sắc mặt Kỷ Hâm đã dịu hơn.
“Mỹ Hoa là người rất khiêm tốn, gần đây đã có nhiều tin đồn rồi, nếu lại có sóng gió nữa, tôi lo rằng cô ấy ra đi cũng không được thanh thản.”
“Chúng tôi ở bên nhau nhiều năm vậy mà không có con, tôi cho rằng cô ấy vẫn sẽ ở bên tôi đến già, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện như vậy, cô ấy lại chết ở nhà người đàn ông khác, việc này làm sao mà tôi chịu nổi đây!”
Nói tới đây, cảm xúc của Kỷ Hâm liền trở nên có chút kích động.
“Hung thủ chính là tên tiểu bạch kiểm kia! Nếu không phải hắn cứ quấn lấy Mỹ Hoa, Mỹ Hoa cũng sẽ không xảy ra chuyện!”
“Hắn muốn lừa tiền của Mỹ Hoa, dựa vào cô ấy để nổi tiếng.

Bởi vì tin đồn với hắn ta, mà hai năm nay chúng tôi không có ngày nào sống yên ổn, danh tiếng và nhân mạch Mỹ Hoa có được mấy năm nay đều đặt trên người tên tiểu bạch kiểm kia!”
“Chính hắn đã hại Mỹ Hoa, các người nhất định phải bắt hắn, đưa hắn ra công lý!”
Nghe ông ta mắng dõng dạc hùng hồn, Cận Hải Dương nhướng một bên mày, nghe rất hứng thú.
Một lúc lâu sau, anh lười biếng nói.
“Tiểu bạch kiểm? Ông Kỷ nói vậy có nghĩa là cô Chu đã ngoại tình?”
“Đương nhiên!”
Kỷ Hâm gật đầu, trên mặt càng thêm căm hận.
“Cô ấy thành lập công ty, dồn hết tiền tiết kiệm vào đó, còn tự bỏ tiền quay phim thần tượng để lăng xê tên tiểu bạch kiểm kia! Cô ấy điên rồi! Cô ấy không quan tâm đến bất cứ thứ gì! Họ cách nhau mười chín tuổi đó! Tên

nhóc kia đang lừa hết tiền của cô ấy!”
“Sau đó, việc này bị phóng viên đưa tin, mọi người đều nói cô ấy muốn ăn cỏ mềm, còn nói nhiều lời khó nghe! Cô ấy nói rằng cô ấy không thẹn với lương tâm là được, nhưng những người hâm mộ não tàn đó không quan tâm tên tiểu bạch kiểm kia có ôm đùi người ta hay không, người duy nhất bị tổn thương chính là Mỹ Hoa!”
“Tôi khuyên cô ấy thế nào cô ấy cũng không nghe, giống như đã bị ma xui quỷ khiến! Làm sao cô ấy có thể tự tử? Cô ấy là người nhiệt tình trong tình yêu, chắc là tên nhóc kia sợ cô ấy cản trở…Đúng rồi, cô bé pháp y kia sao lại không đến, còn chưa có kết quả nghiệm thi sao?”
(*)Hồng tụ thiêm hương: hồng nhan thêm hương, thành ngữ cổ chỉ việc thư sinh thức đêm học bài có người con gái thức đêm thêm hương..

Chương 37: 37: Hung Thủ

Nghe ông ta hỏi về Thẩm Lưu Bạch, Cận Hải Dương cười sâu xa.
“Như thế nào? Ông mong cô ấy đến đây sao?”
Anh gật đầu, nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, cười nói.
“Sẽ nhanh thôi, cô ấy đang trên đường đến đây, rất nhanh sẽ đến.”
Đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

Cận Hải Dương vừa dứt lời, đã thấy Vu Nhạc Nhạc dẫn mấy người ra sân sau, trên mặt còn mang theo vẻ nghi ngờ.
“Thầy ơi, những người này nói họ là cảnh sát, cũng giống như cảnh sát Cận.”
Bùi Diệu đến trước đem công văn đưa cho Cận Hải Dương.
“Lão đại, thủ tục đã xong rồi, đều ở đây.”
“Cảnh sát Cận, anh có ý gì? Các người mang nhiều người đến nhà của tôi, là muốn làm gì? Chẳng phải các người nên đi bắt hung thủ sao?”
Kỷ Hâm nhìn tình huống biết là có chuyện không tốt.

Nếu đơn thuần hỏi về vụ án, sao lại đến nhiều người như vậy, còn mang theo pháp y nữa?
Một dự cảm xấu dâng lên trong lòng, ông ta nhìn về phía Cận Hải Dương với vẻ u ám, hy vọng từ trong miệng anh nghe được một đáp án hợp lý.
Người đàn ông nhếch môi, lộ ra nụ cười chế giễu.
“Thầy Kỷ nói không sai, chúng tôi đến bắt hung thủ.”

“Anh rút trong hồ sơ ra một tờ giấy, đưa tới trước mặt Kỷ Hâm.”
“Bây giờ ông là nghi phạm của vụ án, dựa theo pháp luật quy định chúng tôi sẽ kiểm tra sức khỏe của ông, yêu cầu ông tiếp nhận lấy lời khai, chúng tôi còn phải điều tra chứng cứ nhà cô Chu, đây là lệnh khám xét mời ông xem.”

“Vớ vẩn!”
Kỷ Hâm đưa tay xé nát tờ giấy mỏng.

Ông ta đè xe lăn muốn đứng lên, chỉ là thân thể không nghe lời, chỉ có thể thở hổn hển chỉ vào mũi Cận Hải Dương mắng.
“Anh nói tôi giết người, tôi giết người phụ nữ kết hôn với tôi 20 năm sao? Mấy người là đồ ăn hại ngu ngốc, hung thủ thật sự ở đó thì các người mặc kệ, có còn thiên lý hay không?”
Cận Hải Dương mỉm cười nhìn ông ta, sắc mặt không đổi.
“Có thể in một tờ khác dù sao giấy tờ thủ tục này cũng được lưu trong hệ thống rồi, thầy Kỷ có xé cũng không sao.”
Anh cười nhìn Cao Đại Thượng, liền có một tờ giấy khác được đặt trước mặt Kỷ Hâm.
Lần này, Kỷ Hâm cũng không có động tác gì kịch liệt.

Ông ta chán nản xoa thái dương, yên lặng nhắm mắt lại.
“Mấy người làm loạn thế này là muốn tạo án oan sao.”
“Oan hay không tự ông biết.”
Cận Hải Dương đi đến trước mặt ông ta, kéo ghế ngồi xuống, thong thả nói.
“Mấy người không có chứng cứ.”
“Chứng cứ ở trong nhà này, cho dù ông có tẩy rửa cẩn thận thế nào thì vẫn để lại dấu vết, chúng tôi mỏi mắt chờ xem.”
Nói xong, người đàn ông cũng không nói gì nữa, cứ như vậy lẳng lặng ngồi nhìn Kỷ Hâm trên xe lăn, hai người đối diện không nói gì.
Ngay sau đó, có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Cận Hải Dương theo âm thanh đó nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch như ý nguyện.
Anh bất giác nở ra nụ cười, đứng lên, hướng tới gật đầu chào cô gái.
“Đã xong rồi sao?”
“Vẫn chưa, còn thiếu một thứ quan trọng.”
Cô gái vừa nói, vừa đi đến trước xe lăn của Kỷ Hâm.

Cô lấy ra máy chụp hình, chụp vài tấm chân trái bó thạch cao của Kỷ Hâm, sau đó lấy tăm bông và túi đựng vật chứng, lau những vết màu nâu sẫm trên đó lưu lại.
Kỷ Hâm vẫn luôn nhắm mắt, đến khi cảm nhận được động tác của cô cũng

đã muộn, Thẩm Lưu Bạch đã hoàn tất việc thu thập chứng cứ.
“Cô đang làm gì vậy?”
Ông tức giận nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt hung dữ như muốn ăn thịt người, cả khuôn mặt trở nên cực kỳ dữ tợn.

“Đã thu thập xong vết máu trên thạch cao, nếu đoán không sai, vết máu đó chắc là thuộc về cô Chu Thi Vận.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.
“Ông che miệng và mũi của người chết bằng một món đồ chơi nhồi bông, sau đó dùng chân trái đè trước ngực cô ấy, lợi dụng trọng lực của thạch cao để khống chế không cho cô ấy phản kháng cho đến khi gi3t ch3t cô ấy.”
“Vô lý! Chúng tôi không có con, sao lại có đồ chơi nhồi bông?”
Kỷ Hâm tức tối ngắt lời Thẩm Lưu Bạch.
“Ông nói cái này sao?”
Thẩm Lưu Bạch cũng không tức giận, cô bảo Lý Thành lấy trong thùng dụng cụ ra túi đựng vật chứng chứa đồ chơi nhồi bông, đó là một con gấu nhỏ màu nâu, trên đó còn khắc tên Kỷ Hâm.
Kỷ Hâm lập tức quay đầu nhìn Vu Nhạc Nhạc, trong mắt như muốn phun lửa, run rẩy một lúc lâu không nói lời nào.
“Thầy ơi, đó là món quà em tự tay làm rất lâu, thầy muốn em bỏ nhưng em tiếc lắm.”
Ánh mắt Vu Nhạc Nhạc e dè sợ hãi, lắp bắp nói.
“Em, em đã cất nó vào nhà kho, không nghĩ đến họ có thể tìm được.”
Kỷ Hâm hận sắt không thể rèn thành thép, trừng mắt nhìn cô ấy một cái, hít sâu một hơi, khàn giọng nói.
“Một món quà thôi mà, có thể nói lên điều gì?”
“Trong mũi và miệng người chết có sợi nhân tạo, chứng tỏ đây là hung khí.”
Thẩm Lưu Bạch kinh ngạc nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, không hiểu tại sao một câu hỏi đơn giản như vậy vẫn cần được trả lời.
“Làm sao có thể chứng minh tôi là hung thủ? Tuy rằng gấu nhồi bông đó là tặng cho tôi nhưng bất kỳ ai cũng đều có khả năng cầm đi giết người.”
Ngón tay ông ta chỉ vào Vu Nhạc Nhạc, không do dự nói.
“Cô ta thường ra vào nhà tôi, thú nhồi bông cũng do cô ta làm, cô ta cũng có thể là hung thủ.”
Cô chưa bao giờ nghĩ rằng người đàn ông mà cô kính trọng và ngưỡng mộ lại chỉ chứng cô thế này, ánh mắt cô tràn đầy vẻ không tin.

“Không.

Không phải tôi, tôi không…”
Lời còn chưa nói xong, đã bị Cận Hải Dương không kiên nhẫn ngắt lời.

Anh nhìn người đàn ông ngồi trên xe lăn như rác rưởi, giọng nói tràn đầy khinh thường.
“Biết là không phải cô, sai lầm lớn nhất của cô là yêu phải một tên rác rưởi.”
Anh cười nhạo một tiếng, chỉ vào thạch cao trên chân Kỷ Hâm nói.
“Không phải ông muốn chứng cứ sao? Chứng cứ đang ở trên người ông.”
“Không phải ông muốn biểu đạt tình yêu sao, ở trên thạch cao có khắc họ viết tắt của hai người đúng không? Khi ông giết người chữ này đã được khắc lên ngực Chu Thi Vận, lưu lại dấu ấn vĩnh viễn.”
“ZJ, trước ngực Chu Thi Vận cũng có 2 chữ cái này, dựa theo vị trí suy đoán là hoàn toàn giống với trên thạch cao của ông, biểu hiện tình yêu này đúng là khắc sâu nha.”
“Da trên ngực người chết bị tróc, tôi vừa thu thập vết máu trên thạch cao của ông, nếu DNA trùng khớp, thì đây là chứng cứ vô cùng xác thực, không thể nghi ngờ.”
Dường như còn ngại không đủ, Thẩm Lưu Bạch nói tiếp.
“Ở phòng làm việc của ông chúng tôi tìm được một loại đất sét chuyên dụng.

Sau khi trở về tôi sẽ làm phân tích thành phần xem có giống với đất sét dính trong móng tay Chu Thi Vận hay không.”
“Cửa nhà Diêm Tử Long cần vân tay và chìa khóa mới mở được, ngón trỏ của Chu Thi Vận có đất sét chắc là do khi ông làm giả dấu vân tay để lại, nhưng mà để chắc chắn vẫn cần phải làm phân tích vật chứng, chờ khi nào có kết quả tôi sẽ nói cho ông biết.”
“Chúng tôi tìm được một vali đựng đạo cụ trong nhà kho nhà ông, chắc là để trước kia ông sử dụng trong phim võ thuật.

Ở trong vali đó tôi tìm được một vết máu, nếu chứng minh được là của Chu Thi Vận thì chứng tỏ cái vali đó dùng để vận chuyển thi thể của Chu Thi Vận.”

“Còn nữa, ông muốn nghe tiếp sao.”.

Chương 38: 38: Nhận Tội

“Không, không cần.”
Kỷ Hâm nhẹ giọng nói.
“Đã đủ rồi.”
“Nghe nữa cũng chỉ làm xấu mặt mình thôi.”
“Có một số việc, tôi làm sai thì chính là sai rồi, không thể bởi vì sai lầm của mình mà xem như chưa xảy ra chuyện gì.”
Ông ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người đứng song song trước mắt, vẻ tiều tuỵ trên mặt hiện lên một tia hoài niệm.
“Tuổi trẻ thật tốt.”
Ông ta khẽ thở dài.

“Rất lâu trước kia, tôi và Mỹ Hoa cũng giống như vậy…Xứng đôi.”
“Chúng tôi là đồng hương, đều là những đứa trẻ lớn lên ở thung lũng, chúng tôi cùng nhau đến thành phố lớn kiếm sống.”
“Mỹ Hoa lớn lên xinh đẹp, miệng lại ngọt, cô ấy thường nhận được vài vai nhỏ, còn tôi ở đoàn phim lớn quay phim cổ trang, thỉnh thoảng đóng vai thế thân.”
“Chúng tôi mất liên lạc một thời gian.

Khi tôi gặp lại cô ấy, tôi thấy cô ấy đang bị một tên côn đồ bắt nạt.

Khi đó tôi đã đóng được vài bộ phim, tuổi trẻ có chút danh tiếng nên liền ra tay đánh tên kia một trận.

Không nghĩ đến tên đó cũng khá cứng rắn, lấy ống thép đánh gãy chân trái tôi, từ đó tôi liền không thể đóng phim nữa.”
“Mỹ Hoa áy náy, vẫn luôn chiếu cố tôi, sau khi bình phục tôi cũng cầu hôn

với cô ấy và cũng được cô ấy đáp ứng.”
“Nửa đời người cứ trôi qua như vậy, sự nghiệp của Mỹ Hoa ngày càng tốt, cứ nghĩ sẽ có thể công khai thì cô ấy bỗng nhiên điên cuồng xem trọng tên tiểu bạch kiểm kia.”
“Tôi đã nhận ra cô ấy đúng là đã động tâm.

Đem tiền trong nhà để thiết lập quan hệ cho hắn, cuối cùng còn vì hắn ta mà thành lập công ty điện ảnh, đặt cược toàn bộ tài sản của mình vào hắn!”
“Tôi đã khuyên cô ấy, người ta kém cô ấy 20 tuổi, nếu không phải có âm mưu thì vì sao người ta phải ở cùng bà thím trung niên.”
“Chỉ là cô ấy không nghe! Cô ấy còn mua nhà cho tên nhóc kia, mỗi ngày đến tìm hắn, cuối cùng còn ở qua đêm không về ngủ.”
“Tôi không thể chịu đựng được, tôi cãi một trận lớn với cô ấy, tôi không muốn giết cô ấy, tôi chỉ muốn cô ấy im lặng và sau đó nói lý lẽ với cô ấy.”
“Chỉ là không nghĩ đến, khi tôi buông tay cô ấy đã chết.”
“Tôi rất sợ hãi, nhưng tôi càng tức giận hơn.

Dựa vào cái gì tôi ngộ sát Mỹ Hoa, tôi sẽ mất tất cả, tên nhóc kia câu dẫn cô ấy thì không có báo ứng sao!”
“Tôi liền có một suy nghĩ, tôi đem thi thể Mỹ Hoa bỏ vào vali đựng đạo cụ, tôi mặc quần áo của Mỹ Hoa, Cải trang thành cô ấy, sau đó lái xe mang thi thể của cô ấy đến nhà tên nhóc kia.”
“Tôi dùng đất sét chuyên dụng lấy dấu vân tay của Mỹ Hoa, dùng chìa khóa của cô ấy mở cửa, sau đó treo thi thể của cô ấy lên cầu thang nhà tên nhóc kia.”
“Tôi mặc quần áo của tên nhóc kia, từ sân sau nhảy ra ngoài rồi lại đi vào cửa chính, làm giả bằng chứng tên nhóc kia về nhà.

Sau đó xem xét thời gian, tôi liền mang theo vali rời khỏi hiện trường.”
“Lúc trước ở đoàn phim té ngã một lần, vết thương ở chân tôi lại tái phát.

Vì cải trang nên tôi không mang thạch cao, khi nhảy tường lại khiến vết thương nặng thêm, lúc trở về chân tôi đã không thể cử động.

Tôi chỉ có thể nhờ học trò Vu Nhạc Nhạc đem thú bông và vali ném đi, nhưng không nghĩ đến cô ấy không nghe lời, đúng là tạo hoá trêu người…”
Nói đến đây, người đàn ông trung niên ngồi xe lăn thở dài một hơi, trong

mắt hiện lên sự đau khổ và bi thương vô hạn.
“Nếu không phải Mỹ Hoa làm quá mọi chuyện lên, sự kiện ngoài ý muốn này sẽ không xảy ra.

Nói đến cùng, tên nhóc tâm địa xấu xa kia phải chịu trách nhiệm lớn nhất!”
Nghe ông nói vậy, Cận Hải Dương nhịn không được bật cười.
“Ngoài ý muốn? Ông nói đây là sự cố ngoài ý muốn?”

Anh ta dường như đã nghe thấy một câu chuyện buồn cười nhất trên đời, đôi mắt đen tràn đầy vẻ mỉa mai.
“Đúng là mặt dày vô sỉ đến tôi cũng không nghe được nữa.”
“Không nói đến Chu Thi Vận có thật sự có lỗi với ông hay không.

Trong toàn bộ vụ án này, tôi không cho rằng đã có bất kỳ tính huống ngoài ý muốn nào xuất hiện đâu.”
“Người chết được đưa đến nhà Diêm Tử Long trong vòng hai tiếng sau khi cô ấy qua đời.

Riverside Garden cách nơi này một tiếng lái xe, nếu ông không chuẩn bị trước, sẽ không có đủ thời gian để vận chuyển thi thể.”
“Nếu ông xúc động gây ngộ sát vậy đất sét đó từ đâu ra? Đoàn phim gần nhất của ông là quay phim về thời trang, tuấn nam mỹ nữ không cần hóa trang chuyên dụng.

Đất sét này khá đắt, hạn sử dụng ngắn, nếu không có kế hoạch chuẩn bị trước vậy ông mua đất sét này để làm gì?”
“Nếu ngoài ý muốn, vì sao 2 giờ chiều ông lại cho phóng viên Nguyễn Giang tin tức, để anh ta đến nhà Diêm Tử Long ngồi canh?”
Người đàn ông đưa một sấp hồ sơ trước mặt Kỷ Hâm, có chút châm chọc chỉ vào những từ ngữ được chụp lại khi lấy lời khai.
“Đây là tin nhắn chúng tôi lấy được từ di động của Nguyễn Giang.

Trên đó đều là tin tức của Chu Thi Vận và Diêm Tử Long, đều là ông dùng di động gửi đi.

Ông cho rằng đổi số tôi sẽ không điều tra ra sao, nhưng tín hiệu điện thoại phát ra ở nhà ông, trùng khớp với tín hiệu di động của ông!”

“Hai năm nay, tin đồn giữa Chu Thi Vận và Diêm Tử Long đều do ông tạo ra.

Chắc ông đã có âm mưu từ trước, đến hôm nay mới bắt đầu ra tay đúng không!”
“Nếu đúng là ngoài ý muốn, làm sao ông dám ở lại nhà Diêm Tử Long cả tiếng đồng hồ, kéo dài đến khi người giúp việc đến mới bằng lòng rời đi, ông không sợ Diêm Tử Long đột nhiên trở về sao?”

Anh dừng lại một chút, cười thâm sâu.
“Bởi vì ông biết chắc chắn Diêm Tử Long sẽ không trở về.”
“Người giúp việc thường đến lúc 3 giờ, ông kéo dài đến 2 giờ rưỡi, nếu có thể làm cho người giúp việc thấy ông khi cải trang Diêm Tử Long càng tốt đúng không?”
“Còn nữa, nếu ông dám nhảy ra từ sân sau rồi chạy đến cửa chính diễn kịch, dám mặc quần áo Diêm Tử Long ra ngoài chắc là trước đó đã biết camera sân sau của Diêm Tử Long không sử dụng đúng không?”
“Ông cho Nguyễn Giang biết đến sân sau canh, không phải muốn mượn dấu chân anh ta để gây nhiễu loạn sao? Nếu không buổi diễn hóa trang này không thành công.”
“Ông nói “ngoài ý muốn” mà biết rõ nhà Diêm Tử Long như lòng bàn tay, ông nói với tôi, ông chuẩn bị nhiều chuyện như vậy, còn có thể nói là ngoài ý muốn sao?”
Người đàn ông đi đến trước mặt Kỷ Hâm, thân hình cao lớn với sống lưng thẳng tắp, tựa như một ngọn núi không thể vượt qua.
Anh cúi đầu, lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi sụp xuống trên xe lăn.
“Ông biết rõ Chu Thi Vận và Diêm Tử Long có quan hệ gì, một tay ông tạo ra tin đồn của bọn họ, ông muốn huỷ hoại cả hai người họ.”
“Ông cởi hết quần áo của Chu Thi Vận, cho cô ấy mặc quần áo Diêm Tử Long, ông chỉnh điều hoà hạ nhiệt độ thấp nhất, muốn thay đổi thời gian co cứng của thi thể, ông biết trên người cô ấy không có dấu vết phát sinh quan hệ tình dục, ông dùng cách này để làm nhục cô ấy, khiến cô ấy chết đi với dáng vẻ xấu hổ nhất.”
“Kỷ Hâm, rốt cuộc ông hận Chu Thi Vận đến mức nào, hận đến mức sắp xếp mọi chuyện như vậy rồi kiên nhẫn đợi hai năm mới gi3t ch3t cô ấy?”
“Nếu ông còn không biết hành vi như vậy gọi là gì thì để tôi nói cho ông

biết.”
“Đây gọi là cố ý giết người.

Kết thúc thôi.”
Nói xong, anh gật đầu với cấp dưới của mình ở phía sau không xa, Cao Đại Thượng và Bùi Diệu đem còng tay lạnh băng tra vào tay Kỷ Hâm, vụ án này cuối cùng cũng kết thúc..

Chương 39: 39: Chân Tướng

Khi Diêm Tử Long vào lại phân cục Tân Hải, người đại diện Trương Đạt không ngại phiền dặn dò anh ta phải chú ý thái độ.
“Long Long à, bây giờ truyền thông đều biết chuyện xảy ra ở nhà cậu, chúng ta nhất định phải nói rõ ràng, dù sao cũng đừng nhất thời nhanh miệng, làm mọi chuyện dính dáng đến mình.”
“Nghe tôi, sau khi kết thúc, chúng ta mở cuộc họp báo! Bây giờ công việc trong tay đều bị hoãn lại, các nhà sản xuất đang xem tiến triển của sự việc, có thể qua được hay không thì tùy thuộc vào biển hiện lần này của cậu.”
Diêm Tử Long gật đầu.
Sắc mặt của anh ta không tốt, sau mấy ngày xảy ra chuyện, vì tránh né truy hỏi truyền thông cũng đã làm anh lao tâm khổ sức rồi, càng đừng nói đến bí mật không thể chạm vào kia.
Trên đời này không có tường nào mà gió không lọt qua được, khi Chu Thi Vận chết tất nhiên đã trở thành tin tức hot nhất hiện tại.

Cảnh sát không công bố kết quả điều tra nên phía truyền thông đã phát huy hết khả năng tưởng tượng của họ, dệt nên những câu chuyện hợp lý đến từng chi tiết.
Đặc biệt là vị siêu sao xưa này, trước khi chết còn nhiều lần có tai tiếng với tiểu thịt tươi, cuối cùng chết trong nhà tiểu thịt tươi, tình tiết vở kịch biến đổi bất ngờ, ly kỳ đặc sắc khiến người ta vỗ tay khen ngợi.
Diêm Tử Long không thấy được thi thể của Chu Thi Vận.
Anh biết được tình huống hiện trường từ miệng Cận Hải Dương.
Nghĩ đến việc cô chết một cách nhục nhã như vậy, anh liền cảm thấy sự phẫn nộ đến tột đỉnh.
Đi vào cửa phân cục Tân Hải, anh nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành ở cửa.
Anh có chút ngạc nhìn nhìn cô gái xinh đẹp, nhất thời không biết có phải

đối phương chờ mình hay không, có chút do dự dừng bước.
“Diêm Tử Long? Cùng tôi qua bên này.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu với anh, ý bảo anh đi theo.
Diêm Tử Long mơ hồ đi theo vào tòa nhà Trung Tâm Pháp Y.
Anh nhớ dường như cô ấy là pháp y trong vụ án của Chu Thi Vận, anh có chút không rõ, vì sao người tìm anh không phải Cận Hải Dương mà là Thẩm Lưu Bạch.
Không phải nói có tình huống trong vụ án muốn tìm anh xác minh sao?
“Mời ngồi.”

Thẩm Lưu Bạch chỉ vào sô pha trong phòng, lễ phép nói.
Căn phòng lớn như vậy chỉ có ba người.
Lý Thành im lặng khác thường, anh hiếm khi yên lặng như vậy, chỉ lẳng lặng nhìn thần tượng đẹp trai lạnh lùng trước mặt, trong mắt hiện lên sự phức tạp.
“Anh Diêm Tử Long, hôm nay mời anh đến đây là muốn cùng anh xác nhận một chuyện.”
“Thi thể cô Chu Thi Vận được phát hiện trong biệt thự của anh ngày X tháng X năm 20XX.

Bởi vì nguyên nhân chết của cô Chu còn tồn tại nghi vấn, căn cứ “Luật Tố Tụng Hình Sự” quy định, chúng tôi đã tiến hành giải phẫu thi thể, vì lúc đó anh không được xếp vào danh sách người thân nên không nói việc này với anh.”
Diêm Tử Long gật đầu, tỏ vẻ những việc này anh đã biết.
Chỉ nghe Thẩm Lưu Bạch nói tiếp.
“Trải qua việc giải phẫu khám nghiệm ở trung tâm, chúng tôi cho rằng nguyên nhân chết của cô Chu Thi Vận là do tắc nghẽn đường hô hấp trên dẫn đến ngạt thở.”
“Hiện tại nghi phạm đã nhận tội, sự việc kế tiếp chúng tôi cần hỏi ý kiến của anh.”
“Trong phòng ngủ trong nhà anh, tôi phát hiện vài sợi tóc nam.

Qua xét nghiệm, phát hiện DNA có quan hệ huyết thống với DNA của người chết, đây là kết quả báo cáo.”
Nói xong, Thẩm Lưu Bạch đưa một tập hồ sơ đến, sắc mặt Diêm Tử Long tái nhợt, mạnh mẽ cắn môi, kiên trì không đưa tay nhận.

Giọng anh ta hơi khàn, nhẹ nhàng hỏi.
“Đưa tôi làm gì? Thứ này chắc cô phải đưa chồng Chu Thi Vận chứ.”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
Cánh tay mảnh mai vẫn duy trì tư thế đưa đồ, tựa như thái độ đặc biệt kiên trì.
“Khi kiểm tra thi thể, tôi phát hiện cô Chu đã từng sinh con.

Bởi vì không có đưa tin nên chắc là độ tuổi cô ấy sinh con là trước khi kết hôn.”
“Nên dựa theo kết luận này suy đoán, con của cô Chu chắc ở khoảng độ tuổi 19 đến 21 tuổi.”
“Anh Diêm, thứ cho tôi nói thẳng.

Anh và cô Chu đã nhận nhau, vì sao còn muốn phủ nhận?”
Ầm!
Tay Diêm Tử Long đập mạnh lên mặt bàn.
Anh ta hung dữ nhìn chằm chằm Thẩm Lưu Bạch, dừng như muốn xông lên đánh cô ngay lập tức, Lý Thành sợ đến mức đứng lên, đem cô gái gầy yếu che phía sau.
“Cô thì biết cái gì? Bà ta vứt bỏ tôi nhiều năm như vậy, khi tôi đau khổ nhất, bối rối nhất thì bà ta không ở cùng, bây giờ lại khoa tay múa chân nói gì mà bù đắp cho tôi, dựa vào cái gì muốn tôi nhận bà ta?”
“Người đàn ông kia không sinh được con! Cho nên bà ta mới nhớ tới đứa con trai này.

Khi bà ta ném tôi ở viện phúc lợi thì bà ta đang nghĩ gì? Không phải là cảm thấy tôi sẽ gây trở ngại cho con đường nổi tiếng của bà ấy sao?”
“Nếu như vậy, vì sao còn muốn sinh tôi ra? Chỉ sinh không nuôi thì xem là loại mẹ gì?”
“Bây giờ cô nói với tôi chuyện này làm gì? Bà có có cuộc sống riêng, có gia đình, có chồng, tôi và bà ta không có quan hệ gì.

Cô vừa nói đã bắt được hung thủ vậy bây giờ tôi không còn bị hiềm nghi nữa đúng không? Làm…Ơn…Đừng…Ở…Đây…Lãng…Phí…Thời…Gian…Của…Tôi!”
Thẩm Lưu Bạch đẩy Lý Thành ra, lẳng lặng nhìn Diêm Tử Long một lúc

lâu, giống như đôi mắt tĩnh lặng xa xăm, không mang theo chút thương xót nào.
“Anh đúng là không phải hung thủ, nhưng người thân thật sự của người chết, cũng chỉ còn một mình anh.”
Cô lạnh nhạt nói.
“Nếu anh không muốn, chúng tôi sẽ đưa kết quả nghiệm thi của cô Chu cho công ty xử lý, quan hệ giữa anh và cô Chu chúng tôi sẽ không công bố, cuộc sống của anh sẽ không có gì thay đổi.”

“Nếu anh muốn, chúng tôi sẽ giao cho anh thi thể của cô Chu.”
Trong phòng yên tĩnh một lúc lâu.
Thẩm Lưu Bạch yên lặng ngồi trên ghế, lưng thẳng như tượng, cô đang kiên nhẫn chờ đợi lựa chọn của đối phương.
Diêm Tử Long vẫn đang cúi đầu, không nói một lời nhìn mặt đất, không biết đang nghĩ gì.
Một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn của anh ta vang lên trong không gian tĩnh lặng.
Anh ta dường như đã có quyết định, hơi thở cả người đã dịu lại, cơn tức giận và cáu kỉnh ban đầu cũng biến mất không dấu vết.
“Là chồng bà ta giết đúng không?”
“Bà ta đã đoạn tuyệt quan hệ với người thân, chỉ có người nhà hợp pháp giết bà ấy…nên mới nói chỉ còn lại một mình tôi, có phải hay không?”
“Nếu…Nếu tôi mặc kệ…Bà ấy có phải sẽ thành cô hồn dã quỷ…”
“Hậu sự có thể giao cho công ty xử lý, chúng tôi chỉ báo cho người nhà người chết, anh chọn thế nào là tự do của anh.”
Diêm Tử Long chậm rãi lắc đầu.
Anh ta suy sụp cúi người, đem mình ôm lại thành một khối, lẩm bẩm nói.
“Viện phúc lợi của tôi cũng có người già trong đó.

Họ luôn nói con cái họ bất hiếu, tương lai không có ai đánh cờ cùng, tôi có đi cũng không an tâm…”
Nói tới đây, anh ta bỗng nhiên thở dài, giọng nói nghẹn ngào.
“Khi…khi bà ấy tìm được tôi, tôi đang làm việc cho công ty giải trí, vì không trả nổi phí huấn luyện, nên cố gắng nhiều năm cũng không thể ra mắt, chỉ có thể kiếm sống bằng nghề vũ công.”
Anh ta ngẩng đầu, khóe mắt có nước mắt, chỉ là mạnh mẽ không muốn rơi.
“Ngày đó thật khổ, cũng may từ nhỏ đã quen, giờ nghĩ lại, cũng không biết

đã kiên trì thế nào.”
“Là bà ấy nhận ra tôi trước, bà ấy lôi kéo tôi nói bà ấy là mẹ tôi về sau sẽ chiếu cố tôi thật tốt, đền bù những thua thiệt của tôi.

Bà ấy tìm giám đốc công ty tôi, dựa vào quan hệ để tôi được ra mắt, còn làm phim thần tượng để lăng xê cho tôi.”
“Chuyện gì tôi cũng nghe bà ấy, kịch bản, xã giao, biểu diễn, thậm chí mỗi ngày ăn gì mặc gì, tôi cũng chưa từng chống đối bà ấy.”
“Chỉ trừ một chuyện, tôi…có tình cảm với một người.”

Diêm Tử Long lau mặt.
Anh ta biết những lời này không nên nói.
Chỉ là đối mặt với đôi mắt dường như đã biết tất cả, anh liền không nhịn được nói ra dục v0ng của mình, đem tâm tư bị đè nén nói hết tất cả.
“Bà ấy không đồng ý.”
“Bà ấy muốn tôi và người đó đoạn tuyệt quan hệ, chỉ là tôi không muốn.”
“Tôi thích một người như vậy, vì sao phải từ bỏ?”
“Chỉ cần tôi cẩn thận một chút, truyền thông sẽ không biết, tôi sẽ bảo vệ kỹ bí mật của mình.”
“Chỉ là…Bà ấy không tin tôi.”
“Bà nói năm đó bà đi sai một bước này nên không thể nhìn tôi mắc phải sai lầm đó, bà ấy bắt đầu theo dõi hành tung của tôi, sau đó cuối cùng liền mỗi ngày đến nhà tôi canh tôi.”
“Tôi hỏi bà ấy bà điên rồi sao? Nếu bị phóng viên chụp được thanh danh của bà sẽ bị hủy!”
“Chỉ là…Chỉ là bà ấy nói…Bà ấy thà hủy hoại chính mình, cũng không muốn tôi mắc sai lầm…”
“Thật buồn cười…”
“Bà ấy nói bà ấy thà hủy hoại chính mình…”
Diêm Tử Long ngẩng đầu, nước mắt đã chảy dài trên má, môi anh hơi nhếch lên, cố gắng nở nụ cười gượng gạo.
“Ngày đó, tôi thật sự nhịn không được đến tìm người đó, cùng người đó ở bên nhau.

Tôi biết bà ấy sẽ tức giận, tôi gạt bà ấy, lén đi, tôi nghĩ lần này mọi chuyện sẽ ổn thôi.”
“Không nghĩ đến lần này…sẽ không gặp lại bà ấy nữa!”

“Những tin đồn viết tôi và bà ấy…thật vớ vẩn…chúng tôi là mẹ con đó!”
“Trước kia bà ấy hy vọng tôi thừa nhận bà ấy, thế nhưng tôi chưa từng gọi bà ấy là mẹ.”
“Bây giờ bà ấy không còn nữa, vì sao tôi không thể cho bà ấy ra đi thanh thản chứ?”
“Bác sĩ Thẩm, tôi là con của người chết Chu Thi Vận, tôi mong cô cho tôi lấy lại di thể của mẹ tôi.”.

Chương 40: 40: Dư Âm

Một ngày sau, phân cục Tân Hải đã mở cuộc họp báo, công bố tất cả thông tin trong vụ án của Chu Thi Vận.
Buổi chiều cùng ngày, Diêm Tử Long mở cuộc họp báo, công khai thừa nhận quan hệ mẹ con giữa mình và Chu Thi Vận, cũng công bố kết quả báo cáo xét nghiệm DNA.
Anh ta thừa nhận vì mình và mẹ đều là nghệ sĩ, trước kia không thừa nhận là vì lo lắng cho hình ảnh của mẹ sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

Bây giờ người thân qua đời, anh đã tiếp nhận mọi chuyện xử lý hậu sự cho mẹ.
Trong khoảng thời gian ngắn, dư luận sôi nổi lên.
Tin đồn trong hai năm qua là tin đồn ồn ào náo nhiệt nhất, không nghĩ đến sự thật là như vậy.
Mọi người đều biết Diêm Tử Long lớn lên trong viện phúc lợi, Chu Thi Vận sinh con khi còn trẻ, chắc là đã có một đoạn quá khứ đen tối.
Nhưng người cũng đã chết, không ai còn muốn đi truy cứu vấn đề đạo đức của cô ấy.
Bây giờ, vấn đề mọi người quan tâm là Diêm Tử Long có thể thừa kế bao nhiêu tiền từ tài sản của Chu Thi Vận, công ty điện ảnh dưới danh nghĩa của cô ấy và phòng làm việc cá nhân muốn xử lý như thế nào, Diêm Tử Long từ một tiểu thịt tươi đa tài đã trở thành một nhà đầu tư, nhà sản xuất trẻ tuổi nhất trong giới giải trí, mọi động thái của anh đều nhận được sự chú ý của mọi người.
Mà ngôi sao nóng bỏng tay này lại đang tránh ở trong phòng của Trung Tâm Giám Định Và Pháp Y Hải Đô, dáng vẻ cuộc sống không còn gì luyến tiếc.
“Vẫn là ở nơi này của cô là thanh tịnh nhất.”
Diêm Tử Long không để ý hình tượng nằm trên sô pha, đôi chân dài gác lên

bàn trà, lười biếng ngáp dài.
Đây là văn phòng của Thẩm Lưu Bạch.
Sau sự việc lần trước, anh thường chạy đến đây, nghiễm nhiên xem nơi này như căn cứ bí mật để tránh né truyền thông.
Dường như anh ta rất thích tán gẫu với Thẩm Lưu Bạch.

Trên thực tế, phần lớn thời gian đều là anh ta nói,Thẩm Lưu Bạch bận làm việc, trên cơ bản không nhận được phản hồi.
Nhưng mà Diêm Tử Long cũng không để ý.

Anh chỉ cần một không gian để chia sẻ, đem những lời khó nói thoải mái nói ra hết, sau đó lấy lại tinh thần tiếp tục đi về phía trước.
“Bọn họ nói tôi thừa kế di sản trị giá cao, thật ra không có khoa trương như vậy.”

“Trước đó 90% tiền công ty đầu tư vào “Bà Chủ Hoa Khôi Của Tôi”, tuy rằng ratings không tệ nhưng số tiền này còn chưa được quyết toán, hiện tại công ty còn có thể hoạt động đã không tồi rồi.”
“Lúc mẹ tôi còn sống đang thảo luận một kịch bản, may là còn chưa đạt thành thỏa thuận ban đầu nên chưa ký hợp đồng, nếu không tiền vi phạm hợp đồng cũng là một con số không nhỏ.”
“Còn lại là tài sản trong hôn nhân, trước tiên tôi phải để cho tên khốn kia, nhất thời không thể động đến.”
“Tên khốn kia chắc sẽ bị phán án tử hình, khi hắn đi thi hành án tôi có thể đi xem không, tôi muốn tận mắt thấy hắn gặp báo ứng…Báo thù thay cho mẹ tôi!”
“À, đúng rồi, gần đây, tôi có viết một bài hát, tôi cảm thấy khá hay, hát cô nghe nha…”
Diêm Tử Long vừa nói, vừa lén quan sát phản ứng của Thẩm Lưu Bạch.
Anh phải thừa nhận, vị pháp y lạnh lùng này thật xinh đẹp.
Làn da trắng nõn, mềm mại, các đường nét trên khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp, ngay cả khuôn mặt vô cảm cũng khiến người ta cảm thấy thư thái, vui vẻ.
Cô có một đôi mắt đen trắng rõ ràng, giống như mặt hồ lạnh nhất phương bắc, sâu thẳm, yên bình và tĩnh lặng.
Cô vẫn luôn rất an tĩnh.
Mỗi lần anh nhìn thấy cô, cô luôn bận rộn với công việc của mình, thậm chí

còn không thèm nhìn anh, cô cũng chưa từng để ý đến một người đàn ông đẹp trai tuấn tú đang đứng bên cạnh mình.
Anh không rõ anh có cảm giác gì với cô, chỉ cảm thấy ở bên cạnh cô rất an tĩnh, sự nóng nảy trong lòng dần giảm đi.
Cho dù cô chưa từng đáp trả.

Trước đây, anh vẫn luôn cho rằng người mình thích là đồng đội cùng ra mắt với mình!
“Này, Tiểu Bạch, tối nay cô…”
Cận Hải Dương mới vừa đi đến cửa văn phòng, thấy được dáng vẻ không chút hình tượng nào của Diêm Tử Long, nét mặt đang tươi cười liền xụ mặt xuống.
“Cậu ở đây làm gì?”
Diêm Tử Long nhìn anh khinh thường.
“Tôi tới gặp bạn, đại cảnh sát Cận, tôi không phải người bị hiềm nghi, việc này mà anh cũng quản à?”
Cận Hải Dương bật cười trước thái độ kiêu ngạo của cậu ta.
Anh ta cũng không quan tâm Diêm Tử Long, ánh mắt chăm chú nhìn Thẩm Lưu Bạch.
“Tiểu Bạch, cô nói một chút với bảo vệ trung tâm đi, sao mà loại người nào cũng có thể cho vào vậy, việc này không phải sẽ ảnh hưởng đến công việc thường ngày sao!”

“Gọi ai là loại người nào vậy chú, tôi là bạn của cô ấy!”
Diêm Tử Long từ trên sô pha đứng lên, nâng cằm khinh thường nhìn người đàn ông đối diện.
Chỉ là, chiều cao của cậu ấy thực sự không thể so với đội trưởng Cận, cổ muốn gãy nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy cằm đối phương.
“Bạn sao? Bạn gì?”
Cận Hải Dương liếc anh ta với nụ cười có như không, cho thấy anh không tin vào loại quan hệ trèo cao này.
“Cùng học chung trường trung học…nhưng mà tôi hơn anh ta 8 khóa.”
Thẩm Lưu Bạch chậm rãi nói.
Nghe nói như vậy, Cận Hải Dương không nhịn được bật cười.
“Được rồi, bạn nhỏ, thế giới của người lớn cậu đừng theo làm phiền.”
“Tốt nhất cậu nên trở về ca hát nhảy múa, lừa gạt tình cảm mấy cô gái nhỏ đi, thừa dịp cậu có chút danh tiếng đi kiếm chút tiền đi, tóm lại cái gì nên

làm thì làm, đừng gây rắc rồi cho đất nước.”
Diêm Tử Long bị giọng điệu dạy dỗ con nít làm cho tức giận.

Anh định mỉa mai lại thì điện thoại di động bỗng vang lên.
Là người đại diện, Trương Đạt.

gọi anh đi tham dự lễ tưởng niệm Chu Thi Vận.
Diêm Tử Long xách ba lô lên, đội nón, đeo kính và khẩu trang vào, nhanh chóng cải trang chính mình.
“Tối thứ tư tuần sau có buổi họp bạn trường trung học, cô nhất định phải đi nha, đến lúc đó tôi lái xe đến đón cô, như vậy nha!”
Anh ta để lại một câu rồi vội vã đi ra ngoài.
“Cái gì đây?”
Cận Hải Dương đi đến bàn trà trước sô pha, chỉ vào một tờ giấy để trên đó.
“Đây là tên nhóc kia viết?”

Anh nhìn lướt qua nội dung, cười nhạo nói.
“Tình Yêu Băng Lửa? Cái quái gì vậy?”
Thẩm Lưu Bạch quay đầu lại nhìn anh một cái, cũng không ngừng tay làm việc.
Năm nay, cô có hạng mục nghiên cứu khoa học ở Học Viện Hình Cảnh cần hoàn thành, đây là thời gian trọng điểm, điều này chủ nhiệm Ngô đã nói trước khi cô đến trung tâm làm việc.
Thấy Thẩm Lưu Bạch không để ý tới anh, đại đội trưởng Cận quay lại đọc lên tờ giấy kia: “Chưa từng nghĩ chúng ta sẽ gặp nhau như vậy, không đúng thời gian, không đúng địa điểm, khi mà anh sợ hãi nhất, em lại ở trước mắt anh.”
“Trái tim anh đã rung động, với ngọn lửa giận dữ đang bùng cháy, khoảnh khắc khi sắp rơi xuống vực thẳm, anh đã nhìn thấy biển băng.”
“A! Mắt em là biển băng rộng lớn! Đóng băng hết đau khổ, cứu rỗi con người anh.”
Cận Hải Dương ném tờ giấy lên bàn.
“Ai đây? Chắc cậu ta viết về cô đúng không?”
“Cái gì mà biển băng rộng lớn, đóng băng hết đau khổ…Cậu ta cho rằng ở đây là bệnh viện đông lạnh à.”.

||||| Truyện đề cử: Tổng Tài Ác Ma Và Cô Dâu Đến Từ Địa Ngục |||||

“Thẩm Lưu Bạch, tôi thấy cậu ta không hài lòng với kết quả nghiệm thi, muốn lươn lẹo để mắng cô đó.”
Thẩm Lưu Bạch lười hỏi xem anh đang phát điên vì cái gì, cô mở thùng dụng cụ lấy ra ống máu, cẩn thận quan sát, ghi số liệu vào sổ.
Cận Hải Dương tự mình nói cũng chán, cũng không tức giận.
Anh cúi người nhặt tờ giấy lên, xé tờ giấy đó, nhắm chuẩn ném vào thùng rác.
“Vụ án Kỷ Hâm giết người đã được phê duyệt, chứng cứ cũng đầy đủ, thời gian nay đang chuyển giao cho viện kiểm soát.”
Anh nói chuyện, trong lòng biết chắc phải làm thế nào mới có được sự chú ý của Thẩm Lưu Bạch.
“Ông ta có nói vì sao lại giết người hay không?”
“Ông ta chịu nói mới lạ.”
Cận Hải Dương kéo ghế qua ngồi xuống, hứng thú nhướng mày.
“Nhưng mà, chúng tôi tìm được nhật ký của ông ta, chậc chậc, động cơ phạm tội rất rõ ràng.”
Thấy Thẩm Lưu Bạch cảm thấy hứng thú, Cận Hải Dương liền tỉ mỉ nói rõ nguyên nhân.
“Mấy năm nay Kỷ Hâm phát triển không tốt, không có con, ông ta vẫn nghĩ do vợ có vấn đề.”
“Nhưng tiền trong nhà đều ở trong tay Chu Thi Vận, ông ta muốn ra ngoài phát triển cũng không được.”
“Không nghĩ đến hai năm trước, Chu Thi Vận nói với ông ta đã tìm được đứa con thất lạc của mình, còn muốn toàn lực bồi dưỡng cậu ấy, ông ta cảm thấy địa vị và tài sản của mình bị uy hiếp nên muốn hủy diệt Diêm Tử Long.”

“Lúc đầu tạo tin đồn, sau đó liền lên kế hoạch giết người, trong nhật ký viết lại kế hoạch tỉ mỉ, còn có quy luật sinh hoạt của Diêm Tử Long.”
“Quyển nhật ký này vốn phải bị đốt.

May là cô trợ lý kia luyến tiếc, đem giấu đi, bây giờ chúng ta mới có được chứng cứ quan trọng để buộc tội ông ta.”
Nói tới đây, Cận Hải Dương thở dài một hơi.
“Con người đúng là sinh vật kỳ lạ, những thứ không thể nói ra thì viết ra, còn muốn giữ làm kỷ niệm.”
“Đó là một phương thức biểu đạt cảm xúc.”

Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.
“Vậy, tên nhóc kia xem Trung Tâm Pháp Y như nhật ký sao?”
Cận Hải Dương cười như không nói.
“Tiểu Bạch, tính chất công việc của chúng ta đặc biệt, tiếp xúc với người trong giới giải trí sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt.”
“Tôi biết rồi, lần sau tôi sẽ nói rõ với cậu ta.”
Thẩm Lưu Bạch đáp ứng ngay lập tức.
Cô nghe lời như vậy, ngược lại khiến Cận Hải Dương đang có một đống lời muốn nói đều phải nuốt vào bụng, nhất thời không biết phải nói gì mới tốt.
Một lúc lâu sau, anh mới ngượng ngùng nói.
“Trong lòng cô hiểu rõ là được, tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở một chút…”
“Chờ tổ chức tiệc trong đội, chúng ta cùng nhau đi, tối nay chúng ta cùng nhau về nhà.”
Thẩm Lưu Bạch cầm ống nghiệm trên tay hơi dừng lại một chút.
“Tôi còn phải làm việc, báo cáo bước đầu của hạng mục tôi phải giao cho học viện, chỉ còn lại hai ngày, anh giúp tôi nói với đội Hình Sự một tiếng, nói có lòng rồi, tôi tiếp nhận.”
Cận Hải Dương kinh ngạc một lúc lâu, khó khăn phát hiện mình bị Thẩm Lưu Bạch cự tuyệt.
Từ khi biết cô đến giờ, cô chưa từng thẳng thắng từ chối anh, hôm nay bị làm sao vậy?
Anh đột nhiên cảm thấy mình hoàn toàn không thể chấp nhận lời từ chối của cô, mặc dù một việc có hay không cũng được, trong lòng lại chịu sự tổn thương ngàn lần, tàn nhẫn nhất chính là không có chút chuẩn bị tâm lý.
Cho dù cô có lý do hợp lý như vậy.
“Vậy được rồi…Cô làm việc đi…Tôi…Không làm phiền cô nữa, tôi đi trước đây.”
Nói xong, anh như bị ma quỷ đuổi theo, xoay người mở cửa, nhanh chóng rời khỏi..

Chương 41: 41: Tâm Tư Của Cận Hải Dương

Mấy ngày nay, bầu không khí ở tầng 3 phân cục Tân Hải không tốt lắm.
Tinh mắt đều nhận ra đại đội trưởng Cận gần đây đã bị bao phủ bởi một tầng áp suất thấp.
Chẳng những ít nói, mà còn không thấy cười lần nào.
“Là do giận dỗi với giáo sư Thẩm.”
Bùi Diệu khẳng định.
Anh ta đang ngồi trong văn phòng với một cặp kính râm trên trán, nói như thầy bói.
“Mọi người thấy không, hai ngày nay lão đại đến rất sớm? Trước kia, anh ấy sẽ cùng giáo sư Thẩm ăn sáng rồi mới đi làm, bây giờ ngày nào cũng ngồi ăn một mình trong căn tin!”
“Cũng đúng, lần trước liên hoan giáo sư Thẩm không đến, nhìn mặt anh ấy như bị ngựa kéo.

Lý Thành nói gần đây cái tên tiểu thịt tươi gì đó thường đến tìm giáo sư Thẩm, tôi thấy tám phần là lão đại bị đá rồi.”
Vương Tiểu Bạng đối diện anh ta nháy mắt nói theo.

“Người ta là thần tượng đó, rất biết cách quảng bá hình ảnh của mình, người thường như chúng ta sao có thể so được?”
“Nghe nói hiện nay mấy cô gái trẻ đều thích thể loại mỹ nam này, môi hồng răng trắng da mịn, nam tử hán chúng ta vốn không có thị trường cạnh tranh.”
“Nhan sắc lão đại thật ra cũng đạt tiêu chuẩn, nhưng ảnh ở trong miếu hoà thượng đã lâu, cứ xem con gái như con trai, vốn không có thương hoa tiếc ngọc.”
“Không dịu dàng…lại dễ cáu kỉnh…đúng là chịu không nổi.”
Đang nói, cũng không biết anh ta nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên bật cười thành

tiếng “ha ha ha”, vẻ mặt cực kỳ đáng khinh.

“Nếu lão đại đem tiền trong nhà công bố ra ngoài, tìm một cô bạn gái chắc không thành vấn đề.”
Bùi Diệu thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ.
“Đương nhiên rồi, không phải tôi nói giáo sư Thẩm tham giàu sang.”
“Nhưng mà có tiền lại không cần, có phải có chút lãng phí không…”
“Ngoại trừ khuôn mặt, tiền và thân hình, lão đại còn có gì để hấp dẫn con gái! Nghĩ như vậy cũng không sai đâu.”
Đang nói, chợt thoáng thấy một bóng người cao lớn vội vàng vụt qua đi xuống lầu, lập tức có một đám người hưng phấn vây xem.
“Nhìn đi, tôi nói có sai đâu?”
“Tan ca lão đại liền đi đến Trung Tâm Pháp Y kế bên, có thanh niên nào nhiệt tình can đảm cùng tôi qua đó xem náo nhiệt không.”
Lời vừa dứt, mọi người lập tức huyên náo hẳn lên.
Đừng thấy náo nhiệt mà đi nhiều chuyện, nếu thật sự qua đó xem náo nhiệt, chính là tìm đường chết, đứa ngốc mới đi!
Cận Hải Dương không biết cấp dưới của mình đều cố nhịn việc muốn xem náo nhiệt của anh.
Mấy ngày nay anh đúng là không được tự nhiên, cô đơn trong lòng, cảm thấy như thiếu gì đó, không vực dậy được tinh thần.
Đã năm ngày anh không gặp Thẩm Lưu Bạch.
Nhà cô mấy ngày nay cũng chưa mở đèn, sáng anh gõ cửa cũng không có ai trả lời.

Nghe nói cô có việc về Học Viện Hình Cảnh, anh gửi tin nhắn hay gọi điện thoại cũng không được hồi âm.
Người này như bỗng nhiên biến mất.
Sáng hôm nay, theo thói quen nhìn thoáng qua hòm thư của cô, phát hiện bên trong chồng chất báo và tờ rơi quảng cáo chưa được đem đi, anh đoán cô vẫn chưa trở về.
Anh sống một ngày như một năm, khó khăn lắm mới đến lúc tan ca, liền chạy đến Trung Tâm Pháp Y tìm cô.
Anh không biết là đi để làm gì, nhìn thấy cô thì sẽ nói gì, nhưng không thấy được người ở trong lòng anh sẽ không yên tâm.
Mới vừa đi đến trước cửa Trung tâm Pháp Y, Cận Hải Dương liền thấy được hình bóng quen thuộc kia.

Trong tay cô cầm một tập hồ sơ, vừa đi vừa xem, đang đi từ hướng cửa đến gần chỗ của anh.
Hôm nay, Thẩm Lưu Bạch mặc một chiếc đầm ren màu hồng nhạt, đường may mỏng manh tôn lên những đường cong trên cơ thể cô một cách sắc nét và sống động, mái tóc hơi xoăn rũ trên đôi má trắng nõn, phần đuôi tóc được uốn xoăn nhẹ trông như một con búp bê thanh tú.
Chỉ nhìn thoáng qua một cái, sự trống vắng trong năm ngày của Cận Hải Dương như được nuốt hết vào bụng, mà sau đó là một sự ngọt ngào bất đắc dĩ.
Chỉ với cái nhìn thoáng qua ở hiện trường vụ án kinh hoàng kia, anh phải thừa nhận, cô gái này rất hấp dẫn anh.

Đặc biệt là khi cô nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt đen như ngọc đó, lần đầu tiên trong đời tim anh đập loạn nhịp.
Điều thực sự khiến anh cảm thấy khác lạ là ngày cô chuyển đến ở cạnh nhà anh.
Anh thấy cô ôm nước sốt cà chua bối rối, thấy trong bếp nhà cô chất đầy mì ăn liền, lần đầu tiên anh xúc động muốn chăm sóc cho một người.
Đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc gần với một cô gái như vậy.

Ban công nhà họ chỉ cách nhau nửa bước chân, cô đứng ở đó, anh có thể ngửi được rõ ràng mùi hương trên người cô.
Nhẹ nhàng, có chút dịu dàng, còn thoang thoảng mùi hương cám dỗ, máu trong người anh đều lưu thông nhanh hơn rất nhiều.
Người ta hiểu lầm quan hệ giữa anh và cô.

Tuy anh luôn phủ nhận, nhưng trong lòng lại không hoàn toàn bài xích ý tứ đó, thậm chí còn vô ý mặc kệ tin đồn ái muội này bị truyền đi.
Khi anh đề nghị tái diễn hiện trường lần trước đúng là anh vô tình.
Nhưng từ khi cô nằm trên sô pha, mọi việc đã hoàn toàn thay đổi.
Anh dùng sự tự chủ lớn nhất đời này cưỡng bách mình bình tĩnh lại, lại không thể xóa đi ký ức và tưởng tượng của mình.

Cảnh tượng đêm đó, anh đã gặp lại vô số lần trong giấc mơ.
Anh không thể giải thích tâm trạng của mình là thế nào, nhưng bản năng của anh muốn chiếm vị trí bên cạnh cô, để những người đàn ông khác không có cơ hội tiếp cận cô.

Anh vẫn luôn biết mình là người bá đạo, nhưng phàm là thứ anh nhìn trúng thì anh nhất định liều mạng đạt được.

Anh chưa từng thích cô gái nào khác, Thẩm Lưu Bạch chính là người đầu tiên.
Buổi tiệc liên hoan tối hôm đó, anh biết cô cố ý từ chối, lúc đó trong lòng anh bối rối, cũng không nói gì nữa.
Mấy ngày tiếp theo cũng không gặp cô, cũng không có tin tức của cô.

Anh cho rằng cô đang giận, nhịn hai ngày mới đến Trung Tâm Pháp Y gặp cô, lại nghe Lý Thành nói cô về Học Viện Hình Cảnh làm nghiên cứu rồi.
"Trở về đó làm cái gì?"
Anh tùy ý hỏi, cố gắng làm ra vẻ mình không quá để ý.
"Cũng khó nói, hạng mục nghiên cứu này đã tiến hành rất lâu, nghe nói là có liên kết với tổ thực nghiệm, nếu giai đoạn hai của hạng mục này được thực hiện, giáo sư Thẩm sẽ phải đến phòng thí nghiệm ở Kinh Thành làm việc một thời gian."

Lý Thành có chút không chắc đáp.
Vậy là sẽ không đến Trung Tâm Pháp Y nữa.
Tâm trạng Cận Hải Dương như ở đáy vực, cả người đều lười biếng, làm gì cũng không có tinh thần.
Anh cảm thấy như mình bị vứt bỏ.

Khó khăn lắm mới muốn gần gũi một người, mình còn chưa bước nửa bước, người ta đã xoay người đi xa.
Bài hát của tiểu thịt tươi kia viết một câu khá hay, mắt em là biển băng, chỉ cần nhìn một cái sẽ liền sa vào, đóng băng trong biển vĩnh viễn không thể rời đi.
Cứ tiếp tục làm việc ngày qua ngày, đến khi tan ca lại đứng ở trên ban công nhà mình, Cận Hải Dương cảm thấy trong lòng thật mơ hồ.
Ngày hôm qua, anh nhịn không được nhảy qua nhà Thẩm Lưu Bạch, thông qua cửa sổ sát đất nhìn vào trong.
Bên trong chỉ thấy một mảnh tối đen yên tĩnh, không hề có dấu hiệu có người trở về.
Anh đứng đó thật lâu, mong ngay lập tức ánh đèn bên trong sẽ sáng lên, có một hình bóng quen thuộc cánh cửa to lớn kia được mở ra rồi có một hình

bóng quen thuộc sẽ một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của anh.
Mà bây giờ, người mà anh mong nhớ ngày đêm đã ở trước mắt anh, anh cảm thấy như mình đã trải qua nửa đời người.
“Về rồi sao?”
“Nhắn tin cho em sao lại không thấy em trả lời?”
Anh lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, trong lòng vui sướng dâng trào.
Giờ khắc này, anh đã rõ mọi chuyện, anh thích cô gái này, Thẩm Lưu Bạch sẽ là của anh, ai cũng không thể chạm vào..

Chương 42: 42: Không Tự Nhiên

“Trở lại rồi sao?”
“Nhắn tin cho em sao em không trả lời vậy?”
Người đàn ông khoanh tay, thân hình cao lớn như núi che trước mặt Thẩm Lưu Bạch, hơi nheo mắt tỏ vẻ không vui.
“Mất di động, tôi luôn ở phòng thí nghiệm, còn chưa kịp mua cái mới.”
Cô nhẹ nhàng đáp.
Người đàn ông gật đầu, đưa tay kéo tay cô.
“Đi thôi.”
Thẩm Lưu Bạch muốn thoát ra, nhưng cô không chống lại sức của anh được, sau khi bị kéo đi vài bước, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ tức giận hiếm thấy.
“Đi đâu?”
“Đi trung tâm thương mại.”
Cận Hải Dương nhẹ giọng nói.
“Không phải di động của em bị mất sao, anh mua cái mới cho em.”
Anh quay đầu, cười như không nhìn cô trong chốc lát, rồi lại kéo tay cô ra ngoài.

Kéo cô lên xe, thắt dây an toàn cố định cô ngồi trên ghế, người đàn ông mới cảm thấy trong lòng kiên định hơn.
Nên như vậy, cô nên ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, đừng đi đâu!
Anh khởi động xe, nhấn chân ga lao xe đi, mau chóng đưa xe ra đường.
“Di động mất rồi không biết gọi điện thoại sao? Em biến mất không thấy tăm hơi, anh còn tưởng em mất tích rồi.”
Xe chạy được một đoạn, giọng nói lười biếng của người đàn ông đột nhiên vang lên.
Một tay anh giữ tay lái, một tay xoa cằm mình, thỉnh thoảng nhìn vẻ mặt Thẩm Lưu Bạch qua kính chiếu hậu.

“Tôi đã nói với trung tâm rồi, ai cũng biết tôi về học viện.”

Thẩm Lưu Bạch kinh ngạc nói, cảm thấy anh hỏi một chuyện thật ngu ngốc.
Người đàn ông nghẹn lời trước thái độ tự nhiên của cô.
Khi rời đi, cô không chỉ xin nghỉ phép mà còn giải thích chi tiết về công việc tiếp theo của mình, mọi người trong trung tâm đều biết, chỉ là cô không nói cho anh biết.
Nhưng mà, anh cũng đâu có lập trường gì để yêu cầu cô khai báo lịch trình của mình?”
Trong xe lại chìm vào yên tĩnh.
Trong lòng đại đội trưởng Cận không thoải mái, đạp mạnh chân ga.

Xe như mãnh hổ chạy như bay, nhanh chóng chạy đến trung tâm thương mại lớn nhất Hải Đô.
Dừng xe lại, anh lập tức kéo Thẩm Lưu Bạch vào cửa hàng điện thoại.
“Lấy căn cước ra đi, mua số điện thoại trước.”
Thấy cô không làm gì, người đàn ông nâng một bên mày.
“Sao vậy? Em muốn anh ra tay sao?”
Thẩm Lưu Bạch trừng mắt nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng vẫn bị sự kiên trì của anh đánh bại, ngoan ngoãn lấy thẻ căn cước ra.
“Lấy hai số điện thoại, loại số dành cho tình nhân.”
Cận Hải Dương lấy thẻ căn cước của mình ra, đưa đến trước quầy.
Anh đè tay muốn lấy lại thẻ căn cước của cô, quay đầu nhìn cô nhe răng cười tà ác.
“Nghe lời.”
Sau khi chọn xong số và điện thoại, Cận Hải Dương lấy số mình lưu vào danh bạ của Thẩm Lưu Bạch.
“Đây là số cá nhân của anh, giống với dãy số WeChat.

Nếu gọi cho anh thì gọi số này.”
Anh chỉ vào điện thoại đôi nói.
Thẩm Lưu Bạch thầm trợn mắt.
Thật muốn ném cái điện thoại này đi, tốt nhất là ném cả hai cái, thêm một trăm cái nữa cũng không muốn dùng.
Cô không nói gì, lấy điện thoại bấm một chút, sau đó “Ting ting”, điện thoại Cận Hải Dương hiện ra tin nhắn.
Thẩm Lưu Bạch chuyển khoản vào tài khoản số XXXXXXXXXX của bạn

8000 vạn.
Cận Hải Dương bị cô chọc vui vẻ.
“Sao rồi…Sợ anh đây không trả nổi số tiền này sao?”
Anh đưa tay bấm vài cái, đem tiền chuyển trả lại, điện thoại còn chưa bỏ vào túi thì tin nhắn chuyển khoản lại vang lên.
“Nè! Em muốn phân rõ vậy sao.”
Anh bình tĩnh trừng mắt nhìn Thẩm Lưu Bạch một lúc lâu, đưa tay kéo cô ra ngoài.
“Đi thôi.”
Thẩm Lưu Bạch chưa kịp chuẩn bị, bất ngờ bị anh kéo đi, muốn ngã, cô vừa kinh ngạc vừa giận hỏi.
“Đi đâu?”
Chỉ thấy người đàn ông lộ ra nụ cười không có thành ý.
“Đi ăn cơm, anh đây vừa nhặt được chút tiền, đủ để chúng ta ăn một buổi tối ngon lành, nếu còn dư, chúng ta còn có thể đi tắm suối nước nóng gì đó…”
Thẩm Lưu Bạch dùng sức thoát khỏi tay anh, lui về phía sau vài bước lắc đầu nói.
“Không được, tối nay tôi có hẹn.”

Nghe cô nói vậy, đôi mắt của người đàn ông nheo lại một cách nguy hiểm, anh liếm khóe môi, khoanh tay trước ngực, trầm ngâm nhìn cô gái trước mặt.
“Hẹn với ai? Mặc đẹp như vậy, anh còn tưởng em chuyển giới rồi”
Thẩm Lưu Bạch không quan tâm đến sự mỉa mai chua ngoa trong lời nói của anh.
Cô nhìn qua đồng hồ trên cổ tay, nhíu mày nói.
“Tôi đi họp bạn học cũ, thời gian cũng tới rồi, tôi đi trước.”
Cô hướng đến cửa trung tâm thương mại, mới quay người đã bị một người cản đường đi.
Nhìn lại, vẫn là Cận Hải Dương.

Chỉ thấy anh khoanh tay, lười biếng chặn trước mặt cô, một chút cũng không có ý nhường đường.
“Tôi bị muộn rồi.”
Thẩm Lưu Bạch trừng anh, anh cũng không để ý quay đầu, vô ý hỏi.
“Ở đâu?”

“Cái gì ở đâu?”
Thẩm Lưu Bạch bị anh hỏi một vấn đề không đâu vào đâu nên sửng sốt.
“Không phải em đi họp mặt bạn học cũ sao? Anh hỏi em đi đâu?”
“Nhà hàng Bắc Sơn.”
Nghe cô nói vậy, người đàn ông hơi bĩu môi, trên mặt tràn đầy sự khinh thường.
“Ồ, bạn cùng lớp sao, chính là họp mặt bạn trung học lần trước Diêm Tử Long nói hả?”
“Mấy giờ bắt đầu?”
Thẩm Lưu Bạch trừng mắt nhìn anh lúc lâu cũng không thấy anh có hành động gì, trên mặt tức giận đỏ ửng.
Từ trước đến nay cô ít khi tức giận, có thể bị chọc tức đến vậy cũng là lần đầu.
“Anh hỏi kỹ vậy làm gì?”
Cô bất đắc dĩ hỏi.
“Đưa em đi.

Không phải em không muốn đến trễ sao, anh không hỏi rõ sẽ làm chậm trễ chuyện của em thì sao?”
“Trước đó không phải tên nhóc kia nói sẽ đến đón em sao, người đâu rồi?”
Anh cười nhạo.

“Anh thấy cậu ta không đáng tin, tự mình ra ngoài còn phải lén lút, sao có thể lo lắng cho em được!”
Nói xong, người đàn ông từ túi quần lấy ra chìa khóa xe bán tải.
“Đi thôi, không phải nói là nhà hàng Bắc Sơn sao, trong nửa tiếng nhất định có thể đến đó!”
Thẩm Lưu Bạch bất lực trước thái độ lưu manh của anh.
Từ trung tâm thương mại đến nhà hàng Bắc Sơn còn chưa đến nửa tiếng, huống chi là Cận Hải Dương lái xe!
Nhưng cô cũng không kiên quyết nữa.
Cô nhìn ra được tính tình anh như con lừa, nếu sờ theo chiều lông của nó thì còn có thể thương lượng, nếu nghịch ý nó, nó sẽ…
Vậy nên không cần quá cứng rắn với anh!
Như lần trước anh ta từng nói, đàn ông đối phó phụ nữ đôi khi không cần dùng đầu óc, một bàn tay đã đủ rồi.
“Mấy giờ kết thúc?”

Cận Hải Dương vừa bật xi nhan vừa như vô tình hỏi một câu.
Anh vừa mới bắt được người trở về, trong lòng vừa mới ổn định lại, thật sự không muốn thêm phiền phức nữa.
Lại thấy Thẩm Lưu Bạch lắc đầu, có chút không xác định đáp.
“Tôi cũng không biết.

Tôi chưa từng tham gia loại hoạt động này, không biết có phải không chờ kết thúc mà về thì sẽ thất lễ hay không.”
Nghe cô nói vậy, người đàn ông bật cười, anh chuyển làn xe, giọng điệu như đang dụ dỗ.
“Không cần nghiêm túc vậy, mấy người bạn đó không thân với em.”
“Kiểu tụ tập này giống như là đi phô diễn thực lực, không làm tốt cũng không ảnh hưởng đến nhân mạch cá nhân, em không phải lo bọn họ làm gì, không cần quá nghiêm túc.”
“Nghe anh, ngồi mười mấy hai mươi phút là được, thời gian dài không có ý nghĩa gì, anh ở ngoài chờ em.”.

Chương 43: 43: Họp Mặt Bạn Học

Lịch sử của nhà hàng Bắc Sơn tương đối lâu đời, tiền thân của nó có thể kể từ thời dân quốc, có một doanh nhân người Pháp đã chi rất nhiều tiền để mua lại khu đất này, trực tiếp chuyển một nhà hàng nổi tiếng ở Paris đến sông Thương Lan, trang trí vô cùng sang trọng và tinh tế, dẫn đầu xu hướng kiến trúc của thời đại đó.
Nghe nói thời gian khai trương nhà hàng như một dịp lễ lớn chưa từng có, hầu hết những người đến ăn đều là người nước ngoài, cũng như những người nổi tiếng và quyền lực trong Hải Đô, họ đều đến dùng bữa ở nhà hàng Bắc Sơn, những thường dân chỉ có thể đi quanh bên ngoài.
Sau nhiều thập kỷ phát triển và thay đổi, nhà hàng Bắc Sơn từ lâu đã không còn khung cảnh như trước đây, nhưng nhiều người dân Hải Đô xưa vẫn còn hoài niệm, họ thích đến nhà hàng Bắc Sơn để tổ chức các thể loại yến tiệc chiêu đãi.
Cận Hải Dương đương nhiên biết nhà hàng Bắc Sơn ở đâu, ngoài miệng anh khoa trương nhưng vẫn đưa Thẩm Lưu Bạch đến nhà hàng đúng giờ.
“Anh ở đây chờ em, khi nào em ra thì gọi điện thoại cho anh.”
Anh vẫy tay với cô, nhìn cô vào nhà hàng.

Sau đó đảo mắt, vòng xe vào bãi xe nhà hàng Bắc Sơn.
Thường mấy buổi họp bạn như vậy chắc chắn có một bộ phận bạn học tài giỏi khoe khoang sự giàu có của mình.

Có người còn không biết chừng mực, còn dùng cách này để tiếp cận với cựu nam thần hay cựu nữ thần gì đó, để thực hiện mộng tưởng khi xưa của mình.
Thẩm Lưu Bạch tuổi còn nhỏ, bạn cùng khóa với cô không ai đem tâm tư đặt trên người một cô bé cho nên lúc đó cô rất an toàn.
Chỉ là bây giờ không giống vậy.

Cô trẻ tuổi xinh đẹp, không có gì đảm bảo rằng cô sẽ không thu hút tâm tư của một số người, loại chuyện này không thể ngăn cản được.

Loanh quanh một hồi, cuối cùng cũng tìm được một chỗ đậu xe vừa mắt, đội trưởng Cận rất vui vẻ, định đánh một giấc trên xe.
Bất ngờ, anh thấy một cô bé mặc đồng phục học sinh, đeo cặp sách.

Nhìn dáng vẻ chắc là học sinh sơ trung, tóc đen thẳng ngắn rũ bên tai, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng, là một cô bé xinh đẹp.
Trễ vậy rồi, cô bé này không về nhà mà ở bãi đậu xe nhà hàng Bắc Sơn làm gì?
Chẳng lẽ là người nhà ở trong nhà hàng?
“Cô bé.”
Cận Hải Dương vẫy tay với cô bé, thấy cô bé sợ hãi không dám đến gần, anh từ trong túi lấy ra thẻ cảnh sát.
“Anh là cảnh sát, trễ rồi sao em không về nhà, ở đây làm gì?”
Thấy huy hiệu trên chứng nhận cảnh sát, cô bé mới buông lỏng đề phòng.

Vẫn không đến gần Cận Hải Dương, nhưng ánh mắt cảnh giác đã giảm rất nhiều.
“Em đợi ba em.”
“Ba em dùng cơm ở nhà hàng Bắc Sơn hay làm việc trong đó?”
“Ba em có xã giao.”
Cận Hải Dương gật đầu, kiên nhẫn hỏi tiếp.
“Em nhớ số điện thoại của ba không?”
Cô bé gật đầu rồi lại lắc đầu, vẻ mặt ngoan ngoãn.
“Ba đi tiếp khách, không thể làm phiền ba.”
Cận Hải Dương nghe mà trong lòng muốn tan chảy.

Khó trách người ta đều nói con gái là áo bông nhỏ, có con gái đáng yêu nghe lời như tiểu loli, làm ba thật hạnh phúc!
“Có phải không mang theo chìa khóa nên không vào nhà được không?”
Anh dịu dàng hỏi.
Lại thấy cô bé lắc đầu.
“Có chìa khóa, nhưng ba không ở nhà nên không muốn về.”
“Mẹ em đâu?”

Anh lại hỏi tiếp, cô bé không nói nữa, cúi đầu nhìn đường.
Chắc là mẹ đã qua đời nên sống nương tựa với ba.
Cận Hải Dương thở dài một hơi, giơ tay nhìn đồng hồ, đã 7 giờ rưỡi.
“Không còn sớm nữa, em nên về nhà đi, anh có thể đưa em về.”
Anh bỗng thấy lời này của mình có chút khả nghi, nên lấy điện thoại muốn gọi cho ba của cô bé.
Dù bận rộn thế nào cũng không thể để mặc con mình như vậy được.
“Anh ơi, em có thể tự mình về nhà, anh đừng làm phiền ba em.”
Nói xong, cô bé liền vẫy tay với anh, xoay người chạy ra khỏi bãi xe.

Sảnh Kim Hoa, nhà hàng Bắc Sơn.
Hôm nay là ngày hội cựu học sinh kỷ niệm 70 năm thành lập trường trung học tư thục Tây Duyên, các cựu học sinh nổi tiếng của Tây Duyên đều đã nhận được thư mời, hội trường đông đúc và sôi động.
Thẩm Lưu Bạch vừa bước vào hội trường, một cô gái trẻ đã chào hỏi ngay lập tức, cô ấy nhiệt tình viết tên và năm học của Thẩm Lưu Bạch, đồng thời chỉ tay về phía một chiếc bàn cách đó không xa.
“Có các bạn học cùng lớp với bạn ở bên kia.

Cảm ơn bạn đã ủng hộ Tây Duyên.

Chúc bạn một buổi tối vui vẻ.”
Thẩm Lưu Bạch theo lời cô đi qua, thấy được vài khuôn mặt quen thuộc, tất cả đều là những người có ảnh hưởng trong lớp của cô.
Cô có khả năng nhận diện khuôn mặt đặc biệt mạnh mẽ, chỉ cần nhìn thoáng qua là cô đã gọi tên mọi người, được mọi người chào đón nồng nhiệt.
“Thẩm Lưu Bạch! Không ngờ lại là cô! Trước khi đến tôi không biết họ có mời cô hay không, quả nhiên cô đã đến rồi!”
Một thanh niên cao gầy là người đầu tiên chào hỏi, anh ta ân cần giúp Thẩm Lưu Bạch kéo ghế, trông như một quý ông.
Người này tên Hà Tử Xuyên, là con trưởng của nhà họ Hà ở Hải Đô.
Nhà họ Hà kinh doanh vận tải tàu biển từ thời dân quốc, đến thế hệ của Hà Tử Xuyên mặc dù công việc kinh doanh của gia đình bắt đầu sa sút nhưng tài sản tích lũy qua các thế hệ cũng vô cùng đáng kể, anh ta cũng là một đại thiếu gia khá tốt.
Đang ngồi có sáu nam hai nữ, gia thế cũng gần giống như Hà Tử Xuyên.

Họ đều là người trẻ tuổi, phần lớn họ đều trong giai đoạn khởi nghiệp, trường mời họ đến cũng chỉ để đủ số mà thôi.
Trương Vĩ Thành, Chúc Tình Tình, Tề Khải, Khổng Thái Thịnh, Mã Tiến, Phạm Lâm.
Thẩm Lưu Bạch cùng mọi người chào hỏi qua, dừng lại trên mặt người cuối cùng.
Cô có ấn tượng với người đàn ông này, nhưng cô nhớ rõ người này không phải bạn học của cô.
Trường trung học Tây Duyên là trường tư thục nổi tiếng, mỗi khóa mỗi khối chỉ có một lớp, nếu là bạn cùng khóa với cô thì theo lý thuyết cô không thể không biết.
“Sao vậy? Thần đồng cũng mau quên vậy à! Ha ha, tôi còn tưởng không có gì là cô không biết chứ.”
Chúc Tình Tình cười chế nhạo nói.

Cô ta có vẻ là nói đùa, nhưng ý tại ngôn ngoại không có chút ý tốt.
Những người có mặt đều là tinh anh, thấy bầu không khí có chút xấu hổ, lập tức có người đứng ra hòa giải.

Truyện Kiếm Hiệp
“Thẩm Lưu Bạch không quen biết cũng bình thường thôi, khi thầy Đồ dạy chúng ta thì cô ấy đã bắt đầu chuẩn bị cho kỳ kiểm tra độc lập ở đại học Kinh Thành rồi.”
Người nói chuyện là Mã Tiến, gương mặt luôn tươi cười, tính tình hiền lành, nổi tiếng là người hiền lành trong lớp.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Thì ra là vậy.

Lúc cô đi học chắc là đã từng nhìn thấy.
“Bạn học Thẩm là người nổi tiếng trong trường, trước kia ở trong văn phòng gặp qua em vài lần, những giáo viên dạy lớp em đều hết lời khen ngợi em, kết quả đến khi tôi dạy lớp em thì em đã thi đại học.”
Nói xong, người đàn ông đẹp trai dịu dàng đưa tay về phía cô.
“Tôi là Đồ Hạo Nhiên, trước kia đã dạy cho mọi người một thời gian, đáng tiếc chúng ta không có duyên thầy trò, nếu em không chê tôi già thì gọi tôi

là anh Đồ cũng được.”
Anh ta nói vậy, hai cô gái ở đây liền tỏ vẻ nũng nịu.
“Thầy có già chút nào đâu, thầy vẫn như hồi đó, là bạch mã hoàng tử phong độ dịu dàng.”
“Cũng không phải vậy, thầy càng có mị lực hơn, nếu thầy không nói thì tụi em còn không biết thầy là thầy của tụi em nữa đó.”.

Chương 44: 44: Thầy Đồ Hạo Nhiên

Xét về tuổi tác, Đồ Hạo Nhiên năm nay đã ngoài ba mươi lăm tuổi, cũng được xem như một người đàn ông trung niên.

Nhưng trời sinh anh có gương mặt trẻ trung, hơn nữa biết bảo dưỡng, thân hình cao gầy cân đối, không có dấu hiệu tăng cân.
Anh ta là một người đàn ông rất dễ gần, nụ cười luôn nở trên khuôn mặt lịch lãm, anh ta không chỉ nói chuyện dí dỏm, hài hước mà còn nói đùa rất nhiều trong bữa tiệc, anh ta cũng quan tâm, chiếu cố đến mọi người, khiến mọi người không cảm thấy vô lễ chút nào.
Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người trong bàn đều trở nên thân thiết với anh ta, đặc biệt là hai cô gái, ánh mắt họ nhìn anh ta như đang nổi lên bong bóng màu hồng.
“Bạn học Thẩm không thích nói chuyện sao?”
Đồ Hạo Nhiên cười nhìn về cô gái yên lặng trong góc.
“Giáo sư pháp y trẻ tuổi nhất Hải Đô, chuyên gia nghiên cứu circRNA, nghe nói phòng thí nghiệm Sith nổi tiếng nhất nước Mỹ mời em gia nhập, thật không nghĩ Tây Duyên có thể bồi dưỡng ra nhân tài khoa học này.”
Trung học tư thục Tây Duyên ở Hải Đô là trường nổi tiếng, nguyên nhân lớn nhất là học sinh giàu có, phần lớn đều là người thừa kế gia sản trong nhà hay tự mình gây dựng sự nghiệp, rất có tiếng ở giới kinh doanh.
Còn có một nhánh học nghệ thuật, nhưng phần lớn là họa sĩ, vũ công và nhà thiết kế.

Diêm Tử Long có thể vào Tây Duyên cũng là nhờ nhân mạch của mẹ cậu ta, Chu Thi Vận, học nửa năm liền tốt nghiệp, xem như đã từng đi học.

Như Thẩm Lưu Bạch học khoa học tự nhiên sinh hóa, phá lệ là người đầu

tiên, khó trách trường học muốn mời cô đến cho đủ số.
Thấy trong mắt cô gái kinh ngạc, Đồ Hạo Nhiên cười càng thêm chân thành.
“Bạn học Thẩm chắc không có ấn tượng, thật ra khi em tham gia một lớp thực nghiệm thì tôi chính là người quản lý thuốc thử cho các bạn, chúng ta xem như đã từng gặp một lần.

Chỉ tiếc là khi tôi kết thúc thực tập bắt đầu đi dạy thì em đã tốt nghiệp.”
“À, cảm ơn thầy đã khen.”
Nghe cô đáp lại qua loa, trong lòng hai cô gái cảm thấy không thoải mái.
Khi đi học, mị lực của thấy Đồ rất cao, trong trường đa số nữ sinh đều hâm mộ thầy ấy.

Mười năm sau phong thái của thầy Đồ còn hơn năm đó, cho dù không có ý là đối tượng cũng không muốn nhìn thầy bị người ta lạnh nhạt.
Dường như cùng lúc, hai cô gái mở miệng nói chung một chuyện.
“Thầy không cần khiêm tốn như vậy, bây giờ thầy cũng rất lợi hại!”
Nói xong, còn nhìn thoáng qua nhau, trong mắt mang theo sự đề phòng.
“Thầy ơi, nghe nói bây giờ thầy đã có sự nghiệp riêng, chắc là rất bận đúng không ạ?”
Giành nói trước là Chúc Tình Tình, con gái của một nhà phát triển bất động sản ở Hải Đô, vừa mới tiếp nhận công việc trong nhà không lâu.
Cô ta nhìn Đồ Hạo Nhiên trong mắt mang theo tình ý, nhưng khi đối phương vừa nhìn thì cô ta lại đảo mắt đi, thủ đoạn lạc mềm buộc chặt sử dụng rất thành thục.
Thẩm Lưu Bạch nhạy bén thấy được sự không kiên nhẫn trong mắt Đồ Hạo Nhiên, nhưng nhanh chóng bị anh ta che giấu dưới khuôn mặt tươi cười, trong lòng liền nổi lên lòng hiếu kỳ.
Thật ra cô vốn theo bản năng ghét Đồ Hạo Nhiên.

Không có nguyên nhân gì, chỉ theo bản năng thôi, anh ta có tác phong hoàn mỹ vô khuyết, tổng thể làm cô nhớ đến vài ký ức không vui.
Cô đối với vẻ dối trá, tâng bốc lẫn nhau không kiên nhẫn, bỗng nhiên phát hiện người thầy chu đáo này có một bộ mặt khác, liền cảm thấy hứng thú hơn.
Chỉ nghe Đồ Hạo Nhiên cười nói.
“Cũng không thể xem là sự nghiệp gì, chỉ là sở thích cá nhân thôi.”

Anh ta có chút dừng lại, anh mắt vô tình lướt qua khuôn mặt của Thẩm Lưu Bạch, trên mặt mang theo ý cười và phong độ trí thức.

“Sau khi kết thúc khóa của mọi người, tôi thấy mình không hợp làm giáo viên nên xin đến Mỹ du học.”
“Có cơ hội tình cờ, tôi tiếp xúc với hạng mục PHP, đây là loại phương pháp trị bệnh tự kỷ mới, chủ yếu là thông qua hoàn cảnh và lời nói giúp đỡ người bệnh bước ra khỏi không gian cô độc.”
“Khi tôi về nước cũng đem theo hạng mục này về đây, bây giờ ở Hải Đô mở một phòng khám, chuyên sử dụng PHP để trị tự kỷ.”
Nói đến đây, anh ta có chút cười thẹn thùng.
“Phòng khám mới mở, không thể so với sự phát triển của mọi người, nhưng mà chỉ là làm chuyện mình thích thôi.”
Nghe anh nói vậy, Chúc Tình Tình liền vỗ tay.
“Thầy thật lợi hại, giúp đỡ bệnh nhi tự kỷ, đây là một chuyện rất có ý nghĩa đó!”
“Đúng vậy, em cảm thấy đây là phục vụ xã hội, cứu giúp trẻ con, so với làm nghiên cứu trong phòng thí nghiệm thì thực tế hơn nhiều!”
Hai cô gái kẻ xướng người họa, cùng lúc tán dương Đồ Hạo Nhiên, còn nhân tiện hạ thấp Thẩm Lưu Bạch, cô nghe được cũng không biết nên khóc hay cười.
Cuối cùng vẫn là Hà Tử Xuyên không nhìn được, cười giảng hòa.
“Hai người khen thầy vậy cũng đã muộn, người ta đã kết hôn rồi, cô Đồ cũng là bạn học của chúng ta, có thể nói thầy đúng là có duyên với chúng ta.”
Nghe anh ta nói vậy, ánh mắt hai cô gái liền chăm chú nhìn Đồ Hạo Nhiên.
“Thầy ơi, có thật không? Thầy đã kết hôn rồi à?”
“Ai may mắn như vậy, có thể gả cho thầy là người đàn ông dịu dàng lại lương thiện, kiếp trước chắc cô ấy đã giải cứu thế giới rồi!”
“Khi thầy kết hôn, sao kại không báo với tụi em, không phải nói mọi người là bạn học sao, tụi em nhất định sẽ đến góp vui!”
Nói đến chuyện này, Đồ Hạo Nhiên cũng không giấu diếm.

Anh ta cầm ly uống một ngụm, giọng nói thẳng thắng thành khẩn.

“Vợ tôi tốt nghiệp cùng khóa với mọi người, cô ấy là Kha Tĩnh.”
“Chúng tôi gặp nhau ở Mỹ, kết hôn ở Las Vegas, hôn lễ riêng tư, chỉ thông

báo với người nhà, không kinh động đến mọi người.”
“Chúng tôi kết hôn nhiều năm, có một đứa con gái tên Đồ Giai Giai, năm nay mới quay lại Hải Đô học năm nhất sơ trung.”
Vừa nghe đến tên Kha Tĩnh, hai cô gái đều không lên tiếng.
Kha Tĩnh lớn lên xinh đẹp, đã từng làm hoa khôi cùng lúc với Thẩm Lưu Bạch.

Chỉ là phiếu của Thẩm Lưu Bạch đến từ nam sinh còn Kha Tĩnh như nữ vương của toàn thể nữ sinh.
Gia thế của Kha Tĩnh rất tốt, ba là quan lớn chính phủ, mẹ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, có thương hiệu của riêng mình.
Từ nhỏ ba mẹ cô ly dị, cô sống cùng mẹ, đối với thời trang rất có hiểu biết, thêm tính cách hào phóng rộng rãi, so với Thẩm Lưu Bạch luôn yên tĩnh ít nói, cô càng được nữ giới hoan nghênh hơn.
Cô là hội trưởng hội học sinh, cũng là chủ tịch hội hâm mộ Đồ Hạo Nhiên, nghe nói sau khi tốt nghiệp đã đi Mỹ cùng với Đồ Hạo Nhiên, không nghĩ đến sau nhiều năm như vậy cuối cùng cô ấy đã được như ý nguyện.
“Đúng rồi sao hôm nay không thấy Kha Tĩnh? Lại nói chúng ta đã lâu không gặp, nếu cô ấy cũng đến đây thì tốt rồi.”
Hà Tử Xuyên nuối tiếc nói, lại không chú ý trên mặt Đồ Hạo Nhiên hiện ra sự chán ghét..

Chương 45: 45: Cái Gọi Là Tình Địch

“À, con gái phải làm bài tập, mỗi ngày Kha Tĩnh đều phải theo dõi, nếu không sẽ không yên tâm.”
Đồ Hạo Nhiên cười đáp, lập tức nhận được ánh mắt hâm mộ của mọi người.
“Trước kia tôi nói, Kha Tĩnh là đệ nhất mẹ hiền vợ tốt mà, tương lai ai cưới được cô ấy nhất định rất có phúc.”.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Ta Dựa Nói Ngọt Tung Hoành Hậu Cung
2.

[Đam Mỹ] Mùi Hương
3.

Lá Thư Từ Ánh Trăng
4.

Bình Sinh Hải
==========
Hà Tử Xuyên thở dài, ánh mắt vô tình liếc qua Thẩm Lưu Bạch.
Khi còn đi học, anh ta từng so sánh hai nữ thần Thẩm Lưu Bạch và Kha Tĩnh, bây giờ nhìn lại, vẫn lại Kha Tĩnh hợp làm vợ hơn.

Đồ Hạo Nhiên dường như cũng không muốn nhắc đến chuyện trong nhà, nhanh chóng thay đổi chủ đề.
Đang hào hứng nói chuyện, điện thoại của Thẩm Lưu Bạch vang lên.
Người gọi điện thoại đương nhiên là Cận Hải Dương.

“Thời gian vừa đúng lúc, xong chuyện rồi thì đi thôi, anh ở bãi đậu xe chờ em.”
Điện thoại vừa được kết nối, giọng đàn ông trầm thấp từ loa truyền ra, không để lại cơ hội nào cho người ta từ chối.

Thẩm Lưu Bạch nhíu mày.
Cô thực sự cảm thấy mệt mỏi với những buổi tụ tập vô nghĩa và nhàm chán như vậy, nếu không phải Diêm Tử Long nói cô nhất định phải có mặt, cô mới không lãng phí thời gian ở đây.
Nhưng muốn rời đi và bị bắt rời đi cảm giác không giống nhau.

Đối với hành vi điên khùng của Cận Hải Dương hôm nay, cô cảm thấy trong lòng không thoải mái.
“Đừng im lặng, em không nói gì, anh sẽ vào đó tìm em.”
Người đàn ông dường như biết sự chống đối của cô, thái độ so với trước đó còn ngang ngược hơn, ra vẻ nếu cô không chấp nhận thì chờ xem sẽ có chuyện gì.
Cuối cùng, vẫn là Thẩm Lưu Bạch bị khuất phục.
Cô vốn không muốn ở trong hoàn cảnh này, có thể về sớm cũng không phải chuyện xấu.
“Xin lỗi, tôi phải đi trước.”
Cô ngắt điện thoại, gật đầu chào mọi người xem như cảm ơn đã tiếp đón.
“Tôi đưa cậu ra.”
Đồ Hạo Nhiên đứng lên, còn thuận tay ấn Hà Tử Xuyên muốn đi theo về chỗ ngồi.
“Tôi có việc phải về, mọi người cứ tiếp tục nói chuyện.”
Anh ta cười nói, đi theo Thẩm Lưu Bạch ra khỏi đại sảnh.
“Chắc em không biết, thật ra trong lòng tôi em vẫn luôn là cô gái hoàn mỹ nhất.”
Hai người im lặng trong chốc lát, Đồ Hạo Nhiên bỗng nói.
Anh hơi dừng lại một chút, dường như thấy chuyện mình nói không thích hợp, vội bổ sung thêm một câu.
“Em thông minh, bình tĩnh, đôi mắt em có thể thấu hiểu mọi chuyện, em không phải người thích ồn ào chỉ là em không thích nói chuyện mà thôi.”
“Em xem, tôi có thể biết rõ suy nghĩ của em.”
Thẩm Lưu Bạch cúi đầu bước về phía trước, hoàn toàn không muốn đáp lại.
Người có gia đình hoàn mỹ, bây giờ lại đối với người khác nói lời ái muội,

cô không chắc có phải mình hiểu lầm hay không.
“Phòng khám của tôi cũng có nhiều đứa bé như vậy.

Họ bình tĩnh, thông minh, họ chỉ sống trong thế giới của mình, người ngoài không biết sẽ hiểu lầm họ bị bệnh, việc này rất không công bằng với họ.”
Đồ Hạo Nhiên dường như không chú ý đến thái độ của Thẩm Lưu Bạch, chỉ lo nói chuyện của mình.
“Xin lỗi, thầy Đồ, tôi xin ngắt lời thầy một chút.”
Cô dừng bước, nhẹ giọng nói.
“Tôi nghĩ chắc là thầy hiểu lầm, tôi không bị bệnh tự kỳ, tôi cũng không phải bệnh nhân của thầy.”
Nghe cô nói nghiêm túc, Đồ Hạo Nhiên dường như chưa kịp phản ứng lại, vẫn mang nụ cười xấu hổ.

“À đây là bệnh nghề nghiệp của tôi.”
“Ý tôi là tôi rất thích phong thái bình tĩnh của em, tôi làm trong lĩnh vực trị liệu tự kỷ thật ra cũng vì cơ duyên với em.”
“Thẩm Lưu Bạch tôi thấy chúng ta tâm linh tương thông như tri kỷ, chúng ta có thể hiểu rõ suy nghĩ của nhau.”
Anh ta còn chưa nói xong đã bị một người đàn ông khác ngắt lời.
“Tâm linh tương thông cái gì vậy? Thông thế nào? Cô ấy nói không bị bệnh ông còn muốn chữa trị.”
“Lớn tuổi vậy rồi mà còn đi tán gái, thật là ghê tởm.”
Đồ Hạo Nhiên xoay người thấy một người đàn ông thân hình cao lớn, đẹp trai, đứng phía sau mình.
Anh ta vai rộng, chân dài, khuôn mặt tuấn tú mang theo vẻ châm chọc không hề che giấu, nhưng ánh mắt lạnh lùng như băng, khiến người ta lạnh cả sống lưng.
Người này đi theo lúc nào? Sao anh không phát giác được vậy!
Chỉ nghe người đàn ông cười nhạo, nghiêng đầu chậm chạp đi tới, đưa tay ôm bả vai cô gái.
“Từ khi nào bạn gái tôi lại có tâm linh tương thông với chú vậy?”
“Trâu già còn chen chân làm tiểu tam, không phải đạo đâu.”
Bạn trai?
Trên mặt Đồ Hạo Nhiên cứng lại.
Anh ta dùng ánh mắt xét nét nhìn kỹ người đàn ông trước mặt, đôi mày dần nhíu lại.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông có vẻ bất cần này có ngoại hình rất thu hút, với sự kiêu ngạo và uy nghiêm, thoạt nhìn anh ta không phải là một đối thủ dễ để đối phó.
Anh ta giống như một con báo lười, ngay khi phát hiện cơ hội sẽ lập tức vồ ngay cổ họng con mồi, không để đối phương có cơ hội phản kháng.
Nhìn chiếc xe bán tải phía sau có thể thấy gia cảnh tên nhóc này cũng không tệ.
Phú nhị đại?
Anh ta bất động mím môi, quay đầu nhìn Thẩm Lưu Bạch, trên mặt hiện ra vẻ chờ đợi.
“Bạn học Thẩm, đây là?”
Thẩm Lưu Bạch liếc Cận Hải Dương một cái, cô không thoát khỏi cánh tay anh đang ôm lấy vai mình, nhưng cô cũng không đưa ra câu trả lời khẳng định nào.
Cô không thích nói với “thầy Đồ” nhiều chuyện riêng tư của mình.

Cô đối với người này có ấn tượng không tốt, không thể nói là vì sao, cô chỉ có thể ngửi thấy một mùi hương quen thuộc trên người đàn ông này.
Đó là một cảm giác nguy hiểm và vô cùng khó chịu, ngay cả khi Đồ Hạo Nhiên khoác lên mình một lớp hóa trang giản dị, khiêm tốn, cô vẫn có thể nắm bắt được hơi thở lạnh lùng, thối nát.

“Còn chưa thành công sao, nhóc con.”
Đồ Hạo Nhiên bỗng lộ ra ý cười chế nhạo.
“Theo đuổi con gái không chỉ nói miệng là được, phải biết tôn trọng đối phương, biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Bạn học Thẩm cũng không thích loại người hung hăng ngang ngược.”
Anh đưa tay muốn chụp vai Cận Hải Dương, lại bị đối phương né đi, vì thế anh cười càng rõ.
Chỉ là lúc này, anh ta không chú ý Cận Hải Dương mà hướng về phía Thẩm Lưu Bạch.
“Lần này thời gian hơi vội, chúng ta trao đổi cách liên lạc đi.

Em học pháp y chắc đối với y học rất có nghiên cứu, chúng ta có thể cùng thảo luận một chút.”
Nói xong, anh ta lấy di động, anh mắt nhìn thẳng Thẩm Lưu Bạch, dường

như chờ đợi phản ứng của cô.
“XXXXXXXXXXX.”
Cô gái hơi do dự, vẫn nói số điện thoại của mình.
Đồ Hạo Nhiên nghiêm túc lưu lại số, sau đó bấm nút gọi, ngay lập tức, điện thoại của Thẩm Lưu Bạch vang lên.
“Đây là số cá nhân của tôi, phòng khám của tôi ở tầng 32 tòa nhà Ngũ Sắc, Tân Hải, Hải Đô, gọi là phòng tư vấn Mặc Tâm.

Có thời gian, hoan nghênh em đến tham quan, tôi tự mình dẫn em đi.”
“Tôi đi trước, rảnh rỗi chúng ta liên hệ lại.”
Nói xong, Đồ Hạo Nhiên vẫy tay với hai người, thong thả ôn nhã đi về hướng nhà hàng..

Chương 46: 46: Từ Chối

“Bạn trai?”
Xác định Đồ Hạo Nhiên đã đi xa, lúc này Thẩm Lưu Bạch mới quay người, ánh mắt lạnh lùng người đàn ông còn đang ôm mình.
“Ừ, em nói sao thì là vậy đi, anh không có ý kiến.”
“Về sau em ít đi lại với đàn ông lạ đi, ngoan một chút.

Những người đó đều không phải người tốt, đừng làm cho anh lo lắng.”
Cận Hải Dương nhướng một bên mày, cười mỉm đáp.
Ngoài miệng anh nói một cách thản nhiên, nhưng tay anh không hề rời khỏi vai của cô.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu với anh.
“Cảm ơn anh giải vây giúp tôi, nhưng mà cách này dùng vẫn ít dùng thôi, dễ khiến người ta hiểu lầm.”
“Hiểu lầm cái gì? Anh nói với em là thật đó.”
Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh hoàn toàn không có ý đùa giỡn, trong thời gian ngắn cô cũng không biết được lời anh nói là thật hay giả.
Không khí có chút ngượng ngùng.

Im lặng trong một lúc lâu, người đàn ông bỗng nói.
“Thẩm Lưu Bạch, anh không nói giỡn.

Vừa rồi em đã đáp ứng làm bạn gái anh, con người anh không lấy chuyện này ra để giỡn.”
Thấy anh hiếm khi nghiêm túc như vậy, cô cúi đầu, bỗng nhiên không biết nói gì.
Trước đó cô luôn cho rằng anh có ý tốt giải quyết phiền phức giúp mình, chỉ là bây giờ dường như cô nghĩ mọi chuyện hơi đơn giản.

“Không phải đùa giỡn?”
Cô không xác định nhìn người đàn ông trước mắt, lại thấy đôi mắt sáng của anh nhìn thẳng mình, hoàn toàn không có ý phủ nhận.
“Giáo sư Thẩm, anh cảm thấy hai ta rất hợp.”
“Em xem, em là pháp y, anh là cảnh sát, ở nhà hay ở ngoài chúng ta đều có thể hợp tác với nhau, tuyệt đối không bao giờ thiếu chủ đề chung.

Độ phối hợp giữa em và anh cũng rất cao, như vậy không phải tốt rồi sao?”
Cận Hải Dương cười nói.
Ngoài mặt anh nói rất nhẹ nhàng, thật ra trong lòng lại dâng lên từng đợt bồn chồn.
Anh không định nói rõ mọi chuyện hôm nay, nếu có thể, anh muốn dùng cách mưa dầm thấm lâu, biến thành thói quen của cô.
Chỉ là hôm nay nhìn cô cùng người đàn ông khác ở chung, anh đột nhiên không chắc lắm về kế hoạch của mình.
Nước ấm nấu ếch xanh tiền đề là cần có thời gian.
Nhưng tình huống hiện tại, bên cạnh cô luôn có một vài con ruồi bọ vây quanh, nếu anh vẫn không nói rõ, có khả năng cả đời cô cũng không hiểu được tâm tư thật sự của anh.
Xuất phát từ tự trọng đàn ông, đương nhiên anh không đem mấy kế hoạch mấy ngày nay nói với cô.
Đó không khác gì lịch sử đen trong cuộc đời, đại thiếu gia họ Cận như anh không thể nào có những cảm xúc uất ức, đa sầu đa cảm như vậy được!
Vì vậy, anh chọn thái độ bình dị nhất để thổ lộ.
Anh cảm thấy Thẩm Lưu Bạch là một người đơn giản, cô không cần lời ngon tiếng ngọt vô nghĩa, thực tế là đủ rồi.
“Xin lỗi, tôi từ chối.”
Im lặng một lát, cô nhẹ giọng nói.
“Với tôi, hôn nhân và tình yêu không phải là lựa chọn bắt buộc phải có, vấn đề này tôi tạm thời không nghĩ đến.

Tóm lại cảm ơn anh.”
Nghe cô nói vậy, ý cười trên mặt Cận Hải Dương hơi cứng lại, nhưng nhanh chóng khôi phục lại, một chút sự suy sụp sau khi bị từ chối cũng không có.
“Anh biết em không dễ dàng đáp ứng như vậy.”
Anh gật đầu, cúi đầu đem viên đá dưới chân đá xa, cười nói tiếp.
“Anh cũng không mong em đáp ứng bây giờ, em có thể suy nghĩ, anh

không vội nghe câu trả lời của em.”
“Anh nói ra chỉ là muốn em biết suy nghĩ của anh, về sau có cơ hội, em có thể suy xét đến anh đầu tiên.”
“Bởi vì tôi không biết lo cho bản thân, bởi vì đội Hình Sự tìm được pháp y như tôi không dễ, bởi vì nếu tôi đi mọi người phá án sẽ khó khăn hơn, đúng không…”
Thẩm Lưu Bạch thở dài một hơi.

“Cận Hải Dương, tôi thực sự không thích tình yêu, thứ không thể kiểm soát được, nhưng cũng không có nghĩa tôi sẽ giải quyết cuộc sống và hôn nhân của mình cùng một lúc như vậy.”
Cô quay đầu nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt đen nhánh như có ánh sao lấp lánh mờ ảo, cằm nhỏ thanh tú hơi hếch lên, lộ ra vẻ kiêu ngạo.
“Tôi không cần đối tác, thật sự.”
Nói xong, cô xoay người đi về phía lối ra của bãi đậu xe, chỉ có đại đội trưởng Cận vẫn ngơ ngác đứng đó, nhất thời không biết phản ứng thế nào.
Những lời họ nói hôm liên hoan, thì ra cô đều nghe được.
Cận Hải Dương sờ cằm, bỗng nhiên cảm thấy chuyện này trở nên có chút khó giải quyết.
Anh đã có một khởi đầu tồi tệ nhất và con đường khó khăn định sẵn phía trước.
Không đợi Thẩm Lưu Bạch đi ra bãi đỗ xe, cô lại lần nữa bị chặn lại.
“Lên xe.”
Cận Hải Dương quay cửa kính xe xuống, lớn tiếng nói với cô một câu.
“Trễ vậy rồi, một cô bé như em đi taxi không an toàn chút nào.”
Nói đến đây, anh tựa như nhớ tới chuyện gì, sau đó bổ sung thêm một câu.
“Anh ở cạnh nhà…em…coi như là anh muốn làm hàng xóm tốt đi.”
Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch cũng gật đầu
Cô cảm thấy mình không cần thiết phải hành hạ chân mình, vì thế liền lên ghế phụ bên cạnh, kéo cửa xe leo lên.
Người đàn ông chờ cô ngồi yên sau đó mới đạp chân ga, động cơ vang lên liền chạy ra ngoài, rất nhanh hòa vào dòng xe buổi tối.
“Anh nói, em cũng thật tàn nhẫn, nhịn thật lâu mới tính chuyện cũ với anh, trong lòng tính sổ với anh rất kỹ đúng không.”
Cận Hải Dương nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, đầu Thẩm Lưu Bạch hơi dựa vào cửa kính, ánh mắt xa xăm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

“Anh thật sự rất thích em, Thẩm Lưu Bạch, không liên quan đến công việc!”
“Trước kia, anh không biết, em không ở đây hai ngày, anh liền cảm thấy tầng 22 thật trống trải, luôn muốn đi gõ cửa nhà em.”
“Về sau có cái gì không vui cứ nói thẳng với anh, anh sẽ thay đổi, đừng cứ giữ kín trong lòng rồi tức giận, anh sẽ rất lo lắng.”
Vừa nói, người đàn ông vừa khéo léo chuyển làn đường.
Thái độ anh nhẹ nhàng, tự nhiên, không hề có chút nào là không vui, nhìn Thẩm Lưu Bạch cũng như đang nói chuyện phiếm.

“Anh không giận sao?”
Cô quay đầu, có chút ngoài ý muốn hỏi.
“Sao phải giận?”
Anh quay đầu nhìn cô cười lộ ra hàm răng trắng tinh
Thẩm Lưu Bạch nhớ đến cảnh trong phim truyền hình, có chút không xác định nói.
“Tôi từ chối anh, anh còn đưa tôi về?”
“Lúc này…… Không phải là anh phải ôm tôi lắt mạnh, la hét, đập phá đồ đạc hay tự lái xe rời đi sao?”
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương “Xì” một tiếng bật cười.
Anh vừa cười, trong lòng vừa tiêu hóa sự buồn bực vì bị từ chối hơn phân nửa.
“Anh nói này giáo sư Thẩm, mỗi tối em đều xem phim lúc 8 giờ đúng không? Đó đều là kịch bản phim thần tượng cẩu huyết, em không phải kẻ thù của anh, anh giữ em còn không kịp sao có thể vứt bỏ em chứ.”
Anh hơi dừng một chút, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên sự thẳng thắng thành khẩn.
“Thật ra nói không khó chịu đó là nói dối.

Nhưng là đàn ông thì phải rộng lượng, tính toán chi ly vậy còn có thể gọi là đàn ông sao?”
“Thẩm Lưu Bạch, những gì cần nói anh đã nói rõ rồi, anh sẽ buông tay em đâu, tương lai của chúng ta còn dài.”
Lời anh nói thể hiện sự độc đoán, ẩn trong đó còn có sự kiêu ngạo của anh, như thể người đàn ông trăn trở nhảy qua ban công nhà người ta vài ngày trước đã biến mất chưa từng tồn tại..

Chương 47: 47: Khách Không Mời Mà Đến

Đại thiếu gia họ Cận đúng là đàn ông thực thụ, lời nói như đinh đóng cột, sáng sớm hôm sau đúng giờ đến gõ cửa nhà Thẩm Lưu Bạch.
“Đi thôi, vừa đúng lúc ăn sáng.”
Người đàn ông đang dựa vào cửa, thân hình cao lớn gần như chạm tới khung cửa, cười vui vẻ.
“Hôm nay không tiện đường……”
Thẩm Lưu Bạch còn chưa nói xong, liền bị người đàn ông vươn tay cản lại câu nói kế tiếp.
“Hôm nay không tiện đường? Hai chúng ta đến chỗ làm kế bên nhau, có ngày nào mà không tiện đường?”
“Em cũng đừng nói những lời vô nghĩa như sẽ làm phiền đến anh, anh đang hưởng ứng lời kêu gọi tiết kiệm năng lượng, giảm khí thải để bảo vệ môi trường.”
“Nếu em cảm thấy làm phiền thì luyện tay nghề nấu ăn đi, tương lai mời anh ăn tối xem như báo đáp anh.”
“Còn nữa, anh cũng đã lâu không nấu ăn trong nhà.

Từ sau khi ba mẹ anh qua đời, mỗi ngày anh đều ăn cơm hộp.

Hôm trước anh có dự trữ một túi bánh bao không nhân, nhưng sáng nay khi anh lấy ra, chúng đã biến thành gỗ luôn rồi nên anh không muốn ăn.”
Anh nói đến đáng thương vô cùng, phối hợp với khuôn mặt đẹp trai chết người, không biết biết vì sao lại mang đến cảm giác tương phản kỳ lạ.
Thẩm Lưu Bạch cảm thấy có chút gượng gạo không thể giải thích được.

Cô không khỏi run lên, đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu trong bụng.

“Bánh bao không nhân có thể hấp lại.”

Lời tỏ tình ngày hôm qua không làm hai người họ quá bối rối.
Có thể là do thái độ của người đàn ông này quá bình tĩnh, mà khoảng cách giữa hai người đã thu hẹp lại rất nhiều, ngay cả Thẩm Lưu Bạch cũng không nhận ra rằng thái độ của cô đối với Cận Hải Dương còn thản nhiên hơn trước rất nhiều.
“Anh không biết dùng nồi hấp.”
Cận Hải Dương chậm rãi nói.
“Mấy ngày em không ở đây, anh cứ nhìn chằm chằm ánh đèn nhà em, cũng không có tâm tình ăn cơm.”
Nghe anh nói như vậy, Thẩm Lưu Bạch cũng không biết phải nói gì mới được.
Cô cực kỳ không biết cách xử lý vấn đề tình cảm, đặc biệt là đối mặt với người đàn ông như Cận Hải Dương, vừa mạnh mẽ vừa mềm mỏng, giống như đấm vào bông, muốn dùng sức cũng không được.
Rất lâu sau, cô có chút yếu ớt nói.
“Tôi…… Hôm nay tôi muốn qua học viện…”
Nhìn thấy sự thất vọng trong mắt người đàn ông, cô đột nhiên cảm thấy như thể cô đã làm một việc gì đó đặc biệt có lỗi với anh, tất cả sự tự tin của cô biến mất đi ngay lập tức.
“Vậy được rồi…”
Cận Hải Dương xoay người, thân hình cao lớn cô đơn.
Một tay che bụng, vừa rồi còn đứng thẳng lưng lúc này đã hơi cong lưng, cuối đầu từ từ đi về nhà bên cạnh.
Khi sắp vào cửa, anh giống như hơi liếc nhìn cô một cái, đúng như ý có được ánh mắt quan tâm của cô.
Ba, hai,…
Khi anh đếm đến một, cuối cùng vẫn là cô nói trước.
“Dạ…Dạ dày anh không khỏe sao?”
“Ừ, đêm qua không ăn cơm, bây giờ đói nên đau dạ dày.

Không có việc gì, về nhà anh ăn cái bánh bao lót dạ một chút là được rồi.”
Lời này vừa nói ra, trong lòng cô càng cảm thấy có lỗi.
Cô đương nhiên biết hôm qua anh không có ăn gì hết.
Anh vẫn luôn chờ cô trước nhà hàng Bắc Sơn, sau đó cũng để bụng đói đưa cô về nhà.
Buổi tối náo loạn như vậy, chắc anh ta cũng không muốn ăn cơm.

“Nhà tôi có mì gói…”
Thẩm Lưu Bạch có chút xấu hổ nói.
Cô bỗng cảm thấy hiện tại việc trữ mì gói thật ngu ngốc, sao có thể dùng loại đồ ăn đó để đãi khách.
“Hay là…Đường Hoàng Hải có một quán cháo, thức ăn cũng ngon…”
Đường Hoàng Hải cách tiểu khu của họ không xa, đi bộ khoảng 6 đến 7 phút, xem như là khu ăn uống gần nhất.
Nghe cô nói vậy, anh mắt vốn ảm đạm của Cận Hải Dương liền sáng lên.
“Đau dạ dày đúng lúc ăn cháo sẽ dễ tiêu hơn, vậy đi đường Hoàng Hải ăn đi, rồi anh đưa em đến học viện.”
“Đúng lúc anh có chút chuyện muốn thảo luận với em.

Đi nhanh chút, không trễ sẽ kẹt xe, chúng ta vừa ăn vừa nói sẽ không bị trễ.”
Nói xong, anh cũng không đợi cô đáp lại, liền giúp cô đóng cửa, kéo cô vào thang máy.

Vào buổi sáng, tinh thần Thẩm Lưu Bạch vẫn chưa tập trung được.
Cô tưởng chỉ đơn giản ăn cháo thôi, vì sao lại biến thành cùng anh định lâu dài, về sau mỗi ngày đều phải cùng nhau ăn sáng.
Từ sau khi hôm qua từ chối anh, cô giống như đã làm anh chịu thiệt thòi, cảm thấy rất có lỗi, sau đó sẽ thỏa hiệp theo yêu cầu của anh.
Đến tột cùng là vì cái gì…
Đang suy nghĩ, bỗng nghe được có người gõ cửa văn phòng cô.
Thẩm Lưu Bạch lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng lên tiếng, liền ngoài ý muốn nhìn thấy Đồ Hạo Nhiên đứng ở ngoài cửa.
“Thầy Đồ?”
Trong mắt Thẩm Lưu Bạch lộ ra vẻ kinh ngạc.
Cô không ngờ rằng người mà cô chỉ mới gặp ngày hôm qua lại xuất hiện trước mặt cô nhanh như vậy, cảm giác khó chịu kỳ lạ trong lòng cô càng lúc càng mạnh.
“Như thế nào, ngoài ý muốn sao?”
Đồ Hạo Nhiên cười nói.
“Trường của em có một câu lạc bộ hợp tác với phòng khám của tôi nên hôm nay tôi sẽ dạy ở đây theo yêu cầu của họ.”
“Tôi nhớ em cũng ở trường này nên mạo muội đến đây chào hỏi.”
Anh ta dừng một chút, rất tự nhiên nhìn xung quanh một chút, cười tao nhã

lễ độ.
“Không quấy rầy em làm việc chứ.”
“Đương nhiên không có, mời thầy vào ngồi.”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu, xoay người mời Đồ Hạo Nhiên vào trong văn phòng.
“Lại nói tiếp, đây là lần đầu tôi vào văn phòng pháp y đó.”
Cầm một tách trà nóng, Đồ Hạo Nhiên có chút xúc động nói.
“Vốn cho rằng sẽ có tiêu bản, mô hình xương người, bây giờ nhìn lại, cũng không khác gì văn phòng bình thương, trên TV đã quá khoa trương rồi.”
Nghe anh ta nói vậy, Thẩm Lưu Bạch cũng chỉ cười, không nói lại gì.
Tiêu bản và mô hình xương người đương nhiên có, nhưng đều đặt trong phòng thí nghiệm, viêc này cô cũng không muốn giải thích với Đồ Hạo Nhiên.
Cô vốn đối với vị “Chủ nhiệm lớp” này rất cảnh giác, có thể nói ít sẽ không nói thêm một câu.
Đồ Hạo Nhiên cũng nhận thức được thái độ của cô, có chút bối rối hiện rõ trên khuôn mặt hiền lành, thân thiện.

Truyện Tiên Hiệp
“Xem ra là tôi đường đột rồi.”
Anh ta thở dài, trong mắt có chút ảo não.
“Thẩm Lưu Bạch, hôm qua tôi nói nghiêm túc, tôi vẫn luôn muốn gặp em, chỉ là không tìm thấy cơ hội thích hợp thôi.”
“Thành thật mà nói, xã hội ngày nay quá vội vã, thật sự quá khó để làm tốt một việc.”
“Tôi luôn muốn hoàn thành tốt công việc trong phòng khám của mình, nhưng luôn bị ảnh hưởng bởi những phiền nhiễu trong cuộc sống, tôi không thể bình tĩnh lại được.

Mỗi ngày, tôi đều kiệt sức.”
“Tôi rất hâm mộ em.

Em giống như chưa bao giờ bị người khác ảnh hưởng, trước nay đều đi theo ý mình, một bước cũng không sai lầm.”
“Tôi luôn chú ý đến mỗi một dự án nghiên cứu và thành quả của em! Tôi cảm thấy em và những người phụ nữ thô tục, thiếu hiểu biết không giống

nhau, em biết mình muốn gì, sẽ không lãng phí thời gian ở những thứ vô bổ.”
“Nếu em là người hợp tác với tôi thì tốt rồi, hạng mục PHP này là một phương pháp điều trị hoàn toàn mới, thông qua việc tạo ra những hoàn cảnh khắc nghiệt và dùng ngôn ngữ ngầm ảnh hưởng đến con người, loại ám thị tâm lý này một khi thành công sẽ giảm bớt phần lớn triệu chứng của bệnh tự kỷ!”
“Thẩm Lưu Bạch, em suy xét chút đi.

Chúc Tình Tình và Phạm Lâm đều muốn gia nhập hạng mục này, mấy em ấy nhiệt tình làm tôi rất vui nhưng trước giờ tôi vẫn cảm thấy em mới là đối tác thích hợp, chúng tôi thật sự cần em.”
Nói xong, anh ta đưa tay hướng tới Thẩm Lưu Bạch, ánh mắt sáng rực nói.
“Chúng ta cùng nhau làm chuyện có ý nghĩa đi.”.

Chương 48: 48: Hạng Mục Php

Đồ Hạo Nhiên nói khẩn thiết chân thành.

Giọng nói của anh ấy có âm sắc đặc biệt, thêm đôi mắt sáng và từ ngữ truyền cảm, rất dễ thuyết phục người khác.

Anh vươn tay hướng đến cô gái, anh tin tưởng cô đã động lòng, anh cảm thấy mình đã đạt được người hợp tác lý tưởng của mình.

Ngay lúc này lại có một giọng nói vang lên ngắt lời anh ta.

Một giọng nói lười biếng vang lên, không sớm không muộn, vừa đúng lúc phá vỡ bầu không khí tốt đẹp trong phòng.

“Cái gì gọi là việc càng có ý nghĩa? Thầy Đồ nói vậy, sao làm tôi thấy có chút đáng khinh vậy?”
Người đàn ông đá cửa phòng đang khép hờ, thân hình cao lớn dựa vào cửa, híp mắt nhìn về phía Đồ Hạo Nhiên.

Anh ta thản nhiên hỏi, nhưng cơ bắp căng cứng cùng ánh mắt nguy hiểm đều cho thấy tâm trạng của Đại Phật này không được vui vẻ cho lắm, chắc là phải tìm người không vừa mắt để trút giận.

Đồ Hạo Nhiên hơi nhíu mày, sau đó liền thả lỏng, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười như tắm gió xuân.

“Vị này……Hình như tối qua đã gặp…Không biết nên xưng hô thế nào?”
“Cận Hải Dương.

”

“À, thì ra là anh Cận.

”

“Tôi là thầy ở trường trung học của Thẩm Lưu Bạch tên Đồ Hạo Nhiên, hân hạnh được biết.

”

Nói xong, Đồ Hạo Nhiên liền hào phóng vươn tay.

Người đàn ông khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn Thẩm Lưu Bạch, đem 4 chữ “làm như không thấy” này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

“Trưa rồi, đi ăn cơm thôi.

”

Anh lập tức đi vào phòng, như cố ý vô tình đẩy Đồ Hạo Nhiên ra, còn duỗi tay ở giữa không trung, thân hình che chắn kỹ càng cho cô gái nhỏ nhắn.

Từ góc độ mà Đồ Hạo Nhiên không thể nhìn thấy, ánh mắt của Cận Hải Dương trở nên rất nghiêm túc, những ngón tay anh dang ra không do dự nắm lấy cổ tay của Thẩm Lưu Bạch.

“Thầy Đồ, đây là thời gian nghỉ trưa, chúng tôi đi trước, thầy cứ tự nhiên.

”

Đồ Hạo Nhiên nhìn về phía Thẩm Lưu Bạch, thấy cô không có biểu hiện gì, liền cảm thấy có chút thất vọng.

Nhưng mà đối phương đã hạ lệnh đuổi khách, anh ở lại cũng không có ý nghĩa gì, về sau nói lại cũng được, cũng phải cho Thẩm Lưu Bạch một ít thời gian suy xét.

“Lưu Bạch, lời tôi vừa nói có hiệu lực vĩnh viễn, nếu em đã quyết định, em hãy nói với tôi, phòng khám của tôi vẫn luôn mở rộng cửa chào đón em.

”

Anh ta nói khẩn thiết, nhưng cô gái bị người đàn ông lôi kéo đi, chỉ để lại một bóng dáng vội vàng cho anh, cuối cùng vẫn là Cận Hải Dương quay đầu lại nói một câu.

“Thầy ơi, đi đi, tôi muốn khóa cửa.

”

“Trong văn phòng có nhiều hồ sơ, nếu đến lúc thiếu một hai tập hồ sơ, thầy sẽ không thể nói rõ được đâu.

”

Ngoài miệng anh đầy lời trêu chọc, chỉ là sau khi lên xe liền thay đổi thành một người khác, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy khinh thường nhìn lại.

“Cuối cùng là bọn đang làm gì vậy? Sao anh cảm thấy như họ đang bán hàng đa cấp vậy?”
Nghe anh nói vậy, vẻ mặt vô cảm của Thẩm Lưu Bạch bỗng nhiên bật cười, dường như cảm thấy cách nói này của anh cũng đúng.

“Thầy ấy dùng ám thị để làm trị liệu tự kỷ, tên là PHP, nghe nói là phương pháp phát triển ở nước Mỹ, muốn tôi gia nhập vào nhóm của thầy ấy.

”

“Em từ chối rồi à?”
“Không có, nhưng tôi cũng chưa đáp ứng, chính xác mà nói tôi cần thời gian suy xét một chút.

”

Nghe cô nói vậy, trong mắt người đàn ông liền nguy hiểm hơn.

Anh dừng xe ven đường, cau mày nhìn về phía cô gái trên ghế phụ, sắc mặt nghiêm trọng.

“Thẩm Lưu Bạch, không lẽ em muốn đi à.

”

Anh bỗng nhiên cảm thấy câu nói này của mình rất không dễ nghe, nên bổ sung thêm một câu.

“Ý anh là cái hạng mục đó, em sẽ không muốn gia nhập đúng không.

”
Thẩm Lưu Bạch quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thái độ cô cứ như vậy rõ ràng là đang từ chối trả lời vấn đề của Cận Hải Dương, ý muốn trốn tránh rất rõ ràng.

Nhìn thấy cô như vậy, Cận Hải Dương thở dài một hơi, nắm lấy mái tóc ngắn dày của anh, duỗi tay ra rồi khởi động xe.

“Được rồi, ăn cơm trước rồi nói.

”
Xe dừng trước một nhà hàng thức ăn nhanh gần đó, Thẩm Lưu Bạch đi vào trước, Cận Hải Dương tìm một chỗ đậu xe gần đó.

Anh lùi xe, chưa kịp kéo phanh tay thì đã nghe thấy giọng nói trẻ con của một cô gái ở con hẻm bên cạnh.

“Đồ Giai Giai, mày thật không biết xấu hổ, mày dùng dáng vẻ đáng thương để câu dẫn Vương Tử Tinh, thật đê tiện!”
“Đúng vậy, mày biết rõ Vương Mỹ Nguyệt và Vương Tử Tinh từ nhỏ đã quen biết, mày còn muốn làm bạn gái của Vương Tử Tinh sao?”
“Đúng đúng, Đồ Giai Giai là tiểu tam! Mẹ tao nói tiểu tam là đáng ghét nhất! Chúng ta đánh tiểu tam đi!”
“Đánh tiểu tam! Đánh tiểu tam!”
Nghe mấy đứa bé nói không đâu vào đâu, Cận Hải Dương thiếu chút nữa không nhịn được bật cười.

Chỉ là rất nhanh, anh nghe được tiếng xé rách quần áo và tiếng thét chói tai của một cô bé, anh lập tức xuống xe chạy vào hẻm nhỏ, chỉ thấy bốn cô bé đang vây quanh một cô bé khác ra tay đấm đá.

“Làm gì vậy! Tuổi con nhỏ mà muốn làm gái hư à? Không sợ tôi báo với giáo viên và ba mẹ mấy đứa sao?”
Anh la lớn, liền làm cho mấy cô bé đang xé đồ người khác sững sờ tại chỗ.

Đều là mấy cô bé mười hai mười ba tuổi, mặc đồng phục, một đám được nuông chiều từ bé, ở đâu cũng có thể gặp một nhóm như vậy.

Cô gái bị đánh đầu tóc bù xù, váy đồng phục in đầy vết chân, ngoài ra không có vết thương nào khác.

Nhìn tình hình chắc là bạo lực học đường.

“Thất thần làm gì, tuổi nhỏ như vậy mà đã vì con trai tranh giành tình cảm, còn dám bắt nạt bạn học, mấy đứa học trường gì, tên gì?”
Mấy cô bé nghe anh hỏi vậy, nhất thời cũng chưa biết làm gì.

Cô gái cao nhất trong đám hét lên rồi bỏ chạy thật nhanh vào con hẻm.

Ngay sau đó, ba người còn lại cũng chạy tán loạn, trong hẻm nhỏ chỉ còn lại Cận Hải Dương và cô bé bị đánh.

“Cảm ơn, anh cảnh sát.

”
Cô bé nhỏ giọng nói.

Người đàn ông lúc này mới phát hiện thì ra là cô bé chờ ba ở nhà hàng Bắc Sơn, anh đã gặp ở bãi đỗ xe.

Ánh sáng buổi tối không nhìn rõ dung mạo, bây giờ nhìn kỹ, có thể thấy một cô bé tóc ngắn đến tai, da trắng, gò má cao, đôi mắt to, nhìn rất thanh tú đáng yêu.

Nhưng thật ra…Có vài phần giống Thẩm Lưu Bạch đó…
Cận Hải Dương thầm nghĩ.

Không phải mặt mũi giống, mà là giống ở khí chất trầm mặc an tĩnh.

Cô bé có thể nhận ra mình, xem ra chỉ số thông minh không thấp.

Chỉ là cô bé không hoàn toàn tự lập nên trên người luôn mang theo vài phần yếu đuối, điểm này có khác biết rất lớn với Thẩm Lưu Bạch.

“Em tên Đồ Giai Giai à?”
“Mấy người vừa rồi là bạn học của em à? Vì sao họ lại bắt nạt em?”
Vừa rồi nghe những lời mấy cô bé kia nói, Cận Hải Dương chỉ cảm thấy có chút không biết nên khóc hay cười.

Mới có bao nhiêu tuổi đã làm tiểu tam rồi?.

Chương 49: 49: Đêm Nguyền Rủa

Nghe anh hỏi vậy, Đồ Giai Giai hơi cúi đầu, không nói câu nào.
Thật ra bé không nói Cận Hải Dương cũng đại khái đoán được, chắc là mấy cô bé ghen tuông tranh giành tình cảm.
“Em học sơ trung à?”
Cận Hải Dương thấy phù hiệu trường học trên đồng phục của cô bé, có ghi là trường trung học Tinh Huy Hải Đô, nghe tên chắc là một trường tư thục.
“Dạ, năm nhất sơ trung.”
Đồ Giai Giai gật đầu, nhỏ tiếng trả lời.
Không biết có phải do cô bé phát triển tương đối muộn hay không mà so với mấy cô bé chạy trốn vừa rồi, người trước mặt rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, trông cô bé như nhỏ hơn 10 tuổi vậy.
“Em thích nam sinh Vương Tử Tinh sao?”
Anh cười hỏi một câu, lại thấy cô bé ra sức lắc đầu
“Em không thích cậu ta.”
Cô bé nghiêm túc trả lời, kết hợp với khuôn mặt non nớt, vẻ mặt trịnh trọng, nhìn qua rất có cảm tình.

“Là cậu ta viết tờ giấy cho em, em chưa nói chuyện với cậu ấy lần nào, là họ vu oan cho em.”
Cận Hải Dương hiểu rõ gật đầu, bỗng nhiên muốn nhiều chuyện một chút.
“Vậy em thích ai?”
“Ba em, em thích ba em.”
Cô bé nghiêm túc nói, dường như sợ Cận Hải Dương không tin, lặp lại cường điệu hơn.
“Em chỉ thích ba.”
Cận Hải Dương không nhịn được mà bật cười.

Anh nghĩ đến hình ảnh cô bé một mình ở nhà hàng chờ ở bãi đậu xe, bỗng

cảm thấy cô bé này thật là đáng yêu.
“Cô bé mới có tí tuổi đã thích ba à?”
Anh vốn là nói đùa, không nghĩ đến đối phương lại trả lời nghiêm túc.
“Em thích ba nhất, không liên quan đến tuổi tác.”
Nói xong, cô bé hướng tới Cận Hải Dương hơi khom người, rồi xoay người chạy ra khỏi hẻm.
“Con nít thời nay a…”
Cận Hải Dương lắc đầu, xoay người đi về hướng cửa hàng thức ăn nhanh.
Vừa vào cửa anh đã thấy Thẩm Lưu Bạch ngồi dựa vào cửa sổ, ngón tay mảnh mai nâng gò má trắng trẻo, ánh mắt không có tiêu điểm, không biết đang suy nghĩ gì.
Cô nhìn bàn ăn đã được dọn lên trước mặt, các món ăn được xếp đầy trên bàn, có thể nhìn thấy khói nóng bốc lên.
“Sao rồi? Hôm nay ăn ngon miệng vậy?”
Người đàn ông đến ngồi vào vị trí đối diện cô, cười trêu chọc.
“À.

Bỗng nhiên cảm thấy có thể ăn là một loại phúc khí.”
Thẩm Lưu Bạch như đang suy nghĩ gì đó.
Cô giống như vừa mới tỉnh ngủ, có chút chán ghét nhìn bàn đồ ăn trước mặt, giọng nói mang theo chút chán nản.
“Ồ, sao lại nhiều vậy?”
Cận Hải Dương bị biểu cảm của cô chọc cười.
Anh biết Thẩm Lưu Bạch sinh hoạt rất tùy tiện, nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy cô mơ hồ như ngày hôm nay.
“Em đã quên đây là do em gọi hết sao?”
Nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch đảo mắt với vẻ hoang mang, sắc mặt người đàn ông dần trở nên nghiêm túc.
“Hôm nay em làm sao vậy, có phải do chuyện thầy Đồ mời em làm gì không, mới làm em khác thường như vậy chứ?”
Anh thấp giọng hỏi.
Anh cứ nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo già nua của người đàn ông trung niên đi dụ dỗ cô gái của mình là không vừa mắt, anh càng chắc chắn rằng tên khốn này không phải là một người tốt.
Nếu không vì sao sáng nay Thẩm Lưu Bạch vẫn còn tốt, mà gặp ông ta xong bây giờ lại trở nên cổ quái, mất hết hồn vía?
Đặc biệt ông ta còn đề cử hạng mục gì đó, không biết có phải nhân viên bán

hàng đa cấp tẩy não Thẩm Lưu Bạch hay không?
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Không có gì, chỉ là nghĩ đến những chuyện trước kia thôi.”
Thấy cô không trả lời vấn đề của mình, Cận Hải Dương bật cười, híp mắt nhìn về phía cô gái đối diện, lười biếng nói.
“Trước kia? Trước kia em có quá khứ gì? Có vẻ không phải quá khứ tốt…”
“Không phải anh đã nói với em, có chuyện buồn thì nói ra anh cho em lời khuyên sao.”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu liếc anh một cái, thấy vẻ mặt trêu chọc của anh, nhịn không được muốn hét vào mặt anh.
“Đội trưởng cảnh sát hình sự như anh quản thật nhiều, nếu không anh kể quá khứ đen tối với tôi, tôi cho anh chút lời khuyên?”
Cô vốn đang giận dỗi, cũng không mong Cận Hải Dương có thể nói gì.

Thật bất ngờ, biểu cảm của Cận Hải Dương trở nên tươi sáng hơn hẳn, anh không dừng lại, bắt đầu kể với cô về thời gian trưởng thành của bản thân.
“Anh là bộ đội lớn lên trong đại viện, ba mẹ mất sớm, trong nhà còn ông nội, chỉ có hai người sống với nhau.”
“Trước khi 18 tuổi cùng đám bạn bè không ra gì quậy phá ở câu lạc bộ đêm hai ngày, không muốn động tay làm gì, không muốn về nhà.

Ông của anh sợ anh học xấu liền đưa anh đến miếu hòa thượng Tây Bắc.

Nhiều năm rồi cũng không qua lại với phụ nữ, tất nhiên không tính tay trái của anh…” (*)
“Dưới danh nghĩa của anh có hai căn hộ, một căn kế bên nhà em, còn có một căn ở vịnh Lâm Giang, anh không ở bên đó.

Bên kia phong cảnh đẹp hơn, chỉ là xa chỗ làm quá.

Nếu em đều không thích, chúng ta tìm một căn thích hợp, trang trí trong nhà gì đó anh đều nghe em.”
“Bây giờ đang làm cảnh sát, trước kia ở Tây Bắc làm lính đặc chủng, trước mắt cũng có đầu tư, để nuôi vợ và con cũng không thành vấn đề.”
Đang nói chuyện liền đổi chủ đề, không biết Thẩm Lưu Bạch có nghe ra được tâm ý của anh hay không, xấu hổ muốn chết.
Cô không biết phải xử lý vấn đề tình cảm thế nào, thói quen trốn tránh sau

khi bị người đàn ông ép sát đã bắt đầu mất tác dụng.
“Anh nói xong rồi, còn em?”
Thấy đôi mắt sáng rực của người đàn ông nhìn mình chằm chằm, Thẩm Lưu Bạch hơi im lặng một lát, cuối cùng cũng nói.
“Ba tôi là nhà tâm lý học, mẹ là nhà nghiên cứu hóa học, họ không kết hôn, sau khi sinh tôi, tôi luôn sống với ba mình.”
“Khi tôi 14 tuổi, viện nghiên cứu của ba bị nổ, mẹ tôi qua đời trong phòng thí nghiệm, tôi tự mình đến Kinh Thành học đại học.”
Cô nói đến đây thì dừng lại, dường như không muốn nói nữa, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Đam Mỹ H Văn
Cận Hải Dương hiểu ý cô, thức thời không hỏi tiếp.
Thẩm Lưu Bạch luôn giữ chặt quá khứ của mình như bưng, cô không phải người cố tình ra vẻ, không muốn nói chứng tỏ chuyện đó cũng không có gì tốt đẹp.

“Được rồi, đừng nghĩ nữa, đã qua rồi.”
“Chúng ta bây giờ như vậy…khá tốt, con người dù sao cũng phải hướng đến phía trước.”
Cận Hải Dương lấy đồ ăn trên bàn cho vào dĩa, chỉ vào cái bàn tràn đầy đồ ăn nói.
“Ăn cơm trước, ăn no thì sẽ không nghĩ ngợi gì nữa.”
Nghe anh nói vậy, vẻ mặt Thẩm Lưu Bạch lộ ra ý cười.
Cô cảm thấy hợp tác với Cận Hải Dương không tồi, anh biết thức thời lại lạc quan rộng lượng, làm cô cũng thoải mái hơn nhiều.
Cả hai vừa trò chuyện vừa ăn thì bất ngờ thấy nhiều cô gái mặc trang phục phù thủy đang phát tờ rơi giữa đám đông trên phố.
“Đó là cái gì?”
Thẩm Lưu Bạch chỉ vào những người bên ngoài cửa sổ, cau mày hỏi.
Cận Hải Dương nhìn theo ngón tay của cô, hiểu rõ mỉm cười, đưa tay gắp thức ăn đặt vào chén của cô.
“Năm nay không phải năm nhuận sao, nghe nói ba ngày sau là đêm nguyền rủa, nửa đêm 0 giờ có thể triệu hồi ác ma để thực hiện điều ước, trên mạng nói rất linh nghiệm, bây giờ đây đang là chủ đề hot nhất.”
“Anh thấy chỉ là mánh lới kinh doanh thôi.”
Anh chỉ vào băng rôn giữa trung tâm mua sắm, sờ cằm nói.

“Nhìn đi, đã nói muốn bán suốt đêm.”
“Nhưng cuộc sống này thật như có tà.

Bốn năm trước và tám năm trước vào hôm nay, ở Hải Đô đều có một cô gái nhảy lầu tự sát vào 0 giờ, một phút cũng không sai.”
(*) câu này mình nghĩ là ảnh nói về việc tự giải quyết vấn đề ở phương diện kia..

Chương 50: 50: Đêm Khuya Kinh Hồn

“Nhảy lầu tự sát?”
Thẩm Lưu Bạch lặp lại một câu, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Cận Hải Dương.
“Xác định là tự sát sao?”
Hai lần cùng một thời gian, trùng hợp vậy sao?
“Đúng là tự sát.”
Người đàn ông gật đầu xác định.
“Nghe nói cảnh sát nghi ngờ là bị giết nhưng sau khi xem băng ghi hình gần hiện trường thì phát hiện hai cô đó tự mình nhảy xuống.”
Anh dừng lại một chút, nghĩ đến vụ án giả tự sát ở Quan Đào Các lại bổ sung thêm một câu.
“Hiện trường vụ án tầng cao nhất không gian đặc biệt lớn, hơn nữa hiện trường chỉ có dấu chân người chết, đúng là tự sát.”
“Vì vậy, kết luận cuối cùng là người chết có ý định tự sát do bị ảnh hưởng bởi truyền thuyết, cố ý chọn thời gian này là để tạo ra sự trùng hợp.”
Nói đến đây, Cận Hải Dương khẽ thở dài.
“Chỉ mong năm nay không có người lặp lại bi kịch này.”
Nhưng mà, ba ngày sau, cuộc sống của đại đội trưởng Cận trôi qua không mấy vui vẻ.
Anh luôn nhìn thấy Đồ Hạo Nhiên chạy đến học viện thuyết phục Thẩm Lưu Bạch, cái người được gọi là thầy giáo này cứ như ruồi không thể xua đuổi, tìm mọi cơ hội xuất hiện trước mặt Thẩm Lưu Bạch, ngoan cố yêu cầu cô tham gia vào nhóm của anh ta.
Làm anh lo nhất chính là thái độ của cô vẫn không rõ ràng.
Cô không kiên quyết từ chối đối phương, chỉ là đối với hạng mục PHP dường như cũng không đặc biệt hứng thú, cứ mơ mơ hồ hồ như vậy.
“Rốt cuộc em nghĩ như thế nào?”

Buổi tối ngày thứ ba, cuối cùng Cận Hải Dương không chịu nổi nên đã hỏi thẳng.
Lúc này anh đang đứng trên ban công nhà mình, nhìn Thẩm Lưu Bạch kế bên đang duỗi người tập thể dục.
“Không phải anh đã nói cái hạng mục PHP kỳ lạ lắm, em tốt nhất nên tránh xa à.”
Thẩm Lưu Bạch dừng động tác, quay đầu nhìn về phía người đàn công đang tựa vào ban công, sau đó chậm rãi xoay lại, trong mắt hiện lên ánh sáng thần bí khó lường.
“Kỳ lạ?”
“Anh cảm thấy anh ta kỳ lạ thế nào?”
Cô dùng từ “anh ta”, rõ ràng không phải nói đến hạng mục, trong tức khắc làm Cận Hải Dương buông lỏng tâm tư.
Anh gãi đầu, nhe răng cười tủm tỉm với cô, có chút không xác định nói.
“Anh cũng không nói được, chỉ cảm thấy con người này…có gì đó rất kỳ lạ…giống như vốn dĩ anh ta không phải người như vậy, bây giờ đều đang giả vờ.”
Trong lòng Thẩm Lưu Bạch âm thầm thở dài một hơi.
Cận Hải Dương quả thật như có trực giác của dã thú.
Anh rõ ràng không biết rõ ngọn nguồn câu chuyện nhưng có thể thông qua những chi tiết rất nhỏ mà thấy được điểm cốt yếu của nó, đây đúng là thiên phú tuyệt vời mà trời ban cho anh ta.
“Anh nói không sai.”
Cô nhẹ giọng đáp.
“Đồ Hạo Nhiên đúng là có vấn đề, tôi không trực tiếp từ chối anh ta chẳng qua là vì không muốn thêm phiền toái thôi.”
Cô cũng không nói phiền toái kia là gì.

Có một số việc trong lòng cô đã rõ ràng, nói nhiều sẽ liên lụy đến người khác.
“À, đúng rồi.

Em còn nhớ cô bé trước đó anh kể với em không? Gần đây anh cứ hay nhìn thầy cô bé ấy.”
Khi Cận Hải Dương nhìn thấy vẻ mặt lờ đờ của cô, anh nhanh chóng chuyển chủ đề với một nụ cười.
“Mỗi lần anh hỏi, cô bé đều nói đi tìm ba.

Bọn trẻ ngày nay thật kỳ lạ, không chịu ngoan ngoãn đi học, chăm chỉ học hành, suốt ngày đi theo ba làm cái gì, có phải là quá phụ thuộc vào gia đình hay không…”
Hai người nói chuyện cười đùa một lúc rồi về phòng nghỉ ngơi, nhưng họ không biết rằng khi ngày đó sắp kết thúc, một chuyện lớn vẫn xảy ra.
Đêm khuya.
“Vương Mỹ Nguyệt, mình có chút sợ hãi…”
Trương Bội nhỏ giọng nói.
“Sợ cái gì a? Chẳng qua là tới tòa nhà thực nghiệm mà thôi, tối hôm Giáng Sinh không phải chúng ta đã tới sao.”
Vương Mỹ Nguyệt liếc xem thường, đưa tay kéo góc áo Trương Bội, không để cô ấy lâm trận chạy trốn.

Họ chính là bốn cô gái đã bắt nạt Đồ Giai Giai hôm đó, đều học năm 2 trung học Tinh Huy.

Trung học Tinh Huy là một trường nội trú, Vương Mỹ Nguyệt, Trương Bội, Lý Đan Dương, Hà Tinh Tinh đều học cùng lớp, điều kiện gia đình tốt nên liền chơi cùng nhau.
Vương Mỹ Nguyệt là người dẫn đầu trong bốn người, hôm nay họ lén trốn ra khỏi ký túc xá vào ban đêm cũng là chủ ý của cô bé.
“Hôm nay là đêm nguyền rửa bốn năm một lần, lần sau chúng ta có thể đã không còn ở bên nhau, vậy nên chúng ta không được bỏ lỡ nó!”
Lý Đan Dương cười nói.
Cô bé nhìn về phía Vương Mỹ Nguyệt, trên mặt mang theo tràn đầy ý hùa theo, đưa tay lấy một cái bao đựng đầy những ngọn nến màu trắng.
“Mỹ Nguyệt, mọi thứ cậu yêu cầu mình chuẩn bị ở đây hết rồi.

Còn 35 phút nữa là 12 giờ, chúng ta bắt đầu vẽ trận pháp đúng không?”
Vương Mỹ Nguyệt nhìn vào điện thoại di động, sau đó lấy ra một cuốn sách to bằng lòng bàn tay, lật một trang rồi dùng đèn pin chiếu vào, nói: “Ừ, vẽ theo hình này, chúng ta đã làm thử trước đó rồi, mọi người cứ vẽ phần của mình, không được vẽ sai đó.”
Bốn cô gái ngồi xổm dưới đất, nhặt cành cây vẽ theo mẫu trong sách, may mà trước đó họ đã làm thử, vẽ một lúc là xong.
“Được rồi! Đại công cáo thành! Bây giờ có thể ước nguyện sao?”

Trương Bội vỗ tay phủi bụi, thấy ba người còn lại nhìn mình một cách kỳ lạ, cô bé không khỏi thấp giọng lẩm bẩm.
“Có chuyện gì… Không phải trận pháp này…”
Vương Mỹ Nguyệt hận sắt không thành thép, trừng mắt nhìn Trương Bội một cái.
“Hôm nay là đêm nguyền rủa, trận pháp đương nhiên là dùng để nguyền rủa!”
“Mình muốn nguyền rủa ai mấy cậu đều biết rồi chứ, hôm nay tan học Vương Tử Tinh lại chờ Đồ Giai Giai, mình không biết con nhỏ đó có gì tốt, u ám như ma vậy!”
“Giả vờ yếu đuối nhu nhược để dụ dỗ con trai mà còn hay làm giá, mình chính là chướng mắt nó!”
Cô bé đứng lên, từ trên cao nhìn xuống ba cô bé đang ngồi xổm dưới đất.
“Mấy cậu là bạn của mình thì giúp mình nguyền rủa nó đi.”
Nghe cô bé nói vậy, hai người khác cũng gật đầu, chỉ có Trương Bội có vẻ mặt do dự.
Cô bé với Đồ Giai Giai không thù không oán, bị Vương Mỹ Nguyệt xúi giục mới đi theo bắt nạt người ta.

Nghe nói đêm nguyền rủa này rất linh, lỡ như Đồ Giai Giai xảy ra chuyện vậy phải làm sao bây giờ…
Cô bé đang suy nghĩ thì có một ngọn nến bị nhét vào tay cô bé.
“Sắp đến giờ rồi, đừng suy nghĩ nữa, làm chậm trễ chuyện của mình!”
Vương Mỹ Nguyệt lạnh lùng nói.
“Trương Bội, cậu là bạn của mình, đúng không.”
“Trước kia cậu hay kéo chân mình mình cũng không so đo với cậu, nhưng bốn người chúng ta cực khổ trốn ra ngoài như vậy, nếu chuyện này bị cậu làm thất bại, mình sẽ tuyệt giao với cậu!”
Trương Bội bị cô bé dùng ánh mắt lạnh lẽo làm giật mình.

Cô bé theo bản năng gật đầu, nắm chặt ngọn nến trong tay, bắt đầu thắp lên.
“Khi 0 giờ ma quỷ đến trần gian, xin hãy nghe lời khẩn cầu của tôi.”
“Tôi nguyền rủa người tôi ghét nhất, Đồ Gia Giai hãy chết đi, vĩnh viễn không thể trở về…”
Bốn cô bé còn chưa nói xong, Hà Tinh Tinh nhìn phía Trương Bội đang ngồi xổm đối diện, như thấy gì đó, run rẩy đứng lên, không nói được câu nào.

Cô bé chỉ về hướng tòa nhà dạy học đối diện, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, giọng nói đầy hoảng sợ.
“Trên…… Mái nhà có người……”
Không đợi cô bé nói hết câu, chỉ nghe thấy một tiếng “Ầm” vang lên, có người từ mái nàng đem nói cho hết lời, chỉ nghe “Ping” một tiếng trầm vang, ai đó đã nhảy khỏi sân thượng tòa nhà và ngã xuống con đường đá trước tòa nhà dạy học.
Thời gian, vừa đúng 0 giờ….

Chương 51: 51: Vòng Quay Tử Thần

“Đó là một người…sao?”
Hà Tinh Tinh run rẩy nói.
“Có lẽ là ma-nơ-canh thôi…”
Trong giọng của Lý Đan Dương mang theo tiếng nức nở.
Tận mắt chứng kiến cảnh ai đó từ trên rơi xuống lúc nửa đêm là điều quá kinh hãi đối với mấy cô bé chưa thành niên này.
“Chúng…Chúng ta đi xem một chút…Nói…Nói không chừng…Nói không chừng là có người đùa ác thôi…”
Lần này là Vương Mỹ Nguyệt lên tiếng.

Cô bé nắm chặt lấy tay Trương Bội bên cạnh, móng tay dường như đã có vết máu.

Trương Bội không cảm thấy đau đớn chút nào, sự sợ hãi đã bao trùm lấy tâm trí, cô bé không thể nào khống chế được nỗi sợ của mình.
“Không! Mình không đi!”
Cô bé thoát khỏi tay Vương Mỹ Nguyệt, che lỗ tai của mình ngồi xổm ngay tại chỗ, không ngừng tự lẩm bẩm.
“Hôm nay là đêm nguyền rủa…Mấy cậu còn vẽ trận pháp…Không…Mình không đi…Mình không muốn đi nhìn!”
“Vậy cậu đi đi!”
Vương Mỹ Nguyệt chỉ vào Hà Tinh Tinh nói.
“Cậu không đi, về sau đừng đi theo mình nữa! Mình sẽ nói ba đuổi người nhà cậu ra khỏi công ty!”

Hà Tinh Tinh bị vẻ mặt của cô bé dọa sợ.
Ba mẹ Hà Tinh Tinh đều làm việc ở công ty nhà họ Vương, nếu đắc tội Vương Mỹ Nguyệt, khi cô bé về nhà chắc chắn sẽ bị họ la mắng.

Không biết dũng khí đến từ đâu, cô bé nghiến răng nghiến lợi đứng lên, run rẩy đi về phía hình bóng đang nằm trên mặt đất.
“A…!”
Một tiếng hét chói tai phá vỡ sự im lặng lúc nửa đêm, Hà Tinh Tinh vừa chạy vừa hét lên, khuôn mặt kinh hoàng đầy nước mắt.
“Chết! Chết! Chết!”
Cô bé nhìn chằm chằm vào Vương Mỹ Nguyệt, giọng nói run rẩy.
“Vương Mỹ Nguyệt…Đồ Giai Giai…Là Đồ Giai Giai…Đồ Giai Giai nhảy lầu chết!”
“Cậu…Cậu…Cậu nguyền rủa…Thành sự thật rồi!”
Nghe cô bé nói vậy, Vương Mỹ Nguyệt trợn mắt ngất xỉu ngay lập tức, cũng may cô bé tỉnh lại rất nhanh, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, yếu ớt nói.
“Chúng ta đi, chúng ta đi thôi, nhanh chóng rời khỏi chỗ này…”
Nghe thấy lời ấy, Trương Bội ngẩng đầu nhìn về phía cô bé, trong ánh mắt tràn đầy sự không thể tin.
“Chúng ta…Chúng ta không phải nên gọi xe cứu thương sao? Có lẽ…Có lẽ Đồ Giai Giai còn sống…”
“Vương Mỹ Nguyệt, chẳng lẽ cậu thật sự muốn để Đồ Giai Giai chết sao?”
Nghe cô bé nói vậy, Vương Mỹ Nguyệt cuối cùng nhịn không được cảm xúc suy sụp, lập tức khóc lên.
“Mình không phải thật sự muốn nó chết đâu! Mình chỉ giận thôi…Mình không nghĩ đến lời nguyền lại linh nghiệm…”
Ba người an ủi cô bé một lúc, khó khăn ổn định lại cảm xúc của cô bé.

Cuối cùng vẫn là Trương Bội quyết định dùng điện thoại của Hà Tinh Tinh gọi cấp cứu.
Chỉ là chờ xe cấp cứu tới với tốc độ cực nhanh, trước tòa nhà dạy học, chỉ có một thi thể lạnh băng, không một ai tìm đến.
Khoảng 20 phút sau đó, Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch đã đến.
Người báo án là bảo vệ trường học, ông nghe được có người thét lên, sau khi chạy đến đã thấy người chết không còn hơi thở.
Trường trung học Tinh Huy nằm ở phía bắc Tân Hải, sau lưng có núi Chử Thúy, là một trường tư thục nội trú.
Học sinh có thể lựa chọn trọn nội trú ở trường hoặc là học ngoại trú, mỗi ngày 6 giờ, sau khi tan học là thời gian tự do, trước 9 giờ, học sinh trong trường phải về phòng ngủ, trường học sẽ đóng cổng chính lại.

Khu ký túc xá cùng khu dạy học là hai bộ phận độc lập, thời gian này, bảo vệ đã sớm hoàn thành việc đi tuần tra từng lầu, chuẩn bị đi ngủ.
Thẩm Lưu Bạch mang theo thùng dụng cụ chậm rãi đi tới, nhìn Cận Hải Dương đứng trước thi thể với vẻ mặt nghiêm túc hồi lâu, cô không khỏi có chút kinh ngạc.
“Sao vậy?”
Cô nhẹ giọng hỏi.
“Còn nhớ trước đó anh có kể với em về một cô bé hay đi tìm ba không?”
Cận Hải Dương quay đầu, trên mặt anh tuấn hôm nay đặc biệt nghiêm túc.
“Chính là cô bé đó.

Hôm nay lúc tan làm anh còn thấy cô bé chờ ở cổng học viện của em, không nghĩ đến bây giờ đã chết.”
Nghe anh nói vậy, trong lòng Thẩm Lưu Bạch cũng có chút bi thương.
Đối mặt với cái chết là công việc của cô, nhưng đối mặt với cái chết của người quen, ít nhiều vẫn có tình cảm, vẫn làm người ta khó tiếp nhận.
Nhất là người này vẫn còn là trẻ con, còn thời gian thanh xuân không thể tận hưởng, liền kết thúc trong đêm khuya lạnh lẽo.
Cô vỗ vai Cận Hải Dương, đơn giản an ủi anh một chút, rồi liền đi đến trước mặt thi thể bắt đầu khám nghiệm.
“Giáo sư Thẩm, trên mái nhà gần đó tôi thấy một chiếc cặp sách, chắc là thuộc về người chết.

Vân tay trên chốt cửa phải đợi so sánh, tạm thời không thể có kết quả liền, chỉ là dấu chân trên sân thượng giống với dấu chân trên chỗ nhảy lầu, chắc là của một đứa bé.”
Lý Thành vội vã chạy đến, thở d0c nói.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Cô đã hoàn thành bước đầu nghiệm thi, tạm thời có thể nói nguyên nhân tử vong của cô bé là tự sát.
“Căn cứ vào độ co cứng của thi thể, suy đoán thời gian tử vong là khoảng 20 đến 30 phút trước, cũng chính là…”
Cô nhìn thoáng qua trên cổ tay đồng hồ.
“Khoảng nửa đêm.”
Nói đến đây, cô chợt nhớ đến cô và Cận Hải Dương đã từng nói qua sự kiện tự sát vào đêm nguyền rủa.
Từ sự xuất hiện của người chết đầu tiên, đã có tổng cộng ba cô gái tự tử

bằng cách nhảy lầu vào cùng một ngày trong 8 năm, và cứ 4 năm lại xuất hiện 1 vụ như vậy, gần giống như một vòng quay tử thần.
Đây thật sự là trùng hợp sao?
Dựa vào kết quả khám nghiệm hiện trường, khả năng cô bé nhảy lầu tự sát là rất lớn, vì căn bản ở hiện trường không thấy dấu chân của người thứ hai, cũng không tìm thấy dấu vết đã qua xử lý!
Cô nhìn về phía Cận Hải Dương, lại phát hiện anh đang ngồi xổm ở cách đó không xa, không biết đang nhìn cái gì.
“Đây là cái gì?”
Thẩm Lưu Bạch đến gần người đàn ông, lúc này mới thấy trên mặt đất có những vết tích được vẽ không rõ ràng, trông tương tự như những đường nét hoa văn tôn giáo.
Mười hai ngọn nến bao quanh hoa văn, một số vẫn còn cháy, một số đã bị gãy thành nhiều đoạn, trên mặt đất còn vương vãi những dấu chân lộn xộn, dường như có người đi rất vội vàng.

“Có người chứng kiến.”
Người đàn ông cau mày khẳng định.
Thẩm Lưu Bạch đi tới, lấy ra đèn pin chiếu vào, sau đó ngồi xổm người xuống cẩn thận quan sát những dấu chân hỗn loạn.
“Không phải một người.”
Giọng nói của cô rất khẳng định.
“Dựa theo hoa văn của đế giày, hiện trường chắc là có bốn người, là giày cỡ nhỏ của nữ, nói không chừng là học sinh trường này.”
“Ngọn nến còn đang cháy, chắc là đi chưa lâu.

Muộn vậy rồi, mấy cô bé đó còn ở đây làm gì?”
Thẩm Lưu Bạch chỉ vào kia mấy cây nên chưa tắt nói.
Cận Hải Dương gật đầu.
“Báo án là bảo vệ trường học, nhưng ông ta nói mình nghe được tiếng thét của con gái trên dãy lầu gần đó mới chạy đến.”
“Từ cổng trường đến hiện trường, nếu ông ta chạy thì khoảng 3-4 phút, mà thời gian ông ta báo án là 0 giờ 15 phút, hiện trường đã không có người, chứng tỏ mấy học sinh này chắc là ở đây khoảng 0 giờ 10 phút thét lên, rất có thể họ đã thấy được quá trình tử vong.”
Anh hơi dừng lại, ánh mắt bỗng trở nên có chút sâu xa khó hiểu.
“Trong 8 năm, 3 người chết, tất cả đều vào lúc 0 giờ cùng ngày…Truyền

thuyết nói rằng nếu đọc lời nguyền vào nửa đêm của đêm nguyền rủa thì lời nguyền sẽ thành sự thật.

Anh đoán 8 phần là mấy cô bé này đến để chơi trò nguyền rủa này.”.

Chương 52: 52: Dấu Vết Khả Nghi

Rạng sáng, trong phòng giải phẫu của Trung Tâm Pháp Y.
Đồ Giai Giai lặng lẽ nằm trên bàn giải phẫu, vết máu trên mặt đã được lau sạch, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn.
Đồ Giai Giai rất đẹp với đôi mắt to và khuôn miệng nhỏ, sống mũi cao thẳng, tuy dáng người chưa phát triển hoàn toàn nhưng qua đường nét khuôn mặt và tỉ lệ cơ thể có thể thấy cô bé là một cô gái xinh đẹp.
Chỉ là bây giờ, cô bé đã nhắm mắt vĩnh viễn, không còn cơ hội nhìn thấy thế giới muôn màu muôn vẻ.
Cô bé vẫn còn mặc đồng phục của trung học Tinh Huy.

Bởi vì vụ án này, khu dạy học trước hiện trường vụ án vẫn còn đang được dọn dẹp, trường học chỉ có thể tạm nghỉ một ngày, tất cả học sinh bị yêu cầu phải hoạt động trong khu sinh hoạt, không ai được đến gần hiện trường vụ án.
“Đúng là một cô bé ngoan ngoãn, thông minh nghe lời, chỉ là không thích nói chuyện, nhưng con gái điềm đạm chút cũng tốt.”
“Cô bé rất được nam sinh trong lớp hoan nghênh, anh từng thấy cô bé bị các nữ sinh khác bắt nạt vì có nam sinh thích cô bé.”
“Cô bé dường như không đi học, mấy ngày nay dường như ngày nào anh cũng nhìn thấy cô bé, giống như đang chờ ai đó.”
Cận Hải Dương nhàn nhạt nói.
Trọng miệng anh ngậm một điếu thuốc, không đốt lên, tất nhiên là tâm tình không tốt.
“Đây là đồ vật Lý Thành tìm được trong cặp xách của cô bé, đã đối chiếu nét chữ, xác định là bút tích của cô bé.”
Thẩm Lưu Bạch đưa qua một lá thư bị niêm phong, trên đó chỉ viết một hàng chữ.
“Thật xin lỗi ba, cuối cùng so ra con vẫn không phải là cô ta.”

Nét chữ có chút lộn xộn, những nét cuối cùng xuyên qua mặt sau của tờ giấy, hiển nhiên lúc đó Đồ Giai Giai đang rất kích động.
“Cuối cùng so ra con vẫn không phải là cô ta…So cái gì? Áp lực học hành quá lớn sao?”

Cận Hải Dương sờ cằm.
“Lại nói, trẻ con tuổi này còn có thể so cái gì, chắc là yêu cầu của phụ huynh quá cao.”
“Thật ra, Đồ Giai Giai đã rất giỏi, bởi vì thành tích không tốt mà nghĩ quẩn tự sát, như vậy muốn chết là do chịu đựng áp lực tâm lý rồi.”
Người đàn ông có chút cảm khái nói.
Theo ngày sinh trên thông tin nhân khẩu, Đồ Giai Giai năm nay mới hơn mười hai tuổi một chút, là độ tuổi mà những đứa trẻ bình thường còn đang học tiểu học.
Nhưng cô bé đang học năm thứ hai sơ trung, còn học ở một trường điểm ở Hải Đô, Bùi Diệu, người phụ trách điều tra đã tìm gặp giáo viên của cô bé, giáo viên nói rằng điểm số của cô bé luôn thuộc loại tốt nhất trong lớp học, vì vậy cô bé cũng được xem là một thần đồng.
Anh nhịn không được nhìn thoáng qua thần đồng trước mặt, trong đầu không tự chủ bắt đầu so sánh hai người họ.
Anh bỗng nhớ đến có lúc mình đã cảm thấy Đồ Giai Giai có thần thái rất giống Thẩm Lưu Bạch.
Trầm tĩnh, chuyên tâm.
Đây không chừng là điểm chung của thần đồng.
Chỉ là, trên người Đồ Giai Giai luôn có chút nhát gan và đề phòng, cô bé dường như rất sợ người lạ mà mình không quen biết, giống như một con chuột nhỏ trốn trong bóng tối.
Anh càng nghĩ càng xa, cho đến khi nghe được Thẩm Lưu Bạch nói đến kết quả nghiệm thi thì anh lập tức phục hồi tinh thần lại.
“Người chết không có vết thương hở trên cơ thể, lượng máu chảy ra ít, vì vậy vết thương được hình thành tại một thời điểm.”
“Người chết có một vết thương toàn diện ở bên trái cơ thể, phân bố rộng.

Cánh tay trái và chân trái bị gãy, đó là vị trí va đập.

Người chết có vết bầm tím quanh mắt, một lượng nhỏ máu chảy ra từ khoang mũi và ống tai ngoài, các vết máu văng khắp nơi chứng tỏ hộp sọ đã

bị vỡ.”
“Lý Thành đã so sánh các dấu vân tay và dấu chân tại hiện trường, xác định rằng tất cả đều thuộc về người chết.

Thêm vào đó là chiếc cặp xách và thư tuyệt mệnh được tìm thấy tại hiện trường, có thể loại trừ khả năng người chết bị giết.”
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương thở dài một hơi.
Lại là tự sát.
Chẳng lẽ đúng là đêm nguyền rủa luân hồi sao?
Cứ bốn năm sẽ xuất hiện một người chết, hai người nhảy lầu trước đó anh còn đang ở trong quân đội, không nghĩ đến anh vẫn gặp phải lần thứ ba này.
Lại nghe Thẩm Lưu Bạch lại nói tiếp.
“Nhưng mà, sự tình có thể không đơn giản như vậy.”
“Người chết là chính mình nhảy lầu là không sai, chỉ là nguyên nhân nhảy lầu lại có chút vấn đề.”
Cô chỉ vào thi thể trên bàn giải phẫu, sắc mặt nghiêm túc nói.
“Tôi đã kiểm tra phần dưới của người chết.

Có nhiều vết rách trong màng trinh, còn có một lượng nhỏ tinh dịch còn sót lại trong âm đ*o.

Người chết có lẽ đã có quan hệ tình dục một người đàn ông trước khi chết.”
Lời này vừa nói ra, Cận Hải Dương liền sững sờ tại chỗ.
Trong cơ thể Đồ Giai Giai còn sót lại tinh dịch, chẳng lẽ anh không rõ đây là ý gì sao.
Cô bé 12 tuổi 10 tháng 3 ngày, bất luận có phải cô bé tự nguyện hay không, đây là tội hình sự, hơn nữa còn là tình tiết tăng nặng được pháp luật quy định!
“Em xác định?”
Anh ngây ngốc hỏi, lại rước lấy ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Lưu Bạch
“Đương nhiên.”
Cô gật đầu.
“Tôi đã lấy mẫu đưa đến phòng thí nghiệm để xét nghiệm DNA, nhanh nhất ngày mai sẽ có kết quả.”
“Tôi còn chưa nói xong.”
Thẩm Lưu Bạch đem màn hình laptop đưa đến trước mặt Cận Hải Dương.

“Đây là bức ảnh người chết tôi chụp bằng ống kính tử ngoại, có thể nhìn thấy rõ vết bầm tím.

Vết thương trên lớp biểu bì sẽ lành trong khoảng một tháng, nhưng nếu bị đánh đập lâu ngày thì vết thương tạo thành sẽ không nhanh chóng biến mất được.”
Trong ảnh chụp Đồ Giai Giai, có thể nhìn thấy những vết bầm tím rõ ràng ở phần trên của lưng, hai bên cổ và bụng, rõ ràng là đã bị đánh đập dã man.
“Có phải do bị bắt nạt không?”
Cận Hải Dương vuốt cằm, suy tư nói.
“Anh đã từng thấy cô bé bị bạn bắt nạt, em cảm thấy vết thương này có thể tạo thành khi đó không?”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Sức của trẻ con không lớn như vậy, cũng không thể tạo thành vết thương nghiêm trọng như vậy.

Tôi cho rằng đây là sức lực của người trưởng thành tạo ra.”
“Như vậy, đây là bạo lực gia đình.”
Cận Hải Dương nhìn vết thương trong ảnh chụp, sắc mặt của anh càng lúc càng đen.
Bản thân anh cũng là một người bạo lực, nhưng trên đời anh ghét nhất là kẻ vô dụng chuyên bắt nạt kẻ yếu, bây giờ anh chỉ muốn bắt ngay kẻ đó, đánh cho hắn một trận nhớ đời, để hắn nếm trải được mùi vị bị bạo lực.
“Cô bé này có tình cảm khá tốt với ba mình, anh thấy cô bé đa phần thời gian là tìm ba, trước nay không nói về mẹ.”
Cận Hải Dương cẩn thận nhớ lại từng chi tiết khi tiếp xúc với cô bé.
“Ba cô bé đi xã giao, cô bé thà chờ ở cửa cũng không về nhà, nói không chừng vì trong nhà có người ngược đãi bé.”
Nói tới đây, mặt anh bỗng nhiên biến sắc, như là nghĩ đến một tình cảnh cực ghê tởm.
“Việc kia…sẽ không phải là ba bé làm chứ?”
“Vậy thì đúng là táng tận lương tâm, anh thà chấp nhận chuyện cô bé bị cưỡng hiếp nên mới nghĩ quẩn mà tìm đến cái chết.”
“Chuyện này rất dễ xác minh, chỉ cần xét nghiệm DNA người chết xem có quan hệ huyết thống không là được.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.

“Hiện tại quan trọng nhất là tìm được ba mẹ cô bé.

Giả sử việc ngược đãi này không liên quan đến họ thì cũng là do họ không làm tròn nghĩa vụ nuôi dưỡng mới để xảy ra chuyện như vậy.”
“Vụ án này tôi phải cưỡng chế giải phẫu, anh máu chóng báo với người nhà nạn nhân đi.”.

Chương 53: 53: Ba Mẹ Xuất Hiện

Sáng sớm hôm sau, Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch cùng nhau đi ra ngoài ăn sáng.

Xe mới vừa chạy đến trước cửa Trung Tâm Pháp Y, anh nhìn thấy một chiếc xe SUV màu đen đậu không xa trước cửa lớn, cũng không biết đã đợi bao lâu.
Anh mở cửa sổ xe, cười nói với bảo vệ.
“Họ đang làm gì vậy?”
“Có một nam một nữ, nói là người nhà của cô bé nhảy lầu, sáng sớm đã đến đây.”
“Tôi nói với họ chưa đến thời gian làm việc, họ không đi đâu, chỉ chờ ở đó.

Chắc là…”
Bảo vệ nhìn biểu hiện, giọng nói khẳng định.
“Đã một tiếng.”
Cận Hải Dương gật đầu.

Anh kéo cửa sổ xe, quay đầu nhìn Thẩm Lưu Bạch đang ngồi trên ghế phụ.

“Người nhà em muốn hẹn đã đến…”
Lời nói còn chưa nói xong, liền thấy cửa xe SUV luôn dừng ở đó mở ra, có một nam một nữ bước xuống xe.
Mắt của Cận Hải Dương rất tốt, từ kính chiếu hậu anh thấy được mặt mũi của hai người đó, liền nhịn không được nhíu mày.
Nữ thì chưa từng gặp, nam thì mấy ngày nay lại gặp thường xuyên, là cái người cố gắng thuyết phục Thẩm Lưu Bạch làm việc chung với mình, Đồ Hạo Nhiên.
“Đó là Kha Tĩnh, vợ của Đồ Hạo Nhiên.”

Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.
Khả năng nhớ người của cô rất tốt, cho dù đã nhiều năm không gặp, nhìn thoáng qua cô vẫn nhận ra người phụ nữ mặc váy hoa màu trắng kia chính là bạn học cũ của cô.
So với Kha Tĩnh trong trí nhớ của cô, Kha Tĩnh của bây giờ mang vẻ mặt u ám, bước nhỏ đi theo sau Đồ Hạo Nhiên, cô ấy không còn dáng vẻ thanh cao, quyến rũ như trước nữa.
Bọn họ hai người một trước một sau đi đến cửa, dường như là dáng vẻ muốn tìm hiểu tình hình hiện tại.
Cận Hải Dương không chút do dự khởi động xe, nhanh chóng bỏ hai người kia ở phía sau.
Hôm qua, từ sau khi ở hiện trường trở về, anh vẫn luôn ở phòng pháp y chờ kết quả nghiệm thi của Thẩm Lưu Bạch, việc tìm người nhà giao cho Cao Đại Thượng phụ trách, vốn không biết người nhà của Đồ Giai Giai lại là người quen.
“Chuyện này không đơn giản.”
Khi lùi vào chỗ đậu xe, anh trầm giọng nói.
“Đồ Giai Giai không chỉ có dấu vết bị đánh đập dã man mà còn quan hệ t1nh dục trước khi chết.

Nếu do người lớn gây ra thì rất có thể là do bạo lực gia đình.”
“Anh đã gặp cô bé ở bên ngoài không chịu về nhà vài lần, cô bé nói phải đợi ba, vậy rất có thể người đánh cô bé là vợ Đồ Hạo Nhiên.”
“Tiểu Bạch, em phải chuẩn bị tâm lý trước đi, anh cảm thấy cái gia đình này không dễ đối phó đâu.”
Cận Hải Dương cười nhắc nhở nói.
Anh không nói được việc mình vừa nhìn thấy Đồ Hạo Nhiên liền nghĩ người này chắc chắn có vấn đề, cũng không nói được vì sao lại cảm thấy việc Đồ Giai Giai nhảy lầu tự sát có liên quan đến anh ta, đây chỉ là phỏng đoán vốn không có chứng cứ, nói ra cứ như anh có lòng dạ hẹp hòi đang ghen tuông với người ta vậy.
Đến thời gian làm việc, Lý Thành dẫn hai người họ đến gõ cửa văn phfong của Thẩm Lưu Bạch.
“Giáo sư Thẩm, hai vị này là ba mẹ của Đồ Giai Giai.”
“Ông Đồ, bà Đồ, mời ngồi.”
Anh giới thiệu đơn giản về thân phận của Thẩm Lưu Bạch, sau đó yên lặng ngồi một bên, không nói gì nữa.

“Tôi là pháp y phụ trách vụ án của Đồ Giai Giai, Thẩm Lưu Bạch, hôm nay mời hai vị đến đây là vì vụ án của Đồ Giai Giai cần phải giải phẫu nghiệm thi, dựa theo quy định pháp luật, chúng tôi thông báo để người nhà được biết.”
Thẩm Lưu Bạch đứng dậy, lễ phép bắt tay họ, sau đó đưa quyết định giải phẫu đến.
Cô mặc áo bloúe trắng, kính gọng đen che đi đôi mắt ngọc, làm người khác không biết được cảm xúc.

“Thẩm Lưu Bạch? Cô là Thẩm Lưu Bạch?”
Không đợi Đồ Hạo Nhiên trả lời, Kha Tĩnh vẫn luôn ngồi bên cạnh bỗng nhiên nói.
Đôi mắt cô bình tĩnh, nhìn khuôn mặt cô gái thanh xuân như xưa, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.
Cô ta dường như còn muốn nói gì đó, lại bị Đồ Hạo Nhiên bên cạnh cầm tay, cả người liền bình tĩnh lại, dịu dàng cúi đầu không nói chuyện nữa.
“Lưu Bạch, thật không nghĩ đến em còn làm pháp y.”
Đồ Hạo Nhiên nói đầy ẩn ý.
Anh cho rằng cô chỉ là một học giả đơn thuần, hằng ngày chỉ nghiên cứu những vấn đề khó khăn thâm thúy trong phòng thí nghiệm, đơn giản và không rành thế sự.
Không nghĩ tới, hôm nay Thẩm Lưu Bạch thế nhưng lại thay đổi một thân phận, trở thành người giải phẫu cho con gái của anh, thật ra là nằm ngoài dự đoán của anh.
Nhưng mà như vậy cũng tốt.
Ánh mắt Đồ Hạo Nhiên khẽ sáng lên, sau đó trên mặt lộ ra vẻ đau thương.
“Sáng nay chúng tôi nhận được điện thoại, nói Giai Giai đã xảy ra chuyện, Giai Giai ngoan như vậy, là một đứa bé lương thiện, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Vì sao con bé lại chết?”
Nghe ông ta nói vậy, Lý Thành ngồi bạn cạnh không nhịn được cười lạnh 1 tiếng.
“Ông hỏi chúng tôi à? Con mấy người cả đêm không về nhà, mấy người làm ba mẹ không hỏi thăm, cũng không đi tìm sao?”
Lý Thành đã nhìn thấy tình trạng thảm thương của cơ thể Đồ Giai Giai, anh hoàn toàn không có cảm tình tốt với cặp đôi vô trách nhiệm và nhiều khả năng là người làm ra những chuyện đó, biết rõ lúc này nói như vậy là không thích hợp nhưng cảm xúc phẫn nộ mãnh liệt trong lòng khiến anh phải nói

ra.
Nghe anh ta nói vậy, Kha Tĩnh như sư tử bị chọc giận liền đứng lên.

Cô vừa muốn nói gì đó, lại bị Đồ Hạo Nhiên bắt lấy tay cô,cô lại lần nữa yên lặng ngồi xuống.
Mọi chuyện, Thẩm Lưu Bạch đều nhìn thấy được.

Cô không ngăn lại phẫn nộ của Lý Thành, cũng chưa nói gì về phản ứng của Kha Tĩnh.

Cô cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ Đồ Hạo Nhiên nói chuyện.
Quả nhiên, ngay sau đó, Đồ Hạo Nhiên ho nhẹ, khuôn mặt anh tuấn nho nhã lộ ra một tia cười khổ.
“Chuyện này là sơ sót của chúng tôi, vợ chồng tôi thật có lỗi với Giai Giai, không hoàn thành nghĩa vụ làm ba mẹ.”
“Phòng khám của tôi vừa mới thành lập, tôi cùng mẹ bé đều rất bận, bình thường làm việc cũng không rảnh lo cho bé.

Trường của bé là trường nửa nội trú, Giai Giai là đứa trẻ rất ngoan, ngày thường chỉ ở trường không đi đâu ra ngoài, cho nên khi bé không về nhà, chúng tôi liền cho rằng bé ôn bài trong trường.”
Anh ta nói có tình có lý, vẻ mặt chân thành, không hề lảng tránh trách nhiệm, điều này làm lửa giận của Lý Thành giảm đi không ít.
Sự việc cũng đúng là như vậy, nơi Đồ Giai Giai nhảy lầu là mái nhà tòa nhà dạy học, thời gian là đêm khuya, mà trung học Tinh Huy tối 9 giờ đã đóng cổng trường, bốn bức tường quanh trường học cũng không phải một cô bé 12 tuổi muốn nhảy qua là có thể nhảy.
Sau 9 giờ, Đồ Giai Giai vẫn còn ở lại trường học, nhưng hành tung của cô bé trước 9 giờ thì Thẩm Lưu Bạch cũng không cho rằng là giống như Đồ Hạo Nhiên nói, chỉ ở trường không đi đâu ra ngoài.
Cô nhớ rõ Cận Hải Dương từng nói, nhiều lần ở trên phố nhìn thấy cô bé đi tìm ba, chờ đến khuya cũng không muốn về nhà, việc này hoàn toàn tương phản với lời nói của Đồ Hạo Nhiên, cô không tin đối phương hoàn toàn không biết gì cả.
Như vậy, cuối cùng là vì sao Đồ Hạo Nhiên lại nói dối?.

Chương 54: 54: Cách Cư Xử Kỳ Quái

“Đồ Giai Giai nhảy lầu tự sát, đây là di vật của bé, trong này chúng tôi tìm được thư tuyệt mệnh, bởi vì liên quan đến án hình sự, nên tạm thời không thể trả di thể cho người nhà.”
Sắc mặt Lý Thành đã dịu hơn.

Anh đưa tay bấm vài cái trên máy tính, đưa ra ảnh chụp, là lá thư cảnh sát tìm được trong cặp của Đồ Giai Giai
Thật xin lỗi ba, cuối cùng so ra con vẫn không phải là cô ta.
Đồ Hạo Nhiên và Kha Tĩnh cùng xem qua, sắc mặt hai người đồng thời thay đổi.
Tuy nhiên, khuôn mặt của Đồ Hạo Nhiên tái nhợt và cứng đờ, còn Kha Tĩnh ngồi bên cạnh anh, gương mặt trang điểm tinh xảo của cô ta đang dần tái xanh.
“Cái này…”
Ngay khi cô ta vừa nói ra hai chữ, Đồ Hạo Nhiên đã trực tiếp cắt ngang.
“Đứa nhỏ này, sao lại nghĩ quẩn trong lòng như vậy, ba và mẹ con tuy rằng có yêu cầu cao với việc học của con, chỉ là ba mẹ muốn tốt cho con thôi…”
Nói đến đây, người đàn ông lịch lãm nhẹ nhàng để rơi hai hàng nước mắt.

“Ba mẹ không có thời gian quan tâm con, sợ con học xấu, sợ con không tiến bộ nhưng nếu biết con chịu áp lực lớn như vậy, ba nhất định không la mắng con, con muốn làm gì thì làm, cho dù mỗi ngày con đều chơi bời lêu lỏng cũng tốt hơn với việc chúng ta sinh ly tử biệt nhiều!”
“Giai Giai, ba hối hận rồi, ba không bao giờ đòi hỏi con phải có thành tích tốt nữa, con là đứa con ngoan của ba, con đã làm rất tốt rồi, con trở về đi…”
Người ta thường nói nước mắt đàn ông không dễ rơi.

Đồ Hạo Nhiên khóc như vậy, không khí trong phòng liền bị thay đổi, ngay

cả Lý Thành vừa nãy còn phẫn nộ trách cứ vợ chồng họ, lúc này cũng đến trước mặt người đàn ông, không ngừng an ủi anh ta.
Thẩm Lưu Bạch không nói gì như cũ.
Ánh mắt ẩn sau cặp kính vẫn luôn dán chặt vào người Kha Tĩnh.
Ngay sau khi nhìn thấy mảnh giấy, mặt cô ta bắt đầu tái xanh, sau đó trắng bệch, ánh mắt vô thức nhìn về hướng Thẩm Lưu Bạch.
Sau khi chồng cô bắt đầu khóc, hai bàn tay của Kha Tĩnh nắm chặt vào nhau, hàm răng trắng đều cắn chặt đôi môi ửng hồng như cố kìm nén cảm xúc của mình.
Khi biết con gái mình nhảy lầu tự tử vào sáng sớm, với tư cách là một người mẹ, cô ta còn có thể trang điểm ăn diện.

xinh đẹp xuất hiện trong phòng nghiệm thi của Trung Tâm Pháp Y, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy cô bạn học này của cô thật là một người "tuyệt vời".
Cô đang suy nghĩ, không biết rằng Đồ Hạo Nhiên đứng trước mặt cô đã ngừng khóc, hỏi cô với một giọng khàn khàn.
"Lưu Bạch, tôi có thể nhìn Giai Giai một lần không?"
Nghe ông ta hỏi vậy, Thẩm Lưu Bạch liền gật đầu.
"Đương nhiên, tôi tìm hai người đến, một là thông báo cho hai người về việc giải phẫu thi thể, mặt khác cũng muốn cho hai người nhìn mặt người chết lần cuối."
Nói rồi, cô ra hiệu cho Lý Thành, cả hai cùng lúc đứng dậy, đưa vợ chồng Đồ Hạo Nhiên vào phòng nghiệm thi số 3 ở phía bên kia của tầng 3.
Thi thể của Đồ Giai Giai được phủ một tấm vải trắng, nằm lặng lẽ trên chiếc bàn giải phẫu.
"Ở đó, Lý Thành sẽ mang hai người qua đó, nhưng chỉ có thể nhìn, không được chạm vào thi thể."
"Mong hai người nén bi thương."
Thẩm Lưu Bạch chỉ vào bàn giải phẫu, nhẹ nhàng nói.
Đồ Hạo Nhiên gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng bước tới, nhìn Lý Thành vén tấm vải trắng che mặt con gái lên, một tiếng nấc nghẹn ngào thoát ra từ cổ họng.
"Giai Giai à…"
Anh ta đưa tay muốn vu0t ve khuôn mặt cô bé, lại bị Lý Thành nhanh tay kéo lại.
"Xin lỗi.

Di thể người chết cần làm thêm kiểm nghiệm, mong mọi người kiềm chế,

đừng động tay đến.”
Đồ Hạo Nhiên xoay người, áy náy gật đầu.
“Thật xin lỗi, là tôi thất lễ rồi.”
Anh ta lui về sau, đi đến trước Thẩm Lưu Bạch, nghẹn ngào hỏi.
“Lưu Bạch, em mới nói còn phải giải phẫu, bây giờ có phải chúng tôi không thể mang Giai Giai về đúng không?”

Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Bởi vì người chết liên quan tới án hình sự, cho nên chúng tôi cần phải tiền thêm một bước giải phẫu để củng cố chứng cứ.”
Nghe cô nói vậy, sắc mặt Đồ Hạo Nhiên lập tức trở nên nghiêm trọng.
“Tôi có thể hỏi chút là án hình sự gì không? Giai Giai là con gái duy nhất của chúng tôi, tôi không thể để con bé chết không rõ ràng.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn anh ta với anh mắt sâu xa, rồi dứt khoát lắc đầu.
“Xin lỗi, vụ án đang trong quá trình điều tra, có những tình tiết chúng tôi không tiện tiết lộ.”
“Vậy được rồi.”
Đồ Hạo Nhiên cố gượng cười để tỏ ra hiểu rõ quan điểm của cảnh sát, lại nhìn con gái mình như đang ngủ, đưa Kha Tĩnh đi thẳng ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi.
Thấy hai người đã đi ra khỏi Trung Tâm Pháp Y, lúc này Thẩm Lưu Bạch mới thu hồi tầm mắt, ngược lại nhìn về phía Lý Thành hỏi.
“Anh cảm thấy hai người kia thế nào?”
“Cái gì thế nào? Tôi thấy không có gì vấn đề gì.”
Lý Thành bị cô làm cho bối rối, ngơ ngác trả lời.
“Trước đây tôi còn tưởng rằng hai người họ không quan tâm đến cô bé, nhưng bây giờ xem ra áp lực của cô bé là vì bị kiểm soát quá nhiều.

Chỉ có thể nói rằng phương pháp giáo dục là sai lầm, họ đúng là một đôi đáng thương.”
Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch lộ ra một nụ cười lạnh lùng, mỉa mai.
“Đáng thương chỗ nào? Cậu không thấy trên mặt bà Đồ trang điểm rất cẩn thận sao.”
Lý Thành bị cô hỏi bất ngờ, anh nhớ lại chi tiết khi nãy, do dự đáp.
“Có lẽ, cô ấy không muốn thất lễ, nên cố kiềm nén?”
Chính anh cũng thấy không đúng.

Đối với người mẹ mà nói, đứa con gái duy nhất chết đi, bà ấy đau thương đến chết còn không kịp, sao lại có tâm tình nghĩ đến vấn đề mình có thất lễ hay không.
Chỉ là bà Đồ kia, từ đầu đến cuối chẳng những không rơi một giọt nước mắt, ngay cả nhìn thi thể con gái cũng chỉ đứng từ xa nhìn thoáng qua, không chịu đến gần chút nào.
Đúng là có chút kỳ lạ.
Chỉ nghe Thẩm Lưu Bạch lại nói tiếp.
“, tôi không biết anh có chú ý đến hình thức chung sống của vợ chồng họ Đồ không, Đồ Hạo Nhiên có quyền khống chế tuyệt đối, một động tác của anh ta là có thể làm Kha Tĩnh bình tĩnh tĩnh lại, đây là hiện tượng tuyệt đối phục tùng, anh cảm thấy dưới tình huống nào mới xuất hiện chuyện như vậy?”
“Bạo…Bạo lực gia đình?”
Lý Thành có chút chần chờ trả lời, chính là lập tức anh cũng cảm thấy không thích hợp, tự mình lật đổ kết luận vừa nãy của mình.
“Dựa theo tình hình của bà Đồ, có khả năng người bạo hành là Đồ Hạo Nhiên.

Nhưng nếu Đồ Hạo Nhiên thật sự động thủ với Đồ Giai Giai, sao trước khi chết cô bé lại để lại di thư cho Đồ Hạo Nhiên, hơn nữa đội trưởng Cận còn nhiều lần nhìn thấy cô bé đến tìm ba, chẳng lẽ là hội chứng Stockholm? Không thể nào, tôi thấy Đồ Hạo Nhiên không giống người cầm thú như vậy!”
Nghe anh ấy nói vậy, Thẩm Lưu Bạch lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.
“Cầm thú có đem hai chữ này viết lên mặt không? Nếu không phải dùng ống kính tử ngoại chụp hình, chúng ta vốn không thể phát hiện nhiều vết bấm trên người Đồ Giai Giai.”
“Anh không phải muốn biết Đồ Hạo Nhiên có động tay hay không sao? Tìm một cơ hội chụp vài tấm hình của Kha Tĩnh, thì sẽ biết có phải cô ấy là nạn nhân của bạo lực gia đình hay không.”.

Chương 55: 55: Lời Mời Của Anh

Khi chạng vạng, Thẩm Lưu Bạch và Cận Hải Dương ở trên ban công của mình, câu có câu không trò chuyện về vụ án.
“Nghe nói có kết quả khám nghiệm DNA rồi? Kết quả thế nào?”
Bởi vì hai người thường trò chuyện trên ban công, nên Cận Hải Dương dứt khoát để một cái chiếu ở đó, ngồi trên mặt đất.
“Thật sự đã phát hiện t1nh dịch trong âm đ*o người chết, nhưng sau khi so sánh với DNA người chết, thì phát hiện không có quan hệ huyết thống với người chết.”
Thẩm Lưu Bạch vừa tập thể dục vừa bình tĩnh nói.
“Vậy thì chứng tỏ…Đồ Hạo Nhiên không phải nghi phạm trong vụ án?”
Cận Hải Dương híp mắt sờ cằm, vẻ mặt không cam lòng.
Anh không nghĩ đó là sự ích kỷ của bản thân, từ lần đầu tiên nhìn thấy Đồ Hạo Nhiên, anh luôn cảm thấy người này có một cảm giác bất tuân mạnh mẽ, có thể cảm nhận được sự nguy hiểm và u ám, Đó là một làn khói mù mịt mà những kẻ vi phạm pháp luật không thể trốn thoát.
“Vậy thì chưa chắc.”
Thẩm Lưu Bạch quay đầu, ánh mắt sáng lên, mang theo chút gian xảo.
Ánh mặt trời chiều tà chiếu lên người cô, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của cô nhuộm màu vàng óng, đẹp như bức tượng điêu khắc.
“Đồ Giai Giai đúng là con gái của Đồ Hạo Nhiên, nhưng chỉ là quan hệ trên pháp luật, không liên quan đến quan hệ huyết thống.”
Cô nhẹ nhàng nói.
Suy nghĩ của Cận Hải Dương liền thay đổi, anh đột nhiên hiểu ý nghĩa thật sự trong lời nói của cô.
Nếu Đồ Giai Giai là con nuôi của Đồ Hạo Nhiên, cô bé đương nhiên không có quan hệ huyết thống với tanh ta, cho nên hiện tại không thể loại trừ t1nh dịch kia có liên quan với Đồ Hạo Nhiên.
“Ngày mai tôi đi điều tra quan hệ giữa Đồ Hạo Nhiên và Đồ Giai Giai, nếu

Đồ Giai Giai là con của Đồ Hạo Nhiên, chắc chắn bệnh viện phụ sản sẽ có lưu hồ sơ.”

Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Bất kể anh có thể tìm thấy hồ sơ đó hay không, tôi và Lý Thành sẽ cố gắng lấy mẫu DNA của Đồ Hạo Nhiên, phải so sánh một đối một như vậy chúng ta mới có thể loại trừ nghi ngờ hợp lý.”
“Tôi thấy dáng người Kha Tĩnh không giống từng sinh con, nếu anh muốn điều tra, có thể bắt tay từ Kha Tĩnh.”
“Mặt khác…”
Thẩm Lưu Bạch do dự một lát, cuối cùng vẫn nói.
“Tôi cảm thấy trạng thái của Kha Tĩnh có chút kỳ lạ.”
Cô dừng lại một chút, dường như muốn trau chuốt lại suy nghĩ của mình, muốn tìm cách thích hợp để nói lên ý của mình.
“Dường như cô ta không quan tâm chuyện Đồ Giai Giai chết, khi đến phòng nghiệm thi, cô ta không vào trong, ngược lại khi nhìn thấy di thư của Đồ Giai Giai, trên mặt lại lộ ra vẻ phẫn nộ.”
“Vì sao cô ta lại phẫn nộ?”
Thẩm Lưu Bạch tự mình lẩm bẩm.
“Cô ta có thể bi thương, có thể tuyệt vọng, chỉ là vì sao lại phẫn nộ? Cô ta oán hận Đồ Hạo Nhiên tạo ra áp lực quá lớn cho đứa con sao?”
Ngay sau đó cô lại lắc đầu, tự mình lật đổ kết luận của mình.
“Không, Kha Tĩnh đối với Đồ Hạo Nhiên là hoàn toàn thuận theo.

Đồ Hạo Nhiên chỉ nắm tay một cái là có thể hoàn toàn trấn an cảm xúc của cô ấy, cho nên sự phẫn nộ của cô ta không phải đối với chồng mình…”
“Không phải Đồ Hạo Nhiên…Chẳng lẽ là…Đồ Giai Giai?”
Bản thân cô cũng cảm thấy không thể tin được, cô quay đầu nhìn Cận Hải Dương, nhưng lại phát hiện đối phương cũng rất nghiêm túc, tựa như đang nghĩ đến khả năng khó tin nào đó.
“Tóm lại, chuyện này anh nhớ rồi, chờ anh có thông tin sẽ báo với em.”
Anh dừng một chút, chuyển đề tài khác.
“Anh đã điều tra số điện thoại gọi cấp cứu, người đăng ký tên là Hà Ung Thành, hôm nay anh đã lấy lời khai của ông ta, ông ta nói số đó là của con gái ông ta dùng, ngày mai anh đã hẹn con gái của ông ấy đến cục, ghi chép thời gian cuộc gọi là vào 0 giờ 13 phút, cô bé này chắc là có biết gì đó.”
“Anh cũng đã điều tra trận pháp kia, là vòng tròn triệu hồi được lưu hành

gần đây, chuyên dùng để triệu hồi ác ma dùng trong đêm nguyền rủa."
"Anh thực sự không biết.

Hóa ra trên khắp thế giới đều có những truyền thuyết về đêm nguyền rủa.

Ngay từ hơn mười năm trước, một bang ở Mỹ cũng lần lượt xảy ra những vụ tự tử giống nhau, thời gian cũng giống nhau, gần giống như những gì chúng ta gặp phải."
Nói tới đây, anh bỗng nhiên thật dài thở một hơi, trên mặt lộ ra vẻ chán nản.
"Anh luôn cảm thấy vụ án này không đơn giản như vậy."
Anh quay đầu nhìn về phía Thẩm Lưu Bạch.
"Này, giáo sư Thẩm, trước đây anh đã bảo em tránh xa tên giáo viên đó ra mà, đó cũng có lợi cho em thôi.

Giờ thì em thấy rồi đó, hạng mục của anh ta còn chưa hoàn thành mà trong nhà đã xảy ra chuyện rồi đó."
"Chuyện trong nhà còn không quản được, sao có thể bình định thiên hạ? Anh thấy anh ta chỉ giỏi khoác lác thôi."
Nghe thấy anh ta bắt đầu nói xấu Đồ Hạo Nhiên, Thẩm Lưu Bạch yên lặng quay đầu, làm như mình không nghe được gì.
Trải qua khoảng thời gian chung sống, cô đại khái có thể hiểu được tính cách của người đàn ông này.
Cận Hải Dương là một con lừa, không vui liền đá người, muốn trấn an anh phải sờ theo chiều lông, không thể quá cứng rắn được.
Nhưng mà anh cũng là một người thông minh, giỏi việc đoán lòng người thông qua chi tiết nhỏ nhặt, nói đã lâu không được đáp lại, anh tự nhiên biết thái độ của cô.
Quả nhiên, Cận Hải Dương mau chóng ngừng chủ đề này lại.
Anh đã xác định Thẩm Lưu Bạch đối với thầy giáo này không có hứng thú, nếu không nhất định cô sẽ xoay người đi, mà bây giờ vẫn còn đứng trên ban công.
Lý do cô không muốn nói đến chuyện này, tám chín phần là có quan hệ đến quá khứ của cô, anh cũng không nóng vội, việc này có thể chờ đến khi cô nguyện ý nói.
"À, đúng rồi, ngày mai em về Học Viện Hình Cảnh đúng không, đúng lúc chiều mai anh có việc ở đó, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi."
Cận Hải Dương từ trên mặt đất đứng lên, vỗ nhẹ vào nếp gấp trên quần.

thản nhiên đề nghị.
Thẩm Lưu Bạch nhìn anh một cái, cũng không từ chối.
Mỗi ngày họ cùng nhau ăn sáng, giờ ăn thêm bữa trưa nữa cũng không có gì lạ.
“Không phải anh nói còn phải lấy lời khai nhân chứng sao?”
Cô tò mò hỏi.
Cận Hải Dương đang đợi cô nói những lời này, nghe thấy cuối cùng cô cũng hiểu được ý của mình, anh liền lấy lại tinh thần.
“Buổi sáng là có thể kết thúc.”
“Học Viện Hình Cảnh tổ chức thi đấu, họ mời anh đến làm giám khảo, thời gian bắt đầu là 2 giờ rưỡi, nếu em có thời gian có thể đến xem, ở sân bóng rổ của học viện.”

“Đến lúc đó anh cũng sẽ ra sân, anh đã nói với họ để cho em một vị trí đặc biệt, em đến chỉ cần nói tên anh là được.”
Khi anh nói, đôi mắt sáng rực nhìn cô gái gần đó, giọng nói của anh tràn đầy sự phấn khích không che giấu được.
“Anh cũng muốn lên sân à?”
“Ai làm đối thủ của anh?”
Thẩm Lưu Bạch chậm rãi hỏi.
“Một trong những giám khảo là á quân trong cuộc thi quốc gia, anh sẽ có một phần trình diễn với anh ta”
Nghe cô hỏi tình hình, ánh mắt của người đàn ông càng trở nên sáng ngời.
Anh nhếch miệng cười, có chút chờ mong nói.
“Em đi xem một chút đi, tuy rằng anh ta là á quân nhưng anh cũng không thua kém anh ta đâu, ai thắng ai thua còn chưa biết được.”
Thẩm Lưu Bạch tiếp tục chậm rãi gật đầu.
“Ừ, anh có dương mưu, đấu không lại còn có âm mưu…”
“Em thấy anh là loại người như vậy sao?”
Cận Hải Dương nhe răng cười với cô.
“Được rồi, ngày mai em phải đến đó.

Anh sẽ kiểm tra em, biết chưa?”.

Chương 56: 56: Làm Chứng Dối

9 giờ sáng, Hà Ung Thành dẫn theo con gái của mình là Hà Tinh Tinh đi vào phòng lấy khẩu cung của phân cục Tân Hải.
Bởi vì Hà Tinh Tinh chưa đủ 18 tuổi, là trẻ vị thành niên, nên theo quy định pháp luật, phải có người giám hộ là ba Hà Ung Thành đưa cô bé đến phòng lấy khẩu cung.
Sau khi biết tình huống cơ bản, Cận Hải Dương nhanh chóng hỏi về cuộc gọi kia.
“Là điện thoại của em sao?”
“Là của em.”
Hà Tinh Tinh nhẹ giọng nói.
Trước mắt tinh thần cô bé rất khẩn trương, từ khi đi vào phòng lấy khẩu cung, hai tay đều nắm chặt lấy nhau.

Tuy khi lấy lời khai cô bé đều ngoan ngoãn trả lời, chỉ là đầu luôn cúi thấp, không dám nhìn thẳng vào Cận Hải Dương.

Có gì ho????? Chọ???? ????hử ????????ang ~ TR U????TRU????ỆN.VN ~
“Cuộc gọi kia là em gọi xe cứu thương sao? Em nhìn thấy chuyện gì?”
“Em…”
Hà Tinh Tinh do dự một lát, cuối cùng vẫn nhỏ giọng trả lời.

“Em không thấy gì hết.”
“Điện thoại của em bị Trương Bội cầm, cụ thể bạn ấy làm gì em cũng không biết.”
Nghe cô bé nói vậy, Cận Hải Dương hơi nhíu mày.

Hà Tinh Tinh rõ ràng là đang nói dối, biểu hiện và động tác của cô bé đều

cho thấy hiện tại cô bé đang rất căng thẳng, có lẽ cô bé biết điều gì đó.
“Anh cảnh sát, anh cũng nghe rồi đó, con gái tôi không biết gì hết, tôi nghĩ anh tìm lầm người rồi, chúng tôi có thể trở về được không?”
Hà Ung Thành luôn đứng bên cạnh bỗng nhiên nói chuyện.
Cận Hải Dương lắc đầu.
“Xin lỗi, chúng tôi cần có chuyện phải xác định một chút, mong ông chờ một lát.”
Hà Ung Thành gật đầu.
Ông ta là một người đàn ông trung niên giản dị và trung thực, dường như ông ta không quan tâm lắm đến tiến trình của vụ án, từ khi bước vào vẫn luôn yên lặng bấm điện thoại.
“Tối hôm trước, lúc 0 giờ, em đang ở đâu?”
Cận Hải Dương dùng bút ghi vào một phần văn kiện trên bàn, nhíu mi hỏi.
Giọng điệu của anh nghiêm túc hơn trước một chút, Hà Tinh Tinh bí mật giương mắt lên nhìn anh, nhưng tình cờ bắt gặp ánh mắt lướt qua của anh, cô bé lại vội vàng cúi đầu, lắp bắp trả lời.
“Em…em…em ở ký túc xá.”
Cô bé dừng lại, không biết đang nghĩ gì, giọng điệu dần trở nên cứng rắn hơn.
“Đúng vậy, em ở ký túc xá ngủ.

Cũng muộn vậy rồi…Cổng trường đã đóng, em còn có thể đi đâu?”
“Em chắc không?”
“Em chắc chắn, em và bạn cùng phòng ở chung, họ có thể làm chứng cho em.”
Cận Hải Dương gật đầu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên bàn, tạo ra âm thanh có tiết tấu.
“Trong ký túc xá của em có bốn người, ngoại trừ em còn có Vương Mỹ Nguyệt, Trương Bội và Lý Đan Dương.”
“Em nói họ có thể làm chứng cho em đúng không?”
Hà Tinh Tinh yên lặng gật đầu.
“Nếu mấy em đều ở trong ký túc xá, vì sao Trương Bội lại gọi điện cho xe cứu thương? Có phải mấy em đã nhìn thấy gì không?”
“Không có!”
Hà Tinh Tinh lớn tiếng nói.
“Tụi em không biết gì hết! Khi Trương Bội gọi điện nói trong trường có người bị thương, không liên quan đến việc Đồ Giai Giai nhảy lầu!”

Cô bé vừa dứt lời, người đàn ông trước mặt cười khẽ một tiếng, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn thẳng vào Hà Tinh Tinh.
“Bạn học, em vừa nói điện thoại bị Trương Bội cầm đi, cụ thể bạn ấy làm gì em cũng không biết.

Bây giờ sao có thể nói cụ thể nội dung của cuộc điện thoại đó?”
Anh hơi dừng lại, chỉ vào góc trái của camera nói.
“Trong căn phòng này có camera ghi hình, mọi lời em nói đều sẽ bị ghi lại.

Bạn học Hà, bây giờ đang điều tra án hình sự, em làm chứng dối là muốn ghánh trách nhiệm pháp luật sao.”
Nghe anh nói vậy, mặt Hà Tinh Tinh vốn đang tái nhợt càng thêm không có chút máu.

Cô bé không tự chủ nhìn ba đang ngồi phía sau, sau khi nhận được ánh mắt cho phép của đối phương, lúc này mới ổn định tinh thần lại.
“Tối em đi WC nên nghe được, nhưng tụi em đều ở ký túc xá, em không nói dối.”
Cô bé nói xong liền bắt đầu òa khóc.
Lúc này, Hà Ung Thành đứng lên, đến trước mặt Cận Hải Dương nói.
“Anh cảnh sát, Tinh Tinh vẫn là trẻ con, con bé chưa từng thấy qua việc lớn như vậy, tôi thấy bé đã nói hết những điều mình biết rồi.”
“Bây giờ cảm xúc của con bé không ổn định, nếu anh không còn vấn đề gì khác thì tôi muốn dẫn bé về nhà nghỉ ngơi.”
Lời ông ta nói có vẻ chính nghĩa, phối hợp với cô bé đang không ngừng khóc thút thít, thật sự không có biện pháp lấy lời khai được.
Biết rõ Hà Tinh Tinh đang nói dối, chỉ là tình hình này có hỏi tiếp thì sẽ không thỏa đáng.
Người đàn ông hơi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Hà Ung Thành trong chốc lát, dứt khoát gật đầu.
“Có thể.

Nhưng mà mong di động của ông Hà và bạn học Hà luôn mở, nếu có phát hiện gì mới, mong hai vị phối hợp với chúng tôi.”
“Nhất định, nhất định.”
Hà Ung Thành vừa gật đầu chấp nhận, vừa kéo tay con gái ra khỏi phòng

lấy lời khai.
Mới đến đến chỗ rẽ ở hành lang, một cảnh sát cao lớn khác thường dẫn một gia đình ba người đến, cô bé ở giữa Hà Tinh Tinh cũng biết, là bạn cùng phòng Trương Bội mà cô bé mới nhắc đến.
Cô bé bất giác nhìn sang, nhưng lại thấy đối phương quay đầu về hướng ngược lại, hiển nhiên cố ý không nhìn cô bé.
Chờ ba người kia đi xa, Hà Tinh Tinh lo lắng nhìn về phía Hà Ung Thành.
“Ba ơi, sao Trương Bội lại đến đây? Vương Mỹ Nguyệt nói bạn ấy đang nói chuyện với trường học, có phải Trương Bội và Lý Đan Dương có chuyện gì không, họ sẽ cũng giấu diếm sự thật giống như chúng ta chứ.”
Hà Ung Thành sờ đầu cô bé, một lúc lâu sau mới nói.

“Vậy phải xem bản lĩnh của nhà họ Vương ở mức nào.

Nhà chúng ta không so được với nhà người ta, cuối cùng chúng ta phải lệ thuộc vào nhà họ Vương để kiếm ăn, cố gắng kết thúc là được.”
“Chỉ là, Đồ Giai Giai có đến tìm con báo thù hay không…”
Hà Tinh Tinh lo lắng lẩm bẩm.
Cô bé nhớ trước kia hay đi theo Vương Mỹ Nguyệt bắt nạt Đồ Giai Giai đủ cách, sự u ám bao phủ trong đáy lòng cô bé ngày càng nhiều hơn.
Nếu không phải do cái trò nguyền rủa gì đó thì Đồ Giai Giai đâu có đột nhiên chạy đến sân thượng, trong mơ cô bé luôn nhìn thấy khuôn mặt Đồ Giai Giai chảy đầy máu.
Hà Tinh Tinh thật sự sợ hãi, Đồ Giai Giai bị cô bé bắt nạt nhiều lần như vậy, nếu Đồ Giai Giai có biến thành ma, nhất định sẽ về tìm cô bé trả thù!
Nhưng người trong nhà không cho cô nói ra, cô bé chỉ có thể chôn sâu trong lòng mình, hằng đêm bị ác mộng cuốn lấy.
Cùng lúc đó trong phòng lấy khẩu cung, Trương Bội ngồi ngay ngắn trước bàn.
Hai ngày nay, cô bé đã gầy hơn nhiều, quầng thầm to đậm dưới mắt, cô bé có vẻ có tâm sự nặng nề.
“Anh cảnh sát, em có việc muốn nói.”
Cô bé quay đầu nhìn thoáng qua ba mẹ, thấy đối phương làm tư thế cổ vũ, lúc này mới nhẹ giọng nói.
“Khuya hôm trước, cuộc điện thoại gọi xe cứu thương là do em gọi, vì em thấy Đồ Giai Giai nhảy lầu.”
Nghe cô bé nói vậy, vẻ mặt của mọi người ở đó liền trở nên nghiêm túc.

Cận Hải Dương lật lại những bức ảnh chụp hiện trường báo cáo nghiệm thi vừa được gửi đến, nhẹ giọng hỏi.
“Em có thể nói tỉ mỉ hơn không?”.

Chương 57: 57: Quyển Sách Thần Bí

Trương Bội có chút khẩn trương kéo quần áo, hít mơi hơi thật sâu, lúc này mới có can đảm nhớ lại cái đêm đáng sợ khó quên kia.

“Hôm đó là đêm nguyền rủa, nghe nói chỉ cần nửa đêm cầu nguyện thì điều ước sẽ thành hiện thực, tụi em chờ khi quản lý ký túc xá đi tắm thì lén chạy ra ngoài, chạy đến tòa nhà dạy học bên cạnh rừng cây để vẽ trận pháp.

”

“Gần đến 0 giờ, Vương Mỹ Nguyệt nói muốn nguyền rủa Đồ Giai Giai chết, em có chút sợ hãi, nhưng là không thay đổi được suy nghĩ của bạn ấy nên phải cùng họ đọc lời nguyền.

”

“Em đang quay mặt về hướng tòa nhà dạy học thì vô tình nhìn thấy một bóng đen trên mái nhà của tòa nhà.

Lúc đầu, em nghĩ mình nhìn nhầm, nhưng khi nhìn lại, bạn ấy đã nhảy xuống, rơi xuống cái sân trước tòa nhà dạy học.

”

“Em rất hoảng sợ, Vương Mỹ Nguyệt để Hà Tinh Tinh đi nhìn một cái, kết quả Hà Tinh Tinh thét chói tai chạy lại, nói lời nguyền linh nghiệm rồi, người kia là Đồ Giai Giai.

”

“Tụi em đều sợ tiếng thiết của Hà Tinh Tinh đến tai bảo vệ, em nói gọi xe cứu thương trước, lỡ như Đồ Giai Giai còn sống biết đâu có thể cứu được.

”

“Em không mang theo điện thoại nên mượn điện thoại của Hà Tinh Tinh để gọi.

Em không dám nói có người nhảy lầu, chỉ nói có người bị thương, sau đó tụi em liền chạy về ký túc xá.

”

Cô bé hơi dừng lại, giọng nói bắt đầu có chút nghẹn ngào.

“Hai ngày nay, mọi ngời trong trường rất hoảng sợ, mọi người nói lời nguyền vòng quay tử thần 4 năm một lần lại xuất hiện, Đồ Giai Giai bị nguyền rủa nên mới chết.

”

“Trong lòng em sợ vô cùng, chỉ cần vừa nhắm mắt liền có thể nhìn thấy Đồ Giai Giai máu me đầy mặt đi đến chỗ em, em không thể ngủ được, em cảm thấy có lỗi với bạn ấy, em không nên chơi cái trận pháp đó, là em hại chết bạn ấy…”,

Càng nói, cô bé càng đau khổ, đến cuối cùng, cô bé khóc đến mức hoàn toàn không nói nên lời.

Một đôi vợ chồng trung niên sau lưng Trương Bội đứng lên.

Người phụ nữ đi qua ôm con gái vào lòng nhẹ giọng an ủi bé, người đàn ông đứng tại chỗ, nhìn về phía Cận Hải Dương với ánh mắt cầu xin và lo lắng.

“Tôi là ba của Trương Bội.

”

Một người đàn ông có vóc dáng trung bình đeo cặp kính, nói năng từ tốn, nhưng đúng trọng điểm, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết anh ta là người suy nghĩ tỉ mỉ.

“Hôm trước, sau khi Bội Bội trở về, cảm xúc vẫn không ổn định, sau khi

chúng tôi hỏi bé mới biết được bé làm chuyện như vậy ở trường học.

”

“Bé theo bạn học bắt nạt, nguyền rủa bạn khác, tôi và mẹ bé đã nghiêm khắc phê bình bé, chắc chắc sau này sẽ dạy dỗ bé thật tốt, không để bé đi lại đường sai này.

”

“Lần này chúng tôi đến, là muốn để Bội Bội nói rõ tình huống chuyện hôm đó với cảnh sát, bé là người đầu tiên chứng kiến, nói không chừng có thể nhìn thấy manh mối quan trọng nào đó.

”

“Thứ hai! ”
Ba Trương Bội ngập ngừng nói, ông ta im lặng một lúc, cuối cùng cũng nói.

“Bội Bội một mực tin tưởng là do bé nguyền rủa mới hại chết bạn học kia, chúng tôi biết đây không phải sự thật, tôi cũng muốn nhờ anh cảnh sát khuyên bé một chút, tinh thần của bé đã gần như trong tình trạng sụp đổ rồi.

”

Nghe ông ta nói vậy, người ở đây đều yên lặng.

Ai cũng biết mấy cái trận pháp kia đều là gạt người, chẳng qua Trương Bội sợ như vậy, tất nhiên là do trong lòng có hổ thẹn.

Cận Hải Dương nhẹ gật đầu.

Anh đến trước bàn Trương Bội, ngồi xổm xuống nhìn cô bé, ánh mắt thẳng thắng dịu dàng.

“Em đang sợ cái gì?”
Trương Bội từ trong lòng mẹ ngẩng đầu, hốc mắt đỏ âu, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhìn qua rất đáng thương.

“Đồ Giai Giai…sẽ hận em…”
Cô bé thút thít nói.

“Em và bạn đã bắt nạt bạn ấy, Vương Mỹ Nguyệt muốn nguyền rủa bạn ấy chết, em có phản đối…thế nhưng…em sợ bạn ấy cô lập em…em cũng đi theo niệm chú…”
“Em không muốn bạn ấy chết, em gọi xe cứu thương đến cứu bạn ấy, nhưng bạn ấy đã chết rồi…”
“Thật xin lỗi, tụi em không nên chơi cái trò nguyền rủa gì đó…Nếu không Đồ Giai Giai cũng sẽ không chết!”
Cận Hải Dương đưa tay sờ đầu cô bé.

“Đồ Giai Giai là tự sát, không liên quan đến mấy em.

”
“Không!”
Cô bé bỗng nhiên hét lên, cảm xúc rất mạnh mẽ.

“Bạn ấy bị nguyền rủa nên mới muốn chết! Mỹ Nguyệt bắt nạt bạn ấy mà bạn ấy vẫn sống được, nếu không phải vì nguyền rủa…”
“Bắt nạt? Mấy em đánh bạn ấy sao?”

Cận Hải Dương nhẹ giọng hỏi.

“Không có!”
Trương Bội hoảng sợ lắc đầu.

“Tụi em ném cặp xách của bạn ấy, xé bài tập của bạn, lấy ghế của bạn ấy ném ra khỏi phòng học, chỉ có lần ở trong hẻm nhỏ chặn đường bạn ấy, tụi em chỉ giẫm lên đồng phục của bạn ấy, nhổ nước bọt lên mặt bạn ấy, tụi em chưa từng đánh bạn ấy.

”
Cận Hải Dương gật đầu, anh đưa tay lấy một tờ giấy đưa tới, trên đó vẽ phác họa một cái hình vẽ kỳ quái, sau đó đặt tờ giấy trước mặt Trương Bội.

“Cái này…Chính là trận pháp đêm đó mấy em vẽ sao?”
Trương Bội lau mặt, cẩn thận nhìn trong chốc lát, sau đó gật đầu khẳng định.

“Dạ, là nó, phía trên phải đặt nến mới có thể khởi động, thời gian phải để đúng nửa đêm 0 giờ.

”
“Làm sao mấy em biết cái này?”
Nghe anh hỏi như vậy, Trương Bội lập tức cúi đầu, trong túi xách lấy ra một quyển sách nhỏ đưa cho Cận Hải Dương.

“Tụi em xem từ quyển sách này, trong đó viết rất rõ ràng.

”
Cận Hải Dương cẩn thận nhìn quyển sách to cỡ bàn tay, trang bìa sạch sẽ, chỉ có một hình tròn, một đôi tay nâng một con mắt.

“Đây không phải là bản in hợp pháp, không có mã vạch, không có nhà xuất bản…”
Anh tùy tiền lật vài trang, chỉ thấy bên trong phần lớn nói về chòm sao tử vi, xen lẫn một số nội dung huyền bí như lời nguyền và trận pháp triệu hồi ma quỷ, một trong số đó giống hệt với bức anh vẽ, chính là truyền thuyết đêm nguyền rủa.

Tuy nhiên, đánh giá từ nét chữ trên trang, rõ ràng đây là sản phẩm sao chép, nhiều hình đã không còn rõ ràng.

“Mấy em lấy quyển sách này ở đâu?”
Anh chỉ vào quyển sách nhỏ hỏi.

“Từ mấy anh chị khóa trên, rất nhiều người có.

”
Trương Bội dừng một chút, bổ sung nói.

“Của mấy anh chị ấy cũng là bản sao, nghe nói đây là một bộ sách, chỉ là mọi người chưa từng thấy qua bản gốc.

”

“Em biết dấu hiệu này có ý nghĩa gì không?”
Cận Hải Dương chỉ vào hình tròn trên bìa sách, đã thấy cô bé lắc đầu.

“Không biết, trong sách không có nói, em cảm thấy chắc là hình bìa sách thôi.

”

Sao chỉ có thể là hình bìa sách thôi chứ.

Cận Hải Dương thầm nghĩ.

Hai tay nâng con mắt, nội dung bên trong lại liên quan đến huyền bí, đây chắc là ký hiệu của một giáo phái nào đó.

Sao lại đúng lúc ghi lại lời nguyền vào đêm nguyền rủa như vậy, anh nhớ rõ khi còn nhỏ, Hải Đô không có những lời đồn vớ vẩn như vậy.

Quyển sách này…giống như đang tuyền truyền cho cái truyền thuyết này, rất kỳ quái.

“Tụi anh cần điều tra quyển sách này, trước hết để nó ở chỗ này đi.

”

Anh hướng về phía cô bé mặt đầy nước mắt mỉm cười, lên tiếng an ủi.

“Chuyện của Đồ Giai Giai em không nên nghĩ nhiều, nguyền rủa gì đó đều là truyền thuyết, không phải lý do để bạn ấy tự sát.

”

“Cô bé ấy chết vì nguyên nhân khác.

”.

Chương 58: 58: Bà Đồ Kha Tĩnh

Cùng lúc đó, văn phòng của Thẩm Lưu Bạch cũng nghênh đón một vị khách không mời mà đến.
Kha Tĩnh, vợ của Đồ Hạo Nhiên, từng cùng là hoa khôi với Thẩm Lưu Bạch ở trung học tư thục Tây Duyên, là thủ lĩnh nữ sinh lần thứ 59, lại đột nhiên đứng trước cửa phòng Thẩm Lưu Bạch.
Cô có thân hình cao, mặc một chiếc đầm trắng đơn giản, thanh lịch cùng cách trang điểm tinh tế phối với túi xách, cô ây là đại diện hoàn hảo của người đẹp thành thị.
Chỉ là tại sao Kha Tĩnh bỗng nhiên đến văn phòng cô, Thẩm Lưu Bạch thật sự là có chút nghĩ không ra.
Khi ở trường cô cùng với vị thủ lĩnh nữ sinh này không có giao tình gì, sau khi tốt nghiệp cũng không nghe tin gì về nhau.

Nếu không phải hôm họp bạn vô tình gặp Đồ Hạo Nhiên, cô cũng không biết cô ấy đã kết hôn!
“Thẩm Lưu Bạch, đã lâu không gặp, cô đã cao lên không ít, chỉ là tính tình và cách sống không hề thay đổi.”
Kha Tĩnh đi thẳng vào văn phòng, có chút cau mày nhìn ghế sô pha trong văn phòng một lát, cuối cùng vẫn như tự hạ thấp địa vị của mình mà ngồi xuống.
Thẩm Lưu Bạch đương nhiên nhìn thấy sự ghét bỏ của cô, trong lòng cô hơi khó khó chịu, cũng không nói gì nữa.
Kha Tĩnh nói cô không thay đổi, thật ra, chính cô ấy cũng không thay đổi, vẫn hay soi mói, không dứt khoát như vậy.

Năm đó, khi cô vừa đến Tây Duyên, vị thủ lĩnh nữ sinh này đặc biệt chướng mắt cô, luôn cảm thấy cô hạ thấp đẳng cấp của họ.

Cô ít kết giao với người trong lớp, ngoại trừ do tính cách của cô thì nguyên nhân khách quan cũng là do Kha Tĩnh động tay chân cũng không ít.
So với Kha Tĩnh, vụ bắt nạt trong khuôn viên trường mà Cận Hải Dương nói đến cũng là một chín một mười.
Cũng may nữ vương Kha là một người sĩ diện, dịu dàng hào phóng là thể hiện hình tượng bên ngoài, cũng là bản chất của cô ấy.
Cho dù ra tay, cô ta cũng rất có cân nhắc, sẽ không gây ra chuyện gì lớn, đồng thời còn có thể khiến cho đối phương không thoải mái, đây là bản lĩnh của cô ấy.
Chẳng qua Thẩm Lưu Bạch cũng không quan tâm.
Bản thân cô cũng quen rồi, dù sao cô đến học ở Tây Duyên cũng chỉ để xóa bỏ quá khứ, chỉ cần những người đó không quá đáng, cô vui vẻ dung túng bọn họ.
“Cô tìm tôi có việc gì?”
Mắt thấy người đến không có ý tốt, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy vẫn là đi thẳng vào vấn đề, nói rõ mọi chuyện.
Cô không cho rằng Kha Tĩnh rảnh rỗi đến tìm cô ôn chuyện cũ, đến lúc này, tám chín phần là có liên quan đến việc con gái cô ấy nhảy lầu.
“Tôi muốn cô cách xa chồng tôi một chút.”
Kha Tĩnh cười lạnh trả lời.
Từ khi bắt đầu nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch, trong lòng cô bị dày vò như ở trong chảo dầu, lúc nào cũng không thấy yên lòng, cô muốn đem tình địch lớn nhất trong đời này loại bỏ.
Mười năm không gặp, cô càng trở nên xinh đẹp hơn!
Thẩm Lưu Bạch hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi cánh dơi màu xanh nhạt, chiếc quần âu đơn giản, dưới chân là giày tây.
Cô khẽ quay đầu lại, mái tóc xoăn quanh tai lộ ra ánh sáng lộng lẫy dưới ánh nắng, khiến đôi mắt màu hạt dẻ của cô càng trở nên thanh thoát, có trí tuệ và xinh đẹp thuần khiết.
Cô nhóc ngây ngô năm đó, bây giờ đã bước vào thời kỳ xinh đẹp nhất, xem như Kha Tĩnh không nhìn đến, cô cũng không thể không thừa nhận, chênh lệch giữa cô và Thẩm Lưu Bạch đã ngày càng lớn hơn.
Nhớ đến biểu hiện khó hiểu của chồng mình gần đây, ánh mắt Kha Tĩnh bắt đầu dữ tợn hơn.
“Thẩm Lưu Bạch, đừng cho là tôi không biết khoảng thời gian gần đây cô cứ quấn lấy Hạo Nhiên đúng không?”

“Cô biết xấu hổ chút đi! Anh ấy đã kết hôn! Chúng tôi đã kết hôn 9 năm! Từ lúc đi học tôi đã theo đuổi anh ấy, tình cảm nhiều năm của chúng tôi rất vững chắc, cô đừng mong làm người thứ ba chen chân vào.”
Thẩm Lưu Bạch không nghĩ đến cô ta lại muốn nói chuyện này, nhất thời cũng bị bất ngờ, rất lâu sau đó mới hồi phục lại tinh thần.
Cô yên lặng nhìn Kha Tĩnh một lát, đôi mắt thâm trầm, trên mặt là sự thờ ơ.
“Cô đang nói gì vậy Kha Tĩnh, có phải cô hiểu lầm gì đó không?”
Nghe cô nói vậy, người phụ nữ đối diện càng thêm kích động.
“Tôi hiểu lầm? Sao tôi lại hiểu lầm chứ?”
“Năm đó nếu không phải cô cố ý câu dẫn, sao anh ấy lại nhớ mãi cô nhiều năm không quên?”
Kha Tĩnh dùng tay nắm chặt đập mạnh vào tay vịn, ngón tay trắng nõn lập tức đỏ bừng, nhưng cô không hề để ý xem có đau hay không.

Toàn bộ của tinh thần của cô bây giờ đều đặt trên người Thẩm Lưu Bạch.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Thẩm Lưu Bạch hiện tại đã bị đâm thành cái sàng.
“Bây giờ tôi là vợ anh ấy, xin cô đừng phá hoại gia đình của chúng tôi được không?”
Cô vừa nói vừa đứng lên, run rẩy đi đến chỗ Thẩm Lưu Bạch, đưa tay phải nắm tóc của cô.
“Kha Tĩnh! Em đừng náo loạn!”
Đồ Hạo Nhiên không biết đến cạnh cửa lúc nào, anh ta nhanh chân đi đến, đưa tay kéo tay cô ta, kéo về chỗ ngồi.
Bởi vì tiếng thét sắc nhọn của Kha Tĩnh, trước cửa phòng Thẩm Lưu Bạch đã có không ít người, mọi người bàn tán ồn ào, đang suy đoán xem hai nữ một nam trong phòng này có quan hệ gì.
“Thật xin lỗi, Lưu Bạch, em đừng để ý, em ấy chỉ là quá thương tâm.”
Mặt Đồ Hạo Nhiên lộ vẻ áy náy nói.
Nghe được anh ta gọi thân mật như vậy, Kha Tĩnh lần nữa bị chọc giận, cô thoát khỏi tay Đồ Hạo Nhiên, lao về phía Thẩm Lưu Bạch.
“Anh ấy gọi cô là Lưu Bạch? Anh ấy gọi cô là Lưu Bạch!”
“Mấy người được lắm! Gọi thân mật như vậy! Chen chân vào gia đình người ta, cô có biết xấu hổ hay không!”
Cô bắt lấy vạt áo của Thẩm Lưu Bạch, dùng sức lay người cô, còn cảm thấy chưa đủ hả giận, muốn xông lên tát mặt cô.

“Kha Tĩnh! Em đừng làm loạn! Anh với Lưu Bạch không có gì! Đúng là anh rất thưởng thức em ấy, nhưng quan hệ của tụi anh chỉ dừng lại ở đó, em đừng nghi ngờ ghen tuông khóc lóc ồn ào ở đây!”
Anh ta nói những lời như vậy đúng là càng tô càng đen, giống như đổ dầu vào lửa, k1ch thích Kha Tĩnh đang bộc phát kia mất hết lý trí.
Cô ta lại lần nữa thoát khỏi sự kiềm chế của Đồ Hạo Nhiên, chỉ vào mặt cô mắng.
“Khóc lóc ồn ào? Ha ha ha ha ha ha ——!”
“Tốt! Thẩm Lưu Bạch! Cô giỏi lắm!”

“Kha Tĩnh tôi lăn lộn nhiều năm như vậy, người ở Hải Đô đều biết tôi là người vợ tốt lại hào phóng, vậy mà bây giờ chồng tôi lại nói tôi khóc lóc ồn ào?”
“Cô câu dẫn chồng tôi, tôi muốn đến báo với cục công an để cô biến đi! Bởi vì chẳng những cô chen chân vào gia đình tôi, mà còn làm pháp y cho vụ án của con gái tôi, trên đời này không còn thiên lý mà!”
“Tôi cho cô biết, tôi sẽ không buông tay Hạo Nhiên, chồng tôi chỉ chơi đùa cô mà thôi, cuối cùng anh ấy sẽ ở bên cạnh tôi, loại phụ nữ như cô tôi gặp nhiều rồi!”
“Tôi sẽ không ly hôn, gia đình tôi sẽ không để cô phá hoại, tốt nhất cô đừng nghĩ tới!”
“Đời này tôi phải đấu đến chết với bọn hồ ly tinh không biết xấu hổ mấy cô.

Vị trí bà Đồ cho đến chết cũng là tôi, cô đừng mong lấy được!”
Cô ta vừa mắng vừa xông đến phía trước, bất ngờ bị một ngọn núi ngăn lại.
“Bà chị này, ai mà thèm làm bà Đồ gì đó hả? Tôi nói chắc chị bị chứng vọng tưởng người bị hại rồi hả.”
“Chị?”
Anh nhìn vẻ mặt hung dữ của Kha Tĩnh, nhếch miệng cươi.
“Bà chị nghĩ quá nhiều rồi.”
“Tiểu Bạch nhà tôi muốn ngồi vị trí bà Cận, nhà mấy người vừa nghèo trắng tay, tên đàn ông kia muốn tiền không có tiền, muốn mặt mũi không có mặt mũi, còn mặt dày ăn bám, chị cho là Tiểu Bạch nhà tôi mù rồi sao!”.

Chương 59: 59: Đánh Bại

“Anh là ai?”
Kha Tĩnh bỗng nhiên dừng chân, lạnh lùng trừng mắt nhìn người đàn ông cao lớn anh tuấn.

Cô ta vẫn còn dáng vẻ tức giận phẫn nộ, nhưng hai tay vẫn đang run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên cào xé đối phương.

“Tôi là bạn trai của Thẩm Lưu Bạch.

”
Cận Hải Dương bình tĩnh đáp.

Anh nói nhẹ nhàng lại tự nhiên, hoàn toàn không có chút do dự nào, dường như đây là sự thật mà mọi người đều biết.

Xung quanh có vài người nhiệt tình hô nhỏ, nhưng không có quá nhiều phản ứng.

Từ khi Thẩm Lưu Bạch đến Trung Tâm Pháp Y bắt đầu làm việc, họ dường như đều thấy hai người này đi cùng nhau, tan làm về cùng nhau, xe của đội trưởng Cận luôn chờ trước cổng, đến khi Thẩm Lưu Bạch ra mới rời đi.

Pháp y và pháp chứng thường xuyên liên hệ với cảnh sát, đại danh của Cận Hải Dương mọi người đều nghe qua, sao có thể ân cần đưa đón một cô bé chứ?
Đó là chưa kể đến việc khi giáo sư Thẩm vừa đến, phân cục Tân Hải đã ra sức cướp người.

Mọi người có thể không hiểu rõ Thẩm Lưu Bạch, nhưng nếu Cận Hải Dương nói họ là một đôi, vậy việc làm tiểu tam chen chân vào gia đình người khác tuyệt đối là chuyện hài.

Một người là một thổ hào trẻ tuổi anh tuấn chưa lập gia đình, người kia là một ông chú có một cô vợ không hiểu chuyện, đồ ngu cũng biết chọn cái nào đáng tin hơn.

“Bạn trai?”
Kha Tĩnh cười lạnh, nhìn về phía Cận Hải Dương, trong mắt tràn đầy đều là khinh miệt.

“Anh có biết cô ta câu dẫn chồng tôi không? Loại phụ nữ này mà anh còn muốn, anh đúng là bất luận trắng đen dơ bẩn gì cũng có thể kéo lên giường!”

Lời cô ta nói thật khó nghe, mọi người vây xem đã không nghe nổi nữa, có người mở miệng khuyên cô.

“Không có bằng chứng cô không nên nói bậy, đây là hủy thanh danh của người ta đó!”
Đã thấy Kha Tĩnh rất không lịch sự liếc mắt, cười lạnh với đối phương một tiếng.

“Sao tôi lại không có bằng chứng chứ?”
“Mười năm trước, cô ấy dựa vào việc làm học sinh để câu dẫn chồng tôi, làm cho anh ấy nhớ mãi không quên trong nhiều năm, bây giờ con của chúng tôi đã lớn vậy rồi, cô ấy lại xuất hiện, nếu không phải tiểu tam thì là cái gì?”
Cô vừa mắng, vừa đưa tay đẩy Cận Hải Dương, muốn nhờ vào việc mình là phụ nữ mà ép đối phương nhường đường.

“Đừng nhúc nhích.

”
Người đàn ông lạnh lùng nói.

Anh đứng tại chỗ, không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý nhường đường.

Ánh mắt anh lạnh như băng, trong chốc lát đã kiềm lại hành động của Kha Tĩnh, thậm chí cô ta còn có chút e ngại lùi bước.

“Mười năm trước?”
Anh bật cười, giọng nói nhẹ nhàng, anh mắt quét qua Kha Tĩnh, nhìn về phía Đồ Hạo Nhiên vẫn luôn yên lặng ở sau lưng cô ta cách đó không xa.

“Tiểu Bạch nhà tôi bây giờ còn chưa đến 24 tuổi, mười năm trước cùng lắm em ấy chỉ hơn 13 tuổi một chút, một học sinh lớp 6 vừa tốt nghiệp tiểu học, người còn chưa phát triển đâu.

”
“Theo như cô nói, chồng cô đối với một đứa bé nhớ thương 10 năm, thì đến cuối cùng ai mới là người có vấn đề đây, chính cô vẫn không rõ sao?”
Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều tập trung tiêu điểm nhìn lên người Đồ Hạo Nhiên.

Nếu người phụ nữ này nói dối thì giáo sư Thẩm đương nhiên là trong sạch.

Nhưng nếu sự tình giống như cô ta nói, vậy người đàn ông kia đi yêu một đứa bé, nhìn thế nào cũng là tâm lý biến thái! Lúc này, sắc mặt Đồ Hạo Nhiên cứng đờ, anh muốn giải thích một câu để hòa hoãn không khí nhưng Cận Hải Dương không định bỏ qua cho anh ta.

“Cô nói Tiểu Bạch thích chồng cô, chỉ bằng anh ta hả?”
Anh nhìn dò xét Đồ Hạo Nhiên từ trên xuống dưới, dù không nói gì, nhưng ánh mắt xem thường đã nói lên hết thảy.

Hai người đàn ông, một người cao lớn anh tuấn, mạnh mẽ nam tính, một người mặc dù đã bảo dưỡng rất tốt nhưng thời gian cũng không buông tha cho ai, nhìn qua liền có thể phân cao thấp.

Có lẽ là ánh mắt của Cận Hải Dương quá đâm người, Đồ Hạo Nhiên đứng bên cạnh không nói lời nào cũng không chịu được.

Khuôn mặt anh thoáng chốc biến sắc, tuy nhiên, anh ta nhanh chóng kiểm soát và điều chỉnh lại nụ cười thường ngày.

“Thật xin lỗi, vợ tôi vì quá thương tâm nên tinh thần không được minh mẫn.

”
Anh ta chỉ vào đầu mình, mang trên mặt vẻ day dứt bất đắc dĩ.

Anh ta lên trước, kéo tay Kha Tĩnh, nắm bàn tay cô ta một cái, không mạnh cũng không nhẹ, sau đó điềm nhiên như không có gì nhìn về phía Thẩm Lưu Bạch.

“Giáo sư Thẩm, thật xin lỗi, đầu óc vợ tôi không minh mẫn gây ra chuyện này, đã gây thêm phiền phức cho em, tôi thay em ấy xin lỗi em.

”
Nói xong, anh ta cũng hướng vè phía Thẩm Lưu Bạch cúi đầu.

Cận Hải Dương cũng không muốn tính sổ, anh ôm cô gái khẽ xoay người, trực tiếp né tránh động tác của đối phương.

“Không cần vậy, thầy Đồ, ông dày vò vậy chúng tôi nhận không nổi, tha thứ hay không tha thứ, chúng tôi sẽ tự lo.

”
“Khuyên thầy một câu, lần sau nói chuyện nênesuy xét một chút, cẩn thận đừng làm người khác hiểu lầm, kẻo bạn luôn phải cúi đầu xin lỗi vì những hiểu lầm như vậy.

”
Trên miệng anh nói có vẻ tùy ý nhưng đôi mắt như chim ưng lại chăm chú nhìn đối phương, không chút che giấu thái độ cảnh cáo uy hiếp.

Trước đó, anh ở bên ngoài thấy rõ, vài câu kia của Đồ Hạo Nhiên nghe như giải thích nhưng thật ra là đang châm ngòi, lời nói hết sức mập mờ, câu nào

cũng như đang ám chỉ quan hệ không thanh bạch giữa anh ta và Thẩm Lưu Bạch, thật ra là muốn kích động Kha Tĩnh náo loạn lớn hơn.

Bây giờ anh ta lại bước ra làm người tốt, muốn đem mọi chuyện xem như lấy nước lau qua không còn dấu vết sao?
Không thể nào.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, ở đây rất nhiều người giống như đột nhiên thông suốt, nhìn về phía Đồ Hạo Nhiên, ánh mắt như đang nghĩ gì đó.

Vốn thấy thái độ thẳng thắn chân thành tha thiết của anh ta đã giành được không ít đồng tình, nhất là nhóm phụ nữ ở Trung Tâm Pháp Y, cảm thấy người đàn ông này thật là có tình có nghĩa.

Vẻ ngoài tuấn mỹ, phong độ nhẹ nhàng, nhưng bất hạnh cưới một người vợ tinh thần có vấn đề, còn có thể làm đến mức không rời không bỏ, nhẫn nại mọi chuyện, đây không phải là người đàn ông tốt điển hình sao?
Nhưng nghe lời đại đội trưởng Cận nói, mọi người bỗng nhiên phát hiện, có lẽ sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Có lúc, ngôn ngữ thay đổi cảm nhận, có lẽ chỉ trong nháy mắt.

Sắc mặt Đồ Hạo Nhiên ngày càng cứng đờ, anh ta nhìn chằm chằm người đàn ông đứng cách đó không xa, đôi môi run run, không nói gì, chỉ yên lặng kéo Kha Tĩnh bước nhanh ra khỏi phòng, biến mất trong đám người.

“Đi! Tất cả giải tán đi.

”
“Người cũng đi rồi, mọi người nhìn cái gì, trong tay không có việc gì hết hả?”
Cận Hải Dương vung tay, ra hiệu tất cả mọi người mau chóng rời đi, nhưng anh lại nhận được những tiếng kêu la đồng tình từ mọi người.

.

“Đội trưởng Cận à, khi nào có tin vui đây? Đừng quên gọi anh một tiếng, anh thay cậu kéo pháo cản rượu!”
Trong đám người có một giọng nói lớn.

“Đi đi đi, đừng ồn ào! Ngoài miệng nói thật dễ nghe, đối tượng của tôi ở đây, mọi người chỉ muốn hóng chuyện thôi, vừa rồi đâu có ai chiếu cố tôi đâu nào.

”
Anh nói vậy, một đám pháp y, pháp chứng lại không dám làm càn nữa.

“Này, Tiểu Cận, lời này của cậu không đúng rồi, trước đó chúng tôi sao biết được giáo sư Cận là bạn gái của cậu, thanh niên trẻ tuổi mấy cậu toàn thích chơi trò yêu ngầm này.

”
“Còn không phải thế! Nếu cậu không nói sớm, chẳng phải sẽ có chúng tôi làm chỗ dựa sao? Sao có thể để người ta náo loạn như vậy.

”
“Vậy thì tốt, bây giờ tôi sẽ công khai, tuổi em ấy còn nhỏ lại sống nội tâm, mọi người giúp tôi chiếu cố em ấy một chút nha.

”
Thẩm Lưu Bạch ở Trung Tâm Pháp Y là người vô hình, mặc dù trên danh nghĩa là ở trung tâm được hai năm nhưng chưa từng làm việc ở đây.

Người xung quanh chỉ biết cô là giáo sư ở Học Viện Hình Cảnh, năng lực hơn người nhưng cô trầm mặc ít nói, quan hệ với đồng nghiệp chỉ hời hợt, ai cũng có ý giữ khoảng cách.

Web đọc ????ha????h tại [T????ÙMT????U YỆN.

V????]
Nhưng nếu là bạn gái của Cận Hải Dương, khoảng cách kia được kéo gần thêm không ít.

Dựa vào mặt mũi của đại đội trưởng Cận ở Trung Tâm Pháp Y, cô đã thăng cấp trở thành “người một nhà”, ánh mắt nhìn cô cũng thân thiết hơn.

Khó trách đội trưởng Cận mỗi ngày đều đưa đón, người ta là người yêu nha, ngọt ngào vậy cũng bình thường thôi, những tin đồn đó đều là giả hết!.

Chương 60: 60: Thổ Lộ Lần Hai

“Đi thôi! Đi ăn cơm, đứng đó ngây người làm gì!”
Cận Hải Dương đem Thẩm Lưu Bạch ôm vào lòng, lôi kéo cô gái đang suy nghĩ gì đó, rồi tiện tay đóng cửa phòng lại.
Thẩm Lưu Bạch mơ màng bị anh kéo đi, đến khi bị người ta ấn vào chỗ ngồi, thắt dây an toàn mới phát hiện tình huống không đúng, mơ màng quay đầu nhìn người đàn ông ngồi trên ghế lái.
“Chúng ta đi đâu?”
“Ăn cơm!”
Cận Hải Dương tức giận đáp.
Anh không chịu được ánh mắt ngây thơ tín nhiệm của cô, ánh mắt này khiến khi huyết anh sôi trào, nhịn không được muốn ra tay làm chuyện xấu.
“Không được! Báo cáo nghiệm thi của Đồ Giai Giai còn chưa viết xong, tôi phải…”
Cô vừa nói vừa đưa tay tháo dây an toàn, lại bị người đàn ông ngăn lại.
“Ăn cơm không làm chậm trễ bao nhiêu thời gian của em đâu, em về trễ cũng không ai trách em đâu.”
“Có phải em đã quên lời anh nói với em sao? Bữa đói bữa no, không qua kiếm em, em không nhớ ăn cơm đúng không!”
“Đi căn tin ăn là được rồi…”
Cô có chút không phục lẩm bẩm.
“Được! Anh tới tìm em liền đến căn tin ăn, em muốn mỗi ngày gặp anh ở căn tin sao?”
Vừa nói đến cái này, Thẩm Lưu Bạch lập tức im lặng.
Sáng chiều cô đều cùng tên này ra ngoài, nếu lần này đáp ứng thêm ăn trưa nữa thì về sau một chút thời gian tự do của cô cũng không có.
Thấy cô không từ chối, Cận Hải Dương đạp chân ga lái xe ra khỏi cổng.

Đi được một đoạn, tay phải anh mở hộc tủ ở tay lái ra, ném một hộp quà

nhung màu đỏ sẫm qua.
“Đây là cái gì?”
Thẩm Lưu Bạch có chút mờ mịt xem qua, hoàn toàn không biết anh đưa đồ này có ý gì.
“Tín vật đính ước, cho em!”
Anh thấy ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Lưu Bạch, lập tức bổ sung một câu.
“Bây giờ Đồ Hạo Nhiên và Kha Tĩnh đã biết em là bạn gái anh, nếu trên người em không có vật gì của anh sớm muộn gì họ cũng sẽ nghi ngờ.”
Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch vốn muốn đưa trả cũng thụt tay lại.
“Vậy cũng được, cái này bao nhiêu tiền, tôi chuyển khoản cho anh.”
Người đàn ông tay phải cầm vô lăng, tay trái chống lên gò má xếch lên, thản nhiên cười.
“Không đáng giá, em cầm chơi đi.”
“Nếu em không yên tâm, coi như tạm thời giúp anh bảo quản, quan trọng nhất là không được để lộ sơ hở.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn chằm chằm sườn mặt anh rất lâu, đến khi làm anh nổi hết da gà lúc này mới từ từ thu hồi tầm mắt.
“Anh có nhiều lễ vật lắm à? Lúc nào cũng có thể lấy ra tặng người khác?”
Cận Hải Dương cô gái qua gương chiếu hậu, đôi mắt hơi nheo lại, bên môi mang theo vài phần cười đắc ý.
“Sao vậy? Ghen sao?”
“Em biết chúng ta làm việc cường độ cao như vậy, làm gì có nhiều thời gian đi dạo mua đồ.”
“Anh đã mua cái này ở Vạn Hối khi em đi vắng.

Khi em quay về anh đã muốn đưa nhưng em lại từ chối anh một cách phũ phàng.

Anh nghĩ vật này sẽ ở đây mãi chứ…”
Anh bỗng nhiên thở dài một tiếng, vẻ mặt có chút cô đơn.
“Nhưng không sao, dù sao anh cũng thích em, bây giờ đưa cũng không trễ.”
Thẩm Lưu Bạch bị vẻ mặt đáng thương của anh làm cho xấu hổ, cô chán nản nghịch hộp trong tay, rất lâu sau mới nhẹ giọng nói.
“Cận Hải Dương, anh đừng như vậy, anh không biết gì về tôi, tôi không phải là cô gái như anh nghĩ.”
“Mắt nhìn thấy không nhất định là sự thật.”
Thấy cô muốn nói đề tài mình không muốn nghe, người đàn ông dứt khoát

dừng xe ven đường, vẻ mặt nghiêm túc nói.
“Thẩm Lưu Bạch, em không biết anh hiểu về em nhiều hay ít thì làm sao em biết được anh có thích con người thật của em không?”
“Không cần vội vã từ chối anh.

Nếu em cảm thấy anh nhìn lầm thì mong em cho anh có cơ hội nhìn lầm, để anh có cơ hội hiểu biết con người em, sau đó em lại đưa ra quyết định cũng không muộn.”

Anh không quay đầu lại đây, hai mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, nhưng giọng nói nghe được sự vui vẻ.
“Giáo sư Thẩm, anh đối với em chính là nghiêm túc.”
“Cận Hải Dương anh sống ba mươi năm, em là người duy nhất có thể khiến anh quan tâm đến như vậy, anh muốn đối xử tốt với em, em không chấp nhận cũng phải chấp nhận.”
“Đây là lần đầu tiên trong đời anh tặng quà cho một cô gái.

Đừng làm anh mất mặt, lỡ sau này anh đối với phụ nữ nảy sinh ám ảnh tâm lý, không thể nối dõi tông đường, ông của anh nhất định tìm em liều mạng.”
Thẩm Lưu Bạch mới nghe còn nghiêm túc nhưng càng nói về sau cô càng muốn khinh bỉ, xem thường anh.
“Cận Hải Dương, anh đây là ăn vạ sao!”
Cô không thể chịu đựng được nữa, lần đầu tiên cô muốn đưa ngón giữa cho anh.
“Anh có thể nối dõi tông đương hay không liên quan gì đến tôi, đừng dính vào tôi!”
Cận Hải Dương quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch đang thủ thế che trước ngực.
Anh nhếch miệng cười, nhe hàm răng trắng của mình với cô, tùy tiện trả lời.
“Ai ui giáo sư Thẩm, hôm nay anh mới biết em thích trực tiếp như vậy! Sợ quá…Em dịu dàng một chút, đây là lần đầu tiên của người ta đó…”
Nói xong, anh còn đặc biệt kéo cổ áo mình, làm ra bộ dạng sẵn sàng chờ bị “chà đạp”.
Lúc này, Thẩm Lưu Bạch hoàn toàn không còn gì để nói.
So miệng lưỡi, cô không phải đối thủ của anh, luận về da mặt, có cộng hết các lớp da lại thì mặt cô cũng không dày được bằng phân nửa đối phương, gặp phải hạt đậu luộc nấu thể nào cũng không được cô đành phải chịu thua,

dùng sự im lặng để ngăn cản sự vô liêm sỉ của anh ta.
Sau đó, Thẩm Lưu Bạch kiên định dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ, cho dù Cận Hải Dương gì cũng không quay đầu lại, đến khi xe chạy đến tiệm cơm nhỏ họ thường dùng cô mới lạnh lùng tháo dây an toàn.
“Sao vậy? Tức giận sao? Anh chỉ nói đùa với em thôi.”
Người đàn ông đùa giỡn nói.
Anh đưa tay kéo cô về chỗ ngồi, sau đó nghiêng người cúi đầu thành khẩn, thấp giọng nói.
“Đừng giận mà, ăn cơm mà tức giận không tốt cho tiêu hóa đâu.

Vừa rồi anh sai rồi, anh xin lỗi được không?”
“Thẩm Lưu Bạch, anh nghiêm túc.”
“Mấy ngày em đi anh không có tâm trí làm gì, anh dành thời gian đi mua dây chuyện này muốn chờ em về thì đeo lên cho em, sau này em là người của anh rồi.

Anh nghĩ rất vui vẻ kết quả không chú ý có người quẹt vào xe, vết trầy trên cửa kìa, bây giờ còn chưa kịp sửa nữa.”
“Anh biết em vẫn luôn băn khoăn, không sao, anh có thể chờ đến khi em chấp nhận.

Bây giờ em không cần từ chối anh, chúng ta cứ tiếp tục như vậy thử xem, xem như bạn bè được không?”
Đã nói đến mức này, Thẩm Lưu Bạch cũng chỉ có thể gật đầu.
“Làm bạn trước sao?”
Cô bình tĩnh nhìn về phía Cận Hải Dương, đến khi anh gật đầu, ánh mắt cô mới dịu lại.
“Cận Hải Dương, cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi.

Nhưng anh không cần gần gũi tôi qua, như vậy không tốt với anh đâu.”
Cô nhẹ nhàng nói.
“Tôi có rất nhiều chuyện mà anh không biết, tôi chỉ có thể nói tôi không giống như những người khác, anh với tôi ở bên nhau rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.”.

Chương 61: 61: Cận Hải Dương Suy Đoán

“Nguy hiểm?”
Cận Hải Dương cười lớn.
“Tiểu Bạch, em thật không hiểu đàn ông.”
“Bản chất của đàn ông là thích phiêu lưu, càng nguy hiểm thì càng hấp dẫn họ.”
Anh lại thấy Thẩm Lưu Bạch cúi đầu, biết chủ đề này hôm nay không thể thảo luận tiếp nên kéo cô xuống xe, vào tiệm cơm gọi đồ ăn.
“Có việc này, em nghĩ gì về tên Đồ Hạo Nhiên kia?”
Người đàn ông đưa cho cô một chén canh rồi thản nhiên hỏi.
Thẩm Lưu Bạch hiểu lầm, tưởng anh đang hỏi về sự bất thường của Đồ Hạo Nhiên và Kha Tĩnh, cô do dự, cuối cùng vẫn trả lời.
“Tôi nghĩ, anh ta hoàn toàn khống chế được tâm lý của Kha Tĩnh.”
Cô dừng lại, như thể đang suy nghĩ về cách để nói rõ hơn, đôi mắt cô hơi dao động.
“Tôi không biết anh đã nhìn thấy bao nhiêu.

Lúc đầu Kha Tĩnh đến một mình, lúc đó cô ấy có chút kích động, nhưng cô ấy vẫn là người tôi biết.”
“Lúc Đồ Hạo Nhiên bước vào thì xảy ra chuyện.”
“Anh ta dường như muốn giải thích với Khả Tĩnh, nhưng những gì anh ta nói rất kỳ lạ, tôi không nghĩ anh ta đang muốn thuyết phục Kha Tĩnh, mà anh ta đang ám thị cho cô ấy, sau đó cảm xúc của Kha Tĩnh liền mất kiểm soát.”

Vừa nói, ánh mắt Thẩm Lưu Bạch mờ mịt trong chốc lát, hiển nhiên là nghĩ đến chuyện không vui, nhất thời không nói gì.
Nghe cô nói vậy, sắc mặt Cận Hải Dương cũng trở nên nghiêm túc.
Đương nhiên, anh cũng nhìn ra Đồ Hạo Nhiên có gì đó không ổn, những lời

đó rõ ràng rất mơ hồ, thậm chí người không biết chuyện cũng có thể nghe ra điều bất thường trong đó.
Nhưng anh không ngờ rằng Thẩm Lưu Bạch đã đến kết luận là khống chế tâm lý, không phải anh chưa từng nghe qua việc này, mà là lần đầu tiên gặp phải.
“Ý em là hành động của Kha Tĩnh đều là bị Đồ Hạo Nhiên thao túng? Dùng lời nói để thao túng người khác? Chuyện này thật sự có thể làm được sao?”
Cận Hải Dương có chút nghi ngờ về kết luận này.
Anh có thể thấy phản ứng của Kha Tĩnh là hoàn toàn là phản ứng tức thời, không có dấu hiệu là đang diễn kịch, dường như là cô ấy nghĩ như vậy.
Thấy Thẩm Lưu Bạch gật đầu, tất nhiên nhận ra nghi vấn của anh.
“Có thể làm được.”
Cô nhẹ nhàng nói.
“Chỉ cần cô ấy hết lòng tin tưởng anh ta, hoàn toàn phục tùng anh ta về mặt tâm lý và sẵn sàng thực hiện theo lời nói của anh ta như một mệnh lệnh, thì việc này hoàn toàn có thể.”
Cô ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn người đàn ông đối diện.
“Anh không thấy lời nói của Đồ Hạo Nhiên rất dễ tin sao?”
Cận Hải Dương cười mỉa mai.
Anh vẫn luôn coi thầy giáo kia là tình địch, những lời anh ta nói đều coi như đánh rắm, làm sao có thể tin được anh ta?
Nhưng tất nhiên anh sẽ không nói ra.
Anh thầm nhớ lại biểu hiện của những người xung quanh, đột nhiên cảm thấy những gì Thẩm Lưu Bạch nói khá có lý.
Ban đầu trong phòng làm việc của Thẩm Lưu Bạch, anh đã chỉ rõ ra vấn đề của Đồ Hạo Nhiên, nhưng đối phương chỉ nói vài câu, bầu không khí lập tức dịu đi rất nhiều, thậm chí có người còn tỏ ra thông cảm và khoan dung.
Không biết tại sao, anh đột nhiên nghĩ đến Đồ Giai Giai.
Lần đầu tiên nhìn thấy cô bé, Đồ Giai Giai đã ở lại trước cửa nhà hàng Bắc Sơn đến tối không về nhà.
Cô bé nói rằng đang đợi ba mình.
Sau đó, anh nhìn thấy Trương Bội và bạn bắt nạt cô bé, anh còn nói đùa hỏi cô bé có thích chàng trai nào không, cô bé trả lời thế nào?
Cô bé nói thích ba mình.
Mấy ngày nay anh luôn nhìn thấy cô bé lang thang bên ngoài, bây giờ nghĩ lại, thật ra đều là những chỗ gần chỗ Đồ Hạo Nhiên xuất hiện.
Khả Tĩnh là người bị Đồ Hạo Nhiên khống chế, vậy Đồ Giai Giai là con gái

thì sao? Khám nghiệm tử thi của Đồ Giai Giai phát hiện cô bé đã quan hệ với một người đàn ông, cũng không phải một lần, vậy người đàn ông này có thể là Đồ Hạo Nhiên?
“Con thích ba.”
“Năm đó nếu không phải cô cố ý câu dẫn, sao anh ấy lại nhớ mãi cô nhiều năm không quên?”
Khuôn mặt của Kha Tĩnh và Đồ Giai Giai cứ quanh quẩn trong tâm trí anh, từng hình ảnh như một đoạn phim chiếu lại, trong mắt cô gái đối diện anh lại hiện lên một tia sáng.

“Thẩm Lưu Bạch, có bao giờ em nghĩ…khi còn đi học…Đồ Hạo Nhiên thích em không?”
Vừa nói, anh vừa cảm thấy hơi buồn nôn, không nhịn được uống một ngụm nước từ chiếc cốc trên bàn, cố gắng kìm nén cảm giác muốn nôn ra.
Anh luôn cảm thấy Đồ Giai Giai và Thẩm Lưu Bạch có phần giống nhau, nhưng Đồ Giai Giai nhát gan hơn và thiếu linh hoạt hơn Tiểu Bạch một chút.
Bây giờ nghĩ lại, sự giống nhau này có thể là do Đồ Hạo Nhiên cố tình bồi dưỡng để làm thế thân cho Thẩm Lưu Bạch.
Cận Hải Dương sững sờ trước suy nghĩ của chính mình.
Anh không tin nhìn Thẩm Lưu Bạch, lại phát hiện trên mặt người kia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.
“Tính ra khi tôi học ở Tây Duyên, tôi còn chưa đến mười bốn tuổi…”
Cô lẩm bẩm nhìn Cận Hải Dương với dòng chữ “Anh là đồ biến thái” hằn rõ trong mắt.
“Không phải.

Anh nói Đồ Hạo Nhiên, em đừng hiểu lầm…”
Cận Hải Dương vã mồ hôi đầu, có chút cảm giác không nói nên lời.
“Em thử nghĩ xem…Khả Tĩnh có nói câu này khi đến đây không.

Cô ta nói lúc đó cô ấy là hội trưởng hội học sinh của trường, còn đang theo đuổi Đồ Hạo Nhiên, cô ấy nên rất để ý đến chuyện tình cảm của anh ta”
“Cái gọi là ám thị tâm lý thì sẽ không ai nói về khuyết điểm của bản thân.

Nếu Đồ Hạo Nhiên thật sự chưa từng thích em, tại sao anh ta lại tự tay giội nước bẩn vào người, trong khi đang trong thời gian điều tra vụ việc con gái

anh ta tự tử, đây không phải là đang tự hủy hoại danh tiếng của mình sao? “
“Cho nên, ngay từ đầu anh ta đã có suy nghĩ như vậy, sau đó Kha Tĩnh mới phát hiện ra rồi đến tính sổ với em.

Những chuyện này đều nằm ngoài tầm kiểm soát của anh ta.”
“Lúc anh ta đến, thấy Khả Tĩnh đã để lộ tâm tư của mình thì vội vàng làm lớn chuyện ra, cùng lắm thì đổ hết lên Kha Tĩnh, nói cô ấy tinh thần không ổn định vì mất con gái nên quá đau lòng.”
“Em nói Khả Tĩnh mất bình tĩnh sau khi Đồ Hạo Nhiên đến, anh cho rằng anh ta chỉ đang tương kế tự kế thôi!”
Nghe vậy, Thẩm Lưu Bạch không nhịn được hỏi.
“Vậy mục đích của anh ta là gì?”
“Hủy hoại danh tiếng của em, khiến em không thể làm pháp y trong vụ án này.”
Cận Hải Dương khẳng định.
“Anh ta biết cái chết của Đồ Giai Giai có gì đó không ổn.

Còn em, anh ta quấn quít với em lâu như vậy, vẫn không có được sự tín nhiệm của em, chẳng thà buộc em ra khỏi vụ án, sau đó đổi thành một pháp y có thiện cảm với anh ta.”
“Sau khi Kha Tĩnh làm lớn chuyện, tất cả mọi người đều không tin quan hệ giữ em và Đồ Hạo Nhiên, Kha Tĩnh có thể hợp lý yêu cầu thay đổi pháo y, trung tâm tám phần mười sẽ đồng ý để mọi chuyện được dàn xếp ổn thỏa, như vậy anh ta lại có thể dùng hàng trăm cách để trấn an vợ mình và có thể có được sự thông cảm và thiện cảm từ mọi người.”
“Nếu người này thật sự có khả năng khống chế cảm xúc của người khác một cách nhanh chóng, thì không nghi ngờ gì nữa, đổi một pháp y có thiện cảm với anh ta thì sẽ càng có lợi với anh ta hơn.”
Cận Hải Dương sờ cằm, cười đầy ẩn ý.
“Cho nên anh nghĩ, Đồ Hạo Nhiên to gan suy nghĩ như vậy, anh có một suy đoán, người có quan hệ với Đồ Giai Giai…chắc chắn là anh ta!”.

Chương 62: 62: Khí Thế Bức Người

“Tất nhiên, đây chỉ là suy luận của anh thôi.

Dù có đúng hay không thì anh vẫn cần báo cáo của em để chứng minh.”
Cận Hải Dương cười nói.
Tuy nói như vậy, nhưng ánh sáng trong mắt đã thể hiện rõ thái độ, anh chắc chắn chuyện này có liên quan với Đồ Hạo Nhiên.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, cô đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Cận Hải Dương.
“Có thông tin gì về thủ tục nhận nuôi của Đồ Giai Giai không?”
Cận Hải Dương lắc đầu.
“Nơi sinh của Đồ Giai Giai ở rất xa.

Anh đã nhờ Chu Bằng và Vương Dật kiểm tra.

Chắc mấy ngày nữa sẽ có kết quả.”
Ngón tay dài của người đàn ông gõ lên bàn, ngập ngừng hỏi.

“Em cho rằng Đồ Giai Giai chưa đủ 14 tuổi?”
“Nếu cô bé thật sự đã qua tuổi này, cô bé có quyền lựa chọn hành vi của mình, đối với tình cảm của cô bé với Đồ Hạo Nhiên, có thể là nhất kiến chung tình.”
“Khoảng cách giữa tuổi xương và tuổi tác là chuyện bình thường, nhưng Đồ Giai Giai mới phát triển xương cụt thứ ba, vòm hai bên đốt sống xương cùng vẫn chưa lành.

Theo sự phát triển xương của người Hoa Quốc, cô bé có thể chưa đến 14 tuổi.”

“Không phải không có trường hợp đặc biệt, nhưng dù sao cũng là xác suất không cao.

Hiện tại, cô bé chắc là chưa đủ 14 tuổi.”
Nhìn thấy vẻ nghiêm túc của cô, vẻ bất định trong mắt Cận Hải Dương lập tức biến mất.
Về vấn đề chuyên môn, anh vô cùng tin tưởng cô, anh cảm thấy chỉ cần cô có kết luận của mình thì sẽ không sai.
“Được rồi, chuyện đã xong rồi, bây giờ tập trung ăn cơm đi, lát nữa về trường với anh nhé?”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch bối rối ngẩng đầu lên khỏi bát.
“Cùng nhau? Anh đi làm gì?”
Người đàn ông cười lớn trước giọng điệu quyết đoán phi thường của cô, anh đưa tay xoa tóc cô, nheo mắt nói.
“Em quên những gì anh đã nói với em hôm qua rồi đúng không?”
“Anh là giám khảo đặc biệt trong cuộc thi kỹ năng chiến đấu của Học Viện Hình Cảnh.

Anh đã dành một ghế cho em.

Em thật sự không để ý nha!”
Ăn xong, cả hai chạy xe về Học Viện Hình Cảnh.
Còn dư thời gian, Cận Hải Dương không về phân cục, mà chỉ ngồi trên sô pha bên ngoài phòng làm việc của Thẩm Lưu Bạch, ung dung lướt điện thoại.
Mỗi khi có ai đi vào, anh đều niềm nở đứng lên tiếp đón, giống như người phát ngôn của Thẩm Lưu Bạch.
Chắc chắn trong vòng hai tiếng đồng hồ, một nửa số pháp y đều biết rằng bông hoa giáo sư Thẩm thanh cao lạnh lùng cuối cùng cũng bị hái đi.
Tuy nhiên, những tác động xấu của sự cố vào buổi sáng đã được loại bỏ hoàn toàn.
Đội trưởng Cận vừa trẻ vừa đẹp trai, chiếc xe anh ấy lái cũng rất có giá trị, cử chỉ với giáo sư Thẩm còn đáng yêu nữa, có ngốc mới tin lời một người phụ nữ điên nói.
Chưa kể anh còn là đội trưởng Đội Hình Sự, có danh tiếng, có thân phận, rất nhiều người trong khoa pháp y đều biết anh, tuyệt đối không thể giả dối được.

Tin đồn kéo dài giữa giáo sư Thẩm và đội trưởng Cận đã lặng lẽ đâm chồi bén rễ ở Học Viện Hình Cảnh.
2 giờ rưỡi chiều, đại hội hàng năm của Học Viện Hình Cảnh chính thức bắt đầu.
Thẩm Lưu Bạch ngồi ở hàng thứ nhất có tầm nhìn đẹp nhất, nhìn bầu không khí đã bắt đầu xôn xao, cô cảm thấy vừa mới mẻ vừa xa lạ, cô vào Học Viện Hình Cảnh đã hai năm, đã quen với sự vắng vẻ của phòng thí nghiệm và phòng làm việc, ngoại trừ phòng học và tòa nhà hành chính ra, cô không đi đến chỗ nào khác.
Khi ở trên lớp, hầu hết thời gian cô chỉ giảng bài xong rồi rời đi, cô chưa bao giờ nói chuyện phiếm với sinh viên, nên tự nhiên cô không biết trường vẫn có những hoạt động như vậy.
Cô luôn sống trong thế giới biệt lập, chính Cận Hải Dương đột nhiên xông vào, sau đó kéo cô ra từng chút một.
“Các bạn học thân mến, các bạn có hào hứng với trò chơi hấp dẫn nhất năm của Học Viện Hình Cảnh chúng ta không?”
Người dẫn chương trình là một cán bộ đoàn cơ sở, cậu ta đã nhảy lên giữa sân khấu chỉ với một sải chân.
“Hào hứng–“
“Hôm nay chúng tôi mời hai giám khảo đặc biệt, một là Á quân Quốc gia đấm bốc năm ngoái Vương Chu, và người còn lại là đội trưởng cảnh sát Cận Hải Dương của phân cục Tân Hải.

Hai giám khảo cuối cùng của cuộc thi cũng sẽ cho chúng ta một màn trình diễn đặc sắc.

Chúng ta hãy cùng chào đón họ… “
Lần này, tiếng reo hò lớn hơn.
Đây là trường cảnh sát, thanh niên đang ở tuổi chiến đấu máu lửa, thiên phú ngưỡng mộ kẻ mạnh.
Thẩm Lưu Bạch nhận thấy khi MC giới thiệu Cận Hải Dương, tiếng hoan hô gần như nổ tung cả nóc sân bóng rổ.
Chà, có vẻ như đội trưởng Cận vẫn rất nổi tiếng.
Sau các phần thi, ngôi vị quán quân và á quân đã sớm được quyết định, trước khi trao giải, nhà trường đã đặc biệt sắp xếp điểm nhấn của sự kiện là phần trình diễn của Vương Chu và Cận Hải Dương.

Cả hai người đều xuất hiện trong trang phục giản dị, thái độ có vẻ thản nhiên, thoang thoảng mùi thuốc súng.
Người ta nói rằng "Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị", gặp được đối thủ ngang tài ngang sức, cho dù là cao thủ cũng không thể xem thường đối thủ.

Khi mới bắt đầu, Vương Chu dẫn đầu xông lên hướng Cận Hải Dương hét lớn một tiếng, vươn tay nắm lấy bả vai của anh.
Cận Hải Dương híp mắt, không chút do dự hất sang một bên, cú hất vừa phải, vừa né được đà mạnh mẽ của Vương Chu, nhìn thì có vẻ không có chiêu thức gì, nhưng thực tế, người tinh ý chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể biết được người này đã được huấn luyện chuyên nghiệp.
Dùng sức né tránh, nắm lấy cổ tay Vương Chu, đương nhiên không thể đánh trúng Vương Chu, anh ta nhanh chóng xoay người nắm lấy cổ tay Cận Hải Dương.
Cận Hải Dương định bắt Vương Chu, nhưng lúc này đã bị Vương Chu bắt lại, Vương Chu thân thủ nhanh chóng áp sát Cận Hải Dương, áp lưng vào người anh, thuận thế thuận thế làm một cú vật đẹp.

Truyện Thám Hiểm
Ngay khi mọi người đều nghĩ Cận Hải Dương sẽ bị văng ra ngoài bởi cú ngã mạnh này, thì tình hình trên sân bất ngờ đảo ngược, Cận Hải Dương xoay người giữa không trung để mượn sức, lợi dụng lúc Vương Chu bị ngã, anh dùng sức duỗi chân khiến anh ta vấp ngã, sau đó anh nhảy lên người anh ta và trực tiếp đè anh xuống đất.
Chuyện xảy ra trong chớp mắt, khán giả chưa kịp xem chuyện gì thì kết cục đã định sẵn.
Cận Hải Dương đưa tay kéo Vương Chu đang nằm trên mặt đất lên, vỗ vỗ vai anh ta nói gì đó, trong tiếng hoan hô như sấm của khán giả, anh hôn gió về phía người nào đó trên hàng ghế đầu, hành động này ngay lập tức kích nổ bầu không khí trong sân vận động.
Tất cả mọi người đều vươn đầu nhìn về phía khán đài, nhìn thấy một cô gái mặc áo khoác trắng đang ngồi ở đó, với vẻ mặt nhẹ nhàng thanh tú, dường như cảm thấy bị quấy nhiễu bởi âm thanh ồn ào vang dội bên tai.
Chết tiệt! Đó không phải người được ông nhận là nữ thần pháp y của Học Viện Hình Cảnh…Thẩm Lưu Bạch giao sư Thẩm Thẩm sao?
Chẳng lẽ hai người bọn họ yêu nhau sao?
Chuyện xảy ra khi nào?

Tại sao không ai biết hết vậy!!.

Chương 63: 63: Lợi Dụng Cơ Hội

Phần trình diễn được sắp xếp cuối cùng, sau đó là lễ trao giải quán quân và á quân, cảm xúc của sinh viên còn chưa nguôi ngoai thì Thẩm Lưu Bạch đã nhận được một nhiệm vụ đặc biệt.
“Ha ha, giáo sư Thẩm, làm ơn đi, cô Vương không đến được, cô giúp em đi mà…”
Hội trưởng hội sinh viên cười nói.
Học Viện Hình Cảnh như một ngôi miếu hòa thượng, đại hội hằng năm đều mời một cô giáo lên trao giải, thường sẽ mời cô Vương của khoa pháp y đảm nhiệm.
Bây giờ cô Vương đang bận họp, hội sinh viên lại nhắm vào Thẩm Lưu Bạch hiếm khi xuất hiện.
Tất cả các sinh viên đang chờ nhận giải đều mặc đồng phục và cười vui vẻ phía sau sân khấu.
Khi Thẩm Lưu Bạch đi qua, hậu trường đang ồn ào bỗng rơi vào yên lặng, đến mức có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi trên đất, điều này nhất thời khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.
Hậu trường chật kín sinh viên, thỉnh thoảng có làm cô giáo trao giải cô cũng không biết, cô không tham gia các hoạt động của trường, bây giờ cũng không thích nghi được.
Cô phụ trách trao giải cho quán quân, trước đó sẽ có lãnh đạo nhà trường phát biểu và trao giải phần thi cá nhân, cũng không cần gì gấp gáp.

Cô chợt cảm thấy khó xử, vừa nghĩ ngợi vừa lặng lẽ lướt qua đám đông, tìm một phòng chờ yên tĩnh để chờ lên sân khấu.
Mãi cho đến khi bóng dáng của cô biến mất, đám thanh niên trong hậu trường mới thở phào nhẹ nhõm.
“Mẹ ơi…đó là giáo sư Thẩm khoa pháp y sa…thật xinh đẹp và dễ thương nha…”

“Cô ấy sẽ trao giải cho tôi sao? Phúc lợi năm nay tốt quá, còn được bắt tay với nữ thần nữa!”

Quán quân vừa nói ra thì lập tức bị mọi người vây lại “đập” không thương tiếc, ai cũng nói tên nhóc này thật may mắn, thật muốn giết nó trước để nó khỏi mạo phạm đến nữ thần.
Thẩm Lưu Bạch đang ngồi xem chương trình phát sóng thì cửa bị đẩy ra khiến cô bất ngờ.
Thì ra là Cận Hải Dương.
Anh cũng là khách mời của ngày hôm nay.
“Đám nhóc đó thật là biết tận dụng, chúng đã đá anh trao giải cho á quân khi nhìn thấy em…”
Cận Hải Dương dựa vào tường, mỉm cười nhìn cô.
“Thật ra…quán quân phải là anh mới đúng…Em trao giải cho anh…”
Anh có phàn nàn một chút.
“Nhưng anh không phải là sinh viên Học Viện Hình Cảnh.”
Thẩm Lưu Bạch khẽ chau mày, chỉ xem như anh đang phát bệnh, tùy tiện đáp.
Tuy đây là phòng chờ riêng biệt, lối vào nằm cạnh hành lang nhưng lại là đường lên xuống sân khấu duy nhất, người qua lại rất nhiều, cô không muốn tranh cãi với anh ta ở đây, sẽ tạo ra phiền phức không cần thiết.
“Anh đánh thắng tên kia đó nha…Em có biết nguy hiểm thế nào không, tên nhóc kia ra tay rất ác, em xem chỗ này của anh…”
Người đàn ông vừa nói vừa cởi áo sơ mi, để lộ cơ bụng tám múi săn chắc.
Dự cảm bất tường đã thành sự thật!
Vừa định nói, cô đột nhiên bị đẩy vào ngăn tủ phía sau, thân thể anh áp chặt vào người cô, cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng bên tai.
Ngay sau đó, cửa phòng chờ bị đẩy ra, hai sinh viên bước vào.

“A? Đội trưởng Cận đâu? Mình muốn có chữ ký của anh ấy…”
“Ừ, vừa rồi mình thấy anh ấy ở đây, anh ấy đi nhanh vậy sao?”
“Quên đi, lát nữa mình sẽ tìm anh ấy khi trao giải, bây giờ mình sẽ nghỉ một chút, tìm anh ấy thật là mệt.”
“Thật ra thì, mình muốn chữ ký của giáo sư Thẩm…”
“Hahaha…Mình cũng vậy…”
Trong tủ không có nhiều chỗ, một mình Thẩm Lưu Bạch còn có thể miễn cưỡng, huống chi còn thêm Cận Hải Dương cao to bên cạnh.

Trong không khí thoang thoảng mùi ẩm mốc, nhưng ngay sau đó cô không thể ngửi thấy, bởi vì Cận Hải Dương bỗng nhiên cúi đầu xuống, cằm tựa vào vai cô.
“Suỵt …”
Thẩm Lưu Bạch còn chưa kịp phản ứng đã bị anh bế lên, đặt trên đùi săn chắc.

Anh ấn vào vai cô hoàn toàn áp chế sự phản kháng của cô, cô bị giam giữ giữa anh và bức tường tủ như một đứa trẻ.
Họ gần gũi đến mức hòa quyện cả hơi thở của nhau.
“Yên lặng đi, bị bọn họ thấy…Anh thì không sao…”
Cận Hải Dương nói nhỏ.
Nhịp tim của Thẩm Lưu Bạch rất nhanh, cả người đều cứng đờ, sợ rằng một cử động nhẹ sẽ khơi dậy sự nghi ngờ cho hai người ngoài.
Cũng may Cận Hải Dương vẫn kiềm chế, không có hành động quá mức, chỉ cùng cô quan sát tình hình bên ngoài.
Hai người bên ngoài đã bắt đầu tán gẫu về những mẩu chuyện vụn vặt trong đại hội này, họ hoàn toàn không có ý định rời đi.
“Cậu nói xem động tác vừa rồi của đội trưởng Cận là có ý gì…”
“Còn có thể là ý gì, tất nhiên là thổ lộ với giáo sư Thẩm, chẳng lẽ là với A Hoa bên cạnh sao?”
“Chậc chậc, có nhiều người tỏ tình với giáo sư Thẩm.

Mình thấy giáo sư Thẩm không hề dao động, thậm chí còn có chút buồn cười, chắc là không có đâu!”
“Sao cậu biết không có? Đội trưởng Cận người ta có gia thế lại rất đàn ông, còn mạnh mẽ nữa, ai biết được giáo sư Thẩm có bị động lòng hay không…”
Thẩm Lưu Bạch chỉ nghe thấy bên tai có tiếng cười chế nhạo, lập tức dùng tay che lại theo bản năng, lòng bàn tay chạm vào một thứ ấm áp mềm mại, sau đó đối phương li3m tay cô, tràn đầy khiêu khích.
Cô rút mạnh tay về, tức giận nhìn anh một cái, có lẽ do ánh sáng lờ mờ nên đôi mắt anh hơi tối.
Sau đó, cô ấy thấy bên dưới bị vật gì đó chạm phải càng nóng hơn.
“Anh muốn làm gì?”
Cô quay đầu, dùng khẩu hình hỏi.

Anh hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên giơ tay lên, dùng đốt ngón tay nhẹ

nhàng chạm vào mặt cô.
“Phản ứng theo bản năng, không thể khống chế được.”
Giọng nói của anh trầm thấp, tuy rằng nói rất nhỏ nhưng vẫn như sấm bên tai cô.
Thẩm Lưu Bạch càng nóng nảy hơn.
Tất nhiên cô biết phản ứng của anh là gì, ngay cả cơ chế hoạt động và cấu tạo cơ quan của phản ứng này cô cũng có thể giải thích rõ ràng, không chút sai xót.
Tuy nhiên, hiểu biết mặt sinh lý sinh học cũng không khỏi khiến cô cảm thấy bối rối.

Xem trong sách và tận mắt trải nghiệm là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Cô đã từng nhìn thấy rất nhiều thi thể khác phái, nhưng tất cả đều lạnh lẽo hoặc đã được ngâm trong dung dịch chống phân hủy, đây là lần đầu tiên “nó” vẫn còn sống thế này.
May mắn là hai sinh viên kia đã đi.
Cửa vừa được đóng lại, Thẩm Lưu Bạch lập tức nhảy ra khỏi tủ, vài bước là cô có thể chạy đến cửa, mở cửa, không chút do dự bước ra ngoài, không thèm nhìn Cận Hải Dương vẫn đang ngồi trong tủ.
Cận Hải Dương ngồi trong tủ một lúc lâu, tựa như đang hồi tưởng lại chuyện bất ngờ vừa rồi, mãi cho đến khi hơi thở của cô hoàn toàn tan biến, anh mới miễn cưỡng từ bên trong nở nụ cười bước ra ngoài cửa..

Chương 64: 64: Sinh Mạng Mới

Đã có kết quả giám định DNA, kết quả giám định xác thực t1nh dịch thu được trong cơ thể Đồ Giai Giai, đúng là thuộc về Đồ Hạo Nhiên.

Sau khi có kết luận, vẻ mặt Thẩm Lưu Bạch nghiêm túc hơn, Cô vẫn luôn yên lặng, suốt đoạn đường khi Cận Hải Dương lái xe về nhà cô cũng không nói lời nào.

“Leng keng……”
Có người ấn chuông cửa, Thẩm Lưu Bạch đứng lên đi ra, qua mắt mèo nhìn qua cửa cô thấy người đàn ông đang đứng đúng là Cận Hải Dương.

“Chúng ta nói chuyện đi, nếu em cảm thấy không tiện, chúng ta ra ban công nói.

”
Anh cười nói.

Thẩm Lưu Bạch mở cửa.

“Vào đi.

”
Cô xoay người vào nhà, người đàn ông theo thói quen thay dép lê, đến bàn ăn ngồi xuống.

“Muốn nói gì?”
Cô lạnh lùng nói, cũng không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Cận Hải Dương nhìn cô chăm chú một lát rồi đặt hộp cơm trong tay lên bàn.

“Ăn cơm trước, ăn xong rồi nói.

”
Cô gái ngẩng đầu trừng anh, bất ngờ bị nhét cho một đôi đũa và một hộp cơm trắng vào tay.

“Nhanh lên, chẳng lẽ chờ anh đút em ăn sao.

”
“Tranh thủ ăn lúc còn nóng đi, em lớn rồi mà không tự lo ăn uống gì hết sao.

Một ngày không nhìn đến em, em sẽ mang bệnh đó.

”
Anh chỉ vào hộp cơm đã mở trên bàn, bản thân cũng cầm đũa, ăn từng đữa lớn.

Hai người yên lặng ăn cơm xong, lúc này Cận Hải Dương mới nói.

“Em bị sao vậy, hay là do chuyện trong tủ lúc chiều…Em học y mà, chắc là biết đàn ông có những phản ứng mình không khống chế được…”
Nghe anh không biết xấu hổ nhắc đến việc buổi chiều, Thẩm Lưu Bạch trừng mắt nhìn anh, thành công làm anh ngậm miệng lại.

“Đó là kết quả giám định của Đồ Giai Giai sao? Có phải Đồ Hạo Nhiên làm em cảm thấy ghê tởm không?”
Thẩm Lưu Bạch không gật đầu cũng không lắc đầu, cô không trả lời vấnd dề của anh, ngược lại chuyền đề tài sang chuyện khác.

“Cận Hải Dương, anh là cảnh sát, nếu hiện tại pháp luật không thể trừng trị người xấu thì anh sẽ làm sao?”

Nghe cô hỏi vật, anh mắt người đàn ông cũng trở nên nghiêm túc hơn.

“Trên đời không có gì là hoàn hảo, pháp luật cũng chỉ có thể cố gắng hết sức đảm bảo lợi ích của người dân, không thể bảo đảm mọi mặt.

”
“Dù chúng ta biết được chân tưởng sự việc, nhưng trên tòa án, nói chuyện tất cả phải dựa trên chứng cứ, sự thật mà không có bằng chứng…”
Anh không nói hết câu, Thẩm Lưu Bạch cũng hiểu được ý của anh.

Cô im lặng một lát, rồi đột nhiên nói.

“Anh biết “Sinh mạng mới” không?”
“Đây là một dự án chuyên nghiên cứu nhân cách và sự tự nhận thức, ban đầu để điều trị chứng tâm thần phân liệt và rối loạn nhân cách, sau đó phát sinh ra nhiều hướng nghiên cứu khác.

”
Cô không nhìn đến phản ứng của Cận Hải Dương, mà tự mình nói tiếp.

“Một trong số đó chủ yếu nghiên cứu về ám thị và thôi miên tâm lý, hạng mục PHP của Đồ Hạo Nhiên chính là làm về nghiên cứu đó.

Họ “bồi dưỡng” nên những thói quen duy nghĩ của một người thông qua ám thị và thôi miên trong thời gian dài, dẫn họ đi theo con đường đã được định trước mà không có chút sai sót nào.

”
“Đồ Giai Giai tự nguyện sao? Không, anh không nghĩ như vậy.

”
Cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Dựa theo phương pháp mà Đồ Hạo Nhiên khống chế Kha Tĩnh, tôi nghĩ rằng sự tự nhận thức của Đồ Giai Giai đã bị phá hủy khi nó được thành lập, dù cô bé không chết, thì chắc chắn cô bé vẫn sẽ nghĩ Đồ Hạo Nhiên làm đúng.

”

“Anh nhìn dáng vẻ của Kha Tĩnh đi, cô ta rất hận đứa con gái này, cô ấy xem cô bé như t1nh dịch, khi Đồ Giai Giai chết rồi cô ấy liền không thèm đóng kịch nữa, vốn còn không liếc nhìn cô bé một cái.

”

“Đồ Giai Giai lớn lên trong hoàn cảnh như vậy mà còn duy trì được thành tích ưu tú, cô bé nhất định là có điểm tựa tâm lý, mà điểm tựa tâm lý này chính là Đồ Hạo Nhiên.

”

“Nếu không, vì sao cô bé nhất định phải nhảy lầu lúc 0 giờ vào đêm nguyền rủa, điều này chứng tỏ một người có tính cách theo chủ nghĩa hoàn mỹ, tính cách này không giống như Đồ Giai Giai.

”

“Cho nên, tôi không nghĩ cô bé có ý thức tự sát, cô bé chết có thể là ý của Đồ Hạo Nhiên.

”

“Anh có thể điều tra ba cô gái chết vào đêm nguyền rủa trước đó, xem họ có từng tiếp xúc hay có quan hệ gì với Đồ Hạo Nhiên hay không, tôi nghĩ cái chết của họ và Đồ Giai Giai giống nhau, là kết quả của ám thị.

”

Nói đến đây, Thẩm Lưu Bạch quay đầu, chăm chú nhìn về phía cửa sổ sát đất.

“Tuy nhiên, phương pháp phạm tội tinh vi đến mức làm người ta kinh sợ nhưng không thể tìm ra được chứng cứ, cuối cùng chỉ có thể đưa ra kết luận là tự sát.

”

“Thật buồn cười, rõ ràng đã bị xâm phạm, nhưng đến nói một câu cho mình cũng không được, ngược lại còn phải bao che cho hung thủ, người sống như vậy tôi thật không biết…cuộc sống…còn có gì vui vẻ.

”

Nói tới đây, giọng cô dẫn nhỏ lại,mấy chữ cuối cùng dường như cũng không thể nghe thấy.

Cận Hải Dương đứng lên, kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô, yên lặng an ủi cô.

“Vậy nên em kiên quyết điều trả là vì em nghi ngờ hạng mục PHP có vấn đề sao?”
“Đừng nghĩ vậy, có lẽ sự thật không như em tưởng, không cần nghĩ quá phức tạp.

”

“Có lẽ Đồ Giai Giai thật sự thích Đồ Hạo Nhiên, cũng có thể họ không có quan hệ huyết thống, Đồ Giai Giai chỉ ngưỡng mộ ba mình thôi, cô bé không biết hành vi đó có ý nghĩa gì.

”

Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch cũng không nói nữa.

Cô yên lặng một lúc lâu, ánh mắt nhìn xa xăm và nặng nề, dường như nghĩ đến chuyện gì không thể biết được.

Cuối cùng, vẫn là Cận Hải Dương phá vỡ sự im lặng.

“Tối nay, bọn Đại Thượng bọn họ nói có thể đến quê của Đồ Giai Giai, ngày mai chắc chắn sẽ có tin tức, chúng ta nhất định có thể khởi tố Đồ Hạo Nhiên tội cưỡng hiếp.

”

Anh dừng một chút, làm giọng nói của mình càng dịu dàng hơn.

“Tiểu Bạch, chúng ta không phải thần, chỉ có thể cố gắng làm theo pháp luật.

”

“Đừng nghĩ nữa, ngủ một giấc thật ngon.

Sáng mai chúng ta hẹn Đồ Hạo Nhiên, anh sẽ trực tiếp yêu cầu xét nghiệm DNA của ông ta, đây sẽ là một trận chiến ác liệt.

”

Sau khi anh rời khỏi, Thẩm Lưu Bạch yên lặng trở về thư phòng, từ trên kệ cao đem xuống một hộp gỗ bị khóa, chỉnh mật mã mở nắp hộp.

Bên trong đặt gọn gàng vài quyển sổ và những món đồ nhỏ, nhìn kiểu dáng đều là đồ cũ, màu sắc rất được trẻ em yêu thích.

Nàng lấy quyển sổ trên cùng lên, lộ ra quyển sổ đặt sâu nhất bên dưới.

Đó chắc là một quyển nhật ký, bìa sổ màu đen, với một biểu tượng được khắc một cách đặc biệt, dễ nhận thấy.

Bên ngoài là hình tròn, ở giữa có một đôi tay nâng một con mắt, dường như đang nhìn đến người đối diện nó.

Nếu Cận Hải Dương không rời đi, anh ta nhất định sẽ có phát hiện bất ngờ, quyển sổ này có biểu tượng giống y như quyển sách mà anh đang điều tra nhưng không có kết quả gì.

Ngón tay Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng mở trang đầu, để lộ một câu được in đậm bằng phông chữ đen trên trang tiêu đề.

Để cho những xác sống được sống lại, nhận được sinh mạng mới.

.

Chương 65: 65: Trận Chiến Đầu Tiên

Sáng hôm sau, Cận Hải Dương đã đợi Đồ Hạo Nhiên trong phòng thẩm vấn.
Không giống như lần trước khi thông báo đến gia đình, lần này người kia không đợi ở cửa từ trước mà khi đã quá giờ hẹn cũng không thấy Đồ Hạo Nhiên.
“Đây là không dám tới.”
Người đàn ông bật cười, nói với đội viên đang ngồi trong phòng thẩm vấn.
Bùi Diệu khinh thường liếc nhìn anh, giọng điệu trêu chọc không che giấu được.
“Đội trưởng, tôi nói anh đang báo thù cá nhân nha.

Người ta muốn theo đuổi giáo sư Thẩm anh liền nhìn người ta không vừa mắt, nghi ngờ người ta.

Anh thật nhỏ mọn.”
“Cút!”
Cận Hải Dương vừa cười vừa mắng.
“Chỉ là chuyện như vậy, có cần dùng chút biện pháp với ông ta không?”
“Cậu cho rằng chỉ số thông minh của giáo sư Thẩm giống cậu sao, không phân biệt được người tốt…”
Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nhận được điện thoại của người gác cửa, nói rằng có một người tên Đồ Hạo Nhiên đang ở cửa, hỏi có thể cho vào không.
“Anh ta là nghi phạm mà tôi đã hẹn, cho anh ta vào, đi thẳng đến phòng thẩm vấn số 3.”
Cận Hải Dương đặt điện thoại xuống, dùng ngón tay chỉ vào vài tập tài liệu trên bàn, vẻ thoải mái trên mặt đã biến mất.
“Không giỡn nữa, lo chuyện chính đi.”

“Đồ Hạo Nhiên là người khéo ăn nói và giỏi kiềm chế cảm xúc, nếu không cẩn thận sẽ bị dẫn anh ta vào đường cùng.

Không được xem nhẹ, phải cẩn thận.”
Đồ Hạo Nhiên đi theo người cảnh sát chậm rãi đi trên hành lang tòa nhà của phân cục Tân Hải, bước chân không nhanh cũng không chậm, dường nhưrất bình tĩnh.
Anh ta đã biết Cận Hải Dương sẽ tới tìm mình, tuy rằng không mong đối phương đến nhanh như vậy, nhưng cũng không phải chuyện xấu.
Trong tay anh ta là một chiếc túi hồ sơ, bên trong chứa một đòn sát thù mà anh ta đã chuẩn bị trước, cũng là vũ khí lợi hại nhất để hạ gục Cận Hải Dương.
Tuy nhiên, thứ này vẫn chưa thể trực tiếp lấy ra.
Chiến thuật của hắn là để con mồi chạy trước, khi nó nghĩ rằng nó đã trốn thoát, hắn liền tung một đòn chí mạng để nó gục ngã trong tuyệt vọng, đó là thủ đoạn mà hắn thích nhất.
Có thể hôm nay nó không được sử dụng, nhưng chỉ cần có nó, hắn mới cảm thấy an toàn và khiến hắn tự tin.
Lúc anh ta bước vào phòng thẩm vấn, sắc mặt anh ta lập tức mất đi vẻ bình tĩnh trước đó, vẻ bình tĩnh miễn cưỡng xen lẫn chút e ngại không che giấu, nhìn thoáng qua đã thấy trong lòng anh ta có chuyện giấu diếm.
Chắc chắn, nhìn thấy hắn như vậy, người cảnh sát nhỏ bé khiêm tốn đang ngồi bên cạnh Cận Hải Dương lập tức lộ ra vẻ hài lòng.
“Tên?”
“Đồ Hạo Nhiên.”
“Tuổi?”
“39 tuổi.”
“Chức danh và đơn vị công tác?”
“Người phụ trách của phòng cố vấn Mặc Tâm, Hải Đô.”
…
Sau khi hỏi những thông tin cơ bản, Cận Hải Dương vốn im lặng bỗng lên tiếng.
“Anh có biết con gái anh, Đồ Giai Giai khi còn sống đã bị cưỡng không?”
Sắc mặt Đồ Hạo Nhiên đanh lại, thái độ có vẻ kỳ lạ.
Nhưng anh ta nhanh chóng điều chỉnh, lắc đầu tiếc nuối.
“Tôi không biết.”

“Quan hệ giữa Giai Giai và vợ tôi không tốt nên tôi mới cho con bé đến học trường nội trú, tôi nghĩ con bé luôn ở trong trường học.”
Cận Hải Dương gật đầu, đưa báo cáo xét nghiệm đến trước mặt ông ta.
“Pháp y tìm thấy t1nh dịch của đàn ông trong âm đ*o của Đồ Giai Giai, anh tự xem đi.”
Đồ Hạo Nhiên mơ hồ cầm lấy mấy tờ giấy mỏng, càng nhìn, sắc mặt càng đen, nhìn đến cuối cùng tay cũng nắm chặt hơn.
“Là ai làm? Con bé còn nhỏ như vậy sao có thể làm vậy được?”
Nghe anh ta nói với sự phẫn nộ, Cận Hải Dương cười lạnh, trong mắt không che giấu sự chán ghét.
“Nên tôi mới hỏi anh đây.”
“Anh Đồ, anh hãy hợp tác để chúng tôi lấy DNA của anh.

Chúng tôi muốn xác nhận người đàn ông đã cưỡng bức với Đồ Giai Giai là ai?”
“Anh nghi ngờ tôi?”
Vẻ mặt Đồ Hạo Nhiên đầy vẻ không tin.
“Anh nghi ngờ tôi, Giai Giai là con gái tôi! Anh nghi ngờ ba của cô bé sao?”

Hai mắt đỏ bừng, cả người run lên, hiển nhiên là vô cùng tức giận đối với thái độ của Cận Hải Dương.
Người đàn ông phớt lờ phản ứng của anh ta, hai mắt lạnh lùng nhìn đối phương, hỏi với một giọng điệu bình tĩnh.
“Thế nào, anh Đồ, anh muốn từ chối sao?”
“Tôi…tại sao tôi phải nói không?”
Đồ Hạo Nhiên tức giận nói.
“Ta không sợ bóng gió, anh muốn xét nghiệm thì làm đi, nhưng tôi nói cho anh biết anh không thể xúc phạm nhân phẩm của tôi như vậy!”
Cận Hải Dương không muốn nói chuyện vô nghĩa với anh ta, anh ta gọi Lý Thành vào lấy mẫu tóc và móng tay của Đồ Hạo Nhiên, sau đó lại ngồi xuống, dùng ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông trước mặt.
“Đồ Giai Giai là con gái ruột của anh sao?”
Đồ Hạo Nhiên nhìn anh chằm chằm một lúc mới chậm rãi lắc đầu.
“Không phải, Giai Giai là do tôi nhận nuôi.”
“Trước khi sang Mỹ, tôi dạy học ở một vùng núi và gặp phải trận lở đất.”
“Ba mẹ Giai Giai đã mất, trong thôn khó khăn lắm nên tôi đã dẫn theo con

bé, nhận nuôi bé.”
Nhìn thấy hắn như vậy Cận Hải Dương liền muốn chế nhạo, nhưng không nói gì.
Nhưng Đồ Hạo Nhiên hôm nay có vẻ muốn nói nhiều, không đợi anh hỏi mà tiếp tục nói.
“Gia đình vợ tôi rất tốt.

Cô ấy là con gái duy nhất trong gia đình.

Cô ấy đã được nuông chiều từ nhỏ, một chút ủy khuất cô ấy cũng không chịu được.”
“Khi tôi nhận nuôi Giai Giai cô bé đã 3 tuổi, cô ấy vừa vào cửa đã phải làm mẹ kế nên cô ấy không được vui lắm.”
Vừa nói xong, hắn đột nhiên nở nụ cười, trên mặt lộ ra một chút ngượng ngùng.
“Đàn ông mà, luôn muốn bao dung vợ của mình.

anh hãy luôn khoan dung hơn với người vợ cưng của mình.

Giai Giai không thể hòa thuận với Kha Tĩnh được.

Tôi không còn cách nào khác là gửi con bé đến trường nội trú, hy vọng hai người sẽ giảm bớt xích mích.”
“Nói ra thì tất cả đều là lỗi của tôi.

Tôi đã không quan tâm đến Giai Giai, đó là nguyên nhân khiến cô bé gặp rắc rối, tôi…”
Anh ta muốn nói gì đó, nhưng bị Cận Hải Dương cắt ngang.
“Vào đêm xảy ra chuyện, anh đã ở đâu?”
Vẻ mặt của Đồ Hạo Nhiên thoáng hiện lên một tia không hài lòng, nhưng hắn lại là một người đàn ông giỏi kiềm chế, nhanh chóng che giấu cảm xúc, bình tĩnh đáp lại.
“Tôi đã say rượu vào đêm xảy ra vụ án, tôi ngủ ở nhà cho đến khi mấy anh thông báo cho tôi vào sáng hôm sau.”
“Có ai có thể làm chứng?”
“Có.”

Đồ Hạo Nhiên gật đầu.
“Vợ tôi nên có thể làm chứng.”
“Mặc dù tôi say nhưng tôi nhớ đêm đó chúng tôi đã có quan hệ với nhau nên cô ấy có thể làm chứng tôi đang ở nhà.”
“Lại nói…Bởi vì hôm trước tôi rất say, ngày hôm, lúc lái xe bị cảnh sát giao thông đo nồng độ cồn nên điểm trên bằng lái xe của tôi đều bị trừ hết.”
Nói rồi anh cũng móc trong túi ra một tờ giấy.
“Bằng chứng đây, anh có muốn xem không?”.

Chương 66: 66: Không Bằng Cầm Thú

Nghe hắn nói lời vậy, Cận Hải Dương không nhìn tờ giấy, lạnh lùng nói.
“Anh đến thẩm vấn mà còn mang theo thứ này? Anh thật chu đáo, đã chuẩn bị đủ hết rồi.”
Anh nhìn Đồ Hạo Nhiên cười khẩy, trong mắt hiện lên vẻ mỉa mai.
Người đàn ông lịch lãm không quan tâm, nhẹ nhàng cười, chỉ vào chiếc túi trên tay.
“Tôi đem theo rất nhiều đồ, đội trưởng Cận có muốn xem qua không?”
“Hôm nay khi đến cục cảnh sát, tôi nghĩ mình sẽ giải quyết chuyện giấy phạt, nên tiện thể mang theo.”
“Đội trưởng Cận, nếu không có vấn đề gì khác, vui lòng để tôi đi một chút.

Dù sao, hiện tại tôi vẫn đang rảnh rỗi.

Tôi muốn sang phòng giao thông bên cạnh nộp phạt.”
Nghe hắn nói lời này, mắt Bùi Diệu liền trừng lên.
Anh đang định mắng, nhưng đã bị Cận Hải Dương ngồi bên cạnh ngăn lại, mỉm cười lắc đầu với Đồ Hạo Nhiên.
“Anh Đồ đừng gấp, một lát nữa chúng ta sẽ có kết quả giám định, nếu bây giờ anh rời đi, lát nữa tôi lại phải đi tìm anh.

Anh tiết kiệm chút hơi sức này đi, đợi khi có kết quả xét nghiệm không có vấn đề gì thì anh muốn đi bất cứ nơi nào cũng được.”
Tuy giọng nói như đang thương lượng nhưng ý tứ bên trong lại rất cứng rắn, khiến cho Đồ Hạo Nhiên nhất thời không thể phản bác lại được gì, đành phải ngồi trong phòng thẩm vấn chờ đợi.

Cả hai đều không có gì để nói với đối, bầu không khí trong phòng thẩm vấn im lặng và nặng nề, chỉ có thể nghe được tiếng tích tắc của đồng hồ trên

tường.
“Cho tôi hỏi, tại sao anh lại nghi ngờ tôi?”
Đồ Hạo Nhiên trầm giọng hỏi, nhắm mắt lại.
Cận Hải Dương cũng ngẩng đầu nhìn hắn, trên khuôn mặt tuấn tú không có một chút biểu cảm.
“Không tại sao cả, trực giác thôi.”
Anh nhàm chán ngoáy tai, lười biếng nói.
“Lời nói dối trước đây của anh có hơi phóng đại, tôi thực sự không thích nghe nó.”
“Anh nói rằng anh nhận nuôi Đồ Giai Giai là vì ba mẹ cô bé đã mất.

Lúc đó anh mới 30 tuổi, nếu chưa kết hôn và chưa có vợ thì không thể nhận nuôi người khác giới khi chưa đến 40 tuổi.”
Nghe anh ta nói vậy, trên môi Đồ Hạo Nhiên nở một nụ cười.
Anh gật đầu và nói với giọng thoải mái.
“Anh nói đúng, đúng là có một phần không đúng sự thật.”
Đồ Hạo Nhiên vẫn nhắm mắt lại, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên, rõ ràng tâm tình đang rất tốt.
“Nhưng tôi không nghĩ đó là lý do để anh nhắm vào tôi.”
“Anh sợ, anh sợ bộ dáng của tôi uy hiếp anh, sợ cô ấy bị tôi hấp dẫn, cho nên liều mạng nhắm vào tôi, không phải sao?”
Giọng của hắn có một nhịp điệu đặc biệt, giọng nói hơi cao hơn khi truyền vào tai, nghe đặc biệt mượt mà.
Bùi Diệu quay đầu nhìn Cận Hải Dương, trong mắt có chút nghi ngờ.
Lúc này, đội trưởng Cận thật sự cảm nhận được cảm giác của Thẩm Lưu Bạch ngày đó.
Ngôn ngữ của Đồ Hạo Nhiên có một ma lực, anh ta có thể nắm bắt chính xác mối nghi ngờ trong lòng của mỗi người, sau đó phóng đại nó lên vô hạn, làm bao phủ, thậm chí thiết lập lại nhận thức của một người về sự việc nào đó.
Như Bùi Diệu hiện tại, cậu ta đã sớm nói anh muốn báo thù riêng, tuy rằng lúc đó đang nói đùa, nhưng trong tiềm thức của không hắn là không có suy đoán như vậy, còn Đồ Hạo Nhiên lại mở rộng suy đoán như vậy, làm Bùi Diệu được đồng cảm.
Vốn dĩ anh không tin lời nói đùa, nhưng bây giờ anh thật sự hoài nghi bản thân mình như vậy.
Tuyệt vời! Thật sự tuyệt vời!

Cận Hải Dương điềm nhiên cười đáp: “Anh nói như vậy, không sợ sau này kết quả ra sẽ như tự vả vào mặt mình sao?”
Hắn lười biếng vươn người, không tức giận, chỉ cười nói.
“Tôi lười nói những điều vô nghĩa với anh.

Sau khi có kết quả, chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này sẽ thích hợp hơn.”
Một lát sau, tiếng bước chân lại vang lên trên hành lang.
Ngay sau đó Lý Thành bước vào phòng thẩm vấn, trên tay cầm một bản báo cáo, vẻ mặt có thể nói là không thể diễn tả được.
“Đội trưởng Cận, mời xem.”

Vừa nói, anh vừa đặt báo cáo trước mặt Cận Hải Dương, Cận Hải Dương cầm lên quét qua, ánh mắt anh cuối cùng cũng dừng lại ở phần kết luận ở trang cuối cùng.
Anh khẽ nhướng mày, nở một nụ cười đầy ẩn ý.
“Anh Đồ, đây là biên bản đối chiếu DNA của t*ng trùng thu được trong người con gái anh, anh xem qua đi.”
Nói xong, anh đứng dậy đặt trang giấy trước mặt Đồ Hạo Nhiên.
Trong phòng đột nhiên im lặng, Bùi Diệu không tin nhìn Đồ Hạo Nhiên, cảm tình vừa mới thiết lập dĩ nhiên biến mất trong tích tắc.
Một tên cặn bã đã cưỡng hiếp con gái mình, sao có thể nghĩ những gì mình nói là hợp lý?
Nghĩ đến đây, Bùi Diệu toát mồ hôi lạnh, giống như tỉnh lại từ trong mộng.
Tuy nhiên, anh phát hiện ra vẻ ngạc nhiên trên mặt Đồ Hạo Nhiên còn lớn hơn anh, hắn nhìn chằm chằm vào tờ giấy trước mặt, trong mắt như bùng lên một ngọn lửa.
“Không thể nào…có nhầm lẫn…làm sao có thể…”
Trong khi lẩm bẩm một mình, anh ta rùng mình, chạm vào chiếc túi xách bên cạnh, như thể đang lục tìm thứ gì đó.
“Tôi sẽ gọi cho vợ tôi…”
Anh ta khẩn cầu nhìn Cận Hải Dương, người đang ngồi bên cạnh mình.
“Tôi nhớ vợ tôi đã ở bên tôi đêm đó, cô ấy phải biết chuyện gì đang xảy ra…”
Nhìn hắn như trên trời rơi xuống, Bùi Diệu không khỏi cũng nhìn Cận Hải Dương với ánh mắt cầu xin thương xót.
Cận Hải Dương nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.
“Anh Đồ, không phải là tôi không thông cảm.

Tình hình hiện tại là trong âm đ*o người chết Đồ Giai Giai thấy có dấu vết bị xâm hại và t1nh dịch của anh."
"Theo kết quả kiểm tra hiện tại, người chết Đồ Giai Giai thuộc về trẻ dưới 14 tuổi.

Theo quy định của pháp luật hình sự trong nước, quan hệ tình dục với trẻ dưới 14 tuổi bị xem là tội cưỡng hiếp, chúng tôi đã lập án, mong anh phối hợp điều tra với chúng tôi."
"Anh nói vợ anh biết chuyện quan hệ của anh với Đồ Giai Giai, không sao, tiếp theo chúng ta sẽ thẩm vấn cô Kha."
"Tất nhiên, nếu anh nghĩ kết quả giám định có vấn đề, anh có thể nộp đơn xin giám định lại."

Cận Hải Dương nhìn Đồ Hạo Nhiên với ánh mắt rực lửa.
Ngay khi có kết quả báo cáo, có thể nói toàn bộ vụ án đã được giải quyết ổn thỏa, không biết Đồ Hạo Nhiên có giở trò gì để chối tội hay không, nhưng chứng cứ xác thực, dù hắn xoay sở thế nào cũng không có tác dụng.
Chắc chắn rồi, nghe anh ta nói vậy, sắc mặt của Đồ Hạo Nhiên càng trở nên tồi tệ hơn.
"Mọi người chắc hiểu lầm gì đó rồi, tôi thật sự không nhớ mình đã làm gì với Giai Giai, chuyện không bằng cầm thú như vậy…"
"Lúc đó tôi uống quá nhiều, tôi nhớ đã ở chung với vợ mình, mọi người tìm cô ấy đi, chắc đã có hiểu lầm gì rồi…"
"Uống rượu không phải là lý do để gây ra tội ác! Anh sẽ không bao giờ say đến mức đến người lớn và trẻ em mà còn không phân biệt được! Vì bảo vệ trẻ vị thành niên, pháp luật sẽ không bởi vì anh say mà không truy cứu trách nhiệm của anh!"
Lý Thành nghe không được nữa, bên cạnh lạnh lùng nói.
Lời nói của anh khiến Đồ Hạo Nhiên trầm mặc, cúi đầu ngồi im lặng một lát, khi ngẩng đầu lên lần nữa, cả người mới hoàn toàn bình tĩnh.
"Tôi nhớ…Giai Giai đã hơn 14 tuổi rồi."
Hắn nhẹ nhàng nói.
"Tốt hơn hết anh nên điều tra kỹ càng.

Tôi có bản sao hồ sơ nhận con nuôi của Giai Giai.

Lúc đó vợ tôi cũng có mặt, anh có thể tìm vợ tôi xác thực lại.”
“Ngoài ra, tôi muốn luật sư của tôi đến.”.

Chương 67: 67: Phản Công

Nghe hắn nói như vậy, Cận Hải Dương bật cười một tiếng.
“Anh Đồ, tôi đã xem quốc tịch của anh, người Hoa Quốc thì không thành vấn đề.”
“Tôi phổ cập chút kiến thức pháp luật chế độ của nước chúng ta cho anh biết, luật sư anh mời không thể tham gia trong lúc lấy lời khai, điểm này không giống với luật pháp nước ngoài.”
“Tôi sẽ báo cho luật sư của anh, nhưng anh nên quay lại trả lời vấn đề của bản thân mình trước đi, luật sư cùng lắm chỉ có thể giúp anh xin thay đổi vài biện pháp cưỡng chế…”
Đồ Hạo Nhiên không đổi sắc mặt, thần sắc già dặn gật đầu với anh.
“Cảm ơn anh đã cho tôi biết, tôi sẽ trả lời những vấn đề tôi có thể trả lời, những chuyện tôi không biết, tôi sẽ không nói dối, mong các anh hiểu được điều này.”
“Phốc…”
Cận Hải Dương mặc kệ giọng điệu quái gở của anh ta, trực tiếp xem lời nói của anh ta như một trò đùa.
“Tôi cũng bắt anh nói dối, anh đừng chụp mũ chúng tôi nói những lời vô nghĩa, chúng tôi luôn thẳng thắng nhân hậu, chỉ muốn tìm ra sự thật.”
Anh quay lại trước bàn, bảo Bùi Diệu mở giấy ra bắt đầu ghi chép, mỉm cười nhìn về phía Đồ Hạo Nhiên.

“Bât giờ anh hãy kể chi tiết một chút, anh và Đồ Giai Giai phát sinh quan hệ khi nào?”
Đồ Hạo Nhiên ngẩng đầu, cười khổ, giọng nói bình tĩnh.
“Thật xin lỗi, tôi thật sự không nhớ rõ.

Ở trong ấn tượng của tôi, tôi không làm chuyện như vậy, lần duy nhất tôi say, tôi đã ở với vợ tôi.”

Hắn nói chuyện thật khéo, trước tiên hắn chỉ ra là bản thân không biết chuyện, nhưng cũng không có hoàn toàn phủ nhận chuyện này, hắn chỉ khẳng định là nhớ đã ở chung với Kha Tĩnh.
Cả buổi chiều, mặc kệ Cận Hải Dương nói như thế nào, Đồ Hạo Nhiên vẫn khẳng định ở bên cạnh Kha Tĩnh, nói thêm nữa hắn cũng không trả lời.

Sau khi Cận Hải Dương ra khỏi phòng thẩm vấn, anh có chút mệt mỏi xoa thái dương.
Tuy rằng biết trước Đồ Hạo Nhiên không dễ đối phó, nhưng thái độ mập mờ của anh ta cũng rất là làm đầu người đau.
“Kha Tĩnh tới sao?”
Anh đến bên cạnh Cao Đại Thượng.
“Đã đến, đang chờ ở phòng thẩm vấn số 2, tâm trạng không tốt lắm…”
Cao Đại Thượng cẩn thận nói.
“Chúng ta qua đó đi.”
Khi hai người đi vào, Kha Tĩnh đang đi lại trong phòng.

Thấy Cận Hải Dương vào, trên mặt cô lộ ra vẻ nỏng nảy.
“Chồng tôi bị sao vậy? Sao các anh lại bắt anh ấy?”
Cận Hải Dương không có trực tiếp trả lời vấn đề của cô, mà bảo cô ngồi xuống, bình ổn cảm xúc của mình.
Không có Đồ Hạo Nhiên ở bên cạnh, Kha Tĩnh không còn xuất hiện phản ứng kịch liệt trước đó.
Giống như tất cả những người nhà của nghi phạm khác, cô ấy muốn hỏi nhưng lo lắng đối phương sẽ không trả lời, cô ấy ngồi xuống nửa nghi ngờ, nửa lo lắng, muốn hỏi lại thôi.
“Cô Kha còn nhớ tôi?”
Cận Hải Dương mỉm cười hỏi.
Kha Tĩnh gật đầu.
“Trước đó đã gặp qua anh, anh là bạn trai của Thẩm Lưu Bạch.”
Cận Hải Dương gật gật đầu.
Anh cố ý hỏi như vậy, mục đích chính là thử xem phản ứng của Kha Tĩnh.
Anh khẳng định một lần nữa rằng vụ náo loạn trong văn phòng của Thẩm Lưu Bạch ngày hôm đó chắc chắn là do Đồ Hạo Nhiên gây ra.

Không có sự thúc đẩy và xúi giục của anh ta, Kha Tĩnh bây giờ rất bình tĩnh và ôn hòa, không có triệu chứng của trạng thái tinh thần bất thường.

“Tôi muốn biết chồng tôi xảy ra chuyện gì, sao anh ấy lại bị gọi đến cục cảnh sát, anh ấy luôn là người ôn hòa, trước nay chưa từng làm chuyện gì xấu…”
Kha Tĩnh lo lắng nói.
Nghe cô nói như vậy, Cận Hải Dương hơi nhướng mày.
“Chưa từng làm chuyện xấu?”
Anh nhỏ giọng lặp lại, môi mang theo nụ cười châm chọc.
“Cô Kha, cô chắc chứ?”
Anh đưa kết quả xét nghiệm DNA đặt trước mặt Kha Tĩnh, giọng nói lạnh lùng.
“Chắc cô biết chúng tôi phát hiện t1nh dịch trong cơ thể của con gái cô, chứng tỏ cô ấy từng phát sinh quan hệ với đàn ông.”
Kha Tĩnh gật đầu.

Cô cúi đầu, nhìn từng trang báo cáo trước mặt, càng xem sắc mặt càng là khó coi.
Khi nhìn đến trang lết luận cuối cùng, cô ta rốt cuộc nhịn không được hất mấy tờ giấy mỏng xuống đất.
“”Điều này sao có thể! Sao lại có thể như vậy!”
Cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Cận Hải Dương, trong mắt ngập tràn sự chờ mong và tha thiết.
Nhưng lúc này cô phải thất vọng, sự thật chính là sự thật, không có cách nào phủ nhận, cũng không phải trò đùa ngày cá tháng tư.
“Cô không biết sao?”
Cận Hải Dương lắc lắc đầu.
“Chỉ sợ không phải như vậy.

Ngày đó, khi cô cùng Đồ Hạo Nhiên tới nhận thi thể, tôi thấy dáng vẻ của cô không giống như một người mẹ đang đau lòng.”
Kha Tĩnh cúi đầu, không nói chuyện một lúc lâu.

Cận Hải Dương cũng không vội tiếp tục ép hỏi, xem tình hình trước mắt của Kha Tĩnh, anh rất vui lòng cho cô ta một chút thời gian để chỉnh sửa lại suy nghĩ.
Khoảng nửa tiếng sau, Kha Tĩnh lại ngẩng đầu lên.

Lúc này, gương mặt xinh đẹp của cô ta rất bình tĩnh.

“Đúng vậy, tôi đã biết, tôi vẫn luôn biết, chỉ là tôi tình nguyện để bản thân mình không biết thôi.”
Cô ta tiếp nhận nước ấm Cận Hải Dương đưa qua, cúi đầu uống một ngụm, sau đó khàn giọng nói.
“Con gái nuôi của tôi, Đồ Giai Giai, vẫn luôn có tình cảm thường với chồng tôi, tôi không biết bắt đầu từ khi nào nhưng khi tôi phát hiện thì con bé đã lún sâu rồi.”
“Con bé theo dõi chồng tôi, trộm lấy quần áo anh ấy, có có ý đồ muốn tắm, ngủ chung với anh ấy, tôi đã giáo huấn con bé, nhưng con bé không có thay đổi gì, ngược lại càng trầm trọng thêm.”
“Dần dà, tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, tôi tin tưởng chồng tôi.

anh ấy là người học tâm lý, sẽ xử lý chuyện này có chừng mực.”

“Vào đêm xảy ra vụ án, cô đang ở đâu?”
Cận Hải Dương nhẹ giọng hỏi.
Kha Tĩnh quay đầu nhìn về phía anh, cô ta dường như hiểu được chuyện gì đó, do dự một chút mới trả lời.
“Ta ở trên máy bay.”
“Sau khi mẹ tôi qua đời, tôi đã tiếp nhận công ty của bà ấy, thời gian đó tôi đang ở Úc bàn hợp tác thương hiệu với đối tác, giữa trưa máy bay cất cánh ở Sydney, rạng sáng mới đến Hải Đô, tôi xuống máy bay liền nhận được điện thoại nên mới theo chồng đến cục cảnh sát.”
“Tôi cho rằng cô sẽ che giấu cho anh ta…”
Người đàn ông nhướng mày, cố ý làm ra vẻ mặt bất ngờ.
“Che giấu cái gì……”
Kha Tĩnh cười khổ một tiếng.
“Thông tin chuyến bay của tôi có đăng ký, căn bản không thể nói dối, không phải các anh cũng sẽ tra ra được sao? Nếu không phải như vậy sẽ không bắt chồng của tôi rồi.”
Nói đến đây, cô hơi dừng lại, sau đó lại nói tiếp.
“Nhưng mà chuyện này…Thật ra là lỗi của con bé đó, nó đã sớm có ý định này, là do chồng tôi quá nuông chiều nó, kết quả đã gây ra tai họa.”
Nói xong, cô ta từ trong túi lấy ra một quyển sổ, đặt trên mặt bàn.
“Đây là nhật ký của Giai Giai, bên trong có ghi lại biến hóa tâm lý của con bé, mọi người có thể xem thử xem tôi nói đúng hay không.”
“Hơn nữa… năm nay Giai Giai đã đủ 14 tuổi.

Tôi nghe luật sư nói, chỉ cần qua 14 tuổi thì không thể xem như trẻ em, nó cố ý câu dẫn chồng tôi, chồng tôi có sao không?”.

Chương 68: 68: Chứng Cứ Mới

“Cô nói Đồ Giai Giai đã 14 tuổi?”
Cận Hải Dương cau mày hỏi.

Kha Tĩnh gật đầu.

“Tôi nhớ rõ khi tôi kết hôn với chồng tôi, đã từng xem qua hồ sơ nhận nuôi Đồ Giai Giai, khi đó con bé đã hơn 4 tuổi, bây giờ qua 10 năm, hồ sơ ở trong tay chồng tôi, mọi người có thể tìm xem thử.

”
“Vì sao trong giấy khai sinh lại ghi là 12 tuổi?”
Nghe anh hỏi vậy, Kha Tĩnh nhắm mắt, sau đó lại đột nhiên mở, gương mặt tái nhợt tràn đầy vẻ khó nói khó nói khuất nhục.

“Vấn đề này, tôi nhất định phải trả lời sao?”
“Đương nhiên.

”
Người đàn ông lạnh lùng đáp, ánh mắt sắc bén như đao mang theo một tia ý ẩn ý.

Anh vẫn luôn quan sát phản ứng của Kha Tĩnh, khi không có Đồ Hạo Nhiên, anh tin tưởng có thể nắm bắt được cảm xúc chân thật của người phụ nữ này.

Quả nhiên, suy nghĩ của anh đã đúng.

Vừa mới trong nháy mắt kia, gương mặt Kha Tĩnh vốn đang thanh tú lịch

sự bỗng chốc trở nên biến dạng.

Tuy rằng đã nhanh chóng khôi phục nhưng anh biết rằng mình đã chọc đến vấn đề mấu chốt.

Anh thấy cô ta đan những ngón tay vào nhau, dáng ngồi cũng không còn tao nhã và điềm tĩnh như trước.

Mọi cử động cơ thể của cô ấy đều cho thấy cô ấy đang ở trong trạng thái lo lắng và căng thẳng, tất nhiên cô ấy không thể né tránh được nữa!
Nhìn thấy sự cố chấp khác thường của anh, lời cầu xin của Kha Tĩnh không có kết quả, vì vậy cô chỉ có thể cười khổ, nhẹ giọng nói với chút do dự.

“Chồng của tôi…Chính là muốn có một thiên tài nhi đồng mà thôi.

”
“Trước khi nhận nuôi Đồ Giai Giai, anh ấy đã cho con bé làm kiểm tra chỉ số thông minh, lúc đó anh ấy thấy đứa bé này rất thông minh.

”
“Nhưng ai ngờ sau khi lớn lên, với tư chất của con bé…Vốn không thể đạt được yêu cầu của anh ấy.

Chúng tôi vẫn luôn không có con, nên đã cố ý sửa nhỏ tuổi…”
Thấy cô ta nói chắc chắn như vậy, trong lòng Cận Hải Dương không khỏi có chút nghi ngờ.

Kha Tĩnh không thích Đồ Giai Giai, nhưng là lại đem theo nhật ký của bé bên mình, việc này vốn đã rất lạ rồi.

Anh không cần xem cũng biết, trong nhất ký này 100% nội dung trong cuốn nhật ký này là Đồ Giai Giai thích “ba” như thế nào.

Việc này là sự thật, khi Đồ Giai Giai còn sống, anh gặp bé vài lần, đều là những lúc bé đi tìm “ba”.

Mấu chốt của vấn đề là tuổi thật của Đồ Giai Giai.

Đồ Hạo Nhiên và Kha Tĩnh đều ở nói Đồ Giai Giai đã hơn 14 tuổi, Kha Tĩnh nếu có thể lấy ra sổ nhật ký thì chính là đã có chuẩn bị trước khi đến, còn hồ sơ nhận nuôi Đồ Giai Giai chỉ sợ cũng ở trong tay Đồ Hạo Nhiên.

Chẳng trách hắn liên tục nói muốn tìm Kha Tĩnh, chẳng trách Kha Tĩnh không có chút nào phản kháng nào, thì ra là muốn đợi giây phút này!
Cận Hải Dương nhíu mày, không thể không thừa nhận lúc này anh đã tính sai, Đồ Hạo Nhiên quả thật là đối thủ khó nhằn, không thể đề phòng được.

Anh đảo mắt, ra hiệu cho Cao Đại Thượng, còn mình thfi ngồi yên lặng bấm điện thoại.

Kha Tĩnh ngẩng đầu nhìn người đàn ông một cái, thấy anh không có phản ứng gì, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn.

Tuy rằng người cảnh sát trước mặt không nói gì, nhưng trong lòng cô có một dự cảm xấu.

Càng yên tĩnh càng thấy bất an, đầu óc trở nên rối bời.

Lát sau, tiếng gõ cửa phòng thẩm vấn vang lên, vẻ mặt vô cảm của Thẩm Lưu Bạch ở trước cửa, cô không tiến vào, vươn tay tới Cận Hải Dương.

“Chuyện gì đây?”
“Báo cáo.

”
“Báo cáo gì?”
Người đàn ông nhíu mày, gương mặt vốn bình tĩnh ban nãy bỗng trở nên u ám.

Thẩm Lưu Bạch không cử động.

Cô đứng trước cửa, vươn cánh tay mảnh khảnh về phía anh, trên mặt cũng không có bất kỳ cảm xúc nào.

“Báo cáo nghiệm thi sao? Cái này trong máy tính của em có biết bao nhiêu cái, dùng cái này để tìm anh sao?”

Người đàn ông cười lạnh, đôi chân dài gác lên trên ghế, giọng nói châm chọc.

“Đưa cho thầy Đồ à? Còn phải đích thân giáo sư Thẩm đến lấy nữa sao?”
“Không có ai đi được.

”
Thẩm Lưu Bạch lạnh lùng nói, tay vươn ra không hề thu lại.

Thái độ kiên quyết của cô càng làm Cận Hải Dương thêm bực mình.

Anh đứng lên, đi đến trước mặt Thẩm Lưu Bạch, hai tay khoanh trước ngực, cúi đầu lạnh lùng nhìn cô.

“Gấp đi gặp hắn như vậy à? Một chút cũng không chờ được sao?”
“Anh đừng cố tình gây sự…”
“Anh cố tình gây sự?”
Nghe cô nói như vậy, Cận Hải Dương cười mỉa mai, cau mày nói.

“Đừng cho là anh không biết cách đây mấy ngày hắn đã đến tìm em.

”
“Hắn chưa từng dạy em, bây giờ lại muốn quấn lấy em làm cái gì?”
“Thẩm Lưu Bạch em làm rõ ràng đi, bạn trai hiện tại của em là anh, em cách xa ông già kia ra một chút, em có biết cái gì gọi là tránh để bị nghi ngờ không?”
Thẩm Lưu Bạch hít một hơi thật sâu, gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia tức giận.

“Cận Hải Dương, đây là công việc, mong anh phối hợp với Trung Tâm Pháp Y.

”

“Còn nữa chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, tôi cũng không thể cấm thầy ấy tìm đến, anh nói tôi phải làm sao đây?”
“Làm sao đây?”
Người đàn ông hừ lạnh một tiếng.

“Đừng nói với anh là em không nhìn ra tâm tư của hắn!”
“Thẩm Lưu Bạch em thông minh như vậy, nếu em còn không thẳng thắng nói rõ, vậy chứng tỏ em đang giả ngốc để tự lừa dối bản thân mình thôi!”
“Trước đây, hai người từng có gì hay không anh cũng không quan tâm nhưng bây giờ không phải em nên rõ ràng mọi thứ hết sao?”
“Cận Hải Dương anh không muốn bị người khác chê cười đâu, còn nữa, ông già kia có gì tốt chứ? Có thể so sánh với anh sao? Thật không biết em đang nghĩ gì nữa?”

Nhìn thấy người trong phòng thẩm vấn đều nhìn về phía mình, mặt Thẩm Lưu Bạch đỏ bừng.

Cô hít sâu một hơi, dường như muốn cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó lạnh mặt nói.

“Miệng mọc trên mặt anh, anh muốn nói thế nào tôi không quản được.

Nhưng anh phải đưa báo cáo cho tôi, tuyệt đối không được chậm trễ công việc, bây giờ, lập tức.

”
Nghe cô nói như vậy, Cận Hải Dương duỗi tay cầm lấy mấy tờ giấy mỏng, ném tới trước mặt Thẩm Lưu Bạch, cười lạnh nói.

“Lấy danh Trung Tâm Pháp Y áp chế anh sao?”
“Được rồi, xem như em lợi hại!”
“Nhưng mà Thẩm Lưu Bạch, anh nói với em, anh cho em năm phút, em làm thủ tục xong liền đi cho anh.

”
“Lát nữa anh qua kiểm tra, nếu vẫn thấy hắn dây dưa với em, em biết tính khí của anh rồi đó!”

Giấy tờ báo cáo bay đầy đất, ở đây không ai dám lên tiếng, ai cũng muốn tìm một kẽ hở để tự giấu mình đi, giả vờ như mình không tồn tại.

Thẩm Lưu Bạch lạnh lùng liếc mắt nhìn Cận Hải Dương một cái, cúi người nhặt lên từng trang báo cáo, sau đó đi đến một bên bàn sửa sang lại.

Toàn bộ quá trình, cô không liếc nhìn người đàn ông một cái, dường như người đó không hề tồn tại.

Nhìn thấy thái độ kháng cự thụ động của cô, khuôn mặt vốn đã lạnh lùng của người đàn ông càng thêm khó chịu.

“Lời nói của anh em có nghe hay không?”
“Năm phút! Chỉ có năm phút! Năm phút nữa anh không thấy em, để anh bắt gặp em và ông thầy già kia nói chuyện nhảm nhí về cái hạng mục ước mơ gì đó thì đừng trách anh vô lễ đó!”.

Chương 69: 69: Cận Hải Dương Anh Thua Rồi

Nghe anh nói như vậy, Thẩm Lưu Bạch vô cảm nhìn hắn một lát rồi xoay người rời khỏi phòng thẩm vấn.
Cận Hải Dương có vẻ còn chưa hết giận, đuổi theo ra ngoài gọi một tiếng, sau đó tức giận quay lại.
“Để cô chê cười rồi.”
Anh nhìn khuôn mặt Kha Tĩnh đã tái nhợt, có chút xấu hổ nói.
“Ồ, không có gì……”
Kha Tĩnh nhanh chóng cúi đầu, dùng giọng nói yếu ớt đáp.
“Chỉ là…Chỉ là đã lâu không gặp…Mà thôi, không có chuyện gì…Không cần phải căng thẳng như vậy…”
Cô ta dường như đang khuyên Cận Hải Dương, nhưng lời nói của cô ta không có tự tin, giọng nói càng lúc càng nhỏ, những từ cuối nghe không được rõ lắm.
Cận Hải Dương híp mắt nhìn cô trong chốc lát, giống như oán giận nói.

“Cô Kha, không phải tôi nói chồng cô, hai người kết hôn nhiều năm vậy mà không có con, có phải là đang né tránh chuyện gì không?”
“Vụ vừa rồi cô cũng có mặt.

Có phải cô đã gây ra hiểu lầm lớn rồi không? Tôi nghi ngờ có phải chồng cô yêu thầm Tiểu Bạch nhà tôi không, còn để con gái trở thành bản sao của Tiểu Bạch, tôi nghĩ đến liền thấy khó chịu…”
Câu anh chưa nói hết, đã bị Kha Tĩnh ngắt lời.

Cô ta đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về khuôn mặt oán giận của Cận Hải Dương, lạnh lùng nói.
“Cảnh sát Cận hiểu lầm rồi, chồng tôi không phải người như vậy, trước kia tôi là học sinh của anh ấy, tôi hiểu anh ấy rất rõ.”

“Nếu không có việc gì nữa, tôi xin đi trước, công ty còn có việc chờ tôi xử lý, y vọng mọi người nhanh chóng làm rõ sự thật, trả lại trong sạch cho chồng tôi.”
Nói xong, cô ta xoay người đi ra cửa.

Cận Hải Dương cũng không ngăn cô, anh nhìn bước chân của cô ta có chút lảo đảo, cười ẩn ý.
“Đội trưởng Cận, để cô ta đi như vậy sao?”
Cao Đại Thượng có chút khó hiểu hỏi.
Biểu hiện của Kha Tĩnh rõ ràng là tin rồi, tuy rằng ngoài mặt cô ta biểu hiện bình tĩnh tự nhiên, nhưng ngôn ngữ cơ thể không lừa người được, tâm trí cô ta đã rối loạn.
Khi tâm lý phòng ngự của một người sụp đổ thì phải tranh thủ thời gian xông lên thì sẽ có tác dụng bất ngờ, đó cũng là thủ thuật mà Cận Hải Dương giỏi nhất.
Chính lúc này, anh ta vừa ra trận đã thu binh, lại làm Cao Đại Thượng không hiểu được.
“Kha Tĩnh không giống những người khác, Đồ Hạo Nhiên là tử huyệt của cô ta, tuy rằng bây giờ tâm tình của cô ta có vẻ không tốt, nhưng một khi đã chạm đến lợi ích chủ yếu của cô ấy, cô ấy sẽ ngay lập tức phản công, đến luvs đó muốn hỏi cũng không dễ dàng gì.”
Cận Hải Dương lạnh lùng nói.
“Chi bằng gieo vài sự nghi ngờ trước trong lòng cô ấy.

Kha Tĩnh là người thông minh, trước kia không muốn nghĩ là vì không có ngoại lực k1ch thích cô ấy.

Chờ hạt giống nghi ngờ nảy mầm, chúng ta lại thêm chút hướng dẫn thì mọi chuyện sẽ trôi chảy thôi.”
Nghe anh nói vậy, Cao Đại Thượng gật đầu tán thưởng.
“Cho nên anh gọi giáo sư Thẩm đến k1ch thích cô ấy…Chiêu này cũng quá độc rồi, còn nói Đồ Hạo Nhiên yêu thầm giáo sư Thẩm, mười năm trước giáo sư Thẩm có bao lớn đâu……”
“Nhưng mà cô ta còn tin như vậy, khi yêu, phụ nữ liền trở nên không có lý trí, nói vậy mà cũng tin…”
Lời nói của anh ta mang theo sự mỉa mai, nhưng Cận Hải Dương lại không có ý nói đùa.

Nhìn vẻ mặt kia của Kha Tĩnh, chứng tỏ anh nói lung tung nhưng lại chọc đúng sự thật, nói cách khác, mười năm trước, Đồ Hạo Nhiên đã có ý với Thẩm Lưu Bạch, ngay cả Kha Tĩnh cũng biết.
Bởi vì không đạt được, cho nên đã nhận nuôi con gái, muốn bồi dưỡng cô bé thành Thẩm Lưu Bạch, trở thành thế thân của cô sao?
Vừa nghĩ đến Đồ Hạo Nhiên có loại tâm tư xấu xa đó với Thẩm Lưu Bạch, anh liền cảm thấy cồn cào trong lòng.
Đang suy nghĩ, Bùi Diệu bỗng nhiên đi đến, duỗi tay đưa qua vài tờ giấy.
"Đội trưởng Cận, Đồ Hạo Nhiên đột nhiên lấy ra hồ sơ này, anh xem chút đi."
Đây là hồ sơ Đồ Hạo Nhiên nhận nuôi Đồ Giai Giai, trong đó có một tờ giấy khai sinh viết tay, chứng minh ngày sinh của Đồ Giai Giai, chứng minh là người ở huyện La Hoa, xã Đại Xuân, thôn Bạch Lộc, thời gian ghi là chín năm trước.

Tuy là bản sao nhưng trên đó có dấu sao y rõ ràng, ngay cả giấy cũng dùng loại giấy có tiếng ở xã Đại Xuân, thôn Bạch Lộc.
"Vậy thì…Nếu Đồ Giai Giai phát sinh quan hệ với Đồ Hạo Nhiên khi đủ 14 tuổi thì chứng tỏ là bé xuất phát từ tự nguyện, vậy vụ án này phiền phức hơn rồi…"
Bùi Diệu có chút lo lắng nói.
Nói xong, anh lại đưa thêm vài tờ giấy.
"Luật sư của Đồ Hạo Nhiên đã tới, anh ta yêu cầu chúng ta lập tức thả người, cho dù muốn tiếp tục điều tra cũng không thể giam giữ Đồ Hạo Nhiên…"
Cận Hải Dương nhìn hồ sơ trong tay, biểu cảm trên mặt trở nên nghiêm trọng hơn.
Đúng là hồ sơ này nằm ngoài dự liệu của anh, khi Thẩm Lưu Bạch giải phẫu thi thể đã nói Đồ Giai Giai là không thể hơn 12 tuổi.
Nếu Thẩm Lưu Bạch là nói đúng, như vậy này chứng minh hồ sơ này nhất định có vấn đề.
Đặc biệt, thứ này còn là do Đồ Hạo Nhiên mang theo bên người.

Dường như hắn biết mình sẽ phải đối mặt với tội trạng này, chẳng những làm Kha Tĩnh đưa sổ nhật ký của Đồ Giai Giai tới, bản thân còn cung cấp ra giấy khai sinh của Đồ Giai Giai.
So với hồ sơ không rõ ràng này, anh đương nhiên càng tin tưởng Thẩm Lưu

Bạch hơn.
Nhưng mà nghi vấn này, bây giờ không thể lập tức tìm được đáp án.

Dựa theo chứng cứ hiện có, bọn họ thật sự không có cách để chỉ chứng Đồ Hạo Nhiên phạm tội.
Cái vỏ ngoài này dựng lên thật tốt, một lớp rồi một lớp, mỗi lần anh thấy mình đã bắt được đuôi của Đồ Hạo Nhiên, thì một khắc sau hắn lại thoát thân được, bản thân thì bị hắn dắt mũi đi.
Được lắm, rất thú vị.
“Tìm người làm thủ tục bảo lãnh cho hắn đi.”
Cận Hải Dương đem sổ nhật ký và hồ sơ khai sinh cho vào túi vật chứng, hướng tới Cao Đại Thượng và Bùi Diệu dặn dò.
“Ngày mai cậu cùng Bùi Diệu đi một chuyến đến địa chỉ này, coi thử xem của đống hồ sơ mà Đồ Hạo Nhiên lấy được ở đâu.”

Khi quay lại phòng thẩm vấn, Đồ Hạo Nhiên vẫn ngồi ở chỗ cũ, vẻ mặt lạnh lùng không có chút biểu cảm, dường sự chưa từng xảy ra chuyện gì.
“Tôi có thể đi rồi đúng không, đội trưởng Cận?”
Hắn tươi cười, thong thả ung dung nói.
“Có thể, nhưng mà anh nhớ tuân thủ quy định của người được bảo lãnh, khi cần gọi anh đến anh nhất định phải đến.”
Cận Hải Dương cười như không, lại thấy hắn cũng cùng lúc nhìn lại, trong mắt mang theo sự khiêu khích không hề che giấu.
“Yên tâm, tôi là công dân tuân thủ pháp luật.”
Đồ Hạo Nhiên gằn từng chữ một.
Tuy trên mặt hắn vẫn mang theo ý cười, nhưng nụ cười này không chạm đến mắt.
Giờ phút này, vốn hiền lành, tao nhã như đang đeo một chiếc mặt nạ cực kỳ quái dị, trông rất kỳ lạ không thể tả nổi.
“Từ nơi này đi ra ngoài tôi sẽ có được cuộc sống mới, vòng luân hồi mới sắp bắt đầu.”
“Nhưng mà tôi nghĩ đây là lần cuối tôi đến đây gặp anh, anh không có cơ hội đưa tôi đến đây nữa đâu, cảm giác thất bại chắc là không dễ chịu.”
“Người giống như anh vốn không xứng ở bên cạnh cô ấy, anh thua xa cô ấy, chỉ biết ở phía sau kéo chân cô ấy.”
Hắn nhẹ nhàng cười nói, đưa tay làm động tác trong im lặng.

“Cận Hải Dương, anh thua rồi.”.

Chương 70: 70: Tranh Thủ Ăn Ké

Khi tan tầm, Thẩm Lưu Bạch vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy chiếc xe việt dã của Cận Hải Dương đậu ở đối diện góc đường.

Sau khi náo loạn chỗ Kha Tĩnh, toàn bộ người trong trung tâm đều bàn tán về quan hệ giữa cô và Cận Hải Dương, ngay cả bảo vệ cũng chép miệng với cô, cười nói.

“Chờ lâu lắm rồi đó.

”
Cô bỗng nhiên phát hiện quan hệ xã hội của mình rộng hơn nhiều, trước kia chỉ cảm thấy quen mặt, bây giờ thì họ đã cùng cô chào hỏi xã giao vài câu, sự nhiệt tình này làm cô thấy có chút không quen.

Đây là sự khác biệt giữa “người trong” và “người ngoài” sao?
“Nghĩ gì vậy? Còn không mau lên xe đi?”
Người đàn ông bóp kèn gọi, dường như muốn đánh thức cô gái đang ngẩn người.

Nàng chậm rãi lên xe, đợi rất lâu cũng không thấy xe khởi động, không nhịn được liền ngẩng đầu nhìn về phía ghế lái xe.

Ai ngờ, người đàn ông anh tuấn kia cũng đang nhìn cô.

“Ngồi phía sau làm gì? Coi anh như tài xế của em sao…”
Anh cười nhạo nói.

“Giáo sư Thẩm, đi nhờ xe phải có bộ dạng của người đi nhờ xe, ngồi ghế

phụ là thể hiện sự tôn trọng với anh, phiền em ngồi lên phía trước đi.

”
Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ, vẫn chậm rãi từ ghế sau đi lên phía trước, ngồi ở ghế phụ.

Cô vừa lên xe, Cận Hải Dương liền cúi người cài dây an toàn cho cô, hoàn toàn không cho cô có cơ hội phản kháng, sau đó khởi động xe, cười như không, lẩm bẩm một câu.

“Lại giận dỗi gì nữa không biết…”

Thẩm Lưu Bạch muốn phản bác không phải mình đang giận dỗi, chỉ là trong thời gian ngắn, cô không thể chấp nhận họ có khoảng cách thân mật như vậy.

Trong thế giới của cô, cô và mọi người có khoảng cách rất xa, đây là bản năng tự bảo hộ, dường như vậy thì sẽ không bị tổn thương.

Chỉ là Cận Hải Dương này vô duyên vô cơ phá hủy khoảng cách an toàn đó, làm cô cảm thấy mọi việc không nằm trong tầm kiểm soát của mình nữa.

Anh ta nói bắt đầu từ việc làm bạn, nhưng nhìn dáng vẻ của những người xung quanh đã nghiễm nhiên cho rằng họ là cặp đôi đang yêu nhau, rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào chứ?
“Lại đang suy nghĩ gì vậy? Cái đầu này của em không thể ngừng suy nghĩ được à, tới rồi.

”
Nghe anh nói vậy, bấy giờ Thẩm Lưu Bạch mới phản ứng lại, mình đã suy nghĩ quá nhập tâm rồi.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Cận Hải Dương đã đậu xe vào bãi đậu xe của một siêu thị, vừa vặn chiếm được chỗ đậu xe cuối cùng trên mặt đất.

“Đến đây làm gì?”
Cô có chút nghi ngờ nhìn anh, thấy người đàn ông nhanh nhẹn xuống xe,

bước vài bước qua mở cửa xe cho cô.

“Đến siêu thị còn có thể làm gì? Đương nhiên là để mua đồ.

”
“Hôm nay tâm trạng anh không tốt, muốn mượn rượu giải sầu.

”
Anh nhẹ nhàng nói, như là đang tùy tiện nói đùa.

Chỉ là không biết vì sao Thẩm Lưu Bạch lại nghe ra sự nghiêm túc trong đó.

Cho nên, khi anh kéo cô vào trong siêu thị, cô cũng không có phản kháng.

Cận Hải Dương nói được thì làm được, quả nhiên vừa vào cửa liền bỏ vào trong xe hàng 2 lon bia.

Khi anh muốn bỏ vào lon thứ ba, Thẩm Lưu Bạch đưa tay ngăn lại.

“Đủ rồi, ngày mai còn phải đi làm.

”
Cô cau mày nói.

Cận Hải Dương hơi bất ngờ, hắn sờ đầu mình, cười hì hì đem bia trong tay bỏ lại.

“Đúng rồi, Tiểu Bạch nói rất đúng, ngày mai còn phải đi làm.

”
Nói rồi, anh bỏ qua khu vực đồ ăn nấu sẵn vốn dĩ anh định đến, mà đi đến nơi bán thực phẩm tươi sống mà trước giờ chưa từng đi.

Bây giờ là giờ tan tầm, đến đây mua đồ ăn phần lớn là những bà nội trợ, còn có cả gia đình đến mua đồ ăn, không khí tràn đầy sức sống.

Cận Hải Dương cũng không có ý gì, cầm một bắp cải không cần nhìn liền bỏ vào trong xe.

Cái bắp cải kia đã để lâu bên ngoài, vỏ ngoài đã khô đến biến dạng, Thẩm Lưu Bạch nhìn thấy liền nhíu mày.

“Cái này không được, đã không còn tươi nữa rồi.

”
Cô chỉ vào bắp cải trong tay Cận Hải Dương nói.

“À, cái kia thì sao?”.

||||| Truyện đề cử: Hôn Ước: Em Chọn Đau Thương |||||
Người đàn ông lại cầm lấy một bắp cải khác, cái này còn thảm hơn cái trước, chẳng những vòng lá bên ngoài đã khô héo, thậm chí lá bên trong còn rơi lả tả, nhìn qua là biết người không có thói quen mua sắm.

“Anh đang cố ý sao?”
Thẩm Lưu Bạch lạnh lùng trừng mắt nhìn Cận Hải Dương, tay tìm kiếm một lát trên kệ, cuối cùng lắc đầu bỏ đi.

Cận Hải Dương vội vàng đẩy xe đi theo, vừa cười vừa nói.

“Anh không hiểu rõ lắm, lá ngoài không ăn được thì bỏ đi ăn bên trong là được…dù sao anh cũng chỉ để nhắm với bia thôi mà…”
Thẩm Lưu Bạch quay đầu lại nhìn anh, sau đó thì thở dài một hơi, xoay người không nói gì nữa.

Cô đi phía trước, Cận Hải Dương đẩy xe theo sau, giống đa số các cặp vợ chồng đi siêu thị, ngẫu nhiên vì chuyện mua cái gì đó mà nhỏ giọng thảo luận một chút.

Thời gian cứ trôi qua, chờ khi Thẩm Lưu Bạch khôi phục tinh thần, đại đội trưởng Cận đã chất đầy một xe đồ ăn, giống như muốn dọn sạch siêu thị vậy.

“Nhiều quá rồi.

”
Cô nhíu mày.

“Không sao, chỉ cần mấy ngày là hai người chúng ta sẽ diệt hết thôi, cái này sạch sẽ hơn cơm hộp nhiều.

”
Anh không để ý đáp, tranh thủ lúc cô không chú ý đã đến trước quầy thanh toán hết, sau đó tự mình đem đổ để lên xe.

“Toàn dựa đều phải dựa vào giáo sư Thẩm rồi, em biết tay nghề của anh…”

Cận Hải Dương cười có chút vô lại.

Vốn dĩ anh muốn mang bia đến nhà cô cùng tâm sự, không nghĩ đến còn có cơ hội cùng nhau đi siêu thị, kế tiếp đương nhiên chính là ăn ké.

Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ, thật ra cũng không phản đối.

Thời gian cô và Cận Hải Dương cùng nhau ăn cơm cũng nhiều, đối với việc anh bộc phát ý tưởng đã thành thói quen, không cảm thấy bất ngờ.

Chẳng qua bọn họ mua quá nhiều đồ ăn, tủ lạnh của Cận Hải Dương để không đủ, vì thế phải đem một ít hải sản, rau củ, gia vị bỏ vào tủ lạnh của Thẩm Lưu Bạch.

Đại đội trưởng Cận ngồi trong nhà có chút thấp thỏm.

Anh nhớ rõ nhà kế bên toàn là mì ăn liền, già Thẩm Lưu Bạch còn không có chai nước tương, vừa nhìn là biết không biết nấu ăn.

Anh hạ quyết tâm mặc kệ cô nấu ra hương vị gì anh cũng phải không do dự nuốt xuống.

Có chuyện thì vác bụng đến bệnh viện thôi, chuyện nhỏ.

Cùng lắm thì tương lai anh đi học nấu ăn, lần trước anh nấu tuy không thể xem là ngon nhưng vẫn có thể ăn được.

Đang suy nghĩ thì anh bỗng ngửi được hương vị đồ ăn.

Theo hương vị đi tìm đi, phát hiện nơi phát ra đúng là phòng bếp nhà mình.

Thẩm Lưu Bạch đứng trước bếp, thành thạo xào ngao xanh trong nồi, mùi hương từ trong nồi tỏa ra, làm con sâu đói trung bụng Cận Hải Dương muốn bò ra.

Trăm triệu lần không nghĩ đến, giáo sư Thẩm lại có tài nghệ nấu ăn đỉnh như vậy, anh đúng là nhặt trược báu vật rồi!.

Chương 71: 71: Tổ Chức Bí Ẩn

“Em có biết không, trong hồ sơ nhận nuôi Đồ Giai Giai của Đồ Hạo Nhiên có giấy khai sinh có dấu của thôn chứng nhận khi được nhận làm con nuôi Đồ Giai Giai đã được năm tuổi rồi.”
“Chuyện còn tồi tệ hơn là khi cuốn nhật ký của Đồ Giai Giai trong tay Khả Tĩnh, đã được xem như bằng chứng, tình hình bây giờ là nếu Đồ Giai Giai đã đủ 14 tuổi có quan hệ với với Đồ Hạo Nhiên cách tự nguyện thì không dễ dàng bắt được Đồ Hạo Nhiên đâu.”
Ăn được phân nửa, Cận Hải Dương đột nhiên nói.
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu nhìn anh, chậm rãi hỏi.
“Đo là lý do…làm tâm trạng của anh không tốt?”
Nghe câu hỏi của cô, Cận Hải Dương cúi đầu cười, sau một hồi im lặng mới trả lời.
“Cũng không phải tất cả là vì chuyện này, mà chủ yếu là…Anh cảm thấy mình đang bị Đồ Hạo Nhiên dắt mũi, cứ như mỗi bước đi đều nằm trong tính toán của hắn vậy.”
Anh dừng lại, như thể đang cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

“Khi hắn đến, còn mang theo hồ sơ nhận nuôi của Đồ Giai Giai, người bình thường thì ai sẽ làm vậy chứ.

Trùng hợp hơn là khi tụi anh tìm đến Kha Tĩnh, cô ấy cũng mang theo nhật ký của Đồ Giai Giai, cô ấy đến nhìn mặt lần cuối con mình cũng không muốn nhìn mà còn mang theo di vật của cô bé bên người, vừa nhìn là biết cố ý rồi.”
Nói xong, anh thở dài một hơi.
“Là vậy đó, anh biết là cố ý nhưng không thể làm gì.

Bị người ta đường đường chính chính đùa giỡn như vậy, anh cảm thấy rất

chán nản.”

Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch khẽ nhíu mày.
“Anh nói Đồ Giai Giai đủ 14 tuổi, không thể nào.”
Cô nghi ngờ nói.
“Xương cùng hai bên của cô bé còn chưa lành…Chẳng lẽ hồ sơ nhận nuôi này đã sai rồi sao?”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng không tìm được lỗi.

Ngày mai Đại Thượng và Bùi Diệu sẽ tới đó, hy vọng có thể tìm ra được sự thật.”
“Nhưng anh nghĩ chúng ta phải bắt đầu với Kha Tĩnh.”
Anh nhấp một ngụm bia rồi nói tiếp.
“Xét theo khẩu cung chiều nay, tinh thần của Kha Tĩnh hoàn toàn ổn, suy nghĩ rất rõ ràng và chính xác, hoàn toàn khác với hôm cô ấy ở phòng làm việc của em.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch cũng gật đầu.
“Thật ra lúc trước Kha Tĩnh không phải như vậy, chỉ khi Đồ Hạo Nhiên đến cô ấy mới nào loạn như vậy.

Trước đó, cô ây cũng chỉ xúc động một chút không có gì khác thường.”
“Đó gọi là kích động.”
Cận Hải Dương hào hứng nói.
“Anh thấy mỗi lần nhắc đến em thì tâm trạng của Kha Tĩnh sẽ dao động, bởi vậy anh mới gọi em xuống để đóng một màn kịch, quả nhiên là Kha Tĩnh đã mất bình tĩnh.”
Vừa nói, anh vừa gõ những ngón tay dài của mình lên bàn, trên mặt hiện lên vẻ chăm chú suy nghĩ.
“Nên anh nghĩ, điểm yếu của Kha Tĩnh chính là quan hệ giữa em và Đồ Hạo Nhiên…”
Anh thấy sắc mặt Thẩm Lưu Bạch không được tốt cho lắm, liền nói thêm một câu.
“Ý anh là…đó là mối quan hệ trong tưởng tượng của cô ấy.

Màn kịch chúng ta đóng chiều nay nhất định sẽ khiến cô ấy thêm nghi ngờ, nhưng nó sẽ không hoàn toàn thay đổi suy nghĩ của cô ấy, hơn nữa sau khi

trở về, Đồ Hạo Nhiên sẽ khống chế cô ấy mạnh mẽ hơn nữa.”
“Vậy nên, anh nghĩ chúng ta có thể châm thêm một ngọn lửa cho cô ấy… “
Nghe anh nói vậy, Thẩm Lưu Bạch lập tức hiểu ý.
“Anh định để tôi liên lạc với Đồ Hạo Nhiên sao? Không sao chứ?”
“Kỳ thật cũng không phải cùng hắn nói cái gì, chỉ là có một ít di vật của Đồ Giai Giai cần giao cho cho gia đình đúng không? Chúng ta sẽ xem như đây là mở đầu…”

Anh nói qua kế hoạch của mình với Thẩm Lưu Bạch một lần, thấy vẻ mặt do dự của cô, anh tiếp tục, đặt quyển sách của Trương Bội lên bàn rồi chỉ vào nó.
“Tiểu Bạch, em xem cái này đi.

Anh đã điều tra rồi, chu kỳ tử vong bốn năm một lần đều liên quan đến quyển sách này, lại khớp với quỹ đạo di chuyển của Đồ Hạo Nhiên, nói là trùng hợp anh cũng không tin!”
“Bây giờ bên Đại Thượng không biết có kết quả tốt hay không, chúng ta không thể cứ nhìn Đồ Hạo Nhiên tiêu hủy chứng cứ, một khi hắn giành lại quyền kiểm soát Kha Tĩnh, sau này có hỏi gì cũng vô dụng.”
Hai mắt Thẩm Lưu Bạch nhìn chăm chú vào quyển sách trước mặt, trong mắt cô hiện lên một tia không thể đoán được, Cận Hải Dương đang nhìn cô cũng không đoán ra được cô đang nghĩ gì.
Nhưng anh cũng không vội vàng với cô, một lúc sau, Thẩm Lưu Bạch mới chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ vào quyển sách trước mặt.
“Cái này…anh còn biết gì nữa không?”
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương tiếc nuối lắc đầu.
“Không còn gì khác nữa, cái này thoạt nhìn như được truyền lại từ trên mạng, nhưng có thể tra được thời gian chính xác, chính là sau khi Đồ Hạo Nhiên từ Mỹ trở về.”
“Biểu tượng trên trang bìa này trông giống như một biểu tượng, anh đã tìm kiếm trên web, có vẻ nó liên quan đến một nhóm nghiên cứu tâm lý con người.

Nhưng có rất ít thông tin về họ, anh chỉ tìm thấy một tấm ảnh.”
Nói xong, anh lấy điện thoại di động ra, quẹt vài cái rồi chỉ vào một tấm hình.
“Là cái này.

Nhóm nghiên cứu này do một vài nhà khoa học thành lập cách đây mười lăm năm, không phải là một tổ chức chính thức.

Họ chỉ làm giao lưu nghiên cứu thôi.

Họ đã từng sử dụng một dấu hiệu như vậy.”
“Nghiên cứu của họ chủ yếu về bệnh tâm thần phân liệt và đa nhân cách, nhưng nhóm này đã ngừng hoạt động từ lâu, chắc là đã giải tán.”
“Cho nên anh nghi ngờ Đồ Hạo Nhiên có được gợi ý từ nhóm này, cho nên mới mở phòng tư vấn trị liệu gì đó.”
“Nhưng đây đều là nghi ngờ của cá nhân anh.

Muốn biết đã xảy ra chuyện gì thì phải chờ anh bắt được Đồ Hạo Nhiên mới hỏi được.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Cô ấy nhìn đôi mắt với đôi tay trên sách, im lặng một lúc lâu, như thể cô đang nhớ lại một ký ức rất tồi tệ.
Đây là lần thứ hai Cận Hải Dương nhìn thấy cô như thế này, lần cuối cùng cô bất an như vậy là vào đêm giông bão đó.
Anh xác định Thẩm Lưu Bạch có chuyện gì đó, hình như chuyện có liên quan đến quá khứ của cô, nói không muốn biết chỉ là nói dối.
Nhưng vì anh muốn hiểu và quan tâm cô hơn, anh không thể ép buộc cô ấy được, anh muốn đợi đến khi cô tự nguyện nói ra, anh cũng muốn cho cô đủ thời gian để tự giải quyết.
Cận Hải Dương là một người mạnh mẽ, nhưng đối với chuyện tình cảm lại trở nên rất thận trọng, mỗi bước đi của anh đều nằm trong ranh giới của Thẩm Lưu Bạch, để cô có thể chấp nhận mình thì anh không thể đi quá đà, cứ từ từ xâm chiếm từng chút một thì anh mở rộng phạm vi hoạt động của mình.
“Không có gì.”
Anh đưa tay vỗ nhẹ lên bờ vai gầy của cô.
“Em nghỉ ngơi trước đi, sáng mai trả lời anh cũng không muộn, anh sẽ chờ em.”.

Chương 72: 72: Cô Tự Mình Ra Tay

Sáng sớm hôm sau, lần đầu tiên Cận Hải Dương nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch ở bên ngoài nhà mình.
Thường ngày đều là anh chủ động gõ cửa nhà cô, nhưng hôm nay cô lại tự mình đến trước cửa nhà anh, đúng là rất kỳ lạ.
Hai người không nói gì, lần lượt lên xe, khi xe dừng ở ngã tư chờ đèn đỏ, Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.
“Cứ làm như anh nói đi.

Thật ra, hôm qua hắn có tìm tôi…”
Nói xong, cô đưa tay giơ điện thoại lên.
Cận Hải Dương nhìn kỹ, trên màn hình hiện lên một tin nhắn gửi tới Thẩm Lưu Bạch, phía dưới ký tên của Đồ Hạo Nhiên.
Cận Hải Dương cau mày, vẻ mặt không hài lòng.
Tính kế người ta là một chuyện, nhưng người bị tính kế lại nhảy vào bẫy trước một bước khiến anh tự hỏi không biết kế hoạch của mình có phạm phải sai lầm nào nữa không.
“Hắn muốn giải thích mối quan hệ giữa hắn với Đồ Giai Giai cho em sao?”
Cận Hải Dương mỉa mai, trên mặt không chút che giấu sự khinh thường với Đồ Hạo Nhiên.
“Em trả lời hắn thế nào?”
“Tôi chưa trả lời.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng nói.

“Tôi chỉ bảo hắn thông báo cho Kha Tĩnh đến lấy đồ của Đồ Giai Giai, chắc chắn hắn sẽ tự mình đến.”
Nghe cô nói, Cận Hải Dương nhướng mày.
“Em nói thế nào? Em nói để Kha Tĩnh đến…”
Anh cười, rồi nói tiếp.

“Có lẽ hắn sẽ để Kha Tĩnh đi…”
“Hắn sẽ không!”
Thẩm Lưu Bạch khẳng định.
“Đồ Hạo Nhiên là một người có tính cách thích kiểm soát điển hình.

Tuy rằng một người như vậy bề ngoài ra vẻ không khác gì người bình thường, nhưng trên thực tế, hắn hoàn toàn không thể nào hiểu được tình cảm như người bình thường, nếu hắn nói yêu hay thích thì cũng chỉ là biến tướng của sự cố chấp mà thôi.”
“Tính cách thích kiểm soát không cho phép tồn tại bất kỳ yếu tố nào nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn, ngay cả khi đó là đặc điểm đã từng thu hút hắn, hắn sẽ đem hình mẫu lý tưởng này gán lên người khác để tạo ra một người thay thế có thể tuân theo và đáp ứng các tiêu chuẩn của hắn.”
“Nếu anh thật sự cho rằng hình mẫu lý tưởng ban đầu của Đồ Hạo Nhiên là tôi, thì hắn sẽ không bao giờ từ bỏ ý định cải tạo tôi, cũng không cho phép người thay thế làm hỏng kế hoạch của hắn.”
“Cho nên, Đồ Hạo Nhiên nhất định sẽ tìm cơ hội tiếp cận tôi.”
Thẩm Lưu Bạch quay đầu, đôi mắt đen như mực lóe lên một tia sáng, giọng nói dường như có chút kỳ lạ.
“Thú vị nhất là hành động của họ có xu hướng rất thường xuyên, hiện tượng tương tự như chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Theo kiểu hành vi trước đây của Đồ Hạo Nhiên, có lẽ trưa hôm nay hắn sẽ đến Trung Tâm Pháp Y gặp tôi.”
“Lát nữa anh gọi cho Kha Tĩnh, bảo cô ấy đến Trung Tâm Pháp Y nhận di vật của Đồ Giai Giai đi.”
“Đừng đến sớm quá, nên đến trước một tiếng trước khi tan làm.

tốt nhất là gần nghỉ trưa, khi cô ấy đến anh có thể gửi tin nhắn cho tôi.”
Đúng như dự đoán của Thẩm Lưu Bạch, Đồ Hạo Nhiên xuất hiện trước phòng làm việc của Thẩm Lưu Bạch vào khoảng mười giờ sáng.
Hôm nay, anh ta mặc áo sơ mi trắng ngắn tay cùng quần jean, thay kính cận bằng gọng tròn màu đen, trông trẻ hơn trước rất nhiều.
“Bạn học Thẩm, tôi lại đến làm phiền em rồi.” Hắn cười nói.
“Nghe nói vẫn còn di vật của Giai Giai, tôi muốn đem về làm kỷ niệm.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp không có chút biểu cảm nào.
Cô kéo ghế trong phòng làm việc ra, nói Đồ Hạo Nhiên ngồi xuống, đặt một

xấp hồ sơ trước mặt Đồ Hạo Nhiên, nhẹ giọng nói.
“Đây là danh sách di vật của người chết, có bốn bản, anh hãy ký tên sau khi xác nhận.

Phải mất một thời gian nữa hài cốt mới được trả lại cho người nhà.

Dù sao thì đây cũng là án hình sự, cục cảnh sát phải điều tra rồi mới có hướng xử lý tiếp.”
Đồ Hạo Nhiên gật đầu.
Anh ta tò mò nhìn cách sắp xếp trên bàn Thẩm Lưu Bạch, sau đó, mắt chợt sáng lên.
“Bạn học Thẩm, đây là sắp xếp theo tiêu chuẩn bàn học ở trường trung học Tây Duyên…À…Văn phòng làm việc lúc đó của tôi cũng sắp xếp như vậy như vậy, thật là hoài niệm…”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Đã quen rồi, cũng lười thay đổi.”
Chỉ một câu đơn giản như vậy, liền làm Đồ Hạo Nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc.
“Đúng vậy! Tôi cũng nghĩ vậy! Hai chúng ta thật sự nên hợp tác với nhau.

Tất cả bàn làm việc trong phòng tư vấn của tôi đều sắp xếp như vậy.”
Hắn mỉm cười nhìn cô, khuôn mặt được bảo dưỡng lộ ra sự vui vẻ, Thẩm Lưu Bạch nhận thấy ngón tay của hắn cong lên không tự nhiên, đây không phải là cảm xúc giả mà là phản ứng thật của hắn.
Cô bình tĩnh gật đầu.
“Anh Đồ, vui lòng ký tên vào từng trang sau khi xác nhận danh sách bàn giao, sau đó giữ lại bản phụ, để các bản còn lại trên bàn của tôi.”
Vừa nói, cô vừa quay người ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh, lấy ra một quyển sách để đọc, xem như ở đó không có ai.
Đồ Hạo Nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt có chút mê hoặc.
Một căn phòng yên tĩnh…một cô gái chuyên chú ngồi trên ghế sô pha… giữa ánh nắng trưa…
Mọi thứ giống hệt như trong trí nhớ của hắn, mười năm trước hắn tình cờ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, hắn không thể che giấu cảm xúc của bản thân nữa, dù cố hết sức mô phỏng hay sao chép thế nào thì cuối cùng cũng không có được cảm xúc ban đầu.

Hàng giả là hàng giả, luôn kém hơn hàng thật!
Mặc dù Thẩm Lưu Bạch đã trưởng thành hơn nhiều so với thời điểm đó, nhưng thần thái khi cô chìm đắm trong thế giới của bản thân vẫn còn đó, đó chính là điểm khiến hắn bị thu hút nhất.
Hắn thật sự muốn cô là của hắn…một món đồ chơi có thể điều khiển được…dáng vẻ khi cô ngoan ngoãn nghr lời nhất định rất đáng yêu…hắn nhìn đến mức ngây người.
Cận Hải Dương lặng lẽ đưa Kha Tĩnh đang ngẩn người ra ngoài.
Vừa rồi bọn họ đứng đối diện cửa, có thể chứng kiến hoàn toàn cảnh tượng tình cảm đặc sắc này.
Trong phòng làm việc yên tĩnh, một người đàn ông có thể xem là thư sinh nho nhã đang mỉm cười ngồi ở bàn làm việc, lẳng lặng nhìn một cô gái trẻ đang tập trung đọc sách cách đó không xa, ánh mắt đầy chăm chú và nuông chiều.
Anh nhìn mà ê cả răng, không hiểu sao phòng làm việc của Thẩm Lưu Bạch lại đột nhiên thay đổi, cô lại để cho Đồ Hạo Nhiên ngồi vào chiếc ghế đặc biệt của mình!
Tuy nhiên, người bị ảnh hưởng nhiều hơn anh lại là Kha Tĩnh.
Gương mặt cô ta gần như tái nhợt khi nhìn thấy cảnh này, đôi mắt dường như không còn tiêu điểm, chỉ còn lại sự hư không và mờ mịt.
Cô ta thất thần đứng đó, như thể cả thế giới phản bội mình, cả người mệt mỏi.

truyện tiên hiệp hay
Cận Hải Dương kéo cô ta đi, nhưng cô ta không biết phản kháng như thế nào, cô theo anh ra khỏi Trung Tâm Pháp Y, hồn bay phách tán, đứng dưới ánh mặt trời cũng không thể thở được.
“Họ…họ…”
Kha Tĩnh dùng đôi tay run rẩy che miệng, đôi mày nhíu chặt vào nhau, hai hàng nước mắt lớn lăn dài trên má, cô muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ phát ra được vài âm thanh vụn vặt, còn lại đều nghẹn lại ở cổ họng, không thể nói nên lời..

Chương 73: 73: Chịu Đả Kích Lớn

“Cổ ổn chứ?”
Cận Hải Dương nhìn Kha Tĩnh đã bình tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi.

Khả Tĩnh ngẩng đầu, đôi mắt đen kịt không một tia sáng, tràn đầy tuyệt vọng.

Nhìn thấy cô ta như vậy, Cận Hải Dương thở dài một hơi rồi đưa lên phòng tiếp tân ở tầng một để uống trà.

Thật lâu sau, Kha Tĩnh như mới định thần lại, ánh mắt vô thần nhìn Cận Hải Dương đang ngồi cách đó không xa.

“Tại sao anh ấy lại ở đây?”
Cảnh tượng trước đó trong phòng làm việc của Thẩm Lưu Bạch đã trực tiếp chạm đến nỗi sợ sâu kín nhất trong lòng Kha Tĩnh, khiến cô như quay về mười năm trước, lại một lần nữa trải qua cảm giác tuyệt vọng khi không đạt được điều mình muốn.

Cũng chính là ngày đó, nam thần trong lòng cô đang ngồi trong phòng làm việc, nhìn một cô gái khác nở nụ cười, trong mắt mang theo tình cảm không che giấu, nhưng cô chỉ có thể đứng ở cửa nhìn bọn họ ở trong thế giới của mình, không thể hòa nhập được.

Cảm giác bị cô lập đó rất tệ.

Mười năm sau, cảnh tượng tương tự lại xuất hiện, cũng là ba người bọn họ, ngay cả vị trí đứng cũng không thay đổi!
Cô cho rằng mình đã có được Đồ Hạo Nhiên, cô vì anh mà thay đổi tính

cách, nghe theo mệnh lệnh của anh, thậm chí cố ý hay vô tình bắt chước lý tưởng của anh.

Bây giờ nhìn lại, có vẻ cô chưa bao giờ là người mà anh muốn!
Nghe câu hỏi của cô, Cận Hải Dương lắc đầu khó hiểu.

“Tôi không biết, khi chúng tôi có thông báo với gia đình đều báo với cô…”
“Anh ấy…anh ấy…làm sao anh ấy có thể…”
Khả Tĩnh che miệng lại, cơn ác mộng và hiện thực lúc này chồng chất lên nhau, cuối cùng buộc cô phải sụp đổ.

“Anh ấy…anh ấy…làm sao anh ấy có thể…”
“Mười năm…mười năm…mười năm! Chúng tôi đã kết hôn, tôi là vợ hợp pháp của anh ấy, tại sao anh ấy không thể quên cô ta…”
Cô ta tự lẩm bẩm như thể bị quỷ ám.

“Hồi đó cũng vậy, anh ấy chỉ nhìn thấy cô ta, trong mắt không có ai khác… tại sao…người ta còn không biết anh ấy là ai…ha ha…anh ấy thật ngốc…”
“Nhưng người ngu ngốc nhất vẫn là tôi…Tôi đã ngu ngốc bao nhiêu năm rồi…Đáng lẽ tôi nên từ bỏ khi anh ấy nhận nuôi con bé thối tha kia, anh ấy bị ma nhập rồi…Anh ta muốn tạo ra một Thẩm Lưu Bạch.

”
“Anh ta cấm Giai Giai đứng lên, chỉ nói chuyện với một mình anh ta…chỉ ăn những gì anh ta cho…anh ta muốn con bé chăm chỉ học hành…ha ha… giả là giả… dù thể nào đi nữa cũng không được, không thể sánh được…”
“Buồn cười nhất là tôi lại ghen tị.

Tôi ghen tị với ai chứ…Chúng tôi chỉ là đồ chơi của anh ta.

Nếu anh ta không thích, anh ta có thể tùy ý vứt bỏ chúng tôi…”
Nghe cô nói lời này, Cận Hải Dương đột nhiên ngắt lời cô.

“Giống với Đồ Giai Giai?”
Két…?
Kha Tĩnh nín khóc nhìn Cận Hải Dương vẻ mặt khó hiểu, dường như không

biết bản thân đang nói cái gì.

Cận Hải Dương không vội, vươn tay đẩy một xấp hồ sơ đến trước mặt Kha Tĩnh, nhẹ giọng nói.

“Đêm nguyền rủa luân hồi, chắc cô có biết chuyện này.

” Kha Tĩnh rưng rưng liếc mắt nhìn quyển sách, có chút nghi ngờ gật đầu.

“Nhiều năm trước tôi đã nghe nói, nhưng đây không phải là truyền thuyết sao?”
Nghe câu trả lời của cô, Cận Hải Dương cười đầy ẩn ý, anh lấy ra một tấm bản đồ, dùng bút đỏ vẽ vài vòng tròn.

“Nhìn những vị trí này, cô có thấy quen thuộc không?”
Kha Tĩnh nghiêng người nhìn kỹ một hồi, càng nhìn càng nhíu chặt mày.

“Đây là…”
“Đây là nơi chúng tôi đã ở trong mấy năm qua…”
Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cận Hải Dương với vẻ nghi ngờ.

“Làm sao anh biết được?”
“Đây là nơi có người tự sát vào đêm nguyền rủa luân hồi trong 8 năm qua.

”
Cận Hải Dương lạnh lùng nói.

Anh đưa tay ra phía sau, Vương Dật liền đem hai tấm ảnh đặt lên bàn, mỗi tấm ảnh đều có một cô gái xinh đẹp.

“3 người chết trong 8 năm, người cuối cùng là con gái nuôi Đồ Giai Giai của cô.

”
“Cả hai người họ đã nhảy lầu lúc nửa đêm, cô chắc có ấn tượng gì đó, một người là nhân viên lễ tân trong phòng tư vấn của chồng cô, sau khi điều tra

người còn lại thì đã từng nhận được lời mời làm việc ở phòng tư vấn.

”
Kha Tĩnh nhìn ba tấm ảnh đặt cạnh nhau, mặt mũi và ngoại hình khác nhau nhưng khí chất lại giống nhau.

“Là giả…Là giả…Đều là giả!”
Cô ấy vừa khóc vừa nói.

“Đúng là bọn họ tự sát, nhưng lý do tự sát cũng giống Đồ Giai Giai, bọn họ đều nhảy lầu chết, không lệch một giây nào!”
“Bốn năm trước Hải Đô không có truyền thuyết đêm nguyền rủa gì đó, cô nói cô có nghe nói, cô có tự hỏi vì sao lại như vậy không?”
“Cô Kha, hãy tỉnh lại đi.

Đồ Hạo Nhiên từ đầu đến cuối không muốn cô, anh ta chỉ muốn biến tất cả các cô thành hình tượng lý tưởng trong lòng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, bốn năm tới người sẽ chết có thể chính là là cô!”
Giọng nói Cận Hải Dương không lớn, nhưng từng lời anh ta nói đều như cứa vào tim Kha Tĩnh.

“Kế tiếp…”
Cô ta tự lẩm bẩm.

“Đúng vậy, anh ta đã tìm được người thật, đương nhiên không cần hàng giả như cô, cô cho rằng cái chết của ba người này là do ngẫu nhiên sao? Cô nói cho tôi biết tại sao Đồ Giai Giai lại tự sát? Di thư kia của cô bé, chẳng lẽ cô không rõ có ý gì sao?”
Cận Hải Dương chế nhạo, với vẻ mỉa mai không che giấu.

“Thật xin lỗi ba, cuối cùng so ra con vẫn không phải là cô ta.

”
“Không phải là cô ta? Cô ta là ai? Người trong ảnh phải biến thành ai?”
Ngón tay mảnh khảnh của anh không ngừng gõ lên mặt bàn, nhưng một đôi mắt sắc bén vẫn kiên quyết dán chặt vào mặt Khả Tĩnh.

“Vậy…Cô Kha, cô có thể nói cho chúng tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?”
Nghe câu hỏi của anh, Kha Tĩnh im lặng một lúc lâu.

Mái tóc dài xõa ngang mặt che đi biểu cảm, khiến người ta không thể nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Cận Hải Dương cũng không vội.

Tiến triển như vậy đã là một bất ngờ rồi, nếu như trong lần này lòng Kha Tĩnh không thể hoàn toàn tuyệt vọng, anh chỉ có thể trông cậy bên Cao Đại Thượng sẽ phát hiện được chuyện gì đó.

Một lúc sau, Kha Tĩnh mới chậm rãi ngẩng đầu, khàn giọng nói.

“Cho tôi một điếu thuốc.

”
Cận Hải Dương cười, theo thói quen đưa tay sờ túi, nhưng lại phát hiện trống rỗng.

Giáo sư Thẩm không thích mùi thuốc lá nên anh không mang theo thuốc lá nữa, bây giờ cần dùng đến lại không có, thật là có chút ngượng ngùng.

“Tôi có đây.

”
Vương Dật nhạy bén đưa một điếu.

Sau khi anh châm lửa, Kha Tĩnh nghiêng đầu qua một bên, hít một hơi thật sâu, ngón tay gầy guộc cầm điếu thuốc màu trắng, nét mặt cô đã hoàn toàn bình tĩnh lại trong làn khói thuốc.

“Mọi thứ phải bắt đầu kể từ mười năm trước.

”.

Chương 74: 74: Thân Thế Bí Ẩn

“Mười năm trước, khi tôi đang học tại trường trung học tư thục Tây Duyên, anh ấy đến Tây Duyên thực tập, phụ trách lớp bên cạnh chúng tôi.”
“Tôi là cán bộ lớp, có cơ hội tiếp xúc với thầy nhiều hơn.

Không biết làm sao tôi cũng dần có cảm tình với thầy.”
“Sau đó có một ngày, tôi nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch trong văn phòng.

Lúc đó cô ấy đang chuẩn bị nộp đơn vào đại học, thời gian đi học cũng không nhiều, nên cô ấy đến làm thủ tục.”
Vừa nói, Kha Tĩnh từ từ nhắm mắt lại, cô không bao giờ quên được cảnh tượng đó, nó đã trở thành cơn ác mộng lớn nhất trong cuộc hôn nhân 10 năm của cô.
“Như hôm nay, cô ấy đang ngồi trên ghế sô pha trong văn phòng chờ thầy làm các thủ tục, anh ta chỉ ngồi ở chỗ của mình nhìn cô ấy…với ánh mắt nóng cháy…như đã tìm được báu vật nào đó …”
“Sau này, Thẩm Lưu Bạch vào đại học chuyển đi.

Tôi không cam lòng, lại theo đuổi anh ấy, anh ấy không thích cũng không từ chối.

Khi ở Mỹ thì chúng tôi kết hôn.”
“Sau đó, anh ấy nhận nuôi một đứa bé.

Tôi không hiểu tại sao anh ấy không muốn đứa con chung của chúng tôi mà lại nhận nuôi nó.

Anh ấy tự mình nuôi nấng nó, tôi không muốn, cũng không thể gần gũi với

nó.”
“Dần dần, tôi phát hiện tình cảm của đứa bé đối với anh ấy có chút kỳ lạ.”
“Chờ đã, ý của cô là sau khi cô kết hôn với Đồ Hạo Nhiên, anh ta mới nhận nuôi đứa bé?”
Cận Hải Dương nắm bắt được mấu chốt của vấn đề và nhấn mạnh câu hỏi.
Khả Tĩnh gật đầu.
“Đúng vậy, chúng tôi mua đứa bé ở thôn Bạch Lộc, xã Đại Xuân.

Chúng tôi đã mang đứa bé đi khi nó chào đời vào mùa hè, anh ấy đã đưa cho gia đình đó 10.000 nhân dân tệ.”
Cận Hải Dương ra hiệu Vương Dật ghi lại tất cả những sự việc này.
“Hai người kết hôn được 10 năm, có nghĩa là Đồ Giai Giai không phải 14 tuổi như cô nói trước đây đúng không?”
“Vậy…giấy khai sinh trong tay Đồ Hạo Nhiên là sao vậy?”
Nghe anh hỏi, thân thể Kha Tĩnh nhất thời cứng đờ.
Cô ấy lắc đầu, ngỡ ngàng nói.
“Tôi không biết về chuyện đó.”
“Mọi thứ của Đồ Giai Giai đều do Đồ Hạo Nhiên quản lý, không ai được đụng vô.”
“Vậy cái gọi là nhật ký của Đồ Giai Giai cũng là do Đồ Hạo Nhiên đưa cho cô?”
Cận Hải Dương nhẹ giọng hỏi.
“Đúng, nhưng cuốn nhật ký là thật, Đồ Giai Giai rất thích Đồ Hạo Nhiên… Nếu không tôi sẽ không vì nó mà ghen với anh ấy.”
Kha Tĩnh thấp giọng đáp.
“Chính xác thì phòng làm việc của Đồ Hạo Nhiên đang làm gì?”
Vừa nghe câu hỏi này, Kha Tĩnhậmi im lặng, dù có hỏi thế nào cũng không trả lời.
Cô dường như đột nhiên thay đổi thành một con người khác, cô không còn biểu lộ cảm xúc như vừa rồi mà im lặng như pho tượng.
Ngay khi Kha Tĩnh đi, Cận Hải Dương lại nhận được điện thoại của Cao Đại Thượng và Bùi Diệu.
Họ đã ở thôn Bạch Lộc, xã Đại Xuân, người dân trong làng xác nhận rằng có một vụ mua bán trẻ em ở đó cách đây mười năm.
“Đội trưởng Cận, tụi đã kiểm tra.

Ban đầu ở đây được gọi là thôn Thượng Khảm, 8 năm trước nó được sát

nhập với thôn Hạ Khảm gần đó để trở thành thôn Bạch Lộc Thôn, thuộc xã Đại Xuân, mà hồ sơ đó lại được ký cách đây 10 năm, điều này chứng tỏ hồ sơ đó nhất định là giả!" Bùi Diệu hưng phấn nói.
"Cách đây 10 năm, thôn Bạch Lộc không hề tồn tại.

Trước đây thôn Thượng Khám thuộc về xã Giám Hồ, huyện bên cạnh, em đã tìm được tất cả các hồ sơ liên quan ở ủy ban huyện!"
"Nhưng chúng ta không thể biết ai là cha mẹ ruột của Đồ Giai Giai…"
Cận Hải Dương trả lời rồi cúp máy, đi thẳng đến Trung Tâm Pháp Y bên cạnh, theo hình thức gõ cửa phòng làm việc của Thẩm Lưu Bạch, rồi đẩy cửa đi vào.
Đồ Hạo Nhiên vẫn ở đó, nhìn thấy Cận Hải Dương bước vào, trên gương mặt dịu dàng, nở một nụ cười kiêu hãnh.

"Đến giờ rồi, đi ăn cơm thôi."
Cận Hải Dương cũng không thèm nhìn anh ta, kéo Thẩm Lưu Bạch đang ngồi trên sô pha đọc sách đi ra ngoài, đi được nửa đường, anh chợt nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại.
"Anh Đồ, ký danh sách là được rồi.

Tiểu Bạch đang nghỉ trưa, anh đừng làm phiền thời gian nghỉ ngơi của mọi người."
"Ngoài ra, văn phòng pháp y có nhiều hồ sơ mật, anh nên đi trước để tránh bị hiềm ngờ."
Đồ Hạo Nhiên sửng sốt trước lời nói của anh, muốn nói phản bác lại gì đó, nhưng không tìm ra lý do, đành phải đi theo anh ra ngoài.
Thẩm Lưu Bạch im lặng khóa cửa lại để cho anh kéo vào trong xe, Cận Hải Dương đạp mạnh chân ga, rẽ một vòng qua dãy nhà gần đó, sau đó dừng lại ở góc phố gần Trung Tâm Pháp Y.
"Sau khi tên đó đi rồi, em lên lầu cầm hộp dụng cụ đi theo anh.

Chúng ta đến thôn Bạch Lộc Thôn, xã Đại Xuân thu thập DNA."
Thẩm Lưu Bạch hơi bất ngờ trước những gì anh nói, nhưng sau đó, cô liền hiểu ý của anh, nhẹ giọng hỏi.
"Không tìm được cha mẹ ruột của Đồ Giai Giai sao?"
Cận Hải Dương gật đầu.
"Có một vùng nổi tiếng nghèo khó, thuộc biên giới hai tỉnh, mười mấy năm

trước có khá nhiều vụ mua bán trẻ em, sau khi điều tra cũng không xác định được là con của ai…”
Thẩm Lưu Bạch không hỏi thêm câu nào, mở cửa xe đi lấy hộp dụng cụ rồi quay lại, vừa lên xe, Cận Hải Dương đưa cho cô một túi đồ ăn nhanh, cười với cô.
“Trước tiên ăn một chút đi, chỗ đó cũng không quá xa, chúng ta cố gắng đi sớm về sớm.”
Hai người lái xe đến cổng thôn, nơi Cao Đại Thượng và Bùi Diệu đã đợi sẵn ở đó từ sáng sớm.
Đi cùng với họ là trưởng thôn của thôn Bạch Lộc, nhìn thấy tổ hợp nam thanh nữ tú này, trưởng thôn trung niên không khỏi thầm đặt một dấu chấm hỏi trong lòng.
Không phải anh ta nói đó là đội trưởng đội cảnh sát hình sự và bác sĩ pháp y sao, sao lại trông giống tiểu thư công tử đến du lịch vậy? Nhìn rất đẹp mắt…
Sau khi giới thiệu ngắn gọn, Cận Hải Dương giải thích ý định của mình.
“Tình hình trong thôn nhiều năm qua đã được cải thiện, người ra ngoài đi làm cũng đều trở về.

Muốn tìm người thì không thiếu…”

Trưởng thôn che miệng, ngập ngừng nói.
“Nhưng mười năm trước…đó là khi ông Nhị phụ trách.

Ông Nhị đã đi mấy năm rồi, tôi thật sự không thể nói…”
“Ông có nhớ mười năm trước, thôn của ông đã sinh ra bao nhiêu đứa trẻ không?”
Cận Hải Dương dò hỏi, trưởng thôn trước mặt hình như cũng đã ngoài năm mươi tuổi, mười mấy năm trước đã ở trong thôn, nếu là ở trong thôn thì chắc là có ấn tượng.
Nghe anh nói, trưởng thôn chợt nảy ra một ý tưởng, nói với một nụ cười như thể ông đã nhớ ra điều gì đó.
“Tôi không nhớ thôn đã sinh bao nhiêu đứa con.

Có điều, tôi có thể kiểm tra hồ sơ bệnh án của trạm y tế thôn.

Nếu đứa trẻ được sinh ra trong thôn thì nhất định sẽ tìm được.”

Hồ sơ bệnh án của trạm y tế thôn được bảo quản tốt.

Bùi Diệu đã tìm ra thời gian Kha Tĩnh và Đồ Hạo Nhiên trở về Hoa Quốc thông qua phần mềm điều tra theo dõi, Kha Tĩnh nói là vào mùa hè, nhưng cô ấy không nhớ chính xác tháng nào, mọi người chỉ có thể ghi lại những trường hợp có thể và hỏi thăm từng gia đình một.
Cuối cùng, họ tìm được gia đình họ Uông, trưởng thôn thấy gia đình họ chỉ thì liền thở dài, trên mặt lộ ra vẻ xúc động.
“Nhà này sao…Vợ ông ấy đã mất từ lâu, khi sinh con thì bệnh cũ tái phát, đổ rất nhiều tiền cũng không chữa được, cuối cùng vẫn phải ra đi, để lại người đàn ông sống với đứa con trai…Thằng nhóc nhà họ Uông khá thông minh nhưng trong nhà không có tiền nên chỉ có thể lên thành phố làm việc, bây giờ trong nhà chỉ còn một mình ông Uông…”.

Chương 75: 75: Hung Thủ Sa Lưới

Chủ nhân của ngôi nhà này tên là Uông Đại Thành, hồi còn trẻ là một người lương thiện có tiếng trong thôn, khi nhìn thấy trưởng thôn đứng ở cửa với một nhóm người lạ mặt, ông ta đã giật mình.
“Có…Có chuyện gì vậy?”
Uông Đại Thành rụt rè hỏi.
“Không có gì, những người này là cảnh sát, họ muốn hỏi chuyện sinh con của vợ anh…”
Trưởng thôn cười nói.
Nghe ông ta nói vậy, khuôn mặt vốn đã đen đúa của Uông Đại Thành càng thêm tối sầm, ông ấy vuốt mặt một cái, lẩm bẩm hỏi.
“Lâu vậy rồi sao còn tới hỏi nữa?”
“Không có gì, chỉ là hỏi thôi, có lẽ sẽ tìm được đứa bé năm đó?”
“Tìm làm gì? Con bé có thể khỏe mạnh khi sống trong một gia đình tốt.

Tôi chỉ mong con bé ở ngoài có được cuộc sống tốt thôi…”
Trưởng thôn vỗ vai ông ta, dẫn mấy người đi vào trong sân nhỏ của nhà họ Uông.

“ông có tổng cộng bao nhiêu người con?”
Vừa ngồi xuống, Bùi Diệu đã vội vàng hỏi.
“Có một đứa ở chung với tôi, còn có một đứa con gái…Khi sinh bé ra, mẹ bé chảy máu rất nhiều nên đã giao cho người khác nuôi…”
Nghe được câu trả lời như vậy, Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch đều thoáng nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng.

“Xin lỗi, anh có nhớ ngày sinh của đứa bé không?”
Uông Đại Thành liếc nhìn Thẩm Lưu Bạch đang nói chuyện, có vẻ hơi khó hiểu tại sao cô lại hỏi câu này.

Tuy nhiên, ông vẫn thành thật trả lời.
“Ngày X tháng X năm XXXX.”
Thẩm Lưu Bạch âm thầm tính toán trong lòng, theo thời gian này thì Đồ Giai Giai vừa mới mười hai tuổi ba tháng.
Cô kìm nén sự phấn khích trong lòng, cố gắng giữ giọng bình tĩnh hỏi.
“Vậy…tôi có thể lấy một ít tóc hoặc móng tay của ông được không?”
Nghe cô nói vậy, Uông Đại Thành càng thêm bối rối.
Ông nhìn trưởng thôn, ông ta như thể đang đợi ông ra quyết định.
Chỉ nghe Thẩm Lưu Bạch nói tiếp.
“Là như vầy…”
“Là như vầy, chúng tôi đã tìm thấy một cô bé, bé nói muốn tìm người thân.

Tôi nghe nói trước đây nhà mọi người có người đã ra khỏi thôn nên muốn xác minh xem đó có phải là con gái của ông hay không.”
“Thành phần trong tóc hay móng tay, có thể kiểm tra để biết được đó có phải là con của ông hay không!”
Thẩm Lưu Bạch chưa kịp nói, Cận Hải Dương đã lên tiếng trước.
Thẩm Lưu Bạch lẳng lặng liếc anh một cái, cuối cùng cũng nuốt xuống lời sắp nói.
Cô muốn nói ra sự thật, nhưng có vẻ lời nói của Cận Hải Dương dễ chấp nhận hơn.
“Ồ, cũng được, cũng được…”
Sắc mặt Uông Đại Thành dịu lại, tiện tay bứt vài sợi tóc trên đầu đưa cho Thẩm Lưu Bạch.
Thẩm Lưu Bạch cẩn thận cho tóc vào túi vật chứng, sau đó lấy một ít móng tay và biểu bì da của Uông Đại Thành.
“Tôi, tôi chỉ có hai đứa con.

Đứa con trai đã lớn, còn đứa con gái…ôi…tôi hy vọng con bé sẽ sống tốt với hai người đó…”
Uông Đại Thành thở dài nói.
“Hai người đó…ông có nhớ họ trông như thế nào không?”
Trong lúc Thẩm Lưu Bạch bận rộn ở bên cạnh, Cận Hải Dương cười nói chuyện phiếm với Uông Đại Thành.

“Tôi không nhớ rõ lắm.

Cũng nhiều năm rồi, có thể sau khi nhìn thấy tôi vẫn có thể nhận ra họ.”
“Đôi vợ chồng đó trông giống như những người tri thức, không giống với dân thôn quê chúng tôi, con bé vừa sinh ra, mẹ nó đã bị xuất huyết nhiều, sau đó không rời được khỏi giường,…như là không có duyên phận…”
Vừa nói ông ta vừa vỗ đùi, hiển nhiên có chút bực mình.
“Vậy ông nhìn xem, có nhận ra họ không?”
Cận Hải Dương cười lấy ra một xấp ảnh đặt trước mặt Uông Đại Thành.
Đó là 10 bức ảnh chân dung được xếp gọn gàng, Uông Đại Thành cầm lên một tấm, nhìn một lát, chỉ vào một tấm hình của phụ nữ rồi nói.
“Tôi thấy…chắc là người này.”
Khi đến lượt người đàn ông thì rất thuận lợi, Uông Đại Thành nhanh chóng nhận ra Đồ Hạo Nhiên, dù sao sự bảo dưỡng mấy năm qua của hắn cũng không vô ích, hơn nữa hắn không thay đổi nhiều so với 10 năm trước.
“Anh thật sự tìm được con bé sao? Bây giờ bé sống thế nào? Sống có tốt không?”
Uông Đại Thành nhìn Cận Hải Dương với đôi mắt vẩn đục, thấy đối phương chỉ gật đầu, không nói gì thêm, chỉ nói cần xác định quan hệ thân thích.
Lúc chuẩn bị rời đi, Uông Đại Thành đưa họ đến cổng thôn, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống, nhìn xe họ đi xa bằng ánh mắt vừa mong đợi vừa bi thương, cho đến khi chiếc xe biến mất trên đường núi ông cũng chưa rời đi.
Thẩm Lưu Bạch thở dài một hơi.
Đương nhiên cô biết Uông Đại Thành muốn hỏi gì, nhưng ngay cả cô cũng có chút khó nói ra sự thật tàn nhẫn đó.
Nếu Đồ Giai Giai là một cô bé bình thường sống trong thôn Bạch Lộc, xã Đại Xuân thì có hạnh phúc hơn không?
Cận Hải Dương nhìn thấy tâm trạng của cô không tốt, nhưng lần này, anh đột nhiên không biết nên an ủi cô như thế nào, chỉ có thể âm thầm bật nhạc trong xe, chọn một giai điệu vui vẻ để cô nghe.
Hai ngày sau, đã có kết quả đối chiếu DNA, xác nhận Đồ Giai Giai đúng là con gái ruột của Uông Đại Thành, Cận Hải Dương trực tiếp bắt giữ Đồ Hạo Nhiên, đối mặt với chứng cứ, đối phương cuối cùng cũng thừa nhận tội ác của mình..
“Tại sao lại không chứ?”
Người đàn ông lịch thiệp và khiêm tốn này vẫn mỉm cười như một làn gió

xuân ấm áp.
“Nếu không có được thì tự tôi sẽ tạo ra một cái.

Trời ban cho tôi năng lực đặc biệt, để cho tôi có thể khống chế cảm xúc và suy nghĩ của người khác, sao tôi có thể lãng phí năng lực này?”
Hắn lắc đầu nhìn Cận Hải Dương với ánh mắt thương hại, như thể anh là một con kiến ngây ngô và vô tri.

“Anh sẽ không hiểu đâu.

Anh gọi Thẩm Lưu Bạch đến đây, trong thế giới của tôi chỉ có cô ấy mới xứng đáng để hiểu.”
Lúc này, Thẩm Lưu Bạch đang ở ẩn trong một viện điều dưỡng ở ngoại ô Hải Đô.
Trong căn phòng rộng rãi, một cửa sổ lớn từ trần đến sàn chiếu ánh sáng rực rỡ của mặt trời hoàng hôn vào phòng một cách hoàn hảo.
Đối diện với cô, có một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn đang thẫn thờ nhìn cảnh vật bên ngoài, không biết đang nghĩ gì.
“Ông vẫn tìm một người thừa kế…phải không?”
Thẩm Lưu Bạch lạnh lùng hỏi.
Người đàn ông trung niên đối diện vẫn còn ngơ ngác, như không nghe thấy cô đang nói gì.
“Ai đó đã lấy tài liệu nghiên cứu của ông, và anh ta đã cố gắng làm lại những gì ông đã làm, nhưng suy cho cùng, anh ta không phải là ông, cũng không có năng lực kiểm soát mạnh mẽ như vậy.”
“Tôi đã phá hỏng kế hoạch của anh ấy, như cách mà ông đã từng.”
Nói đến đây, cô đột nhiên chế nhạo, giọng nói đầy sự mỉa mai.
“Thật buồn cười khi vật thí nghiệm hoàn mỹ nhất lại trở thành người hiểu rõ nhất.

Những người ông trực tiếp hay gián tiếp tạo ra, họ không thể làm được điều đó vì họ không có trực tiếp cảm nhận và kinh nghiệm.”
“Có vài thứ… lẽ ra nên biến mất cùng với ông vào 10 năm trước.”.

Chương 76: 76: Lời Mời Của Quỷ

Không ai biết Đồ Hạo Nhiên đã nói gì với Thẩm Lưu Bạch.

Khoảng một tiếng sau, cô bước ra khỏi phòng thăm nuôi, khuôn mặt nghiêm nghị, toàn thân toát ra không khí mà người lạ không nên chạm vào.

Cận Hải Dương đỗ xe ở cổng trại tạm giam, vừa trò chuyện với cảnh sát canh gác, vừa âm thầm chú ý đến khu vực thăm nuôi.

Nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch đi ra, anh ta cũng không vội vàng đi đón mà cau mày nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

Cô im lặng lên xe, xe chạy qua mấy con đường mà khuôn mặt cô cũng không có vẻ dịu đi, giống như đang gặp phải vấn đề đặc biệt khó khăn nào đó.

Cận Hải Dương dự định làm như không biết.

Anh cho rằng một người đàn ông mà cái gì cũng quản thì cứ như "thằng đàn bà", đặc biệt bây giờ anh chưa có danh phận gì hết, quản nhiều chuyện thì càng làm đối phương thấy phiền.

Nhưng nhìn dáng vẻ của cô, anh vẫn không kìm lòng được mà hỏi một câu trong lúc chờ đèn đỏ.

"Sao vậy? Đồ Hạo Nhiên nói điều không hay với em sao?"
Anh ta hỏi rất khéo léo, hoàn toàn không đề cập đến nội dung và lý do của cuộc gặp mặt, ngược lại dẫn đề tài đến cảm xúc của Thẩm Lưu Bạch, còn tiện thể ném thêm một viên đá xuống cho Đồ Hạo Nhiên.

Thật đáng tiếc tất cả suy nghĩ của anh đều để cho người mù xem, giáo sư Thẩm đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, không thèm để ý đến những gì anh nói.

Cận Hải Dương đột nhiên cảm thấy tình hình không ổn lắm, có thể sẽ xảy ra mối nguy hiểm nào đó.

Không nói chuyện khác, sau khoảng thời gian chung sống, anh nghĩ anh có thể hiểu được tính cách của Thẩm Lưu Bạch.

Mặc dù là một người trầm lặng, đa số thời gian cô như không có cảm xúc gì, như một người có tâm sự nặng nề chưa từng thấy.

Đồ Hạo Nhiên là một người hay kích động người khác, hay khiến cho người đang nói chuyện với hắn lộ ra điểm yếu của bản thân, người bình thường rất dễ bị hắn dẫn dắt.

Mặc dù anh không nghĩ Thẩm Lưu Bạch sẽ là một trong số những người đó, nhưng dù sao Đồ Hạo Nhiên có nặng tâm tư với cô trong nhiều năm, không có gì đảm bảo hắn không có âm mưu gì.

Đặc biệt, lần này chính tay cô đã đưa hắn ra trước công lý.

Chính xác thì Đồ Hạo Nhiên đã nói gì với cô?
Ngoài mơ hồ lo lắng, Cận Hải Dương thật sự không muốn nhìn thấy người đàn ông khác ngoài mình có thể dụ dỗ Thẩm Lưu Bạch như thế này.

Anh chính là một người đàn ông như vậy, đã thích rồi thì sẽ không buông tay, một ngón tay cũng không buông, ý thức bảo vệ lãnh thổ của anh rất mạnh.

Tất cả những vấn đề về Thẩm Lưu Bạch, anh không làm được thì người khác cũng không được làm, có thể làm được thì liền tiêu diệt hắn, loại cướp vợ này không thể nói đạo lý được.

Chỉ là anh nghĩ mọi chuyện không thể chỉ đơn giản dùng bạo lực là có thể giải quyết được.

Đừng nói là đối phương chưa chấp nhận anh, cho dù một ngày cô đồng ý, anh cũng không thể ép buộc cô làm bất cứ điều gì mà cô không muốn.

Vì vậy, bây giờ không phải là thời điểm tốt để đặt câu hỏi.

Nghĩ vậy, anh nhìn đồng hồ, quay xe, rồi chạy về phía con đường ven biển.

Hôm nay là ngày nghỉ, nếu Đồ Hạo Nhiên không phá hoại thì anh đã mời cô đi xem phim rồi.

Chỉ là bây giờ không đúng lúc, người ngồi trong rạp chiếu phim nhưng không biết tâm tư sẽ bay đi đâu, việc này cũng không thể đạt được hiệu quả như mong muốn.

Vậy chẳng thà cùng cô im lặng đi bộ thư giãn, nói không chừng còn có thể biết được một chút suy nghĩ phức tạp trong lòng cô.

Xe nhanh chóng chạy trên đường cao tốc ven biển, trong lòng Thẩm Lưu Bạch vẫn đang suy nghĩ, Cận Hải Dương không dỗ cô, xe bán tải lặng lẽ lái trên đường bờ biển quanh co và xinh đẹp của Hải Đô.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lưu Bạch đột nhiên tỉnh táo lại, cô cau mày nhìn bãi biển xanh lam ngoài cửa sổ, ngây người hỏi.

“Đi đâu vậy?”
Vừa nói, anh nhận ra giọng mình bỗng trở nên khàn khàn.

“Uống chút nước trước đã.

”
Cận Hải Dương đưa một chai nước suối, Thẩm Lưu Bạch cũng không từ chối, cô nhận lấy và mở nắp.

Cổ họng cô hơi đau, cũng cần chút nước để thấm giọng.

“Chúng ta đi biển.

”
Người đàn ông nhìn cô cười nói.

“Anh thấy tâm trạng em không tốt, về đến nhà cũng bí bách trong phòng nên anh đã tự mình quyết điịnh.

”
Anh nói rất bình tĩnh, tuy rằng là một quyết định độc đoán, nhưng không làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

Đến bây giờ, cô thật sự cần một khoảng thời gian và không gian để giải tỏa tâm trạng.

Nghĩ đến những gì Đồ Hạo Nhiên đã nói với cô, lòng cô không tự chủ được chùng xuống.

Những chuyện cô tưởng qua bao nhiêu năm đã kết thúc nay lại lộ ra, lại có dấu hiệu tái diễn lại nên khiến cô cảm thấy hoảng sợ.

“Em là người thích hợp nhất, tại sao không tham gia cùng chúng tôi?”
Nụ cười của Đồ Hạo Nhiên giống như một con quỷ biến chất, thậm chí ở bên kia vách ngăn, cô vẫn có thể nhìn thấy sự co rút cơ bắp trên mặt hắn.

Đó là phản ứng bản năng đã đến cùng cực của một người.

“Thế giới mới, sự hình thành xã hội và hệ thống phân cấp mới, chúng ta có thể làm được, em có đủ điều kiện hơn bất kỳ ai khác.

”
“Tôi biết rằng em là người thừa kế thừa của người kia, là người được chọn, em có thể đưa chúng ta đến bình minh…”

“Từ chối?”
Hắn cười kỳ quái, lắc đầu nhỏ giọng nói.

“Không…em không thể từ chối, không vốn thể từ chối, em là người từng trải…”
“Em có thể từ chối anh, nhưng em có thể từ chối nhiều người hơn không? Không, Thẩm Lưu Bạch, một ngày nào đó, em sẽ chấp nhận số mệnh của mình, không nên lãng phí thiên phú của mình.

”
Nghĩ đến đây, cô rùng mình không thể giải thích được, lắc đầu theo bản năng, cố gắng xua tan biểu cảm kỳ lạ của Đồ Hạo Nhiên ra khỏi tâm trí.

Cận Hải Dương ở bên cạnh đang nói gì đó, cô hoàn toàn không nghe thấy gì, chỉ ngây người nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của anh, đường nét nam tính được soi sáng dưới ánh nắng mặt trời như ánh hào quang, nhìn rất thu hút.

Anh là người sống dưới ánh mặt trời, hoàn toàn khác với cô, họ đã có sự ngăn cách từ khi cô được sinh ra.

Mười năm sau, cô vẫn cảm thấy khó thích nghi với môi trường bên ngoài.

Cô không biết làm thế nào để hòa hợp với nhóm người có trải nghiệm hoàn toàn khác với cô, họ có những ý tưởng hoàn toàn khác với cô, nhiều lần cô cảm thấy như bị cô lập và bất lực.

Mối quan hệ giữa người với người không giống như môn khoa học, nó phức tạp hơn nhiều so với khoa học, bởi vì không có một tiêu chuẩn hay quy tắc ứng xử cố định, tất cả phụ thuộc vào sự hiểu biết và tìm hiểu của bản thân.

Dù anh đã kéo cô ra khỏi thế giới của mình nhưng tình trạng này sẽ kéo dài được bao lâu?
Con người luôn yếu đuối và dễ chán nản, sau khi hết mới lạ anh sẽ thấy cô không phải là người như anh tưởng tượng, hoặc anh không còn hứng thú

với sự lạnh nhạt của cô.

Khi đó, cô có thể vì vậy mà tức giận hay tuyệt vọng không?
Cũng giống như những vật thí nghiệm lúc trước, giống như Đồ Giai Giai đã chết, dùng hành vi điên cuồng để xoa dịu nỗi tuyệt vọng và không cam tâm, cho đến cuối cùng sẽ tự hủy hoại bản thân mình?
Không, điều đó không nên và không thể xảy ra với cô.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Lưu Bạch hơi mờ đi, dường như đã có quyết định.

.

Chương 77: 77: Bay Đến Diễm Phúc

“Khi anh còn nhỏ, anh thích đi biển với bạn bè của mình.

”
Đứng trên bãi biển, người đàn ông nhìn ra biển vô tận phía xa, mỉm cười nói.

“Khi đó ông anh vẫn còn ở trong quân đội, ba mẹ mỗi ngày đều bận việc kinh doanh, ở nhà chỉ có một bảo mẫu.

”
“Bảo mẫu bận yêu đương với ông chủ căng tin trong đại viện, suốt ngày không thèm quan tâm đến anh, anh vừa tan học liền đi đến bãi biển chơi, không có ai biết.

”
Thẩm Lưu Bạch ngồi trên bãi biển, gió biển thổi mái tóc của cô bay bay.

Cô yên lặng lắng nghe, không nói lời nào.

Những gì Cận Hải Dương nói rất mới lạ với cô.

Cô ấy không có kinh nghiệm đến trường với bạn bè, và trong trí nhớ của cô, cô vẫn luôn đi học một mình.

Chỉ nghe anh ta nói tiếp.

“Hồi đó, vài người chơi thân với nhau sẽ học theo trên TV mà xưng anh em với nhau.

Đã nói làm anh em là chuyện cả đời nhưng khi lớn lên nhìn lại thì lời nói đều nhẹ như bay, dễ nói khó làm.

”

“Có một người bạn hẹn tụi anh đến hộp đêm ở Kinh Thành để gặp anh ta.

Thanh niên 17, 18 tuổi có nhiều tiền trong tay, chưa từng nhìn thấy những thứ mê hoặc ở đó nên anh đã bị nghiện, đắm chìm trong đó, hầu như ngày nào cũng khoe khoang về việc tận hưởng xa hoa về đêm ở thủ đô.

”

“Sau đó, khi anh nhập ngũ, anh đã mất liên lạc với họ, khi anh trở lại, anh phát hiện ra rằng anh không phải cùng một loại người với họ, họ đi chơi cũng không tìm anh nữa.

”

“Vì vậy, anh đã mất những người bạn đó?”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu, vừa vặn thấy được khuôn mặt tươi cười của Cận Hải Dương.

Anh lảo đảo đến gần cô, ngồi xuống cách cô một tấc, lười biếng đáp.

“Làm sao có thể.

”

“Con người không chơi với nhau được, nhưng tiền chơi được.

”

“Họ muốn đầu tư với anh, anh cũng có thể sử dụng nhân mạch của họ, điều này là đôi bên cùng có lợi.

”

“Tiểu Bạch, cuộc đời là như vậy đó.

Có thể gặp phải người tốt, cũng có thể gặp người xấu, đừng quá để tâm vào

những chuyện vụn vặt, chỉ tổ làm khổ mình thôi.

”
Anh nói ra lời này với ý đồ riêng, không chỉ đánh lạc hướng sự chú ý của Thẩm Lưu Bạch, mà còn thể hiện rằng anh là bảo bối tốt, giữ thân trong sạch, không giống với đám người khốn khiếp sa đọa kia.

Co tiền, có mặt mũi, có thủ đoạn, có thân hình, người đàn ông “bốn có”, mau mang anh về nhà và chiếm giữ anh đi!
Thẩm Lưu Bạch đương nhiên không nghe được tiếng lòng của Cận Hải Dương.

Cô quay đầu mơ hồ liếc nhìn người đàn ông đang tự hào, ánh mắt hơi lóe lên, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Cả hai ngồi bên bờ biển một lúc trước khi trở về căn hộ trong thành phố.

Đội trưởng Cận mới đầu đề nghị ăn ở một nhà hàng Pháp nổi tiếng, nhưng bị Thẩm Lưu Bạch từ chối.

“Tôi hơi mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi.

”
Người đàn ông nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô, anh ta không nài nỉ nữa, phóng xe đi thẳng vào tiểu khu
Vừa dừng xe, đột nhiên một bóng dáng màu đỏ ưu nhã bước tới, đưa tay gõ cửa kính xe của anh vài cái.

Cận Hải Dương cau mày nhìn người vừa tới.

Anh vô thức nhìn Thẩm Lưu Bạch đang ngồi trên ghế phụ, trầm giọng nói gì đó.

“Chờ anh.

” Nói xong, anh mở cửa bước xuống xe.

Thẩm Lưu Bạch yên lặng ngồi trong xe, nhìn cô gái mặc áo màu đỏ tươi tắn hoạt bát đi tới, sau đó nụ cười nhanh chóng tắt ngấm, cuối cùng chỉ có vẻ thất vọng đọng lại trên mặt.

Cô ta quay lại nhìn, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, không cam lòng, nhưng ngay sau đó, cô ấy mỉm cười, kéo tay người đàn ông.

Trái tim con người không bao giờ có thể trắng đen rõ ràng như khoa học, cũng rất khó để dự đoán chính xác sự biến hóa của nó.

Đó là thứ dễ thay đổi nhất đời, mỗi người lại nhìn nhận về nó theo cách khác nhau.

Thẩm Lưu Bạch vừa nghĩ vừa nhìn một màn trước mặt mà chán nản.

Cô gái này có dáng người rất cao, mảnh mai, đường nét khuôn mặt tươi tắn, sáng sủa, theo tiêu chuẩn người đẹp của Hoa Quốc thì cô ấy đúng là người đẹp.

Cô ấy khoảng hai lăm hay sáu tuổi, mái tóc dài gợn sóng nhuộm nâu, trang điểm tinh tế, đi giày cao gót nhọn, trông cô ấy khá xứng đôi với Cận Hải Dương.

Cô ấy là một cô gái có nét mặt vô cùng phong phú, vui buồn đều để lộ ra bên ngoài, cô ấy tràn đầy sức sống như một ngọn lửa đang bùng cháy.

So với tính cách lãnh đạm và lầm lì của cô, chắc chắn đối phương hấp dẫn hơn nhiều.

Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên cảm thấy tẻ nhạt vô vị, liền mở cửa xuống xe.

Cô không nhìn hai người vẫn đang tranh cãi cách đó không xa, tự mình đi vào chung cư, ấn nút thang máy.

Cận Hải Dương vốn đang chú ý động tĩnh trên xe, vừa thấy Thẩm Lưu

Bạch xuống xe liền chuẩn bị đi, nhưng lại bị cô gái bên cạnh giữ lại.

“Anh Dương~!”
Cô gái mặc đồ đỏ nũng nịu gọi, giọng nói nhẹ nhàng và ngọt ngào, một giọng trẻ con mà nhiều người đàn ông thích.

Tuy nhiên, không bao gồm Cận Hải Dương.

Anh gọn gàng né tránh đôi tay vướng víu của cô, lạnh lùng nói.

“Cô Phùng, tôi nhớ là tôi đã nói rõ với cô rồi.

”
Khi nhìn thấy cô gái muốn đi tới, vẻ mặt anh tuấn càng thêm nghiêm nghị.

“Cô Phùng, xin hãy tự trọng, đừng gây rắc rối không cần thiết cho nhau.

”
Nghe anh nói, hai mắt Phùng Vi hơi đỏ lên, vẻ mặt đau khổ nói.

“Có rác rồi gì chứ, em chỉ thích anh Dương thôi mà!”
“Ông nội Cận cũng biết em, thật tốt biết bao…”
Cận Hải Dương lập tức nổi gân xanh trên trán.

Nhưng anh vẫn nhớ Phùng Vi là con gái, nên nén giận nói.

“Ừ, không sao, nhưng cô không phải mẫu người của tôi, tôi không thể ở bên cạnh cô, cám ơn cô đã thích.

”
“Xin lỗi, tôi còn có việc, cô cũng bận.

Không có việc gì đừng đến tìm tôi.

”
Nói xong, anh cũng không thèm nhìn Phùng Vi đang chuẩn bị khóc, xoay

người chạy nhanh vào chung cư.

Sau khi ra khỏi thang máy, anh đi thẳng đến cửa nhà bên cạnh, theo thói quen bấm chuông cửa nhà Thẩm Lưu Bạch.

Vài phút sau, anh nhìn thấy cô gái đứng ở cửa, trên khuôn mặt xinh đẹp không chút biểu cảm.

“Có chuyện gì?”
Cô hỏi nhẹ.

Cận Hải Dương gãi sau đầu, anh muốn nói gì đó nhưng bỗng nhiên bị nghẹn cổ, nhất thời không biết phải nói như thế nào.

Anh muốn nói rằng Phùng Vi chỉ là đứa em gái mà anh nhắc đến trước đây, cô gái nhỏ chạy theo bọn anh khi anh còn nhỏ, anh không hề có tình cảm với cô ấy, anh cũng không có tiếp xúc thân mật với cô ấy.

Nếu cô tức giận và phớt lờ anh, anh vẫn có thể tìm cơ hội để giải thích với cô.

Nhưng trên mặt cô chỉ có sự bình tĩnh, sự bình tĩnh khiến anh cảm thấy cô không để tâm đến chuyện vừa rồi, chỉ có anh tự mình nghĩ nhiều thôi.

“Cô gái đó…là em gái của bạn thân anh, anh và cô ấy không có gì, anh đã sớm nói rõ với cô ấy rồi, không biết làm sao cô ấy có thể tìm đến đây…”
Im lặng một lát, anh vẫn mở miệng giải thích.

Trong lúc nói chuyện, anh luôn quan sát biểu hiện của cô, nhưng nhận thấy cô không hề đáp lại, chỉ gật đầu, biểu thị rằng cô đã nghe thấy.

.

Chương 78: 78: Đừng Làm Rộn

“Ồ.

”
“Còn gì nữa không?”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng hỏi.

Trái tim Cận Hải Dương dần chìm xuống.

Đầu óc anh nhanh chóng quay cuồng, cố gắng tìm chủ đề để trò chuyện với cô để xem thử thái độ của cô.

Nhưng mà Thẩm Lưu Bạch không cho anh cơ hội này.

Cô xoa thái dương một cách mệt mỏi.

“Nếu không còn gì nữa, tôi đi nghỉ ngơi trước.

”
Vừa nói, cô vừa định đóng cửa, nhưng đã bị đội trưởng Cận nhanh trí chặn lại.

“Khoan đã, em không khỏe sao?”
Anh trầm giọng hỏi.

“Sao vậy, em muốn đi bệnh viện không?”
Nghe anh hỏi vậy, lông mày Thẩm Lưu Bạch khẽ giãn ra, cô lắc đầu, lễ phép từ chối lòng tốt của anh.

“Không, hôm nay tôi chỉ hơi mệt, muốn ngủ một chút.

”
Cận Hải Dương nhìn chăm chú vào cô, không khỏi hơi nhíu mày, khi nhận thấy sắc mặt cô quả thật không tốt.

“Buổi tối…để anh mua chút cháo cho em”
Anh đưa tay, muốn kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, nhưng cô đã tránh được.

“Không cần đâu.

Tôi ngủ một giấc rồi sáng mai sẽ nói tiếp.

”
Vừa nói, cô vừa đóng cửa lại, để đội trưởng Cận đứng một mình trước cửa, một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Đây là…Đang giận sao?
Giấc ngủ này kéo dài đến tận tối, Thẩm Lưu Bạch bị cơn đau nhói ở bụng dưới đánh thức.

Cô đứng dậy khỏi giường, đi đến tủ đựng đồ trong phòng tắm, thấy kho đồ cần thiết cho phụ nữ của mình đã hết, cô lập tức kêu lên xui xẻo.

Kinh nguyệt của cô luôn đúng giờ nên lần nào cô cũng chuẩn bị trước cho ngày này.

Tuy nhiên trong thời gian này cô quá bận rộn đến mức quên mua bổ sung, không ngờ kỳ kinh này lại đến sớm, chẳng trách hôm nay cô cảm thấy rất khó chịu.

Đây là phía Bắc Hải Đô, đã hơn mười giờ tối, tuy rằng cũng không muộn, nhưng siêu thị đã đóng cửa, cho nên chỉ có thể tìm một cửa hàng tiện lợi.

Cô nhớ rằng có một cửa hàng tiện lợi 24 giờ ở góc phố cách tiểu khu không xa, nhìn thời gian, nếu muộn hơn chút thì người trên phố sẽ ít hơn, phải

mau chóng hành động.

Vì vậy, cô đơn giản thu dọn đồ đạc, lê cơ thể mềm nhũn và đau đớn của mình ra khỏi cửa.

Vừa mở cửa, cô đã phát hiện có một người đang dựa vào tường cách cửa không xa, mùi thuốc lá nồng nặc xộc vào mũi khiến cô phải lùi lại một bước, xoay người đinh quay về nhà.

“Anh đây.

”
Một giọng nam trầm thấp nghe rất quen thuộc, thành công ngăn bước chân của Thẩm Lưu Bạch.

“Cận Hải Dương?”
Người đàn ông bóp tàn thuốc, đi đến chỗ cô, cô có thể thông qua ánh đèn ngoài hình lang nhận ra hàng xóm của cô, đại đội trưởng Cận.

“Anh hút thuốc hả?”
Nghe câu hỏi của cô, sắc mặt Cận Hải Dương hơi cứng lại trong giây lát.

“Ừ, có chuyện buồn.

”
Anh dừng lại, nhìn cô mặc quần áo đi ra ngoài, nhẹ giọng hỏi.

“Em thấy không khỏe à? Trễ vậy rồi em định đi đâu?”
Lần này đến lượt Thẩm Lưu Bạch xấu hổ.

Cô do dự một lúc, cuối cùng mơ hồ nói.

“Tôi không đi đâu, tôi chỉ ra ngoài mua chút đồ.

” Vừa nói, cô vừa định đi đến thang máy, nhưng không ngờ lại bị thân hình cao lớn của người đàn ông chặn lại.

“Đừng đi, em không khỏe, để anh đi mua cho em.

”
Anh thuyết phục bằng một giọng khàn khàn, nhưng thái độ của anh lại rất kiên quyết.

Thẩm Lưu Bạch bị lời nói của anh làm cho nghẹn ngào, nhất thời không biết nên giải thích thế nào, những thứ mình mua thật sự không thích hợp để đàn ông mua cho mình.

Nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông đang nhìn mình chằm chằm, cô đột nhiên hoảng loạn quay mặt đi, sau đó đỏ mặt.

“Không, tôi sẽ tự đi một mình.

”

Cô nhẹ nhàng nói.

Tuy nhiên, Cận Hải Dương đã hiểu sai ý của cô.

Anh đứng ở cửa cả đêm, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy là do Phùng Vi bày trò, nhìn chằm chằm vào cửa nhà Thẩm Lưu Bạch với sự khó chịu.

Cô tức giận hay là không quan tâm, anh có chút không rõ.

Trong đầu hiện lên vẻ mặt bình tĩnh lạ thường của cô, bình tĩnh đến mức dường như không có gì ảnh hưởng đến cô, anh vốn dĩ ngưỡng mộ tính cách như vậy, nhưng lúc này, anh bắt đầu chán ghét sự lý trí của cô.

Cô náo loạn, cô khóc, cô tức giận, cho dù trước đây anh ghét nhất là loại phụ nữ chua ngoa, cố tình gây sự, la lối ầm ĩ, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất nó có thể khiến anh yên tâm rằng anh vẫn có một vị trí trong trái tim cô.

Tốt hơn là cứ phải suy nghĩ vớ vẩn như vậy.

“Em muốn mua gì, anh đi cho, trễ rồi, một mình ra ngoài rất phiền phức”
“Không…không cần…”
“Em đừng cậy mạnh nữa, tự nhiên lại gây sự với anh, sắc mặt kém như vậy mà còn muốn ra ngoài…”
Nói xong, anh bỏ qua sự vùng vẫy của cô, kéo cô đi về phía nhà.

“Chìa khóa.

”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu nhìn anh, thấy lòng bàn tay xòe ra, cô cảm thấy chưa bao giờ xấu hổ như vậy trong đời.

“Không được, tôi phải đi ra ngoài…”
Người đàn ông cau mày, trực tiếp kéo cô đến trước cửa nhà mình, mở cửa, kéo cô vào phòng khách, sau đó ép cô ngồi lên sô pha.

“Đừng làm rộn.

”
“Muốn mua gì?”
Khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông ảm đạm, anh có vẻ rất không hài lòng vì cô không chăm sóc cơ thể của mình, thiếu điều chỉ vào mũi cô ấnói cô là yêu quái.

Thẩm Lưu Bạch muốn đứng dậy, nhưng lại bị một tay ép về ghế sô pha, thân thể vốn đã yếu ớt lại càng mềm hơn.

“Nói đi, em muốn mua cái gì?”
Thẩm Lưu Bạch bị anh ép buộc không làm gì được, cô hít sâu một hơi rồi mới nhẹ giọng nói.

“Cám ơn anh quan tâm, nhưng…Tôi phải tự mình đi mua, đồ phụ nữ… Anh đi không tiện, thật ra là…”
Vừa dứt lời, căn phòng chìm vào im lặng khó xử.

Cận Hải Dương cảm thấy màn vừa rồi của mình thật ngu ngốc!
Anh biết thái độ kiên quyết của Thẩm Lưu Bạch nhất định có chuyện, chỉ

trách bản thân nghĩ cô giận dỗi gây sự, còn sống chết không cho người ta đi.

Sắc mặt cô ấy tệ quá, chắc là đến kỳ kinh rồi, chẳng trách cô nói muốn ngủ.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng giáo sư Thẩm giáo sư cũng phá vỡ sự im lặng.

“Vậy tôi đi cửa hàng tiện lợi trước.

”
Nói rồi cô định đứng dậy đi ra ngoài, nhưng Cận Hải Dương bất ngờ nắm lấy cổ tay cô.

“Trễ lắm rồi, em đi một mình không tiện, để anh đi cùng em.

”
Vừa nói, anh vừa không nhìn phản ứng của đối phương, kéo cô ra khỏi nhà.

Mãi cho đến khi lên xe, khuôn mặt có chút nóng của đội trưởng Cận mới dần hạ nhiệt.

Sau khi khởi động xe, anh ta đánh tay lái ra khỏi ga ra, thấp giọng hỏi Thẩm Lưu Bạch.

“Phía đông tiểu khu có một cửa hàng tiện lợi.

Anh thấy cũng khá lớn.

Không biết có loại em…”
Nói đến vấn đề này, mặt dày đến đá cũng phải bể của đội trưởng Cận cũng phải có chút ngượng ngùng.

Nhưng nửa đêm có thể cùng cô đi mua đồ cá nhân, nghĩ thôi cũng thấy ấm lòng.

Đây giống như là cuộc sống thường ngày của một cặp vợ chồng.

Nghĩ đến đây, trái tim lo lắng cả ngày của Cận Hải Dương cũng dần bình tĩnh lại, cùng với gió lạnh buổi tối, sự ấm áp thật khiến người ta say sưa.

.

Chương 79: 79: Đồ Của Phụ Nữ

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Cận Hải Dương cũng lên tiếng trước.

“Cô gái hôm nay tên là Phùng Vi.

Cô ấy là em gái của bạn thân anh, là người mà anh đã từng nói với em.

”
“Trước đây anh gặp cô ấy một lần, anh chừa từng nói hơn năm câu với cô ấy, cũng không biết sao cô ta lại tới tìm…”
Người đàn ông gãi đầu một cái, dường như anh không quen với việc phải giải thích như vậy, vừa nói, vừa lén quan sát biểu cảm của người bên cạnh.

Tuy nhiên, không có gì cả.

Thẩm Lưu Bạch hơi quay đầu sang một bên, hai mắt hơi nhắm lại, có vẻ rất mệt mỏi.

“Em mệt lắm hả? Vậy em nghỉ ngơi đi, khi nào đến anh sẽ cho em biết.

”
Anh ngượng ngùng im lặng, chăm chú lái xe.

Nửa đêm, trên đường rất vắng, đi ít phút đã đến cửa hàng tiện lợi, người đàn ông đậu xe ở bãi đậu xe, vươn tay vỗ nhẹ lên vai Thẩm Lưu Bạch.

“Tiểu Bạch, tới…”
Anh chưa kịp nói xong thì đã thấy cô mở mắt tỉnh táo, không có cảm giác mệt mỏi.

Nhìn thấy người quen thuộc, cảnh giác trong mắt cô liền biến mất, thân thể căng thẳng cũng thả lỏng hơn.

“Đến rồi sao?”
Cô hỏi nhẹ nhàng.

Cận Hải Dương gật đầu.

Anh đối với phản ứng vừa rồi của Thẩm Lưu Bạch vẫn còn kinh ngạc.

Cảnh giác như vậy, chắc chắn không phải là điều mà một cô gái bình thường nên có, cô đã từng trải qua chuyện gì?
Tuy nhiên, bây giờ chuyện như không tốt chút nào, anh không thể làm gì hơn là âm thầm đặt nghi vấn, nếu có cơ hội nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Anh muốn vào cùng với tôi sao?”
Thấy anh cũng mở cửa xe, Thẩm Lưu Bạch bất ngờ nhướng mày.

Cô thực sự không ngờ rằng một người đàn ông cao lớn lại sẵn sàng đi mua đồ phụ nữ với cô.

“Đã trễ rồi, em đi một mình anh sẽ lo lắng.

Nếu có người cướp cửa hàng tiện lợi, có anh cũng dễ ứng phó.

”
Cận Hải Dương cười nói, bị Thẩm Lưu Bạch trừng mắt nhìn.

Dù biết rằng khả năng gặp phải chuyện như vậy là rất ít.

Nhưng anh có thể dứt khoát nói như vậy thì cũng rất có tâm.

Hai người cùng nhau đi vào cửa hàng tiện lợi, Cận Hải Dương đi phía trước, khi vào cửa đã suýt chút nữa đụng phải người đang đi tới.

Anh chỉ cảm thấy một mùi thơm nồng nặc bay về vào mũi mình, anh lập tức cảnh giác tránh sang một bên.

Nghe thấy tiếng kêu "Ui da" của một người phụ nữ, một thân ảnh ấm áp lảo đảo đi ra cửa, đúng lúc chặn Thẩm Lưu Bạch đang chuẩn bị đi vào.

Người vừa đến là một cô gái trẻ, trông khoảng 25, 26 tuổi, với mái tóc xoăn màu đỏ tía, đầm lệch vai màu đỏ với tất đen và giày cao gót, trên vai có hình xăm một bông hồng đỏ khuôn mặt trái xoan với lớp trang điểm dày, là kiểu người đi ra từ hộp đêm.

Cận Hải Dương từng gặp qua rất nhiều phụ nữ như thế này, anh từng gặp họ ở hộp đêm khi còn là còn là "công tử", sau này trở thành cảnh sát, thì đây là trang phục thường thấy nhất ở hộp đêm và quán bar khi anh đi quét mại dâm và ma túy.

Tại thời điểm này, chiếc váy này …
Anh liếc nhìn và bĩu môi, tính ưa sạch sẽ tiềm ẩn của anh liền nổi lên, anh không có ý định kéo người kia lên.

"Này! Đi đứng thế nào vậy! Sao không nhìn thử xem có người hay không?"
Người phụ nữ nhướng mày, vừa xoa mắt cá chân vừa hét lớn.

Công bằng mà nói, những gì cô ấy nói thật sự không công bằng với Cận Hải Dương.

Khi anh đi qua, không thấy người phụ nữ mặc đồ đỏ này trong cửa hàng tiện lợi, cô đột ngột chạy ra rồi ngã xuống, không thể trách người khác.

Tuy nhiên, anh ta không bao giờ so đo với phụ nữ, anh quan tâm chỉ nói xin lỗi một tiếng rồi quay người đi về phía cửa hàng tiện lợi.

"Này anh kia…"
Người phụ nữ mặc đầm đỏ muốn nói gì đó, nhưng đã bị nhân viên bán hàng chạy ra ngăn lại sau khi nghe thấy động tĩnh.

"Ny Ny, đừng nói nữa, tối nay không phải bạn có hẹn sao? Xem ra cũng

không còn sớm nữa, đừng làm lỡ việc lớn của mình.

”
Nghe được lời cô nói, người phụ nữ đầm đỏ kia cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hung dữ trừng mắt nhìn Cận Hải Dương, trầm giọng chửi bới.

“Beep…!”(*)
Sau đó, cô đứng dậy, cẩn thận sửa soạn bản thân, rồi xoay người đi ra ngoài.

Nhìn thấy cô như vậy, nhân viên cửa hàng tiện lợi ngượng ngùng cười nhìn Thẩm Lưu Bạch.

“Hoan nghênh quý khách.

”
“Đó là bạn của cô sao?”
Thẩm Lưu Bạch nhìn bóng dáng phía sau một chút, thấy cô ta tạo dáng chụp ảnh selfie trước xe bán tải của Cận Hải Dương đang đậu ở cửa thì không khỏi tò mò hỏi.

Nhân viên bán hàng nhìn theo ánh mắt của cô, vẻ mặt thanh tú càng ngày càng mất tự nhiên.

Cô nhân viên do dự một chút, sau đó nhỏ giọng nói.

“Cô ấy là bạn học trung học và là bạn cùng phòng của tôi.

”
“Đừng để ý, cô ấy chỉ thích chơi chút thôi, cô ấy nói chuyện hơi thẳng thắng nhưng không có ác ý gì đâu…”
Vừa rồi không có ở đó, mà bây giờ đột nhiên xuất hiện một chiếcõe ô tô trước cửa hàng tiện lợi, nhìn đã biết là của hai vị khách này lái đến.

Dù không biết giá trị của chiếc xe là bao nhiêu nhưng có thể thấy nó hoàn toàn khác với hình dáng và kích thước của những chiếc xe bình thường, hầu hết đều là xe nguyên chiếc nhập khẩu, chắc chắn không hề rẻ.

Rẻ thì Ny Ny đã không dành thời gian để tạo dáng ngoài kia.

Nhưng mà, trước đó, cô vừa mắng chửi người ta, bây giờ ma xui quỷ khiến lại tạo dáng chụp hình trước xe của người ta, ngay cả cô nghĩ đến cũng thấy nóng mặt.

“À đúng rồi, ngày mai mình sẽ đến biệt thự suối nước nóng với đám người Tô thiếu gia.

Buổi tối cậu thay ca giúp mình nha.

”
“Quyết định vậy đi, nếu quản lý gọi điện cho mình, mình sẽ nói mình quên đổi ca với cậu, cậu nhất định đừng quên nha.

”
Cô gái mặc đầm đỏ tạo dáng xong, rồi đột ngột chạy lại, như thể nhớ ra điều gì đó, thản nhiên nói với người bạn của mình trong cửa hàng.

Chưa kịp đợi đối phương trả lời, cô đã vẫy tay chào cô rồi bước ra khỏi cửa hàng.

Nhìn bóng lưng dần dần đi xa, cô nhân viên chỉ có gương mặt có thể xem như thanh tú lộ ra vẻ tức giận.

Nhưng ngay sau đó cô đã bình tĩnh lại, mỉm cười nhìn Thẩm Lưu Bạch đứng bên cạnh, ôn hòa hỏi.

“Cô cần gì ạ?”
Thẩm Lưu Bạch cẩn thận nhìn cô một cái, sau đó nhẹ giọng đáp.

“Đồ cho phụ nữ để ở đâu?”
“À, ở kệ thứ ba bên trái và ở phía sau nữa.

”

Cô nhân viên vừa nói chuyện vừa chỉ hướng cho cô, Thẩm Lưu Bạch làm theo chỉ dẫn của cô để tìm, cô nhìn thấy một giá đựng đầy các loại băng vệ sinh.

Cận Hải Dương đã ngồi xổm ở đó, khuôn mặt anh tuấn ngây người.

“Mấy cái này là gì đây?”
Anh khẽ thở dài.

“19cm và 21cm…có cần phân biệt rõ ràng như vậy không?”
“Con gái thật là phiền phức…”
Thẩm Lưu Bạch mặc kệ anh, cầm lấy vài gói có thương hiệu quen dùng, bước đến quầy thu ngân thanh toán.

Cô nhân viên đang đọc sách, thấy cô đến liền đứng dậy lấy đồ, quét mã từng cái một rồi nhập vào.

Trong khi cô đang thanh toán, Thẩm Lưu Bạch tình cờ nhìn lướt qua quyển sách cô nhân viên đặt trong quầy thu ngân, nhìn thấy trên bìa màu xanh nhạt có in một vài chữ lớn màu đen:
Thực Vật Nước Ngọt.

(*) Đây là lời nói tục nhé, nhưng mình không muốn dịch nên để thành chữ này.

.

Chương 80: 80: Tin Đồn

Ngày hôm sau, khi đến văn phòng, Cận Hải Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.
Đám người cấp dưới đều nhìn anh anh, nhưng khi anh nhìn lại, bọn họ đều cúi đầu bỏ đi, nói không có chuyện mới là lạ!
Anh liếc mắt nhìn mọi người giả vờ bận rộn, cuối cùng chọn được Cao Đại Thượng trung thành, thật thà, trung thực và đáng tin cậy nhất.
“Đại Thượng, cùng tôi vào đây.”
Nghe anh nói vậy, mọi ánh mắt trong phòng làm việc đều đổ dồn về phía Cao Đại Thượng.
Anh ta lúng túng đứng dậy, cúi đầu đi theo Cận Hải Dương vào phòng làm việc.
Cánh cửa đóng lại ngăn đi sự bàn tán bên ngoài, Đội trưởng Cận ngồi vào chỗ của mình, chỉ vào ghế sô pha bảo Cao Đại Thượng ngồi xuống.
“Nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì? Sao mới sáng sớm mà đã thần bí như vậy…?”
Nghe anh hỏi, khuôn mặt lương thiện giản dị của Cao Đại Thượng lộ ra một chút ngượng ngùng.

Anh ta lắp bắp ngập ngừng, đến mức đợi đội trưởng Cận có chút nóng nảy, cuối cùng mới chịu nói ra sự thật.
Thì ra tối hôm qua khi Vương Dật đi uống rượu với bạn bè về, vô tình nhìn thấy Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch đang đứng trong cửa hàng tiện lợi tính tiền.
Nửa đêm, trai đơn gái chiếc cùng nhau xuất hiện ở đó còn có thể mua cái gì, chắc chắn không phải mua mì gói rồi!
Nhưng mà, cũng sáng hôm đó, có một cô gái trang điểm đậm đến cổng cục cảnh sát, nói muốn gặp Cận Hải Dương.
Trước có người đẹp xinh tươi như hoa, sau có người đẹp lạnh lùng như ngọc, đây chẳng phải là điều mà đàn ông nào cũng ao ước sao?

Cho dù đội trưởng Cận có nhiều tiền, cũng không thể bắt nạt FA người ta như vậy!
Không bán cơm chó thì không có đau thương!

“Phùng Vi tìm tới cục sao?”
Nghe được tin này, Cận Hải Dương sa sầm mặt lại.
Không hề nghĩ ngợi gì, anh bấm số điện thoại, trầm giọng nói chuyện của Phùng Vi cho đối phương nghe.
“Em gái của tôi phải lòng cậu sao? Chậc chậc chậc, con bé thật có mắt nhìn, mơ màng vậy mà cũng câu được cá lớn!”
Người kia cười nói.
“Tôi đã có người tôi thích rồi, tôi cũng không có ý đó với cô ta.

Cậu nói với cô ta đừng lãng phí thời gian của tôi, tôi sợ cô ấy sẽ hiểu lầm!”
Cận Hải Dương cười mắng, hiếm khi nghiêm túc nói.
“Ồ…! Cận thiếu đã thông suốt rồi sao! Thật quá kỳ lạ! Thần thánh phương nào vậy, có cơ hội đến Kinh Thành để bạn bé được diện kiến người đó không, đúng là một tin tức lớn nha…”
“Đợi tôi đến thủ đô rồi nói, mọi người đừng làm lố mà dọa người ta đó.”
Bên kia gào thét mấy tiếng, Cận Hải Dương cũng không thèm nói chuyện với anh ta nữa, nói vài câu đơn giản rồi cúp điện thoại.
Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Cao Đại Thượng đang ngẩn người ngồi ở bên cạnh, liền nhớ tới những điều vừa rồi mình nói với cập dưới, liền đỏ mặt xấu hổ.
“Khụ khụ, Đại Thượng trở về làm việc của cậu đi, tôi không sao.”
Nghe được lời anh nói, Cao Đại Thượng bước ra khỏi cửa văn phòng như chạy trốn, anh cảm giác được nụ cười của đội trưởng sắp làm cho anh mù cả mắt.
“Cậu đã nói gì?”
“Cậu sẽ không khai chúng tôi ra chứ…”
Khi đám đông nhìn thấy anh ta mơ màng bước ra ngoài, họ lập tức vây quanh và nhiều chuyện hỏi.
Cao Đại Thượng sờ sau đầu, rất thành thật lắc đầu.
“Tôi chỉ nói tối qua Vương Dật nhìn thấy đội trưởng và giáo sư Thẩm ở cửa hàng tiện lợi, và chuyện cô Phùng đến cục…”
Nghe được câu trả lời này, tên mập Vương Dật kêu lên một tiếng, cảm thấy mình tới số rồi, anh ôm đầu chạy vào nhà vệ sinh “tránh bão”.

Những người còn lại đều không quan tâm đến việc sống chết của anh ta, tất cả mọi người đều chú ý đến phản ứng của Cận Hải Dương, nghe nói anh ấy thừa nhận.

không hề che giấu, thậm chí còn gọi điện thoại nói không muốn lãng phí thời gian với người kia, mọi người đều hít sâu một hơi.
Tin đồn hóa ra lại thành sự thật!
Hai người đó…từ khi nào mà phát triển nhanh như vậy?
Bình thường tôi thấy đội trưởng không quan tâm gì đến phụ nữ, mọi người đều cho rằng anh ấy có sở thích đặc biệt khác, nhưng không ngờ lại ra tay chuẩn như vậy, không uổng chút hơi sức nào!
“Vậy thì từ nay… chúng ta có phải gọi là giáo sư Thẩm…là chị dâu không?”
Bùi Diệu lẩm bẩm, đôi mắt vô hồn, khuôn mặt vô lực.
“Hiếm khi có người đẹp kế bên, tôi mới ngắm có mấy bữa thì đã có chủ rồi…trời không tha…”
Nghe anh ta nói vậy, văn phòng lập tức chìm vào im lặng kỳ quái.

Nhắc mới nhớ, khi giáo sư Thẩm mới đến, độ nổi tiếng của cô trong đội Hình Sự vẫn rất cao.
Dù không thể là người yêu nhưng cùng một cô gái xinh đẹp như vậy cùng nhau làm việc thì dù công việc có nhàm chán đến đâu cũng sẽ trở nên rất dễ dàng và vui vẻ, người xưa nói nam nữ kết hợp làm việc không mệt(*), đội Hình sự của họ dương khí quá cao rồi!
Nhưng bây giờ người ta đã trở thành vợ của người khác, bọn họ đến mơ tưởng cũng không dám nghĩ tới nữa.
Lão đại đã thể hiện quá nhiều rồi, nếu thật sự không né tránh thì chọc vào ổ kiến lửa.
Bầu không khí đột nhiên chìm xuống, tất cả mọi người đều thất thần nhìn nhau, ngạc nhiên là các đồng nghiệp đều đen mặt nhìn nhau.
Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.
Bùi Diệu đi tới nhận điện thoại, sau vài câu nói, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc.
Nhìn bộ dạng của anh ta, mọi người trong đội Hình Sự đều biết là có vụ án mới.
Sau khi cúp máy, đối diện với ánh mắt của mọi người, Bùi Diệu bình tĩnh nói.

“Ở duyên hải, có một vụ đắm tàu.

Co nhiều người bị thương và một số người thiệt mạng.

Các thi thể đã được vận chuyển đến bến tàu số 9.

Đội trưởng yêu cầu chúng ta tập trung ở tầng dưới và chuẩn bị lập tức xuất phát.”
Phân cục Tân Hải quản lý khu vực bờ biển, kinh tế khu vực Giang Bắc phát triển, ngoài cảng lớn nhất là cảng Hải Đô còn có một số bến tàu nhỏ chuyên neo đậu du thuyền.

Bến tàu số 9 là một trong số đó.
Khi mọi người xuống lầu, tình cờ nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch bước ra khỏi cổng Trung Tâm Pháp Y với thùng dụng cụ, cô mặc đần trắng càng khiến cô có vẻ xinh đẹp, lạnh lùng hơn.
Cô hướng về đám đông gật đầu rồi quay về phía xe của Trung Tâm Pháp Y, không để ý đến Cận Hải Dương đang lái xe ra ngoài.
Đây là cãi nhau sao?

Mọi người nhìn nhau.

họ đều nhìn thấy những sự dung tục trong mắt nhau.
Tối hôm qua còn cùng nhau đi cửa hàng tiện lợi, hôm nay lại giả vờ như không biết, hehehe, hôm qua đội trưởng đã làm chuyện gì quá đáng khiến người ta tức giận sao?
Cận Hải Dương liếc nhìn những cấp dưới có vẻ ngoài kỳ quái, dùng ngón chân nghĩ cũng biết đầu óc đám người kia chứa cạn bã gì trong đó.
Đương nhiên, bình thường anh ta muốn hỏi han cô một chút.

Nhưng tình huống hôm nay hơi đặc biệt, bởi vì có nhiều người đã chết trong vụ đắm tàu nên Trung Tâm Pháp Y phải đi chung với nhau.

Lúc này anh làm gì cũng không thích hợp.
Suy nghĩ một chút, người đàn ông liền khởi động xe và theo mọi người đến bến tàu số 9.
(*)Nam nữ kết hợp làm việc không mệt (男女搭配干活不累): Có nhiều

người khi ở trước mặt người khác phái sẽ rất vui vẻ hoàn thành những nhiệm vụ mà vốn dĩ sẽ miễn cưỡng làm khi trước mặt người cùng giới, thậm chí còn có biểu hiện linh hoạt và thông minh hơn.

Chính vì vậy rất nhiều lãnh đạo muốn các đồng nghiệp nam và nữ cùng hợp tác để hoàn thành một hạng mục, dự án.

Hiện tượng này trong tâm lý học gọi là “Hiệu ứng dị tính”..

Chương 81: 81: Đắm Tàu

Bến tàu số 9 không lớn, so với cảng lớn thứ hai thế giới, cảng Hải Đô, cùng lắm nó chỉ là một bến du thuyền nhỏ.
Do thềm lục địa bờ Nam nhìn chung bằng phẳng, bến tàu số 9 này lại là vùng trũng nên hiệu suất sử dụng của bến tàu 9 vẫn cao hơn so với các bến tàu khác.
Hôm nay, nơi vốn rất thư thái này đã trở nên tấp nập hơn thường này.
Xe cấp cứu có đèn báo hiệu nhấp nháy đang đậu ở bến tàu, những người bị thương đang nằm trên cáng được nhân viên cấp cứu đưa nhanh lên xe, sau đó xe nhanh chóng phóng đi, phía sau lập tức có xe cấp cứu khác chạy đến để tiếp viện.
“Một chiếc thuyền đánh cá lớn va chạm với một chiếc du thuyền nhỏ khiến nhiều người thiệt mạng và bị thương, thuyền cứu hộ đã sớm hành động và vẫn còn đang cứu hộ những người đang ở ngoài biển.”
“Mấy năm nay Hải Đô chưa gặp tai nạn lớn như vậy.

Tất cả đều là do bọn nhóc thối tha kia.

Nếu không phải tránh khỏi du thuyền của bọn họ, hai chiếc thuyền đã không va vào nhau.”
Người quản lý già của bến tàu lẩm bẩm với Cận Hải Dương.
Đó là một cảnh rối loạn khi họ đến.
Tất cả mọi người đã bắt đầu làm việc, các bác sĩ bận rộn cứu người, sở cứu hỏa và cảnh sát đều có mặt, họ làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình để cứu sống những người bị nạn.
Thẩm Lưu Bạch vừa tới hiện trường cũng không nhàn rỗi, trực tiếp đi cứu viện.
Mặc dù là cô là pháp y nhưng cô cũng đã học hết các khóa học về y học lâm sàng, sơ cứu và điều trị đơn giản thì không có vấn đề gì.

Ngược lại, Cận Hải Dương không thể can thiệp, công việc của anh là duy trì trật tự tại bến tàu số 9, đảm bảo tiến độ cứu viện và giúp cho công tác cứu viện diễn ra suôn sẻ.
Dù ai cũng dốc hết sức lực nhưng khi những thi thể được bọc trong túi đựng xác nằm gọn trên mép bến, những người có mặt vẫn không khỏi bàng hoàng.
Đã từng nhìn thấy người chết, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người chết như vậy, cảnh tượng như vậy cả đời cũng không thể nào quên được.
“Nghiêm trọng vậy sao?”
Cận Hải Dương nhíu mày thật chặt.
Trước khi đến, anh ấy đã nghe nói có một vụ đắm tàu ở vùng biển gần đó, nhưng thời tiết ở thành phố Hải Đô mấy ngày nay rất tốt, bình thường không có sóng to gió lớn nên không có nhiều nạn nhân như vậy.
“Hai con tàu va chạm trực diện.”
Cục trưởng đứng bên cạnh, trịnh trọng nói.
“Nghe nói đó là để tránh du thuyền của đám thanh niên tìm kiếm kích thích.

Đám công tử đó lái thuyền trong sương mù mà không mở đèn định vị, họ đi cạnh những chiếc thuyền khác, hai chiếc thuyền kia cũng vì tránh chiếc du thuyền này nên mới đụng nhau.”
“Chiếc du thuyền kia cũng không may, nó bị hai chiếc thuyền ép ở giữa, lập tức chìm xuống.”
Ba mươi chín người thiệt mạng và hơn 100 người bị thương trên ba con tàu, bốn trong số đó là từ du thuyền của thủ phạm.
Quá nhiều xác chết, một xe chở xác bình thường không đủ, cuối cùng, cảnh sát Hải Đô đã điều phối một chiếc xe tải chuyên chở phế liệu, chở tất cả các thi thể đến Trung Tâm Pháp Y.
Cận Hải Dương đang lái xe, nhưng Bùi Diệu lại ngồi ở ghế phụ.
Anh không ngừng quay đầu lại, mỗi lần nhìn thấy mấy cái túi đựng thi thể trên ghế lộ ra ngoài, sắc mặt Bùi Diệu càng ngày càng tái nhợt.
“Thật đáng sợ, đội trưởng anh nói lời nào đó đi.”
Trên xe đầy thi thể, đều là người chết, nhưng ngoài hai người bọn họ, tất cả đều im lặng, Bùi Diệu lấy ra một bao thuốc, trong lòng không khỏi lo lắng.
Bến tàu số 9 không xa cục cảnh sát và Trung Tâm Pháp Y, nhưng anh lại cảm thấy rằng đoạn đường ngắn ngủi hai mươi phút này sẽ không bao giờ kết thúc.

“Muốn nói cái gì?”
Cận Hải Dương liếc anh ta một cái, rồi ném chiếc bật lửa tinh xảo cho anh ta, nở nụ cười.
“Cái gì cũng được, đội trưởng, anh không sợ sao?”
Bùi Diệu cuối cùng cũng châm điếu thuốc, sau khi khói bay lên, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều.
“Cậu sợ cái gì? Cũng không phải tôi hại bọn họ.”
Cận Hải Dương giễu cợt nói.
“Oan có đầu, nợ có chủ, kẻ nào làm chuyện xấu tự nhiên sẽ bị trừng phạt.

Hơn nữa chuyện có là gì đâu.”
Anh dừng lại, mỉm cười như thể đang nhớ lại một điều gì đó thú vị.
“Khi ở Tây Bắc, chúng tôi có một khóa huấn luyện đặc biệt để rèn luyện lòng dũng cảm, cũng không có gì lạ chính là ngủ qua đêm trong nghĩa địa.”
Nghe những gì anh nói, Bùi Diệu thở dài một hơi.
“Người ta nói “Không phải là gia đình thì không vào chung một nhà”.

Đội trưởng, anh và giáo sư Thẩm đều không sợ cái này, không gì có thể khiến hai người sợ nữa.”
Cận Hải Dương cười, nhưng không nói gì.
Thẩm Lưu Bạch cái gì cũng không sợ.
Cô sợ máu còn sợ sấm sét, cởi bỏ lớp ngụy trang của giáo sư Thẩm, cô không khác gì một cô gái bình thường.
Nhưng anh sẽ không nói ra điều đó hay chia sẻ nó với những người khác.
Anh là một người có khát vọng chiếm hữu mãnh liệt, khi đã quyết tâm, anh sẽ giữ người đó dưới móng vuốt của mình, bảo vệ cô ấy trong lòng mình, không cho ai khác biết về cô ấy.
Sau khi tán gẫu cả một đoạn đường, chiếc xe thuận lợi đến Trung Tâm Pháp Y.
Do phòng khám nghiệm có hạn nên các thi thể phải đặt ở sân ngoài phòng khám nghiệm, lấp đầy hết không gian.
Người chết có già có trẻ, khuôn mặt hung ác hay bình tĩnh đều đại biểu cho sự biến mất đột ngột của sự sống, ảnh hưởng đến tinh thần của tất cả mọi người có mặt.
Không khí như đông cứng lại, một lúc lâu sau, mọi người mới nghe thấy chủ nhiệm trung tâm khàn giọng nói.

“Điều kiện có hạn, việc khám nghiệm tử thi sẽ được tiến hành bên ngoài càng sớm càng tốt.”
“Nếu phát hiện có thi thể bất thường thì mang nó đến phòng khám nghiệm tử thi, bây giờ chúng ta bắt đầu làm việc.”

Hầu hết những người đã chết đều là hành khách trên phà, hầu hết họ đều có thẻ căn cước trên người, điều này giúp công việc nhận dạng trở nên đơn giản hơn rất nhiều.
Chỉ có năm người không có chứng minh thư, bốn nam và một nữ.
Trong số những người nam đã chết, một người trong số họ mặc trang phục như thủy thủ, chết vì xuất huyết nội do có nhiều chỗ bị gãy xương do va chạm, xương sườn bị gãy đâm thủng lá lách khiến xuất huyết nên tử vong.
Ba người đàn ông còn lại chắc là ở trên du thuyền, tất cả đều mặc quần áo hợp thời trang, chỉ là cái chết còn đáng sợ hơn.
Cả ba người đều bị mảnh kính vỡ đâm vào da đầu, ngoại trừ việc xương sọ bị vỡ do tác động bên ngoài thì một người trong số họ còn bị gãy cổ, chỉ còn một mảnh thịt trên cổ.
Không có thương tích chết người nào được tìm thấy trên thi thể của người phụ nữ đã chết, chỉ có những bọt biển được tìm thấy ở miệng và mũi, về cơ bản có thể xác định là chết đuối.
“Cô giáo Thẩm, bên này đã xong.”
Lý Thành chỉ vào năm thi thể bên trái nói nhỏ, đưa báo cáo cho Thẩm Lưu Bạch.
Lý Thành vừa được chuyển thành nhân viên chính thức, với tư cách là cấp trên của anh ta, Thẩm Lưu Bạch sẽ ký tên vào báo cáo sau khi xem xét nếu không có sai sót nào.
Cô nhìn thoáng qua rồi cầm tờ báo cáo đi về phía năm thi thể, khi nhìn thấy thi thể nữ cuối cùng, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ kinh ngạc.
“Chuyện gì vậy? Có vấn đề gì sao?”
Nhìn thấy vẻ mặt của cô, tim Lý Thành đập nhanh hơn.
Nhưng ngay sau đó, anh nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch khẽ lắc đầu, quay mặt lại cười nói với anh.
“Lý Thành, đi gọi đội trưởng Cận đến đây.”.

Chương 82: 82: Người Chết Bí Ẩn

Nghe cô nói vậy, Lý Thành gãi sau đầu, có chút nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời mà đi gọi người.
Anh không nghĩ rằng lúc này hai người vẫn còn tâm tình mà tán tỉnh nhau.
Thẩm Lưu Bạch kêu đội trưởng đội Hình Sự đến xem thi thể, chắc là đã phát hiện ra vấn đề nào đó, nhất định có liên quan đến án hình sự.
“Tiểu Bạch? Có chuyện gì vậy?”
Cận Hải Dương nhanh chóng đến.
Việc ở bến tàu cơ bản đã hoàn thành, còn lại một số công việc tiếp theo cần hoàn thiện, cục cảnh sát quản lý trên đất hoàn toàn có khả năng hoàn thành một mình, những người đi hỗ trợ cũng quay về dần.
Thẩm Lưu Bạch nhìn thấy mồ hôi trên trán anh, biết anh cũng đang bận rộn, nên nhanh chóng chỉ vào thi thể trên mặt đất nói thẳng.
“Anh nhìn người này đi…”
Cận Hải Dương nghe xong liền nghiêng người, anh hơi nghi ngờ nhìn cô, sau khi chắc chắn cô đã khỏe hẳn, ánh mắt anh tự nhiên nhìn theo hướng ngón tay cô.
Vừa nhìn cũng không có gì nhưng sau đó lông mày của người đàn ông liền nhíu lại.

“Đây là…người phụ nữ chúng ta đã gặp ở cửa hàng tiện lợi?”
Anh không chắc hỏi lại.
Thi thể đã bị ngâm trong nước biển mấy tiếng đồng hồ, khuôn mặt của người chết sưng lên, cho dù Cận Hải Dương có khả năng ghi nhớ khuôn mặt lạ chỉ mới gặp một lần, nhưng anh cũng chỉ có thể phán đoán chứ không thể xác định chính xác được.
Nhưng may mắn là cô ấy ăn mặc rất đặc biệt, anh vẫn có thể nhận ra nhờ vào tạo hình đặc biệt và đường nét của cô, cô ấy chính là người xém đụng phải anh ở cửa hàng tiện lợi ngày hôm qua.

“Đã chết rồi à?”

Cận Hải Dương sờ cằm, trong mắt hiện lên một tia sáng.
“Có biết cô ấy là ai không?”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Cô ấy không có bất cứ giấy tờ gì để chứng minh danh tính, tất cả đồ đạc của cô ấy đều bị mất.

Hiện tại chưa thể xác định được thông tin cá nhân của cô ấy”.
Nghe cô nói, người đàn ông như chợt nghĩ ra điều gì, lấy ra vài tờ giấy trong túi, nhìn một lúc lâu rồi cất lại vào túi, tiếc nuối lắc đầu.
“Có thể chắc chắn cô ấy không ở trên tàu đánh cá.”
“Phà xuất phát từ đảo Thanh Sơn lúc 9 giờ tối qua.

Sau một đêm chạy thì lẽ ra 7 giờ 30 phút sáng nay phà đã đến bến phà Hải Đô.

Phà không dừng lại giữa hành trình...!“
“Nếu đó là người mà chúng ta nhìn thấy trong cửa hàng tiện lợi, thì cô ấy không phải là hành khách trên phà, vì vậy…khả năng duy nhất là du thuyền.”
Không cần nói, Thẩm Lưu Bạch cũng biết đây là phỏng đoán hợp lý nhất.
Cô vẫn còn nhớ hôm qua dường như cô ấy đã nói với nhân viên bán hàng rằng cô ấy cùng Tô thiếu đi du thuyền và nhờ cô bạn làm thế chỗ cho cô ấy, nếu chiếc du thuyền này là của “Tô thiếu” thì tất cả đều hợp lý.
“Tất cả những người trên du thuyền đang ở đâu?”
Cô quay lại nhìn Cận Hải Dương, trầm giọng hỏi:
“Ở cục cảnh sát.”
Người đàn ông trả lời rất ngắn gọn, tất nhiên là có cùng suy nghĩ với cô.
Anh nhún vai, khuôn mặt đẹp trai lộ rõ vẻ ác độc.
“39 mạng người, hai con tàu bị hư hại.”
“Sau khi gây ra sự việc lớn như vậy còn muốn dễ dàng rời đi sao, đúng là coi trời bằng vung?”
“Nhưng mà…”
Anh sờ cằm, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, giọng điệu đầy khó hiểu.
“Trên thuyền đúng là có một người đàn ông họ Tô, nhưng anh ta nói anh ta dẫn vị hôn thê đi chơi…”

“Người này chắc không phải là Tô thiếu.

Đi chơi với những người phụ nữ khác trước mặt vị hôn thê của mình, anh thấy khả năng này không lớn.”
“Chờ một chút anh sẽ hỏi những người này, em chờ tin của anh.”

Hai người chia nhau làm việc, Cận Hải Dương đi thẳng về phân cục Tân Hải.
Những phòng thẩm vấn đã có người, nam nữ được thẩm vấn riêng.
Tất cả đều từ chiếc du thuyền gây ra vụ tai nạn, sau vụ đắm tàu hồi sáng sớm, trên khuôn mặt đầy kiêu hãnh và liều lĩnh của họ chỉ còn lại niềm vui sướng được sống sót sau vụ tai nạn và sự sợ hãi.
Dù không sợ trời không sợ đất nhưng khi chính mình rơi xuống biển rộng thì chân tay luống cuống, chứng kiến bạn bè khóc lóc vùng vẫy, khi con tàu chìm xuống đáy biển, dù có lá gan lớn hơn cũng bị bị dọa sợ chết khiếp.
“Cậu họ Tô sao?”
Cận Hải Dương bước vào phòng thẩm vấn, ngồi xuống bàn, liếc mắt nhìn thanh niên trước mặt.
Anh ta khoảng hai mươi tuổi, tóc nhuộm màu xám khói thời thượng, một bên tai có đủ các lỗ lớn nhỏ để đeo khuyên, nhưng đôi khuyên tai anh ta đang đeo đã biến mất, có lẽ chúng đã bị mất trên biển.
Anh ta cúi đầu, thân hình không gầy vẫn còn đang run rẩy, hiển nhiên là rất sợ hãi.
“Tên đầy đủ là gì?”
Nghe anh hỏi, thanh niên ngẩng đầu liếc anh một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu, ngón tay vặn vẹo, trầm giọng đáp.
“Tô Bồi Hằng.”
“Đang làm việc gì?”
Cận Hải Dương ra hiệu cho cảnh sát bên cạnh bắt đầu ghi hình, trong khi anh lười biếng ngả người ra thành ghế phía sau, giọng điệu có chút thờ ơ.
Nếu Tô Bồi Hằng có can đảm ngẩng đầu nhìn anh, anh ta sẽ thấy ngay ánh mắt của cảnh sát kia còn bất thường hơn nhiều so với giọng nói của anh ta.
“Không có việc làm.”
Người thanh niên lắp bắp.
“Không có việc làm mà có du thuyền để lái à? Gia đình cho sao?”
Nghe anh hỏi, Tô Bồi Hằng lập tức lắc đầu.
“Không không không.

Du thuyền không phải của tôi, là, là, là của họ hàng của tôi.

Tôi chỉ mượn lái cho vui thôi.”
Cận Hải Dương hơi nhướng mày, lấy trong túi ra một điếu thuốc, không đưa vào miệng, vừa chơi vừa lười biếng hỏi.
“Họ hàng của cậu? Là ai?”
“Tôi biết một số người có du thuyền ở Hải Đô, nhưng chưa bao giờ nghe nói có người nào họ Tô.”
“Không phải họ hàng của tôi, là con của chị gái tôi, tên là Tống Thành Mân.”
Tống Thành Mân?
Người đàn ông bĩu môi, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ khinh thường.
“Tống Thành Mân có phải là anh trai của cậu không? Cậu là người của nhà họ Tô Bàn Khê sao? Cậu là Tô đại hay Tô nhị?”
Nghe anh ta chỉ ra chính xác gốc gác của mình, Tô Bồi Hằng lập tức ngẩng đầu, sự kinh ngạc hiện trên khuôn mặt tái nhợt.
Nhưng anh vẫn đã thành thật trả lời.
“Tôi là Tô nhị, tôi còn có một người anh trai.”
Cận Hải Dương gật đầu, nụ cười trên mặt càng thêm sâu, nhìn Tô Bồi Hằng giống như đang nhìn một tên ngốc.
Không phải là anh xem thường người khác, mà chuyện trong nhà họ Tô quả thật có thể so sánh với tiểu thuyết, đầy kịch tính và cẩu huyết, mỗi khi có chuyện đều nhanh chóng bị truyền đi trong giới thượng lưu Hải Đô, là chủ đề xã giao của những buổi yến tiệc.
Nếu bạn mới đến mà không biết phải bắt chuyện thế nào?
Hãy đi đọc tiểu sử gia tộc nhà họ Tô trước, đảm bảo bạn có thể cùng người khác có chủ đề chung để nói chuyện..

Chương 83: 83: Chuyện Cẩu Huyết Ở Nhà Họ Tô

Bàn Khê nhà họ Tô, là công ty bất động sản thành lập sớm nhất ở Hải Đô, được coi là công ty phát triển lớn mạnh nhất trong những năm đầu khi mới thành lập.

Quảng trường Bàn Khê, công viên Bàn Khê, trung tâm thương mại Bàn Khê, những địa danh quen thuộc với Hải Đô xưa đều là công trình đáng tự hào của Tô Hữu Quý, người đứng đầu nhà họ Tô.

Có thể nói, nhà họ Tô phát triển cùng với Hải Đô.

Tuy nhiên, huy hoàng ngày trước đã trở thành dĩ vãng, bây giờ Bàn Khê nhà họ Tô, cùng lắm chỉ là một nhà giàu có ở Hải Đô, cũng không còn cảnh tượng như trước nữa.

Sự suy tàn của nhà họ Tô không phải không có nguyên nhân.

Những năm gần đâ, thị trường bất động sản tăng nhanh, đặc biệt là vị trí địa lý đặc thù và và sự phát triển kinh tế ở Hải Đô, tiền đầu tư được rót vào nhiều như nấm mọc lên sau cơn mưa, điều này nhanh chóng làm giảm lợi nhuận của ngành bất động sản.

Nhưng đây chỉ là một lý do khách quan.

Nguyên nhân chính nhất là sự tranh đấu nội bộ trong nhà họ Tô rất nghiêm trọng.

Từ năm ngoái, sức khỏe của Tô Hữu Quý, người đứng đầu nhà họ Tô, đã xuống dốc trầm trọng, quyền kiểm soát của ông ta đối với gia tộc cũng bị

thu hẹp lại, mâu thuẫn gia tộc dâng cao cuối cùng cũng mất kiểm soát.

Theo ý của Tô Hữu Quý, giang sơn do ông dựng nên đương nhiên là muốn để lại cho con trai của mình.

Dù xa quê đã nhiều năm nhưng tư tưởng trọng nam khinh nữ của quê hương vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến ông, người phụ nữ có thể ngồi trên trên vị trí bà Tô chính là người đã sinh được hai đứa con trai cho ông ấy.

Tô Hữu Quý suy nghĩ rất tốt, nhưng hai đứa con trai cũng không thua kém gì, đều là người nghiện làng giải trí, ai cũng có thể kế thừa cơ nghiệp của gia tộc.

Một người lập chí muốn trở thành đạo diễn vĩ đại, nhà họ Tô đã đầu tư biết bao nhiêu tiền vào, không biết gì là thất bại, nhưng không lời một đồng nào.

Người còn lại thì quyết tâm ngủ với các người đẹp trên đời, lập công ty môi giới chuyên săn mỹ nhân, hết tiền lại về nhà đòi.

Công việc của nhà họ Tô như thế nào, hai anh em đó đều không quan tâm.

Tệ hơn là trước khi có hai người con trai không ra gì, ông ấy còn có một cô con gái đặc biệt mạnh mẽ.

Tô Ngọc Phân, đại tiểu thư của nhà họ Tô, hơn hai em trai của cô hơn hai mươi tuổi, cô ấy vốn là con gái lớn của người vợ cũ của Tô Hữu Quý, là người cùng quê với ông ta.

Tô Hữu Quý ly hôn vợ cũ sau khi có được hũ vàng đầu tiên, cũng không thiếu chi phí sinh hoạt của vợ cũ và con gái.

Sự nghiệp của Tô Hữu Quý càng ngày càng thăng tiến, phụ nữ cũng theo đó bám vào ông, tiếc rằng ông ấy không có duyên con cháu, nhiều năm không có con nên ông ta đã nuôi người phụ nữ này như một đứa con trai.

Tô đại tiểu thư rất hiếu thắng lại có ba nâng đỡ, tốt nghiệp tại một trường

nổi tiếng, gia nhập công ty, nhanh chóng thể hiện tài năng.

Khi mọi việc đang tốt đẹp thì một trong những người tình của Tô Hữu Quý đột nhiên có thai, mười tháng sau sinh ra một bé trai, đặt tên là Tô Bồi Nghiệp, con trai cả của nhà họ Tô.

Tô Hữu Quý vui mừng khôn xiết, lập tức cưới người phụ nữ này, cho bà ấy làm bà Tô hợp pháp, con trai của bà ấy cũng được nuôi dưỡng làm người thừa kế tương lai của công ty.

Quyết định như vậy đương nhiên ảnh hưởng đến Tô đại tiểu thư.

Khi đó cô ấy đã có gia đình và sinh con, cậu con trai lớn hơn em trai cùng cha khác mẹ vài tháng khiến mặt cô rất khó coi.

Nhưng điều khiến cô khó chịu hơn cả chính là việc ba cô đột ngột thay đổi thái độ, sau bữa tiệc đầy tháng của Tô Bồi Nghiệp, Tô Hữu Quý nóng lòng muốn trò chuyện với cô con gái, ngỏ ý muốn cô cố gắng làm việc xây dựng công ty, sau này hỗ trợ việc kinh doanh của em trai,…
Tô Ngọc Phân ban đầu có chút không phục, nỗ lực của cô ở công ty ai cũng thấy rõ, giờ lại phải cố gắng cho một đứa bé vừa tròn một tháng tuổi, cô không thể nuốt trôi cục tức này.

Tuy nhiên, Tô Hữu Quý cũng không phải là người hiền lành gì, nhiều lần chèn ép Tô đại tiểu thư, ép con gái cúi đầu, phải tuân theo yêu cầu, tiếp tục làm việc không mệt mỏi trong công ty, còn để con trai mình đi học và chơi đùa cùng với em trai, bấy giờ mới có thể lấy được lòng tin của Tô Hữu Quý.

Con trai của cô ấy là Tống Thành Mân, chính là họ hàng mà Tô Bồi Hằng nói tới, sau hơn 20 năm, ba người con của nhà họ Tô và nhà họ Tống đã trưởng thành, tình thế lại đảo lộn bất ngờ.

So với hai người chú không thành công, Tống Thành Mân có thể nói là một tài năng trẻ, khi còn học đại học đã mở công ty riêng, công việc làm ăn phát đạt, cũng có thể xem là một phú nhị đại ở Hải Đô, có được chút danh tiếng.

Cận Hải Dương đã gặp Tống Thành Mân.

Anh không đánh giá cao người này lắm, tuy rằng thông minh, nhưng theo năng lực cá nhân mà nói, chưa thể làm được chuyện lớn như vậy.

Hoặc giả có ai đó đang ở phía sau chỉ dẫn, hoặc anh ta đã kiếm tiền bằng cách nào đó.

Không phải anh nghĩ nhiều, nhưng trong ba đứa trẻ lớn lên cùng nhau, hai đều không có "con đường đúng đắn", hiển nhiên không phải là người còn lại sẽ thành tài sao?
Tuy nhiên, hai người còn lại không những không có ý kiến gì mà còn rất thân thiết với "cháu trai" đầy triển vọng này, không biết Tô Hữu Quý biết chuyện có tức giận không?

"Cậu lái du thuyền à?"
Nghĩ tới đây, Cận Hải Dương mỉa mai, tuy nhiên cũng không quên trách nhiệm của mình, vừa lật xem tài liệu vừa hỏi.

"Là tôi"
"Tại sao cậu lại lái, cậu sử dụng mai thúy à?"
Nghe anh hỏi điều này, Tô Bồi Hằng lại lập tức cúi đầu, lắp bắp.

"Dùng một chút thôi.

"
"Lấy mai thúy từ đâu?"
"Do một người bạn cho, anh ta đã mang lên thuyền và chia cho chúng tôi.

"
"Trên thuyền có bao nhiêu người? Tất cả đều dùng mai thúy sao?"
Hỏi đến đây, Tô Bồi Hằng liền ngập ngừng.

Tác dụng của thuốc và nỗi sợ khiến não anh ta phản ứng rất chậm, phải mất một thời gian dài mới đếm được số người đi cùng mình.

"Tổng cộng là 9 người.

”
“9 người?”
Cận Hải Dương nhướng mày.

“Cậu có chắc là mình không nhớ lầm không?”
Nghe anh hỏi, Tô Bồi Hằng lập tức cúi đầu tính toán lại một lần nữa, sau đó gật đầu khẳng định.

“Đúng rồi.

”
Khi nói, anh ta kể tên từng người bạn của mình ra.

“Đại Phi, Sấu Hầu, A Đường, Hoàng Trường Canh, tôi, Tiểu Mật, Giai Giai, Bối Bối, Lão Cửu”
“Đại Phi, Sấu Hầu và Lão Cửu đi rồi, đều là lỗi của tôi.

”
Trong khi nói chuyện, Tô Bồi Hằng bắt đầu khóc.

Tuy là một chàng trai ham vui nhưng anh ta không phải là người vô tâm, cái chết đáng tiếc của những người bạn là do sai lầm của anh, là một đòn chí mạng đối với anh ta.

“Đại Phi, Sấu Hầu và Lão Cửu đều là đàn ông?”
Cận Hải Dương sờ cằm, bút trong tay vô thức viết tên trên giấy.

Tô Bồi Hằng gật đầu.

Ba cô gái trên thuyền đều xuất thân từ gia đình tốt, thấy bọn họ trên thuyền chơi lớn quá thì đều trốn trong phòng, chỉ còn lại Vương Bối Bối, hôn thê của của Tô Bồi Hằng, đánh liều chơi theo họ đến cuối cùng.

Tô Bồi Hằng vò đầu bứt tóc như tổ chim, ngơ ngác nhìn.

Anh không biết số người liên quan gì đến vụ đắm tàu, tại sao cảnh sát lại hỏi anh câu hỏi này.

.

Chương 84: 84: Thi Thể Đột Nhiên Xuất Hiện

Nếu tất cả những người chết trên du thuyền đều là đàn ông, thì có chuyện không đúng rồi.
Người phụ nữ đã chết đến từ đâu?
Cô ấy là ai?
Lên thuyền thế nào?
Vì sao lại chết?
Nếu cô thật sự là người mà anh và Thẩm Lưu Bạch gặp ở cửa hàng tiện lợi, thì có khả năng cô ấy xảy ra chuyện ngoài biển hay trên du thuyền.
Nhưng bây giờ Tô Bồi Hằng đã phủ nhận sự tồn tại của người này, trong lòng anh ta có điều che giấu, hay còn có bí mật nào khác?
“Đại Thượng, cậu tới phòng thẩm vấn số 3 đi, tôi có chuyện muốn cậu kiểm tra.”
Sau khi giao việc cho Cao Đại Thượng, đội trưởng Cận rời khỏi phòng thẩm vấn.
Sự việc bắt đầu phát triển theo một hướng kỳ lạ.
Vốn tưởng rằng đó chỉ là một tai nạn đắm tàu, nhưng bây giờ đột nhiên có biến cố bất ngờ, khiến toàn bộ vụ án càng thêm rắc rối
Đứng một mình trước cửa sổ trên hành lang, anh cẩn thận nhớ lại những tình tiết của vụ án, không ngừng suy nghĩ từng khả năng có thể xảy ra.
Nhưng cho dù anh ta có giả định như thế nào đi chăng nữa, thì toàn bộ sự việc giống như còn thiếu một mảnh ghép, luôn có một số mảnh không thể ghép lại với nhau, thật khó để giải thích cho điều đó.
“Đội trưởng, tôi đã hỏi hết rồi, sáu người sống sót trên du thuyền đều nói giống như lời Tô Bồi Hằng.”
Cao Đại Thượng đi đến bên cạnh, trầm giọng nói.
“Tôi cũng đã kiểm tra danh sách hành khách của ba con tàu, nếu những người trên du thuyền nói sự thật, thì đúng là đã có thêm một người chết.”
Thêm một người chết?

Vậy thi thể phụ nữ đột nhiên xuất hiện này từ đâu đến, tại sao lại xuất hiện tại vùng biển nơi xảy ra vụ việc, còn được lực lượng cứu hộ vớt lên?
Nếu ai đó trên một trong ba chiếc thuyền này cố tình ném xác, thì chắc chắn sẽ có thời gian và địa điểm chính xác.
Điều này tất nhiên là không thể.
Cận Hải Dương cau mày, nhanh chóng bác bỏ kết luận nực cười này.
Kết quả xét nghiệm nước tiểu của những người trên du thuyền đều cho kết quả dương tính, cho thấy họ đều uống mai thúy vào thời điểm xảy ra vụ việc, đầu óc hỗn loạn sao có thể tính toán thời gian chính xác như vậy, phải là người ở trên hai chiếc thuyền kia mới có thể làm như vậy.
Nhưng cũng không đúng.
Cả thuyền đánh cá và phà đều khởi hành từ đảo Thanh Sơn trước đó một ngày, đêm qua anh và Thẩm Lưu Bạch cùng nhìn thấy người chết đó, điều này không đúng về mặt thời gian.
“Những người trên du thuyền được cứu thế nào?”
Cận Hải Dương im lặng một hồi, sau đó đột nhiên hỏi.
Cao Đại Thượng đi theo anh đã lâu, hầu như hiểu ngay ý của anh, liền trả lời.
“Phải mất khoảng 45 phút kể từ khi ba chiếc thuyền phát ra tín hiệu cứu nạn, các thuyền cứu hộ mới đến khu vực xảy ra tai nạn.

Bấy giờ, đã có một số lượng lớn hành khách rơi xuống nước”.
“May mắn là công tác thoát hiểm trên phà được thực hiện tốt.

Ngoại trừ một số ít hành khách bị rơi xuống nước vì sự va chạm, hầu hết còn lại đều ở trên thuyền cứu sinh.”
“Thiệt hại của du thuyền tương đối nghiêm trọng.

Nó bị chìm sau mười lăm phút, tất cả mọi người trên thuyền đều rơi xuống nước.

Ngoại trừ ba người thiệt mạng, những người còn lại lần lượt được thuyền cứu hộ cứu.”
“Lần lượt?”
Người đàn ông suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn cấp dưới bên cạnh, cau mày hỏi.

“Bọn họ lần lượt được cứu lên vậy có cơ hội thông đồng khớp khẩu cung không?” Nghe anh hỏi, Cao Đại Thượng lập tức lắc đầu.
“Tôi không thể nói hoàn toàn không, nhưng thật sự không có nhiều cơ hội.”
Anh dừng lại, sắp xếp các suy nghĩ của mình, sau đó tiếp tục nói.
“Hầu hết khi được cứu họ đều bất tỉnh.

Ba cô gái miễn cưỡng có thể nói được tên mình, ba thanh niên kia thì gần như không nói được.

Chúng tôi đã kiểm tra chất gây nghiện trong người họ, tất cả đều đã dùng mai thúy liều lượng cao, hơn nữa sáu người phân tán trên năm chiếc thuyền nên vốn không có cơ hội khớp khẩu cung.

“
“Nói cách khác, họ đều nói không có người chết mặc áo đỏ trên thuyền?”
“Vâng, tất cả những người sống sót trên du thuyền cho biết chỉ có chín người trên thuyền.”
Người đàn ông gật đầu.
Anh dựa lưng vào tường hành lang, hơi ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ đối diện, như đang tự nói chuyện với chính mình.
“Vậy người chết này đến từ đâu?”
“Đi, chúng ta đến Trung Tâm Pháp Y xem thử.”
Cận Hải Dương liếc nhìn Cao Đại Thượng, thẳng người đi về phía Trung Tâm Pháp Y bên cạnh.
“Một thi thể không xác định đã được tìm thấy, không tìm được nguyên nhân tử vong hợp lý.

Tám mươi phần trăm sẽ trở thành một vụ án hình sự.”
Thẩm Lưu Bạch đang đứng ở giải phẫu số 2, trên bàn giải phẫu chính là cô gái thần bí.
Cô cũng mới biết rằng nguồn gốc của thi thể có điều gì đó không ổn, vì không có cách nào xác định được danh tính, nên cũng có một dấu hỏi về nguyên nhân cái chết của cô ấy, phải bắt đầu khám nghiệm tử thi thêm.
“Thi thể là nữ, cao 161 cm, tóc được nhuộm nâu, tóc gốc màu đen, dài khoảng 60 cm, uốn xoăn.”
“Có 30 cái răng, trong đó có 3 cái răng sâu, còn lại cơ bản đều ngay ngắn, mặc chiếc đầm lệch vai màu đỏ, nhãn hiệu Chanel.

Bên dưới mặc chiếc quần lót ren đen, bên vai phải có hình xăm hoa hồng.”
Trên bàn giải phẫu, Thẩm Lưu Bạch cẩn thận xem xét mặt mũi của thi thể, Lý Thành đi theo sau cô nhanh chóng ghi chép lại.
“Giáo sư Thẩm, thi thể này chết ngày hôm nay sao? Hơi bị bốc mùi quá rồi.”
Lý Thành thấy Thẩm Lưu Bạch dừng công việc, không khỏi cảm thán.
Khi nhìn thấy thi thể vào buổi sáng, anh thực sự sửng sốt.
Không tính những cái khác, chỉ riêng mức độ sưng phồng và thối rữa đã tồi tệ hơn nhiều so với những thi thể khác.

Có thể phồng lên như thế này trong vài giờ.
Những gì anh ta nói chính là điều mà Thẩm Lưu Bạch đã nghi ngờ.
Ngoài các yếu tố khác, theo quan điểm của kpháp y, thời điểm tử vong của thi thể này không phải là sáng nay, ít nhất là một ngày trước đó.
Tuy nhiên, điều khiến cô bối rối chính là cảnh tượng ở cửa hàng tiện lợi đêm qua, cô cảm thấy mình không nhầm, bản năng tin rằng xác chết trước mặt mình chính là cô gái mặc đồ đỏ mà cô đã gặp hôm qua.
Nếu cô ấy chết trước một ngày, thì hôm qua cô và Cận Hải Dương nhìn thấy gì?
Ma sao?
Không phải trùng hợp như vậy, hai người trông giống hệt nhau, ăn mặc giống nhau lại được cô ấy bắt gặp.
Cô lặng lẽ mỉm cười, nhanh chóng sắp xếp những suy nghĩ rải rác của mình, tập trung vào những vấn đề chính yếu.
Không bao lâu, cô đã có một khám phá mới.
“Có bốn vết sẹo cũ trên đùi trong bên trái của thi thể, thẳng và dài 3 cm.”
“Bốn vết… Nhiều vậy?!”
Lý Thành kinh ngạc dừng bút.
Tôi nhìn thấy bốn vết sẹo ngay ngắn ở mặt trong của đùi phải của xác chết, mỗi vết sẹo đều có cùng góc độ và chiều dài, các vết sẹo hình thành gần như giống hệt nhau, rõ ràng là lực của dao rất chính xác.
“Không giống như người khác cắt.”
Anh nghiêng người quan sát một lúc rồi đưa ra kết luận.
Thẩm Lưu Bạch liếc anh tán thành, hiển nhiên là đồng ý với nhận định của anh..

Chương 85: 85: Vợ Chưa Cưới

Cận Hải Dương vừa đi vào, đúng lúc nghe được kết luận của Lý Thành, lập tức nhướng mày hứng thú.
“Tự mình cắt sao?”
“Đó là tự bản thân cô ấy làm hay do sử dụng ma túy?”
Nghe câu hỏi của anh, Thẩm Lưu Bạch khẽ lắc đầu.
Cô cắt một ít tóc, móng tay và một ít da của người chết, cẩn thận cho vào một chiếc túi kín rồi nghiêm túc nói.
“Hiện vẫn chưa rõ ràng, phải chờ chúng tôi kiểm tra mới có thể đưa ra kết luận.”
Khi Cận Hải Dương tìm hiểu, giáo sư Thẩm là loại pháp y không được yêu thích nhất, chỉ nói chuyện dựa vào chứng cứ, một câu cũng không nói thêm, càng không bao giờ đưa ra những suy đoán vô căn cứ.
Về cơ bản là không thể nhận được những câu trả lời chủ quan từ miệng của cô.
Thi thể nữ xuất hiện một cách bí ẩn này sẽ không đến nỗi khiến mọi người bất ngờ.

Cận Hải Dương đã sắp xếp cho Bùi Diệu và Vương Dật đến cửa hàng tiện lợi mà anh và Thẩm Lưu Bạch ghé hôm qua, đồng thời đưa nhân viên trực đêm hôm qua đến nhờ cô ấy nhận dạng thi thể.
Sau khi Thẩm Lưu Bạch khám nghiệm sơ bộ xong, anh sẽ dẫn theo vài người lên du thuyền xem có thể tìm ra thêm manh mối nào khác không.
Tóm lại, phòng giải phẫu là bước đệm thôi.
Trong anh âm thầm tính toán, Thẩm Lưu Bạch không hay biết gì.
Mọi sự chú ý của cô đều đổ dồn vào thi thể trước mặt, cô nhìn từ đầu đến chân, càng nhìn càng nhíu mày.
Quần áo rách nát của cái xác bị cắt ra, thứ phơi bày trên bàn giải phẫu là một cái xác đầy vết thương.

Phần bụng của tử thi có ba vết thương hở, miệng vết thương rất sâu, gan gần như bị xé toạc, một phần ruột non lộ ra bên ngoài cơ thể.

Trên mắt cá của thi thể có một vết sẹo lâu năm, bề mặt da tổn thương tương đối nghiêm trọng, như là dùng thứ gì đó treo ngược lên tạo thành.
“Đây là…bị chém chết sao?”
Cận Hải Dương nhìn thi thể người phụ nữ với những vết thương khủng khiếp trước mặt, vừa sờ cằm vừa đoán.
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Không, người chết đã chết đuối, hai vết thương này chắc là do chuyển động quay của cánh quạt tạo thành.”
“Khi cánh quạt quay ở tốc độ cao, vết thương tạo ra thường có tình trạng giống nhau, mặt trong vết thương chủ yếu là hình vòng cung, nó được sắp xếp song song với sự dịch chuyển của vật thể, thời gian như nhau, giống như bị chém bằng dao.”
Cô chỉ vào vết thương trên thi thể, ra hiệu cho Cận Hải Dương, Lý Thành và những người khác nhìn sang, bình tĩnh nói.
“Nhìn đi, đây là một vết thương điển hình ở cổ tay, nguyên nhân là do lưỡi dao cắt theo hướng vuông góc hoặc gần như vuông góc, bề ngoài giống với vết thương do vũ khí sắc bén gây ra, chủ yếu là hình vòng cung, bề mặt vết thương rất dài, đy vết thương từ trung tâm sẽ cạn dần về phía trước.”
“Tuy nhiên, những vết thương này được hình thành sau khi chết, không phải là nguyên nhân tử vong chính”.
“Với lại, người nhà của người chết vẫn chưa xuất hiện.

Theo quy định, chúng tôi không thể khám nghiệm tử thi thêm.

Cái chết này không đơn giản.

Tôi đề nghị các anh nhanh chóng xác định danh tính và liên hệ ngay với người nhà nạn nhân để có thể tiến hành khám nghiệm tử thi.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Về mặt chuyên môn, Thẩm Lưu Bạch là một người đặc biệt đáng tin cậy, nếu cô nói thi thể có vấn đề thì anh cũng phải quan tâm nhiều hơn.
“Anh đã cử người đến cửa hàng tiện lợi, lát nữa người trên du thuyền sẽ đến nhận dạng.

Sẽ nhanh chóng có kết quả thôi.”
Đội trưởng Cận không nói dối, mười lăm phút sau, Tô Bồi Hằng được đưa vào phòng giải phẫu số 2 của Trung Tâm Pháp Y.
Khoảnh khắc nhìn thấy thi thể nữ nằm trên bàn giải phẫu, vẻ mặt anh ta từ kinh ngạc sau đó chuyển sang nghi ngờ.
Người đàn ông cảm thấy thích thú trước biểu hiện mâu thuẫn của anh ta.
“Gật đầu rồi lắc đầu, cậu muốn nói cái gì?”
Anh hỏi với sự mỉa mai.
Tô Bồi Hằng xấu hổ cười, không quên hiện tại mình đang ở đâu, vội vàng giải thích.
“Ý tôi là tôi biết người phụ nữ này, nhưng cô ấy không phải là người cùng lên thuyền với chúng tôi!”
“Ồ? Cậu biết cô ấy? Lai lịch của cô ấy thế nào?”
Tô Bồi Hằng do dự, vẻ mặt tái nhợt lộ ra vẻ xấu hổ.
“Cô ấy tên là Văn Nguyên Hinh.

Đúng.

Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi”
“Phốc.”
Lý Thành không nhịn được bật cười, anh nhìn anh chàng sành điệu trước mặt với bộ dạng ngốc nghếch, vẻ mặt kỳ quái hỏi.
“Không phải anh nói Vương Bối Bối là vợ chưa cưới của anh sao? Tại sao lại trở thành Văn Nguyên Hinh rồi? Anh có bao người vợ chưa cưới vậy? Đất nước chúng ta theo chế độ một vợ một chồng đó.”
Nghe anh hỏi như vậy, sắc mặt Tô Bồi Hằng càng xấu.
Anh ta do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra sự thật.
“Vương Bối Bối là vị hôn thê cũ của tôi, cả hai chúng tôi lớn lên cùng nhau, chúng tôi đều muốn kết hôn.”
“Nhưng do ba tôi.

Ba tôi không thích gia đình Bối Bối.

Ông ấy nghĩ rằng gia đình cô ấy chỉ mở nhà hàng, không thể giúp cho tôi, vì vậy ông ấy đã sắp đặt cho tôi kết hôn với con gái nhà họ Văn.”
“Tôi và Văn Nguyên Hinh không quen biết nhau, tôi cũng không muốn

cưới cô ấy.

Nhưng ba tôi nói, nếu tôi không nghe theo sự sắp xếp của ông ấy, tôi sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, đóng băng tài chính của tôi, tôi đành phải nghe theo ông ấy chia tay với Bối Bối."
"Thật ra, lần này là chuyến đi chia tay của tôi và Bối Bối.

Nếu anh không tin có thể hỏi bạn của tôi, bạn tôi đều biết chuyện này."
Anh ta thành khẩn nói, cũng không giống như đang nói dối, cuối cùng xúc động nước mắt rưng rưng, nhìn qua có chút xót xa.

"Năng lực để lấy được người mình thích cậu cũng không có thì có gì mà khóc? Tôi nghĩ người khóc phải là vị hôn thê cũ của cậu mới đúng."
Cận Hải Dương mỉa mai, lạnh lùng nói.
Anh là đại thiếu gia cao cấp trong giới, đã từng chứng kiến rất nhiều cuộc hôn nhân thương mại của các đại gia đình, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một kẻ vô dụng chấp nhận nhượng bộ vì không có tiền tiêu.
Anh biết nhà họ Văn sở hữu một chuỗi siêu thị lớn, cũng có tiếng ở Hải Đô.
Mặc dù anh đã không lăn lộn trong giới lâu rồi, nhưng những thông tin mà anh nên biết vẫn rất rõ, luôn có người bên cạnh kể cho anh nghe những tin đồn trong giới này.
Nhà họ Tô đã đến mức phải bán hôn nhân của con trai mình để tồn tại sao?
"Cậu nói đây là Văn Nguyên Hinh hả, làm sao chứng minh?"
Anh hỏi.
Làm thế nào để chứng minh?
Trên mặt Tô Bồi Hằng lộ ra vẻ nghi ngờ.
Thật ra anh cũng không quen Văn Nguyên Hinh, mới gặp hai lần ở tiệc rượu, cũng chỉ có ấn tượng sơ thôi.
Anh nghĩ chỉ cảm thấy giống nhau thôi, làm sao anh có thể chứng minh được?
Không biết có phải tác dụng của thuốc giảm bớt hay không mà đại não của Tô Bồi Hằng bỗng trở nên linh hoạt, anh vội vàng nói.
"Anh đi hỏi nhà họ Văn đi?"
"Nhà họ Văn gia có một đứa con gái là Văn Nguyên Hinh, nếu cô ấy mất tích, họ nhất định sẽ báo cảnh sát để tìm người, nói không chừng mọi người đã nhận được báo án mất tích rồi!"
"Nếu anh không tin những gì tôi nói, vậy thì hãy để người nhà cô ấy đến

nhận dạng đi! Họ sẽ không nhận sai đâu!”.

Chương 86: 86: Không Xác Định Được Danh Tính

Nghe những lời hùng hồn mà anh ta nói, những người có mặt cũng tin được một ít.
Cận Hải Dương gật đầu, yêu cầu các cảnh sát đi cùng đưa Tô Bồi Hằng trở lại phòng thẩm vấn, sau đó nói nhỏ điều gì đó với Cao Đại Thượng bên cạnh.
Không lâu sau, chỉ còn lại hai người Thẩm Lưu Bạch và Cận Hải Dương cùng một thi thể bị bỏ lại trong phòng khám nghiệm tử thi.
“Anh có nghĩ đây là người phụ nữ mà chúng ta đã nhìn thấy đêm qua không?”
Nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch lại tập trung chú ý vào thi thể trên bàn giải phẫu, người đàn ông bên cạnh có chút bất đắc dĩ, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của đối phương, câu nói đùa sắp nói lại bị nuốt xuống, anh chuyển sang một chủ đề nghiêm túc hơn.
“Anh chỉ có thể nói trông họ rất giống nhau, nhưng chúng ta không thu thập DNA của người chết vào thời điểm đó, vì vậy không thể xác nhận danh tính của cô ấy trong thời điểm hiện tại.”
Thẩm Lưu Bạch bật đèn lên, khuôn mặt thanh tú tràn đầy nghiêm túc.
Theo trí nhớ của cô,thi thể trước mặt cô quả thật giống một người phụ nữ ở cửa hàng tiện lợi, nhưng từ tình trạng của thi thể, kết luận này trở nên hơi hoang đường.
Ngực và bụng của thi thể hơi phồng lên, khuôn mặt cũng sưng lên vì bị ngâm nước, tuy rằng có thể nhìn thấy giống với dáng vẻ khi còn sống nhưng khuôn mặt đã bắt đầu có xu hướng biến dạng.

Lớp da trên thi thể vẫn còn nguyện vẹn, da tay chân chưa có dấu hiệu bong tróc, tóc và răng vẫn còn chắc, từ những đặc điểm này cho thấy thời gian tử vong vẫn chưa lâu.
Tuy nhiên, đây chắc chắn không phải là đặc điểm của thi thể mới chết vài

tiếng.
“Tôi đã hỏi lực lượng cứu hộ tại hiện trường, họ nói khi đến thi thể đã nổi lên trên mặt nước.

Mặc dù gần đây, nhiệt độ tương đối cao, nhưng thi thể này phải mất một ngày mới có thể nổi lên trên mặt nước.

Theo suy đoán của tôi, thời gian chết của người này phải từ 24 giờ đến 36 giờ.

Nếu suy luận của tôi chính xác thì cô gái đã chết này không thể nào lại cô gái mà chúng ta thấy hôm qua.”.

Truyện Hệ Thống
Giáo sư Thẩm nói rất nghiêm túc.
“Cho nên, tôi rất tin những gì Tô Bồi Hằng nói.

Có lẽ chúng ta chỉ gặp một người giống như Văn Nguyên Hinh, nếu không, người đã chết một ngày trước làm sao có thể xuất hiện trong cửa hàng tiện lợi?”
Nghe cô nói vậy Cận Hải Dương cũng gật đầu.
“Anh đã tìm người liên hệ với nhà họ Văn, cũng đã tìm được nhân viên cửa hàng tiện lợi hôm qua, đến lúc đó sẽ để cô ấy nhận dạng.”
“Anh luôn nghĩ điều này thật kỳ lạ.

Sao có thể trùng hợp đến mức hai người trông giống nhau, thậm chí còn ăn mặc giống nhau đến như vậy, trên đời thật sự có chuyện kỳ lạ như vậy sao?”
Trong khi hai người đang nói chuyện, Bùi Diệu đã bước vào cùng một cô gái có dáng vẻ đang lo lắng.
Nhìn thấy ánh mắt của mọi người đang tập trung vào mình, cô gái sợ hãi lùi lại nửa bước, nhưng cuối cùng cô vẫn bước vào phòng khám nghiệm tử thi.
Đó là nhân viên cửa hàng tiện lợi mà họ đã gặp hôm qua.
Người bên kia cũng nhận ra Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch, khẽ gật đầu với họ với vẻ mặt kinh ngạc.
“Xin chào anh cảnh sát, tôi tên là Vương Manh Manh.”

Cô gái nhỏ giọng nói, mắt nhìn xuống đất không dám nhìn cái xác trên bàn giải phẫu, cô cảm thấy hôm nay mình thật sự xui xẻo.
Cô đã kiệt sức sau hai ca trực đêm liên tục.

Sáng sớm hôm nay cảnh sát đến cửa hàng, nói rằng cần cô hợp tác một số việc.

Cô cảm thấy điềm xấu rối, hỏi một lúc lâu mới biết bạn cùng phòng của cô Vu Mỹ Ny đã xảy ra chuyện.
“Đã chết? Làm sao có thể! Mấy tiếng trước cô ấy còn nhờ tôi trực ca thay mà!”
Vẻ mặt Vương Manh Manh đầy kinh ngạc, nhưng khi đến Trung Tâm Pháp Y, nhìn thấy đôi nam nữ đặc biệt ấn tượng, cô đột nhiên hiểu ra tại sao họ lại tìm mình.
“Cô Vương, xin hãy nhìn một chút thi thể này, có phải là bạn cùng phòng của cô, Vu Mỹ Ny không.”
Cận Hải Dương cười nói.
Tìm Vương Manh Manh là vì không còn cách nào.
Vũ Mỹ Ny xuất thân trong một gia đình đơn thân, không ghi rõ danh tính ba, mẹ cô ấy bỏ đi không lời từ biệt khi cô ấy mới 2 tuổi, để lại đứa con cho người mẹ ở quê.
Ba năm trước, bà ngoại của Vu Mỹ Ny qua đời, cậu đã đi làm công ở Brazil hơn mười năm, cũng chưa từng nhìn gặp cô ấy, bây giờ cũng không về được.
Không rõ Vu Mỹ Ny còn bạn bè nào khác không, người liên hệ duy nhất có thể tìm được là cô bạn cùng phòng này, nên mới mời Vương Manh Manh đến.
Nghe anh nói vậy, mặt Vương Manh Manh tái nhợt đến đáng sợ.
Do dự một lúc, cuối cùng cô cũng lấy hết can đảm bước lên phía trước, liếc nhìn cái xác trên bàn giải phẫu rồi khẽ kêu một tiếng “a”.

“Sao vậy, có chuyện gì?”
Cận Hải Dương đã quan sát biểu hiện, cử động của cô, khi nhận thấy sự nghi ngờ của cô, anh lập tức bước tới hỏi một câu.
Vương Manh Manh lắc đầu, vẻ mặt đầy bất định, ngập ngừng nói.
“Người này rất giống Ny Ny, thật sự rất giống cô ấy nhưng tôi mới gặp Ny Ny cách đây mấy tiếng mà, cô ấy chết thế nào vậy?”

Nghe những gì cô nói, tất cả những người có mặt đều lộ vẻ thất vọng.
Tưởng rằng cô ấy có phát hiện gì, nhưng cô gái chỉ không thể chấp nhận rằng bạn cùng phòng của mình đã chết.
“Ngươi không nghĩ cô ấy là Vu Mỹ Ny?”
Thẩm Lưu Bạch đột nhiên hỏi.
Vương Manh Manh ngạc nhiên liếc cô một cái, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.
“Thật ra, tôi không thể chắc chắn.”
Cô dũng cảm bước tới gần bàn giải phẫu, nhìn khuôn mặt hơi sưng của người chết rồi nói.
“Quần áo và vẻ ngoài đều giống, nhưng không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy có gì đó khác lạ.

Cụ thể là khác chỗ nào thì tôi không thể nói được.”
“Có lẽ do mặt cô ấy hơi sưng.”
“Tối hôm qua cô có gặp Vu Mỹ Ny không?”
Cận Hải Dương suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên hỏi.
Vương Manh Manh gật đầu.
“Chính là Ny Ny, tôi chắc chắn như vậy.”
“Cửa hàng tiện lợi của chúng tôi có camera giám sát, chắc là có ghi hình lại.”
“Hôm qua tôi nghe được cuộc nói chuyện của cô, Vu Mỹ Ny nói đi chơi với Tô thiếu, cô có biết Tô thiếu này là ai không?”
Nghe được câu hỏi của anh, Vương Manh Manh lập tức lắc đầu nói.
“Chuyện này thì tôi không biết.

Mặc dù tôi và Ny Ny thuê chung nhà, nhưng cuộc sống của chúng tôi không giống nhau.

Tôi đang chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh sau đại học, Ny Ny thì đã đi làm rồi.”
“Vu Mỹ Ny làm việc gì?”
Nghe người đàn ông hỏi câu này, trên mặt Vương Manh Manh lộ ra vẻ xấu hổ.
Cô ấy nhìn thi thể với chút do dự, một lúc sau mới thấp giọng nói.
“Làm người mẫu.”

Cô ấy nói rất khó khăn, những người đàn ông có mặt ngay lập tức hiểu ý nghĩa đằng sau lời nói của cô ấy.
Nếu là một công việc vẻ vang, làm gì lại khó mở miệng nói như vậy?
Mấy năm gần đây, người mẫu có rất nhiều loại, nhìn cách nói chuyện của Vương Manh Manh, có thể thấy công việc của Vu Mỹ Ny không vẻ vang như vậy.
“Tuy nhiên, tôi có xem ảnh của Tô thiếu này.

Tô thiếu này rất thần bí, hào phóng nhưng chỉ là không thích chụp ảnh, trong điện thoại của Ny Ny chỉ có một tấm hình của anh ta, tôi đã từng nhìn thấy.”
Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều bàng hoàng.
Cận Hải Dương liếc nhìn Cao Đại Thượng, lập tức anh hiểu ý gật đầu, dẫn Vương Manh Manh ra khỏi phòng khám nghiệm.
Trước tiên họ nên đi đến căn phòng mà Vương Manh Manh và Vu Mỹ Ny thuê, chắc sẽ tìm được manh mối nào đó..

Chương 87: 87: Đây Là Vụ Án Giết Người

Sau khi mọi người rời đi, trong phòng khám nghiệm chỉ còn lại Thẩm Lưu Bạch và Cận Hải Dương.

Cận Hải Dương liếc nhìn giáo sư Thẩm vẫn đang tập trung quan sát thi thể, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười đắc ý.

“Trễ rồi, chúng ta đi ăn cơm trước thôi.

”
Người đàn ông nhìn đồng hồ trên tay, thản nhiên hỏi.

“Trưa nay em muốn ăn gì?”
“Hôm nay chúng ta có nhiều thời gian nên chúng ta đi ăn cơm hải sản Tây Ban Nha đi.

Anh biết ở Hải Đô có một nhà hàng do người Tây Ban Nha mở, hương vị rất đúng chuẩn.

”
Anh đã đến nơi đó vài lần trước đây, cảm thấy chất lượng đồ ăn và môi trường rất phù hợp cho một buổi hẹn hò.

Mặc dù bây giờ họ chưa thực sự là một cặp nhưng thói quen có thể trau dồi.

Ếch luộc từ từ trong nước ấm sẽ ít bị chú ý, dễ tập thành thói quen.

Người đàn ông sờ cằm, cười ranh mãnh ở một góc mà người khác không thể nhìn thấy.

Tuy nhiên, những tính toán hôm nay của anh đã trở nên vô ích.

Thẩm Lưu Bạch thậm chí không thèm để ý anh nói gì, toàn bộ sự chú ý của cô đều đổ dồn vào đầu thi thể, cô vươn bàn tay đeo găng tay cao su nhẹ nhàng vạch tóc của người chết ra, phát hiện trên đầu có một mảng hói nhỏ.

Người chết có mái tóc xoăn gợn sóng, dày và bồng bềnh, vì vậy nếu không quan sát kỹ mái tóc, thì sẽ không bao giờ nhận ra vùng hói bất thường này.

Không giống như rụng tóc thông thường hoặc bị bệnh, không có tóc ở đây sẽ không an toàn, mà nó còn ngắn hơn hẳn so với những vùng khác, mật độ phân bố không đồng đều, thậm chí có vùng còn bị tróc ra.

Không có vết thương trên mặt và da đầu của người đã chết, rõ ràng đây không phải chấn thương do cánh quạt gây ra, nhìn kích thước và hình dạng của vùng hói thì lẽ ra phải có tác động ngoại lực khiến tóc rụng như vậy.

Cô đang xuất thần, người đàn ông đứng bên cạnh cô lại có chút không bình tĩnh.

“Không thích món Tây Ban Nha à? Có một nhà hàng Tân Cương trên đường Nam Hoa, làm ăn khá được, món gà của nhà hàng đó rất ngon luôn.

”
Thấy cô gái không hề đáp lại, anh nghi ngờ bước tới, khi thấy mắt cô ta nhìn thẳng vào đầu thi thể, anh gần như bật cười vì tức giận.

Hóa ra những gì anh vừa nói, không có ai nghe hết!
“Làm sao vậy? Phát hiện ra cái gì?”
Cận Hải Dương biết quá rõ Thẩm Lưu Bạch, anh quan tâm đến người đó thì sẽ cẩn thận dò xét từng ánh mắt, từng hành động của cô, nhìn thoáng qua liền biết đã phải có manh mối mới.

Trong công việc, họ rất giống nhau.

Anh lập tức kiềm chế suy nghĩ riêng tư, bước lên trước nhìn theo ánh mắt của Thẩm Lưu Bạch, ánh mắt nhìn chằm chằm trên da đầu của cô gái.

“Tóc bị người ta lôi kéo.

”
Anh bình tĩnh nói, giọng điệu không chút nghi ngờ.

Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

“Lúc còn sống hay sau khi chết?”
Nghe được câu hỏi của anh, Thẩm Lưu Bạch do dự một chút, cuối cùng nói.

“Có lẽ là lúc còn sống.

”
Cô chỉ vào phần da đầu trống giữa tóc, nhẹ nhàng giải thích với Cận Hải Dương.

“Nhìn đây, bề mặt da đầu và nang tóc còn nguyên vẹn, nghĩa là tóc bị rụng do ngoại lực gây ra khi người chết còn sống, hơn nữa đã qua một thời gian.

Nếu như đã chết thì phần da đầu bị tổn thương sẽ nghiêm trọng hơn bây giờ.

”
“Nếu tạo thành khi cô ấy còn sống thì có khả năng có người túm tóc cô ấy, có lẽ khi còn sống cô ấy đã từng bị bạo lực.

”
Cận Hải Dương sờ cằm nói, đôi mắt híp khẽ nheo lại, ngón tay mảnh khảnh vô thức chạm vào cằm, suy nghĩ trong đầu càng rõ ràng hơn.

“Bị bạo hành khi còn sống, sau đó chết ở biển lớn.

”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

Cô cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi lại ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ.

“Khi nào thì vớt du thuyền lên? Tôi muốn đi xem.

”
Nghe câu hỏi của cô, vẻ mặt của người đàn ông liền thay đổi, hiển nhiên là đang nghĩ tới điều gì đó.

Anh ra ngoài gọi một cú điện thoại, bên bến tàu nhanh chóng trả lời.

“Vì vị trí bị chìm đã được xác thực nên sớm nhất trong tối nay có thể vớt được phà và thuyền đánh cá lên.

”
“Du thuyền bị vỡ thành hai mảnh, khối lượng tương đối nhỏ nên tôi xếp vớt nó cuối cùng, sớm nhất sẽ có kết quả vào sáng mai.

”
Cận Hải Dương để điện thoại xuống, nói cho Thẩm Lưu Bạch biết tin tức vừa có được, sau đó nói thẳng vào vấn đề.

“Em có muốn so sánh chân vịt của ba con tàu với vết sẹo người chết xem là bị va vào con tàu nào đúng không?”
Thẩm Lưu Bạch liếc hắn một cái, trong đôi mắt có chút tán thưởng.

Cô không ngờ anh lại để ý đến những chi tiết như vậy, chẳng trách anh gọi điện trực tiếp cho bến tàu.

Nhìn thấy biểu hiện của cô, đội trưởng Cận thầm gật đầu trong lòng, cảm thấy bước đi này của mình thật đúng.

Thẩm Lưu Bạch tuy không rành thế sự, nhưng chỉ số IQ của cô rất cao, điều này khiến người ta dễ dàng thưởng thức những người giống mình, khi giao tiếp sẽ dễ dàng hơn.

Anh cũng giống như cô.

Nếu muốn gây ấn tượng với cô, anh phải để cô thấy thực lực của mình, không chỉ đơn giản là cậy mạnh hay dùng thủ đoạn, chủ yếu là muốn cô nhìn nhận thậm chí là sùng bái anh.

“Ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau đến bến tàu, bây giờ chúng ta sẽ đi ăn tối.

”
Anh mỉm cười nắm tay cô rồi cùng nhau rời khỏi Trung Tâm Pháp Y.

Buổi chiều, Vương Dật mang tin của nhà họ Văn.

“Nhà họ Văn nói Văn Nguyên Hinh vẫn luôn ở nhà, không bị mất tích, rất ổn.

”
Bàn Tử ủ rũ nói.

“Ồ? Cậu đã gặp Văn Nguyên Hinh sao?”
Cận Hải Dương hơi nhướng mày, sắc mặt lập tức có chút nghiêm trọng.

“Tôi đã gặp.

”
“Lúc đầu nghe tôi nói, người họ Văn nhìn tôi như người mất trí, còn nói Văn Nguyên Hinh đang ở nhà đọc sách, muốn đuổi tôi đi.

”
“Sau đó, tôi đưa thẻ cảnh sát cho họ xem, họ gọi Văn Nguyên Hinh xuống để tôi nhìn.

Cô ấy còn sống, trông rất giống với thi thể nữ không rõ danh tính!”
“Thảo nào Tô Bồi Hằng nhận sai người, đây là lần đầu tiên tôi thấy hai người trông giống nhau đến như vậy!”

“Nhưng tôi đã hỏi riêng nhân viên bảo vệ của nhà họ Văn, một người trong số họ nói rằng tiểu thư nhà Văn đi chơi với bạn từ chiều hôm trước, sáng nay mới về đến nhà, không phải lúc nào cũng ở nhà.

”
Cận Hải Dương gật đầu, anh và Thẩm Lưu Bạch đồng thời nhìn nhau, trong mắt đều có sự nghi ngờ.

Văn Nguyên Hinh ra ngoài vào buổi chiều hôm trước và về nhà vào sáng sớm, giữa chừng có 36 tiếng đồng hồ trống, dựa vào bằng chứng đang có, có thể suy ra hai trường hoàn toàn trái ngược nhau.

Nếu người hôm qua bọn họ nhìn thấy thật sự là Vu Mỹ Ny, thì người chết sẽ là Văn Nguyên Hinh, Văn Nguyên Hinh hiện tại ở nhà họ Văn chính là Vu Mỹ Ny đóng giả, bởi vì thời gian tử vong là một ngày trước đó.

Nếu người bọn họ nhìn thấy tối hôm qua là Văn Nguyên Hinh, thì cô ấy chắc là có liên quan đến cái chết của Vu Mỹ Ny, bởi vì Vu Mỹ Ny đã chết trên biển trong khi cô ây đóng giả đối phương để xuất hiện ở cửa hàng tiện lợi.

Dù sự thật là như thế nào thì cũng có liên quan đến cô gái ở nhà họ Văn kia!.

Chương 88: 88: Thiếu Sót Ở Hiện Trường Vụ Án

Thấy Thẩm Lưu Bạch muốn nói gì, Cận Hải Dương trực tiếp dùng động tác ngăn lại lời nói.
Anh ta liếc nhìn cái xác đang nằm trên bàn giải phẫu, nói đầy ẩn ý.
“Thiếu nhà họ Văn không sao cả, bây giờ chúng ta chỉ có thể xác định thi thể này là Vu Mỹ Ny.”
“Vu Mỹ Ny không có người thân có thể liên lạc được.

Vương Dật, cậu đi báo cáo cục trưởng đi, đối với thi thể không xác định này chúng ta chỉ có thể xin bắt buộc làm khám nghiệm tử thi, lý do là không tìm được người thân của nạn nhân để thông báo.”
Nghe được lời anh nói, Thẩm Lưu Bạch hơi bất ngờ, sau đó cô mới hiểu được ý của anh.
Đối với những thi thể không xác định được danh tính thì đó là đúng là phương pháp hợp lý nhất.
Thi thể đã bị ngâm trong biển rất lâu, cũng đã qua một thời gian kể từ khi được vớt lên, bây giờ Hải Đô đang là đầu thu, nhiệt độ còn cao, thi thể mỗi lúc có thể sẽ có thay đổi, càng sớm làm khám nghiệm càng có thể lấy được nhiều chứng cứ hơn.
Không cần biết cái xác nằm trên bàn giải phẫu là ai, tạm thời cho cô ta thân phận của Vu Mỹ Ny thì sẽ tìm ra được nguyên nhân cái chết của cô ta.
Bộ phận điều tra gửi đơn xin, Trung Tâm Pháp Y kiểm tra không có vấn đề gì, đơn khám nghiệm tử thi được thông qua một cách suôn sẻ.

Cả Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành đều không nghỉ ngơi, họ bắt đầu làm việc ngay khi nhận nhiệm vụ, chạy đua từng giây với thời gian.
Đầu tiên là lồng nguc.
Con dao sắc nhọn đâm thẳng vào ngực người chết một cách gọn gàng, bởi vì thi thể đã hơi có hiện tượng thối rữa, mùi thối thoang thoảng bốc ra từ vị

trí lưỡi dao cắt vào da, làm người ta buồn nôn.
Đó là do một lượng lớn vi khuẩn sinh sôi trong thi thể bị thối rữa, cũng là nguyên nhân chính làm thi thể bị sưng phồng lên.
Khi khoang ngực được mở ra hoàn toàn, giữa các cơ quan nội tạng có xuất hiện một lượng lớn chất lỏng, Thẩm Lưu Bạch lấy một ống kim lớn, rút chất lỏng ra từng chút một, cho vào cốc đo lường, sau đó tích trữ lại làm mẫu xét nghiệm.

“Đây có phải là dịch tiết không? Cái xác trông vẫn ổn.

Chắc không phải là dịch chảy ra do bị thối rữa đâu.”
Lý Thành thấp giọng hỏi.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, cô ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm giọng hỏi.
“Anh đã xét nghiệm thành phần nước biển mà tôi đưa chưa?”
“Dạ, đã có kết quả.

Nhưng cô giáo Thẩm, xét nghiệm thành phần nước biển có ích lợi gì?”
Lý Thành cảm thấy khó hiểu trước điều này.
Xét nghiệm dịch tràn màng phổi của người chết thì không có vấn đề, nguyên nhân tử vong của người chết có thể xác định được theo lượng dịch đó.
Nhưng còn xét nghiệm nước biển…
Họ không phải là phòng thí nghiệm hải dương học, việc xét nghiệm thứ này là vô ích!
Vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe thấy cô gái bên cạnh nhẹ giọng nói.
“Có việc cần dùng.”
Cô đưa tay của mình ra, chỉ vào vết sẹo ở mắt cá chân của người chết.
“Anh có nhìn thấy nó ở đó không? Có những sợi dây trên chân của người chết.

Mặc dù chúng ta tìm thấy thi thể dưới biển, nhưng không chắc hiện trường đầu tiên của vụ án là ở trên biển.

Cần phải xác minh thêm.”
“Người chết do đuối nước, cho nên trong lồng nguc sẽ còn nước ở hiện trường tử vong.

Nếu xét nghiệm nước đó giống nước biển thì có thể xác định nạn nhân chết đuối ở biển, nếu không, thì cô ấy có thể bị ném xuống biển sau khi chết.”
“Cô nghĩ nạn nhân không phải chết trên biển sao?”
Lý Thành ngạc nhiên mở to mắt.
Thi thể được tìm thấy trên biển, nguyên nhân tử vong là do đuối nước, không có tàu bè nào qua lại trong khu vực xảy ra tai nạn, mặc dù không có cách nào xác định được danh tính người chết nhưng làm sao có thể nghĩ ra được khả năng khác?
Nghe câu hỏi của anh, Thẩm Lưu Bạch quay người lại, bình tĩnh nhìn Lý Thành một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng nói.
“Những tình tiết được pháp luật xác định phải có chứng cứ hỗ trợ, tôi nhớ điều này nằm trong bài học đầu tiên ở Học Viện Hình Cảnh.”
Lý Thành nghe cô nói thì đỏ mặt.

Anh cũng biết câu hỏi vừa rồi của mình có chút lỗ mãng, ngượng ngùng đi theo cô, nhất thời không biết nên nói gì.
Nhưng mà Thẩm Lưu Bạch không có ý định tiếp tục dạy dỗ anh, cô đã mổ bụng người chết, cần cẩn thận xem xét những thứ còn sót lại bên trong.
“Có rất nhiều chất lỏng có cồn trong dạ dày, cũng như các loại rau củ, ngũ cốc và thịt vụn.”
Thẩm Lưu Bạch ra hiệu cho Lý Thành đang ghi chép, nhặt một mảnh thịt lớn lên, quan sát kỹ dưới kính lúp một lúc rồi thì thầm kết luận.
“Là thịt bò.”
“Rượu, thịt bò, rau, ngũ cốc.

Rau đã được tiêu hóa hoàn toàn, nhưng thịt bò và ngũ cốc không được tiêu hóa.

Theo tình huống này, có thể suy đoán bữa ăn cuối cùng của người quá chết có thể là cơm Tây.”
Các món khai vị, món chính, súp và món tráng miệng của cơm Tây được phục vụ theo thứ tự, có khoảng cách thời gian nhất định, do đó khả năng tiêu hóa của các loại thức ăn cũng có khác biệt rất lớn, việc này càng thể hiện rõ khi giải phẫu thấy các chất trong dạ dày.
“Theo mức độ tiêu hóa thịt bò, người chết bị giết khi đang dùng cơm.

Da đầu người chết có vết xước chứng tỏ người chết vẫn còn ý thức khi đang

ăn thịt người chết có vết xước trên da đầu, điều này chứng tỏ người chết có ý thức và đã phản kháng kịch liệt trước khi bị chết đuối.”
Cô chỉ vào những dấu vết trên vai và cổ của thi thể nói.
“Có dấu vết xuất huyết dưới da trên vai của người chết, lẽ ra do hung thủ cố gắng khống chế cô ấy hoặc do hai bên giằng co, ẩu đả tạo thành.”
Vừa nói, cô vừa bắt đầu khâu lại thi thể.
Chưa kịp nói xong, đã nghe thấy giọng một người đàn ông vang lên từ cửa, giọng nói mang theo ý cười.
“Cho nên nơi người chết ăn cơm không cách xa hiện trường vụ án, nếu không thi thể sẽ không sạch sẽ như vậy.”
“Vậy cô nghĩ thế nào, du thuyền còn là hiềm nghi lớn nhất…”
Lý Thành nhỏ giọng lẩm bẩm, nhìn thấy người đàn ông cao lớn bước vào phòng khám nghiệm, lập tức đứng dậy chào hỏi.
“Đội trưởng Cận.”

Cận Hải Dương gật đầu với anh.
“Điều đó cũng không chắc chắn.”
Anh bước tới, mỉm cười, chỉ vào những vết thương trên mắt cá chân của người chết.
“Nếu đó thực sự là một người đã bị giết trên du thuyền, cậu giải thích cái này thế nào?”
“Nếu tôi nhớ không lầm, giáo sư Thẩm trước đây đã nói với tôi trong vụ án Chu Thị Vận rằng loại dấu vết này đáng lẽ phải để lại sau khi nạn nhân chết, không có vết bầm rõ ràng.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu đồng ý với những gì anh nói, cô nhìn anh ra hiệu cho anh tiếp tục nói.
“Cô ấy đã chết rồi vì sao hung thủ lại buộc dây cho cô ấy?”
Ánh mắt của người đàn ông sáng lên, giống như có hàng ngàn vì sao trong mắt, đôi mắt sắc bén đến mức khiến người ta không thể nhìn thẳng.
“Để ném xác sao? Buộc một vật có trọng lượng dưới chân của xác chết để xác chết không nổi lên.”
Lý Thành không chút suy nghĩ trả lời.
Anh đã từng nghĩ về vấn đề này, việc buộc đá là một khả năng có thể chấp nhận được.
“Được rồi, câu hỏi tiếp theo.”
“Du thuyền ra khơi vào đêm hôm trước, cũng không quay trở lại cảng để tiếp viện.

Bởi vì Tô Bồi Hằng không ăn thịt bò nên đầu bếp trên tàu không có chuẩn bị…”
“Vậy món thịt bò này ở đâu ra?”.

Chương 89: 89: Động Lòng

Nghe anh nói xong, đôi mày thanh tú của Thẩm Lưu Bạch lại cau lại.

Cô lặng lẽ đi đến bên chân người chết, cẩn thận quan sát vết tích trên mắt cá chân của thi thể, sau đó bước đến máy tính, xem từng hồ sơ khám nghiệm tử thi trước đó.

“Nhưng mà, nếu không phải ở trên du thuyền, thì làm sao thi thể có thể xuất hiện ở vùng biển đó? Đây là hướng ngược lại của dòng hải lưu.

”
Lý Thành nghi ngờ nhìn Cận Hải Dương.

“Chẳng lẽ là đầu bếp nói dối?”
Nghe câu hỏi của anh, người đàn ông nhún vai.

“Du thuyền đã được kéo lên, tủ đựng thực phẩm tươi sống được bảo quản nguyên vẹn, đúng là không có thịt bò.

”
“Chẳng lẽ bọn họ đã ném đi trước rồi?”
Lý Thành khẳng định, càng nghĩ càng thấy có lý, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về giả thuyết của mình.

“Xảy ra án mạng tất nhiên họ rất hoảng sợ, nên buộc đá vào chân người chết rồi ném thi thể xuống biển, mấy loại thức ăn kia cũng ném xuống biển để xóa sạch dấu vết!”
Anh vừa nói vừa nhìn Cận Hải Dương, mong nhận được sự khẳng định của người cảnh sát tinh anh này.

Tuy nhiên, lần này, anh đã phải thất vọng.

Đội trưởng Cận mỉm cười, lắng nghe những suy nghĩ của anh, sau đó kiên định lắc đầu một cách.

“Không thể nào.

”

Anh dừng lại, rồi kiên nhẫn giải thích.

“Hiện tại đã xác định trên du thuyền có 9 người, có 4 người trong đội cứu hộ, 2 nhân viên bảo trì, tổng cộng là 15 người.

”
“Nếu họ thật sự muốn che đậy dấu vết, thì cả 15 người này đều phải đồng loạt thống nhất khẩu cung rằng có người nào đó đã bị giết.

Cậu không thấy che giấu như vậy có hơi quá lắm sao?”
Lý Thành bị anh hỏi đến đỏ mặt.

Thật vậy, điều tự nhiên là càng ít người biết về nó càng tốt.

“Nhưng nếu không vậy làm thế nào mà cái xác lại ở đó?”
Câu hỏi này là một trong những mấu chốt của vụ án, trong lòng Cận Hải Dương trong lòng đã có suy đoán, nhưng chưa phải lúc nói ra.

“Trễ rồi, nếu xong việc, tôi sẽ mời cậu đi ăn tối.

”
Anh mỉm cười vỗ vai Lý Thành, nháy mắt một cái.

Lý Thành hiểu ngay ý của anh.

Thấy Thẩm Lưu Bạch khâu xong, liền nhanh chóng bỏ thi thể vào trong túi đựng thi thể, cười từ chối.

“Còn một ít vật chứng phải xét nghiệm, sáng mai phải có kết quả để báo cáo.

”
“Không cần ăn đâu đội trưởng Cận, tôi thấy cũng không còn sớm, tôi phải về nhà làm báo cáo, thu dọn phòng khám nghiệm tử thi xong tôi sẽ đi.

”
“Nếu có việc cô có thể đi trước, việc còn lại cứ giao cho tôi.

”
Thấy anh ta rất thức thời, đội trưởng Cận cười nhếch mép.

“Được rồi, hôm khác tôi mời cậu một ly.

”
Khi rời Trung Tâm Pháp Y thì đã chín giờ rưỡi tối.

Lúc trước chìm đắm trong công việc cũng không có cảm giác gì, giờ phút này lại đột nhiên thả lỏng, trong bụng Thẩm Lưu Bạch cũng bắt đầu biểu tình.

Cô xấu hổ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, theo bản năng tránh ánh mắt của người đàn ông, nhưng người bên kia vẫn không muốn buông tha cô, kéo tay cô buộc cô phải nhìn mình.

“Tối nay em không ăn cơm hả?”
Có lẽ bởi vì bận rộn một ngày, giọng nói của anh đặc biệt trầm, cuối câu hơi cao giọng mang theo sức hút, nghe rất hấp dẫn.

Thấy cô quay đầu không lên tiếng, người đàn ông cong môi, vươn tay khởi động xe.

“Buổi tối anh đặt cơm chiên cho em mà em còn không ăn à?”

Giáo sư Thẩm vẫn không lên tiếng, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ với tư

thế đặc biệt kiên định, dường như có thứ gì đó thu hút cô khiến cô không thể bỏ lỡ một giây phút nào.

Người đàn ông bật cười, không muốn quấy phá tâm tình của cô, anh ta tăng ga chạy đến đại lộ Tân Hải.

Đây không phải là đường về nhà.

Thẩm Lưu Bạch chăm chú lén nhìn người đang lái xe.

Khuôn mặt anh tuấn, sống mũi cao, chiếc cằm hơi hếch thể hiện sự kiêu ngạo độc nhất vô nhị, cùng với khí chất sắc sảo, thâm trầm, rất dễ khiến người khác phải khuất phục trước khí thế của anh.

Vốn dĩ là một người không dễ gần, nhưng may mắn anh có đôi môi rất đẹp, có hình vòng cung hếch lên tự nhiên, làm giảm đi sự sắc bén trên khuôn mặt anh rất nhiều.

“Sao vậy? Bây giờ chịu nhìn anh rồi hả?”
Người đàn ông đã sớm phát hiện ánh mắt của cô.

Anh rất thích cảm giác được cô nhìn chằm chằm như vậy, nên anh giả vờ như không biết để cô nhìn tùy ý.

Nghe anh nói gì, Thẩm Lưu Bạch hoảng sợ quay đầu đi, tim đập nhanh hơn mà không rõ nguyên nhân, trên mặt bỗng nóng lên.

Tim đập nhanh hơn, máu dồn vào mặt gây ra chứng giãn tĩnh mạch.

Cô bị làm sao vậy nè?
Cô biết anh đẹp trai, nhiều cô gái trẻ đến Trung Tâm Pháp Y thực tập nhìn thấy anh thì rất thích thú, một số người còn lén hỏi cô thông tin liên lạc của anh.

Cô cũng biết thái độ của anh đối với mình khác với những cô gái khác, hơn thái độ đối với đồng nghiệp, đối với cô anh rất thân thiết, tùy ý làm càn, còn không quan trọng tiểu tiết.

Anh đối tốt với cô, luôn luôn quan tâm cô, không phải cô không động lòng.

Tuy nhiên, cô khác với những người khác.

Những gì cô đã trải qua và những gì cô có thể sẽ phải trải qua trong tương lai, hay những điều tiều cức của cô, cô không muốn cho anh biết, cũng không muốn anh bị liên lụy, cô phải đối mặt với cuộc chiến đó, cô cũng chỉ có thể chiến đấu một mình.

Vì vậy, mặc dù cũng có chút thích nhưng tốt hơn hết nên giữ khoảng cách là bạn bè.

Nghĩ đến đây, đôi mắt vốn bối rối của cô lại trở nên kiên định.

Cận Hải Dương đã quan sát biểu hiện của cô, chắc chắn anh đã nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt đó.

Thật ra, cô suy nghĩ quá tập trung, đến mức không để ý rằng họ đang đậu ở bãi đậu xe trước nhà hàng.

Trái tim cứ loạn nhịp theo vẻ mặt của cô, lần đầu tiên trong đời đội trưởng Cận biết cảm giác bất an là như thế nào.

Cô gái này thật giống như con óc trốn dưới đáy biển, khó khăn lắm anh mới tìm được cách đi vào vỏ óc đó, có chút biến động liền đóng chặt vỏ khiến người ta không thể chui vào.

Trong vấn đề tình cảm anh cũng như một tấm chiếu mới.

Nhưng anh là một người luôn lập kế hoạch rồi mới hành động, anh còn không bao giờ thiếu sự kiên nhẫn.

Lần này, có lẽ anh hơi vội vàng.

“Đang nghĩ gì vậy? Đã đến nơi rồi.

”

Anh cười nói, không hề nhắc đến suy nghĩ trước đó của mình, anh làm như không phát hiện ra chuyện gì, giục cô xuống xe.

Khi nắm tay cô, anh phát hiện cô đang mơ hồ muốn chạy trốn, liền không chút do dự nắm chặt tay cô vào lòng bàn tay, ngăn cản không cho cô thoát ra.

Thẩm Lưu Bạch giãy dụa vài lần đều không thành công, trong lòng biết thái độ của anh.

Cô muốn nói gì đó, nhưng bắt gặp ánh mắt cười như không của anh, lời đến miệng cũng phải nuốt xuống, để tùy ý anh kéo đi.

.

Chương 90: 90: Bạn Gái

Công việc kinh doanh của nhà hàng này rất tốt.

Mặc dù đã qua giờ ăn tối, nhưng khi hai người bước vào, nhà hàng vẫn đông người, nhìn thoáng qua cũng đã chật kín người.

Cận Hải Dương dắt Thẩm Lưu Bạch đi thẳng vào, nhân viên phục vụ ở đây dường như rất quen anh, nhìn thấy anh đi vào đều mỉm cười chào hỏi, một người cũng dẫn anhvào phòng riêng trong cùng.

Một lúc sau, một người đàn ông khoảng 35, 36 tuổi bước vào, người này có vẻ rất quen với Cận Hải Dương, vừa vào đã bắt tay với anh.

“Ồ, anh còn biết đường đến sao! Tôi tưởng Hải Đô lớn như vậy, anh bị lạc đường rồi chứ!”
Người đàn ông vừa cười vừa mắng.

Đội trưởng Cận cũng không tức giận, sau đó đáp trả bằng một cú đấm và nụ cười, rồi anh mới giới thiệu đối phương với Thẩm Lưu Bạch.

“Tiểu Bạch, tên nhóc này là Lưu Đại Bằng, có thể gọi cậu ấy là Đại Lưu, đây là chiến hữu trước đây của anh, cậu ấy mở cửa hàng này, tay nghề của cậu ấy là do ba cậu ấy truyền lại, hôm nay sẽ để em thử tay nghề của cậu ấy.

”
Anh mơ hồ giới thiệu Thẩm Lưu Bạch, nhưng Lưu Đại Bằng đã hiểu được tâm tư của anh ngay, nháy mắt với anh một cái rồi cười nói.

“Xin chào cô Thẩm, tôi từng làm việc dưới trướng của đội trưởng Cận, cô

cứ gọi tôi là Đại Lưu, tôi đã quen anh ấy hơn mười năm, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy đi cùng một cô gái, rất hoan nghênh cô!”
Những lời này làm Thẩm Lưu Bạch hơi đỏ mặt, những lời này cô nhận cũng không được mà không nhận cũng không được, chỉ có thể im lặng.

Người đàn ông trừng mắt nhìn Lưu Đại Bằng, nhưng trong lòng lại bấm một trăm cái like vì sự thức thời của bạn thân, đồng thời cười nói với Lưu Đại Bằng về những chủ đề khác.

Thẩm Lưu Bạch chỉ yên lặng ngồi một bên lắng nghe, vẻ ngượng ngùng trước đó đã biến mất, tuy rằng hai người đàn ông to lớn trước mặt không ngừng mỉa mai nhau, nhưng tình bạn bền chặt không thể che giấu được.

Sau khi cả hai trò chuyện một lúc, Lưu Đại Bằng đứng dậy đi vào sau bếp, nói rằng anh sẽ tự mình làm một vài món thật ngon.

Cận Hải Dương tươi cười gọi vài món, đều là những món vừa thanh đạm vừa tốt cho sức khỏe, hợp với phụ nữ, làm Lưu Đại Bằng nổi da gà.

Anh còn nhớ điều mà vị đội trưởng trẻ tuổi này coi thường nhất chính là loại ẻo lả, có lần anh ta còn cười nói với anh rằng một người đàn ông cao to sao phải gọi những “món nữ tính” như vậy, sao hôm nay lại thay đổi suy nghĩ rồi?
Nhìn cô gái vẻ mặt bình tĩnh ngồi bên cạnh, Lưu Đại Bằng đột nhiên hiểu được.

Anh nở một nụ cười đầy ẩn ý với Cận Hải Dương, đưa tay làm động tác cổ vũ rồi quay người để dành không gian riêng tư cho hai người.

“Anh có thật nhiều bạn.

”
Thẩm Lưu Bạch có chút ghen tị nói.

Đây là lợi thế của việc lớn lên trong môi trường bình thường, ở mỗi thời điểm trong cuộc sống sẽ có một vài người bạn, bạn có thể chọn kết giao với

những người phù hợp với tính cách và sở thích của mình, sau đó duy trì mối quan hệ này ngày một tốt hơn.

Không giống như cô, không có cơ hội như vậy.

Cô lớn lên trong viện nghiên cứu của ba mình, những người cô tiếp xúc ngoại trừ các nhân viên thì đều là đối tượng thử nghiệm, phạm vi rất hạn chế.

Nếu những người trong phòng thí nghiệm có thể được coi là người, cô sẽ có một vòng quan hệ khi đó, chỉ là người trong vòng này là chỉ huy và phục tùng, họ không thể giao tiếp, nói chuyện với họ không khác gì nói chuyện với chính mình.

Những ọc sinh của ba côthì trình độ của họ không khách gì những vật thí nghiệm, nhưng chính họ cũng không biết, họ chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ rằng mình có thể kiểm soát số phận của người khác!
Trên thực tế, tất cả mọi người đều giống nhau, đều là sản phẩm thí nghiệm của viện nghiên cứu mà thôi.

Cô đang suy nghĩ xuất thần nên không để ý người đàn ông ngồi đối diện đang nghiêm túc nhìn cô.

Cận Hải Dương thấy cô lơ đãng, trong lòng lại căng thẳng.

Anh cảm thấy mình nên tìm cơ hội gặp Đồ Hạo Nhiên, kể từ lần gặp đó, tâm trạng Thẩm Lưu Bạch có điều không ổn, trong đó nhất định đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết.

Anh là một người đàn ông có h4m muốn kiểm soát cao, không thích những thứ vượt quá tầm kiểm soát của mình, anh ta có thể bao dung, thậm chí dung túng Thẩm Lưu Bạch, nhưng nó chỉ có giới hạn với cô mà thôi, hơn nữa sự dung túng này phải nằm dưới tiền đề cô thuộc về anh.

“À, buổi tối Đại Thượng gọi điện cho anh nói không tìm thấy điện thoại di động Vu Mỹ Ny ở nhà của cô ấy, tất cả ảnh trên mạng xã hội của cô ấy đều đã bị xóa, nên hiện tại chúng ta không thể xác định được Tô thiếu mà Vu

Mỹ Ny nói có phải là Tô Bồi Hằng hay không.

“
Anh cố ý nói về vụ án, điều này lập tức khiến Thẩm Lưu Bạch chú ý.

“Nhân viên kỹ thuật có nói nó bị xóa khi nào không?”
Cô hỏi một câu theo bản năng, ngay lập tức nhận được ánh mắt tán thưởng từ người đàn ông đối diện.

“Có hứng thú với điều này à?”

Cận Hải Dương rót cho cô một tách trà ấm, cười nói.

“Nhân viên kỹ thuật đã truy xuất thông tin nền của trang web và phát hiện ra rằng tài khoản của Vu Mỹ Ny đã được đăng nhập vào tối hôm qua.

”
“Tối hôm qua?”
Thẩm Lưu Bạch kinh ngạc mở to mắt.

“Đúng vậy, theo suy đoán của em về thời gian tử vong, cô ấy đã chết sau khi bị xóa toàn bộ ảnh trong tài khoản của Vu Mỹ Ny.

”
“Mật khẩu tài khoản mạng xã hội của Vu Mỹ Ny chỉ có một mình cô ấy biết, nhưng cô ấy hay mượn máy tính của Vương Manh Manh, rất có thể Vương Manh Manh biết mật khẩu của cô ấy.

”
“Nếu người chết thật sự là Vu Mỹ Ny, thì người xóa bức ảnh là người khác, rất có thể người này chính là hung thủ.

”
“Cá nhân tôi không nghĩ đó là Vương Manh Manh.

Tối hôm đó cô ấy ở cửa hàng tiện lợi nên không có thời gian gây án.

”

“Anh cũng không nghĩ Vương Manh Manh là đồng bọn của hung thủ.

Nếu liên quan đến cô ấy thì cô ấy không cần nói ra chuyện trên mạng xã hội, như vậy cô ấy chỉ đang tự chuốc lấy phiền phức.

”

Cận Hải Dương nhẹ giọng nói.

“Mọi người đã cho Vương Manh Manh đi nhận người chưa?”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu, vẻ mặt đặc biệt nghiêm trọng.

“Đương nhiên, anh đưa cô ấy mấy bức hình để xác định “Tô thiếu”, trong đó có bức hình của Tô Bồi Hằng, nhưng cô ấy bỏ qua, như thể cô ấy không biết Tô Bồi Hằng là ai vậy.

”

Anh dừng lại, nhìn Thẩm Lưu Bạch trầm ngâm một lát rồi nói tiếp.

“Anh hỏi lại về ‘Tô thiếu, Vương Manh Manh nói rằng Vu Mỹ Ny gặp anh ta vào hai năm trước khi làm thêm ở hộp đêm Bất Dạ Thành.

”

“Từ khi đi theo Tô thiếu này, Vu Mỹ Ny không đi làm ở hộp đêm nữa, luôn miệng nói là ở cùng thiếu gia nhà giàu.

”

“Nhưng Tô thiếu cũng không cho cô ấy nhiều tiền, sau khi cô ấy mất tích một lần, sau đó trở về bắt đầu cùng với Vương Manh Manh đi làm thêm.

”

“Theo lời Vương Manh Manh nói, sau khi Vu Mỹ Ny trở về, khuôn mặt của cô ấy có chút thay đổi, không rõ ràng lắm, chắc đã chỉnh lại ở đâu đó.

”

Nói được phân nửa, Lưu Đại Bằng gõ cửa bưng đồ ăn vào, Cận Hải Dương

liền im lặng, xoay người nói chuyện sang chuyện khác.

Lưu Đại Bằng không biết họ đang nói gì trước đó, hiếm khi có bạn bè đến ủng hộ, anh liền đem tất cả khả năng từ khi mới đẻ ra để trình diễn, sắc hương vị của món ăn đầy đủ không nói, còn hạ mình để đi tiếp khách, nếu không phải ngày hôm sau hai người này còn phải đi làm, anh hận không thể uống với Cận Hải Dương suốt một đêm.

.

Chương 91: 91: Vô Tình Gặp Ở Nhà Hàng

Trong bữa ăn, Thẩm Lưu Bạch tìm cớ rời khỏi bàn, đứng ở lối thoát hiểm trên lầu hai hít thở.
Có lẽ Lưu Đại Bằng đã hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Cận Hải Dương, anh ấy rất nhiệt tình với cô, không ngừng bảo cô ăn và liên tục trêu ghẹo về mối quan hệ của cô với Cận Hải Dương.
Cô không quen, không biết nói gì hay làm gì, chỉ có thể im lặng ăn.
Đúng như cô dự đoán, cô vẫn chưa thể thích nghi được với cuộc sống trong đám đông.
Nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, mặc dù trong nhà hàng vẫn còn rất đông khách nhưng tất cả đều chuẩn bị thanh toán rồi rời đi.
Cô xoay người, chuẩn bị quay lại phòng chào tạm biệt hai người đang cao hứng, cô không muốn làm họ mất hứng, nhưng đúng là đã trễ rồi, ngày mai cô phải ra bến tàu xem tình trạng chiếc du thuyền đã được vớt lên, vì vậy cô không thể đi quá trễ.
Vừa đi, cô vừa nghĩ cách nói nhưng lại đụng phải một vài người đang đi ngược lại, may mà người phía trước nhanh tay, dường như đỡ được cô ngay lập tức, cô lảo đảo vài bước cuối cùng cũng ổn định lại được.
“Xin lỗi, cô không sao chứ.”
Một giọng nam nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, cô bất giác nhìn lên, và đập vào mắt cô là một khuôn mặt điển trai với nụ cười mỉm.

Người đàn ông mặc ông sơ mi trắng phối áo khoác màu tím đậm, khi cười trên mặt có má lúm đồng tiền, nhìn qua rất có phong thái của một quý ông.
Nhưng không biết vì sao, theo bản năng cô không thích người đàn ông có vẻ có địa vị cao này.
“Tôi ổn.”
Thẩm Lưu Bạch đứng thẳng người, nhìn trên quần áo có vết đỏ, khẽ nhíu mày.

Không phải người đàn ông va vào cô, mà là của cô gái mặc chiếc váy đỏ nhỏ nhắn đang nghiêng mình bên cạnh anh ta.

Khi xảy ra sự việc, cô gái cầm thỏi son trên tay đang trang điểm thì va vào cô, cây son bị tuột khỏi tay, lem cả quần áo.
Tuy nhiên, cô gái váy đỏ không hề có ý định xin lỗi, phản ứng đầu tiên của cô ta là vội vàng đi nhặt lại son môi, nhìn một lúc lâu, rồi liếc mắt nhìn Thẩm Lưu Bạch, chỉ thiếu điều mắng cô đi mà không nhìn đường.
“Xin lỗi, đã làm bẩn quần áo của cô rồi.”
Người đàn ông mỉm cười, xin lỗi.
Anh kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, thân hình cao gầy bất giác tiến lại gần vài bước, nụ cười trên mặt càng ngày càng dịu dàng.
Đương nhiên, anh cũng nhìn ra vết bẩn, không chút do dự lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cô, nhẹ giọng nói.
“Tôi tên Tô Thành Mân, là giám đốc vận hành của công ty bất động sản.

Đây là danh thiếp của tôi.

Nếu cần bồi thường, có thể gọi cho tôi theo số này.”
Vừa nói, bàn tay đưa danh thiếp cũng khẽ sờ vào đầu ngón tay của Thẩm Lưu Bạch, trên mặt lộ ra ý cười đầy ẩn ý.
Thẩm Lưu Bạch rùng mình một cái, cảm giác buồn nôn khi bị đụng chạm khiến cô nhanh chóng thu tay lại theo bản năng.
Thật xa lạ, nhớp nháp, giống như bị một con rắn quấn quanh!
Thẩm Lưu Bạch toát ra mồ hôi lạnh cả người, chán ghét gật đầu, quyết định vứt bỏ tấm danh thiếp này ngay khi bỏ đi.
Quần áo của cô không rẻ, nhưng cũng không đắt đến nỗi để cô phải đối mặt với một người đàn ông khó ưa, cũng không đáng.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Ta Dựa Nói Ngọt Tung Hoành Hậu Cung
2.

[Đam Mỹ] Mùi Hương
3.

Lá Thư Từ Ánh Trăng
4.

Bình Sinh Hải
==========
Thấy cô vội vàng rời đi, trong mắt Tô Thành Mân lộ ra một tia hứng thú, cho đến khi không thấy bóng dáng của cô nữa anh ta vẫn chưa thỏa mãn xoa ngón tay.
Bàn tay ấm nóng, mềm mại, đúng là người đẹp chất lượng cao.
Tiếc là cô dễ xấu hổ quá, vội đi mà không để lại tên hay thông tin liên lạc nào.
Nhưng cũng không quan trọng, nếu cô ấy muốn thì sẽ gọi lại thôi.
“Gì đây, thật lỗ mãng! Tô thiếu đừng để ý tới cô gái nghèo hèn đó, cẩn thận cô ta sẽ lừa gạt anh đó.”
Cô gái đụng phải người ta cong đôi môi đỏ mọng, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo lộ ra một chút ghen tị.
Tất cả sự chú ý của cô đều đổ dồn vào kim chủ bên cạnh, cô quá quen thuộc với ánh mắt này của Tô thiếu, nhất định đã bị gợi lên hứng hú rồi!
Cô khó khăn lắm mới vào được vòng của mấy thiếu gia nhà giàu này, tuy rằng chưa bắt được ai nhưng cô không thể để ai phá hỏng việc tốt của mình!
Sự cố nhỏ này cũng làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Thẩm Lưu Bạch, cô định nói tạm biệt với hai người trong phòng, nhưng khi vừa đến cửa, cô thấy có một người đàn ông đã đợi cô ở cửa.
“Có phải em mệt rồi không, muốn về nghỉ sao?”
Anh đưa tay chạm vào tóc cô, nhẹ nhàng cười, hỏi cô.
Lưu Đại Bằng quay đầu đi, không dám nhìn thẳng.
Anh cùng lăn lộn với đội trưởng đội đặc công này hơn năm năm, có khi nào anh nhìn thấy dáng vẻ hiền lành này của anh ta đâu? Giọng nói nhẹ nhàng muốn chảy nước, trước đây không phải anh ta coi thường nhất là loại nịnh vợ này sao? Luôn giữ khuôn mặt lạnh lùng, hại bao nhiêu em gái khóc thét phải chạy về nhà rồi!
Nằm mơ còn không thấy được cảnh này!
Nếu không phải ngại tổn hại đến uy nghiêm của đội trưởng, Lưu Đại Bằng đã lấy điện thoại di động ra chụp ảnh hai người rồi chia sẻ ảnh cho đám bạn trong nhóm để họ được mở mang tầm mắt rồi!

Nhìn kìa! Khi anh vẫn còn ở đó ba hoa khoác lác, người ta chỉ ra ngoài hít thở không khí một chút mà anh ấy đã đứng ngồi không yên rồi!
Bây giờ mới hơn 10 giờ mà anh ấy đã muốn về, lý do là không thể làm lỡ thời gian nghỉ ngơi của người ta, người ta còn chưa nói là muốn về nghỉ nha!

Bỏ rơi anh em vào sinh ra tử của mình vì phụ nữ, đây chính là Cận Hải Dương sao?
Nhưng hai người đứng chung với nhau, đúng chuẩn nam thanh nữ tú, cô Thẩm lại ngoan ngoãn, dịu dàng như một chú mèo con, chẳng trách người sắt đá như đội trưởng cũng động lòng.
Anh không biết cô Thẩm này có thật sự ngoan ngoãn hay không, nhưng hiện tại thì đang bối rối hiếm thấy.
Vừa rồi, cô chợt nhận ra mình không ghét khi bị Cận Hải Dương đụng chạm, cũng không ám chỉ bản thân cảm thấy ghê tởm như trước đây.
Vì những việc trải qua khi còn thơ ấu, nên tính cảnh giác và tính cách xa lánh của cô luôn rất nghiêm trọng, cô không thích bị người khác chạm vào.

Chậm chí chỉ cần vô tình chạm vào cô sẽ cảm thấy rất khó chịu, vì vậy cô chưa bao giờ có thể gần gũi với những người khác.
Nhưng nhìn lại thì đã lâu cô không gặp phải những triệu chứng như vậy, hình như từ khi Cận Hải Dương xuất hiện trong cuộc đời cô!
Tay anh vừa ấm vừa khô, anh nắm trọn lấy bàn tay cô, cô cảm thấy rất an toàn và chắc chắn, không giống như bị người khác chạm vào!
Trước khi cô cẩn thận tìm ra lý do, cơ thể cô đã chấp nhận anh mà không có bất kỳ phản kháng nào!
Làm sao có thể như vậy được?
Lợi dụng khi giáo sư Thẩm đang nghĩ ngợi, Cận Hải Dương tự nhiên nắm tay cô.
Mặc dù anh hơi ngạc nhiên khi thấy lần này cô không né tránh nhưng anh là người biết nắm bắt thời cơ nên rất tự nhiên khoác vai cô rồi cùng nhau ra khỏi nhà hàng.
“Vậy chúng ta đi trước đây, hẹn bữa khác gặp.”
Người đàn ông mỉm cười chào tạm biệt bạn mình, kéo cô gái lên xe rồi nhanh chóng biến mất trong bóng đêm mịt mù..

Chương 92: 92: Tảo Cát Dị Biến

Thẩm Lưu Bạch trằn trọc cả đêm, gần sáng mới ngủ thiếp đi, cảm giác như ngủ quên trong một đêm.
Cô bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.
Cô ngơ ngác rời giường, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc đứng bên ngoài, cô liền mở cửa không chút suy nghĩ, hoàn toàn quên mất mình vẫn đang mặc đồ ngủ.
“Còn đang ngủ sao?”
Cận Hải Dương thích thú nhìn Thẩm giáo sư vẫn chưa tỉnh ngủ.
Mỗi lần xuất hiện trước mặt mọi người, cô đều mang dáng vẻ nghiêm túc ổn định, cẩn thận giữ khoảng cách an toàn với người khác, khiến người ta có cảm giác xa lạ chỉ có thể đứng nhìn từ xa.
Bộ dạng lôi thôi lếch thếch như ngày hôm nay là lần đầu tiên anh thấy.
Người đàn ông buộc mình phải rời mắt khỏi xương quai xanh thanh tú và nơi n0n mềm như ẩn như hiện kia, cố gắng tập trung tựu chủ, lướt qua cô, để hai mắt mơ màng nhìn về phía cửa sổ phía sau.
Bây giờ Thẩm Lưu Bạchmang đầy vẻ ngây thơ ngốc nghếch của thiếu nữ.
Đây là sự cám dỗ chết người đối với đàn ông.

Sáng sớm để anh thấy cảnh này, làm miệng lưỡi anh đều khô đi.
“Sửa soạn một chút đi, du thuyền đã được đưa lên rồi, bây giờ đang ở bến tàu, không phải em muốn đi xem sao?”
Nghe được lời anh nói, Thẩm Lưu Bạch dường như đột nhiên tỉnh táo lại, lập tức nhận ra mình không thích hợp.
Cô đóng cửa theo bản năng, với sức lực như vậy cô suýt nữa đập vào mũi cao của Cận Hải Dương, buộc anh phải lui ra hành lang một lần nữa.
“Chờ tôi năm phút, tôi sẽ xong ngay!”
Bên trong phòng truyền ra giọng nói khó chịu của cô.
Cận Hải Dương đáp lại, sờ cằm dựa vào tường bên cạnh cửa, thầm nhớ lại

những thứ vừa thấy.

Ừ, dáng người không tệ.
Du thuyền bị kéo lên trên một chiếc tàu kéo, bề mặt loang lổ đầy vết xước, trên thuyền còn có các loại thực vật biển, nhìn không ra khí chất sang trọng ban đầu chút nào.
“Nó gần như bị chia làm đôi, chi phí sửa chữa gần như tương đương với việc mua một cái mới.”
Cao Đại Thượng tức giận nói.
Cả 3 chiếc thuyền gặp nạn đều được vớt lên, chiếc thuyền đánh cá và phà đều ổn nhưng hệ thống điện bị hư hỏng ở mức độ nhất định, bị thiệt hại nặng nhất là chiếc du thuyền, gần như một nửa chiếc thuyền bị phá hư.
Thẩm Lưu Bạch bước tới, cẩn thận quan sát chân vịt của ba chiếc thuyền, sau đó mới tập trung vào du thuyền.
Cận Hải Dương trầm giọng hỏi.
Thật ra, không cần hỏi, anh cũng biết câu trả lời của Thẩm Lưu Bạch.
Vết thương trên thuyền của người quá chết không lớn, hình dáng tương đối phù hợp với du thuyền, không thấy dấu vết của các thuyền khác.
Người chết có lẽ đã bị ném khỏi thuyền trước thời điểm va chạm.
Nhưng nếu đúng như vậy, tại sao thi thể lại xuất hiện tại hiện trường cứu người, tất cả các hành khách trên du thuyền đều phủ nhận sự tồn tại của người này?
Anh đang trong cơn mê thì đột nhiên nghe thấy giọng nói trẻ con, trong trẻo của một cô gái.
“Đã có kết quả xét nghiệm rồi.

Chất lỏng trong lồng ngực của người chết không giống với thành phần của nước biển.

Cô ấy không chết dưới biển.”
Thông tin này gây bất ngờ lớn đối với Cận Hải Dương.
Anh quay lại nhìn cô ngay lập tức, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.
“Không chết dưới biển? Hiện trường vụ án ở đâu?”
Nghe được câu hỏi của anh, Thẩm Lưu Bạch rất đơn giản lắc đầu.
“Tôi không biết.”
“Chúng tôi phát hiện một loại tảo cát đặc biệt trong khoang ngực của người chết, đây là một loại tảo dị biến hiếm gặp không thể tồn tại trong nước biển,

nên hiện tại chỉ có thể suy đoán rằng nạn nhân đã chết đuối trong hồ nước ngọt, và rất có thể là hồ nhân tạo.

“
Cô dừng lại, rồi do dự nói thêm.
“Ví dụ như các viện nghiên cứu chuyên môn.”
Nghe cô nói lời này, ánh mắt Cận Hải Dương lóe lên, anh cũng nghĩ ra một đáp án khả thi.
Ở cửa hàng tiện lợi tối hôm đó, anh cũng nhìn thấy cuốn sách Vương Manh Manh đặt trên quầy thanh toán – Thực Vật Nước Ngọt.
Thẩm Lưu Bạch cho rằng địa điểm tử vong có thể là viện nghiên cứu, tảo là sản phẩm cải tạo, cho nên Vương Manh Manh lúc đó đang nghiên cứu ở viện nghiên cứu rất đáng nghi ngờ, dù sao theo thời gian tử vong của người chết, cô ấy không có bằng chứng ngoại phạm.
“Đó chỉ là suy đoán của cá nhân tôi, không có bằng chứng để khẳng định điều đó.”
“Tôi sẽ xin trung tâm lấy mẫu từ các hệ thống nước lớn trong thành phố để so sánh tảo cát.

Việc này có thể phải mất một thời gian”.
“Mất bao lâu?”
Lần ra manh mối nhưng không dùng được, mớ hỗn độn còn lại không tìm được điểm thích hợp, đội trưởng Cận cũng rất nóng lòng.
“Tôi không biết.

Hệ thống nước ở Hải Đô tương đối phức tạp.

Sớm nhất phải mất hai ngày, nếu có tình huống bất ngờ thì càng khó nói.”
Sau khi xem du thuyền thì trời đã trưa.
Hai người tùy tiện đi mua đồ ăn nhanh rồi tìm công viên ăn uống và trò chuyện về vụ án.
“Nhìn vết thương do cánh quạt chân vịt của du thuyền tạo ra trên người người chết có thể do cô ấy trôi ngược dòng hải lưu nơi xảy ra vụ tai nạn, chứng tỏ cô ấy luôn di chuyển cùng con thuyền.”
“Tính theo thời gian tử vong, ít nhất cô ấy đã ở trên thuyền cả ngày sau khi chết.

Chuyện này ngoại trừ do ma làm thì chỉ có một khả năng thôi, có người trên thuyền đã đưa cô ấy đi.”
Cận Hải Dương cắn một miếng hamburger, thấy Thẩm Lưu Bạch cau mày nhìn món gà vừa mới cắn được một miếng, anh liền đưa qua, chọn một món cô thích trong túi đưa cho cô.
“Tôi đã cắn rồi đó.”
Nhìn anh không để ý ăn lại đồ thừa của mình, giáo sư Thẩm thấp giọng nhắc nhở.
“Không sao, anh không ngại.”
Người đàn ông nhếch miệng cười rồi quay lại làm việc nghiêm túc.
“Hiện tại trên thuyền có 3 người đã chết, những người còn lại nói rằng họ chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ này, kể cả nhân viên trên thuyền.

Vậy thi thể này đã được đưa đến khu vực xảy ra tai nạn bằng cách nào?”
“Dùng một sợi dây.”
Ngay khi nói chuyện vụ án, giáo sư Thẩm lập tức quên đi sự bối rối và mập mờ trước đó.
“Mắt cá chân của người chết có dấu vết bị trói, có thể được phải buộc vào đáy thuyền rồi đưa đến khu vực xảy ra tai nạn.”
“Vậy thì, người chết nên bị trói dưới thuyền sau khi chết.

Nếu đúng như vậy, hung thủ có thể không phải là người trên thuyền.”
Vừa nói, Cận Hải Dương đột nhiên lắc đầu.
“Nói đúng ra là có khả năng cao đó không phải là hành khách trên du thuyền, bởi vì nó dễ dàng xóa đi sự nghi ngờ của những người trên thuyền.”
Đang nói chuyện, điện thoại của anh đột nhiên vang lên, là Vương Dật gọi tới, Cận Hải Dương nhíu mày nghe anh ta báo cáo, đồng thời nhanh chóng thu dọn đồ ăn xung quanh.
“Chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”
Thẩm Lưu Bạch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, trong lòng biết chắc là đã có chuyện mới xảy ra, nhưng không biết là có liên quan gì đến thi thể không rõ danh tính này hay không.
“Nhà họ Tô chắc là gặp ma rồi.”
Cận Hải Dương đặt điện thoại xuống, cau mày nói.
“Đầu tiên là một người con trai đi du thuyền gây ra một tai nạn lớn, bây giờ người con trai kia cũng không ổn rồi.”

Anh dừng lại, biểu hiện trên khuôn mặt anh bỗng trở nên khó đoán.
“Tin tức bên đội chống ma túy, tối qua con trai cả của nhà họ Tô, Tô Bồi Nghiệp bị bắt vì tụ tập sử dụng ma túy, anh ta đang bị thẩm vấn tại cục cảnh sát.”.

Chương 93: 93: Liên Tiếp Xảy Ra Chuyện Bất Ngờ

Hôm nay nhà họ Tô rất rối loạn, hai người con trai lần lượt bị bắt, những tin tức xấu này lại khiến cho sức khỏe vốn đã không tốt của ông Tô càng thêm tồi tệ.
Ông dùng tay tát con gái trước giường bệnh, vừa ho sặc sụa vừa hỏi.
“Có phải mày làm không? Mày ra tay với em mày như vậy sao?”
Tô Ngọc Phân tức tối che mặt, cúi đầu, mắt đỏ bừng, không dám nói lời nào.
Vẻ ngoài phục tùng của nàng khiến ông Tô bớt giận rất nhiều.
Ông ta cũng không nghi ngờ con gái mình, tính tình Tô Ngọc Phân lương thiện, ngoan ngoãn, năm đó khi cô đưa con trai đến nhà cha mẹ đẻ cô cũng không dám nói gì.
Nghĩ đến đây, giọng ông Tô dịu đi rất nhiều.
“Con gái à, con chỉ có hai người em này thôi, không có nhà mẹ đẻ hỗ trợ, say này con chịu thiệt thòi thì phải đi tìm ai, con không được hồ đồ như vậy.”
Tô Ngọc Phân vội vàng gật đầu.
“Ba, con biết ạ.”
“Vậy thì tốt.

A Hằng đã gây ra quá nhiều phiền phức, bây giờ nhà chúng ta dù có tìm quan hệ cũng không thể ổn.

Trước hết, chúng ta chỉ có thể từ từ, đừng để thằng bé bị oan là được.”
“A Nghiệp bị người ta hãm hại, có người không vừa mắt nhà chúng ta, muốn ngáng chân nhà chúng ta, nếu không sao nó đang làm đạo diễn tốt là đi dùng mai thúy? Thôi, nói chuyện khác đi, ba đang sợ nhất là hôn lễ của

nhà họ Tô chúng ta sẽ xảy ra vấn đề!”
“Dự án mới của nhà chúng ta cần nhà họ hỗ trợ tài chính, chúng ta không thể để hôn sự này bị phá hỏng được! Vậy nên đừng để nhà họ Văn biết những chuyện này, con nhất định phải đè thông tin xuống, nhất định phải trì hoãn cho đến khi hoàn thành dự án!”
Tô Ngọc Phân gật đầu.
“Dạ, ba, con hiểu rồi.”
Cô dừng lại, sau đó khó khăn nói.

“Nhưng vừa nhận được một cuộc gọi của nhà họ Văn, con gái nhà họ Văn không thích A Hằng, muốn hủy hôn.”
“Cái gì!”
Ông Tô tức giận đến mức không nói được lời nào, Tô Ngọc Phân vội vàng bước tới vỗ nhẹ vào lưng giúp ông.
“Sao con không giải thích hả? A Hằng tuy ham chơi nhưng nó là đứa trẻ tốt!”
“Ba, con đã nói rồi.

Nhưng bằng cách nào đó, nhà họ Văn đã biết vụ tai nạn, còn biết nó dẫn theo gái đi cùng, con gái nhà họ Văn mặc kệ, nói muốn chia tay.”
“Phốc”
Ông Tô phun ra một ngụm máu, rồi bất tỉnh.
Ngày hôm sau, hầu hết các phương tiện truyền thông tài chính ở Hải Đô đều đưa tin.
Ông Tô Hữu Quý, Chủ tịch Tập đoàn Bàn Khê, bị ốm đột ngột phải nhập viện cấp cứu, quyền chủ tịch tạm thời do bà Tô Ngọc Phân đảm nhiệm, nhưng không thể giải quyết tài sản đứng tên ông Tô Hữu Quý.
“Cho nên, người được lợi lớn nhất chính là nhà Tô Ngọc Phân.”
Buổi tối Cận Hải Dương ở ban công nói chuyện với hàng xóm Thẩm Lưu Bạch.
Lúc này, giáo sư Thẩm đang thực hiện bài tập kéo giãn cơ thể, bộ đồ thể thao rộng rãi thoải mái che đi vóc dáng đẹp của cô, nhưng điều đó không thể ngăn được sự nhiệt tình trò chuyện của đội trưởng Cận.
“Nhà họ Tô có hai con trai và một con gái, Tô Bồi Nghiệp bị bắt gặp đang tụ tập sử dụng mai thúy, nhưng mà anh ta vốn không có cơ hội tiếp quản vị trí đó nên dù không bị bắt cũng không ảnh hưởng gì đến nhà họ Tô.”
“Tô Bồi Hằng thì phiền phức hơn.”

“Tô Hữu Quý vốn là đã sắp xếp hôn nhân thương mại cho anh ta.

Chỉ cần Văn Nguyên Hinh kết hôn với anh ta, sau đó nhà họ Văn sẽ đầu tư phát triển khu đất thương mại mà nhà họ Tô gia đã gác lại.

Đây là chuyện tốt giữa hai nhà.”
“Văn Nguyên Hinh là con gái duy nhất của nhà họ Văn.

Nghe nói, cô ấy bị trầm cảm từ nhỏ, ít lộ mặt trong các buổi tiệc.

Nhà họ Văn gả con gái cho Tô Bồi Hằng vì muốn an bài một nơi đảm bảo cho cô ấy.

“
“Tô Bồi Hằng tuy rằng hay tiêu xài hoang phí và ngốc nghếch, nhưng con người không tồi, thích hợp hơn so với Tô Bồi Nghiệp.”
“Bây giờ thì tốt rồi, hai người đều bị bắt.

Tô Hữu Quý luôn coi thường con gái mình, giờ lại phải dựa vào con gái để duy trì công việc gia đình.

Thật là trớ trêu.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch đột nhiên xen vào hỏi.
“Anh nói Văn Nguyên Hinh mắc chứng trầm cảm? Loại trầm cảm nào? Nóng nảy điên cuồng hay tự làm hại bản thân?”
Đội trưởng Cận quả là một người thông minh, anh hiểu ngay ý của cô.
“Ý em là người chết có thể là Văn Nguyên Hinh sao? Vì những vết sẹo đó trên đùi trong của cô ấy hả?”
Thẩm Lưu Bạch nhìn anh tán thành, lại thở dài một hơi, người đàn ông này thật nhanh trí, mới nói khúc đầu liền biết được cô muốn nói cái gì.

“Đúng vậy.

Những vết sẹo đó có chiều dài và góc độ gần giống nhau, có một sự sắp xếp cân đối, cho thấy người có tính cầu toàn mạnh mẽ và có xu hướng tự làm hại bản thân.”

“Vết sẹo ở bên trong đùi trái.

Tôi đoán người chết thuận tay trái, đổi tay thì rất khó làm gọn gàng như vậy.”
Nghe cô nói lời này, người đàn ông cúi đầu nhớ lại một lúc, rồi do dự lắc đầu.
“Nhưng cô gái anh gặp đêm đó không phải như vậy.”
Anh khẳng định.
“Anh nhớ cô ấy đã dùng tay phải khi đứng dậy, khi chụp ảnh với xe của anh nữa, cô ấy đã dùng tay phải để cầm điện thoại.

Cô ấy không thuận tay trái.”
“Cho nên, người chết chắc là Văn Nguyên Hinh thật, sau đó là người bây giờ ở Văn gia chính là Vu Mỹ Ny sao?”
Vừa nói xong, anh đột nhiên bật cười, trong mắt hiện lên tia hứng thú.
“Không ngờ một cái xác không tên lại có lai lịch lớn như vậy.

Đúng là Ly Miêu Hoán Thái Tử.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Cô nghĩ như vậy cũng đúng, nhất là khi nhìn thấy đám người nghiện mai thúy bị đội chống mai thúy đưa về cục cảnh sát, cô càng chắc chắn suy đoán này.
“Tôi đã gặp một trong những người đã chơi mai thúy với Tô Bồi Nghiệp.”
“Lần trước khi tôi ở trong nhà hàng của Lưu Đại Bằng, khi tôi đi ra ngoài để hít thở, thì có người làm bẩn quần áo của tôi.

Đó là cô gái sử dụng mai thúy, cô ấy đang đi cùng một người đàn ông họ Tô.”
“Ồ? Có chuyện gì vậy? Hôm đó sao anh không nghe em nói vậy?”

Cận Hải Dương cau mày.
Anh cũng có nhìn thấy vết đỏ trên quần áo của Thẩm Lưu Bạch, nhưng cô chỉ nói là vô tình bị đụng phải, anh không tiện hỏi thêm, không ngờ phía sau lại có chuyện như vậy.
Vì vậy Thẩm Lưu Bạch nói cho anh biết câu chuyện, cô cố ý bỏ qua những chi tiết bị người ta đụng chạm vào tay, nhưng nó vẫn khiến Cận Hải Dương nghi ngờ.

“Họ Tô?”
“Đưa danh thiếp và số điện thoại cho em sao?”
Người đàn ông mỉa mai, thân thể cao lớn lười biếng dựa vào tường ban công, giống như một con dã thú lười biếng, nhìn chằm chằm con mồi trước mặt.
Giáo sư Thẩm hoàn toàn không cảm nhận được cảm xúc của anh, cô cẩn thận nhớ lại tấm danh thiếp đã bị vứt bỏ từ lâu, vẻ mặt chắc chắn nói.
“Là Tô Thành Mân, anh ta nói mình là ông chủ của công ty bất động sản, cô gái gọi anh ta là Tô thiếu.”
Tô thiếu.
Vu Mỹ Ny cũng có “Tô thiếu”, nhưng Hải Đô không có Tô Thành Mân kinh doanh bất động sản, nhưng có một người họ Tống, còn đặc biệt nguyện ý đổi họ thành họ Tô.
Người đàn ông khinh thường, nanh lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, tìm kiếm tên anh ta và phóng to một bức ảnh chụp gần đây của Tống Thành Mân, rồi chỉ vào người đàn ông trên màn hình hỏi.
“Là anh ta sao?”
Thẩm Lưu Bạch vươn tay qua ban công, cô nhìn một cái, sau đó gật đầu khẳng định.
“Đúng, là anh ta.”
“Anh ấy tên Tống Thành Mân, con trai của Tô Ngọc Phân, anh ấy lớn lên cùng Tô Bồi Nghiệp và Tô Bồi Hằng và là chủ nhân của chiếc du thuyền.”
“Tống gia không có tiền đồ, Tô Hữu Quý vốn là muốn đổi họ của cháu trai để kế thừa hương quả, nhưng không ngờ trước khi làm thủ tục lại có con trai, cho nên sau đó chuyện này không thành.”
“Tô thiếu của hắn tuy rằng là giả, nhưng nếu sự tình tiếp tục thì không xa trở thành hiện thực, hai đứa con nhà họ Tô đều vô dụng, Tống Thành Mân chỉ là hơn kẻ vô dụng một chút, cũng không phải rất có năng lực.” “
“Nhưng nếu Tô Hữu Quý không muốn bán bất động sản Bàn Khê thì thật sự phải trông cậy vào đứa cháu ngoại này.

Bây giờ nhà họ Tô không còn ai nữa.”
Vừa nói, anh đột nhiên nhíu mày, như thể đang suy nghĩ điều gì đó.
“Nhìn thế này, có vẻ Tống Thành Mân cũng rất đáng nghi ngờ.”.

Chương 94: 94: Nghi Ngờ

Kết quả nhận dạng nguồn nước có kết quả sớm hơn so với dự kiến, nhưng kết quả lại khiến mọi người hoang mang.
Kết quả cho thấy tất cả các nguồn nước tử nhiên ở Hải Đô đều không phát hiện loại tảo cát di biến này, đây không phải là thực vậ tự nhiên trong khu vực.
“Loại tảo cát này chắc là được nuôi cấy bằng cách đột biến, có rất ít hồ sơ trong dữ liệu hiện có và không có ứng dụng thực tế.”
“Đây đã là một lĩnh vực học thuật chuyên nghiệp, Trung Tâm Pháp Y của chúng ta không biết nhiều về nó.

Nếu cậu đang tìm kiếm nó, cậu có thể đến Viện Hải Dương Học của Đại Học Hải Dương hỏi thăm thử.”
Pháp y Phùng đưa bản báo cáo cho Cận Hải Dương, tiếc nuối nói.
Tảo cát là sinh vật phù du lâu đời nhất trên trái đất, chúng phát triển trong đại dương và trên cạn và có nhiều hình dạng khác nhau.
Giống như thực vật khác, các loại tảo cát khác nhau có yêu cầu khác nhau đối với môi trường sinh trưởng, nếu tìm được chỗ có tảo cát trong nước giống với trong màng phổi của người chết thì về cơ bản có thể xác định được hiện trường.
Họ đã trích xuất đoạn phim từ cửa hàng tiện lợi vào đêm xảy ra vụ án, theo mô tả của Cận Hải Dương, ngoại hình của cô ấy rất giống với người chết nhưng mọi hoạt động của cô ấy đều dùng tay phải.
Cận Hải Dương chắc chắn sẽ không bỏ qua manh mối như vậy.

Trên thực tế, cho đến nay, cuộc điều tra của họ về “Văn Nguyên Hinh” hoàn toàn không có kết quả, bởi vì cô gái này chưa bao giờ ra ngoài hoặc tiếp xúc với người ngoài, nhân viên điều tra muốn tìm cách tiếp cận cũng không có cơ hội, vụ án liền rơi vào bế tắc.

Anh đưa Cao Đại Thượng đến Viện Hải Dương Học, được sự giúp đỡ của viện trưởng, họ sớm phát hiện ra viện này đúng là đang tiến hành các dự án nghiên cứu về tảo cát biến dị, nhưng vì tảo cát là sinh vật phù du cực nhỏ nên dự án không cần những bình lớn để chứa, do đó không có nguồn nước lớn nào đủ để gây chết người.
“Tôi có thể xem danh sách thành viên của nhóm nghiên cứu không?”
Người đàn ông sờ cằm, liếc mắt nhìn trang danh sách chỉ ghi nhóm trưởng nhóm nghiên cứu, thản nhiên hỏi.

“Đương nhiên, không có gì bí mật cả.”
Viện trưởng cười nói.
“Thực sự thì dự án này hơi vô vị, chúng tôi cũng đang cân nhắc xem có nên chấm dứt nó hay không”.
“Cách đây một thời gian, báo cáo tiến độ giữa kỳ của họ về dự án nói rằng họ đã nuôi cấy một loại tảo cát biến dị, có thể thay đổi màu sắc tự nhiên theo ánh sáng, ôi.”
Anh ấy còn chưa nói hết những lời sau đó, nhưng thể hiện rất rõ sự không coi trọng.
Cận Hải Dương gật đầu, hơi chấn động khi nghe đến “tảo cát biến dị”.

Kết quả xác định trong báo cáo của Lão Phùng cũng có nhắc đến cái tên này, do dự án tự nuôi trồng này xuất hiện ở đây nên nguồn gốc của loại tảo đặc biệt này chính là ở Viện Hải Dương Học.
Quả nhiên, anh nhìn thấy tên của Vương Manh Manh trên danh sách nhân viên dự án, cô ấy là nhân viên nghiên cứu thứ hai, là trợ lý nghiên cứu của nhóm, chịu trách nhiệm chính trong việc nuôi dưỡng và cất giữ vật thể thí nghiệm.
“Gọi Vương Manh Manh đến cục cảnh sát ngay lập tức.”
Anh nói với Cao Đại Thượng phía sau.
Lại ngồi trong phòng thẩm vấn, Vương Manh Manh cảm thấy không khí lần này có chút khác với lần trước.
Cô nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế, người vẫn đẹp trai như vậy, nhưng cảm thấy anh ta lạnh lùng hơn, kèm theo một áp lực ngột ngạt.
Đã xảy ra chuyện gì vậy.
Trong lúc Vương Manh Manh đang suy nghĩ lung tung, liền nghe thấy người cảnh sát mập mạp ngồi bên cạnh bắt đầu dò hỏi.
“Cô tên là gì?”

Cô nhanh chóng kiềm chế tâm trạng, nghiêm túc trả lời.
“Tôi tên là Vương Manh Manh.”
“Nghề nghiệp là gì?”
“Tôi đang học cao học và làm việc tại cửa hàng tiện lợi ở số 3 đường Hoa Thịnh vào buổi tối.”
“Cô học ngành gì?”
“Sinh học, tôi chủ yếu nghiên cứu tảo.”
“Cô học cao học ở đâu?”
“Đại Học Hải Dương.”
“Bạn đã tham gia vào dự án nghiên cứu tảo cát tại Viện Hải Dương Học đúng không?”
Lần này, giọng một người đàn ông trầm thấp vang lên, Vương Manh Manh theo bản năng ngước mắt lên bắt gặp ánh mắt của người đàn ông đẹp trai kia.
Trong lòng hơi chấn động, lập tức cúi đầu, trầm giọng đáp lại.
“Đúng.”

“Cô chịu trách nhiệm về việc lưu trữ và nhân giống tảo cát thí nghiệm đúng không?”
Người đàn ông không bỏ qua sự mất tự nhiên nhất thời trên mặt cô, lập tức hỏi một câu, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh ta đột nhiên dựa lưng vào ghế, thản nhiên hỏi.
“Tôi nghe nói cô đã nuôi cấy tảo cát di biến và chúng cũng có thể tự thay đổi màu sắc.”
“Ngoài thứ này ra, tảo đó còn có chức năng gì khác không?”
Nghe anh hỏi, sắc mặt Vương Manh Manh nhất thời trở nên cứng ngắc mất tự nhiên.
Cô hoảng sợ cúi đầu, ngón tay đan chặt vào nhau cho thấy cô đã cố gắng hết sức để che giấu sự hoảng sợ trong lòng.
Nhìn thấy cảnh này, Cận Hải Dương lập tức hiểu ra điều gì đó, dự án này có vấn đề, nhất định không đơn giản như những gì đã viết trong báo cáo tạm thời.
Anh không cho bên kia cơ hội suy nghĩ mà tiếp tục hỏi với giọng chậm rãi.
“Còn có chuyện gì nữa, cô là thành viên của nhóm nghiên cứu, tôi chỉ muốn nghe ý kiến của cô.”
Vương Manh Manh bất giác co người lại, dù sao cô cũng chỉ là một sinh viên còn đang đi học, làm sao có thể chịu được áp lực như vậy, suýt chút

nữa liền nói ra hết mọi chuyện.
“Ngoài việc có thể thay đổi màu sắc theo điều kiện ánh sáng, các chất chuyển hóa của nó có độ bám dính rất tốt, chúng có thể hấp thụ bụi và các hạt vi mô trong không khí, có tác dụng thanh lọc rất tốt.”
“Những thứ này, tại sao báo cáo tạm thời không có viết?”
Nghe anh hỏi, Vương Manh Manh càng cúi đầu.
Cô thấp giọng lẩm bẩm, gần như là lẩm bẩm, nếu không phải Cao Đại Thượng cùng Cận Hải Dương tai thính, sẽ không thể nghe được nàng cô nói cái gì.
“Bởi vì.

Bởi vì nếu nó được viết hoàn chỉnh, thì tiền thu được của dự án này cuối cùng sẽ được phân phối cho viện.

Chúng tôi không muốn chia sẻ nó như vậy, vậy nên, vậy nên.”
Cô ấy không nói gì sau đó, nhưng hai người có mặt đều hiểu..

Bởi vì họ không muốn chia sẻ thu nhập của dự án với viện nghiên cứu, nên họ trực tiếp tuyên bố kết quả chưa hoàn thành, nếu dự án bị chấm dứt vì lý do này, các thành viên trong nhóm nghiên cứu có đầy đủ thông tin có thể tìm thấy cơ hội mới, hoặc trực tiếp bán kết quả và thu tiền về cho mình.
“Bọn họ cũng chia cho cô?”
Cận Hải Dương thản nhiên liếc nhìn Vương Manh Manh, hỏi đầy ẩn ý.
“Tất nhiên, vì tôi là người chịu trách nhiệm trồng trọt và lưu trữ tảo cát, thể biến dị này là do tôi vô tình phát hiện, nên bọn họ không thể gạt tôi ra.”
“Cô có thường mang tảo cát biến dị này nhà không?”
Nghe được câu hỏi này, Vương Manh Manh sửng sốt một chút, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nghiêm túc trả lời.
“Tôi thường không mang nó về nhà, bởi vì thí nghiệm nuôi cấy có yêu cầu rất cao.

Có lần nhà chúng tôi thuê được nói là phải quét vôi lại.

Tôi sợ mùi quá nồng nên đã mang về một chai, muốn dùng nó để thanh lọc không khí.

Chờ khi tôi quay lại, thì chủ nhà nói là không quét nữa, nên hôm sau tôi đã

đem nó về phòng thí nghiệm, chỉ có lần đó thôi.”
“Tảo cát di biến đó có độ bám dính rất tốt, một khi đã bám vào thì rất khó loại bỏ, còn rất dễ sinh sôi nẩy nở.”
“Thật sự chỉ có lần đó, nếu anh không tin thì có thể đến nhà tôi kiểm tra, chắc chắn không có!”.

Chương 95: 95: Thủ Đoạn Của Cận Thiếu

Tống Thành Mân bước ra khỏi cửa của Bất Dạ Thiên với vẻ mặt tức giận, khuôn mặt tuấn tú đen đến mức suýt chút nữa vắt ra nước, cô gái đi bên cạnh cũng sửng sốt.

Cô thầm than trong lòng.

Mới sáng sớm đã nghe nói tính tình của vị thiếu gia này không được như vẻ bề ngoài, nhưng sau bao nhiêu lần đi với đồng nghiệp họ cũng không thấy anh ta có gì xấu, ai ngờ đến lượt cô lại có chuyện.

“Cô đi trước đi.

”
Bước đến bãi đậu xe, Tống Thành Mân lạnh lùng liếc nhìn cô gái đi cùng đang mặc váy ngắn cũn cỡn trước mặt, hắn ra lệnh đuổi khách.

“Tô Tống thiếu, vậy thì phần thưởng của tôi thì sao.

”
Cô gái lắp bắp nói với người đàn ông, miễn cưỡng nở nụ cười, không biết ở trong mắt người đàn ông nụ cười đó của cô còn xấu hơn khóc.

Nhưng điều khiến hắn tức giận nhất chính là cách xưng hô của người phụ nữ đó với hắn.

Tống thiếu.

Nhà họ Tống làm gì có thiếu gia nào, buổi tối đi chơi hắn đều dùng tên của

nhà họ Tô, nói ra sẽ được người khác xem trọng hơn một chút.

Hắn đúng là họ Tống, nhưng nhà họ Tô đã nắm trong tay hắn rồi, họ của hắn có còn quan trọng nữa không?
Họ Tô thì sao? Cũng phải theo sự sắp xếp của hắn, bán họ đi họ còn phải giúp hắn đếm tiền nữa!
Nhưng chỉ trong đêm nay, ai đó đã xé toạc vết thương trong lòng hắn đã chôn giấu, còn ác ý sát muối lên đó.

Đêm nay, như thường lệ, sau khi từ công ty trở về đến là Bất Dạ Thiên, ai biết hắn vừa vào cửa lại gặp nhóm người mà hắn không muốn gặp nhất.

“Yo, đây không phải là Tiểu Tống! Lâu rồi không gặp cậu đã thực hiện được ước mơ của mình, sửa lại tổ tông của mình rồi đúng không?”
Người vừa nói là một chàng trai họ Phương, gia đình làm nghề vận chuyển hàng hải, anh ta đi chơi với hắn được hai ngày, sau khi trèo lên cành cao thì không giao du với hắn nữa.

Người giàu ít cũng có vòng tròn và đẳng cấp của mình, thân phận, địa vị gia đình chênh lệch nhiều thì người ta sẽ không giao du với mình.

Tống Thành Mân hắn dù có dựa vào nhà họ Tô lăn lộn bao nhiêu lâu cũng không vào đó được, còn nhà họ Phương này thật may mắn.

Họ luôn nước sông không phạm nước giếng.

Hôm nay sao lại như vậy?
Hắn muốn giả vờ như mình không nghe thấy, nhưng bên kia vẫn không để hắn đi như vậy.

“Sao vậy? Tai cậu không tốt sao? Cậu nói với mẹ tôi cậu là Tô thiếu, tên tuổi của nhà họ Tô cũng không lớn lắm, giả làm con cháu của ông ta làm gì vậy, hahaha.

”
Mọi người bật cười, sắc mặt Tống Thành Mân trầm xuống, lạnh giọng nói.

“Phương Xuyên, tôi có đụng chạm gì với cậu sao?”
Thanh niên tóc nhuộm lắc đầu, vừa cười vừa nói những lời khiến người ta tức điên.

“Không có đụng chạm gì tôi hết, chỉ là tôi không thích tên nhóc như cậu.

”
“Cậu giả vờ trên danh nghĩa của người khác, còn tự gọi mình cái gì là “Thất công tử Hải Đô”, mấy người toàn là yêu quái, nói ra không thấy xấu hổ sao!”
“Nhà họ Tô cũng là đồ ngốc nên nuôi ong tay áo quay lại hại người trong nhà, còn cho cậu là người tốt nữa chứ.

Nhưng cậu làm gì thì lão già nhà họ Tô cũng lười nhìn, nhưng cậu ở trước mặt tôi không thể giả bộ như vậy được, đừng nói Tô thiếu, Tô thiếu gì đó, ông Tô không có cháu nội lớn như vậy đâu!”
Khi anh ta nói xong, cả đám cười ồ lên, thu hút một đám người đến xem, có người còn chỉ vào hắn, khiến Tống Thành Mân suýt chút muốn ra tay.

Tuy nhiên cuối cùng hắn cũng kìm lại được, nhưng sự tức giận này nén lại trong lòng, kiềm nén đến mức khiến lồng nguc hắn đau đến vỡ òa, giờ người phụ nữ mua bằng tiền này lại nhắc đến nỗi đau của hắn, hắn không thể chịu đựng thêm được nữa.

Hắn tát người phụ nữ ngã xuống đất, mắng chửi với khuôn mặt hung dữ
“Cút đi! Cô có gan thì đánh tôi, không cút đi tôi sẽ lấy mạng cô!”
Cô gái loạng choạng, chạy nhanh trên giày cao gót, không dám nói lời nào, vì sợ chọc giận thiếu gia này thì cô sẽ tổn thất lớn.

Sau khi đánh đuổi cô gái kia đi, Tống Thành Mân vẫn cảm thấy không hài lòng, liền đạp một cước vào xe thể thao của mình, khiến xe báo động phát ra tiếng còi chói tai.

Hắn lên xe, cố gắng trấn tĩnh một lúc mới lấy điện thoại di động ra gọi điện.

Sau khi một hồi âm thanh tít tót thì mới được kết nối, Tống Thành Mân nén

giận, thấp giọng hỏi.

“Cô đang ở đâu? Lát nữa đi ra ngoài, tôi đợi cô ở cảnh viên Hoa An.

”
Bên kia có vẻ hơi do dự, ngọn lửa gịana mà Tống Thành Mân đang đè nén lại bắt đầu bùng cháy, anh ta mỉa mai, nói một câu ác ý, sau đó bỏ điện thoại xuống, rồi đạp ga lao xe ra khỏi bãi đạu xe của Bất Dạ Thiên.

Cảnh viên Hoa An là dự án biệt thự do Tập đoàn Bàn Khê phát triển cách đây 5 năm, diện tích không quá lớn, biệt thựu phong cách Châu Âu hàng đầu, được mở bán từ nửa năm trước đến bây giờ, danh tiếng khá tốt.

Dự án này được phát triển bởi Tống Thành Mân, trong khuôn viên, hắn để lại cho mình một biệt thực lớn dành riêng cho mình, với diện tích khoảng 200 mét vuông, bình thường sẽ có người đến dọn dẹp, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ đến đó.

Đây cũng là một trong những phần thưởng mà Tô Hữu Quý dành cho anh.

Nhưng hắn lại không thích ở đây, nơi này là một lời cảnh cáo, nói cho hắn biết hắn chỉ là người làm công ăn lương đối với nhà họ Tô, có qua có lại.

Khi Tống Thành Mân lái xe đến, đã có người đến trước hắn.

Chiếc xe thể thao to lớn màu đỏ rực rỡ và hoang dã đập vào mắt, hắn nhíu mày khi nhìn nó.

Bước vào lối vào, thứ đập vào mắt là một cô gái mặc váy đỏ.

Hắn nhìn thấy cô đang tùy tiện ngồi trên chiếc ghế sofa da trong phòng khách, đôi chân trần xinh đẹp lộ ra, đôi giày gót nhọn siêu cao của cô ấy bị vứt sang một bên, cả bàn chân đặt lên bàn cà phê một cách thô lỗ.

“Không phải đã nói với cô là cô nên để ý đến cử chỉ hành vi hằng ngày của mình rồi sao.

Văn Nguyên Hinh từ nhỏ đã được dạy dỗ lễ nghi rất tốt, tuyệt đối không bao giờ có những hành động thất lễ như vậy!”
Trước khi đợi cô gái nói chuyện, Tống Thành Mân bắt đầu khiển trách theo thông lệ với vẻ mặt lạnh lùng.

Anh nhớ tới chiếc xe thể thao màu đỏ mới nhất mà anh nhìn thấy trước đây, lửa giận trong lòng anh lại bốc lên từng đợt, ánh mắt nhìn cô gái mặc đồ đỏ càng trở nên tồi tệ hơn.

“Xe bên ngoài là cô mới mua à?”
Nhìn thấy cô gái gật đầu như một lẽ đương nhiên, ngọn lửa mà Tống thiếu đã ngộp thở cả đêm cuối cùng cũng bùng phát.

Đó là chiếc Ferrari mẫu mới nhất, thậm chí hắn không dám nghĩ đến mua một chiếc, vậy mà cô lại to gan.

“Cô có đầu óc không hả! Trước đây, tôi đã nói gì với cô? Mẹ nó, cô xem như gió thổi bên tai đúng không!”
“Văn Nguyên Hinh có bằng lái xe nhưng chưa bao giờ lái xe! Cô ấy bị rối loạn tâm thần, không thích màu mè như vậy! Đã bảo cô từ từ thay đổi rồi, bây giờ đột nhiên thay đổi 180 độ, không có ai nghi ngờ mới là lạ!”
“Cô nhìn bộ dạng bây giờ của mình đi, giống một người bị bệnh trầm cảm sao? Tôi còn tưởng cô bị tâm thần phân liệt, quên mất bản thân là ai rôi!”
“Đồ ngu! Thật sự là thứ không thể lô mặt, còn không thể giả bộ! Cho ngươi thân phận tốt cô không coi ai ra gì hết, nếu cô không muốn bị đánh trở lại hình dáng ban đầu, thì phải nghe lời tôi, tôi có thể đưa cô lên, cũng có thể đạp cô ngã xuống, cô đừng quên bản thân mình là ai!”.

Chương 96: 96: Tống Thành Mân Nổi Giận

Tống Thành Mân bước ra khỏi cửa của Bất Dạ Thiên với vẻ mặt tức giận, khuôn mặt tuấn tú đen đến mức suýt chút nữa vắt ra nước, cô gái đi bên cạnh cũng sửng sốt.

Cô thầm than trong lòng.

Mới sáng sớm đã nghe nói tính tình của vị thiếu gia này không được như vẻ bề ngoài, nhưng sau bao nhiêu lần đi với đồng nghiệp họ cũng không thấy anh ta có gì xấu, ai ngờ đến lượt cô lại có chuyện.

“Cô đi trước đi.

”
Bước đến bãi đậu xe, Tống Thành Mân lạnh lùng liếc nhìn cô gái đi cùng đang mặc váy ngắn cũn cỡn trước mặt, hắn ra lệnh đuổi khách.

“Tô Tống thiếu, vậy thì phần thưởng của tôi thì sao.

”
Cô gái lắp bắp nói với người đàn ông, miễn cưỡng nở nụ cười, không biết ở trong mắt người đàn ông nụ cười đó của cô còn xấu hơn khóc.

Nhưng điều khiến hắn tức giận nhất chính là cách xưng hô của người phụ nữ đó với hắn.

Tống thiếu.

Nhà họ Tống làm gì có thiếu gia nào, buổi tối đi chơi hắn đều dùng tên của

nhà họ Tô, nói ra sẽ được người khác xem trọng hơn một chút.

Hắn đúng là họ Tống, nhưng nhà họ Tô đã nắm trong tay hắn rồi, họ của hắn có còn quan trọng nữa không?
Họ Tô thì sao? Cũng phải theo sự sắp xếp của hắn, bán họ đi họ còn phải giúp hắn đếm tiền nữa!
Nhưng chỉ trong đêm nay, ai đó đã xé toạc vết thương trong lòng hắn đã chôn giấu, còn ác ý sát muối lên đó.

Đêm nay, như thường lệ, sau khi từ công ty trở về đến là Bất Dạ Thiên, ai biết hắn vừa vào cửa lại gặp nhóm người mà hắn không muốn gặp nhất.

“Yo, đây không phải là Tiểu Tống! Lâu rồi không gặp cậu đã thực hiện được ước mơ của mình, sửa lại tổ tông của mình rồi đúng không?”
Người vừa nói là một chàng trai họ Phương, gia đình làm nghề vận chuyển hàng hải, anh ta đi chơi với hắn được hai ngày, sau khi trèo lên cành cao thì không giao du với hắn nữa.

Người giàu ít cũng có vòng tròn và đẳng cấp của mình, thân phận, địa vị gia đình chênh lệch nhiều thì người ta sẽ không giao du với mình.

Tống Thành Mân hắn dù có dựa vào nhà họ Tô lăn lộn bao nhiêu lâu cũng không vào đó được, còn nhà họ Phương này thật may mắn.

Họ luôn nước sông không phạm nước giếng.

Hôm nay sao lại như vậy?
Hắn muốn giả vờ như mình không nghe thấy, nhưng bên kia vẫn không để hắn đi như vậy.

“Sao vậy? Tai cậu không tốt sao? Cậu nói với mẹ tôi cậu là Tô thiếu, tên tuổi của nhà họ Tô cũng không lớn lắm, giả làm con cháu của ông ta làm gì vậy, hahaha.

”
Mọi người bật cười, sắc mặt Tống Thành Mân trầm xuống, lạnh giọng nói.

“Phương Xuyên, tôi có đụng chạm gì với cậu sao?”
Thanh niên tóc nhuộm lắc đầu, vừa cười vừa nói những lời khiến người ta tức điên.

“Không có đụng chạm gì tôi hết, chỉ là tôi không thích tên nhóc như cậu.

”
“Cậu giả vờ trên danh nghĩa của người khác, còn tự gọi mình cái gì là “Thất công tử Hải Đô”, mấy người toàn là yêu quái, nói ra không thấy xấu hổ sao!”
“Nhà họ Tô cũng là đồ ngốc nên nuôi ong tay áo quay lại hại người trong nhà, còn cho cậu là người tốt nữa chứ.

Nhưng cậu làm gì thì lão già nhà họ Tô cũng lười nhìn, nhưng cậu ở trước mặt tôi không thể giả bộ như vậy được, đừng nói Tô thiếu, Tô thiếu gì đó, ông Tô không có cháu nội lớn như vậy đâu!”
Khi anh ta nói xong, cả đám cười ồ lên, thu hút một đám người đến xem, có người còn chỉ vào hắn, khiến Tống Thành Mân suýt chút muốn ra tay.

Tuy nhiên cuối cùng hắn cũng kìm lại được, nhưng sự tức giận này nén lại trong lòng, kiềm nén đến mức khiến lồng nguc hắn đau đến vỡ òa, giờ người phụ nữ mua bằng tiền này lại nhắc đến nỗi đau của hắn, hắn không thể chịu đựng thêm được nữa.

Hắn tát người phụ nữ ngã xuống đất, mắng chửi với khuôn mặt hung dữ
“Cút đi! Cô có gan thì đánh tôi, không cút đi tôi sẽ lấy mạng cô!”
Cô gái loạng choạng, chạy nhanh trên giày cao gót, không dám nói lời nào, vì sợ chọc giận thiếu gia này thì cô sẽ tổn thất lớn.

Sau khi đánh đuổi cô gái kia đi, Tống Thành Mân vẫn cảm thấy không hài lòng, liền đạp một cước vào xe thể thao của mình, khiến xe báo động phát ra tiếng còi chói tai.

Hắn lên xe, cố gắng trấn tĩnh một lúc mới lấy điện thoại di động ra gọi điện.

Sau khi một hồi âm thanh tít tót thì mới được kết nối, Tống Thành Mân nén

giận, thấp giọng hỏi.

“Cô đang ở đâu? Lát nữa đi ra ngoài, tôi đợi cô ở cảnh viên Hoa An.

”
Bên kia có vẻ hơi do dự, ngọn lửa gịana mà Tống Thành Mân đang đè nén lại bắt đầu bùng cháy, anh ta mỉa mai, nói một câu ác ý, sau đó bỏ điện thoại xuống, rồi đạp ga lao xe ra khỏi bãi đạu xe của Bất Dạ Thiên.

Cảnh viên Hoa An là dự án biệt thự do Tập đoàn Bàn Khê phát triển cách đây 5 năm, diện tích không quá lớn, biệt thựu phong cách Châu Âu hàng đầu, được mở bán từ nửa năm trước đến bây giờ, danh tiếng khá tốt.

Dự án này được phát triển bởi Tống Thành Mân, trong khuôn viên, hắn để lại cho mình một biệt thực lớn dành riêng cho mình, với diện tích khoảng 200 mét vuông, bình thường sẽ có người đến dọn dẹp, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ đến đó.

Đây cũng là một trong những phần thưởng mà Tô Hữu Quý dành cho anh.

Nhưng hắn lại không thích ở đây, nơi này là một lời cảnh cáo, nói cho hắn biết hắn chỉ là người làm công ăn lương đối với nhà họ Tô, có qua có lại.

Khi Tống Thành Mân lái xe đến, đã có người đến trước hắn.

Chiếc xe thể thao to lớn màu đỏ rực rỡ và hoang dã đập vào mắt, hắn nhíu mày khi nhìn nó.

Bước vào lối vào, thứ đập vào mắt là một cô gái mặc váy đỏ.

Hắn nhìn thấy cô đang tùy tiện ngồi trên chiếc ghế sofa da trong phòng khách, đôi chân trần xinh đẹp lộ ra, đôi giày gót nhọn siêu cao của cô ấy bị vứt sang một bên, cả bàn chân đặt lên bàn cà phê một cách thô lỗ.

“Không phải đã nói với cô là cô nên để ý đến cử chỉ hành vi hằng ngày của mình rồi sao.

Văn Nguyên Hinh từ nhỏ đã được dạy dỗ lễ nghi rất tốt, tuyệt đối không bao giờ có những hành động thất lễ như vậy!”
Trước khi đợi cô gái nói chuyện, Tống Thành Mân bắt đầu khiển trách theo thông lệ với vẻ mặt lạnh lùng.

Anh nhớ tới chiếc xe thể thao màu đỏ mới nhất mà anh nhìn thấy trước đây, lửa giận trong lòng anh lại bốc lên từng đợt, ánh mắt nhìn cô gái mặc đồ đỏ càng trở nên tồi tệ hơn.

“Xe bên ngoài là cô mới mua à?”
Nhìn thấy cô gái gật đầu như một lẽ đương nhiên, ngọn lửa mà Tống thiếu đã ngộp thở cả đêm cuối cùng cũng bùng phát.

Đó là chiếc Ferrari mẫu mới nhất, thậm chí hắn không dám nghĩ đến mua một chiếc, vậy mà cô lại to gan.

“Cô có đầu óc không hả! Trước đây, tôi đã nói gì với cô? Mẹ nó, cô xem như gió thổi bên tai đúng không!”
“Văn Nguyên Hinh có bằng lái xe nhưng chưa bao giờ lái xe! Cô ấy bị rối loạn tâm thần, không thích màu mè như vậy! Đã bảo cô từ từ thay đổi rồi, bây giờ đột nhiên thay đổi 180 độ, không có ai nghi ngờ mới là lạ!”
“Cô nhìn bộ dạng bây giờ của mình đi, giống một người bị bệnh trầm cảm sao? Tôi còn tưởng cô bị tâm thần phân liệt, quên mất bản thân là ai rôi!”
“Đồ ngu! Thật sự là thứ không thể lô mặt, còn không thể giả bộ! Cho ngươi thân phận tốt cô không coi ai ra gì hết, nếu cô không muốn bị đánh trở lại hình dáng ban đầu, thì phải nghe lời tôi, tôi có thể đưa cô lên, cũng có thể đạp cô ngã xuống, cô đừng quên bản thân mình là ai!”.

Chương 97: 97: Nội Chiến

Nghe lời hắn nói, cô gái mặc đồ đỏ đang ngồi trên sô pha lập tức cúi gằm mặt, cười lạnh, mỉa mai đáp trả lại.

“Tống Thành Mân, anh có lầm không, anh có biết bây giờ đang nói chuyện với ai không?”
Cô nâng cằm lên, đôi mắt màu khói dày đặc đảo mắt bất lịch sự, không hề che giấu sự khinh thường của mình.

“Với ai? Vu Mỹ Ny, cô còn không biết cô là ai sao?”
Tống Thành Mân vốn đã nổi cơn thịnh nộ, lại càng không kiên nhẫn với người phụ nữ mà hắn một tay nâng đỡ, trong đầu hắn có thể chịu đựng khi người khác chà đạp mình, nhưng người trước mặt này tuyệt đối không được, gà mái biến thành phượng hoàng, cô vốn không có tư cách.

“Cô cho rằng cô vào được nhà họ Văn thì mọi chuyện xong rồi sao? Có tin là chỉ với một câu nói của tôi cũng đủ khiến cô gục ngã?”
Xẻng—
Vu Mỹ Ny tức giận ném tách trà, những mảnh vỡ vụn làm xước tay Tống Thành Mân, hắn đưa ngón tay đang chảy máu vào miệng, ánh mặt dữ tợn như muốn đâm người đối diện thành một cái sàng.

“Cô điên rồi!”
“Đúng! Tôi điên rồi! Anh nghĩ mình là ai? Chúa cứu thế sao?”
Vu Mỹ Ny hét lớn.

“Tooi vốn là con gái của nhà họ Văn, anh muốn kéo tôi xuống sao? Dựa vào cái gì chứ?”
“Ba tôi là Hầu Vĩ Quang, là chủ nhân của nhà họ Văn, tôi là con gái của

ông ây, là thiên kiêm tiểu thư, trong người tôi chảy dòng máu của ông ấy! Tôi về nhà là chuyện đương nhiên!”
“Chuyện đương nhiên sao?”
Tống Thành Mân cười lạnh một tiếng, khuôn mặt mho nhã lịch sự tràn đầy sự chua ngoa, lúc này, hắn giống như đã không còn phong thái ưu nhã thường ngày, mà giống một người bị sa sút hơn.

“Vu Mỹ Ny, cô có tiến bộ rồi.

Còn biết dùng thành ngữ bốn chữ.

”
“Đúng là ba cô là Hầu Vĩ Quang, sao cô không nói mẹ cô là ai?”
Mặt hắn nhăn lại, cười ác độc, nói ra sự thật tàn nhẫn.

“Cô không biết nhà họ Văn là họ gì sao? Hầu Vĩ Quang không phải họ Văn.

Ông ta chỉ là con rể của nhà đó.

Cô và nhà họ Văn không có quan hệ gì!”
“Ở rể còn tìm tiểu tam, sinh ra đứa con hoang cũng không dám nhận, Hầu Vĩ Quang sợ nếu mất thân phận con rể nhà họ Văn thì phải đi ăn xin thôi.

”
Nghe hắn nói, khuôn mặt trang điểm đậm của Vu Mỹ Ny liền trở nên khó coi, cô hét lên rồi lao về phía Tống Thành Mân, bàn tay móng dài đánh vào mặt hắn.

Tống Thành Mân, một người đàn ông cao lớn sẽ không để cô tùy tiện đánh, hắn nắm lấy cổ tay Vu Mỹ Ny, đẩy cô ngã xuống đất, hai đầu gối áp vào eo và mặt cô, khiến cô ấy hoàn toàn không thể cử động.

Hắn bóp cổ cô, tay hạ lực một chút, nhìn vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng trên gương mặt cô, hắn cảm thấy sự ngột ngạt trong lòng tan đi rất nhiều.

“Cái gì, tôi có nói gì sai sao?”

“Cô là một đứa ở miền núi, muốn giữ được cuộc sống tốt đẹp hiện tại thì phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, tôi giết cô thì chẳng khác nào bóp ch3t con bọ.

”
Cảm thấy không thở nổi, lần này Vu Mỹ Ny thật sự rất sợ hãi.

Tống Thành Mân là một tên điên, hắn có thể dụ một bệnh nhân trầm cảm muốn sống muốn chết vì hắn, nóng nảy có thể giết cô ấy, sau đó tìm người thay thế cô ấy, người bình thường không thể làm được chuyện điên rồ như vậy!
Hắn điên rồi! Hắn điên rồi! Hắn sắp giết cô!
“Cô có nghe lời không?”
Nhìn thấy mặt người phụ nữ dưới tay mình đã xanh tím, Tống Thành Mân mở lòng từ bi hỏi một câu, thấy Vu Mỹ Ny vội vàng gật đầu, hắn thỏa mãn dừng tay, xem Vu Mỹ Ny như rác ném sang một bên.

Khụ khụ khụ khụ –
Vu Mỹ Ny thoát chết nhìn Tống Thừa Chính thở hổn hển, không dám nói lời nào.

“Mau làm theo những gì tôi nói trước đây.

Trước đó cô đã nói không thích Tô Bồi Hằng, cô phải gả cho tôi, muốn cưới tôi, nếu không, sự hợp tác giữa nhà họ Văn và nhà họ Tô chỉ là để cho vui, cô hiểu không?”
Vu Mỹ Ny gật đầu.

Mất một lúc lâu, cô mới lấy lại được hơi thở, bàn tay vuốt ve cổ vẫn còn hơi run, cô thận trọng nói.

“Có, có thể người nhà họ Văn sẽ không đồng ý.

”
“Anh anh…Dù sao anh cũng không phải họ Tô!”
Cô chưa kịp nói hết lời thì đã bị Tống Thành Mân tát ngã xuống đất, lòng bàn tay bị xước do mảnh sứ vỡ, máu tuôn ra lập tức nhuộm đỏ cả tấm thảm

trắng.

“Đồ giả là đồ giả, đầu óc cô còn kém xa Văn Nguyên Hinh, cô ấy uống thuốc vào rồi còn thông minh hơn cô.

”
Tống Thành Mân cười gằn, đi tới trước mặt cô nhìn ánh mắt kinh hãi của Vu Mỹ Ny, véo mặt cô, nhìn cô một chút, sự dữ tợn trên khuôn mặt giễu cợt.

“Nếu không đồng ý, cô không biết nghĩ cách sao?”
“Tự sát, tự hại bản thân hay sao cũng được, Văn Nguyên Hinh lúc trước làm gì thì cô cũng làm như vậy, cô còn không bằng một bệnh nhân sao!”
Nói rồi hắn chợt nhớ ra điều gì đó, đột nhiên vươn tay xé rách váy của Vu Mỹ Ny, vừa nhìn thấy làn da mỏng manh mịn màng, hắn lập tức tức giận.

“Mẹ nó sao cô còn chưa ra tay? Tôi đã nói là cô phải tự rạch mình ba nhát sao? Mẹ nó, cô cho rằng lời ông đây là rắm thối à?”
Nói xong, khi Vu Mỹ Ny đang kinh hãi, hắn đi loanh quanh nhà như con thú đang bị nhốt, chẳng mấy chốc đã tìm được con dao gọt hoa quả, vươn tay chém ba nhát vào đùi trong bên trái của Vu Mỹ Ny.

Máu đổ ra ngay lập tức, Vu Mỹ Ny đau đớn hét lên.

“Aaaaaa, anh điên rồi! Anh đúng là điên rồi!”
Tống Thành Mân cười thành tiếng.

“Không làm vậy sao có thể giống Văn Nguyên Hinh, làm tiểu thư nhà giàu cũng có cái giá phải trả.

”

Hắn chưa kịp nói xong thì bất ngờ bị đập mạnh vào đầu, liền bất tỉnh.

Vu Mỹ Ny thở hổn hển, cái gạt tàn thuốc trong tay rơi xuống đất, vang lên một tiếng, trên người trắng mịn như sứ mịn vẫn còn dính vết máu.

Cô run rẩy cọ vào người Tống Thành Mân, vươn tay thăm dò hơi thở của hắn, cảm thấy có một luồng khí nhàn nhạt lướt qua, sau đó thở dài nhẹ nhõm.

Cô không dám ở lại, cô xé khăn trải bàn trong phòng ăn buộc vào chân, lảo đảo bước ra khỏi cổng biệt thự.

Khi cơn gió đêm thổi qua, cô rùng mình, mở cửa xe bước vào, vừa khởi động xe vừa nhìn về hướng cổng biệt thự.

Cô thật sự sợ Tống Thành Mân, người đàn ông này không còn là người nữa, hắn là quỷ!
Khi nãy cô đối xử với hắn như vậy, nhất định khi hắn tỉnh lại, hắn sẽ không tha cho cô, cô nhất định phải tìm cho mình một nơi an toàn để trốn!
Đạp chân ga, chiếc xe thể thao màu đỏ lao ra khỏi biệt thự, ngay sau đó đã biến mất trong màn đêm.

Cô hoảng loạn thậm chí không nhận thấy một chiếc xe bán tải ở phía đối diện của góc đang đi theo sau.

Và phía trước bãi cỏ, một bóng người đột nhiên bước xuống từ chiếc xe bán tải đã đậu ở đó, đó là một người đàn ông gầy gò, anh ta nhìn quanh một lúc thì thấy một số vết đỏ vương vãi trên mặt đất, sau đó từ từ lấy điện thoại di động ra.

“Alô, 110 sao? Tôi muốn báo cảnh sát, ở số 112-10 cảnh viên Hoa An có người bị thương.

”.

Chương 98: 98: Thẻ Cao Cấp Nhất

Đêm khuya, trên đại lộ Tân Hải, Ferrari màu đỏ như biến thành một tia sáng.

Cận Hải Dương lái xe không xa không gần theo ở phía sau, cẩn thận duy trì khoảng cách giữa hai xe.

.

Cũng may kỹ thuật lái xe của anh và động cơ xe không tệ, đối mặt với siêu xe cũng không dễ bị vượt qua.

“Kỹ thuật của cô ấy rất tốt.

”
Thẩm Lưu Bạch ngồi ở ghế phụ lạnh lùng nói.

Anh và cô vừa mới tăng ca xong, khi đang ở bên ngoài ăn khuya thì Cận Hải Dương bỗng nhiên nhận được điện thoại của Đổng Võ Nhất.

“Anh Dương, em làm xong rồi, tên nhóc kia đi đến cảnh viên Hoa Anh số 112-10.

”
Khi hai người đi đến, Bùi Diệu và Vương Dật đã chờ ở biệt thự gần đó.

Tống Thành Mân và Vu Mỹ Ny náo loạn quá lớn, may là hiệu quả cách âm của biệt thự rất tốt, nhưng thiết thét chói tai và tiếng ném ly vẫn truyền ra ngoài, mọi người nghe mà ê cả răng.

Chờ đến khi Vu Mỹ Ny hoang mang rối loạn chạy ra, Cận Hải Dương lập tức hiểu chuyện đang xảy ra, nhanh chóng quyết định để lại Bùi Diệu và Vương Dật tùy tình hình mà làm việc, còn mình mang theo Thẩm Lưu Bạch đi theo sau cô ta.

Anh nhìn chằm chằm đèn sau chiếc Ferrari phía trước dần dần đi xa, ánh sáng sặc sỡ làm cho đôi mắt sắc bén đó ngày càng trở nên khó lường.

“Không giống là người mới?”
Môi người đàn ông hơi nhếch lên, tạo thành vong cung đjep đẽ, giọng hơi khàn nói ra ẩn ý của Thẩm Lưu Bạch.

“Tiểu Bạch, có phải em nghĩ vì sao Vu Mỹ Ny có thể giả mạo Văn Nguyên Hinh? Cô ấy không phải người nhà họ Văn, chỉ cần làm xét nghiệm DNA sẽ rất dễ bị lộ!”
“Vu Mỹ Ny rất có thể cùng huyết thống với người nhà họ Văn…”
Cô còn chưa nói xong, người đàn ông liền ngắt lời cô.

“Tiểu Bạch, người thật sự làm chủ nhà họ Văn là bà Văn, ông Văn chỉ ở rể, nên nếu Vu Mỹ Ny có quan hệ với nhà họ Văn thì cô ấy không thể lưu lạc bên ngoài.

”
Lời này vừa nói ra, Thẩm Lưu Bạch liền hiểu.

Dưới tình huống nữ cường nam nhược, người phụ nữ không có lý do gì lại vứt bỏ con đẻ của mình.

“Vậy vì sao ở nhà họ Văn không có động tĩnh nào? Không ai phát hiện Văn Nguyên Hình bây giờ và trước đây không giống nhau sao?”
Đây chính là vấn đề mà cô nghĩ mãi không ra.

Chỉ nhìn cô gái họ gặp ở cửa hàng tiện lợi tối hôm đó.

Xuất thân của Văn Nguyên Hinh lại thêm việc cô ấy có còn mang bệnh

trong người, cùng với hình tượng của người chụp hình trước xe của người khác hoàn toàn không hợp, mọi người bên ngoài đều có thể không biết cô gái này, nhưng ba mẹ của Văn Nguyên Hinh nuôi cô ấy từ nhỏ đến lớn sao có thể không biết được.

Nhưng dựa theo đặc điểm của thi thể, thì rất phù hợp với giải thiết người đó là Văn Nguyên Hinh, thậm chí cô ấy còn có dấu vết tự làm hại bản thân mình, điều này càng khó để phân biệt thân phận của họ.

Đang suy nghĩ, chợt nghe người đàn ông kinh ngạc nói.

“Ủa? Cô ấy đang muốn đi đâu vậy?”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu, ngạc nhiên phát hiện bọn họ đi theo kia chiếc Ferrari đã đi vào khu thương nghiệp trung ương, dừng lại trước cửa thẩm mỹ viện Hoành Nguyên.

Cô ấy bị thương, không đến bệnh viện băng bó vết thương mà chạy đến đây làm gì?
“Chúng ta vào xem.

”
Đợi trong chốc lát, sau khi xác định sẽ không khiến cho đối phương hoài nghi, Cận Hải Dương mang theo Thẩm Lưu Bạch vào câu lạc bộ.

May mắn có cô đi cùng, nếu không, một người đàn ông như anh đến mấy chỗ này, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.

“Chào buổi tối, xin hỏi có thể giúp gì cho anh chị?”
Vừa vào cửa, lập tức có lễ tân đến đón, tươi cười chào hai người.

Bệnh viện Hoành Nguyên là thẩm mỹ viện nổi tiếng nhất Hải Đô, với kỹ thuật tuyệt vời và giá cả đắt đỏ có tiếng, là nơi mà các phu nhân ở Hải Đô yêu thích nhất, cung cấp phục vụ 24 giờ, đều là tiêu chuẩn hạng nhất.

Cận Hải Dương nhìn Thẩm Lưu Bạch bên cạnh, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười dịu dàng, đưa tay kéo tay cô.

“Trước tiên dẫn chúng tôi đi nhìn một vòng đi, bạn gái tôi muốn làm một tấm thẻ, nhưng cô ấy không biết mình hợp với loại hình nào, cô giới thiệu một chút cho chúng tôi đi.

”
Nghe anh nói vậy, trong nháy mắt cô gái liền cứng đờ, nhưng chờ đến khi cô nhìn thấy ẩn ý trong mắt anh, cô bỗng nhiên hiểu chuyện đang xảy ra, không nói gì, yêu lặng chấp nhận.

“Được ạ, mời hai vị theo tôi.

”

Lễ tân dẫn hai người vào trong, lấy sổ tay thẩm mỹ viện bắt đầu giảng giải.

Mới nói hai câu, Thẩm Lưu Bạch bỗng nhiên ngắt lời giới thiệu của cô ấy.

“Mấy cô phục vụ 24 giờ sao? Thật sự có người đến làm thẩm mỹ vào nửa đêm sao? Ngủ không đủ sao có thể dưỡng nhan!”
Nghe cô nói, người đàn ông bên cạnh như nghĩ đến gì đó, khuôn mặt anh tuấn trầm xuống, cảnh giác hỏi.

“Nửa đêm còn làm việc? Nam nữ hả? Mọi người có phải phục vụ dịch vụ đặc biệt gì không?”
Cô lễ tân cứng đờ một chút, cô vội vàng lắc đầu, nhẫn nại nói.

“Không có! Tuyệt đối không có! Anh đừng hiểu lầm!”
Cô nhìn ra ánh mắt người đàn ông không tốt, vội vàng giải thích.

“Buổi tối chúng tôi đều nhằm vào tình huống khẩn cấp, đều là nữ bác sĩ và khách nữ…”
“Vậy cũng không an toàn! Thời buổi này còn ít chuyện phụ nữ thích phụ nữ sao?”
Người đàn ông ôm cô gái vào lòng, vẻ mặt cảnh giác nghi ngờ.

“Không, không phải ý này!”
Lễ tân muốn suy sụp.

“Trường hợp khẩn cấp ví dụ như bị thương không muốn để lại sẹo, chúng tôi sẽ xửa lý khâu lại, hơn nữa còn sử dụng kem chuyên dụng giúp vết thương mau lành, cố gắng không để lại sẹo, chính là ý này.

”
Cô sợ đối phương hiểu lầm, chỉ chỉ chiếc Ferrari màu đỏ.

“Người trước khi vào chính là khách làm loại xử lý vết sẹo này, chúng tôi là thẩm mỹ viện đàng hoàng, bảo đảm an toàn tuyệt đối.

”
Nghe cô nói như vậy, sắc mặt người đàn ông lập tức tốt hơn nhiều.

Anh đưa tay lấy một tấm thẻ đưa ra trước mặt lễ tân.

“Thẻ Cao Cấp Nhất.

”

Hai mắt lễ tân sáng lên, cô nhận ra đây là thẻ đen của ngân hàng Hoa Quốc, số tiền gửi ban đầu đủ để mở hàng chục khách hàng VIP.

“Dạ được! Dạ được!Xin hỏi tên cô là?”
“Thẩm Lưu Bạch.

”
Người đàn ông thờ ơ nói.

Thẩm Lưu Bạch đột nhiên quay đầu nhìn anh, bộ dáng của anh có vẻ lười biếng, không quan tâm, nhịn không được cô đưa tay hung hăng nhéo eo anh.

Kết quả eo của đại đội trưởng Cận eo thon chắc thịt, cảm giác không khác gì khối sắt, nhéo mà tay cô lại thấy đau.

Cận Hải Dương thừa cơ hội nắm tay cô thưởng thức, không để ý đến vẻ mặt

bị mình làm cho bực mình, Thẩm Lưu Bạch nhịn không được đưa tay đánh anh, kết quả tay kia cũng bị anh giữ luôn.

“Làm thẻ gì?”
Cô nhỏ giọng hỏi.

“Nơi này rất nổi tiếng, rất nhiều phu nhân thích đến đây.

Chỉ cần không có loại phục vụ đặc biệt kia thì em đến đây rất tốt, đừng suốt ngày ngây người trong phòng thí nghiệm.

”
Người đàn ông lười biếng nói, chân dài đem cô vòng qua trước người mình.

Lúc này, anh không còn là đội trưởng đội cảnh sát hình sự giỏi giang nghiêm túc, mà giống với thiếu gia xa hoa xa xỉ, dùng tiền và quyền thế của mình để giam cầm người phụ nữ mình yêu thương.

.

Chương 99: 99: Thú Nhận

Thẩm Lưu Bạch bị anh chọc tức nhưng trong lòng cũng rất vui.
Vừa định nói gì đó, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng người đỏ rực, lời vừa ra đến miệng thì thu lại.
Đó là Vũ Mỹ Ny.
Chân trái của cô ấy bị thương, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc cô ấy đi trên giày cao gót 12 cm, lưng thẳng, cơ thể cô ấy vẫn đang lắc lư.
Khi nhìn thấy hai người Cận Thẩm trong thẩm mỹ viện, cô ấy đã sững sờ một lúc, khuôn mặt thoáng chốc trở nên cứng đờ, như thể cô ấy đang lưỡng lự không biết có nên giả vờ như không nhìn thấy và đi thôi.
Nhưng cô chưa kịp phản ứng thì Thẩm Lưu Bạch đã đứng dậy đi về phía cô.
Cô cẩn thận nhìn người phụ nữ mặc đồ đỏ trước mặt, càng nhìn, trong mắt cô ta càng lộ ra vẻ nghi ngờ.
Nhưng đối phương không cho cô đủ thời gian, bước chân của cô ta chỉ dừng lại một chút, sau đó lại nhanh chóng bước về phía trước.
“Cô Văn, vui lòng dừng lại.”
Lần này là Cận Hải Dương.
Người phụ nữ mặc đồ đỏ quay lại, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo.
“Xin hỏi anh là?”
“Cô biết tôi, phải không?”
Người đàn ông nở một nụ cười kiên quyết.
“Cô Văn Nguyên Hinh, ba tháng trước chúng ta đã từng gặp nhau, ở buổi tiệc của bà Khâu, tôi còn mời cô nhảy một điệu.”
Nghe những gì anh ta nói, khuôn mặt của người phụ nữ mặc áo đỏ lộ ra vẻ mất tự nhiên, cô ta nở một nụ cười xấu hổ.
“Ồ, vâng, xin lỗi, tôi là mắc chứng mù mặt, tôi thật sự không nhận ra anh.”
Cận Hải Dương không để ý gật đầu.

“Không sao, cô không thường xuất hiện ở những buổi tiệc xã giao như vậy.

Sức khỏe bà Văn gần đây thế nào rồi, một tháng trước tôi nghe nói bà ấy bị tài phát bệnh hen suyễn, phải đến biệt tự ở Đảo Trừng để nghỉ dưỡng, không biết bây giờ đã bình phục chưa?”

Lần này, bên kia trả lời rất vui vẻ.
“Mẹ tôi đã trở lại vào ngày hôm kia.

Bà ấy được chăm sóc rất tốt.

Cảm ơn anh đã quan tâm.”
Cận Hải Dương gật đầu, anh nhìn băng gạc quấn quanh chân người phụ nữ, đôi mày tuấn tú khẽ nhăn lại.
“Cô Văn bị thương sao?”
Nói đến đây, người phụ nữ áo đỏ nhất thời cảm thấy mất tự nhiên.
“Không sao, tôi chỉ không cẩn thận nên bị cắt trúng, đã xử lý rồi, không có gì đáng ngại.”
“Vậy thì tốt.”
Người đàn ông mỉm cười, giọng nói trở nên ôn hòa hơn.
“Nếu vết thương ở chân của cô Văn không thành vấn đề thì tôi có thể nhờ cô Văn hợp tác một chút được không, tôi có chuyện muốn hỏi cô.”
Nghe lời anh nói, người phụ nữ áo đỏ lập tức nhíu mày.
Cô lùi lại nửa bước, lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt một lát rồi trầm giọng hỏi.
“Xin hỏi anh là ai? Dựa vào đâu mà muốn tôi hợp tác?”
Cận Hải Dương nhìn về phía sau, Cao Đại Thượng vừa vào cửa thẩm mỹ viện.

Anh liền vẫy tay với anh ta, và lấy thẻ cảnh sát trong người ra.
“Cảnh sát, liên quan đến vụ việc Tống Thành Mân bị đánh, chúng tôi muốn nhờ cô xác minh một số việc, mong cô hợp tác.”
Nghe những gì anh ta nói, người phụ nữ mặc áo đỏ lại bình tĩnh lại.
Cô gật đầu đi theo Cao Đại Thượng và Cận Hải Dương lên xe, không hề có chút phản kháng nào.

Sự bình tĩnh này kéo dài đến khi vào phòng thẩm vấn.

“Tên?”
“Ôn Vu Mỹ Ny.”
“Vu Mỹ Ny? Không phải là Văn Nguyên Hinh sao?”
Cận Hải Dương đặt bút xuống, dùng ánh mắt chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt.
“Tôi là Vu Mỹ Ny, Văn Nguyên Hinh.

Tống Thừa Viễn đã giết Văn Nguyên Hinh rồi, anh ta bắt tôi giả làm Văn Nguyên Hinh”
Đối phương ấp úng trả lời.
Cận Hải Dương gật đầu.
“Có phải cô đánh Tống Thành Mân bị thương không?”
“Đúng vậy, tôi tự vệ thôi.

Anh ta dùng dao cắt vào chân tôi, còn muốn giết chết tôi.

Tôi phải đánh anh ta bất tỉnh để sống sót.”
“Tại sao Tống Thành Mân muốn giết cô?”
“Bởi vì nhìn tôi rất giống Văn Nguyên Hinh,Tống Thành Mân đã giết Văn Nguyên Hinh, sợ bị phát hiện, cho nên anh ấy yêu cầu tôi giả làm Văn Nguyên Hinh ở nhà họ Văn.”
Cô dừng lại, vẻ xấu hổ chợt hiện rõ trên mặt.
“Tôi biết tôi nên tố cáo Tống Thành Mân, nhưng tôi không dám.

Tống Thành Mân là điên, anh ta sẽ giết tôi!”
Cận Hải Dương nhìn cô ấy một cái, như muốn đánh giá sự chân thật trong lời nói của cô ấy, một lúc sau mới lên tiếng.
“Tống Thành Mân giết Văn Nguyên Hinh như thế nào?”
Vu Mỹ Ny lắc đầu.
“Tôi không biết.

Sau khi chúng tôi gặp nhau, anh ấy đã cho tôi tìm hiểu về trang phục và thói quen của Văn Nguyên Hinh, anh ấy cũng cho tôi nhìn lén Văn Nguyên Hinh nữa.”
“Có một đêm anh ta đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, yêu cầu hôm sau tôi đến gặp anh ta ở cảnh viên Hoa An, sau đó anh ta chở tôi đến nhà họ Văn,

cho đến bây giờ.”
“Anh ta gọi điện thoại cho cô vào ngày nào?”
Vu Mỹ Ny suy nghĩ một chút, sau đó không chắc nói.
“Chắc là hôm kia.

Hôm đó tôi đang làm việc trong cửa hàng tiện lợi, tôi nhận được một cuộc gọi vào giữa đêm.”
“Nếu anh không tin tôi, anh có thể lấy băng ghi hình từ cửa hàng của chúng tôi.”
“Làm sao cô biết Văn Nguyên Hinh đã chết?”
“Nếu Văn Nguyên Hinh còn sống, sao tôi có thể giả làm cô ấy ở nhà họ Văn, cô ấy không có tin tức thì chắc đã chết rồi.”
“Làm sao cô biết chính Tống Thành Mân đã giết cô ấy?”
Hỏi về điều này thì Vu Mỹ Ny lắc đầu.
“Tôi không biết.

Nhưng Tống Thành Mân đã rất lo lắng mà gọi điện cho tôi, tôi đoán chắc đã xảy ra chuyện gì đó.”
“Tại sao Tống Thành Mân lại giết Văn Nguyên Hinh?”
“Tôi không biết, tôi cũng không dám hỏi anh ta.”
Nghe cô ấy nói, Cận Hải Dương mỉa mai, ánh mắt sáng lên hỏi.

“Cô không sợ bị bại lộ thân phận sao?”
Vu Mỹ Ny thành thật gật đầu.
“Tôi sợ chứ.”
“Nhưng tôi sợ Tống Thành Mân hơn.

Anh ta nói rằng ba tôi là Hầu Vĩ Quang, chồng của bà Văn.

Sức khỏe bà Văn không tốt, nên tôi sẽ không gặp chuyện về quan hệ với Hầu Vĩ Quang.”
Đang nói, Bùi Diệu gõ cửa, đưa báo cáo giám định đến.
Sau khi Bùi Diệu gọi cảnh sát, cảnh sát đã nhanh chóng phong tỏa hiện trường và đưa Tống Thành Mân đang bất tỉnh đến bệnh viện.
Một lượng nhỏ tảo cát đã được phát hiện ở các góc bồn tắm và phòng vệ sinh của nhà Tống Thành Mân, chúng được chứng minh là hoàn toàn giống với loài tảo biến dị trong lồng ngực của người chết.

Mà xét nghiệm thành phần của nước trong phòng nhà vệ sinh của Tống Thành Mân cũng hoàn toàn trùng khớp, có thể suy đoán hiện trường xảy ra vụ án là nhà vệ sinh.
Sau khi Tống Thành Mân tỉnh lại, anh ta không thể chối cãi được nên phải thừa nhận tội ác của mình.
“Tôi nhận tội, mọi chuyện đều do tôi lên kế hoạch.”
“Tôi chỉ là không phục.

Rõ ràng tôi cũng là con cháu của nhà họ Tô, mẹ tôi làm rất nhiều chuyện cho nhà họ Tô, chỉ vì mẹ tôi là phụ nữ mà phải làm không công cho hai kẻ vô dụng kia sao? Dựa vào gì chứ!”
“Còn con khốn Văn Nguyên Hinh, tôi không khinh vì cô ấy bị bệnh, cô ấy có tư cách gì coi thường tôi chứ, không phải cô ấy chỉ được cái biết cách đầu thai thôi sao!”
Trong bệnh viện, Tống Thành Mân, người đã được khâu lại đầu, nghiến răng nói.
Hắn đã sớm nhìn trúng gia sản của nhà họ Văn nên muốn bí mật theo đuổi Văn Nguyên Hinh, đã bắt đầu rồi nhưng lại bị hôn ước của Tô Bồi Hằng ngăn lại.
Tống Thành Mân không muốn bỏ lỡ của cải và địa vị mà mình sắp có được, nên đã xúi giục Văn Nguyên Hinh từ chối hôn sự, ai ngờ đối phương không làm theo yêu cầu của hắn, êm đẹp trở thành vợ chưa cưới của Tô Bồi Hằng nên Tống Thành Mân nảy sinh ác ý, hắn dẫn Văn Nguyên Hinh về nhà mình hẹn hò, nhân lúc cô ấy say rượu thì giết cô ấy rồi chở xác đến bến tàu trong đêm, đem thi thể buộc dưới du thuyền, rồi khuyến khích Tô Bồi Hằng tổ chức tiệc chia tay độc thân, thừa dịp ném xác ra biển lớn.
Sau đó, Tống Thành Mân lên kế hoạch sử dụng con gái ngoài giá thú là Vu Mỹ Ny đóng giả Văn Nguyên Hinh để phá vỡ cuộc hôn nhân, sau đó kết hôn với hắn và tiện thể giành quyền kiểm soát tập đoàn Bàn Khê.
Hắn lên kế hoạch rất tốt nhưng không ngờ lại xảy ra tai nạn đắm tàu làm mọi kế hoạch của hắn đều đổ vỡ..

Chương 100: 100: Cô Là Văn Nguyên Hinh

Sự việc dường như được sáng tỏ, Vu Mỹ Ny đúng là có chứng cứ ngoại phạm, thời gian hoàn toàn khớp với những gì Thẩm Lưu Bạch suy đoán, chứng tỏ cô ta thật sự không liên quan đến vụ giết người.
Nhưng có một số điều mà Thẩm Lưu Bạch vẫn không thể hiểu được.
Cô luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng cô biết được sai ở đâu.
Vào ngày thứ năm Tống Thành Mân bị giam giữ, Thẩm Lưu Bạch tình cờ nhìn thấy Vu Mỹ Ny đến cục cảnh sát bổ sung lời khai.
Hôm nay, cô ấy không trang điểm đậm nữa, mặc chiếc đầm hoa nhỏ trang điểm nhẹ nhàng, cả người trông rất có khí chất.
“Cô Vu.”
Ngay khi cô ấy chuẩn bị đi qua, cô đột nhiên ngăn cô ấy lại.
Vu Mỹ Ny quay đầu nghi ngờ nhìn cô.
“Tôi có thể giúp gì cho cô?”
“Tôi muốn nói chút chuyện với cô.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn chung quanh mới thấy đúng là Trung Tâm Pháp Y không có chỗ nào để có thể ngồi nói chuyện nên xấu hổ mỉm cười nhìn đối phương.
Vu Mỹ Ny liếc nhìn đồng hồ trên tay, do dự gật đầu.
“Tôi chỉ có hai mươi phút.”
“Đủ rồi.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn đồng hồ trên tay phải của Vu Mỹ Ny, sau đó nhẹ giọng nói.
Hai người tìm một quán cà phê ngồi xuống, Vu Mỹ Ny vội vàng nói.
“Cô cũng là cảnh sát à? Tôi tưởng vụ án này đã kết thúc rồi”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Đúng là kết thúc rồi, nhưng cá nhân tôi vẫn còn một số nghi ngờ.”
“Tôi không hiểu, sao cô Văn lại cố gắng chối bỏ thân phận của mình vậy?”

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt Vu Mỹ Ny nhất thời cứng đờ.
Cô nhìn vào mắt Thẩm Lưu Bạch, phát hiện đối phương đang nhìn thẳng vào mình không hề né tránh, sự chắc chắn và kiên định hoàn toàn không che giấu được.
Một lúc sau, Vu Mỹ Ny cúi đầu.
“Xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói gì.”
“Không, cô hiểu rồi.”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.

“Cho tới hôm nay, tôi chắc chắn người mà tôi gặp ba lần đều là Văn Nguyên Hinh chứ không phải Vu Mỹ Ny nào đó.”
Dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương, cô bình tĩnh cầm ly cà phê lên, chậm rãi uống một ngụm rồi bình tĩnh đưa một ngón tay ra.
“Lần đầu tiên.”
“Cửa hàng tiện lợi, chắc chắn cô cô ý đến đó.

Chúng tôi đến đó khoảng 11 giờ đêm, lúc đó vẫn còn khách, nên cô cố ý va vào Cận Hải Dương để gây ấn tượng với chúng tôi.

Cô tạo dáng trước xe Cận Hải Dương để chứng minh rằng cô không có mặt ở hiện trường.

“
“Đêm đó ngươi cố ý dùng tay phải, mà đồng hồ cô cũng theo thói quen đeo vào tay phải, đây không giống với người thuận tay phải, nhưng cũng không phải không có ngoại lệ.”
“Làm bại lộ thân phận của cô là do chiếc đầm ngắn.”
“Người chết Vu Mỹ Ny có vết sẹo ở chân, nhưng cô thì không, bằng chứng là đoạn phim ghi hình khi cô ngã.”
Vừa nói xong, Thẩm Lưu Bạch hơi dừng lại, sau đó giơ ngón tay thứ hai lên.
“Lần thứ hai.”
“Đêm ở thẩm mỹ viện.”
“Cận Hải Dương hỏi cô hai câu, sau đó tôi hỏi lại anh ấy, anh ấy nói cô trả lời sai câu thứ nhất.

Anh ấy có tham dự bữa tiệc tối hôm đó, nhưng anh ấy không khiêu vũ với

cô, cô ‘Văn Nguyên Hinh’ hôm đó đi với chồng chưa cưới Tô Bồi Hằng, còn cùng khiêu vũ với anh ta, nên cô không hề có mặt ở đó.”
“Lần thứ ba, là hôm nay, cô Văn không định che giấu thói quen thuận tay trái của mình sao?”
Nói xong, cô chỉ vào tay đối phương đang cầm ly cà phê, nhẹ giọng hỏi.
Vu Mỹ Ny, không, hiện tại cô nên gọi là Văn Nguyên Hinh, trầm mặc nhìn Thẩm Lưu Bạch.
Lúc này, cô không còn vẻ nhát gan hèn nhát như trước, ánh mắt ảm đạm lạnh lùng, gương mặt trang điểm thanh tú không chút biểu cảm, cả người như bị bao trùm bởi tâm trạng u uất.
Thẩm Lưu Bạch không quan tâm, cô nói tiếp.
“Vu Mỹ Ny có vết sẹo ở chân, nhưng vết thương rất lạ, vết thương kéo dài từ trái qua phải.”
“Nếu bản thân Văn Nguyên Hinh thuận tay trái, thì khi cô ấy cầm dao, tay thuận thì thuận tay hơn nên vết thương phải từ phải qua trái.”

“Nếu vết thương này do người khác gây ra.”
Vừa nói, cô vừa chỉ vào vết thương trên đùi của Văn Nguyên Hinh.
“Tống Thành Mân không phải là người thuận tay trái.

Nếu anh ta làm rạch vết thương, thì vết thương nên từ phải sang trái của nạn nhân.

Vết thương từ trái sang phải chỉ có thể là do người thuận tay trái gây ra.”
“Người chết không thể tự cắt ngược mình được, như vậy vết thương là do cô gấy ra.

Cô nói với Vu Mỹ Ny muốn làm người thay thế cô nhất định phải làm ra vết thương như vậy.

Còn thương của cô thì cho dù là vết sẹo ở đâu cũng có thể xóa được ngay lập tức, điều này giải thích vì sao cô không đến bệnh viện vào đêm đó mà đến thẩm mỹ viện.

“
“Theo giả thiết này, cô đã từng tiếp xúc với Vu Mỹ Ny trước Tống Thành Mân, thậm chí hai người đã hoán đổi thân phận, nhưng Tống Thành Mân lại

không biết người thay thế anh tìm được thực sự là bản gốc!”
Hai người nhìn nhau một lúc, Văn Nguyên Hinh đột nhiên cong môi nở nụ cười, vẻ u ám khắp người lập tức biến mất không còn chút tung tích.
“Sao cô lại phát hiện ra? Tôi bị lộ ở đâu?”
Văn Nguyên Hinh lông mày cong cong, biểu tình trên mặt phi thường thoải mái, không có một chút tức giận khi bị lộ ra thân phận.
“Rất nhiều.”
Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ một chút, sau đó bình tĩnh nói.
“Đầu tiên là thái độ của nhà họ Văn, nếu như gặp người giống hệt con ruột của mình thì cũng nên có chút tò mò, huống chi người đã chết nữa, không phải mấy nhà giàu rất sợ người ta giở thủ đoạn sao, sao lại không có chút phản ứng nào, còn muốn để yên cho qua chuyện.”
“Cô lái xe rất thành thạo, điều khiển xe cũng rất tốt.

Đây không phải là điều mà một cô gái vừa bước vào giới hào môn có thể làm được trong thời gian ngắn.

Tôi có đọc thông tin của Vu Mỹ Ny, cô ấy thậm chí còn không có bằng lái xe, chứ đừng nói đến việc đua xe.”
“Và những gì cô đang mặc bây giờ hoàn toàn khác với trước kia.

Cô có thay đổi lớn như vậy mà nhà họ Văn lại không có phản ứng, chắc là đã biết chút chuyện, hơn nữa bây giờ cô còn chưa bị đuổi ra ngoài, việc này chính là vấn đề.”
“Tảo của Vương Manh Manh là cô mang đến nhà Tống Thành Mân đúng không.”
Cô lạnh lùng nói.
“Để trong góc phòng vệ sinh và trong bồn tắm, cô muốn để lại chứng cứ cho chúng tôi sao?”
“Nhưng tôi có rất nhiều bằng chứng ngoại phạm mà, đúng không?”
Văn Nguyên Hinh cười nói.
“Khi Vu Mỹ Ny bị giết, tôi đang làm việc trong cửa hàng tiện lợi, mọi người nên xem băng ghi hình đi.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Đó là sự thật, vì vậy tôi không hiểu tại sao cô lại làm điều đó.”
“Sau khi hoán đổi thân phận với Vu Mỹ Ny, cô lại hối hận? Muốn trở về

nhà họ Văn sao?”
Cô ấy lắc đầu nói.
“Không.

Nếu thật sự muốn trở về, bây giờ không cần phải làm Vu Mỹ Ny.

Ở cục cảnh sát cô có thể nói ra sự thật, cô là con gái của bà Văn, báo cáo DNA sẽ không thành vấn đề.”
“Vậy nếu cô không muốn trở về, tại sao cô lại để Tống Thành Mân giết Vu Mỹ Ny?”
“Không, không, cô sai rồi.

Tôi không để Tống Thành Mân giết người.”
Văn Nguyên Hinh cười nói.
“Tôi không biết Tống Thành Mân sẽ làm gì.

Tôi đã sử dụng tảo cát dị biến, đó chỉ là một bằng chứng để đề phòng cho bản thân tôi.”
“Em gái cùng cha khác mẹ của tôi muốn gả vào một gia đình giàu có, vừa hay tôi cũng chán ngán cuộc sống của tiểu thư nhà họ Văn, còn ghét dây dưa với nhà họ Tô và Tống Thành Mân, nên chúng tôi liền trao đổi, đây là đôi bên cùng có lợi.”
“Về phần.

Cô ấy đã bị Tống Thành Mân giết chết, tôi chỉ có thể nói, có thể là do cô ấy muốn chơi trội, nghĩ mình có thể biến thành công chúa thật sự trong vòng mấy thiếu gia này.
Nói xong, cô cười trầm mặc, như thể đang nghĩ ra điều gì đó rất thú vị.
Một lúc sau, Văn Nguyên Hinh nhịn cười đứng dậy rời đi.
“Hết thời gian rồi.

Hôm nay rất vui khi được trò chuyện với cô, nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể làm.”
Nói rồi cô ấy đột nhiên tiến đến bên tai Thẩm Lưu Bạch thì thầm điều gì đó, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đối phương, Văn Nguyên Hinh mỉm cười làm ra hiệu im lặng, sau đó rời quán cà phê.

“Sao rồi? Không có kết quả sao?”
Giọng nam trầm ấm đánh thức Thẩm Lưu Bạch, cô kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện Cận Hải Dương đang ngồi đối diện với mình lúc nào không hay.
“Không.

Cô ấy đã thừa nhận danh tính của mình, nhưng cô ấy có chứng cứ ngoại phạm.”
“Nhưng tôi luôn cảm thấy chuyện này có liên quan đến cô ấy.”
“Sao có thể trùng hợp như vậy, tảo cát mà cô ấy để lại lại trở thành bằng chứng kết tội Tống Thành Mân, làm sao cô ấy biết Tống Thành Mân sẽ dìm người ta xuống bồn tắm?”
Người đàn ông gật đầu.
“Nhưng chúng ta không có bằng chứng.”
Anh thở dài, bình tĩnh nói.
“Không có cách nào có thể chứng minh Văn Nguyên Hinh có liên quan đến vụ giết người, chỉ có nghi ngờ chủ quan thôi, huống chi cố ấy còn có chứng cứ ngoại phạm.”
“Hơn nữa, trong vụ án này, cô ấy không phải là người duy nhất được hưởng lợi.

Con gái lớn của nhà họ Tô cũng đã trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Nước đi này khá sâu đó chứ.”
“Rốt cuộc chúng ta không phải toàn năng.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Cô hiểu tất cả những lý do đó, chỉ là cô ấy không muốn chấp nhận cái kết bất lực này.
Đặc biệt là khi cô ấy cười nói điều đó với cô, sự thất vọng đột ngột gần như có thể nhấn chìm cô.
Cô ấy nói:
“Tạm biệt, Sheen, hy vọng chúng ta sẽ sớm gặp lại.”.

Chương 101: 101: Cô Bị Theo Dõi

Ngày hôm sau, Văn Nguyên Hinh rời Hải Đô, bay thẳng tới Anh, Thẩm Lưu Bạch nhận được tin tức thì đối phương đã ở trên máy bay rồi.

Cô buồn bực xin nghỉ, bắt taxi đến viện dưỡng lão ở ngoại ô, ba giờ chiều mới đến nơi.

Nhìn thấy người đàn ông ngồi trên xe lăn phơi nắng trên bãi cỏ, cô im lặng một lúc rồi mới hỏi người điều dưỡng bên cạnh.

“Gần đây có ai đến thăm ông ấy không?”
Hôm nay, người điều dưỡng là một cô gái trẻ, khuôn mặt trái táo tròn trịa trông càng thêm hoạt bát, dễ thương.

Sau khi nghe Thẩm Lưu Bạch hỏi, cô ấy chỉ đơn giản lắc đầu.

“Không.

”
“Theo quy định, bệnh nhân số 023 không được tùy tiện thăm nuôi.

Gần đây, chỉ có một mình cô đến đây.

Ngoài tôi ra, bác sĩ Hà sẽ thường xuyên đến kiểm tra tình hình của ông ấy.

”
“Cô có muốn nói chuyện với bác sĩ Hà không? Đúng lúc hôm nay anh ấy ở bệnh viện.

”

Cô ấy đề nghị với một nụ cười.

Thẩm Lưu Bạch gật đầu, chậm rãi đi tới bãi cỏ, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào người đàn ông tuấn tú nhưng uy nghiêm này, trầm giọng hỏi.

“Ông còn nhớ tôi là ai không?”

Cô lặng lẽ chờ đợi một lúc, nhưng đối phương không có phản hồi nào cả.

Người đàn ông trung niên bất động nhìn đài phun nước phía xa, hoàn toàn không có tiêu điểm, như thể cô chỉ là không khí.

Thẩm Lưu Bạch nhìn kỹ hai mắt của ông ta một lát, sau khi xác định ánh mắt không có gì thay đổi, mới đứng dậy, chậm rãi đi về phía tòa nhà của viện dưỡng lão.

“Bác sĩ Hà, tình hình gần đây của 023 thế nào rồi?”
Ngồi trong phòng khám, cô vào thẳng vấn đề, hỏi những câu mà cô quan tâm nhất.

Bác sĩ điều trị của 023, Hà Chú, là một người đàn ông trung niên hơi mập với cặp kính không gọng trên khuôn mặt bầu bĩnh, bẩm sinh đã có một đôi mắt biết cười, khiến người ta cảm thấy rất dễ gần.

“Tình trạng của bệnh nhân đã ổn định, không có gì thay đổi so với trước đây.

”
“Tuy nhiên, tình trạng thoái hóa chất trắng trong não của ông ấy có xu hướng ngày càng trầm trọng hơn, không rõ đó là sự diễn tiến tự nhiên hay do chấn thương năm đó.

”
Nói xong, ông ta dừng lại, hơi ngượng ngùng nói.

“Thật ra bây giờ, có biến tính hay không trái lại không quan trọng.

”
“Giáo sư Thẩm là người trong nghề nên chắc cũng hiểu rằng nếu năng lực nhận thức của bệnh nhân không hồi phục trong thời gian dài, nó sẽ gây ra những tổn thương lâu dài cho não bộ.

”
Ông không nói phần còn lại, nhưng ông tin cô hiểu.

Thẩm Lưu Bạch gật đầu, sau khi cùng bác sĩ nói thêm vài câu liền tạm biệt rời đi, sau khi đi ra khỏi cửa viện dưỡng lão mới thở phào nhẹ nhõm.

Những lời cuối cùng Văn Nguyên Hinh nói thật khiến cô sợ hãi!
Cô không ngờ sau mười năm mình sẽ được nghe lại cái tên quen thuộc đó.

Đầu tiên là Nhậm Húc Đông, sau đó là Đồ Hạo Nhiên, và bây giờ là Văn Nguyên Hinh.

Chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà những người này lần lượt xuất hiện bên cạnh cô, dường như họ đã biết điều gì đó, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Người đó không khôi phục thần trí, vậy còn có người nào sống sót trong vụ tai nạn đó ngoài cô ra?
Đang suy nghĩ, cô chợt cảm thấy phía sau lưng có một bóng người đung đưa, cô tahửng tai lăng nghe một lúc thì cảm thấy có người đang âm thầm theo sau.

Trong lòng cô căng thẳng, theo bản năng cô nghĩ đó là đám người kia.

Nhưng sau khi đi được một đoạn, cô nhận ra rằng đối phương trông giống như một tên lưu manh hơn.

Thật kỳ lạ.

Chỗ viện dưỡng lão nơi hoang vu, trước quốc lộ ngoài trừ phong cảnh cây cối, còn lại toàn là đồng ruộng, sao chỗ này lại có xã hội đen lui tới như

vậy?
Chắc hẳn ai đó đang theo dõi cô.

Nghĩ đến đây, cô cố tình tăng tốc độ của mình.

Tuy nhiên, bên kia rõ ràng đã khóa mục tiêu, cho dù cô có thay đổi tốc độ như thế nào, họ vẫn luôn bám theo cô không xa không gần.

Cô đến đây bằng taxi, tình hình hiện tại không cho phép dừng lại bắt taxi.

Thấy đối phương càng ngày càng gần, tim Thẩm Lưu Bạch lệch một nhịp, trực tiếp đứng lại trên đường ô tô chạy.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô cảm thấy một cơn gió mạnh thổi qua bên mình, sau đó là âm thanh phanh xe chói tai.

Két.

“Chết tiệt mày mù rồi hả! Đi mà không nhìn xe hả! Mẹ nó đi tìm cái chết cũng đừng kéo người khác xuống!”
Chiếc Maserati màu đen trong gang tấc dừng lại trước mặt cô, nhảy ra khỏi ghế lái, một người đàn ông mập mạp với vẻ mặt hung dữ, anh ta chỉ vào Thẩm Lưu Bạch mắng, nhưng vừa nhìn thấy mặt cô, anh ta liền im lặng, vẻ mặt tên mập nghẹn đến đỏ bừng.

“Tiểu Bạch, sao em lại ở đây?”
Cửa ghế tài xế mở ra, Cận Hải Dương xuống xe, kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt.

Ngay sau đó, khuôn mặt tuấn tú của anh tối sầm lại, anh ta nheo mắt mắng.

“Em làm sao vậy? Chưa tỉnh ngủ sao?”
“Em có biết đi bộ lên đường ô tô nguy hiểm như thế nào không?”
Khoảnh khắc nhìn thấy Cận Hải Dương, trái tim vốn đang treo lơ lửng của Thẩm Lưu Bạch lập tức thả lỏng.

Cô ấy cố tình đứng trên đường ô tô để đón xe, rất có thể cô sẽ bị thương, cô biết điều đó.

Nhưng cô không thể chịu được chuyện phải trở về cơn ác mộng trước đây, cũng không muốn chết!
Cô liên tục tính toán tốc độ xe và hướng đi, như cô đã làm cách đây mười năm, cô ấy tự tin rằng mình có thể thử!
May mắn thay, lần này ông trời cho cô một cánh cửa, anh đến, cô đã an toàn.

Cận Hải Dương theo tầm mắt của cô, có năm sáu tên côn đồ đang tiến đến chỗ xe đậu, như thể vừa tìm được một con cừu béo.

Anh trừng mắt nhìn Thẩm Lưu Bạch một cái, thô lỗ đẩy cô vào trong xe, còn anh thì đứng bên cạnh xe, đợi vài người tới gần.

“Beep! Anh em lên đi, thì ra là một thằng nhà giàu chết tiệt, còn béo bở hơn con nhỏ đó, kéo đi hết còn có thêm một phần tiền nữa!”
Tên cầm đầu tóc vàng hét lên, đám côn đồ cùng nhau xông lên.

Người đàn ông đó trông có vẻ cứng rắn, nhưng anh ta chỉ có một người, còn họ có dao trong tay, họ lúc nào cũng có thể giết anh ta!
Tóc vàng nghĩ rất hay nhưng chưa kịp đến gần “cừu béo” thì con dao gọt hoa quả trong tay đã bị đá văng ra xa, cổ tay đau tê dại, không thể dùng sức được nữa.

“Anh em, thằng này chỉ là rác rưởi, ông chủ nói bị thương hay tàn phế cũng không sao!”

Tóc vàng ôm tay, hung ác nói.

Vài tên côn đồ liền rút dao gấp ra, bao vây Cận Hải Dương.

Thẩm Lưu Bạch ở trong xe kinh hãi nhìn, rung tay bấm điện thoại gọi cảnh sát, nhưng lại bị tên mập cản lại.

“Không sao, anh Dương sẽ tự mình xử lý.

”

“Lão Đổng, lái xe xa một chút, khóa cửa lại.

”

Cận Hải Dương bẻ cổ và bóp cổ tay, dặn Đổng Võ Nhất.

Động cơ của chiếc Maserati màu đen gầm lên và vọt đi hơn chục mét trong tích tắc, dừng lại ở một gốc cây lớn bên đường.

Lúc này, hai tên côn đồ giơ dao lao tới.

Cận Hải Dương giơ chân đá một cái rồi dùng trái tay vặn vào cánh tay người kia, tiếng bẻ giòn giã vang lên, cánh tay của tên côn đồ bị bẻ gãy, hắn lăn sang một bên rồi hú lên.

Nhìn thấy bên mình bị đánh tan nát, tóc vàng thấy hai chân mềm nhũn.

Hắn té rồi muốn bò dậy, nhưng Cận Hải Dương tới gần, khuỵu gối, bóp gáy hắn, đồng thời cũng bẻ một cánh tay của hắn
“Cố ý gây thương tích, sinh sự gây chiến, mày muốn bị truy tố tội nào?”
Anh nhìn chằm chằm con dao gấp trên mặt đất một lúc, sau đó đột nhiên chế nhạo, trầm giọng nói.

“Sợ vậy mà mày còn dám chơi dao, lúc tao thấy máu thì mày còn đang nghịch bùn thôi đó!”
“Nói xem, ai sai mày tới đây?”.

Chương 102: 102: Giẫm Lên Vẩy Của Cận Thiếu

“Tôi nói! Tôi nói! Hãy đặt cánh tay của bạn lên tôi trước … “
Tóc vàng đã hoàn toàn khuất phục, khóc lóc van xin sát tinh này buông tha cho hắn.
Nếu không phải cánh tay bị đau dữ dội, hắn đã muốn quỳ trên mặt đất quỳ lạy mấy lần để bày tỏ lòng thành, vì sợ đối phương sẽ không tin.
Cận Hải Dương vươn tay đẩy vài cái lên vai, tóc vàng chưa kịp kêu lên đau đớn, cánh tay đã trở lại trạng thái ban đầu, cơn đau dữ dội trước đó liền biến mất.
Hắn biết mình chọc đến thứ dữ rồi, không dám giở trò nữa, đành thành thật kể lại sự việc.
“Đó là…có một cô gái nói…rằng bạn trai của cô ấy đã bị cướp tiểu tam cướp…vì vậy…vì vậy cô ấy đã yêu cầu chúng tôi dọa cô gái kia một chút…”
“Ây da! Ui đau quá! Tôi sai rồi! Cô ấy trả tiền cho chúng tôi để đánh người phụ nữ! Còn chụp thêm vài bức ảnh không đứng đắn của cô ấy! Đau quá…!”
Cận Hải Dương buông bàn tay tóc vàng ra, mặt mày u ám kéo hắn vào vành đai xanh ven đường, lạnh lùng hỏi.
“Nữ sao?”
“Tên gì? Trông như thế nào? Liên hệ với mày bằng cách nào?”
Lúc này tóc vàng hoàn toàn ỉu xìu, Cận Hải Dương hỏi gì hắn đáp nấy, chỉ thiếu điều mở lòng ra để anh nhìn kỹ.
“Do ông chủ của KTV Hoàng Thịnh giới thiệu.

Cô ấy nói mình họ Phùng, cô ấy nói nhà cô ấy có quen biết ở Kinh Thành, nếu xảy ra chuyện gì cô ấy có thể lo…”
“Tất nhiên, tôi không ngu, tôi không thể tin được những gì cô gái đó nói.”
“Chúng tôi định hù dọa cô gái kia thôi, chỉ cần chụp thêm hai bức hình hoa

cỏ để về báo cáo, sẽ không làm người đó bị thương.”
Nghe những gì hắn nói, người đàn ông chế nhạo và chỉ vào con dao gấp trên đất, hỏi.

“Không làm người đó bị thương sao? Vậy đó là cái gì?”
Tóc vàng liền im lặng.
Sao hắn dám thừa nhận rằng hắn đang nghĩ đến việc cướp tiền sau khi thấy chiếc Maserati kia, nói ra chắc chắn sát tinh này sẽ phế luôn đôi chân của hắn!
“Được rồi, tao sẽ không hỏi mày cái gì nữa, người phụ nữa kia liên hệ với mày bằng cách nào?”
“1XXXXXXXXX, là nick Wechat.”
Tóc vàng ngoan ngoãn đọc một chuỗi số điện thoại di động.
Cận Hải Dương gọi điện cho Bùi Diệu, nhờ anh ta kiểm tra xem số điện thoại này được đăng ký dưới tên ai.
Kết quả là tin tức đưa về khiến anh vô cùng xấu hổ, chủ nhân của số di động này không ai khác chính là Phùng Vi đã dây dưa với anh trước đó.
“Beep!”
Cận Hải Dương rốt cuộc không kìm được chửi thề một câu .
Cuối cùng anh cũng biết tai bay vạ gió của Thẩm Lưu Bạch đến từ đâu, chuyện tình cảm của anh đều bị đào hoa thối nát làm ảnh hưởng!
Nhà họ Phùng lần này quá đáng rồi, thả Phùng Vi, người phụ nữ ngu ngốc này ra ngoài, một chút kiêng dè cũng không có, không sợ cô ấy gây ra tai họa sao?
Nhìn ánh mắt lo lắng của Thẩm Lưu Bạch trong xe, trong lòng Cận Hải Dương cảm thấy xấu hổ khó tả.
Anh phải giải thích điều này với cô như thế nào đây?
Báo động về việc lần trước Phùng Vi đến dây dưa với nh còn chưa được hủy bỏ, lần này lại thêm một vụ nữa, anh sẽ bị đưa vào danh sách đen sao?
Trong lòng đội trưởng Cận vô cùng tức giận, ánh mắt nhìn bọn côn đồ càng trở nên tồi tệ.
Ngay sau đó, xe cảnh sát từ cục cảnh sát địa phương đến hiện trường, sau khi biết tình hình, họ đã kiểm tra danh tính của một số người, sau đó mỉm cười chào anh.
“Cảm ơn đội trưởng Cận!”

“Có hai tên tội phạm bị truy nã trên mạng.

Người ở đây thường qua lại rất đông nên rất khó quản lý, không ngờ bọn chúng lại trốn ở đây.”
“Họ bị tình nghi là cố ý gây thương tích, lát nữa tôi sẽ lấy khẩu cung của họ.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Tay anh rất đen, có chỗ bị đau cũng không nói, cứ một mực không chịu kiểm tra vết thương, vốn không sợ mấy tên côn đồ đó phản công.
Loay hoay một buổi trưa, khi ba người ra khỏi cục cảnh sát thì mặt trời đã lặn hơn một nửa.
Ba người tìm một chỗ ăn tối, Cận Hải Dương yêu cầu Đổng Võ Nhất tiễn Thẩm Lưu Bạch về nhà, anh nói có việc phải làm, bắt taxi đi thẳng đến sân bay.
Anh mua vé máy bay sớm nhất để bay thẳng đến Kinh Thành.
“Ôi…Việc này cũng thật oan cho anh Dương.”
Trên xe Maserati, Đổng Mập thở dài một hơi.
“Tôi lớn lên với anh ấy, mấy chuyện hư hỏng của anh ấy tôi đều biết hết! Tôi dùng danh tiếng của ba tôi đảm bảo, anh ấy là một người tốt!”
Anh nhìn lướt qua cô gái ngồi ghế phụ, thấy cô không có ý từ chối nên anh tiếp tục.
“Có một khoảng thời gian, tôi còn nghĩ anh ấy là gay nữa, đứa con gái nào cũng làm anh ấy chướng mắt, tìm anh ấy đi chơi anh ấy cũng không có hứng thú, ngoại trừ mèo cái ngoài đường thì tôi chưa từng thấy anh ấy để mắt đến bất kỳ phụ nữ nào.

Chỉ cần nói điểm này, cô Thẩm, tôi rất bội phục cô! “
“Cái gì mà Phùng Vi chứ! Nhà Lão Phùng có một cô gái được nuôi dưỡng bên ngoài, sau khi nhận tổ quy tông thì tự cho mình là tiểu thư, cứ quấn quít lấy anh Dương vì tiền của anh ấy.”

“Cô đừng lo lắng chuyện này, anh Dương có thể tự mình sử lý tốt.”
Đổng Mập cảm thấy mình thật giỏi, anh em đi xa cũng không quên trấn an hậu phương của anh ấy, muốn cho mình 10.000 like.
Hehe, nếu không phải lần trước anh dẫn bạn thân đi chơi thì hòa thượng Cận Hải Dương này đi đâu tìm được tình yêu đích thực của mình chứ!…
Tuy rằng nhìn thấy chân ái cũng vướng vào một vụ án, nhưng chắc chắn không phải lỗi của Đổng Võ Nhất anh!

Đêm khuya, quán bar Lam Dạ ở Kinh Thành.
Cận Hải Dương đi thẳng đến phòng VIP ngay sau khi vừa bước vào cửa, mùi thối xộc lên mặt khiến anh cau mày..
Anh đạp cửa, đẩy đôi nam nữ đang vui đùa qua một bên, phát hiện Phùng Chí Vĩ đã hơi say nằm ở trên ghế sa lon phía sau.
Phùng Chí Vĩ đang nhìn cô gái trước mặt nhảy múa, bất ngờ cổ áo bị người ta túm lên, lập tức trở mặt nổi giận.
Sau khi thấy người tới là Cận Hải Dương, giận dữ liền tiêu tan, cười hỏi.
“Ôi, Dương Tử, hiếm khi thấy cậu đến chơi nha?”
Cận Hải Dương vươn tay bật đèn hộp, ánh sáng chiếu vào đường nét đục đẽo, vẻ mặt anh vô cùng u ám.
“Cậu thả Phùng Vi đi sao? Cậu chán sống rồi à?”
Ngay khi nghe những lời này, Phùng Chí Vĩ lập tức tỉnh rượu.
Anh ta liếc nhìn những người đàn ông và phụ nữ đang bận rộn xung quanh mình, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ khó có được.
“Đi ra ngoài nói chuyện.”
Cận Hải Dương kéo anh ta, xoay người rời đi, Phùng Chí Vĩ muốn giãy dụa, nhưng phát hiện sức lực của anh rất khác đối phương, cho nên dứt khoát từ bỏ phản kháng.
“Nói, có chuyện gì?”
Người đàn ông kéo đối phương đến lối thoát hiểm, khó chịu châm một điếu thuốc cho mình, ánh mắt lạnh như băng.
Phùng Chí Vĩ ho nhẹ, có chút ngượng ngùng nói.
“Là do mẹ kế của tôi thả ra.

Cậu cũng biết, bà ấy từ vợ bé lên làm vợ chính thức liền có chút không biết cách cư xử, Phùng Vi ngu ngốc kia cũng theo bà ấy…”
“Được”
Cận Hải Dương hút một hơi thuốc, sau đó ném tàn thuốc xuống đất dập tắt, vẻ mặt lạnh lùng nói.
“Tôi đến đây để nói cho cậu biết, tôi sẽ đưa Phùng Vi đến cục cảnh sát.”
“Cô ấy đã mua chuộc người để cô ý gây thương tích cho người khác, không gây ra hậu quả, theo “Luật Xử Phạt An Ninh Trật Tự”, cô ấy có thể bị giam giữ hơn mười ngày, đến lúc đó mấy người có thể nhận lại để giáo dục cô ấy tiếp, đừng để cô ấy phát bệnh nữa.”
Phùng Chí Vĩ cứng họng.

Anh cứ tưởng Cận Hải Dương tới đây chỉ để than phiền hai câu kêu anh quản con bé lại, không ngờ anh ta lại trực tiếp bắt người!
Cho dù Phùng Vi có xấu xa như thế nào thì anh vẫn là người của nhà họ Phùng, con gái nhà họ Phùng bị đưa vào cục cảnh sát, chuyện này nói thế nào cũng không dễ nghe.
Nghĩ đến đây, vẻ mặt Phác Chí Vĩ cũng trầm xuống.
“Tôi nói nè Dương Tử, việc này không được đâu! Có chuyện gì đâu mà cậu đòi đưa vào cục cảnh sát, có phải cậu làm cảnh sát đến mức bị bệnh nghề nghiệp rồi không?”
Cận Hải Dương chế nhạo.
“Phùng Chí Vĩ, cậu nghĩ tôi là ai?”
“Tôi nói Phùng Vi là mua chuộc người khác nhằm cố ý gây thương tích, cậu bị tai điếc hay não tàn hả?”
“Nếu cậu không trị được mẹ kế đó của cậu thì sau này đừng lăn lộn với tôi nữa.

Ông đây đã dẫn cậu đi kiếm tiền không phải để cậu nuôi thứ điên khùng đó hãm hại tôi, hiểu không?”
Anh vươn tay nắm lấy cổ áo Phùng Chí Vĩ, đè anh ta vào tường, vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo, làm Phùng Chí Vĩ thấy giống hệt như Hỗn Thế Ma Vương của đại viện trong trí nhớ của anh.
“Đại Vĩ, nói cho cậu biết.”
“Mẹ nó, nếu cậu còn gây phiền phức cho tôi, có tin tôi có biện pháp hại chết cậu không?”.

Chương 103: 103: Người Đàn Ông Lạ

Cùng lúc đó, Thẩm Lưu Bạch bất ngờ nhận được email.
“Âm Âm thân mến, đã lâu không gặp, em có khỏe không?”
“Anh đã hoàn thành công việc ở ngân hàng đầu tư, một người bạn ở Hải Đô muốn mời anh gia nhập công ty của anh ấy.

Anh nghĩ Hoa Quốc đang phát triển rất tốt, anh chuẩn bị trở về thử một lần.”
“Thật ra trước khi em trở về nước, anh đã muốn ở cùng em, nhưng lại kéo dài cho đến bây giờ, may mà lần này có cơ hội rồi.”
“Lúc em thấy email này, chắc anh đã lên máy bay.

Khoảng 10 giờ sáng mai anh sẽ có mặt tại sân bay Hải Đô, số hiệu chuyến bay là ZB2841.

Nếu được em có thể đón anh không? Anh không biết gì về Hải Đô nên chỉ có thể dựa vào em giúp anh làm quen với nơi đó.”
“Chắc em đang thắc mắc tại sao anh lại về đột ngột như vậy.

Thật ra tuần trước chúng ta liên lạc với nhau, anh đã mua vé máy bay về rồi.

Anh muốn dành cho em một sự bất ngờ, hehe, cũng có thể nói là kinh hãi.”

“Anh đã mang cho em rất nhiều thứ em thích, còn một số mỹ phẩm cho con gái.

Anh đã hỏi các đồng nghiệp trong công ty, họ đã chọn giúp anh.

Không biết em có thích không.”
“Mong được gặp em vào ngày mai.”
“Vệ Nguyên.”
Thẩm Lưu Bạch đọc được email, tâm trạng vốn sợ hãi vì bị tấn công lập tức nhẹ nhõm hẳn.
Vệ Nguyên là anh hàng xóm lớn nhất của cô khi cô còn nhỏ, anh luôn chăm sóc cô, đó là một trong những ký ức đáng nhớ nhất trong thời thơ ấu của cô.
Sau khi cô vào sở nghiên cứu, anh đã vào học tại một trường nam sinh tư thục, họ đã mất liên lạc trong một thời gian dài.
Mười năm trước, khi Thẩm Lưu Bạch lên đại học, đến nước Mỹ giao lưu, tình cờ gặp được Vệ Nguyên, còn là hàng xóm của anh, anh cũng là bạn duy nhất của cô.
Vệ Nguyên sắp trở lại, đương nhiên Thẩm Lưu Bạch sẽ tới đón.
Cô đã dậy từ sáng sớm, thu dọn phòng, sau khi xác nhận thời gian chuyến bay đến, cô đã đi ra ngoài sớm để đi tàu điện ngầm vì sợ tắc đường.
Vì tâm trạng vui vẻ nên khi bước đến cổng tàu điện, cô chợt mua một bó hoa ở tiệm hoa, chuẩn bị chào đón những người bạn cũ từ xa trở về.
Cận Hải Dương đối phó Phùng Chí Vĩ xong, liền về nhà thăm ông nội, buổi tối liền ở nhà nghỉ ngơi.
Anh muốn gửi tin nhắn cho Thẩm Lưu Bạch, nhưng thấy trời đã khuya, nên anh đành từ bỏ ý định, đặt chuyến bay sớm nhất vào ngày mai.
Ăn xong điểm tâm ông liền thấy cháu trai của mình, ông Cận bất lực thở dài.
Đứa cháu đã lớn, tính tình mạnh mẽ, bộ dạng lo lắng này, chắc đang nhớ ai đó.
Nghĩ đến đây, ông đột nhiên mỉm cười.
Hiếm khi thấy thằng nhóc đó không nghĩ đến chuyện ăn uống, không muốn ở nhà thêm một phút nào nữa, có lẽ sắp có chuyện vui…
Cận Hải Dương không biết trong đầu ông nội đã tràn đầy âm mưu, nhìn máy bay từ từ hạ cánh, trong lòng càng lúc càng cảm thấy không chắc.
Anh chưa tìm ra cách giải thích với Thẩm Lưu Bạch.
Thái độ của cô vẫn luôn có chút không rõ ràng, sau sự việc này, có lẽ cô ấy sẽ lại chui vào vỏ ốc mình.
Đội trưởng Cận lần đầu tiên nếm trải cảm giác rầu rĩ, anh tự nhận mình là người quyết đoán, quyết định nhanh chóng và không bao giờ do dự dù đúng hay sai.
Nhưng lần này, anh thấy mình không thể quyết đoán như vậy.

Bởi vì anh quan tâm, mỗi bước đi anh đều phải tính toán trước sau, sợ rằng một sau lầm sẽ ảnh hưởng đến toàn cục, tạo ra hối tiếc không thể cứu vãn.
Cứ suy nghĩ như vậy suốt chuyến đi, vô tri vô giác máy bay hạ cánh, làm thủ tục kiểm tra an ninh rồi xách hành lý ra ngoài.
Sau đó, anh nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc ở lối ra của lối đi.

Thẩm Lưu Bạch mặc áo phông và quần jean, đội mũ lưỡi trai, mái tóc uốn xoăn nhẹ áp lên má càng tôn lên vẻ trẻ trung, tràn đầy sức sống.
Hôm nay, cô ăn mặc giản dị, đặc biệt là phù hợp với độ tuổi của cô.
Anh đã quen với hình ảnh một pháp y bình tĩnh, khách quan giải thích báo cáo khám nghiệm, thậm chí đôi khi anh quên mất rằng cô vẫn còn là một cô gái đang trong thời kỳ thanh xuân.
Tại sao cô lại ở đây? Còn ôm một bó hoa…Cô đến để đón anh sao?
Cận Hải Dương gần như tin điều đó theo bản năng.
Trong ấn tượng của anh, Thẩm Lưu Bạch rất ít khi tiếp xúc với người khác, người ở Hải Đô được cô đón chắc chỉ có mình anh thôi.
Anh mỉm cười, tăng tốc đi nhanh về phía cô, anh thậm chí còn cố ý tránh ánh mắt của cô, chuẩn bị gây bất ngờ cho cô.
Tuy nhiên, sau đó, sự ngạc nhiên trở thành một nỗi sợ hãi.
Đi được nửa đường, anh nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch tay cầm hoa đột nhiên đi về hướng khác.
Anh muốn bắt chuyện với cô ở đây, nhưng lại thấy một thanh niên cao lớn đang đứng đó, trên mặt mang theo nụ cười, dịu dàng nhìn cô gái đang đi về phía mình.
Người lạ!
Với mái tóc nâu, cặp kính không gọng trên khuôn mặt đẹp, vẻ tao nhã hơi u sầu, người đàn ông lạ đứng đó rất bắt mắt.
Anh thấy Thẩm Lưu Bạch tặng hoa cho người đàn ông, còn nhón chân nhẹ nhàng ôm lấy anh ta.
Dù chỉ là cử chỉ nhã nhặn nhưng Cận Hải Dương vẫn đặc biệt chướng mắt.
Sau đó, có những hình ảnh còn khó chịu hơn.
Anh thấy người đàn ông Thẩm Lưu Bạch thật lâu mới buông ra, anh ta còn giúp cô duỗi thẳng mái tóc rối, sau đó giúp cô đội mũ lên, hai người vừa đi vừa trò chuyện cười nói.
Người đàn ông lạ đó…là ai?
Đội trưởng Cận đứng một mình ở lối ra, nhìn hai người họ cùng nhau rời đi, trong đôi mắt nheo lại có một tia sáng kỳ lạ và khó đoán.

Người đàn ông lạ đó chắc chắn là quen thuộc với Thẩm Lưu Bạch, nhưng anh chưa từng nghe cô nói về chuyện này, 80% là trong quá khứ giấu giếm của cô.
Không thoải mái, thật sự khó chịu.

Trái tim anh như bị điều gì đó xoắn lại, chua xót và hụt hẫng, anh muốn tiến lên tách hai người họ ra, rồi đạp người đàn ông xuống đất để trút giận.
Tuy nhiên, anh đã không làm được.
Nhìn vào sự tương tác giữa hai người vừa rồi, người đàn ông lạ kia chắc chắn có hứng thú với cô gái đó.
Nhưng cô cũng không tiến quá xa, mối quan hệ giữa hai người hẳn là không phải kết quả xấu nhất như anh nghĩ.
Anh biết rõ Thẩm Lưu Bạch, cô không phải người dễ bị rung động, thật ra trái tim cô kiên cố hơn anh nghĩ.
Người đó có thể xuất hiện sớm hơn anh, có thể đến bây giờ vẫn chưa để cô biết được tâm ý, vậy có phải chứng tỏ người đàn ông này không có khả năng uy hiếp không?
Nếu là như vậy, về sau anh thật sự muốn ra tay, không cần phải rút dây động rừng.
Cãi nhau và chất vấn chỉ là sự trợ giúp của các tình địch.

Sự bá đạo một chút thích hợp có thể gây ấn tượng với phụ nữ, nhưng quá nhiều thì lại là chủ nghĩa đại nam nhân.
Đàn ông không thể ngây thơ như vậy.
Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm hiểu lai lịch đối phương.
Có thể có được sự đón tiếp nồng hậu như vậy của Thẩm Tiểu Bạch, xem ra quan hệ của bọn họ không tầm thường, bây giờ tình địch đã đuổi kịp đến Hải Đô, nhất định không thể xem thường đối thủ .
Nghĩ đến đây, anh không còn do dự nữa mà bước nhanh ra khỏi sân bay.
Anh muốn về nhà càng sớm càng tốt, anh muốn xem lai lịch của đối thủ không rõ này là gì!.

Chương 104: 104: Thanh Mai Trúc Mã

Ở tầng 22, Cận Hải Dương vươn tay bấm chuông cửa nhà bên cạnh.
Nhà bọn họ cách âm rất tốt, bên trong hoàn toàn không nghe thấy âm thanh qua cửa khiến anh có chút bồn chồn.
Cũng may Thẩm Lưu Bạch đã sớm mở cửa.
Khoảnh khắc cô xuất hiện trong tầm mắt của anh, anh đột nhiên cảm thấy hơi bối rối.
Dù chỉ là một đêm ngắn ngủi nhưng anh luôn có cảm giác như đã lâu không gặp, thật khó xử và mất tự nhiên.
Điều khiến anh chống lại nhiều hơn là nhìn thấy người đàn ông khác đang ở trong căn phòng mà anh ta đã quen thuộc!
“Chào buổi sáng, anh….em muốn hỏi em … em có muốn cùng đi ăn sáng không.”
Anh mỉm cười, giả vờ như không biết gì, hỏi những điều tương tự như mọi khi, nhưng mắt anh cứ nhìn vào bên trong.
“Âm Âm? Ai vậy?”
Có một giọng nam dịu dàng truyền đến, Cận Hải Dương liền mở to mắt.
Anh nhìn Thẩm Lưu Bạch không chút biểu cảm, ngón tay vô thức chạm vào cằm.
Nếu tên mập Đổng Võ Nhất ở đó, anh ta nhất định sẽ hét to rồi bỏ chạy.
Đây là động tác chuẩn bị trước khi anh ra tay, những người “may mắn” gặp anh lúc đó đều phải tóc to gọi mẹ, nhìn thấy sát tinh như vậy sẽ trốn đi chỗ khác.
Thẩm Lưu Bạch không hề hay biết.
Cô nhìn Vệ Nguyên đang đứng cách đó không xa, ra hiệu cho Cận Hải Dương bước vào nói.
“Đây là bạn của tôi, Vệ Nguyên, hôm nay mới từ Anh về.”
“Đây là đồng nghiệp và hàng xóm của em, Cận Hải Dương.”
Đội trưởng Cận bình tĩnh mỉm cười, đặc biệt không hài lòng với phần giới

thiệu ngắn gọn này, vì vậy anh tự nhiên bổ sung thêm một câu.
“Tôi là bạn trai tương lai của Tiểu Bạch, hiện tại tôi đang theo đuổi cô ấy.

Mỗi buổi sáng tôi đến đón cô ấy đi ăn sáng, sau đó sẽ đi làm cùng nhau.”
“Nhưng hôm nay được nghỉ, nếu bạn của Tiểu Bạch đến, chúng ta cùng nhau dùng bữa đi, tôi làm chủ.”
Anh nhìn về phía khuôn mặt sững sờ của Vệ Nguyên, phải công nhận anh chàng này có khuôn mặt tuấn tú, đúng kiểu trai đẹp mà các cô gái ưa chuộng nhất hiện nay.
Anh ta mặc áo sơ mi trắng, gọng kính không gọng trên sống mũi cao thẳng, khí chất hơi u sầu đặc biệt thu hút ánh nhìn.
Lúc này, vẻ mặt anh ta khó hiểu nhìn Thẩm Lưu Bạch.
“Âm Âm…Việc này…”
Thẩm Lưu Bạch liếc mắt nhìn Cận Hải Dương, không định dây dưa với anh trong việc này, mà chỉ là gật đầu.
“Buổi sáng Vệ Nguyên chưa ăn cơm, tôi mời hai người xuống lầu đi tiệm cháo Vương Ký ăn sáng.”
Cả ba tìm một bàn và ngồi xuống, người phục vụ nhanh chóng dọn thức ăn lên.
“Thì ra, anh Vệ là bạn học của Tiểu Bạch, cũng là bác sĩ…”
Cận Hải Dương cười nói trước.
“Không, tôi là luật sư.

Trước đây, nhà tôi ở bên cạnh nhà Âm Âm, chúng tôi thường chơi chung với nhau, là bạn cũ đãn quen biết từ lâu.”
Vệ Nguyên cười nói, gắp miếng gừng vụn trong cháo gà gừng thái sợi, đặt cái bát trước mặt Thẩm Lưu Bạch.
“Tất cả đã được nhặt sạch.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, dùng thìa múc một ngụm cháo đặc đưa vào miệng, giống như đã làm cả ngàn lần.
“Âm Âm từ nhỏ chưa bao giờ thích ăn gừng, tính tình em ấy không tốt nên tôi luôn giúp em ấy lấy ra ngoài trước.”
Vệ Nguyên cười nhẹ giải thích, hoàn toàn không để ý tới khuôn mặt tối sầm của người đàn ông đối diện.
“Anh Cận cũng là bác sĩ à?”
“Không, tôi là cảnh sát.”

“Ồ.”
Vệ Nguyên gật đầu.
“Tôi ở trên lầu Âm Âm, căn lầu trên của nhà anh, không ngờ mọi người đều quen biết.”
Nói rồi, anh nhìn Thẩm Lưu Bạch có chút lẩm bẩm.
“Âm Âm là sinh hoạt hơi ngốc, em ấy đã như vậy từ khi còn là một đứa trẻ.

Một đứa trẻ thông minh có thể chết đói nếu không có ai trông chừng vào em ấy …”
Cận Hải Dương gật đầu, tỏ vẻ tán thành.
“Anh Vệ nói đúng.

Sáng nào cũng vậy, tôi phải nhìn chằm chằm em ấy ăn.

Có khi buổi trưa cũng tới gặp em ấy.

Nếu không cẩn thận, em ấy lại ăn mì ăn liền cho qua bữa, muốn nuôi mập lên cũng khó.”

Nói như vậy, dường như anh đã tìm được một người bạn tri kỷ, nhịn không được kể khổ với anh ta.
“Anh không biết lần đầu tôi nhìn mì gói trong tủ của em ấy có suy nghĩ gì đâu!”
“Một cô gái không có ý tứ chút nào, nếu không phải em ấy sống chết ngăn cản, tôi đã ném hết đống đồ ăn vặt của em ấy đi rồi.

Không phải em ấy không biết nấu ăn, lần trước em ấy làm vài món xào ăn rất ngon, em ấy đúng là lựa gạt, đúng là không nhìn ra luôn.”
Anh cứ phàn nàn suốt, nhưng khuôn mặt đẹp trai tràn đầy hài lòng và nuông chiều, còn giọng điệu yêu thương bất đắc dĩ, cực kỳ kiểu cách, thật sự khiến người nghe cảm thấy thiếu đòn.
Vệ Nguyên bất giác ảm đạm chớp mắt, rồi cười nói.
“Đúng vậy, có vẻ như anh Cận đúng là một đồng nghiệp tốt.”
Vừa nói xong, anh đột nhiên thở dài một hơi, khuôn mặt dịu dàng đầy cảm xúc.
“Tôi thật sự hy vọng rằng các đồng nghiệp của tôi cũng sẽ rất thân thiện và dễ hòa đồng như vậy.

Tôi chưa bao giờ làm việc ở Hoa Quốc, tôi luôn cảm thấy có chút lo lắng…”
Đôi mắt của hai người đàn ông gặp nhau trực diện, cả hai đều nhìn thấy những tia lửa mờ nhạt trong mắt nhau.
Lần đầu tiên giao chiến, kết quả chung cuộc là hòa.
Tuy nhiên, đối tượng bị tranh giành hoàn toàn không hay biết, cô uống cạn chén cháo gà rồi lên tiếng an ủi thanh mai trúc mã của mình.
“Không sao, không phải anh đến công ty của bạn làm sao? Tính cách anh hiền lành như vậy, nhất định sẽ nhanh chóng thích nghi thôi.”
Vệ Nguyên dở khóc dở cười gật đầu.
Anh biết cô không nghe thấy.
Cô thông minh ở phương diện khác, trong chuyện tình cảm vẫn là kẻ ngu ngốc khiến người ta tức sôi máu, anh đã nhiều lần ám chỉ nhưng cô vẫn không có phản ứng, khiến anh gần như bỏ cuộc.
Tuy nhiên, cuối cùng vẫn là không nỡ bỏ.
“Tôi làm luật sư ở phòng luật sư Hằng Thịnh, Hải Đô.

Đây là danh thiếp của tôi.

Nếu sau này anh Cận có bất kỳ câu hỏi pháp lý nào, anh có thể hỏi ý kiến của tôi.

Chúng ta sống ở tầng trên và tầng dưới, rất tiện lợi.”
Vệ Nguyên vừa nói vừa đưa một tấm danh thiếp được in rất đẹp.
Cận Hải Dương nhìn qua, thấy trên đó có in tên “Đối tác cao cấp”, không khỏi nở một nụ cười đầy ẩn ý.
“Anh Vệ đúng là tinh anh trong giới luật pháp, vừa trở về nướcđã trở thành đối tác của phòng luật sư, ngay cả nhà cũng tìm được…”
Nghe anh nói, Vệ Nguyên cười có chút ngượng ngùng, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút ngượng ngùng.
“Không đâu, là do bạn bè quan tâm đến tôi thôi.”
“Nhà là do tôi tự mình chọn.

Tôi ở Hải Đồ có ít bạn bè nên muốn ở gần Âm Âm hơn.

Không ngờ đúng lúc căn nhà trên lầu của em ấy cho thuê nên quyết định luôn.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Tôi làm việc tại phân cục Tân Hải, Hải Đô, là đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Anh Vệ học luật, chắc anh biết chức trách công việc của tôi.”
“Haha, tốt nhất là không có chuyện tìm tôi, điềm xấu đó.”
Nói rồi vươn tay, chân thành cười với người đàn ông cao lớn đối diện.
“Hai chúng ta cũng được coi như là hàng xóm, chung sống vui vẻ nhé.”.

Chương 105: 105: Ghen Tuông

Tình địch sống lầu trên, đội trưởng Cận đột nhiên cảm thấy rất bất an trong lòng.
Ăn tối xong, Cận Hải Dương chạy ra ban công tìm Thẩm Lưu Bạch dò xét.
“Em và anh chàng lầu trên biết nhau khi nào…”
Anh giả vờ vừa tập thể dục, vừa vô tình hỏi.
Thẩm Lưu Bạch liếc anh một cái, không có ý che giấu.
“Tôi sống cạnh nhà anh ấy cho đến khi tôi 5 tuổi, anh ấy hơn tôi 7 tuổi, rất quan tâm đến tôi.”
“Sau này chúng tôi có cuộc sống riêng.

Thời gian học đại học anh ấy liên hệ lại với tôi, đúng lúc nơi tôi làm sinh viên trao đổi ở rất gần anh ấy.

Chúng tôi trở thành hàng xóm trong một năm nữa và vẫn giữ liên lạc cho đến bây giờ.”
Cận Hải Dương tính toán, không tính khoảng thời gian mất liên lạc của hai người, cả hai đã là bạn của nhau khoảng 7, 8 năm, đây đã là một con số khiến anh phải dè chừng.
“Anh ấy cũng đã đến tuổi kết hôn rồi đúng không? Có bạn gái chưa?”
Nói được nửa chừng, anh cảm thấy có gì đó sai sai.

Tính ra Vệ Nguyên cũng sinh cùng năm với mình, nói Vệ Nguyên già không khác nào mắng chính mình.
Vì vậy, anh bổ sung thêm một câu.

“Trong cục có vài cô gái chưa có đối tượng! Họ đều rất tốt, nếu như anh ấy thích, anh có thể giới thiệu cho anh ấy.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch cũng không nghĩ nhiều.

Cô đã gặp vài nữ cảnh sát ở phân cục Tân Hải, họ rất dễ mến, nhưng cô không biết Vệ Nguyên có thích không.
“Bữa khác anh có thể hỏi anh ấy, tôi không nói mấy chuyện tình cảm này với anh ấy.”
Cô ngập ngừng đáp.
Từ một góc độ mà cô không thể nhìn thấy, người đàn ông nhếch miệng cười.
Trong nháy mắt anh có thể nhìn ra được suy nghĩ của Vệ Nguyên, không ngờ anh ta lại uyển chuyển đến mức đến bây giờ vẫn chưa thổ lộ.
Anh đoán rằng, Vệ Nguyên đang muốn dùng cách mưa dầm thấm lâu, từng chút một xâm nhập cuộc sống của Thẩm Lưu Bạch.
Phương pháp này là đúng, nhưng tiền đề là phải giải thích cho cô ấy biết, nếu không cô ấy sẽ không nghĩ theo hướng đó và tất cả chỉ có vô ích!
Giống như anh, tuy rằng cùng đi con đường giống nhau, nhưng đã sớm nói rõ hôn nhân là tiền đề, tuy rằng cô không trực tiếp tiếp nhận, nhưng cũng không dứt khoát từ chối anh, đây được xem là có tiến triển rồi.
“Ngày mai cuối tuần em có kế hoạch gì không?”
Nghe câu hỏi của anh, Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ một chút, sau đó thành thật gật đầu.
“Vệ Nguyên nói không quen nơi này, muốn đi tham quan Hải Đô, nhờ tôi làm người dẫn đường cho anh ấy…”
Cô có vẻ hơi bối rối.
“Thành thật mà nói, tôi khá quen thuộc với nhà và khu vực xung quanh Trung Tâm Pháp Y, nhưng những nơi khác thì…”
“Ngày mai anh sẽ lái xe đưa anh ấy tới đó, anh biết tất cả địa điểm ở Hải Đô, em cứ đi theo là được.”
Đội trưởng Cận tình nguyện dẫn đường.
Anh không tin Vệ Nguyên lại đáng thương như vậy.
Không thể nào mà một đối tác cao cấp của phòng luật sư ngay khi vừa mới về nước, còn dọn đến ở ngay trên lầu trên, mà lại không biết chút gì về Hải Đô cả?
Căn nhà trên lầu vẫn luôn có người ở, sao đúng lúc Vệ Nguyên về nước lại dọn vào ở được liền, nói trùng hợp cũng không ai tin.
Trước khi đến đã chuẩn bị, muốn hai người ở cùng một chỗ…
Haha, coi anh chết rồi sao?
“A, đúng rồi.”
“Hôm nay anh nghe thấy anh ấy gọi cậu là Âm Âm, đó là biệt danh của em

sao?”
Người đàn ông dựa vào ban công của mình, lười biếng hỏi.
Thẩm Lưu Bạch lộ ra vẻ do dự, một lúc lâu mới chậm rãi nói.
“Đó không phải là biệt danh.

Tôi từng tên là Thẩm Âm, nhưng tôi thấy không hay nên đã đổi.”
Thẩm Âm?

Tên “Thẩm Âm” không phải không hay, nhưng nó kém nghệ thuật hơn “Thẩm Lưu Bạch” một chút.
Lưu Bạch, sử dụng “Lưu Bạch” như làm cho mọi vật thấm nhuần tính nghệ thuật, cố ý để lại một khoảng trống để mọi người có thêm không gian tưởng tượng.
Thẩm Lưu Bạch chính là một người như vậy.

Một bức tranh thủy mặc tinh tế, bề ngoài tính cách đơn giản, thẳng thắng, bên trong có một quá khứ bí mật, làm cho trên người cô luôn mang theo một sắc thái thần bí.
Sự kết hợp mâu thuẫn như vậy, đúng lúc đối mặt với khẩu vị thích soi mói của anh, làm cho anh không kiểm soát được mà muốn mạo hiểm.
Vì vậy, khi Vệ Nguyên xuống lầu với tinh thần phấn chấn vào sáng hôm sau, những gì anh ta nhìn thấy là hai người Cận Bạch đã chuẩn bị đi.
Anh sững sờ dừng lại, đôi mắt nâu hiện lên một chút kinh ngạc, như thể anh không thể hiểu được tình hình hiện tại.
“Âm Âm….Sao…”
“Không phải luật sư Vệ muốn đi tham quan Hải Đô sao? Anh tìm em ấy là tìm nhầm người rồi!”
“Cô gái này ngày nào cũng được tôi đưa đón…Nếu muốn hướng dẫn viên thì tìm tôi này!”
Cận Hải Dương cười nửa miệng nói.
“Dù sao hôm nay tôi cũng được nghỉ, tôi dẫn anh đi dạo quanh Hải Đô, để tôi thay em ấy làm tròn trách nhiệm chủ nhà.”
Nghe anh nói, ánh mắt Vệ Nguyên nhất thời trở nên ảm đạm.
Nhưng ngay sau đó anh ta trở lại vẻ ngoài hiền lành thường ngày, gật đầu cảm ơn.
“Vậy thì cám ơn đội trưởng Cận Đội đã lâu, tôi không khách sáo nữa”
Khi hai người đàn ông và một phụ nữ đi du lịch, làm thế nào để phân bổ

chỗ ngồi trở thành một vấn đề lớn.
Đương nhiên Cận Hải Dương muốn Thẩm Lưu Bạch ngồi ghế phụ, nhưng Vệ Nguyên đã đi trước một bước, mở cửa sau cho Thẩm Lưu Bạch lên, đồng thời vòng qua bên kia lên xe..
Cho nên mới trở thành tình huống Cận Hải Dương lái xe phía trước, Vệ Nguyên ngồi ở ghế sau cùng Thẩm Lưu Bạch.
Xem ra chuyện này còn chưa đủ hưng phấn, không bao lâu sau khi xe chạy ra ngoài, Vệ Nguyên lấy trong túi xách ra một bình sữa hâm nóng, đặt vào tay Thẩm Lưu Bạch.
“Lấy đi, đây là nhãn hiệu mà em thích.”
Người thanh niên tuấn tú hiền lành cười nói, ánh mắt quét qua kính chiếu hậu như vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt dò xét của Cận Hải Dương.

“Nhãn hiệu gì? Sao không nghe Tiểu Bạch nói đến?”
Giọng nói đội trưởng Cận có chút lạnh lùng.
“Âm Âm có hạ đường huyết, sáng thức dậy sẽ hơi mơ màng, lúc này cho em ấy một bình sữa mà em ấy thích nhất là được rồi.”
Vệ Nguyên cười thêm thích thú.
Anh ta còn giúp cô mở niêm phong sữa, cẩn thận nhét ống hút vào trong bình, đưa cho Thẩm Lưu Bạch.
Hành động đó thân mật và tự nhiên đến mức suýt làm mù mắt của đội trưởng Cận.
Cho dù là người chậm hiểu như Thẩm Lưu Bạch, lần này cũng cảm thấy như có chút kim châm.
Cô liếc nhìn Vệ Nguyên, ánh mắt kiên định, bình sữa đưa qua đặt thẳng trước mặt cô, không hề có ý định rút lại, trực tiếp thể hiện ý tứ của mình.
Cuối cùng Thẩm Lưu Bạch cũng bị đánh bại, cầm lấy bình sữa, yên lặng uống.
Kể từ ngày hôm qua, có một số thứ dường như đã thay đổi.

Nhưng khi cô quan sát hai người đàn ông trước mặt, họ vẫn là bộ dáng mà cô biết, không có gì bất thường cả.
Bất chợt xuất hiện sự căng thẳng và lúng túng này, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?
Mẹ kiếp!
Cận Hải Dương thầm mắng, anh cảm thấy cảnh tượng ở hàng ghế phía sau có chút khó coi.

Anh cảm thấy rất khó chịu, ánh mắt hết lần này đến lần khác nhìn về phía sau xe, nhìn chằm chằm vào bình sữa trong tay Thẩm Lưu Bạch, cố gắng tìm xem cô thích nhãn hiệu nào..

Chương 106: 106: Ba Người Cùng Đi Dạo

Vì đi cùng Vệ Nguyên quanh Hải Đô, nên điểm dừng chân đầu tiên đương nhiên là xem qua nơi anh ta làm việc.
Văn phòng luật Hằng Thịnh vừa mới đăng ký không lâu, hai đối tác là những người trẻ tuổi ngoài ba mươi, chưa có tên tuổi trong ngành.
Tuy nhiên, điều kiện văn phòng lại cực kỳ cao cấp, không chỉ tọa lạc trong một tòa nhà văn phòng cao chọc trời ở khu trung tâm thương mại phía bắc bờ sông Thương Lan, mà còn thuê toàn bộ tầng 19 vô cùng khí phách.
Hai đối tác có văn phòng độc lập, phần còn lại của tầng này được thiết kế mở hoàn toàn, tạo thành khu vực làm việc và khu giải trí, theo phong cách Bắc Âu đơn giản, môi trường xung quanh là cây xanh mang phong cách rất giản dị của công ty khoa học kỹ thuật kiểu Mỹ.
Một đối tác khác của văn phòng luật là Lục Trường Phong nhìn thấy bạn mình cùng một nam một nữ bước vào cửa, lập tức chào hỏi, tưởng anh đưa khách hàng đến bàn chuyện làm ăn.
Hai người này trông không giống người thường, nam thanh nữ tú chỉ là phụ, mấu chốt là cá tính mạnh mẽ không thể xem thường.
“A Nguyên…Đây là…?”
“Đây là hai người bạn của tôi, Âm Âm, cậu biết rồi đấy, hiện đang giảng dạy tại Học Viện Hình Cảnh.

Đây là hàng xóm của tôi, Cận Hải Dương, là đội trưởng đội cảnh sát hình sự ở phân cục Tân Hải.”
Vệ Nguyên cười giới thiệu.
Lời nói của anh ấy rất có ý nghĩa.
Tuy nói là hai người bạn nhưng một người thì gọi thân mật là Âm Âm, còn người kia chỉ là hàng xóm.
Lục Trường Phong lập tức hiểu ý, mỉm cười bắt tay hai người, sau đó không biết vô ý hay cố ý nhìn Thẩm Lưu Bạch thêm vài lần.

“Thì ra đây là cô Thẩm, ngưỡng mộ đã lâu, trước đây nói chuyện phiếm với A Nguyên đều nghe được tên của cô, cuối cùng cũng được gặp người thật!”

Sau khi nói vài câu, Lục Trường Phong mỉm cười nhìn Vệ Nguyên.
“Cậu đến đúng lúc, nếu không, tôi sẽ nghĩ cách đến bắt cậu rồi.”
“Bà Chu nghe nói cậu về nước, liền gọi điện thoại tới văn phòng để tìm cậu, nói là có việc gấp cần bàn bạc.”
“Vốn dĩ tôi đang nghĩ nếu không tìm được cậu, tôi phải tự mình ra tay, bây giờ cậu đến rồi thì tự mình tiếp khách đi, người đang chờ ở phòng VIP đó.”
Nghe anh ta nói, Vệ Nguyên cười khổ.
Anh áy náy giải thích với Thẩm Lưu Bạch và Cận Hải Dương, hai người đều nói không sao cả, đúng lúc có thể thưởng thức phong cảnh của khu văn phòng trung tâm.
Trên thực tế, tầm nhìn của văn phòng luật Hằng Thịnh thật sự rất tốt, từ trên tầng 19 nhìn xuống, người đi bộ và xe cộ qua lại đông như kiến, tạo ra ảo giác rằng có thể kiểm soát cả thế giới.
“Cuối tuần này đi biển phải không? Trên đảo Thanh Sơn anh có một căn nhà nghỉ mát, chúng ta có thể ra biển chơi.”
Khi cả hai đứng cạnh nhau trước khung cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn nhìn ngắm cảnh vật, đội trưởng Cận đột nhiên mời.
Dường như đó chỉ là ý định ngẫu hứng của anh nhưng thật ra anh đã có dự tính của mình.
Cuối tuần là ngày lễ tình nhân truyền thống ở Hoa quốc, đêm thất tích, ngày này cùng nhau đi chơi thì rất có ý nghĩa.
Thẩm Lưu Bạch không để ý tới âm mưu của anh.
Lúc này, Vệ Nguyên đã cùng thân chủ bước ra khỏi phòng VIP, anh ta đưa hồ sơ của khách hàng cho trợ lý, sau đó nhẹ nhàng an ủi người phụ nữ trung niên có khuôn mặt tiều tụy.
“Bà Chu đừng lo lắng, chỉ cần chúng tôi lấy được bằng chứng việc chồng bà ngoại tình thì khi phân chia tài sản, bà sẽ được bồi thường.”
Nghe những gì anh ta nói, sắc mặt của người đàn bà trung niên không những không tốt hơn mà càng ngày càng trầm mặc.
“Luật sư Vệ, như anh biết đấy, gần đây tên quỷ chết tiệt kia đang bàn bạc việc bán công ty.”
“Công ty do vợ chồng tôi và em chồng thành lập.

Chúng tôi bỏ tiền, em chồng cung cấp công nghệ.

Ban đầu, ba chúng tôi đều có cổ phần trong công ty như nhau.”
“Sau này, khi có con, tôi nghỉ việc ở công ty, tôi cũng chuyển cổ phần cho tên quỷ kia để tập trung làm nội trợ ở nhà.

Không ngờ, tên quỷ kia lớn tuổi rồi mà còn nuôi tiểu tam, nhiều năm rồi tôi chưa đến công ty, cũng không biết hiện tại doanh thu công ty thế nào, là do ông ta nói cái gì thì là cái đó thôi!”
Nói xong, bà Chu mở to hai mắt, giống như nữ cường nhân.
“Bây giờ tên quỷ đó muốn bán công ty, tôi biết ý đồ của ông ta! Thừa dịp thanh toán tiền nợ mà để chút tiền riêng cho tình nhân, tiện thể chuyển tài sản chung của chúng tôi đi!”

“Tôi thật sự hận bản thân mình sao ngay từ đầu lại ngu như vậy, đã cho ông ta tất cả những gì tôi có! Hiện tại tôi không có yêu cầu gì khác, công ty không được bán trước khi ly hôn, luật sư Vệ, tôi không quan tâm anh làm gì, anh nhất định phải ngăn cản ông ta lại, kéo dài cho đến khi tôi tìm được bằng chứng ngoại tình của đôi cẩu nam nữ kia! “
Bà Chu thật có khí thế, giọng điệu tuy không kịch liệt nhưng tràn đầy sát khí, khiến người phía sau căng thẳng.
Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch nhìn lại, người đàn bà mặc đầm không tay, khăn choàng nhỏ, mặc dù đã gần trung niên nhưng vẫn bảo dưỡng rất tốt.
“Quen sao?”
Thẩm Lưu Bạch âm thầm mím môi nhìn Cận Hải Dương, chỉ thấy đối phương lắc đầu không chút do dự.
“Chưa gặp, cũng chưa từng nghe nói.”
Anh có một mạng lưới quan hệ rộng, nhưng cũng có giới hạn.
Trước đây anh đã từng gặp nhà họ Văn, nhà họ Tô, đó là trong bữa tiệc sinh nhật bạn thân của anh, biết nhiều đơn thuần là vì chuyện cẩu huyết của hai gia đình này thôi.
Bà Chu này là ai, thì anh không có ấn tượng gì cả.
Hải Đô là một thành phố quốc tế, nhiều cơ hội với người có tham vọng cũng như người luôn phấn đấu.
Ngoài ra, các chính sách và sự phát triển của Hải Đô hiện nay rất tốt, mỗi ngày đều có khả năng có người giàu lên.
Nhưng cho đến khi có người cố gắng lấy cơ hội bước vào vòng của anh thì

không ai trong số những người này có liên quan gì đến anh.
Bà Chu không phải người hiền lành, vụ kiện ly hôn liên quan đến tài sản còn kéo dài, Vệ Nguyên lại nhận ủy thác của một khách hàng như vậy, ước chừng sẽ bận rộn dài dài.
“Đừng quan tâm họ, cuối tuần này em có muốn đi biển không?”
Anh hạ giọng hỏi cô.
“Thời gian này hải sản rất ngon.

Chúng ta có thể nướng thịt hoặc đi câu cá.

Thuyền và công cụ luôn có sẵn ở nhà nghỉ”.
“Chỉ có hai chúng ta thôi sao?”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu nhìn anh, đội trưởng Cận đắc ý gật đầu.
Anh thấy cô hơi cau mày, trước khi cô từ chối anh lại bổ sung thêm.
“Đương nhiên, nếu em thấy ngại, vậy tôi sẽ gọi mấy thành viên trong đội tham gia chung với chúng ta, nhân viên văn phòng cũng sẽ đi, hai cô gái có thể bầu bạn với nhau rồi.”
“Đúng là vừa rồi anh có ý định xấu, nhưng không phải anh đã đừng trước ranh giới của em rồi sao? Chuyện đó anh sẽ nghe lời em, tuyệt đối không gây rối.”
“Dù sao thì anh cũng hứa với cả đội sẽ tổ chức tiệc nướng rồi, cứ hẹn nhau cuối tuần đi.

Chúng ta đều là FA, mọi người trôi qua cùng nhau sẽ đỡ lạnh lẽo hơn…”
Thẩm Lưu Bạch cảm thấy thích thú trước kỹ năng diễn xuất xuất thần của anh.
Anh nói thẳng thắng thành khẩn như vậy, cô càng khó từ chối, chưa kể đây chỉ là một buổi tụ tập nhóm thôi.
“Vậy thì quyết định vậy đi, anh sẽ về thu xếp một chút.

Thứ sáu, anh dẫn em đi siêu thị mua nguyên liệu, em nấu ngon hơn anh, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau đi đảo Thanh Sơn.”.

Chương 107: 107: Ngọn Lửa Lúc Nửa Đêm

Ý tưởng của Đội trưởng Cận rất hay, nhưng thật đáng tiếc là ông trời không muốn anh thực hiện.
Rạng sáng ngày hôm sau, cả hai bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại di động bất ngờ, đã xảy ra hỗn loạn ở tòa nhà văn phòng nhỏ trên đường Miếu Long Vương, Tân Giang, khiến một người thiệt mạng và không ai bị thương.
“Giáo sư Thẩm, pháp y Chung bị viêm ruột thừa.

Anh ấy đã được đưa đến bệnh viện để giải phẫu chiều hôm qua, thuốc mê vẫn chưa hết.”
“Những người còn lại của trung tâm đều nằm trong đội đặc nhiệm 215, cô có thể nhận ca thay anh ấy được không?”
Cuộc gọi được gọi bởi chủ nhiệm Trung Tâm Pháp Y, giọng nói của ông đầy áy náy.
Mặc dù Thẩm Lưu Bạch làm việc ở Trung Tâm Pháp Y, nhưng trước khi đến Học Viện Hình Cảnh cô đã thỏa thuận miệng với trung tâm, cô muốn chú trọng việc dạy học và nghiên cứu, không tham gia vào việc thay ca công việc.
Lần này thật sự không có cách nào, chủ nhiệm mới nhờ đến cô.
“Không sao đâu, chủ nhiệm, tôi sẽ nhanh chóng đến trung tâm để lấy dụng cụ.”
“Hôm nay ai là nhân viên pháp chứng? Ồ, Lý Thành sao…Tôi biết rồi, tôi sẽ đi cùng anh ấy.”
Đặt điện thoại xuống, cô chợt nghe thấy tiếng chuông cửa nhà mình.

Nhìn qua mắt mèo, cô thấy Cận Hải Dương mặc quần áo chỉnh tềđang đứng ở cửa, không thấy dáng vẻ buồn ngủ.
“Anh thấy đèn trong nhà em đang sáng, anh đoán hôm nay em sẽ thay ca,

đúng lúc chúng ta có thể ở bên nhau.”
Anh đứng trước cửa nói, nhưng mắt anh dán vào cô, mỉm cười với ý đồ riêng.
Thẩm Lưu Bạch nhận ra anh vẫn đang mặc đồ ngủ, biết anh đang cười nhạo bộ quần áo xộc xệch của cô, cô không khỏi hơi đỏ mặt.
Hiếm khi cô có thể lỗ mãng như vậy, lần này cô mở cửa hoàn toàn là vì quen thuộc với anh mà không hề nghĩ ngợi, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện khoảng cách nam nữ.

“Ngồi đi, tôi đi thay quần áo.”
Cận Hải Dương gật đầu, ngồi xuống sô pha trong phòng khách.
Anh thích thú nhìn cánh cửa đang đóng chặt, cảnh tượng vừa nhìn thấy bất giác hiện lên trong đầu anh.
Chắc là cô vừa mới ngủ dậy, đầu tóc bù xù, khuôn mặt ngơ ngác, trông như một con thú nhỏ đang say ngủ.
Biểu hiện như vậy có thể khơi dậy ham muốn kiểm soát và chinh phục của đàn ông, dáng người cũng đẹp, mắt nhìn của anh quả nhiên không sai.
Suy nghĩ xong thì anh có chút phản ứng, người đàn ông đột nhiên lúng túng, vì vậy anh ta đứng dậy đi đến nhà bếp để tìm một cái gì đó giúp mình bình tĩnh lại.
Sau khi rót ly nước đá thứ ba, Thẩm Lưu Bạch đã sửa soạn xong, chuẩn bị xuất phát.
“Hả? Mới sáng sớm đã uống nước đá?”
Thẩm Lưu Bạch nhướng mày kinh ngạc nhìn người đàn ông kia đang vô cảm nhai viên nước đá.
“Ừm, có chút mệt, muốn thanh tỉnh một chút.”
Hai người lên xe, người đàn ông không biết từ đâu lấy một bình sữa đặt vào trong tay Thẩm Lưu Bạch.
“Ấm áp, nhân lúc còn ấm uống đi, hôm nay sẽ bận rộn đấy.”
Thẩm Lưu Bạch cầm lấy bình sữa, đúng là cùng một loại, cầm bình ấm trong tay, cảm thấy toàn thân nóng lên.
“Làm sao anh biết tôi uống nhãn hiệu này? Vệ Nguyên nói hả?”
Cô hỏi nhẹ nhàng.
Người đàn ông bật cười, vươn tay, nhấn nút khởi động.
Vệ Nguyên làm sao có thể bằng lòng nói cho anh biết? Không phải lần trước anh đã lén quan sát sau sao, loại sữa này là nhãn hiệu nước ngoài, không có bán trong các siêu thị tổng hợp, chỉ bán trong một số siêu thị bản

xứ.
“Thật ra … Tôi không thích sữa này.”
Thẩm Lưu Bạch nhét ống hút vào trong bình, vừa uống vừa nói nhỏ.
Xe vừa đến ngã tư, tranh thủ đèn đỏ dừng lại, người đàn ông quay đầu nhìn về phía cô ở ghế lái phụ bên cạnh, trông cô rất bình tĩnh, cúi đầu uống sữa.
Anh không ngắt lời cô, anh biết hôm nay cô muốn nói về quá khứ.
“Ba tôi và mẹ tôi là đồng nghiệp.

Họ rất bận rộn với công việc của mình.

Tôi đã được người trông trẻ nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ.”
Vừa nói xong, Thẩm Lưu Bạch hơi dừng lại, liếc qua nhãn hiệu rất quen thuộc trên chai sữa, không buồn cũng không vui.
“Mỗi lần mẹ về, mẹ đều mang cho tôi một bình sữa nhãn hiệu này, mỗi tháng chỉ gặp tôi một, hai lần, khi tôi nhớ mẹ sẽ ôm bình sữa ngồi ở cửa đợi mẹ, khi đó Vệ Nguyên ở kế bên nhà tôi, thấy nhiều nên hiểu lầm cho đến bây giờ.”
“Thật ra đây là nhãn hiệu bình dân nhất ở nơi đó.

Anh có thể mua ở các cửa hàng tiện lợi.

Vừa rẻ vừa ngon.

Mẹ tôi không muốn quan tâm nhiều đến tôi nên dùng cái này để dỗ tôi thôi.”
“Không thích thì đừng uống.”
Người đàn ông đưa tay cầm lấy bình sữa trong tay cô đặt sang một bên, nhẹ giọng nói.
“Nói cho anh biết em thích cái gì, lần sau anh sẽ chuẩn bị thứ em thích… Thứ này…”
Anh ta nhìn chằm chằm vào bình sữa với vẻ chán ghét, âm thầm quyết định ném cả thùng sữa đi.
Vệ Nguyên, tình địch này quá mức không đáng tin cậy, không hiểu sở thích của người mình thích, còn có mặt mũi đi thể hiện tình cảm.
“Thứ này được sản xuất ở nước X, châu M, vậy em lớn lên ở đó sao?”
Nghe câu hỏi của anh, Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

“Nước X, châu M, thành phố W, tôi sống ở ngoại ô thị trấn Hydra.”
“Em đã ở đó bao lâu, về Hoa Quốc khi nào?”
“10 năm.

Tôi theo họ về nước năm 10 tuổi, họ gặp tai nạn trong phòng thí nghiệm năm tôi 13 tuổi.”
Nói xong, cô cũng không nói thêm nữa, sáng sớm xe đã phóng nhanh trên đường cao tốc, bên trong xe thoáng chốc đã yên lặng.
“Em chọn học pháp y là vì gia đình…”
Cận Hải Dương do dự một lúc, nhưng cuối cùng cảm thấy nên nói ra.
Hiếm khi cô có hứng thú tán gẫu, còn không rèn sắt khi còn nóng để tìm hiểu kỹ hơn, sau này muốn kiếm cơ hội không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào.
Đó không phải là tác phong của anh.
“Không, không liên quan gì đến họ.”
Thẩm Lưu Bạch nói nhỏ.
Cô dùng “họ” để chỉ ba mẹ mình, hình như không thân thiết.

“Tôi chỉ muốn chọn một chuyên ngành khoa học tự nhiên.”
“Tôi không giỏi đối nhân xử thế, tôi cũng không thể làm công việc đòi hỏi tinh thần đồng đội, thật ra phạm vi lựa chọn khá là nhỏ.”
“Lúc đó, chuyên ngành pháp y đang tuyển dụng.

Sau khi suy nghĩ, tôi cảm thấy tôi thích hợp nhất là làm việc với người chết, nên tôi đã đăng ký.”
Vừa nói cô vừa nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lúc này xe đã chạy đến Trung Tâm Pháp Y.
Đêm khuya, tòa nhà vẫn sáng đèn, chắc là Lý Thành đang đợi cô.
“Anh sẽ đi lên với em.”
Người đàn ông chặn lại khi cô chuẩn bị bước ra khỏi xe, nhẹ nhàng nói.
Sau khi đón Lý Thành, xe đi thẳng đến hiện trường vụ án.
Khi vừa rẽ vào Miếu Long Vương, từ xa đã có thể nhìn thấy đèn xe cứu hỏa chói lọi và khói cuồn cuộn, soi sáng bầu trời đêm vào rạng sáng.
Thẩm Lưu Bạch cau mày, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.
Nếu có người chết, hỏa hoạn được xem là vụ án không bình thường.
Loại vụ án này chỉ cần điều tra tại chỗ và khám nghiệm tử thi đơn giản, sau đó căn cứ vào hiện trường và vật chứng, bác sĩ pháp y sẽ đưa ra đặc điểm

của vụ án.
Cận Hải Dương đến hiện trường chờ kết quả giám định, sau khi xác định được đây là vụ án hình sự, anh sẽ lập tức tiến hành điều tra.
“Sắp đến rồi.”
Người đàn ông một tay giữ vô lăng, rẽ vào đường cao tốc, điều khiển xe lao nhanh về hướng hiện trường vụ hỏa hoạn..

Chương 108: 108: Dấu Vết Của Trận Hỏa Hoạn

Khi cả hai đến hiện trường, ngọn lửa mới được dập tắt.
Khu vực đường Miếu Long Vương là nơi tập trung của các công ty công nghệ cao nổi tiếng của Hải Đô, hai bên đường có những tòa nhà văn phòng nhỏ độc lập, khác hẳn với khung cảnh phố xá nhiều tòa nhà cao tầng ở phía bắc.
Đây là ranh giới thuộc thẩm quyền của phân cục Tân Hải, khi cảnh sát địa phương nhìn thấy đội trưởng Cận đích thân tới, họ lập tức kéo anh đến nhiệt tình nói về tình hình.
“Chúng tôi nhận được thông báo vào lúc 0:30 sáng.”
“Các nhân viên bảo vệ trực đêm của công ty này phát hiện đám cháy ở tầng thượng.

Họ chạy lên dùng bình chữa cháy để chữa cháy, thấy không cứu được nên chạy xuống báo cảnh sát.”
“Mười phút sau, chúng tôi đến cùng lúc với đội cứu hỏa, ngọn lửa bùng lên dữ dội, từ bên ngoài có thể nhìn thấy ngọn lửa lan ra từ căn phòng đang cháy, cửa kính bị vỡ hết.”
“Sáng sớm bảo vệ đã chạy ra ngoài, phòng chữa cháy dùng súng phun nước để dập lửa.

Tôi nghe nói trên tầng thượng vẫn còn có người trong phòng làm việc.

Nhưng khi lính cứu hỏa vào thì người đã bị cháy…”
Cận Hải Dương gật đầu, từ trong túi áo đưa qua một điếu thuốc, ngẩng đầu nhìn tòa nhà văn phòng đang bốc khói, híp mắt hỏi.
“Người chết là ai, anh có biết thân phận không?”
Nghe anh hỏi câu này, cảnh sát lấy ra cuốn sổ ghi chép công việc mà anh ta mang theo, lật qua, tìm thấy trong sổ rồi đọc.

“Người chết là ông chủ của công ty này, họ Chu, tên là Chu Nghĩa Văn.”

“Ông ấy thành lập công ty công nghệ có tên là công ty công nghệ khoa học kỹ thuật nông nghiệp Niên Phong với em trai mình, chủ yếu sản xuất nông dược và máy móc, dụng cụ nông nghiệp.

Tôi nghe nói nó khá nổi tiếng.”
“Theo lời khai của nhân viên bảo vệ, gần đây Chu Nghĩa Văn đang chuẩn bị bán công ty, hầu như đêm nào ông ấy cũng về muộn, hôm nay ở văn phòng làm thêm giờ một mình.”
“Ngọn lửa bùng phát như thế nào?”
Liên quan đến vấn đề này, cảnh sát nhìn lên suy nghĩ, sau đó có chút nói không rõ.
“Theo nhân viên bảo vệ nói, đám cháy bắt đầu tự phát lúc khoảng 0 giờ.

Lúc đó, vừa đúng giờ tan ca, không ai trong ba người để ý có cháy, qua xem thì lửa đã cháy khá nhiều ”.
Cận Hải Dương cau mày.
“0 giờ bắt đầu cháy mà nửa tiếng sau mới báo án? Trong lúc này nhân viên bảo vệ đang làm cái gì?”
“Cả 3 người này cho biết đang đi tuần tra tòa nhà.

Đến khoảng 0h15, một nhân viên bảo vệ ngửi thấy mùi khét nên chạy theo mùi khét, cho nên đem bình chữa cháy chạy lên thì phát hiện cửa cháy bị khóa.

không mở ra được, vì vậy ba người mới chạy xuống báo án.”
Cảnh sát giải thích.
Cận Hải Dương nhìn lên tòa nhà văn phòng trước mặt.
Trong tòa nhà bốn tầng, ngọn lửa bắt đầu từ phòng làm việc của tổng giám đốc ở phía đông của tầng cao nhất, bức tường bên ngoài đã bốc khói đen kịt, vẫn còn khói đen thoát ra từ khung cửa sổ cháy xém, có thể tưởng tượng bên trong đã bị cháy và tàn phá hết.
Tòa nhà văn phòng này xây hướng ra mặt phố, trước sau không có sân, ngoài cửa là con đường, phòng bảo vệ nên ở sảnh tầng 1 của tòa nhà văn phòng.
Căn nhà không lớn, từ cửa lên đến tầng cao nhất chỉ có bốn tầng, cho dù hai

người lên xuống cũng chỉ mất chưa đến nửa giờ, khoảng cách thời gian này thật sự rất kỳ lạ.
“Đã tìm thấy cả ba nhân viên bảo vệ chưa?”
Anh sờ cằm, cau mày hỏi, viên cảnh sát gật đầu.
“Tất cả đã được kiểm soát, đã đưa họ đến cục chờ thẩm vấn.

Bây giờ đợi xem pháp y nói gì.”
Hiện trường vụ cháy tại tầng bốn.
Cánh cửa bị lính cứu hỏa dùng dụng cụ cạy tung, bên trong cháy đen, bốc mùi khét nồng nặc, dù đeo khẩu trang cũng không ngăn được mùi hắc.
“Ôi! Cháy thành cái dạng này, xem ra lúc đó ngọn lửa cũng không nhỏ.”
Lý Thành đeo khẩu trang đi vào trước, khi nhìn thấy thi thể cháy đen nằm trên bàn, anh vẫn không khỏi hít sâu một hơi.
Đây là lần đầu tiên anh ra hiện trường vụ hỏa hoạn, trước giờ anh chỉ nhìn thấy những cái xác cháy đen trong sách học, tuy rằng thật đáng sợ nhưng không thực tế.

Nhưng khi thật sự bước vào căn phòng này, cảm giác kinh hãi không thể khống chế tràn ngập toàn thân, anh mơ hồ cảm giác được một luồng gió xẹt qua sau đầu, đột nhiên quay người lại, chỉ thấy Thẩm Lưu Bạch lẳng lặng đứng ở cửa.
“A – giáo sư Thẩm!”
Lý Thành gần như sợ chết khiếp, anh ta hét lên một tiếng, vội vàng chạy ra khỏi phòng bị cháy.
“Giáo giáo giáo giáo giáo sư Thẩm! Sao sao sao sao sao sao sao cô không không không không không vào vậy?”
Anh sợ hãi đến mức tim nhảy ra ngoài.
Giáo sư Thẩm chỉ đứng trước cửa không nói chuyện, từ bên trong nhìn lại thấy ngược sáng, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ, hệt như một bóng ma.
“Suỵt …”
Thẩm Lưu Bạch làm dấu im lặng với anh.
“Ở đây đang cháy dữ dội, đừng nói lung tung.”
Cô nhẹ nhàng trả lời.
Nghe cô nói như vậy, trong lòng Lý Thành càng thêm bất ổn.
Anh có chút lo lắng nhìn lại hiện trường vụ cháy, nỗi sợ hãi trong lòng anh ngay lập tức tăng lên rất nhiều.

“Tại sao…tại sao không thể lớn tiếng….là…có…có gì kiêng kỵ không?”
Anh run rẩy hỏi.
Vào lúc này, vô số phim kinh dị tràn ngập trong đầu Lý Thành, anh nhìn căn phòng cháy thành than trước mặt, càng ngày càng cảm thấy kỳ quái.
Thẩm Lưu Bạch ngây người nhìn anh, như là đang nhìn một tên ngốc.
“Vì hiện trường vụ hỏa hoạn rất mong manh”.
Cô nói nhẹ.
“Anh hét lên thêm vài lần nữa, có thể chiếc tủ cháy đen đó sẽ sụp đổ.”
Nói rồi cô nhìn những người lính cứu hỏa đang đứng sang một bên.
“Tất cả các anh đã vào trong hiện trường chưa?”
Lính chữa cháy trẻ tuổi nhìn vẻ mặt thống khổ của Lý Thành cười cười, sau đó dứt khoát gật đầu.
“Do hành lang có quá nhiều khói nên trước tiên chúng tôi dùng thang để dập lửa, sau đó mới dùng dụng cụ để mở cửa”.

“Sau khi cửa được mở, đầu tiên chúng tôi nhìn sơ qua bên trong.

Lúc đó ông ta đã chết.

Bởi vì người đã chết, chúng tôi liền ra ngoài liên lạc với cảnh sát, sau đó chúng tôi ở đây bảo vệ hiện trường.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Người chết đã ở vị trí này khi anh lên đây? Có di chuyển gì trong đám cháy không.”
Lính cứu hỏa gật đầu rất thành thật, rồi lắc đầu sau khi nghĩ về điều đó.
Anh sợ họ không hiểu ý mình nên lập tức giải thích.
“Khi chúng tôi lên đây, thi thể đã như vậy, chúng tôi chỉ xác định ông ấy không còn thở nữa rồi bữa ra.”
“Có dấu chân của chúng tôi từ cửa đến bàn, chúng tôi không chạm vào thứ gì khác.”
“Vậy thì anh đã xác định được nguyên nhân của vụ cháy chưa?”
Lý Thành lúc này cũng bình tĩnh lại, hỏi tiếp.
Lính cứu hỏa lắc đầu.
“Không có gì đặc biệt dễ cháy trong căn phòng này, không có dấu hiệu điện bị chạm mạch.”
“Chúng tôi hỏi bảo vệ, đêm qua 23 giờ rưỡi toàn bộ lầu bị ngắt cầu dao môt lần, bảo vệ nói 23 giờ 35 phút có điện lại, đến 0 giờ thì bắt đầu cháy, không

biết có liên quan đến việc bị chập mạch hay không.”.

Chương 109: 109: Thư Tuyệt Mệnh

Bây giờ là rạng sáng, đèn trong phòng đã cháy hết, trong phòng không có nguồn sáng ngoại trừ đèn đường ngoài cửa sổ và đèn chiếu sáng ngoài hành lang.
Thẩm Lưu Bạch bật đèn pin chiếu vào phòng, bình tĩnh nói.
“Khu vực cháy rộng khoảng 50m2, cửa sổ hướng Nam khoảng 9m, cửa ra vào hướng Bắc, một phòng ngủ, một phòng khách và một cấu trúc phòng tắm, có một phòng vệ sinh bên tay trái cửa ra vào, phòng được ngăn cách với phòng khách bằng một cánh cửa, căn phòng và phòng khách được ngăn cách bởi một cánh cửa, không có lối đi nào khác ngoài cửa sổ phía nam.”
“Đám cháy đáng lẽ xuất phát gần bàn làm việc ở phía nam của phòng căn phòng.

Bàn làm việc bị thiêu cháy nghiêm trọng, ngay cả tủ đựng sách và két sắt cũng bị hư hỏng ở các mức độ khác nhau.

Hiện trạng thi thể nằm trên bàn làm việc, không có ai động vào hiện trường, hiện vẫn chưa rõ nguyên nhân cái chết.

“
Nghe lời cô nói, Lý Thành cũng bật đèn pin trên tay lên, chụp ảnh căn phòng tối om.
Do lực lượng cứu hỏa dập lửa bằng nước nên trên sàn phòng có rất nhiều nước đọng, một nửa bàn làm việc của người chết đã bị cháy đen, tủ sách gần đó cũng bị thiêu cháy hoàn toàn, sách trên kệ đã biến thành tro và chiếc két sắt cũng bị biến dạng ở nhiệt độ cao.

Trời chuyển về chiều, gió thổi từ khung cửa sổ không kính, lúc này âm

thanh như tiếng than khóc nghe đặc biệt u ám.
Lý Thành thận trọng đi theo Thẩm Lưu Bạch vào trong hiện trường, từng bước đi rất cẩn thận vì sợ một lúc không chú ý sẽ phá hủy manh mối và dấu vết.
Căn phòng này không lớn nhưng cách bài trí rất đặc biệt, không chỉ là đồ trang trí phong thủy được đặt ở bốn góc phòng mà trần nhà còn được thiết kế theo kiểu trời tròn đất vuông.
“Hai món đồ trang trí ở gần cửa đều không bị gì, cho thấy ngọn lửa chủ yếu bắt đầu từ phía cửa sổ…”
“Chậc chậc chậc, máy tính bàn của thương hiệu A này có cấu hình rất khủng, là thần khí để cày game! Ô đáng tiếc là bị cháy thành như vậy…”
Lý Thành thở dài khi đang kiểm tra hiện trường, nhưng Thẩm Lưu Bạch đã bắt đầu vận chuyển thi thể đến Trung Tâm Pháp Y.
“Tôi quay về khám nghiệm tử thi, cậu không sao chứ?”
Thẩm Lưu Bạch nhìn Lý Thành còn đang lầm bầm nói.
“Đừng mà giáo sư Thẩm! Sư phụ chưa từng dẫn tôi đến hiện trường vụ hỏa hoạn, đây là lần đầu tiên của tôi, còn là một vụ án chết người không bình thường, cô đừng bỏ lại một mình tôi mà, dù gì cũng đợi tôi kiểm định xong đi!”
Thẩm Lưu Bạch là một người toàn năng, khi còn dạy ở Học Viện Hình Cảnh, cô đã từng dạy môn “Dấu Vết Học”, đối với lý luận và thực hành khám nghiệm hiện trường cô đều rất am hiểu, có cô ở bên cạnh trông chừng, trong lòng Lý Thành cảm thấy tự tin hơn.
Hai người đứng ở cửa nhìn nhau một lát, có lẽ biểu hiện trên mặt Lý Thành quá chân thành và đáng thương, cuối cùng Thẩm Lưu Bạch chỉ thở dài, ở lại mà không nói gì.
Cô lại lấy đèn pin đi vào hiện trường, chiếu trên nền nhà ẩm ướt, cuối cùng tập trung chú ý vào vũng tro giữa giá sách và bàn.
Dựa vào ánh sáng của đèn pin chiếu mạnh, cô thấy trong đống tro tàn vẫn còn một số thứ chưa cháy hết, cô ngồi xổm xuống, lấy nhíp ra, cẩn thận nhặt từng mảnh vỡ ra rồi quan sát dưới ánh đèn, hơi ngạc nhiên phát hiện ra rằng đây phải là một phần của một loại côn trùng.
Trong lòng hơi chấn động, cô cẩn thận tìm kiếm xung quanh đống tro tàn, lần lượt tìm thấy xác của rất nhiều côn trùng..
Cô gọi điện thoại cho Lý Thành nhờ anh thu dọn xác côn trùng này và cất giữ cẩn thận, cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ, hướng về gió đêm mát mẻ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường Miếu Long Vương là một trong những trục đường chính cấp 2 của Hải Đô, tuy có cảnh quan cây xanh hai bên nhưng điều kỳ lạ là hiện trường vụ cháy ở tầng 4 lại có thể thu hút nhiều côn trùng đến vậy.
Có thể những con côn trùng này là manh mối quan trọng.
“Lý Thành, lấy mẫu tro trên mặt đất, quay lại phân tích xem nguyên nhân gây ra hỏa hoạn.”
Cô bỗng nhiên nói.
“Két sắt bị cháy đến biến dạng, nhưng đồng hồ và bánh xe phong thủy phía sau cánh cửa vẫn không sao, cho thấy ngọn lửa bắt đầu từ phía nam của căn phòng.”
“Nói chung, sự giãn nở của không khí nóng được tạo ra bởi quá trình đốt cháy đơn giản không đủ để làm vỡ kính và khung cửa sổ, trong đám cháy có tình trạng ứng suất nén.”
“Tình huống phổ biến nhất trong trường hợp này là nổ khí gas và áp suất âm, nhìn sự hư hoại của kính này thì ở đây đã xảy ra một vụ nổ quy mô nhỏ.

“
Thẩm Lưu Bạch nhìn kính cửa sổ từ trần đến sàn bị hỏng hoàn toàn ở nửa dưới, dùng đèn pin chiếu vào hoa văn trên đó, nói nhỏ.
“Các vết nứt xuyên tâm xuất hiện trên mảnh vỡ, có nghĩa là kính đã bị tác động bởi ngoại lực.

Từ hình dạng của các vết nứt cho thấy một số vết nứt không kéo dài đến mép kính và phần trên không xuyên qua phần kính, mặt trong là bề mặt chịu lực của kính, do đó ngoại lực từ là hướng từ trong ra ngoài.

“
“Các dấu vết hình chữ nhật xuất hiện trên các mảnh vỡ, một lượng lớn mảnh vỡ thủy tinh xuất hiện ở tầng dưới, chứng tỏ chúng được ném theo cùng một hướng, cho thấy rằng có một làn sóng xung kích nổ trong đám cháy.”
“Nhìn tình hình cháy tại hiện trường, chắc không thể hư kính đến mức này, đáng lẽ lúc đó tại hiện trường xảy ra một vụ nổ quy mô nhỏ cấp 2, sóng xung kích của vụ nổ khiến cửa kính bị hư hỏng ”.
Cô dừng lại, ánh mắt nhìn xuống chiếc bàn đặt xác chết, khuôn mặt thanh tú

đầy nghi ngờ.
Xảy ra cháy nổ, người chết vẫn có thể ngồi bên bàn làm việc chờ chết, hành động bất bình thường như vậy cũng hơi đáng nghi!
Ngay sau đó, cô đã tìm ra câu trả lời cho câu hỏi này.
Lý Thành tìm thấy một tập tài liệu gần bánh xe phong thủy cạnh cửa, trên đó có một mảnh giấy vuông, trên đó là một bức thư tuyệt mệnh viết tay.
“Thiết kế của Nghĩa Quân có sai sót.

Tôi đã bảo nó kiểm tra lại nhiều lần nhưng nó không nghe tôi nói, còn nói tôi không hiểu về mặt công nghệ.

Tôi không hiểu công nghệ cũng biết được sản phẩm này không thể đưa ra thị trường vì giá thành quá cao mà công dụng chỉ có một, thậm chí tác dụng còn không ổn định, còn không bằng các loại thuốc trừ sâu phổ thông khác.”
“Tôi đã nói với nó nhưng nó không nghe, kết quả bây giờ phản ứng thực tế không tốt, làm lãng phí tiền bạc và nguồn lực, vì điều này, khiến thị trường ban đầu của chúng tôi bị thu hẹp lại rất nhiều.”
“Tiểu Hồng đang mang thai, cô ấy muốn sinh đứa bé, bắt tôi phải cho cô ấy danh phận.

Nhưng Minh Hoa cứ ầm ĩ với tôi, bà ấy nói ly hôn cũng được, nhưng bà ấy muốn lấy đi toàn bộ tài sản của tôi, dựa vào cái gì chứ? Tôi có lỗi trong cuộc hôn nhân này, nhưng công ty là do tôi cố gắng gây dựng, dựa vào cái gì phải cho một người đàn bà nội trợ? Bà ấy biết kinh doanh sao? Nếu công ty không có tôi, sớm muộn gì cũng bị đám người không biết gì hủy hoại hoàn toàn!”
“Quên đi, tôi cũng mệt mỏi, phấn đấu nhiều năm như vậy, dứt khoát bỏ đi cho xong hết mọi chuyện, buông tay mặc kệ, nhắm mắt lại là có thể ngủ ngon.”
“Đã lâu rồi tôi chưa được nghỉ ngơi, tôi mệt rồi! Tôi thật sự rất mệt mỏi! Tôi không còn sức chiến đấu nữa, cũng không muốn cố gắng chống đỡ nữa.”
“Cứ như vậy đi, tôi mệt mỏi rồi, tôi muốn vứt bỏ mọi thứ và nghỉ ngơi thật tốt.”
Nghĩa Văn XX XX XX, XXXX.

Chương 110: 110: Những Thành Viên Trong Gia Đình Kỳ Lạ

“Đây là…thư tuyệt mệnh sao?”
Lý Thành dùng nhíp nhặt mảnh giấy mỏng lên, soi dưới đèn pin mạnh để chụp ảnh, sau khi xác định không còn dấu vết nào khác, anh mới cẩn thận cất vào túi vật chứng.
Mặc dù chữ ký là của Chu Nghĩa Văn đã qua đời, nhưng là do chính tay ông ta viết hay ai đó giả mạo, những điều này…chỉ có thể được xác định sau khi giám định bút tích.
Nhưng với bức thư tuyệt mệnh thì có một hướng đi mới, ngay từ bây giờ, họ cần tính đến khả năng tự tử.
“Nếu là tự sát, người chết tự sát bằng cách nào?”
Câu hỏi của Thẩm Lưu Bạch như một gáo nước lạnh, trực tiếp đánh thức Lý Thành vốn còn đang hưng phấn.
Đúng, trong phòng này không có bếp hay khí tự nhiên hóa lỏng, dù người chết đã uống thuốc độc hay thuốc ngủ thì vụ nổ từ đâu ra?
“Có lẽ…ông ta đã cho vào loại khí dễ cháy nổ nào đó?”
Vẻ mặt do dự, anh đoán ý trong ánh mắt bình tĩnh của giáo sư Thẩm, giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn không nghe thấy.
“Trước tiên cứ như vậy đi, ánh sáng không đủ, không hợp làm khám nghiệm hiện trường.

Ngày mai chúng ta lại đến xem có phát hiện được gì mới không.”
Cả hai đi xuống tầng dưới, tình cờ thấy Cận Hải Dương đang trò chuyện với lính cứu hỏa về tình hình trận hỏa hoạn.
“Chúng tôi cho rằng bàn làm việc và tủ sách có khả năng là điểm cháy, hiện vẫn chưa xác định được vì khoảng cách giữa hai vật tương đối gần …”
Đội trưởng đội cứu hỏa trẻ tuổi nói

“Chiếc bàn và tủ sách bị cháy nhiều nhất trong phòng.

Phần khung bên ngoài của tủ sách gần như bị hóa thành tro hoàn toàn, còn bị sập một phần, trên trần nhà bị tổn hại nghiêm trọng, giấy dán tường bị tróc ra hết, bị chảy và biến dạng, phù hợp với tình trạng bị cháy trong thời gian dài, nên suy đoán đó là điểm bắt lửa.”
“Ngược lại, phần phía bắc của căn phòng còn tương đối nguyên vẹn, hầu như không có dấu vết bị cháy.”
Nghe anh ta nói, Cận Hải Dương khẽ nhíu mày.
“Trận hỏa hoạn này kéo dài bao lâu?”
Đội trưởng trẻ tuổi cúi đầu tính toán.
“Chúng tôi nhận được tin báo lúc 0 giờ 31 phút, đến lúc 0 giờ 42 phút, nhưng nhân viên bảo vệ cho biết lúc 0 giờ 15 phút anh ấy đã thấy đám cháy.

Theo mức độ phá hủy của ngọn lửa và tính toán phạm vi quá lửa thì từ khi bắt đầu trận hỏa hoạn đến khi chúng tôi đến là khoảng hơn 35 phút, vì vậy đám cháy bắt đầu vào khoảng 0 giờ.”
Cận Hải Dương đã tính toán trong lòng, đúng là không sai.
“Sao ngọn lửa lại bùng phát?”
“Chúng tôi nghi ngờ có người phóng hỏa, nhưng đó chỉ là nghi ngờ, không có bằng chứng.”
“Cơ bản đã có thể loại trừ các nguyên nhân tai nạn như chập dây dẫn điện, hiện trường không tìm thấy vật liệu dễ cháy, nổ.

Đám cháy nằm rất gần vị trí người chết, cửa đã được khóa chặt.

Nếu không có nghi phạm nào khác, khả năng cao là người chết đã tự thiêu.”
Nghe anh ta nói, Cận Hải Dương nhướng mày ngạc nhiên.
“Vậy anh nghĩ là ông ta tự sát sao?”
Đội trưởng trẻ tuổi lắc đầu.
“Tôi không biết về cuộc điều tra tội phạm.

Tôi chỉ có thể suy đoán về hiện trường vụ hỏa hoạn.”
“Được rồ, cảm ơn anh đã giải thích.”
Đội trưởng Cận gật đầu, đã thấy Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành đi xuống, đôi mắt đen láy lập tức sáng lên, tươi cười hỏi.

“Tình huống thế nào?”
Thẩm Lưu Bạch mệt mỏi xoa thái dương.
“Rất khó để nói, chúng tôi sẽ phải chờ kết quả khám nghiệm tử thi để chắc chắn.”
Cận Hải Dương gật đầu nhận lấy hộp đồ nghề trên tay một cách rất tự nhiên.
“Trận hỏa hoạn này không đơn giản”
Thẩm Lưu Bạch đang đắm chìm trong nhiều tình tiết của trận hỏa hoạn, vừa nghe lời này, lập tức ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh.
“Sao anh biết? Anh phát hiện điều gì khả nghi sao?”

“Sao có thể.”
Đội trưởng Cận cười nhạt.
“Anh đã ở dưới lầu suốt, thậm chí còn chưa đến hiện trường, làm sao anh có thể tìm thấy điều gì đáng nghi.”
Anh dừng lại, ẩn ý nói.
“Anh không nói đơn giản là vì anh đang nói đến danh tính của người chết.”
“Em còn nhớ khách hàng mà chúng ta đã gặp vào cuối tuần trước khi đến phòng luật sư của Vệ Nguyên không?”
Nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch ngây người nhìn mình, trong lòng người đàn ông không nhịn được sự chộn rộn, vươn tay sờ lên mái tóc mượt mà của cô, sau đó cười nói.
“Vợ của Chu Nghĩa Văn đã chết là bà Chu chúng ta gặp ngày hôm đó.”
“Vệ Nguyên cũng tới, anh đi theo bà Chu xác định thi thể.”
Thẩm Lưu Bạch bỗng nhiên hiểu ra, đúng là một sự trùng hợp.
Cô chợt hiểu tại sao Cận Hải Dương lại nói vụ án không đơn giản, người đàn bà đang tìm luật sư giải quyết ly hôn thì mấy ngày sau chồng bà ta đã chết, đối với bà Chu mà nói, đây đúng là kết cục tốt nhất.
Khi người chồng chết, với tư cách là người thừa kế theo pháp luật, bà Chu và các con có thể thừa kế tài sản của người chồng đã chết, đồng thời tiết kiệm được phần tài sản phải phân chia và phí kiện cáo ly hôn.
Còn tình nhân được cho là đang mang thai kia tuy sẽ cố gắng sinh ra đứa con cũng sẽ được pháp luật cho thừa kế tài sản nhưng tiền đề là cô ta phải chứng minh được con mình có quan hệ huyết thống với người chết, đối mặt với sự hung hăng của bà Chu, đây không phải là điều dễ dàng.
Nếu như Chu Nghĩa Văn mà tự sát thì không sao, nếu như cái chết của ông

ta vì lý do khác, vậy thì chuyện này càng có ẩn tình bên trong.
“Lý Thành, gọi người nhà của người chết tới, chúng ta sẽ thông báo cho người nhà khám nghiệm tử thi.”
Lý Thành nổi da gà trước hành động thể hiện tình cảm vừa rồi của đại đội trưởng Cận, nghe lệnh của cô, anh lập tức gọi người, vì sợ nếu chạy chậm một chút sẽ lại bị ăn cơm chó.
Không bao lâu, Vệ Nguyên cùng bà Chu đã đến.
Bà Chu mặc một bộ lễ phục với áo choàng, trên mặt trang điểm tinh xảo, trông không giống người vừa mới rời giường.
Dường như thấy ánh mắt của hai người Cận Bạch trước mặt có chút dò xét, bà Chu bình tĩnh giải thích.
“Tối nay tôi có một bữa tiệc từ thiện.

Sau đó, tôi đi ăn khuya với bạn bè.

Còn chưa kịp về nhà đã nhận được tin nhắn.”
“Nghe nói ông ta đã chết, muốn tôi xác định thi thể hay là…”
Thấy thái độ không quan tâm đến quần áo của bà ấy, Vệ Nguyên khẽ nhíu mày.
Anh trực tiếp ngắt lời bà Chu, nhìn Thẩm Lưu Bạch cười nói.
“Khách hàng của anh rất thẳng thắng, em cũng biết đây, hai người họ đang chuẩn bị ly hôn, vì vậy…Bây giờ là muốn bà ấy xác nhận thi thể sao?”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Mặc dù ba nhân viên bảo vệ đều xác định ông chủ của họ là Chu Nghĩa Văn đã chết, nhưng nếu bà Chu xác nhận lại sẽ tốt hơn.
“Mời bà xem đây có phải là Chu Nghĩa Văn, chồng của bà không.

Nếu đúng, chúng tôi sẽ hỏi ý người nhà để khám nghiệm tử thi.”
Nghe cô nói vậy, trên mặt bà Chu hiện lên vẻ do dự.
“Nếu tôi chắc chắn đó là chồng tôi, tôi có thể quyết định có cho phép khám nghiệm tử thi hay không, đúng không?”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Được, vậy tôi không đồng ý.”
Dưới ánh mắt kinh ngạc của Vệ Nguyên, bà Chu dứt khoát nói..

Chương 111: 111: Giết Người

“Tôi không đồng ý.”
Thấy mọi người kinh ngạc nhìn mình, Chu Thái Thái nhướng mày vênh váo hung hăng.
“Cái gì? Không phải mấy người hỏi ý kiến của tôi sao? Tôi không đồng ý!”
Vệ Nguyên bất giác cau mày, nhức đầu xoa thái dương.
“Cũng trễ rồi, hôm nay thân chủ của tôi hơi mệt, để tôi đưa bà ấy về trước.”
“Chúng tôi rất sẵn lòng hợp tác điều tra với cảnh sát.

Là gia đình nạn nhân, chúng tôi hy vọng sẽ được thông báo kịp thời khi vụ án có tiến triển.

Xin cảm ơn”.
Nóiĩong, anh gật đầu với bà Chu, đối phương cũng cho anh ta mặt mũi, ngoan ngoãn đi theo.
“Chậc chậc chậc, đúng là người đàn bà bá đạo!”
Lý Thành xúc động nói.
“Tôi chỉ tò mò xem người bạn mà bà ấy ăn tối cùng là ai? Có thể để bà ấy tháo nhẫn cưới và ăn diện như vậy…”
Cận Hải Dương liếc mắt nhìn bóng lưng xa xăm của hai người, sờ cằm nhìn Thẩm Lưu Bạch.
“Em nói, chẳng lẽ là Vệ Nguyên?”
Thẩm Lưu Bạch trừng mắt bất lịch sự nhìn anh, người đàn ông càng thêm phấn khởi.
“Lúc trước ở văn phòng luật sư nhìn thấy bà ấy, chiếc nhẫn trên ngón áp út của bà ấy sáng đến mức có thể làm mù mắt, vì sợ người khác không biết bà ấy là bà Chu.

Hôm nay, nghe nói bà ấy đang dự tiệc, trên tay thì không đeo bất cứ thứ gì, có phải rất khả nghi không.”
Lý Thành thích nghe tin đồn, Cận Hải Dương ngay lập tức mở ra một thế giới mới cho anh.
“Anh Dương nói đúng! Nhìn vẻ mặt vừa rồi của bà ấy, rõ ràng là không quan tâm chút nào! Không phải hai người sắp ly hôn sao? Có lẽ đã có người khác bên ngoài để chơi đùa rồi.”
“Vị luật sư đó trông giống như con gái, còn bà Chu thì ở độ tuổi như sói như hổ.

Có lẽ bà ấy thích tiểu thịt tươi như vậy…”
Thấy anh ta càng lúc càng nói nhiều, Thẩm Lưu Bạch lạnh giọng ngắt lời.
“Đừng lãng phí thời gian.

Tuy rằng hiện tại không thể khám nghiệm tử thi, nhưng vẫn có thể khám nghiệm sơ bộ.

Mau trở về trung tâm đi.”
Khi giáo sư Thẩm lên tiếng, tùy tùng Lý Thành tự nhiên không có lập tức thi hành, chỉ là anh luôn cảm thấy mình đã nói điều không nên nói, bằng không vì sao nữ thần lại thay đổi sắc mặt?
“Anh về trước đi, tôi cùng Lý Thành theo xe về trung tâm.”
Thẩm Lưu Bạch nói, đưa tay cầm lấy hộp dụng cụ của mình.
“Sao vậy, không vui à?”
Người đàn ông quay sang một bên, tránh hành động của cô một cách hoàn hảo.
“Anh nói anh ta nên em không vui sao? Tiểu Bạch, chỉ là nói đùa, Vệ Nguyên sẽ không để ý đâu.”
Anh kéo cổ áo, thả một cúc áo ra, cả người đột nhiên có chút nguy hiểm.
Thẩm Lưu Bạch không nhìn anh.
“Nói sau lưng người ta là không tốt.”
Cận Hải Dương bị dáng vẻ bướng bỉnh của cô làm cho bật cười.

đam mỹ hài
“Tiểu Bạch, em nhất định phải nói những lời khó chịu vào lúc này sao?”
“Em biết ý của anh, em nói như vậy, không sợ anh khó chịu sao?”
Anh nhìn cô, cô nhìn chỗ khác, hai người đứng trong gió đêm thế này,

không ai nói một lời.
“Giáo sư Thẩm….

Ồ, đội trưởng Cận, chúng tôi đi trước!”
Xe của trung tâm pháp y lái tới, Lý Thành thò đầu ra khỏi cửa sổ, nuốt xuống nửa lời, sờ mũi chào hỏi rồi lái xe đi.
Má ơi! Ánh mắt đội trưởng Cận thật đáng sợ.

Sợ đến mức làm anh suýt nữa đã đập đầu vào cửa kính ô tô.
Đây là giáo sư Thẩm đang cãi nhau với đội trưởng Cận sao? Anh Dương trừng mắt nhìn anh có nghĩa là anh đang cản đường của anh ấy?!
“Chúng ta trở lại trung tâm trước đi, nói chuyện sau.”
Anh nắm tay cô, mở cửa xe nhét cô vào rồi thắt dây an toàn cho cô.
Thẩm Lưu Bạch là người biết nặng nhẹ, hiện đang có một thi thể nằm trên bàn giải phẫu, cô không nên phân tâm vì chuyện khác.
Cứ như vậy yên lặng đến khi về đến Trung Tâm Pháp Y, khi xuống xe, Cận Hải Dương duỗi tay nắm lấy cánh tay của cô, đôi mắt đen láy nhìn cô một hồi, đột nhiên buông lỏng.
“Anh ở trên xe đợi kết quả của em.”
Anh nói như vậy.
Thẩm Lưu Bạch liếc nhìn anh, trong lòng đột nhiên có chút sốt ruột.
Cô xuống xe như chạy trốn, vội vàng vào phòng khám nghiệm tử thi.
Vừa bước vào, Lý Thành đã đợi sẵn ở đó.
Thẩm Lưu Bạch thay quần áo, một đôi mắt sáng nhanh chóng lướt qua thi thể trên bàn giải phẫu, sau đó bắt đầu khám nghiệm tử thi.
“Lưng, mông và sau đầu của người đã chết bị bỏng diện rộng, nhìn bằng mắt thì có thể là cấp độ ba.

Phần da bên ngoài của đầu và cổ đã bị cháy hoặc hóa tro, bộ da bị thiêu hủy hoàn toàn.”
Vừa nói, Lý Thành vừa ghi chép nhanh, thỉnh thoảng ngó nhìn dáo dác.
“Không có chấn thương trên bề mặt cơ thể, nhưng một vết lõm không tự nhiên được tìm thấy trên đầu.”
Nghe được lời cô nói, Lý Thành vội vàng đi tới, nhìn kỹ một chút.
Người chết nằm ở trung tâm của ngọn lửa, phần lớn da đầu đã bị hóa thành tro và rơi ra, một vài mảnh còn lại phía sau đầu vừa đụng vào sẽ vỡ thành

những mảnh vụn nhỏ, lộ ra xương sọ đã vỡ vụn, hai màu đỏ trắng của xương vỡ và mô não giao nhau.
“Vết thương vì nguyên nhân bên ngoài.”
Thẩm Lưu Bạch nhíu mày.
Cô kéo đèn trên đầu lại gần, nhìn kỹ phần não lộ ra, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói.
“Vết nứt này không phải là do não sưng làm giòn hộp sọ tạo thành, bên trong não bị tổn thương, chắc là do ngoại lực gây ra.”

Lý Thành nhìn theo hướng ngón tay của cô, quả nhiên thấy được phần não dị thường.
Nó hơi đỏ, miệng vết thương tương đối không rõ.
“Giáo sư Thẩm, nhìn kìa, cánh tay của người chết có một vết thương, trông giống như một vết rách do một vật sắc nhọn gây ra.”
Lý Thành chỉ vào vết thương nói.
“Không, đó chỉ là hiện tượng da bị co rút vì nóng.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn chằm chằm cánh tay trái của thi thể hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu.
Cơ thể con người chứa rất nhiều nước, tác động của nhiệt độ cao sẽ làm cho một lượng lớn nước bốc hơi, da sẽ cứng lại, co rút, khô và giòn cho đến khi bị cháy thành than.

Trong quá trình mất nước này, da sẽ mất tính đàn hồi, làm xuất hiện các vết nứt, nhìn giống như bị vật sắc nhọn gây ra
Tuy nhiên, chỉ cần quan sát kỹ xung quanh vết thương sẽ thấy không có phản ứng sống như chảy máu, tấy đỏ…, các cơ bên trong vết thương cũng không thay đổi đáng kể, điều này chứng tỏ không bị gây ra bởi ngoại lực, mà là phản ứng tự nhiên của da dưới nhiệt độ cao.
“Tuy nhiên, đây là một vết thương do vật sắc nhọn gây ra.”
Cô chỉ vào một vết sẹo trên hổ khẩu tay phải của người chết và nói.
“Có phản ứng sống, vết thương bằng phẳng, bắp thịt bị tổn thương, là một vết thương do vật sắc nhọn gây ra.”
“Sau khi khám nghiệm tử thi, phát hiện người chết có vết thương ở sau não, bên tay phải bị vật sắc nhọn làm bị thương ở hổ khẩu.

Theo suy đoán, vết thương nứt sọ dẫn đến tổn thương não, là do bị đánh bởi một vật không bén nhọn.”

“Trong hiện trường tìm thấy mấy miếng gạch vỡ trong thùng rác, trên đó có vết máu, nghi ngờ là của người chết.”
“Căn cứ tình huống tại hiện trường và khám nghiệm tử thi sơ bộ, hiện tại có thể xác định đây là vụ án giết người, đốt xác, chờ buổi sáng tôi sẽ làm báo cáo để cưỡng chế khám nghiệm tử thi.”.

Chương 112: 112: Một Đêm Bên Nhau

Nhìn thời gian, đã gần ba giờ sáng.

Cả hai dọn dẹp đơn giản và đưa thi thể vào tủ bảo quản nhiệt độ thấp trước khi tạm biệt nhau.

Đầu óc Thẩm Lưu Bạch choáng váng, thiếu ngủ khiến cô suy nhược, nhưng tinh thần lại vô cùng hứng khỏi.

Tình hình hiện trường hỏa hoạn không ngừng xoay chuyển trong đầu cô, kết hợp với dấu vết trên của người chết và tư thế chết không tự nhiên, trực giác lập tức cho cô biết trong vụ án này có gì đó kỳ lạ.

Sự thật đã chứng minh rằng đúng như vậy.

Cô muốn xem lại hồ sơ điều tra, cô sẽ khám nghiệm tử thi trong vài giờ nữa và cô không thể làm điều đó nếu không ngủ.

Bước xuống lầu liền thấy Cận Hải Dương đang đứng trong sân hút thuốc, thấy cô đi ra, anh ấn tàn thuốc xuống thùng rác bên cạnh, ném đi.

“Có kết quả gì không?”
Anh nhìn cô đi về phía mình, đứng đó không nhúc nhích, mắt anh đảo quanh khuôn mặt mệt mỏi của cô, ánh mắt anh u ám khó hiểu.

Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

“Người chết có vết thương ở sau đầu gây tổn thương não, bên tay phải có vết thươngddo vật nhọn gây ra ở hổ khẩu.

Nhìn sơ qua chắc là vụ án hình sự, ngày mai tôi sẽ xin cưỡng chế khám nghiệm tử thi.

”
Nghe cô nói vậy, người đàn ông gật đầu.

“Được rồi, em vất vả rồi, về nhà ngủ đi.

”
Anh đưa tay định kéo cô nhưng bị cô né tránh.

“Không, tôi chỉ đến văn phòng chợp mắt chút là được, dù sao cũng chỉ còn vài tiếng…”
Cô chưa kịp nói xong thì cổ tay đã bị anh kéo.

“Về nhà ngủ vài tiếng.

”
Anh kéo cô về phía xe, cô không chống lại được sức lực của anh, vừa vùng vẫy vừa bị anh kéo đi.

“Không, có một chiếc ghế sofa trong văn phòng của tôi…”
Thẩm Lưu Bạch chưa kịp nói xong đã thấy Cận Hải Dương đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn cô.

Ánh đèn đường màu vàng mờ ảo chiếu vào khuôn mặt anh, đường nét như tượng điêu khắc mang lại một cảm giác ớn lạnh chưa từng thấy trước đây.

Thẩm Lưu Bạch bị khí thế của anh làm cho hoảng sợ, ngơ ngác ngậm miệng, không nói thêm lời nào.

“Em muốn ngủ trong phòng làm việc một mình sao?”
Giọng anh thật nguy hiểm.

“Cả tòa nhà không có ai, em muốn một mình ngủ ở đây sao?”

Thẩm Lưu Bạch muốn nói thật ra là có người, Lý Thành và đồng nghiệp làm nhiệm vụ đều ở đó, nhưng đối diện với ánh mắt sắc bén vô cùng lạnh lùng, cổ họng cô khẽ động, nuốt lại lời phản bác.

“Nhìn anh làm gì? Thẩm Lưu Bạch em muốn ngây ngốc ở trong phòng thí nghiệm sao? Em thật sự cho rằng đó là nhà của em sao?”
“Một tuần trước khi em đến, có một vụ trộm văn phòng ở Hải Đô, kết quả là cô gái ở đó làm thêm bị cưỡng hiếp rồi giết chết, thi thể không còn nguyên vẹn!”
“Nếu xảy ra chuyện thì em làm gì? Trốn dưới gầm bàn sao?”
Thẩm Lưu Bạch đỏ mặt, anh là cười việc cô sợ sấm sét lần trước.

“Thôi anh đưa em về!”
Trên đường về, xe của Cận Hải Dương phóng nhanh, như thể đang hờn dỗi ai đó.

Thẩm Lưu Bạch không dám chọc vào anh, lẳng lặng ngồi trên ghế phụ, cảm thấy bầu không khí trong xe xấu hổ đến mức sắp nổ tung.

Cô không biết nên nói gì với anh, đành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cơn buồn ngủ ập đến, cứ thế này mà ngủ thiếp đi.

Cận Hải Dương liếc nhìn cô đang thở đều, ngọn lửa trong lòng dần nhỏ lại, thay vào đó là sự bất lực.

Anh còn không biết mình đang tức giận vì cái gì, chỉ nghe thấy cô nói giúp người đàn ông khác, trong lòng anh đặc biệt chua xót, khó chịu.

Cô đã từ chối anh, cô là người phụ nữ đầu tiên anh tiếp cận trong đời, nhưng cũng là tấm sắt đầu tiên anh đá vào.

Lần đầu tiên yêu một người phụ nữ có độ khó địa ngục, đội trưởng Cận cảm thấy tầm nhìn của anh thật tốt và cũng thật dũng cảm.

Anh vốn dĩ muốn nói chuyện rõ ràng với cô, nhưng thấy cô mệt mỏi như vậy, anh có chút không đành lòng.

Thẩm Lưu Bạch không phải là người hoàn hảo, thật ra anh nghĩ quá khứ của cô chẳng có gì là tốt cả, cô hoàn toàn thiếu đi sự dịu dàng và ngây thơ của một cô gái ở độ tuổi này, cô giống như một đứa trẻ bị ép buộc phải lớn lên.

Cô là một thiên tài.

Cô bình tĩnh, khôn ngoan và chuyên nghiệp.

Nhưng anh hiếm khi thấy cô cười đùa với mình và người khác, cô cẩn thận giữ khoảng cách với mọi người.

Đó là dấu hiệu của sự bất an tột độ, cô đang đề phòng thế giới này.

Cận Hải Dương chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích một người như vậy, đã từng nhìn thấy quá nhiều kiểu phụ nữ, quyến rũ, ngây thơ, thông minh quyết đoán, lạnh lùng kiêu ngạo, hiểu biết rộng lượng, dịu dàng như nước, khi anh còn trẻ hay khi trưởng thành, những người phụ nữ này đã bày tỏ tình cảm đối với anh cách rõ ràng hoặc ẩn ý.

Thẩm Lưu Bạch là người phụ nữ đầu tiên anh tình nguyện kết giao, nếu có thể dùng lý trí để lựa chọn, anh không nghĩ mình sẽ chọn cô.

Nhưng không còn cách nào, thích hay không thích thì không cần lý do và giả thiết.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của cô, người đàn ông thở dài một hơi, lái chiếc xe đã giảm tốc độ lên đường cao tốc, dừng lại ngoài cửa một khách sạn hạng sang.

Người gác cửa biết xe anh, thấy anh ôm một cô gái xuống, anh ta lấy chìa khóa và đậu xe mà không nói gì.

Cận Hải Dương lấy thẻ đen ra, ngay lập tức một nhân viên giúp anh bấm thang máy ra mở cửa, không hề nhìn cô gái trong tay.

“Anh Cận, chúc anh một buổi tối tốt lành.

”
Nhân viên khách sạn ân cần giúp anh bật đèn trong dãy phòng sang trọng, sau đó cẩn thận đóng cửa, rồi lặng lẽ rời đi.

Anh đặt cô lên giường, dường như còn lưu luyến sự mềm mại mềm mại lúc trước, nhìn cô chằm chằm một hồi, cuối cùng không nhịn được vươn tay vuốt má cô.

Cô cau mày trong giấc ngủ, dường như không thích kiểu đụng chạm này lắm, trong lòng anh có ý xấu, đặt tay dưới khuôn mặt cô, rất trẻ con không để cô tự do.

Cô ngủ mê man, vặn vẹo mặt mày không thoát ra được, đành ngậm ngùi chấp nhận số phận, đưa tay xoa xoa tay anh, giống như con vật nhỏ đang lấy lòng chủ.

Nhìn thấy cô như vậy, người đàn ông liền mềm lòng.

Anh đưa tay ra chọt chọt má cô, có chút căm hận nói.

“Lúc ngủ rất ngoan, sao tỉnh lại chỉ biết làm người ta giận thôi vậy!”
“Chỉ cần tìm một sợi dây trói em ở trong nhà, vậy là anh có thể bớt lo lắng và sống lâu thêm vài năm nữa.

”
“Nếu em cứ tỏ ra ngoan như vậy, anh sẽ tính đến việc nuôi em…Em ngủ say như chết vậy, bị bán đi còn không biết.

”
Nhưng nhìn vết đỏ mà anh chọc trên mặt cô, anh chột dạ xoa xoa cho cô, rồi đến tóc, mũi, đường nét của cô, anh thấy chỗ nào cũng dễ thương.

Dần dần, động tác dần thay đổi.

Anh đột nhiên đứng dậy, dưới eo rõ ràng có phản ứng, khiến khuôn mặt đội trưởng Cận đột nhiên tối sầm lại.

Nhưng anh vẫn nhẹ nhàng cởi giày và tất của cô, đắp chăn bông lên cho cô.

Thấy cô dụi vào chiếc gối đầu, anh lạnh mặt, lặng lẽ rời khỏi căn phòng.

.

Chương 113: 113: Thẩm Lưu Bạch Anh Không Thể Đợi Được Nữa

Đêm nay, Thẩm Lưu Bạch ngủ rất say, xung quanh có một luồng khí quen thuộc, không ngừng phát ra tín hiệu an toàn cho cô, khiến cô hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, an tâm chìm vào giấc ngủ sâu.
Đây là chuyện hiếm thấy, bởi vì theo kinh nghiệm trước đây, trong khi ngủ, cô sẽ không thả lỏng cảnh giác, một chút động tĩnh cũng có thể tỉnh lại, cho dù là đang ở trong phòng của mình, nhà của mình.
Khi tỉnh dậy, cô cảm thấy thư thái và dễ chịu hơn bao giờ hết, cô xoa cái gối như một con mèo, đột nhiên phát hiện ra hoa văn trên đó không phải loại cô đã từng chạm vào!
Đây là đâu?
Căn phòng trước mắt được bài trí xa hoa, không giống cách bài trí của một ngôi nhà bình thường, mà rất giống với phong cách thiết kế yêu thích của các khách sạn lớn, đồ đạc trong phòng đều theo quy chuẩn.
“Dậy rồi sao?”
Một giọng nam trầm thấp cắt ngang suy nghĩ của cô, Thẩm Lưu Bạch theo giọng nói nhìn thấy Cận Hải Dương đang mặc áo ngủ đứng ở cửa, lộ ra làn da, mái tóc ngắn hơi rối cùng đường viền cổ áo rất gợi cảm.
Thẩm Lưu Bạch theo bản năng nhìn xuống chính mình.
Vẫn ăn mặc chỉnh tề, giống bộ cô mặc hôm qua…
“Sao vậy? Vẫn yên tâm à?”
Người đàn ông cười nửa miệng hỏi.
“Có phải yên tâm quá sớm không, có một số việc có thể làm mà không cần lột sạch.”
Giọng nói của anh không lớn, khi nói nửa câu sau càng lúc càng trầm xuống, mang theo ý dụ dỗ.
Thẩm Lưu Bạch rùng mình, cô bị vẻ mặt đặc biệt mờ ám của người đàn ông

dẫn dụ, bất giác trong lòng tràn ngập hình ảnh kiêng kỵ nào đó, trên mặt hiện lên một hoảng loạn hiếm thấy.
Cô không phải là một cô gái khờ khạo, dù không rành thế sự nhưng ngược lại là một người tốt nghiệp đại học y, cô hiểu rõ cấu tạo và chức năng của cơ thể con người hơn so với người thường.
Cô cảm thấy thân thể không có gì dị thường, dù sao có một số chuyện thật sự rất khó nói, cô chỉ cảm nhận được thôi.
“Tôi…”

“Em đã quên hết mấy chuyện xấu em làm rồi sao?”
Anh bước đến bên giường cô ngồi xuống hít thở không khí trong lành, hình như anh vừa tắm xong.
“Tiểu Bạch, em có biết đây là đâu không? Phòng thượng hạng ở khách sạn Ritz Melton, nửa đêm chúng ta lại ở đây, chỉ có em và anh…”
Nói rồi, anh ta nghiêng người có chủ đích, hơi thở nam tính dồn dập tấn công buộc Thẩm Lưu Bạch không tự chủ được lùi lại.
Sự hung hãn của người đàn ông này quá mạnh mẽ, mặc dù cô không sợ, nhưng khi đến gần nhìn thấy chiếc cằm vừa mới cạo của anh, cô vẫn nhát gan rút lui.
“Em trốn cái gì, có cái gì mà chưa nhìn thấy chứ?”
Mãi đến khi ép cô vào góc không còn đường lui, anh mới lười biếng nói.
“Nói cho anh biết, em nghĩ gì về chúng ta?”
“Việc của chúng ta…chúng ta không có việc gì…”
Giáo sư Thẩm yếu ớt nói.
Cô không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng có thể thẳng thắng nói một câu nhưng bây giờ ở trước mặt người đàn ông này, đột nhiên cô trở nên chột dạ.
Khi nhìn thấy người đàn ông sát lại trước mặt, cô nhanh chóng bổ sung một câu.
“Thật ra…Tôi nhớ tối hôm qua sau khi khám nghiệm tử thi thì tôi đã ngủ, chỉ ngủ thôi.

Tôi ngủ rất ngon, lẽ ra không thể làm gì…”
Nói đến đây, cô đột nhiên phản ứng lại.
Đúng vậy, cô chỉ ngủ một giấc thôi mà, không uống rượu thì không có chuyện mượn rượu làm càn, ngủ một giấc thì có thể làm gì được anh ta?
Thấy ánh mắt cô dần hiểu ra, lại có ý khởi binh hỏi tội, người đàn ông bĩu

môi tỏ vẻ thất vọng.
“Không thú vị chút nào, huyết áp hồi phục nhanh như vậy.”
Thẩm Lưu Bạch bị vẻ mặt tiếc nuối của anh làm cho dở khóc dở cười.
“Tôi không bị chậm phát triển trí tuệ, chỉ là buổi sáng thức dậy phản ứng chậm một chút, làm sao tôi lại không nhớ mình đã làm gì?”
“Vậy em không sợ anh làm gì em sao?”
Người đàn ông cười nửa miệng hỏi.
Anh vò mái tóc ngắn ướt đẫm của mình, tiến đến góc nơi cô đang ngồi.
“Anh sẽ không đâu.”
Thẩm Lưu Bạch nói nhẹ.
Đôi mắt cô nhìn thẳng vào anh, khoảnh khắc họ nhìn nhau, tất cả những gì anh thấy là sự bình yên và tin tưởng.
Một lúc sau, cuối cùng đội trưởng Cận cũng bị hạ gục, nửa nghiêm túc nửa đùa nói.
“Thật là…vậy mà em lại tin tưởng vào nhân phẩm của anh, làm anh muốn ra tay cũng phải suy nghĩ rất nhiều.”
“Anh phải làm sao đây? Em thật là ngây thơ, nhưng anh không muốn làm người tốt nữa…”

Anh xuống giường, đi ra cửa phòng, vẻ mặt đột nhiên có chút vi diệu.
“Anh không thể đợi được nữa.”
Nghe anh nói lời này, sắc mặt cô ngây ra, tựa hồ không hiểu câu nói không đợi được là đang nói cái gì.
Nhưng lại nghe anh nói tiếp.
“Anh nói thật đó, Thẩm Lưu Bạch.”
“Anh thấy em càng ngày càng hợp khẩu vị của anh.

Thật ra anh khá độc đoán.

Tương lai có thể anh sẽ không cho em quá nhiều thời gian để suy nghĩ đâu.”
“Cho nên để tránh cho anh bị hết kiên nhẫn nên cần em giữ khoảng cách nhất định với Vệ Nguyên.

Hai người không phải là bạn bè sao, bạn bè nên có chừng mực của của bạn bè, hiểu không?”
Thẩm Lưu Bạch tức cười trước lời nói ngang ngược của anh.
“Cận Hải Dương, năm nay anh mới ba tuổi rưỡi thôi à, sao giống em bé

mẫu giáo vậy, chơi với anh rồi là không thể chơi cùng người khác, anh là trẻ con sao?”
“Ừ, đúng là trẻ con.”
Người đàn ông khẳng khái thừa nhận, không đỏ mặt nói theo.
“Cô dâu mà anh thích tốt nhất đừng nên chọc vào, ỷ vào làm hàng xóm cũ thì ngon à, bây giờ chúng ta mới làm hàng xóm của nhau.”
“Dù sao anh cũng đã nói rồi, từ nay về sau anh không muốn nghe em nói đến Vệ Nguyên trước mặt anh, anh không thích nghe.”
Thấy Thẩm Lưu Bạch còn muốn nói gì nữa, nhưng người đàn ông đã trực tiếp đẩy cô vào phòng tắm.
“Mau rửa mặt đi, sau đó chúng ta lên một lầu ăn sáng.

Hôm nay không phải em phải khám nghiệm tử thi sao? Anh đã thông báo cho gia đình người chết đến đây.”
Nghe anh nói về việc khám nghiệm tử thi, Thẩm Lưu Bạch lập tức từ bỏ ý định đấu võ mồm, nhanh chóng sửa soạn.
Cô đi ra khỏi phòng ngủ chính, nhìn thấy trong phòng khách của căn phòng có chăn trên ghế sô pha, biết Cận Hải Dương ở đây mấy tiếng đồng hồ, trong lòng không khỏi có chút áy náy.
“Anh muốn đưa em về nhà ngủ, nhưng em ngủ quá sâu không muốn đánh thức em.”
Người đàn ông nhìn theo ánh mắt cô, rồi thản nhiên giải thích.
“Đúng lúc có thẻ phòng khách sạn Ritz Melton, hơn nữa nơi này rất gần trung tâm, dù gì cũng ngủ được vài tiếng thôi, nên đưa em đến đây.”
“Cũng rất tốt, có người mở cửa, nhấn thang máy, anh cũng đỡ phải tìm chỗ đậu xe.”
“Thật tiếc, đó là một căn phòng tốt, nhưng không có gì xảy ra…”
Nói được nửa chừng, anh nhìn cô, khi nhận được ánh mắt khinh bỉ của cô thưởng cho, anh mỉm cười hài lòng.
“Đi thôi, đi ăn sáng, hôm nay tất cả mọi người đều đến.”
“Vợ Chu Nghĩa Văn, Triệu Duyệt Hồng, em trai của Chu Nghĩa Văn, Chu Nghĩa Quân, tình nhân của Chu Nghĩa Văn, Trương Mỹ Na.”
“Haha, náo nhiệt rồi đây.”
“Có một tin mới.

Hôm qua đã tìm được một chồng hồ sơ trong két sắt, là về kế hoạch nghiên

cứu thuốc diệt côn trùng của công ty Phong Niên.”.

Chương 114: 114: Nội Loạn Ở Nhà Họ Chu

Hai người trở lại trung tâm pháp y sau bữa sáng.
Khi đến ngã tư, đã thấy ba chiếc ô tô đang đậu nối tiếp nhau trên đường Tiểu Mã ngay lối vào trung tâm, một người đàn ông mặc vest đứng cạnh xe, đang nói chuyện với một người đàn bà.
Đó là Vệ Nguyên và bà Chu, Triệu Duyệt Hồng.
Anh ta mỉm cười chào hỏi Thẩm Lưu Bạch, nhưng khi nhìn thấy Cận Hải Dương ngồi trên ghế lái, nụ cười trên mặt luật sư Vệ lập tức tắt ngấm.
“Người nhà nạn nhân sao? Đi vào trước đi, pháp y có chuyện muốn giải thích cho bà.”
Đội trưởng Cận lịch sự gật đầu với anh ta, sau đó nhấn ga lái xe thẳng vào trung tâm pháp y, chỉ chừa lại một bóng lưng cho vài người ở trước cửa.
“Không phải tôi nói rồi sao? Tôi không đồng ý việc khám nghiệm tử thi.

Cô muốn hỏi tôi ý kiến của tôi thì tôi chỉ nói vậy thôi.

Tại sao bây giờ lại gọi tôi đến làm gì?”
Thẩm Lưu Bạch nghe thấy một giọng nữ kiêu ngạo trước khi bước vào phòng lễ tân, trong lòng cô có dự cảm bất thường, sau khi vào phòng lễ tân, cô nhìn thấy một người đàn bà mặc đầm hoa đỏ trên nền đen, đang phẫn nộ nói.

Đó người mà cô đã nhìn ở đám cháy vài giờ trước, bà Chu, Triệu Duyệt Hồng.
Thấy cô xuất hiện, bà Chu càng thêm hung hăn, chỉ vào cô hỏi.

“Cô bé, cô là bác sĩ pháp y đúng không? Tôi nhớ cô! Đêm qua tôi đã nói cái gì? Tôi nói tôi không đồng ý khám nghiệm tử thi.

Lúc đó cô nói cần sự đồng ý của người nhà nhưng người nhà nói không đồng ý, sao lại gọi tôi đến đây? “
Thẩm Lưu Bạch chưa kịp trả lời, một giọng nói vang lên ở góc phòng lễ tân.
“Gọi bà tới làm gì? Để điều tra bà đó, trong lòng bà không có quỷ sao lại không dám cho khám nghiệm, đương nhiên cảnh sát muốn mời bà về thẩm vấn rồi.”
Giọng nói yểu điệu êm tai, mang theo sự dịu dàng và quyến rũ của phụ nữ, vừa nghe liền biết rằng đó là loại mà đàn ông sẽ thích.
Bà Chu vừa nghe liền nổi giận, chỉ tay vào một phụ nữ trẻ ngồi trong góc rồi chửi bới hằn học.
“Cô là cái thá gì, xứng đáng ngồi ở đây sao? Ai gọi con tiện nhân này đến vậy?”
“Người ta tìm người nhà nạn nhân, loại tiểu tam như cô sao có thể tính là người nhà, ở đây không đến phiên cô nói chuyện! Mau cút khỏi đây!”
Ngay khi những lời này được thốt ra, ánh mắt của mọi người ngay lập tức tập trung vào người phụ nữ.
Cô ấy mặc một chiếc đầm đen, bụng hơi nhô lên, dáng người hơi đầy đặn vì mang thai, làn da săn chắc, trắng trẻo, ngay cả khi không trang điểm cũng được xem là một người đẹp.
Người chết năm nay khoảng 56 tuổi, người phụ nữ này khoảng ngoài 20, nói là hai ba con cũng được, nhưng để bà Chu mắng đến như vậy thì hơn phân nửa là cô tình nhân đang mang thai đứa bé rồi.
“Tôi không tính là người nhà, nhưng đứa trẻ trong bụng tôi được tính.

Đây là con của Nghĩa Văn, một đứa con trai khỏe mạnh, tang lễ ba của con tôi đương nhiên tôi sẽ tham gia.”

Người phụ nữ cũng không tức giận, sờ bụng cười, dịu dàng nói.
Tuy nhiên, khi cô ấy nói hai chữ “khỏe mạnh”, không biết cô ấy cố ý hay vô tình nhấn mạnh giọng điệu của mình, sự nhấn mạnh này khiến khuôn mặt Triệu Duyệt Hồng đang đứng bên cạnh biến sắc, gương mặt vốn già nua càng trở nên hung dữ.
Tất nhiên bà hiểu người phụ nữ đó nói gì, đứa con trai là nỗi đau của cuộc đời bà.
Trong mắt bà thoáng hiện lên một tia đau khổ, sau đó là hận ý đối với người

phụ nữ đó.
“Trương Mỹ Na, con của cô có được sinh ra hay không, có thể nuôi được hay không là chuyện khác, đừng nói sớm quá!”
“Chao ôi, tôi sợ quá, vợ cả dọa giết con tôi sao.”
Trương Mỹ Na khoa trương vỗ ngực, sau đó thản nhiên trợn mắt nhìn bà ấy.
“Bà cho rằng đang đóng phim cổ trang sao, còn nuôi không nổi.

Vì tài sản của Nghĩa Văn, tôi nhất định phải chăm sóc tốt cho nó, bà chỉ cần chừa lại phần của chúng tôi là được rồi, những chuyện khác bà không cần quan tâm.”
Triệu Duyệt Hồng bị thái độ kiêu ngạo của cô làm cho choáng váng, bà muốn nói gì đó khác, nhưng người đàn ông trung niên im lặng phía sau bà đã lên tiếng trước.
“Chị dâu, đừng nói lung tung, pháp y đã tới rồi, chúng ta giải quyết công việc trước đã.”
Triệu Duyệt Hồng trừng mắt nhìn ông ta, nhưng thay vì tranh cãi với Trương Mỹ Na, bà lại quay đầu về phía Thẩm Lưu Bạch.
“Không phải tôi đã nói người nhà không đồng ý khám nghiệm tử thi, hiện tại chúng tôi có thể đi chưa, khi nào thì trả thi thể của ông quỷ kia cho chúng tôi?”
Nghe câu hỏi của cô, Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Xin lỗi, tuy gia đình không đồng ý, nhưng vì khám nghiệm tử thi sơ bộ phát hiện vết thương không rõ nguyên nhân nên chúng tôi có lý do để nghi ngờ cái chết của nạn nhân là do con người gây ra.”

“Theo quy định của pháp luật, cơ quan cảnh sát chuyên môn có quyền cưỡng chế khám nghiệm tử thi đối với những tử thi không rõ nguyên nhân hoặc chết không tự nhiên.

Hôm nay tôi gọi điện bà đến là để thông báo về vấn đề này.”
“Cái gì? Cưỡng chế khám nghiệm tử thi? Tại sao?”
Bà Chu chưa kịp nói xong thì Vệ Nguyên ở bên cạnh đã bước tới thì thầm gì đó với bà ấy, bà ấy lập tức im lặng, trên mặt lộ ra vẻ bàng hoàng, bối rối.
Sắc mặt Chu Nghĩa Quân cũng có chút không tốt, dù sao ông ta cũng là người quen nhìn nét mặt người khác, ông đã sớm bình thường trở lại.
Ông muốn hỏi gì đó, nhưng bị Trương Mỹ Na đang ngồi trong góc cắt ngang.

“Cưỡng chế khám nghiệm tử thi sao? Hừ, vậy là cô sẽ giữ lại mẫu DNA đúng không? Sau khi con trai tôi chào đời, tôi sẽ đưa nó đi xét nghiệm quan hệ huyết thống, kẻo có người nói nó là đứa trẻ không rõ lai lịch, đến lúc đó tôi có thể đến tìm cô không?”
“Hoặc cô cho tôi một ít tóc, móng tay hay thứ gì đó?”
“Giữ lại cái gì? Các ngươi không phải người nhà của Nghĩa Văn, xử lý thi thể thế nào là do tôi quyết định!”
“Bác sĩ pháp y, tôi nói cho cô biết, nếu cô dám cho người phụ nữ này bất cứ thứ gì của Nghĩa Văn mà không được phép, tôi sẽ kiện cô mất chức!”
“Ồ, bà sợ cái gì? Không phải bà cho rằng đứa bé này là con của Nghĩa Quân sao? Tôi còn không sợ xét nghiệm bà sợ gì chứ? Có phải là bà giết người hay không, gấp gáp muốn hủy thi diệt tích như vậy, trước đó bà nói không muốn khám nghiệm tử thi tôi đã nghi ngờ bà làm rồi!”
“Cô nói bậy!”
Nhìn thấy bọn họ lại sắp cãi nhau, Cận Hải Dương đang đứng ở cửa ho khan một tiếng, sau đó anh chậm rãi bước vào.
“Ồn ào cái gì, đây không phải là cái chợ.”
Có lẽ bởi vì quá uy nghiêm, anh vừa đi vào đã làm dịu không khí, mấy người còn đang náo loạn vừa rồi cũng lập tức bình tĩnh lại.
“Các ngươi đều là người nhà của Chu Nghĩa Văn à, trong nhà còn có ai nữa?”
Nghe được câu hỏi của anh, bà Chu hung hăn nhìn Trương Mỹ Na một cái, không thèm đếm xỉa đến thân phận của cô ta mà thờ ơ nói.

“Ở nhà còn có mẹ chồng và con trai tôi.

Mẹ chồng tôi tuổi cao sức yếu.

Cả nhà không ai kể chuyện không may của chồng tôi với bà ấy”.
“Con trai tôi đang chuẩn bị đi du học, bây giờ chắc đang đi học.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Được rồi, người già không tới cũng không sao, lát nữa bà cho tôi thông tin liên lạc của con trai bà, tôi tìm người gọi cậu ấy qua.”
Triệu Duyệt Hồng nghe tin con trai Chu Tranh của mình bị gọi đến cục cảnh sát lập tức trừng lớn mắt.
“Nó còn nhỏ thì biết cái gì, liên quan gì đến nó.”
Bà cứng rắn nói, Cận Hải Dương vừa cười giải thích.

“Cậu ta phải đến, có chuyện liên quan đến cậu ta.”
“Lần này mời mọi người đến đây thứ nhất là muốn thông báo về việc cưỡng chế khám nghiệm tử thi, thứ hai là để mời mọi người hợp tác điều tra với chúng tôi.

Chúng tôi muốn biết đêm qua mọi người đã làm gì.”
Anh mỉm cười, không để ý bổ sung thêm một câu.
“Hay là nói cho tôi biết tại sao tối qua mọi người đều đến phòng làm việc của Chu Nghĩa Văn, hẹn tập thể sao?”.

Chương 115: 115: Tình Địch Tỏ Thái Độ

Ngay khi những lời này được nói ra, mặt mọi người trong phòng đều biến sắc.
Cận Hải Dương nhìn bọn họ một cái, không khỏi kinh ngạc phát hiện trên mặt tất cả mọi người đều có vẻ mặt hoảng sợ.
Trong lòng anh đã hiểu rõ, quay đầu nói với Cao Đại Thượng và Bùi Diệu đưa những người này vào phòng thẩm vấn, sau đó nhìn Vệ Nguyên đang ngơ ngác bên cạnh.
“Luật sư Vệ còn có việc gì sao?”
Bắt gặp ánh mắt dò xét của anh, Vệ Nguyên như chợt bừng tỉnh, lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày.
Anh ta gật đầu, mỉm cười nói.
“Tôi có chuyện muốn nói với Âm Âm…”
Không đợi anh nói xong, Cận Hải Dương liền trực tiếp ngắt lời anh.
“Luật sư Vệ, bây giờ anh là luật sư đại diện cho bà Thái.

Bà Thái đang bị cảnh sát thẩm vấn, anh lại đi nói chuyện với pháp y trong vụ án này, việc này không phù hợp về mặt thủ tục.”
Anh cười, thân hình cao lớn dựa vào tường, lời nói đầy ẩn ý.

“Anh là luật sư, chắc phải quen thuộc với quy định này rồi, không thể nào không biết được.”
“Hay là anh muốn dùng cách này để loại trừ thân phận pháp y của Tiểu Bạch trong vụ án này?”
Nghe anh nói vậy, sắc mặt Vệ Nguyên lập tức thay đổi, liền nhìn về phía Thẩm Lưu Bạch, chuẩn bị giải thích với cô rằng anh không có ý tính kế cô, nhưng đối phương không cho anh có cơ hội phản công, mỉm cười kéo anh ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi.

“Tôi biết luật sư Vệ không phải loại người hãm hại bạn bè nên đừng quấy rầy công việc của Tiểu Bạch.”
“Để tránh bị nghi ngờ, tốt hơn hết anh nên giữ khoảng cách với Tiểu Bạch cho đến khi vụ án này kết thúc.

Tôi tin rằng vì anh là bạn của Tiểu Bạch nên có thể hiểu được chuyện này và thông cảm cho chúng tôi.”
Vệ Nguyên tức giận bật cười trước lời nói của anh.
Nhìn thấy đã ra khỏi tòa nhà của Trung Tâm Pháp Y, vị luật sư Vệ có tính tình tốt này rốt cuộc không nhịn được nữa.
“Tôi nói này đội trưởng Cận, tôi chỉ muốn hỏi Âm Âm đã ăn sáng chưa thôi mà, vậy mà cũng không được sao?”
“Không được.”
Câu trả lời của Cận Hải Dương như đinh đóng cột, đặc biệt là không hợp lý.
“Tại sao? Chuyện này không liên quan gì đến vụ án hết!”
Vệ Nguyên đứng thẳng người, lông mày dài nhíu chặt, vẻ mặt dịu dàng thường ngày lộ ra sự tức giận.
Nhưng với dạng này thì không thể dọa đội trưởng Cận.
Anh lộ ra vẻ mặt không cần khách sáo, mỉm cười, lười biếng nói.
“Không liên quan đến vụ án nhưng liên quan đến tôi, hôm qua em ấy ngủ ở khách sạn với tôi, ăn sáng cùng với tôi rồi.

Anh còn muốn biết chuyện gì về hai chúng tôi nữa không?”
Những lời này vừa được nói ra, sắc mặt Vệ Nguyên thoáng chốc cứng đờ, sắc mặt đặc biệt xấu, nắm chặt tay lại, một hồi lâu mới thả ra.
“Tôi không tin.”
Ba chữ này gần như được nói qua kẽ răng, mang theo sự phẫn nộ không diễn tả được.
Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cảm xúc mãnh liệt này liền biến mất, thay vào đó là sự bình tĩnh và điềm tĩnh, hoàn toàn khác với Vệ Nguyên gắt gỏng vài giây trước.
Lúc này Cận Hải Dương rốt cục bắt đầu nghiêm túc nhìn kỹ tình địch này.
Với khả năng quản lý cảm xúc mạnh mẽ như vậy, Vệ Nguyên này nhất định không dễ đối phó.
“Đội trưởng Cận nói thế nào cũng được, tôi không tin bất kỳ điều gì mà Âm Âm chưa xác nhận.”
Vệ Nguyên cười, nhẹ nhàng nói.

“Tôi phải cảm ơn anh vì đã nói ra những lời này, giúp cho tôi biết Âm Âm vẫn chưa chấp nhận anh.”
“Có thể anh chỉ thích vẻ ngoài của em ấy, nếu chỉ vậy, anh sẽ không bao giờ có thể đến gần em ấy, anh không biết quá khứ của em ấy, không biết những điều em ấy đã trải qua và có thể anh cũng không thể chấp nhận được những chuyện đó.”
“Vì với Âm Âm, tôi muốn anh hãy tránh xa em ấy, anh không hợp với em ấy đâu, em ấy không phải là con búp bê ngoan ngoãn nghe lời mà anh muốn.”
Vệ Nguyên đứng thẳng lưng, đối diện với thân hình cao lớn của Cận Hải Dương, có chút lộ ra khí thế đối kháng chính diện.

Cận Hải Dương cũng không hề tỏ ra yếu thế.
Anh khoanh tay liếc Vệ Nguyên một cái rồi nhếch mép đáp lại.
“Luật sư Vệ quản thật nhiều, nói chuyện yêu đương còn phải qua sự phê duyệt của anh nữa à, tôi không biết ở nước ngoài chơi loại này.”
“Có phù hợp hay không là chuyện của hai chúng tôi, cho nên không cần luật sư Vệ quan tâm.”
“Tôi đã dành tất cả sự kiên nhẫn và sự tốt tính của mình cho cô ấy, tôi thấy rất khó chịu khi có người ngoài khoa tay múa chân, nếu anh không phải là ba vợ tôi thì hãy tránh xa một chút.”
Hai người đàn ông đứng đối mặt nhau, không ai trong số họ tỏ ra yếu thế, hai người nhìn như mà tia lửa bắn ra tung tóe, mùi thuốc súng nồng nặc quanh họ.
Khi một người nho nhã lịch sự đối đầu với một người ngang ngược, hung hãn, khí thế hai bên ngang nhau, phong cách khác biệt, rất nhanh thu hút sự chú ý của người qua đường.
Các cô gái đi qua vừa xìa xào vừa lén chụp ảnh, trên mặt họ đỏ ửng phấn khích, còn tay thì cố làm dịu sự phấn khích của họ.
“Quá là đẹp trai!”
“Đó là đội trưởng Cận ở bên cạnh! Người đàn ông đối diện với anh ta là ai vậy, thật là đẹp trai!”
“Cả hai đều là những anh chàng đẹp trai chân dài! Dù Cận Hải Dương từng là nam thần của tôi nhưng bây giờ tôi thấy mình đã bị anh chàng đẹp trai kia mê hoặc rồi, anh ấy nhìn thật ấm áp!”
“Đội trưởng Cận có vibe bạn trai tuyệt vời nhưng bây giờ anh ấy là hoa có chủ rồi…”

Âm thanh xì xào nhanh chóng phá tan cuộc đối đầu giữa hai người.
Cận Hải Dương sờ cằm, cười đầy ẩn ý.
“Tôi đã nói rõ rồi, tôi còn có chuyện phải làm, luật sư Vệ cứ tự nhiên.

Xin lỗi không tiếp được.”
Nói rồi, anh cũng không thèm nhìn Vệ Nguyên, xoay người bước ra khỏi cửa Trung Tâm Pháp Y.
Vệ Nguyên tìm chỗ ngồi một lát, ánh mắt nhìn chăm chú vào cửa sổ phòng giải phẫu.
Anh muốn đi đến nói vài lời với cô, anh muốn hỏi xem sáng sớm hôm nay đã xảy ra chuyện gì, có đúng là cô đã đi khách sạn với người đàn ông đó không, những câu hỏi này như thiêu đốt trái tim anh khiến anh không yên lòng.

Mặc dù trước đó anh đã bình tĩnh nói với Cận Hải Dương, nhưng anh vẫn không khỏi nghĩ đến khả năng xảy ra chuyện đó, nhất thời không thể kiểm soát được bản thân.
Cô có sẵn sàng tiếp xúc với mọi người không? Cô đã thoát ra khỏi thế giới của mình rồi à? Chứng ngại giao tiếp của cô đã không còn à?
Anh không muốn tin đó là sự thật.
Anh vất vả nhiều năm như vậy, cẩn thận xâm nhập vào thế giới của cô, anh cho rằng mình là ngoại lệ duy nhất!
Kết quả là bây giờ có người nói cho anh biết anh không phải, nỗ lực hơn mười năm cũng giống như một trò đùa, không bằng người mới quen vài tháng!
Thật là xấu hổ!
“Luật sư Vệ? Luật sư Vệ?”
Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Vệ Nguyên, anh chợt thấy mình đang đứng ngây người ở ven đường của Trung Tâm Pháp Y, không biết đã qua bao lâu.
Anh nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, thấy Lý Mạn, đồng nghiệp của văn phòng luật đang đứng trước mặt anh, vẻ mặt lo lắng trên gương mặt trang điểm tinh xảo.
“Luật sư Vệ, anh có sao không…”
Vệ Nguyên cười với cô.
“Không sao, tôi vừa mới nghĩ đến vụ án một chút.”
“Tìm tôi có việc gì sao?”

Lý Mạn ngạc nhiên nhìn Vệ Nguyên, nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, đưa cho Vệ Nguyên một tập tài liệu.
“Luật sư Vệ, hôm nay không phải anh đại diện bà Chu họp với người của của công ty Nông Nghiệp Niên Phong sao, sắp đến giờ rồi, anh xem này…”.

Chương 116: 116: Điểm Đáng Nghi

Thấy lại thi thể cháy đen của Chu Nghĩa Văn, Lý Thành đã hoàn toàn thích ứng.
Mặc dù chỉ ngủ được vài tiếng nhưng anh vẫn đầy nhiệt huyết máu, được hồi sức với sự giúp đỡ của tuổi trẻ, bước vào phòng khám nghiệm tử thi đúng giờ với tinh thần thoải mái.
Nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch đã cắt gọn khí quản của tử thi, Lý Thành lập tức thay áo giải phẫu, lại gần xem kỹ.
Mặc dù anh đang làm xét nghiệm vật chứng, nhưng thỉnh thoảng anh cũng làm một trợ lý pháp y, có cơ hội học hỏi thì tốt hơn.
Đặc biệt là dao pháp của giáo sư Thẩm rất nhanh và chính xác, nhìn cô giải phẫu như đang thưởng thức nghệ thuật vậy, mỗi một động tác đều vô cùng đẹp mắt.
“Khí quản đầy tro bụi.

Chấn thương do vật cùn gây ra ở phía sau đầu có vẻ không phải nguyên nhân gây tử vong.”
Cô cau mày, nhẹ nhàng bóc lớp mô của khí quản, cẩn thận kiểm tra vết thương bên trong.
“Có một số chỗ lõm trên đỉnh hộp sọ, có tổn thương mô não bên trong hộp sọ.”
Cô nhẹ nhàng dùng băng gạc lau phần màu trắng trên đầu khớp xương.

“Vết thương cùn này được gây ra trong một lần đánh.

Hình dạng của hung khí không sắc nhọn…hơi bất thường, trước mắt không thể biết nó là gì.”
“Nhưng vết thương cùn này không gây tử vong, nếu không sẽ không có vết bỏng và dấu vết của bụi tro trong khí quản của người chết.”

Anh đang ghi chép khi cô nói.
“Vì vậy, người chết bất tỉnh sau khi bị hung khí cùn đánh trúng, sau đó hung thủ đốt cháy căn phòng với ý định huỷ thi diệt tích?”
“Vậy thì trường hợp này đơn giản.

Ai vào văn phòng của người chết cuối cùng là người bị tình nghi nhiều nhất.”
“Tôi không biết camera giám sát tại hiện trường có ghi được gì không.

Vừa rồi, đội trưởng Cận nói có bốn người vào phòng của người chết.

Chỉ cần theo thứ tự của băng ghi hình thì hung thủ chính là người cuối cùng đến hiện trường vụ hoả hoạn.”
Lời nói của anh hùng hồn đến nỗi Thẩm Lưu Bạch phải nhìn anh mấy lần, nhưng không có ý kiến gì với lý lẽ của anh.
Cô luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.
Mặc dù cửa sổ hiện trường vụ cháy không có kính, nhưng việc khóa kín cho thấy cửa sổ đã bị khóa, điều này loại trừ khả năng người ngoài phạm tội, người có thể vào văn phòng lúc đêm muộn phải là người quen của người chết.
Vì là người quen nên họ biết một hai điều về tình hình an ninh của công ty, cũng biết rằng việc ra vào của họ đều bị camera ghi lại.
Nếu đúng như vậy, liệu hung thủ có còn phóng hỏa với quy mô lớn như vậy không?
“Đến hiện trường xem xem có thể sẽ thu hoạch thêm được điều gì không.”
Hiện trường vụ cháy đã được thu xếp ổn thoả, cảnh sát đã tiến hành di dời tòa nhà riêng biệt sau vụ tai nạn.
Có lẽ là do chuẩn bị bán nên ngoại trừ một vài nhân viên còn đến làm, hầu như không có ai đến đây nữa.
Khi Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành đến, căn phòng vẫn như trước.
Chỉ là cái xác nằm trên bàn đã biến mất và một cái ghế trống đã cháy đen gần hết.
Không biết có phải do xác ngồi trên đó hay không mà thành ghế vẫn còn nguyên vẹn.
“Đây là cái gì?”
Bằng đôi mắt sắc bén, Lý Thành nhìn thấy trên mặt ghế tựa có mấy mảnh

vỡ màu trắng, anh cẩn thận dùng nhíp gấp một mẫu nhìn kỹ một lúc, hồi lâu mới nhận ra đó là một mảnh sứ bị đập nát.
Đồ sứ bị vỡ…
Lý Thành đột nhiên nhớ tới mảnh đồ sứ tìm được trong thùng rác tối hôm qua, trên đó có vết máu, xem ra hai thứ này ra từ một chỗ.
Thùng rác được đặt gần cửa ra vào của phòng khách, vừa bước vào là có thể nhìn thấy, hỏa hoạn ở trong phòng, ở giữa có cửa và tường ngăn cách, cho dù bên trong có cháy cỡ nào thì bên ngoài vẫn ổn.
“Các mảnh sứ vỡ được tìm thấy trên chiếc ghế do người chết làm, có vết xước trên hổ tay phải của người chết.

Nếu vết máu phát hiện trên đồ sứ thuộc về người chết, thì đây là nguồn gốc của chấn thương thâm nhập.

“
Thẩm Lưu Bạch nói nhẹ.
“Tuy nhiên, nếu tay ông ta bị thương, tại sao lại có đồ sứ vỡ trên ghế trong phòng làm việc?”
Lý Thành bị câu hỏi này làm cho khó hiểu, trong lòng chợt nảy ra một ý tưởng, nhanh miệng nói.
“Có lẽ là như vầy, người chết đã vô tình làm đổ một số đồ sứ trên bàn, sau đó vật đó theo mặt bàn lăn xuống ghế, rồi bị vỡ ra …”
Khi nói chưa hết, anh không thể tiếp tục nói được nữa.
Bề mặt của chiếc ghế nơi phát hiện xác chết được làm bằng sợi hóa học, sờ vào rất mềm, chưa kể những mảnh gốm này khá dày, dù có rơi nhiệt kế lên đó cũng sẽ không sao.
Tuy nhiên, lời nói của anh đã cho Thẩm Lưu Bạch một ý tưởng mới.
“Có lẽ nơi người chết bị đập không gần cái bàn.”
Vừa nói vừa nghĩ, mắt cô cứ đảo quanh căn phòng khách nhỏ bên ngoài.
“Giả sử người chết bị đồ sứ đánh bất tỉnh ở chỗ khác, khi người chết ngã xuống, quần dính mảnh sứ vỡ trên đất, rồi bị hung thủ lôi lên ghế, nên thi thể của người chết đã ép vào bề mặt ghế che mất mảnh sứ bị vỡ.”
Nghe cô nói, Lý Thành chợt nhận ra, vỗ mạnh tay, hưng phấn nói.
“Vậy thì nếu chúng ta tìm được trên ghế này có thứ gì không nên có thì sẽ chứng minh được đây không phải là hiện trường ông ta bị tấn công.”
Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, anh ta đột nhiên trở nên yên lặng trở lại, hỏi

với vẻ khó hiểu.
“Theo quan sát bằng mắt của tôi, mảnh sứ đó hẳn là từ một chiếc tách trà, sao có thể gây ra vết nứt lớn như vậy ở phía sau đầu của người chết?”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Tôi cũng không nghĩ chiếc cốc này là vũ khí giết người gây ra vết sẹo trên đầu người chết.

Lẽ ra nó phải là vũ khí sắc bén gây ra vết thương nơi bàn tay của người chết.”

“Tay của hung thủ chắc đã bị thương khi dùng hung khí cùn đánh hôn mê người chết, sau đó mới kéo người chết đến chiếc ghế.”
“Nhưng tại sao?”
Thẩm Lưu Bạch cảm thấy trận hỏa hoạn này có quá nhiều chỗ kỳ quái.
Lần này họ tìm thấy rất nhiều xác côn trùng.

Cô chắc chắn rằng cửa sổ đã được khóa, có phải côn trùng bay vào sau khi tấm kính vỡ không?
Ngoài ra còn có một số vật nhỏ nằm rải rác trên mặt đất.
Cái ống đựng bút lăn ra cửa, nhưng không hề bị cháy mà bị một lực không rõ vặn xoắn, biến dạng, những chiếc bút vốn phải cắm vào đó văng ra ngoài, bị người ta bị gãy làm đôi, xem ra đã chịu tác động của ngoại lực.
Lực nào có thể phá hủy tất cả những thứ trên bàn này?
Có thể là một làn sóng xung kích từ một chất nổ không xác định đó?
Nếu đúng như vậy, có nghĩa là ban đầu vật thể của vụ nổ được đặt trên bàn, không xa vị trí của ống cắm bút hoặc hai vật này nằm trên một đường thẳng.
Kẻ một đường thẳng theo tâm của tấm kính cửa sổ bị vỡ và phần đi qua mặt bàn nên là vị trí của ống đựng bút và thuốc nổ.
Ống đựng bút bay về phía Bắc, vì vậy chất nổ nên ở khu vực giữa ống đựng bút và kính, nơi có nhiều côn trùng nhất!
Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Lưu Bạch lại tập trung vào vết cháy đặc biệt nghiêm trọng trên bàn.
Côn trùng và chất nổ, ngọn lửa bắt đầu lúc nửa đêm, ba thứ đó rốt cuộc có mối liên gì?.

Chương 117: 117: Lời Khai Của Bảo Vệ

Trong phòng thẩm vấn, Cận Hải Dương nhìn người đàn ông trung niên có chút căng thẳng trước mặt, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc.
“Anh là bảo vệ trực đêm hôm công ty Niên Phong bị hỏa hoạn sao?”
Thấy người đàn ông trung niên gật đầu, ghi vào sổ tay rồi hỏi.
“Có bao nhiêu người trong số các anh trực đêm đó?”
“Ba người, tôi, Ngô Bồi Trung và Vương Lôi.”
“Anh phân công trực như thế nào?”
Nghe anh hỏi, vẻ mặt người đàn ông trung niên càng lúc càng căng thẳng, vô thức xoa ngón tay, nhỏ giọng nói, rõ ràng là thiếu tự tin.
“Ba người chúng tôi mỗi người một lầu, lầu một là đại sảnh không có tuần tra, lão Ngô phụ trách lầu hai, đội trưởng Vương phụ trách lầu ba, còn tôi phụ trách… lầu bốn.”
Hóa ra là ông ta phụ trách hiện trường vụ án.

Cận Hải Dương gật đầu, trong lòng mơ hồ đoán được, nhưng thay vì hỏi thẳng, anh lại chuyển hướng sang một câu hỏi không liên quan.
“Tôi không nghĩ tòa nhà của công ty anh lớn lắm, tổng cộng có bốn tầng.

Tại sao lại thuê nhiều bảo vệ như vậy?”
Anh gõ bàn bằng cây bút trong tay, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên có phần bối rối trước mặt, hỏi đầy ẩn ý.
“Tối hôm đó, ba người xuất hiện ở công ty thật sự là để trực sao?”
“Mặc dù ông chủ của công ty anh đã chết, nhưng trong công ty vẫn còn người.

Kiểm tra danh sách trực cũng không khó.”

Những lời này vừa nói ra, người đàn ông trung niên đang ngồi càng thêm căng thẳng.
Ông ta căng thẳng xoa ngón tay, ánh mắt không dám nhìn lại ánh mắt Cận Hải Dương, giống như chỉ trong chốc lát, bí mật trong lòng sẽ bị đối phương nhìn thấu đáo mà không thể che giấu.
“Có muốn tôi kiểm tra không? Hay là trước khi tra ra thì anh khai thật đi, tự thú sẽ được khoan hồng.”
Nghe thấy từ “tự thú”, người đàn ông trung niên sững người một lúc, cúi đầu thật lâu không lên tiếng.
Cận Hải Dương không vội, có vẻ không buồn chán, bấm bút bi trên tay theo một nhịp cố định.
Trong phòng thẩm vấn yên tĩnh, ngoài âm thanh bấm bút giòn giã, chỉ có tiếng hít thở nặng nề của người đàn ông trung niên.
Trên trán đổ mồ hôi, hai tay đan chặt vào nhau, đầu ngón tay đã trở nên trắng bệch do dùng sức quá mức, có thể thấy trong lòng đang diễn ra một trận tranh chiến quyết liệt.
“Ba—“
Cây bút bi trong tay Cận Hải Dương dừng lại, thần kinh vốn đang căng thẳng của người đàn ông trung niên buông lỏng như dây cung bị đứt, vẫn không nói, mà ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Cận Hải Dương.
“Đại Thượng, rót cho anh ta một ly nước.”
Đội trưởng Cận cười với ông ta, lộ ra chiếc răng 8 cái rất tử tế.
“Anh nghĩ sao?”
Anh uể oải hỏi.
Người đàn ông trung niên gật đầu, nhẹ giọng lo lắng hỏi.
“Tôi nói ra sẽ có khoan hồng sao?”
“Tất nhiên, điều này đã được pháp luật quy định, không ai có thể thay đổi được.”
“Nếu anh không nắm chắc thời gian nói trước, để một trong hai người kia tự thú trước thì anh có chuyện rồi.”
Nghe anh nói, người đàn ông trung niên thở dài một hơi, buồn bã nói.
“Đêm hôm đó là ngày tôi trực, nhưng con trai nhà lão Ngô muốn kết hôn mà không có tiền, nên muốn đi kiếm thêm chút tiền.”
“Kiếm thêm?”
Cận Hải Dương nhướng mày rậm, thích thú hỏi.
“Kiếm thêm thế nào? Nói rõ ràng.”
“À, được.”

Người đàn ông trung niên vội vàng gật đầu.
“Gần đây, công ty của chúng tôi chuẩn bị bán đi, nên ngoài ông chủ thường ở lại công ty lo sổ sách thì, thì chỉ còn tôi và một bảo vệ khác, chúng tôi chia nhau mỗi người trực một ngày.”
“Vương Lôi từng là nhân viên thu mua của công ty, một thời gian trước anh ấy đã bị sa thải, lão Ngô từng là bảo vệ nhưng đã nghỉ việc cách đây ba tháng.”
“Vương Lôi biết ở sân sau có phế liệu kim loại hiếm, có thể bán được nhiều tiền, liền xúi tôi và lão Ngô đi lấy với anh ta.”
“Kim loại hiếm?”
Cận Hải Dương cau mày.

“Không phải mấy người chế thuốc trừ sâu à?”
Người đàn ông trung niên gật đầu, rồi lại lắc đầu.
“Chúng tôi chủ yếu bán thuốc trừ sâu, nhưng thật ra cũng có một số máy móc và công cụ nông nghiệp, tất cả đều do ông chủ hai tự chế tạo, nhưng chúng bán không chạy.”
“Thật ra họ đã sớm nói với tôi, nhưng tôi không dám.

Lần này tôi bị bọn họ cưỡng bức.

Thật ra tôi cũng không muốn trộm mấy cái phế vật đó…”
“Vương Lôi nói công ty của chúng tôi sắp bị bán đi, sau đó tôi sẽ không làm bảo vệ ở đây nữa, nếu không làm sẽ không có cơ hội, cho nên tôi…”
Càng nói, giọng anh càng trầm xuống, cuối cùng thì như muỗi kêu, không thể nghe rõ đang nói gì.
Cận Hải Dương cau mày, anh biết ba bảo vệ này có vấn đề, nhưng hiện tại anh không rảnh để ý tới bọn họ, anh cần thêm thông tin về vụ cháy.
“Hãy cho tôi biết chi tiết về quá trình ăn trộm phế liệu của anh.”
Thấy vẻ mặt anh bình tĩnh, trái tim người đàn ông trung niên cũng đập loạn nhịp.
“Lúc 9 giờ tối, Vương Lôi gọi điện cho tôi, hỏi anh ta và lão Ngô có qua được không.”
“Lúc đó trong công ty thường không có người, nhưng hôm đó ông chủ không đi về, sau đó con trai của ông chủ cũng đến.

Tôi không cho họ đến vì còn nhiều người.”

“Tôi cứ nghĩ đợi mọi người đi về sẽ an toàn hơn, nhưng một lúc sau bà chủ cũng đến, cuối cùng đợi bà chủ và cậu chủ nhỏ đi khỏi, ông chủ hai lại bước ra khỏi tòa nhà và chào tôi.”
“Lần này tôi nghĩ chắc mọi chuyện ổn rồi, nên tôi gọi Vương Lôi và lão Ngô đến, đợi trong phòng bảo vệ của tôi, khi ông chủ đi thì sẽ bắt đầu.”
“Ông chủ còn không có rời đi, lão Ngô đã không đợi nổi, nói cùng Vương Lôi đi chuẩn bị, trước mắt để tôi tắt camera ở cửa sau.”
“Họ đi được khoảng 10 phút thì công ty đột nhiên mất điện, mất điện khoảng 10 phút, tôi chưa kịp xuống tầng hầm kiểm tra mạch điện thì điện có lại nên tôi về phòng bảo vệ.

“

“Tôi tưởng Vương Lôi và lão Ngô đã làm gì sai, nhưng họ nói rằng họ không làm gì cả.”
“11 giờ, tôi đi tuần tra tòa nhà theo quy định thì nghe thấy có người nói chuyện trong phòng ông chủ ở tầng 4, hình như ông ấy đang nói chuyện điện thoại, máy tính trong phòng hình như cũng đang mở, tôi không dám làm phiền, vì vậy tôi đi xuống lầu.

“
“Lúc tôi đi về, bà chủ nhỏ đột nhiên vào công ty.

Cũng may là cô ấy rời đi ngay sau đó.

Lúc đi đã hơn 11h30”.
“Vương Lôi gọi điện thoại cho tôi nói rằng anh ấy đã lái xe ra sân sau, bảo tôi chạy nhanh qua mở kho.

Tôi thấy cửa sổ của ông chủ vẫn còn sáng nên tôi lảng tránh vài câu, kéo dài cho đến gần 12 giờ.

“
“Sau đó phòng của ông chủ bốc cháy, khi tôi nghe thấy tiếng kính vỡ, tôi vội càng chạy lên lầu thì ngọn lửa đã bùng cháy.”
“Sau đó tôi báo cảnh sát, đó là chuyện xảy ra ngày hôm đó, tôi đã nói hết

rồi, không giấu diếm gì hết.”.

Chương 118: 118: Xem Camera Giám Sát Cùng Nhau

“Vậy theo anh nói thứ tự bốn người đến công ty là: con trai ông chủ, vợ ông chủ, em trai ông chủ và tình nhân ông chủ?”
Cận Hải Dương dùng ngón tay mảnh khảnh chỉ vào trên bàn, nhìn chằm chằm khuôn mặt người đàn ông trung niên, trầm giọng hỏi từng chữ một.
“Theo thứ tự này, nhưng không hoàn toàn đúng.”
“Bởi vì, tôi thật sự không nhìn thấy ông chủ hai vào cửa.

Thường thì tiếng bước chân của anh ta rất đặc trưng, tôi không nhìn cũng biết đó là anh ta, chắc anh ta luôn ở trong công ty.”
Người đàn ông trung niên trầm giọng nói.
“Chu Nghĩa Quân, cũng chính là ông chủ hai anh nói, văn phòng của anh ta ở đâu?”
Cận Hải Dương hỏi, trong đầu nhớ lại bản đồ địa hình hiện trường vụ cháy, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.
“Bên kia lầu bốn, ông chủ ở phía đông, ông chủ hai ở phía tây, hai người bọn họ ở lầu bốn, chính giữa là phòng họp.”
Nhìn thấy trọng tâm dò hỏi không phải là mình, người đàn ông trung niên lập tức tỉnh táo lại.

Bây giờ ông ta chỉ mong sao mình có cơ hội tạo quan hệ, dựa vào đó để được thêm khoan hồng.
Cận Hải Dương gật đầu, giao vụ trộm cho một đồng nghiệp khác, cùng Cao Đại Thượng bước ra khỏi phòng thẩm vấn.
“Đội trưởng, tình hình gần giốngnhư những gì nhân viên bảo vệ đã nói.

Khoảng 10 giờ 40 phút, camera giám sát cho thấy tòa nhà văn phòng của công ty Niên Phong đúng là bị mất điện khoảng 10 phút.”
Cao Đại Thượng cẩn thận lật xem báo cáo do nhân viên kỹ thuật cung cấp, nghiêm mặt nói.
“Theo camera giám sát, con trai của người chết là Chu Tranh vào tòa nhà văn phòng vào khoảng 9 giờ 30 phút tối hôm đó và camera giám sát trên tầng 4 cũng ghi lại cảnh anh ta đi vào văn phòng của người chết, khoảng 20 phút sau, lúc 10 giờ 3 phút, bà Chu, Triệu Duyệt Hồng cũng đã tới.

“
“Lúc 10 giờ 25 phút, Triệu Duyệt Hồng và Chu Tranh rời văn phòng của người chết, đến 10 giờ 32 phút, em trai của người chết là Chu Nghĩa Quân xuất hiện ở hành lang tầng bốn, ông ta bước vào văn phòng của người chết, ở lại khoảng khoảng 7 phút mới rời đi”
“Sự cố mất điện xảy ra lúc 10 giờ 46 phút và kéo dài trong 10 phút.

Chúng tôi không thấy Chu Nghĩa Quân có rời khỏi tòa nhà hay không vì camera giám sát đã dừng vào lúc này”.
“Lúc 11 giờ 6 phút, nhân viên bảo vệ xuất hiện ở hành lang tầng 4.

Anh ta dừng trước cửa nhà người chết rồi bỏ đi không vào trong”.
“Lúc 11 giờ 26 phút, tình nhân của người chết, Trương Mỹ Na, vào phòng của người chết và rời đi lúc 11 giờ 33 phút”.
“Lúc 12 giờ 4 phút, camera giám sát ghi lại văn phòng của người chết đã bốc cháy.”
Nhìn tờ biên bản giám sát trên tay, trên gương mặt tuấn tú của Cận Hải Dương lộ ra vẻ giễu cợt.
“Ngày đó là ngày gì, tại sao lại có nhiều người đổ xô đi tìm Chu Nghĩa Văn, thật là trùng hợp.”
“Đi thôi, chúng ta đi xem băng ghi hình camera giám sát, chuyện này rồi sẽ có manh mối.”
Cao Đại Thượng gật đầu.
“Vậy thì…những người đó thì sao?”
Anh ta đang nói về bốn người nhà họ Chu cãi nhau trong phòng khám nghiệm lúc sáng.
“Hãy hỏi bất cứ điều gì cậu cần hỏi, đừng cho họ thời gian để soạn lời nói dối.”

Cận Hải Dương sờ cằm cười, trên mặt lộ ra vẻ ác độc.
Hai người đến phòng điều tra kỹ thuật, thật trùng hợp, Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành cũng đang ở bên trong, đang chăm chú xem bản sao của băng ghi hình, không để ý có người từ phía sau đi tới.
Người đàn ông vươn tay vỗ nhẹ lên vai cô, ngay lập tức cô rùng mình vì sợ hãi.
Nhìn thấy đó là đội trưởng Cận, giáo sư Thẩm vô cảm quay đi, không thèm để ý đến người đàn ông trẻ con này.
“Nhìn gì mà nhập tâm vậy, em điều tra hiện trường xong liền đến đây xem băng ghi hình à?”

Anh đứng phía sau nhìn cô đang ngồi nhìn chằm chằm vào màn hình, trong lòng không khỏi có chút tò mò.
Vẫn không có phản ứng, có vẻ như giáo sư Thẩm nhất định không để ý tới anh.
Lý Thành tương đối biết nhìn tình hình, thấy bầu không khí đang phát triển theo chiều hướng khác lạ, liền đứng dậy cười nói.
“Chúng tôi đã tìm thấy dấu vết của vụ nổ tại hiện trường, nghe nói công ty có một camera hướng vào cổng công ty nên chúng tôi muốn xem liệu có thể tìm thấy thời điểm vụ nổ và xác định chất nổ là gì hay không.”
Cận Hải Dương gật đầu, nhìn bóng lưng thẳng tắp của cô, nở nụ cười nửa miệng, duỗi chân dài ngồi vào ghế bên cạnh cô.
Mùi tươi mát bọt cạo râu phả vào mặt, lại cảm nhận được nguồn nhiệt đang tới gần, Thẩm Lưu Bạch cử động có chút mất tự nhiên, nhưng lại bị bàn tay của người đàn ông đè xuống.
“Đừng nhúc nhích, chúng ta dừng băng ghi hình ở đây lại.”
Ngón tay mảnh khảnh chỉ vào góc màn hình, Thẩm Lưu Bạch nhìn theo hướng đầu ngón tay, phát hiện bên phải màn hình có hai bóng người.
“Ghi lại thời gian này, camera khác chắc sẽ có thu lại được.

Tôi nhớ phía đông có một cửa thoát hiểm, ở đó cũng có camera.”
Người đàn ông ra lệnh cho cấp dưới phía sau, nhưng tay kia vẫn đặt trên mu bàn tay của cô, điều này khiến cho bọn họ càng gần gũi hơn.
Ngay sau đó, đoạn băng ghi hình mà Cận Hải Dương muốn được truy xuất, quả nhiên tìm thấy camera mà anh nói.
Bấm vào băng ghi hình, quả nhiên hình ảnh rõ hơn nhiều.
Người đàn ông nghiêng người về phía trước, cẩn thận quan sát hình ảnh

trong băng ghi hình, không ngừng di chuyển con chuột trong khi để bàn tay trên mu bàn tay cô, dường như anh đã quên rằng tay cô vẫn đang đặt trên đó.

Rất nhanh sau đó hình ảnh hai người đã được nhìn thấy rõ ràng.
“Là Triệu Duyệt Hồng và con trai Chu Tranh của bà ấy.”
Anh trầm giọng, nhìn chằm chằm vào màn hình, như thể toàn bộ sự chú ý của anh đều dồn hết vào màn hình máy tính nhỏ này vậy.

Sắc mặt Thẩm Lưu Bạch đỏ bừng, cô đành bỏ cuộc sau khi cố gắng rút tay không thành công.
Lúc này, cô không dám nhìn xung quanh, vì sợ mình và sự khác biệt của anh sẽ bị người khác phát hiện.
“Ở đây…”
Cận Hải Dương hơi nhướng mày, khuôn mặt tuấn tú lộ ra một tia thích ý.
Anh dường như đã nhìn ra điều gì đó thú vị, nắm tay Thẩm Lưu Bạch gõ chuột liên tục, xử lý từng khung hình cho đến khi nhìn rõ hình dáng.
Trung tâm bức ảnh là bà Chu Triệu Duyệt Hồng, còn Cận Hải Dương lại tập trung vào chiếc túi da mà bà ta đang mang, tuy không rõ màu sắc nhưng chiếc túi trông phồng lên, một số chỗ rõ ràng là bị biến dạng.
“Trong túi này đựng cái gì?”
Cận Hải Dương sờ cằm, liếc mắt nhìn lại Bùi Diệu.
“Có đoạn băng ghi hình Triệu Duyệt Hồng khi vào không, mở so sánh đi.”
Bùi Diệu đúng là một chuyên gia máy tính, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, đặt máy tính trước mặt Cận Hải Dương.
“Khi đi vào chiếc túi rất xẹp, khi đi ra chắc đã đựng gì trong đó…”
“Điều đó có nghĩa là thứ này nên ở trong văn phòng của người chết?”
Người đàn ông nhìn chằm chằm vào hai chiếc túi da có hình dạng hoàn toàn khác nhau trên màn hình, ánh mắt sâu thẳm đến lạ thường, ngón tay vô thức gõ lên bàn, như thể đang suy đoán mọi khả năng.
“Nó có thể là gì nhỉ?”.

Chương 119: 119: Việc Tư Hay Việc Công

Trong khi đang suy nghĩ, giáo sư Thẩm đã cố thoát khỏi tay anh, lén lút chuyển ghế sang một bên.
Nếu tất cả băng ghi hình không được sao chép trên máy tính này, chắc hẳn bà ấy đã đổi máy từ sớm.
Cận Hải Dương bắt gặp cô lén lút chà xát tay với nhau, khóe môi hơi nhếch lên một đường vòng cung đẹp mắt, nhưng cũng không có ép buộc cô.
“Sáng sớm hôm đó khi tôi đến nhận thi thể, tôi không thấy bà ấy mang theo chiếc túi da này.

Có vẻ như bà ấy không nói sự thật”.
Người đàn ông sờ cằm, biểu cảm trên mặt có phần khó hiểu.
“Hãy xem thêm camera xem hai mẹ con đã đi đâu sau khi rời khỏi công ty Nông nghiệp Niên Phong và túi của bà ấy có còn ở đó không…”
Cận Hải Dương ở bên cạnh dặn dò công việc, cuối cùng Thẩm Lưu Bạch cũng có cơ hội tìm kiếm manh mối mà mình muốn.
Cô điều chỉnh thời gian của băng ghi hình sang đoạn sau khi cúp điện, khoảng 10 phút sau khi hiện trường được ghi hình, trên màn hình lại có ánh sáng từ khung cửa sổ phòng của người chết.
Đèn sẽ tự động bật.

Thẩm Lưu Bạch lại kéo thanh thời gian, thời gian hiển thị trên màn hình đã đến 11 giờ 59 phút.
Ngay sau đó, một thứ gì đó lao ra ngoài cửa sổ làm vỡ tất cả kính, Thẩm Lưu Bạch nhanh chóng nhấn nút tạm dừng, rê chuột để chụp lại bức ảnh của khoảnh khắc này.
Cô muốn phóng to hình ảnh để tiện quan sát, như Cận Hải Dương đã từng làm trước đây, nhưng cô không thể làm rõ như anh mà biến hình ảnh thành một đống hình ô vuông.

Cô có chút bối rối quay đầu, nhìn về phía Cận Hải Dương.
Vừa quay đầu đã bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm của anh.
Thì ra là anh vẫn luôn nhìn cô, không biết đã bao lâu rồi.
Giáo sư Thẩm nhìn ảnh chụp màn hình của mình, thấy hơi xấu hổ, cô chột dạ nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện trong phòng kỹ thuật không còn ai, chỉ còn hai người họ ở trong văn phòng to như vậy.
“Sao nào? Muốn anh giúp sao?”
Anh nhìn cô cười, thân hình to lớn lười biếng dựa vào ghế, toàn bộ ngôn ngữ cơ thể đều truyền đến không khí ý nói “em cầu xin anh đi”.
Thẩm Lưu Bạch bị bộ dạng của anh làm cho nản lòng, nhưng sau khi xem hình chụp màn hình thảm không nhìn ra được, cuối cùng cũng cúi đầu.
“Đội trưởng Cận, làm ơn giúp tôi chuyện này.”
“Không được.”
Người đàn ông từ chối cô một cách gọn gàng, ngay cả khi cô giận dữ trừng mắt nhìn anh, anh vẫn chưa không nhượng bộ.
“Nếu em gọi anh là đội trưởng Cận, đó là việc công.

Theo thỏa thuận giữa Trung Tâm Pháp Y và phân cục, em muốn anh hợp tác thì cần có công văn và thư giới thiệu.

Giấy tờ của em đâu?”
Anh nhìn đôi má phồng lên như chuột trữ thức ăn của cô, tâm trạng rất vui vẻ, lập tức nói thêm một câu đặc biệt làm người ta khó chịu hơn nữa.
“Đừng tức giận, không phải chúng ta đang làm việc công sao?”
Thẩm Lưu Bạch nhìn chằm chằm một hồi cũng vô ích, biết hôm nay tên này phải chiếm được tiện nghi gì đó mới chịu giúp, đành cam chịu đáp.
“Việc tư thì sao?”
“Ồ.”
Người đàn ông chậm rãi gật đầu, nhưng không nói, chỉ nhìn cô bằng một đôi mắt sáng ngời, như đang chờ phản ứng tiếp theo của cô, hai người nhìn nhau một lúc, cuối cùng Thẩm Lưu Bạch đầu hàng, yếu ớt nói.
“Cận Hải Dương, làm ơn giúp tôi đi.”
“Ồ, để anh nghĩ lại.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch đứng dậy rời đi không nói lời nào, nhưng người đàn ông bên cạnh đã nắm lấy vai anh cô.
“Nóng dữ vậy, nói trở mặt thì trở mặt liền sao.”

Anh cười nói.
“Ta chỉ nói nghĩ lại, không nói không giúp, da mặt mỏng vậy, gọi là anh hay mấy kiểu giống như vậy, hay như trên mạng không được sao.”
Thấy trên mặt cô vẫn còn biểu cảm không tốt, anh liền bỏ cuộc kéo cô ngồi vào ghế, sau đó dùng chuột và bàn phím bắt đầu xử lý hình ảnh.

Anh làm rất nghiêm túc, dáng vẻ tỉ mỉ của anh hoàn toàn khác với khi nãy.
Thẩm Lưu Bạch nhìn chằm chằm màn hình một hồi, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.
Người ta nói rằng đàn ông khi làm việc là hấp dẫn nhất, quả thật rất đúng.
Tuy anh mím môi nghiêm túc làm, không có một nụ cười, cô vẫn cảm thấy hình tượng chuyên tâm và uy nghiêm như vậy hợp với anh hơn, dễ dàng khiến trái tim người ta tan vỡ hơn.
“Sao anh biết làm mấy cái này?”
Cô khó khăn rời khỏi mặt anh, tùy tiện hỏi một câu.
“À, hồi đó anh ở trong quân đội có quen một người bạn chuyên về kỹ thuật máy tính, vì vậy an đã học được khá nhiều từ anh ấy.”
“Được rồi.”
Anh chạm vào nút Enter cuối cùng, hình ảnh phóng to hiện ra rõ ràng trong tầm nhìn của Thẩm Lưu Bạch.
“Đây là cái gì?”
Thẩm Lưu Bạch cẩn thận nhìn chằm chằm vật thể không rõ ở trung tâm bức ảnh, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.
“Tôi không biết…Nó giống như một cây gậy.”
Cận Hải Dương phóng to một chút, nhưng hiệu quả không tốt, camera mà công ty Niên Phong sử dụng không chất lượng lắm, hình ảnh chỉ có thể làm rõ đến đó là cực hạn.
“Lát nữa quay lại xem, căn cứ theo đường bay chúng ta có thể dự đoán được điểm rơi của nó, còn có bảo vệ ở hiện trường nữa…”
Thẩm Lưu Bạch nhìn Cận Hải Dương trước, thấy anh gật đầu khẳng định, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Thành.
Lý Thành còn hơi bất ngờ khi nhìn thấy thông báo cuộc gọi, anh đã thức thời rời khỏi thế giới hai người, không ngờ giáo sư Thẩm lại gọi nhanh như vậy, anh sợ mình đi chậm sẽ thành bóng đèn.
Sau khi kết nối, nghe lời dặn ở đầu dây bên kia, sắc mặt anh lập tức trở nên nghiêm túc.
“Được rồi, tôi hiểu rồi, tôi sẽ đến hiện trường ngay bây giờ.

Ừ, tôi biết bãi cỏ ở phía đông, là một dải cỏ xanh, chỉ mong vật kia không rơi trên đường…”

Đặt điện thoại xuống, Lý Thành lập tức đem theo thùng dụng cụ chạy tới hiện trường vụ án.
Anh tìm kiếm trong khu vực do Thẩm Lưu Bạch suy đoán và tìm thấy vật đó trong một cái hố gần nắp cống ngầm.
Đây là một tấm kim loại mỏng, do tác động của vụ nổ nên nó đã bị biến dạng hoàn toàn, không còn thấy hình dạng ban đầu nữa.
Thẩm Lưu Bạch dùng nhíp nhìn một lúc lâu cũng không nhìn ra được là vật gì nên vội vàng cất vật phẩm trở lại túi chứng cứ, trên mặt có vẻ nghiêm trọng.
“Có thể là một linh kiện của máy tính?”
Lý Thành đột nhiên có ý tưởng, phát hiện ra một khả năng.
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch đột nhiên cảm thấy rất có lý, trong máy tính có rất nhiều linh kiện, phần lớn linh kiện được làm từ kim loại, có lẽ đây là một trong số đó.
“Nếu muốn kiểm tra máy tính, chỉ cần kiểm tra tất cả các thiết bị điện tử trong phòng.

Vụ cháy lớn như vậy, không biết dữ liệu trong ở cứng có thể khôi phục lại được không.”
Cô dừng lại, hiếm khi đưa ra một suy đoán mà hoàn toàn không có bằng chứng chứng minh.
“Trễ vậy rồi người chết còn làm việc, có lẽ trong máy tính có manh mối quan trọng nào đó.

Hung thủ chọn hôm đó để ra tay, có thể là bởi vì nguyên nhân này…”.

Chương 120: 120: Đứa Con Nói Dối

Trong phòng thẩm vấn, Chu Tranh lúng túng ngồi trên ghế, hai tay đan chặt vào nhau, dường như rất căng thẳng cứ siết chặt các ngón tay của mình.
Ghế của phân cục Tân Hải chuẩn bị cho nhân chứng rất thoải mái, trên bàn có một cốc nước ấm đặt trước mặt, đáng tiếc là người thanh niên gầy gò này hoàn toàn không cảm nhận được sự tử tế này, cậu ta giống như một con thú nhỏ bị mắc kẹt trong một cái lồng.
Đây là những gì Cận Hải Dương nhìn thấy khi anh ấy bước vào.
Anh yên lặng gõ bàn làm Chu Tranh ngẩng đầu, sau đó chậm rãi hỏi câu đầu tiên.
“Cậu tên là Chu Tranh sao? Cậu bao nhiêu tuổi? Cậu có quan hệ gì với Chu Nghĩa Văn đã chết?”
“Hai tháng nữa em tròn 20 tuổi, Chu Nghĩa Văn…là ba của em…”
Vừa nhìn Cận Hải Dương, Chu Tranh kinh hãi cúi đầu.
Tay cậu ta vẫn quấn băng, dưới sự siết chặt liên tục của anh, dường như có máu chảy ra.
Dường như không biết đau, vẫn cố chấp lặp lại động tác đó, cắn chặt răng nhìn xuống đất rồi nhìn Bùi Diệu bên cạnh.
Vết thương chưa kịp lành đã bị xé ra, đau lắm đó!
Đứa trẻ này có bị bệnh tâm thần gì không?
Không chỉ có anh ta nghĩ như vậy, trong lòng Cận Hải Dương cũng có cùng suy đoán.
Anh gõ bàn lần nữa để thu hút sự chú ý của đối phương, rồi bình tĩnh hỏi.
“Sao tay cậu lại bị thương?”
Những lời này vừa nói ra, thân thể gầy yếu của Chu Tranh lập tức đông cứng lại.

Sắc mặt cậu ta đột nhiên có chút kỳ quái, vừa muốn khóc vừa tràn đầy tức giận, thật lâu mới lắp bắp kinh hãi.

“Em…em…khi em gọt táo…không…không…không cẩn thận cắt trúng tay.”
“Ồ.”
Cận Hải Dương gật đầu, dường như chỉ tiện miệng hỏi.
Anh dừng lại, rồi tiếp tục.
“Cậu bị thương khi nào? Có vẻ nghiêm trọng.

Cậu đã đến bệnh viện chưa?”
Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn này, tâm trạng của Chu Tranh đã ổn định một cách thần kỳ.
Cậu ta không còn tỏ ra lo lắng và hoảng sợ như trước nữa, lời nói của cậu ta rõ ràng hơn.
“Hôm qua em bị thương, cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng vì lúc đó máu chảy ra rất nhiều nên em chỉ đơn giản quấn băng gạc ở nhà.”
Cậu ta suy nghĩ một lúc, sau đó bổ sung thêm một câu.
“Tương lai em muốn làm bác sĩ, nên rảnh rỗi sẽ đọc sách y.”
Đội trưởng Cận “ừm” một tiếng, chấp nhận lý do này.
Anh không định quanh quẩn vấn đề này, thay vào đó anh bắt đầu hỏi về tung tích của Chu Tranh vào ngày xảy ra vụ án.
“Em học lại một năm, bởi vì dự định đi nước ngoài, nên trong khoảng thời gian này ở trường học chuẩn bị bài, đã lâu rồi không có về nhà.”
“Hôm đó em đang ở ký túc xá, mẹ em gọi điện nói rằng có thể ba mẹ sẽ ly hôn, hỏi em muốn sống với mẹ không.”
“Em không biết quan hệ của họ đã trở nên tồi tệ nên lúc đó em rất sốc.

Khi đó em không thể hiểu được, em đã gọi cho ba và nói với ông ấy là em muốn nói chuyện với ông ấy.”
“Ba em đồng ý, ông ấy nói ông ấy đang ở công ty, ông ấy nói em đến công ty lên lầu 4 tìm ông ấy.

Lúc em đến, ông ấy đang xem hồ sơ, em nói qua với ông ấy về đơn xin nhập học của em rồi bắt đầu nói đến chuyện ly hôn.”
“Em mới biết mình đã có một đứa em trai chưa ra đời, ba em có vợ bé bên ngoài, còn mẹ em thì có tình nhân, cho nên họ để em ở trong trường và ra nước ngoài chỉ để thoát khỏi em?”
“Em cãi nhau một trận với ba, sau đó mẹ em cũng đến.

Ba mẹ em nói nói vài câu về công ty rồi kéo em ra ngoài.

Bà ấy nói còn có hẹn nên em đã về nhà.”
“Ba mẹ cậu cãi nhau vài câu sao?”
Cận Hải Dương hỏi đầy ẩn ý.
Anh cứ nhìn chằm chằm biểu cảm trên mặt Chu Tranh, anh chắc chắn đã thấy trong mắt cậu ta hiện lên một tia hoảng sợ, tuy rằng cảm xúc của đứa nhỏ này đã được khống chế rất tốt, nhưng rốt cuộc cậu ấy vẫn lãnh đạm, chút thủ đoạn này dám giở ra trước mặt lão đạo, anh ấy nhìn còn ít sao.
“Đúng.”
Chu Tranh gật đầu, có chút sợ hãi nhìn vào mắt cảnh sát đối diện, cậu luôn cảm thấy ánh mắt sắc bén có thể soi rõ mục đích trong lòng mình, cậu không thể che giấu bất kỳ bí mật nào.
Cận Hải Dương gật đầu.
“Cậu và mẹ cậu…cậu nói rằng hai người đường ai nấy đi, đó là lúc nào? Hai người tách ra ở đâu?”
Chu Tranh do dự một chút, sau đó ngập ngừng nói.
“Em không thể nhớ là mấy giờ, mẹ em để em trước cửa nhà.”
“Cậu có nhớ chiếc túi mà mẹ cậu mang vào đêm đó không?”
Nghe anh hỏi câu này, người thanh niên lại cứng người một lúc, rồi lắc đầu rất kiên quyết.
“Em không để ý, mẹ em có rất nhiều túi xách, hằng năm bà ấy đều đến Paris mua sắm, em không biết về đồ của phụ nữ.”
“Vậy tay cậu bị thương khi nào?”
Cận Hải Dương đột nhiên hỏi lại vết thương, làm cho Chu Tranh nhất thời trở nên căng thẳng.
Câu trả lời gần như theo bản năng của cạu ta là trường học, nhưng ngay khi nói, cậu chợt nhớ rằng khi nãy cậu đã nói cậu tự tay băng bó vết thương ở nhà.
Bị thương ở trường học, sau đó đem vết thương đến công ty của ba rồi về nhà băng bó, loại hành vi kỳ quái này rất vô nghĩa.
“Em…Em sai rồi, bị thương ở nhà…”
Cậu ta bối rối sửa lại.
Nhưng chưa kịp nói xong Cận Hải Dương đã trực tiếp cắt ngang lời biện hộ của cậu ta.

“Bị thương ở nhà sao? Không đúng.”
“Hôm qua cậu về nhà đã trễ lắm rồi, nửa đêm còn gọt táo ăn sao?”
“Em thích như vậy!”
Chu Tranh hét lớn.
“Luật nào nói sau mười hai giờ đêm không được ăn táo? Em muốn làm vậy anh quản được sao?”
“À.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Những ngón tay mảnh khảnh của anh gõ trên mặt bàn, vẻ bất ngờ lộ ra trên khuôn mặt điển trai của anh.
“Vậy là…cậu về đến nhà đã hơn 12 giờ đêm sao.”
Nhìn thấy người thanh niên tái mặt ngay lập tức, anh ẩn ý nói.
“Camera giám sát cho thấy khoảng 10 giờ, cậu và mẹ cậu rời đi.”
“Tôi nhớ nhà cậu cách công ty Niên Phong không xa, bình thường lái xe liên tục chỉ mất khoảng nửa tiếng, nửa đêm trên đường không có nhiều người, sao lái xe lại mất đến hai tiếng?”
“Cứ cho một tiếng cậu mới về, vậy cũng không giống cậu đi về nhà liền…”
Vừa nói, anh vừa đi đến trước mặt Chu Tranh, hơi cúi xuống, nhìn chằm chằm vào người thanh niên vốn đang bối rối với đôi mắt lạnh lùng và sắc bén, cậu ấy lại áp lực cúi thấp đầu.
“Vậy nói cho tôi biết, cậu nói dối chỗ nào?”.

Chương 121: 121: Người Vợ Nói Dối

Nghe anh hỏi như vậy, Chu Tranh lập tức rối loạn.
Hai tay cậu ta lo lắng vặn vào nhau, mắt cậu ta đảo nhanh, hoàn toàn không còn tiêu điểm.
Miệng cậu ta mở ra đóng lại nhiều lần mà không phát ra âm thanh, cuối cùng anh chỉ cúi đầu xuống, không nói nữa.
Cận Hải Dương bình tĩnh theo dõi màn biểu diễn của cậu ta, không ép buộc mà từ từ mở nắp chai nước đặt trước mặt cậu ta.
“Đừng gấp, từ từ suy nghĩ, tôi sẽ chờ cậu cho tôi một câu trả lời thỏa đáng đầy đủ.”
Đúng lúc này, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị gõ ba cái, Thẩm Lưu Bạch mặc đồng phục đi vào.
Cô đưa bản báo cáo cho Cận Hải Dương, sau đó dừng lại trước mặt Chu Tranh, ánh mắt dán chặt vào cánh tay đang được băng bó chặt chẽ của cậu.
“Anh bị thương ở hiện trường vụ án, do mảnh vỡ của cốc sứ làm trầy xước, trong khoảng thời gian từ 9 giờ 30 phút đến 10 giờ tối ngày xảy ra vụ án đúng không?”
Cậu thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt trợn to đầy kinh hãi, thậm chí mất tự chủ muốn đứng lên, nhưng vừa bật dậy liền bị Cận Hải Dương đ è xuống, gương mặt thanh tú không còn chút máu.
“Xem ra là như vậy.”
Anh cười nói.
“Không…không! Không phải như vậy! Tay của em ở nhà…”
Cậu chưa kịp nói xong thì nữ pháp y vô cảm cắt ngang lời cậu.
“Không thể nào.”
Cô đưa tay đặt một bản báo cáo trước mặt cậu, chỉ vào phần kết luận của dòng cuối cùng trên báo cáo rồi nhẹ nhàng nói.
“Chúng tôi tìm thấy một mảnh sứ vỡ tại hiện trường vụ án với một số vết máu trên đó.

Sau khi giám định và so sánh DNA, chúng tôi phát hiện ra vết máu trên mảnh sứ đến từ hai người, trong đó một người là người đã chết, còn người kia có quan hệ trực tiếp với người chết, qua giám định quan hệ huyết thống là quan hệ cha con.

“
Cô dừng lại, hoàn toàn không để ý đến thiếu niên đang sa sút tinh thần, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp lại bình tĩnh như đang tường thuật lại một chuyện đơn giản.
“Cho đến nay, chúng tôi điều tra được người chết chỉ có một đứa con.

Đứa nhỏ của Trương Mỹ Na không được tính bởi vì nó chưa được sinh ra và anh đã xuất hiện trong văn phòng của người chết vào đêm xảy ra án.”
“Để chắc chắn hơn, chúng tôi dựa vào vết máu để suy đoán thời gian thì ước chừng vết máu này xuất hiện vào đêm xảy ra vụ án.

Vậy chỉ có thể là anh, đúng không, có thể để cho tôi lấy mẫu xét nghiệm DNA của anh không?”
Hiếm khi nghe thấy Thẩm Lưu Bạch nói một câu dài như vậy, Bùi Diệu ngồi bên cạnh cũng lóa mắt nhìn chằm chằm.
Trong ấn tượng của anh, giáo sư Thẩm không bao giờ nói những câu dài dòng, cũng không bao giờ nói những chuyện không liên quan đến kết quả giám định.
Hôm nay, còn học được cách trêu chọc người bị thẩm vấn, chưa từng xảy ra chuyện lạ như vậy!
Bùi Diệu lén lút liếc nhìn đội trưởng của mình, càng ngày càng chắc chắn giáo sư Thẩm là gần mực thì đen, nhiễm giọng điệu Cận Hải Dương.
“Không cần kiểm tra, là máu của em…”
Chu Tranh chán nản nói.
“Hôm trước em có đánh nhau với ba.

Ông ấy tức quá nên dùng cốc đánh em.

Cái cốc đập vào tường vỡ nát, làm xước tay em”.
“Ba em thấy tay em chảy nhiều máu nên hối hận, lấy bộ y tế băng bó giúp

em, sau đó ông ấy tự tay nhặt những mảnh cốc vỡ nên làm trầy tay mình.”
“Em đã nói dối, xin lỗi, em rất sợ, em sợ mọi người nghi ngờ em…”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Được rồi, tuy rằng anh đã thừa nhận, nhưng theo quy trình làm việc chúng tôi vẫn phải xin thu thập DNA của anh, anh có đồng ý không?”
Chu Tranh vô lực, cuối cùng vẫn gật đầu.
Thẩm Lưu Bạch hoàn thành các thủ tục liên quan, sau khi gật đầu với Cận Hải Dương và Bùi Diệu, liền xoay người rời khỏi phòng thẩm vấn.
Cận Hải Dương nhìn bóng lưng cô khuất dần vào ô cửa, hồi lâu mới đưa ánh mắt trở lại với nụ cười, sờ cằm nhìn nam thanh niên đã bình tĩnh trở lại.

Không biết có phải vì đã nói thật hay không mà bây giờ Chu Tranh đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, hai tay đan vào nhau đặt lên đùi, cũng không còn căng thẳng vặn vẹo ngón tay nữa.
Cận Hải Dương kéo ghế ngồi đối diện, chân thành nói.
“Thật ra, tôi vốn không nghi ngờ cậu.”
“Nhưng sau khi nghe lời khai của cậu tôi mới nghĩ cậu có vấn đề.”
“Cậu không có mặt vào lúc chúng tôi thông báo phải cưỡng chế khám nghiệm tử thi, tôi nhớ đồng nghiệp của chúng tôi đã liên hệ trực tiếp với cậu, nếu đúng vậy thì cậu không thể biết được nguyên nhân tử vong của ba mình.”
Anh dừng lại, nhìn thấy Chu Tranh sắc mặt đột nhiên tái nhợt, anh liền biết suy luận của mình là đúng.
“Hỏa hoạn, chết trong trận cháy là nguyên nhân tử vong bình thường, vì sao cậu sợ chúng tôi nghi ngờ cậu, hoặc là cậu biết lý do ba cậu chết nên theo bản năng muốn che giấu vết thương?”
“Cậu đã thấy gì? Hoặc cậu có thể cho tôi biết mẹ cậu đã lấy gì từ văn phòng ba cậu, tại sao bà ấy lại đi ra với chiếc túi căng phồng như vậy?”
Buổi thẩm vấn không thể tiếp tục được.
Từ khi Cận Hải Dương xuyên qua lớp cửa sổ giấy đó, Chu Tranh đã ngừng nói, cố gắng im lặng trước sự thẩm vấn của cảnh sát.
Thấy hôm nay sẽ không có gì đột phá, đội trưởng Cận dứt khoát thả người, không nói gì khác ngoài việc dặn dò cậu ta không được thông đồng khớp lời khai để tránh bị điều tra, cũng không được nói gì ra ngoài.
Nhìn Chu Tranh chạy thục mạng ra khỏi cục cảnh sát, Bùi Diệu kinh ngạc nhìn đội trưởng của mình.
“Cứ để cậu ta đi như vậy sao?”

“Cứ để như vậy, chúng ta đâu thể làm gì khác? Cậu ta không phải là nghi phạm, chúng ta không có bất kỳ bằng chứng nào, không thả người còn có thể làm gì?”
Cận Hải Dương thản nhiên nói.
“Nhưng cậu ta có vấn đề.

Chắc cậu ta đã làm gì đó hoặc nhìn thấy điều gì đó!”
Bùi Diệu quả quyết nói, sau đó đột nhiên được thông não.
“Có thể cậu ta đã đập đầu ba mình bằng một chiếc cốc rồi phóng hỏa để che đậy tội ác của mình…”
Anh ta càng nói càng hăng hái, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt bực mình của đội trưởng mình.

“Cậu không đi viết truyện đúng là lãng phí tài năng, khả năng tưởng tượng tốt vậy mà.”
Anh mỉm cười, vỗ nhẹ vào đầu cấp dưới của mình.
“Đừng lo lắng, tôi đã dặn Vương Dật đi theo tên nhóc kia.

Nếu thật sự cậu ta có vấn đề, chắc chắn lần này sẽ có hành động, cậu ta không thoát được đâu.”
“Chu Tranh này là người đầu tiên xuất hiện trong văn phòng của người chết vào đêm đó.

Nếu cậu ta là hung thủ, trừ phi những người đến sau đều là đồng bọn của cậu ấy, nếu không, không thể không bị phát hiện khi ngọn lửa bắt đầu.”
“Cậu ta và mẹ đương nhiên là kẻ thù với Trương Mỹ Na, chỉ có thể đối đầu, khả năng hợp tác không cao, trừ phi bên Trương Mỹ Na có chuyện đặc biệt, nếu không cậu ta không phải là hung thủ.”
“Vì vậy, bây giờ, chúng ta sẽ nghe xem Trương Mỹ Na nói gì.

Tôi đặc biệt tò mò về sáu bảy phút cô ấy ở đó.”
Anh dừng lại, vẻ mặt có chút khó đoán.
“Một người phụ nữ mang thai nửa đêm không nghỉ ngơi, mà đi nửa vòng Hải Đô để đến công ty của người tình, chỉ ở lại sáu bảy phút trước khi ra ngoài, rốt cuộc cô ấy đang làm gì?”

Chương 122: 122: Bằng Chứng Của Tình Nhân

Trương Mỹ Na là một người phụ nữ thông minh, dường như cô ta đã nhất quyết muốn sinh đứa con này ra nên khi lấy lời khai, cô ấy rất hợp tác, chỉ mong có thể về sớm để nghỉ ngơi.
Vậy là…trước đó cô đã nhận được tin nhắn của người chết?"
Cận Hải Dương nhìn hồ sơ điều tra trong tay, hơi nhướng mày, hứng thú hỏi.
"Đúng, là một tin nhắn."
Câu trả lời của Trương Mỹ Na rất khẳng định, cô nghiêng đầu nhớ lại, sau đó bổ sung thêm ý kiến của mình.
"Thật ra lúc đó tôi đang chuẩn bị ngủ.

Anh ấy bất ngờ đánh thức tôi bằng một cuộc điện thoại.

Khi tôi nhấc máy, anh ấy lại cúp máy, sau đó nhận được tin nhắn bảo tôi đến công ty."
"Cúp máy? Trễ vậy rồi còn ra ngoài, cô không sợ sao?"
Nghe câu hỏi của anh, Trương Mỹ Na do dự một lúc, tay vô thức sờ lên bụng mình, thật lâu sau mới trả lời.
"Tất nhiên là tôi rất sợ, tôi đã gọi lại để hỏi xem anh ấy bảo tôi đến làm gì, nhưng tôi không thể gọi được!"
"Tôi lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đó không ổn, vì vậy tôi đã lái xe đến công ty để xem xét."
"Cô biết địa chỉ công ty Niên Phong sao?"
"Đương nhiên, vì trước đây tôi đã làm việc ở đó, tôi từng là thư ký của Nghĩa Văn."

Ngay khi nói ra lời này, phòng thẩm vấn đột nhiên im lặng.
Trương Mỹ Na cười tự giễu, thay đổi tư thế thoải mái hơn.

“Tôi biết mấy người ở đây đều cười tôi tiểu tam thượng vị, nhưng chắc mọi người không nghĩ đến, một tay thì không thể vỗ ra tiếng.

Nếu như Chu Nghĩa Văn không ra tay trước, tôi cần gì phải ở cùng một ông già ngoài 50 tuổi? Ông ta là người giàu nhất thế giới sao? “
“Nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích, dù sao thì khi tôi đến đó, cửa phòng làm việc của ông ấy đã đóng, tôi có thể nghe thấy tiếng TV và tiếng nước chảy bên trong.

Tôi có gõ cửa, có lẽ anh ấy đang tắm nên không nghe được, sau đó tôi rời đi.”
“Cô không gặp ông ta mà đã đi rồi sao?”
Cận Hải Dương đang ngồi bên bàn, ngón tay mảnh khảnh vô thức gõ lên bàn, hoàn toàn không hiểu hành vi của Trương Mỹ Na.
Một người phụ nữ mang thai chạy đến công ty vào đêm muộn rồi rời đi mà không gặp ai, không hợp lý chút nào.
Chỉ nghe Trương Mỹ Na bình tĩnh gật đầu, nói tiếp.
“Cũng bình thường thôi, bởi vì quan hệ của tôi và Nghĩa Văn không phải như anh nghĩ.”
“Tôi không muốn kết hôn, Nghĩa Văn thì cần một đứa con, vì vậy chúng tôi ở bên nhau thôi.”
“Thành thật mà nói, nếu không có đứa con này, tôi thật sự lười ứng phó với ông già đó, tôi không muốn thấy ông ta trong cảnh lõa th ể.”
Nói rồi, cô cười, liếc nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt tràn đầy thưởng thức.
Cận Hải Dương nhếch miệng cười, cây bút trên tay chỉ vào dòng chữ trên hồ sơ, thờ ơ hỏi.
“Cô nói ông ta chỉ muốn có một đứa con, vậy tại sao cô phải bận tâm đ ến một ông già?”
“Người như cô ở bên ngoài chắc rất được hoan nghênh.”
Trương Mỹ Na lắc đầu, vẻ mặt “Đàn ông mấy người thật ngây thơ”.
“Đương nhiên không chỉ là một người đàn ông, làm ba của con tôi còn có đủ điều kiện để chu cấp cho tôi và con có được cuộc sống thoải mái thì không phải người đàn ông nào cũng làm được.”
“Chu Nghĩa Văn cần một đứa trẻ khỏe mạnh, đúng lúc tôi cũng không muốn phá hủy gia đình của ông ấy, vì vậy chúng tôi mới hợp tác với nhau.”
Cận Hải Dương gật đầu.

“Từ lúc đến cục cảnh sát đã nói hai lần về đứa bé “khỏe mạnh”, có phải Chu Nghĩa Văn không hài lòng về Chu Tranh không?”
Nói đến chuyện này, trên mặt Trương Mỹ Na cũng lộ ra vẻ không chắc.
“Chắc là như vậy, hình như Chu Tranh bị gì đó, nếu không sẽ không đòi sinh thêm một đứa con trai.”
“Nhưng tôi không biết mấy chuyện đó, cho dù hỏi, Chu Nghĩa Văn cũng không nói cho tôi biết, nếu anh có hứng thú thì có thể hỏi hai mẹ con họ.”
Cận Hải Dương cười, nhanh chóng chuyển chủ đề trở lại hiện trường vụ án.
“Cô có chắc khi đến công ty, trong phòng làm việc của người chết có tiếng nước chảy và tiếng TV không?”

“Đúng.”
Trương Mỹ Na gật đầu khẳng định.
“Tiếng nước từ trong phòng tắm phát ra.

Lúc mang thai tôi không muốn đi vào nơi nguy hiểm như vậy, cũng không đi xác nhận.”
“Phòng làm việc của Nghĩa Văn không có TV, vậy chắc là tiếng máy tính.

Thật ra sắp bán công ty rồi, Triệu Duyệt Hồng cũng náo loạn nhiều lần.

Nghĩa Văn thường xuyên làm thêm giờ ở văn phòng và ở lại qua đêm.”
Những việc này không khác gì những cái trước đó cô ấy nói.
Cận Hải Dương gật đầu, thờ ơ hỏi.
“Nói mới nhớ…cô không muốn làm bà Chu vậy tại sao Chu Nghĩa Văn và Triệu Duyệt Hồng lại ly hôn?”
“Vậy phải hỏi Triệu Duyệt Hồng rồi.”
Trương Mỹ Na vô tội nói.
“Giữa tôi và Nghĩa Văn có thỏa thuận, hằng năm anh ấy trả tiền cấp dưỡng cho tôi, tôi đàng hoàng nuôi con, nếu tôi có hành vi không thỏa đáng nào, ông ấy có thể trực tiếp cắt nguồn tài chính của tôi, vì vậy tôi hoàn toàn không có lý do gì để náo loạn.

“
“Tôi nghe nói chuyện ly hôn là do Triệu Duyệt Hồng nói.

Tình hình cụ thể, ha ha, chính là như vậy, nếu tôi nói quá nhiều mọi người

sẽ nghĩ tôi hãm hại bà ấy.”

“Thật ra, trong tất cả mọi người, chỉ có tôi là người có ít động cơ giết Chu Nghĩa Văn nhất.”
“Con tôi còn chưa ra đời, còn phải nhờ vào ông ấy chi tiền sữa bột, giờ ông ấy chết mà không để lại lời nào, trước tiên tôi phải chứng minh đứa trẻ này là con của ông ấy, sau đó sẽ đấu với Triệu Duyệt Hồng giành lại phần của con tôi, tôi còn có âm mưu gì được chứ?”
“Triệu Duyệt Hồng ở bên ngoài náo loạn muốn ly hôn, sức khỏe Chu Tranh không tốt bị ba cậu ấy xem thường, Chu Nghĩa Quân bị anh trai áp chế, ba người họ còn đáng nghi hơn tôi…”
“Tuy rằng tôi là người đi vào cuối cùng, nhưng thật sự không liên quan gì đến tôi.

Nếu không tin, thì điều tra nhật ký tin nhắn của tôi đi, khoảng 10 giờ, xem Chu Nghĩa Văn có nhắn tin cho tôi không!”
Sau khi tiễn Trương Mỹ Na đi, vẻ mặt Cận Hải Dương lập tức trở nên nghiêm nghị.
Người phụ nữ này có lý, cái chết của Chu Nghĩa Văn đối với cô ấy thật sự không tốt, cô ấy không có động cơ để ra tay.
Trước đó, anh luôn có ấn tượng một việc, anh cho rằng Triệu Duyệt Hồng ly hôn với người chết là do Trương Mỹ Na can thiệp, bởi vì khi ở phòng làm việc của Vệ Nguyên, Triệu Duyệt Hồng biểu hiện giống như một bà nội trợ bị tiểu tam chen chân vào gia đình, cố gắng hết sức để giữ phí sinh hoạt cho bản thân và con trai.
Nhưng bây giờ có vẻ như đây là một sự hiểu lầm.
Nếu người ngoại tình là Triệu Duyệt Hồng và Chu Nghĩa Văn dùng lý do này để ly hôn thì Triệu Duyệt Hồng sẽ hoàn toàn mất thế chủ động khi thu lợi nhuận từ việc bán công ty.
Xét cho cùng, quả thật bà Chu là người được hưởng lợi nhiều nhất trong toàn bộ việc này.
Không chỉ giết chồng mà còn gài bẫy tình nhân, có được tất cả tài sản của chồng mà vẫn giữ được gia đình và danh tiếng, đúng là kết thúc đẹp nhất cho bà Chu.
Vậy…là bà ấy sao?

Chương 123: 123: Có Ẩn Tình Khác

Năm đó, bà Chu Triệu Duyệt Hồng đi theo chồng đấu tranh giành thiên hạ, khí thế mạnh mẽ, chưa vào phòng thẩm vấn, Cận Hải Dương đã nghe bà ấy tức giận nói muốn gọi luật sư đến.
“Luật sư Vệ đâu? Tôi muốn gặp luật sư của tôi! Nếu không tôi sẽ không trả lời mấy người!”
Thấy Cận Hải Dương từ cửa đi vào, bà ta giống như gặp kẻ thù giết cha, “Đùng” bật dậy từ trên ghế, chỉ vào đối phương mắng chửi, thiếu điều nhào đến.
Động tác của bà ta rất quá lố, cảnh sát Cận chỉ có thể nhịn cười, phải quay người đi để bình ổn lại cảm xúc.
Chờ khi anh quay lại, vẻ mặt đã không thể nào nghiêm túc hơn.
“Bà Chu, nói đúng ra bà muốn tìm luật sư Vệ cũng phải rời khỏi đây mới tìm được…”
Anh còn chưa nói xong, bà Chu nóng nảy xua tay cắt ngang lời giải thích sau đó.
“Sao lại không thể! Mấy người coi tôi là đồ ngốc sao! Tuy tôi không học luật nhưng cũng xem qua phim truyền hình rồi, khi bị cảnh sát điều tra có thể tìm luật sư trả lời thay, sao tôi lại không thể!”
“Bà cũng biết nói đó là phim truyền hình đó…”
Cận Hải Dương bất đắc dĩ nói.
“Bối cảnh trong phim truyền hình không giống với quốc gia của chúng ta, dựa theo quy định của pháp luật, lúc này, bà không thể mời luật sư vào.”
Bà Chu bị anh nói đỏ mặt lên, âm thầm cắn răng ngồi lại.
Thật ra trong lòng bà rất rõ, nếu cảnh sát đã nói như vậy, thì chắc chắn không trái với quy định pháp luật, họ biết bà có luật sư.
“Mấy người muốn hỏi gì thì hỏi nhanh đi, tôi còn vội về nhà nấu cơm cho con tôi!”
Bà ấy tức giận nói.

Cận Hải Dương quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng thẩm vấn, cầm xem sổ ghi chép của Vương Dật, Cận Hải Dương không thể nhịn cười với mấy câu trả lời kia.
Anh đặt sổ ghi chếp xuống, bảo Vương Dật làm tốt việc ghi chép, sau đó mỉm cười nhìn thái độ thù địch của Triệu Duyệt Hồng .
“Bà Chu, có mấy vấn đề cần bà xác minh một chút, do con trai bà nói thì tôi có chút không hiểu…”
Lần này, vẫn chưa nói xong đã bị cắt ngang.
Triệu Duyệt Hồng kích động đứng lên, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông cao lớn anh tuấn trước mặt, trong mắt dường như muốn bốc hỏa.
“Anh đi tìm Tranh Tranh?”
“Chuyện này không liên quan đến đứa bé như nó! Mấy người dựa vào cái gì mà quấy rầy nó! Nó còn phải chuẩn bị đi thi nữa!”
Cận Hải Dương âm thầm đứng tại chỗ, để Triệu Duyệt Hồng tùy ý lớn giọng mắng chửi người, hoàn toàn không có ý ngăn cản hay khiển trách.
Chờ bà ấy mắng mệt thì tự mình dừng lại.

lúc này cảnh sát Cận tốt bụng mới gật đầu, thong thả nói.
“Bà Chu nói chuyện này không liên quan đến con trai bà, tôi nói không đúng…”
“Chúng tôi lấy băng ghi hình đêm xảy ra vụ án thấy con trai Chu Tranh của bà khoảng 9 giờ rưỡi đi vào phòng làm việc của chồng bà, Chu Nghĩa Văn, sau đó không lâu bà cũng vào, khoảng 10 giờ tối, mẹ con hai người rời đi, tôi nói sai không.”
Nghe anh nói vậy, khuôn mặt bà Chu trở nên ảm đạm hơn.

Nhưng Cận Hải Dương làm như không thấy, tiếp tục chậm rãi hỏi.
“Tối hôm đó, tay con bà bị chồng bà làm bị thương, chắc bà cũng biết.

Bà Chu, tôi muốn hỏi chút, sau khi bà đến phòng chồng ba hai người có tranh chấp gì không?”
Triệu Duyệt Hồng nhìn vào mắt anh, rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt, một lúc lâu sau mới không tình nguyện trả lời.
“Có.”
“Vì sao?”

Triệu Duyệt Hồng quay đầu đi, không nhìn anh, trả lời bằng một giọng rất miễn cưỡng.
“Còn có thể vì chuyện gì? Ông ấy muốn ly hôn với tôi!”
“Tôi vì ông ấy hy sinh nửa đời người, bây giờ hoa tàn ít bướm thì ông ấy tham mới mẻ, muốn bỏ mặc tôi và con, dựa vào cái gì?”
“Ồ.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Hoa tàn ít bướm bị bỏ mặc thì tôi có thể lý giải, nhưng con trai bà là con độc nhất của người chết, sao ông ta lại muốn bỏ mặc?”

Nghe anh nói vậy, mắt Triệu Duyệt Hồng lại trừng to.
Tuy rằng chính bà nói mình hoa tàn ít bướm, nhưng lời này đổi thành người khác nói thì lại nghe không lọt tai!
Đặc biệt, người nói lời này còn là một người đàn ông có sức hấp dẫn.
“Con hồ ly tinh kia câu dẫn ông ấy, mong ông ấy coi trọng cái bụng của nó, hai mẹ con tôi cũng rất mệt mỏi!”
Cận Hải Dương nhìn chằm chằm mắt bà ta, sau đó chậm rãi lắc đầu.
“Không đúng.”
“Bà Chu, nếu tôi nhớ không lầm, năm nay chồng bà đã 55 rồi.”
“Vợ chồng hai người sinh con tương đối trễ, Chu Tranh cũng gần 20, cuối cùng cũng nuôi con trưởng thành.

Nếu không có nguyên nhân đặc biệt, bà cảm thấy chồng bà sẽ đột nhiên bỏ mặc đứa con đã trưởng thành, cố gắng bồi dưỡng đứa con còn ở trong bụng mẹ sao? Chờ con Trương Mỹ Na đến 20 tuổi thì ông ấy bao nhiêu tuổi?”
Anh vừa nói xong, sắc mặt Triệu Duyệt Hồng liền trắng bệch.
Rõ ràng bà ta hoảng loạn hơn rất nhiều, nhưng vẫn ngoan cố không chịu thua.
“Đó là chuyện nhà chúng ta, là chuyện riêng của con tôi, cảnh sát mấy người quản được sao?”
“Mấy người đi điều tra đi, dù sao tôi cũng không nói cho mấy người!”
“À, được.

Bà không nói cũng không sao.

Dù sao tôi cũng không hứng thú với chuyện này.”
Cận Hải Dương không quan tâm nói.

“Xem băng ghi hình ngày xảy ra vụ án, khi bà với con bà rời đi, cái túi bà mang theo to hơn nhiều so với khi bà mang vào, bà đựng cái gì bên trong?”
Nghe anh hỏi việc này, vẻ mặt Triệu Duyệt Hồng liền trở nên hoảng loạn.
Bà cúi đầu theo bản năng, lại cảm thấy hành động này thể hiện sự chột dạ quá rõ ràng, vì thế mạnh mẽ tự trấn định, ngẩng đầu nói.
“Thứ gì chứ? Thì là đồ trang điểm, ví tiền, điện thoại di động, các loại chìa khóa…”
“Đồ của phụ nữ rất nhiều, túi có to một chút thì có sao đâu?”
Bà ta cố ý xuyên tạc và lảng tránh vấn đề chính, Cận Hải Dương rất bình tĩnh nhìn bà ta một cái, trong mắt tràn đầy hứng thú.
Lúc này, cửa phòng thẩm vấn bị gõ.
Người đi vào là Bùi Diệu, anh ta nói gì đó bên tai Cận Hải Dương, sau đó liền thấy khóe môi người đàn ông đang cười gợi lên một đường vòng cung đẹp đẽ lạ thường.
Triệu Duyệt Hồng bỗng sinh ra một dự cảm xấu.
Bà theo bản năng sợ hãi anh chàng cảnh sát cực kỳ đẹp trai này, ánh mắt anh ta vô cùng sắc bén, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể quét hết mọi ngóc ngách trong lòng bà, làm bà không thể che giấu những bí mật đen tối kia.
Bà không biết anh ta biết được bao nhiêu, bà luôn cảm thấy anh ta đoán được nhiều hơn so với bà nghĩ, nụ cười tươi kia là một điềm báo hủy diệt!
Bà cứ mải suy nghĩ, liền nghe giọng nói ôn hòa của người đàn ông vang lên.
“Bà Chu, bà có thể trở về, nếu còn có vấn đề gì, chúng tôi sẽ liên hệ lại với bà, bà phải giữ điện thoại mình luôn mở.”
“Cảm ơn hôm nay bà đã hợp tác, hẹn gặp lại.”

Chương 124: 124: Bằng Chứng Quan Trọng

Khi Cận Hải Dương đến Trung Tâm Pháp Y thì đã qua giờ tan sở.
Tòa nhà vắng tanh, ngoại trừ nhân viên còn công tác và nhân viên bảo vệ túc trực hôm đó thì hầu như không có ai khác.
Anh thoải mái bước tới cửa phòng làm việc của Thẩm Lưu Bạch, vươn tay đẩy cửa ra, không nghĩ tới, khi xảy ra vụ án, việc cô tăng ca là điều đương nhiên.
Hơn nữa, mười lăm phút trước, họ vừa giao một bằng chứng quan trọng đến văn phòng của cô.
Vừa vào cửa liền thấy giáo sư Thẩm đang nghiên cứu một tảng đá vận mệnh.
Tảng đá này vừa mới đào lên khỏi mặt đất, bề mặt đá không bằng phẳng dính đầy bùn đất, hôm qua vừa mới mưa, có thể thấy được đây là thứ vừa mới đào lên khỏi mặt đất.
“Đây có phải là bằng chứng quan trọng mà anh nói không?”
Thẩm Lưu Bạch chỉ vào tảng đá bùn trước mặt không nói nên lời, ngơ ngác nhìn Cận Hải Dương đang đi tới.
Nếu không phải cô quen với phân cục Tân Hải, cô có thể nghi ngờ đây là một trò đùa có chủ ý.
Cận Hải Dương gật đầu đặc biệt hùng hồn, chỉ vào cái tảng đá trên bàn giám định cười nói.
“Vật này có nguồn gốc.”
“Chu Nghĩa Văn là một người rất tin vào phong thủy.

Đồ trang trí trong phòng của ông ấy được sắp xếp theo ngũ hành và bát quái.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ là đều không thể thiếu.”
“Nếu không có gì sai sót thì căn phòng đó còn thiếu một cái gì đó đại diện

cho “Thổ”, còn nhớ chiếc túi đặc biệt mà bà Chu đã mang theo trong băng ghi hình không? Anh nghi ngờ đây là thứ bên trong cái túi đó.”
“Vật này sao?”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch lại nhìn xuống tảng đá trước mặt, vẻ mặt dần trở nên nghiêm trọng.

“Vậy…ý anh là vật này là hung khí giết người sao?”
Nói đến đây đã quá rõ ràng, trong một vụ án giết người, thứ phải biến mất ở hiện trường đương nhiên chỉ có hung khí giết người.
Vì tảng đá này là hung khí dùng để đập vào sau đầu của người chết khiến ông ta mất khả năng hoạt động, nên theo kết luận khám nghiệm tử thi của cô, nó phải đẫm máu và mô não của người chết.
“Nhưng…bẩn quá…e rằng sẽ khó lấy được bằng chứng trên đó.”
Thẩm Lưu Bạch khẽ cau mày,
Dù rất bối rối nhưng ánh mắt cô đầy háo hức muốn thử, trong đầu cô đã bắt đầu lên kế hoạch cho từng bước và phương pháp giám định.
Cận Hải Dương tươi cười, nhìn thoáng qua cũng có thể biết được cô đang nghĩ gì, vô lại nói.
“Khó đến mấy em cũng có cách mà.”
Thẩm Lưu Bạch liếc anh một cái, không nói lời nào, nhưng bước chân của cô đã tự nhiên di chuyển, tựa như đã chuẩn bị xong rồi.
“Khoan.

Đã đến giờ ăn tối rồi, ăn rồi về làm.”
Người đàn ông nắm lấy cổ tay cô, vừa cứng rắn vừa dỗ dành thuyết phục cô ra khỏi phòng thí nghiệm.
Vì công việc, cả hai chỉ đơn giản ăn no rồi quay trở lại phòng thí nghiệm.
“À, đúng rồi, tôi có một phát hiện muốn nói với anh.”
Thẩm Lưu Bạch như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó trong lúc xử lý tảng đá.
“Lý Thành và tôi tìm thấy xác của một số côn trùng tại hiện trường, hơi lạ là chúng toàn là con đực, trong tự nhiên chúng không nên xuất hiện ở cùng một, còn khó hơn là chúng lại có số lượng rất lớn.”
“Giống như một đại hội côn trùng.”
“Em không sợ côn trùng…”
Cận Hải Dương cười, thấy cô bận rộn, trong lòng đột nhiên muốn đùa giỡn.
“Em nhìn xác thôi mà có thể biết chúng là đực hay cái, côn trùng cứ như người ngoài hành tinh, không phải con gái đều sợ chúng sao?”

Thẩm Lưu Bạch liếc mắt nhìn, công việc trước mắt vẫn chưa dừng lại.
“Dĩ nhiên là không.”
Cô dừng lại một lúc, cô đột nhiên hạ thấp giọng .
“Nếu côn trùng là người bạn duy nhất mà anh có thể tự tin nói chuyện, thì anh sẽ không nghĩ như vậy.”
Bầu không khí đột nhiên có chút trầm xuống, Cận Hải Dương nhìn bóng lưng yếu ớt của cô, trong lòng có chút chột dạ.
Anh đoán rằng cuộc sống trước đây của Thẩm Lưu Bạchrất không vui, không ngờ lại buồn đến mức này.
Chỉ có thể giao tiếp với côn trùng, đó là loại môi trường đáng sợ gì thế?
“Đừng nghĩ đến nữa, đã qua hết rồi, sau này em muốn nói chuyện có thể đến tìm anh, em không chán là được.”
Lúc này anh không biết nên nói gì, chỉ có thể an ủi vài câu.
Cũng may Thẩm Lưu Bạch không phải là người kiểu cách, loại cảm xúc tiêu cực này chỉ tồn tại trong chốc lát, liền bị cô dứt khoát xua tan.
“Tôi nghĩ thế này.”
Cô chuyển chủ đề trở lại vụ án.
“Quá nhiều côn trùng đực không thể bỗng nhiên tập trung trong đám cháy, hiện trường còn có rất nhiều phốt pho, tôi nghĩ đây là nguyên nhân của trận cháy này.”

“Không biết anh có bao giờ nghe về phương pháp tiêu diệt côn trùng bằng…Đúng rồi, nó được gọi là phương pháp tiêu diệt bằng Pheromone.

“
“Côn trùng có thể giao tiếp thông qua pheromone, phương pháp này là dựa vào pheromone giới tính của côn trùng.

Đặt bẫy pheromone giới tính trong đất nông nghiệp sẽ thu hút và giết một số lượng lớn côn trùng trưởng thành đực, dẫn đến tiêu diệt quần thể côn trùng trên đất nông nghiệp.

Sự mất cân bằng giữa các con đực và con cái sẽ làm giảm đáng kể số lượng côn trùng trưởng thành ở thế hệ tiếp theo.

“
“Tôi nghi ngờ rằng những con đực này bị thu hút bởi pheromone của con

cái.”
Vừa nói, cô vừa nhanh chóng xử lý tảng đá mà cô đã tiếp nhận, suy nghĩ hai chuyện hoàn toàn không ảnh hưởng đến suy nghĩ sáng suốt của cô.
“Vụ án bắt đầu lúc 0 giờ, kính tại khu vực cháy không rõ vì sao lại bị vỡ vụn.

Theo quỹ đạo của băng ghi hình, Lý Thành đã tìm thấy một mảnh kim loại tại khu vực gần đó.”
“Chúng tôi đã kiểm tra máy tính, nó không thuộc các bộ phận trong đó.

Theo suy luận của tôi, vật thể không xác định này ban đầu được đặt trên bàn, nó nên là một cái lọ có thành phần đặc biệt, nó đã bị nở ra do chịu tác động nhiệt.

“
“Và mảnh kim loại này là một trong những bộ phận của nó.”
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương nhíu mày.
“Ý em là…em đang nghi ngờ có ai đó đã để thuốc diệt côn trùng thu hút côn trùng dính phốt-pho, dùng nó để phóng hỏa?”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

Cô đã xử lý xong tảng đá trong tay, sau khi loại bỏ lớp đất bên ngoài, bên trong lộ ra vẻ nhẵn mịn.
Đó là vật trang trí Tỳ Hưu bằng đá Thọ Sơn, Tỳ Hưu có những vết khuyết và vết nứt rõ ràng trên đó, giống như kết quả do chịu tác động lực mạnh.
“Phát hiện vết máu tại vị trí này, nhưng nó đã bị nhiễm bẩn, còn rất khó lấy mẫu.”
Thẩm Lưu Bạch chỉ vào góc khuyết nói.
“Dựa vào hình dạng của tảng đá và hình dạng của vết thương trên đầu người chết, rất có thể thứ này là công cụ dùng để đánh người chết, xét nghiệm DNA được sẽ tốt hơn.

“
Cô vừa cởi blouse vừa rửa tay.
“Tôi đã thử lấy một số mẫu thử, ngày mai mới có kết quả, hy vọng rằng những suy đoán của chúng ta là chính xác.”
“Một điều nữa, nét chữ trên bức thư tuyệt mệnh tại hiện trường đúng là chữ

của người chết.”
“Tuy nhiên, tôi luôn cảm thấy nội dung hơi lạ.

Nhiều câu rất mơ hồ, muốn lý giải thế nào cũng được.”
“Nó được đặt cách xa khu vực cháy, như sợ chúng tôi không phát hiện được.

Nó giống như một cuốn nhật ký hơn là một bức thư tuyệt mệnh.”

Chương 125: 125: Anh Có Cách Để Xác Minh

Đối với tảng đá này, Cận Hải Dương càng tin tưởng hơn so với Thẩm Lưu Bạch.
“Chính là nó.”
“Lúc tiễn Chu Tranh về, anh có cho người đi theo cậu ấy.

Cậu ấy không về nhà mà đến bãi đất hoang cách nhà không xa đào gì đó, tụi anh tìm được vật này tại chỗ đó.”
“Lúc đó, tảng đá này được chôn dưới hố.

Lẽ ra, vào đêm xảy ra vụ án, Triệu Duyệt Hồng đi ra từ phòng làm việc của Chu Nghĩa Văn thì nó nên nằm trong túi của Triệu Duyệt Hồng.”
Anh mở to hai mắt, đột nhiên thần bí đến gần Thẩm Lưu Bạch, cười nói.
“Nếu không biết phải làm sao, chúng ta cùng đi xác minh, xem anh đoán có đúng không…”
“Xác minh? Xác minh thế nào?”
Giáo sư Thẩm nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu, không hiểu được cách của anh Còn phương pháp nào có thể xác minh chính xác hơn xét nghiệm DNA sao?
Nhưng cô nhìn người đàn ông nở một nụ cười khó hiểu, kéo cô ra khỏi cửa phòng thí nghiệm.
“Đi đâu?”
Đến khi ra khỏi Trung Tâm Pháp Y cô vẫn chưa có câu trả lời cho câu hỏi này.

Người đàn ông có vẻ như nắm chắc được mấu chốt, dù cô hỏi thế nào cũng chỉ cười, nói đến rồi sẽ biết.

Cứ như vậy, xe đã lái đến khu thương mại của Hải Đô, Cận Hải Dương đậu

xe ở bãi đậu xe phía đông quảng trường Tân Hải, kéo Thẩm Lưu Bạch đến phố đi bộ nổi tiếng nhất Hải Đô.
Hai bên đường có các nhãn hàng nổi tiếng của các thương hiệu quốc tế, dù đã tối nhưng con phố này vẫn náo nhiệt, dòng người vô tận trên phố đi bộ, có những cửa hàng xa xỉ, từ cửa hàng đến hàng hóa đều lấp đầy cả con phố.
“Anh đến đây làm gì?”
Lúc này Thẩm Lưu Bạch vẫn chưa nghĩ ra.
“Mua một cái túi.”
Người đàn ông tươi cười, kéo cô vào cửa hàng của một thương hiệu xa xỉ.
“Còn nhớ cái túi da mà Triệu Duyệt Hồng mang theo trong băng ghi hình không?”
“Mua một cái rồi đặt tảng đá vào như bà ta làm.

Nếu hình dạng của viên đá Thọ Sơn giống hệt hình trong camera giám sát, điều đó có nghĩa là tảng đá chúng ta đang tìm được là chính xác.”
Thẩm Lưu Bạch bật cười trước ý tưởng nực cười của anh.
“Cận Hải Dương, anh nghĩ sao vậy…”
Cô chưa kịp nói xong thì người đàn ông đã chỉ vào một chiếc túi mới trong mùa này.
“Nè, anh nghĩ cái màu đen trông khá giống, chúng ta xem cái đó trước.”
Người tư vấn bán hàng đã chú ý đến người đàn ông.
Mặc dù ăn mặc xuề xòa nhưng vẻ ngoài bảnh bao, thêm vào trên cổ tay áo sơ mi lộ ra cái đồng hồ Patek Philippe, anh dễ làm người ta chú ý, thấy anh cười nói muốn xem túi nên cô lập tức cười đi đến.
“Đây là phiên bản giới hạn của chúng tôi trong mùa này.

Trên thế giới chỉ có 400 cái, ở Hải Đô chỉ có 3 cái.

Cửa hàng chúng tôi là cửa hàng hàng đầu nên chỉ còn một cái.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Anh đưa túi cho Thẩm Lưu Bạch.
“Thử đi, anh nhớ bà Chu mang vai trái.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn anh nói không nên lời, tiếc là người đàn ông đã hạ quyết tâm, bàn tay đưa ra trước mặt cô ngoan cố không chịu thu lại, dường như cô không chịu cầm thì sẽ đứng hoài như vậy.
Thẩm Lưu Bạch bất lực, lúc này trong cửa hàng còn có những khách hàng khác, không muốn bị dòm ngó, chỉ cầm qua thử theo yêu cầu của người đàn

ông.
“Cô nghĩ thế nào ạ?”
Nhân viên tư vấn bán hàng mỉm cười hỏi.
Do tình thế ép buộc, Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Ừ, rất tốt.”
“Bạn trai cô quả là có con mắt tinh tường, cái túi này rất thích hợp với một cô gái xinh đẹp và khí chất như cô, đặc biệt làn da của cô rất đẹp, rất hợp với cô.”
Cận Hải Dương gật đầu đắc ý.
“Em thấy sao?”

Thẩm Lưu Bạch bối rối nhìn anh.
Không phải anh muốn mua một cái túi để bỏ tảng đá Thọ Sơn kia vào sao?
“Không thích à? Em thấy cái nào được?”
Cái nào cũng không được.
Thẩm Lưu Bạch không muốn chơi với anh nữa, cô cười với nhân viên tư vấn bán hàng rồi trả lại túi.
Thấy cơ hội bán hàng sắp mất, nhân viên lập tức giới thiệu thêm.
Cô ấy rất có tầm nhìn, những phong cách mà cô ấy giới thiệu đều phù hợp với khí chất của Thẩm Lưu Bạch, cuối cùng cô đành chọn một chiếc túi màu xanh da trời.
“Vậy là không phải anh muốn bỏ tảng đá vô để xác mình mà chỉ muốn mua một cái túi thôi sao.”
Lên xe, Thẩm Lưu Bạch có chút ủ rũ nói.
“Nếu không nói như vậy, em có đồng ý đi cùng anh không?”
“Muốn chi chút tiền mua đồ cho vợ mà cũng phải nghĩ nhiều như vậy, giáo sư Thẩm, em thật là lợi hại.”
Người đàn ông thản nhiên nói trong khi xoay tay lái một cách điêu luyện.
Giáo sư Thẩm ngẩn người một lát, cuối cùng cũng hiểu được ý của anh, trên mặt không khỏi có chút đỏ ửng.
“Vợ anh thì liên quan gì đến tôi…”
Cô thấp giọng lẩm bẩm, không dám nhìn người đàn ông bên cạnh.
Đội trưởng Cận ngoáy lỗ tai, quyết định vừa rồi không nghe thấy gì.
Anh lái xe lên đường cao tốc, chạy thẳng về nhà.
“Nói xong rồi sao, cho em thì em cứ cầm, đừng chơi trò đẩy qua đẩy lại, tối nay anh muốn về sớm để ngủ.”
“Dù sao thì anh nghĩ em cũng không nên như vậy, giả sử cái túi này là hung

khí thì sao, anh thây skisch này của nó còn tốt hơn dùng dao cắt dưa hấu, dao găm hay dao gấp nữa.”
Thẩm Lưu Bạch bị anh chọc giận, tức giận nói.
“Cứ giả đi, miễn anh không thấy đau lòng là được.”
Cô biết giá của thương hiệu này, năm con số chỉ là loại thường, phiên bản giới hạn trong tay cô đã ở mức sáu con số.
“Có gì mà đau lòng, mua cái này để em vui, nếu em không thích vậy nó cũng vô dụng.”
Cận Hải Dương lười biếng nói.

Anh nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, đánh lái chuyển hướng, kỹ năng lái xe của anh có thể so sánh với kỹ năng tán gái của anh.
Thẩm Lưu Bạch trừng mắt nhìn, hai hàng lông mày thanh tú nhướng lên, lộ ra vẻ mỉa mai hiếm thấy.
“Đắt như vậy, anh bỏ được sao?”
“Tôi tưởng anh sẽ nói “gói hết tất cả lại” hay kiểu đại loại như vậy…”
Cận Hải Dương liếc nhìn cô, trong mắt có chút kinh ngạc.
“Trước đây không phải em không thích những thứ đó sao? Anh thấy em không có phản ứng gì.

Nếu em thích, lần sau chúng ta sẽ mua mọi thứ em thích.”
“Anh nói này giáo sư Thẩm, trước đây không phải anh đã nói em bớt coi phim truyền hình não tàn lại rồi sao.

Chúng ta không dễ gì ra ngoài một chuyến, em xem mấy tên tổng tài không cần phải làm gì, suốt ngày cứ quanh quẩn bên nữ chính là đủ rồi, không phải em đang hạ chỉ số thông minh của mình sao?”
Nghe anh nhắc đến sở thích đáng xấu hổ của mình, giáo sư Thẩm tức giận bĩu môi.
“Được, anh cứ khoác lác đi, thật sự cho rằng mình đang đóng phim thần tượng…”
Nghe cô giận dữ phàn nàn, người đàn ông chỉ cười mà không nói gì.
Không hẳn là khoe khoang, chỉ cần cô có chút thích nhất định anh sẽ mua, với số tiền ít ỏi đó anh xem như chọn dự án và đầu tư trong giai đoạn đầu.
Đáng tiếc là mắt nhìn của giáo sư Thẩm quá cao, không để ý đến.

Chương 126: 126: Nghi Ngờ Của Anh

“Vậy…anh nghĩ ai là hung thủ?”
Để làm dịu đi bầu không khí mập mờ trong xe, giáo sư Thẩm khó chịu thay đổi chủ đề.
Cận Hải Dương ẩn ý nhìn cô, âm thầm dung túng cách trốn tránh dứt khoát của cô.
Anh nhìn thẳng vào mắt cô, không để ý đáp.
“Hung thủ sao…Bây giờ xem ra…người khả nghi nhất chính là hai mẹ con kia, nhưng anh luôn cảm thấy người em trai cũng có chút khả nghi.”
Ồ?
Nghe được kết luận của anh, Thẩm Lưu Bạch khẽ cau mày, ngập ngừng nói.
“Vết thương đó lẽ ra không phải do Chu Tranh gây ra.”
“Khi tôi lấy mẫu DNA của cậu ta, tôi đã thấy tay và môi của cậu ấy đều đậm màu xanh tím.

Chu Tranh bị bệnh tim nghiêm trọng, khi cậu ấy quá vui hay quá buồn đều rất nguy hiểm, cậu ấy không có nhiều sức như vậy.”
“Là bà Chu.

Anh thấy mấy móng tay của bà ta bị gãy, rất khả nghi.”
Cận Hải Dương gật đầu, sau đó nói.
“Tôi cũng nghĩ Triệu Duyệt Hồng đáng nghi, nhưng có lẽ bà ấy không phóng hỏa.”
“Anh nói người chết bị đánh bất tỉnh, Chu Tranh không thể giúp được gì, dựa vào một người phụ nữ như Triệu Duyệt Hồng mà muốn kéo người chết từ phòng khách bên ngoài vào bàn làm việc bên trong cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“Nói đến vụ phóng hỏa, nếu thật sự do người làm thì tôi nghĩ người em trai

có khả năng cao hơn.”
Vừa nói, anh vừa khéo léo lái xe vào tiểu khu và đậu xe ngay ngắn ở dưới chung cư.
“Lát qua nhà anh rồi chúng ta cùng thảo luận chi tiết.”
Anh bình tĩnh nói.
Nếu là người khác, Thẩm Lưu Bạch sẽ xoay người rời đi, nhanh chóng từ chối lời mời mập mờ này.
Nhưng là người đàn ông trước mặt, cô hơi do dự trước khi đồng ý.
Họ đã từng qua đêm với nhau trong một khách sạn, tuy hôm đó Cận Hải Dương rất tốt, đã tạo được niềm tin của cô đối với anh.
Hơn nữa vụ án này lần này có chút rối loạn, cô cảm thấy cần trao đổi chi tiết với anh là cần thiết.
Khi cô đến, nhà của anh có chút thay đổi.
Tủ lạnh ban đầu chỉ chứa đầy bia và nước lọc, bây giờ lại chứa đầy sữa của các nhãn hiệu và bao bì khác nhau.
“Anh không biết em thích loại nào nên mỗi thứ anh mua một ít.”
Người đàn ông lấy một hộp đổ vào cốc cho vào lò vi sóng, sau đó đưa cho Thẩm Lưu Bạch.
“Uống một chút cho ấm bụng trước.”
Anh tự mình cầm lấy một chai nước, uống một ngụm lớn, sau đó duỗi chân ngồi xuống ghế sô pha đối diện với Thẩm Lưu Bạch.
“Anh đồng ý với suy đoán của em về nguyên nhân của vụ cháy, vì vậy bây giờ có một câu hỏi.

Vụ cháy xảy ra sau nửa đêm, bốn người đều đã rời đi, vậy hung thủ đã phóng hỏa như thế nào?”
“Nếu dùng pheromone để k1ch thích côn trùng phủ bột phốt pho bay đến nguồn lửa thì đây là suy luận hợp lý, nhưng vấn đề là côn trùng là yếu tố không kiểm soát được, làm sao hung thủ để côn trùng bay đến nguồn lửa sau 0 giờ?”
“Câu hỏi thứ ba.

Vào đêm xảy ra vụ án, tòa nhà văn phòng của công ty Niên Phong bị mất điện khoảng 10 phút, khoảng thời gian này đủ dài để nhiều thiết bị tự động tắt, chẳng hạn như máy tính.”
“Trong lời khai của Trương Mỹ Na, khi cô ấy đến văn phòng của người chết sau mười một giờ, cô nghe thấy tiếng nước và tiếng phim truyền hình.

Tiếng nước có thể do vòi hoa sen của máy nước nóng, nhưng máy tính phải có người mở mới được, nếu lúc đó người chết đã bất tỉnh vậy ai là người mở máy tính của ông ta?”
“Vậy anh nghi ngờ Chu Nghĩa Quân sao?”
Thẩm Lưu Bạch nhìn Cận Hải Dương, vừa chạm vào mắt nhau, cô đã tìm được đáp án trong mắt anh.
“Đúng vậy, lúc đó mẹ con Triệu Duyệt Hồng đang trên đường đi chôn hung khí giết người.

Chúng ta đã truy xuất băng ghi hình trên đường.

Lúc này, bọn họ có chứng cứ ngoại phạm.”

“Vậy chỉ còn Trương Mỹ Na và Chu Nghĩa Quân.”
“Đối với Trương Mỹ Na, cái chết của Chu Nghĩa Văn vào lúc này không có lợi gì với cô ta hết.

Bất kể việc cô ấy nói mình không chen chân vào gia đình người ta là thật hay không thì việc cô ấy đang mang thai là sự thật và Chu Nghĩa Văn lại sẵn sàng chu cấp để nuôi đứa bé.

“
“Bây giờ Chu Nghĩa Văn đã chết, Trương Mỹ Na có lẽ phải một mình gánh chịu chi phí và trách nhiệm nuôi đứa bé, Triệu Duyệt Hồng hiển nhiên sẽ không dễ dàng giao tài sản cho cô ấy, cái chết của Chu Nghĩa Văn đối với cô ấy chỉ có hại mà không có lợi.”
“Vì vậy, nếu mọi khả năng đều bị loại trừ, thì khả năng còn lại là đáng nghi nhất.”
Nói đến đây Cận Hải Dương chợt nở nụ cười, như vừa nghĩ ra một chuyện vô cùng thú vị.
“Anh điều tra quan hệ gia đình của hai anh em Chu Nghĩa Quân và Chu Nghĩa Văn, đã tìm được một ít manh mối.”
“Thứ nhất, quan hệ giữa hai anh em Chu Nghĩa Văn và Chu Nghĩa Quân có một số vấn đề.”
“Đúng là cả hai cùng nhau khởi nghiệp nhưng sau khi công ty Niên Phong phát triển, hai người họ đang ở thế như nước với lửa.”

“Chu Nghĩa Quân phụ trách mảng công nghệ của công ty, một số kế hoạch phát triển sản phẩm của ông ta đã bị Chu Nghĩa Văn từ chối.

Một trong số đó là thứ mà em gọi là thuốc trừ sâu pheromone.”
“Chu Nghĩa Văn định bán công ty, Chu Nghĩa Quân luôn không đồng ý, nhân viên của công ty nhiều lần nhìn thấy hai ông chủ tranh cãi trên lầu bốn, thậm chí còn động tay động chân, hai người rất ít khi nói chuyện với nhau.”
“Thứ hai, Chu Nghĩa Văn và Chu Nghĩa Quân đều mua cho bản thân một bảo hiểm tai nạn với giá trị lớn, người thụ hưởng bảo hiểm được thống nhất là mẹ của bọn họ.”
“Sau khi Chu Nghĩa Văn qua đời, công ty bảo hiểm sẽ trả cho mẹ ông ấy 50 triệu, số tiền này đủ để Chu Nghĩa Quân hoàn thành kế hoạch nghiên cứu phát triển sản phẩm và đưa sản phẩm ra thị trường.”
“Khi ông ta bước vào, người chết đã hôn mê, nếu ông ta bỏ mặc nạn nhân thì có lẽ nạn nhân cũng không thể sống được.

Vậy thì chắc chắn ông ta đã làm giả thành một vụ tai nạn hỏa hoạn, chính là muốn lấy tiền bảo hiểm.”
“Hơn nữa, trong bốn người đến vào đêm đó, chỉ có khi Chu Nghĩa Quân đi vào là không bị camera giám sát ghi lại.

Trong 10 phút cúp điện, Chu Nghĩa Quân đi đâu, làm gì, có rời khỏi công ty Niên Phong hay không thì không ai biết.

“
Nói đến đây, Thẩm Lưu Bạch giơ tay lên, biểu thị cô có điều muốn nói.
“Có sự cố mất điện vào đêm xảy ra vụ án, nhưng sau 10 phút đã có điện lại.

Chúng tôi đã kiểm tra mạch điện vẫn tốt, nên có khả năng ai đó đã cố tình kéo công tắc”.
“Công tắc chính của công ty Niên Phong ở trong phòng điện của ga ra dưới tầng hầm.

Lý Thành lấy dấu vân tay trên công tắc, phát hiện có người cố ý lau đi, chứng tỏ đây là tai nạn do con người tạo ra, còn muốn che giấu danh tính

của mình.”
“Theo tình hình này, đúng là Chu Nghĩa Quân có thời gian gây án nhất, bởi vì nguồn điện đã bị ngắt trước khi camera giám sát quay được ông ta đi vào công ty, có thể ông ấy cố tình ngắt.”
“Nhưng chỉ có 10 phút, sau đó Trương Mỹ Na cũng đã tới văn phòng của người chết.

Chu Nghĩa Quân có chắc là sẽ không bị Trương Mỹ Na phát hiện không? Không sợ có người đột nhiên xông vào sao?”

Chương 127: 127: Bí Mật Là Thời Gian

Câu hỏi này Cận Hải Dương không trả lời được.
Bởi điều khó hiểu nhất của vụ án này là nghi can lớn nhất Chu Nghĩa Quân lại có chứng cứ ngoại phạm.
Trong cuộc thẩm vấn hôm nay, Chu Nghĩa Quân kể rằng sau khi rời công ty, ông ta đến quán trà ở cảng Ba Sĩ cách đó ba dãy phố để ăn nhẹ vào đêm khuya, không hài lòng với người phục vụ vì việc gọi món, tất cả mọi chuyện đều được camera giám sát trong quán quay lại làm bằng chứng.
“Nghe như cố tình tạo bằng chứng ngoại phạm.”
Thẩm Lưu Bạch uống một ngụm sữa, nhẹ nhàng nói.
“Không sai, tôi cũng nghĩ vậy.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Cố ý tranh cãi với người phục vụ, gây ấn tượng với đối phương, ngồi ở vị trí chính diện nơi có camera quan sát rõ ràng, đây là một màn biểu diễn quá mức điển hình, càng cho thấy ông ta có vấn đề.”
“Câu hỏi bây giờ là làm thế nào ông ta điều khiển được lũ côn trùng bay đến bắt lửa từ khoảng cách xa 2 km, làm thế nào ông ta bật máy tính của người chết, còn phát bộ phim truyền hình nữa?”
Hai người im lặng nhìn nhau trong hai phút, cảm thấy có chút nản lòng.
Cuối cùng, Cận Hải Dương là người lên tiếng trước.
“Muộn rồi, đó là tất cả những gì hôm nay anh có thể nghĩ, có lẽ ngày mai anh sẽ có suy nghĩ mới.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, cô đứng dậy, bất giác nhìn thấy đồng hồ treo tường, kim giờ chỉ đúng 11 giờ.
Có điều gì đó chợt lóe lên trong đầu cô, khiến cô đột ngột dừng lại.
“Chuyện gì vậy, đổi ý rồi sao?”
Cận Hải Dương ngẩn người, không khỏi đùa bỡn nói.

“Vậy thì tốt quá, em có biết khi nói câu đó anh đau lòng thế nào không?”

“Tối vậy mà để người phụ nữ mình thích về nhà, nói ra thì Cận Hải Dương anh khỏi lăn lộn nữa.”
“Anh vừa nói gì vậy?”
Thẩm Lưu Bạch chậm rãi xoay người, ngơ ngác nhìn anh, bất ngờ hỏi.
“Nói gì…”
Cận Hải Dương vò đầu bứt tóc, vô tội hỏi.
“Anh chỉ hỏi em rằng em đã thay đổi ý định của mình đúng không?”
“Không…không phải câu này.”
Thấy cô lắc đầu, anh nhịn không được vươn tay xoa tóc cô, cười nói.
“Anh nói em không đi thì thật tốt, anh rất hối hận vì nói để cho em về nhà.”
“Thế nào, tối nay ở nhà anh đi.”
“Không…không phải câu đó, câu tiếp theo là gì?”
Câu tiếp theo…
“Tối vậy mà để người phụ nữ mình thích về…”
Cận thiếu ngượng ngùng nói.
Lời này mà truyền ra ngoài chắc chắn cuộc sống của anh sẽ bị phá hủy.
Rất thích một cô gái, vừa muốn lại không muốn, nóng lòng muốn lấy trái tim mình giao cho người ta.
Kết quả là buổi tối hai người đều ngồi trên ghế sô pha của anh nói chuyện, anh còn khuyên cô ấy nên về nghỉ ngơi sớm, vừa rồi chắc là anh bị lừa đá rồi!
Nếu chuyện này truyền đến Kinh Thành, phần lớn mấy người bạn của anh sẽ cho rằng Cận Hải Dương là bình hoa, nhìn được mà không dùng được, thân thể rỗng tuếch, nghĩ đến đây thấy thật oan uổng.
“Đúng! Chính là cái đó! Chính là cái đó!”
Thẩm Lưu Bạch dường như đột nhiên hiểu ra, trong mắt sáng lên vẻ thích thú, vươn tay nắm ống tay áo của Cận Hải Dương, nói.
“Anh hiểu đúng không!”
Nhìn thấy cô như vậy, lông mày của người đàn ông khẽ cau lại, sau đó nhanh chóng giãn ra.
“Ý em là…”
“Đúng! Đúng là anh đã nghĩ ra, tôi nghĩ chỉ có khả năng đó!”
“Đi thôi, chúng ta đến hiện trường đi, còn kịp, chúng ta xem lại hiện trường vụ cháy!”
Hiếm khi thấy cô hào hứng như vậy, Cận Hải Dương để cô kéo mình ra ngoài cửa.
Vì vết thương trên đầu của người chết nên họ đã bỏ qua một khả năng khác,

nhưng hy vọng không quá muộn.
Chiếc xe lao vút trên đường cao tốc vào nửa đêm, nhanh chóng lái đến toà nhà văn phòng của công ty Niên Phong.
Khi xảy ra sự việc như thế này trong công ty, những nhân viên còn lại đã tạm thời được chuyển sang làm việc ở nơi khác.

Ban đêm vắng tanh, không có ai khác ngoài một cảnh sát canh gác dưới đất.
Cả hai vào tòa nhà, căn phòng xảy ra vụ án ở tầng 4 đã bị khóa, Cận Hải Dương lấy chìa khóa mở cửa, căn phòng tối om vẫn nồng nặc mùi khét.
Đã 11 giờ 46 phút, cả hai lo làm hỏng hiện trường nên đứng ở cửa không đi vào.
Gió đêm thổi vào nhà qua những ô cửa sổ vỡ làm tăng thêm sự lạnh lẽo cho căn phòng hiu quạnh.
Thẩm Lưu Bạch run người, sau đó có một chiếc áo ấm khoác lên vai cô, ngẩng đầu nhìn, liền thấy đường nét mơ hồ của Cận Hải Dương.
“Sợ à? Có muốn đến chỗ anh để anh tiếp thêm can đảm không?”
Người đàn ông mỉm cười hỏi.
Thẩm Lưu Bạch cũng lười trả lời câu hỏi trẻ con của anh, cô đưa tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay.
“Còn năm phút.”
“Thật ra, em không cần canh chính xác như vậy.

Em nghi ngờ thứ này thì chỉ cần mở ra xem thôi.”
Người đàn ông nhìn vào chiếc đồng hồ được đặt ở sau góc tường và nói.
“Không được, tận mắt thấy sẽ an toàn hơn.

Nếu hung thủ sửa đổi bất kỳ chi tiết nào nào đối với chiếc đồng hồ này thì sẽ rất phiền phức.”
Ngay sau đó, kim giờ đã chỉ đến 12 giờ, khi tiếng chuông xuất hiện vào lúc nửa đêm, còn có một con rối rung chuông.
Cái đồng hồ này đúng là có vấn đề, con rối trong hộp không có nhiều không gian, khoảng cách b ắn ra ngoài xa hơn nhiều so với đồng hồ bình thường, chắc là lò xo đã bị thay đổi.
Thẩm Lưu Bạch cầm đèn pin cường độ cao soi vào bên trong, quả nhiên tìm được một ít bột phốt pho và phần còn lại của xác côn trùng, chứng tỏ nơi đây quả thực có rất nhiều côn trùng.
Không có công cụ thu thập chứng cứ, Thẩm Lưu Bạch lấy điện thoại di

động ra chụp vài tấm hình, sau đó cùng Cận Hải Dương cẩn thận lui ra ngoài, khóa cửa lại.
“Ngày mai tôi sẽ cùng Lý Thành tới lấy chứng cứ.”

“Hiện tại vấn đề phóng hoả đã được giải quyết, mấu chốt là chúng ta làm sao chứng minh được Chu Nghĩa Quân là người gây án.”
“Suy cho cùng, nguyên nhân cuối cùng dẫn đến tử vong là do hít phải một lượng lớn khí độc.

Mặc dù Triệu Duyệt Hồng đã đánh ông ta bất tỉnh, nhưng vấn đề là lúc đó Chu Nghĩa Văn vẫn chưa chết, đó chính là điểm rắc rối.

“
Thẩm Lưu Bạch vừa đi vừa nói, trong đầu vẫn nghĩ đến cảnh tượng vừa thấy.
Chứng cứ này là do cô đã bỏ qua, đáng lẽ ra phải kiểm tra từ lần đầu nhưng lại bị bỏ qua vì tư tưởng cứng nhắc của cô, nếu có người cố tình phá hủy hiện trường trong mấy ngày này, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.
“Không được, bây giờ tôi muốn lưu lại chứng cứ, nếu không tôi sẽ lo lắng.”
Cô đột ngột dừng lại và nói với Cận Hải Dương với một ánh mắt cố chấp.
“Anh nhìn đi, nếu Chu Nghĩa Quân có thể tắt công tắc điện mà không bị camera giám sát bắt gặp, nên có thể lẻn vào tòa nhà này để phá đồng hồ, đây là bằng chứng cực kỳ quan trọng.”
“Hôm qua ông ta bận việc vì bị anh lấy lời khai nên không có thời gian làm.

Hôm nay anh thả ông ấy về, có lẽ lát nữa ông ấy sẽ đến đây!”
“Nếu thật sự mất đi bằng chứng này, chỉ riêng những bức ảnh trong điện thoại của tôi cũng không đủ để chứng minh bất cứ điều gì!”

Chương 128: 128: Quá Khứ Của Cô

Thái độ Thẩm Lưu Bạch kiên định, cuối cùng Cận Hải Dương cũng gật đầu đồng ý.
Nếu chỉ có mình anh, anh sẽ không nói lời nào mà ở lại hiện trường canh giữ, nhưng một khi có thêm Thẩm Lưu Bạch, theo bản năng anh lại mềm lòng, không muốn cô vất vả như vậy.
Nhưng đến bây giờ, bọn họ thật sự không có sự lựa chọn nào khác, lực lượng giám sát tại hiện trường có hạn, nếu có người lẻn vào tiêu hủy chứng cứ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.
Thẩm Lưu Bạch gọi điện thoại đến phòng trực giải thích sự tình, đồng nghiệp trực ban liền đồng ý mang dụng cụ đến, hai người quyết định ở lại đây một lát.
“Xin lỗi, vì sơ suất của tôi, tôi đã làm cho anh vất vả rồi.”
Sau một hồi im lặng, Thẩm Lưu Bạch đột nhiên lên tiếng.
Cô đang dựa vào bức tường trong phòng khách, mặc một chiếc áo khoác lớn rõ ràng là không vừa vặn, trông giống như một động vật nhỏ bị mắc kẹt.
Đôi mắt của người đàn ông hơi tối hơn.

Anh phát hiện mình thật sự thích nhìn thấy cảnh tượng như vậy.
Quần áo của anh bao quanh cô, cũng giống như cơ thể anh bao quanh cô, khiến cô nhiễm đầy hơi thở của anh từ đầu đến chân.
Nghĩ đến đây, anh đột nhiên hơi mất tự nhiên, thân thể dường như bị mất khả năng khống chế.
“Không sao đâu, em đã làm rất tốt rồi.”
“Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã nghĩ em là fan trinh thám đến để gây rối, ỷ mình biết chút ít muốn điều tra vụ án, người như vậy cũng có mà.”
Để phân tán tinh lực, anh tự nhiên chuyển đề tài sang hướng khác.
“Mà này…tại sao em lại xuất hiện ở bữa tiệc của Nhậm Húc Đông vậy?”
Vừa nói xong, Cận Hải Dương hơi ngượng ngùng dừng lại, khó khăn nói

nửa câu sau trước ánh mắt tò mò của Thẩm Lưu Bạch.

“Em không biết rằng Nhậm Húc Đông tổ chức bữa tiệc thuần túy vui chơi đó, các cô gái đến đó đều là dân chơi cởi mở…”
Thấy cô vẫn còn đang ngơ ngác, đội trưởng Cận chợt hối hận vì câu mà anh đã hỏi.
Có thể anh đã gợi lên hứng thú của cô, không nói rõ thì không được.
Khẽ cắn răng, anh nói thẳng.
“Chính là quan hệ nam nữ bừa bãi.”
“À.”
Trong màn đêm, anh không thể nhìn rõ vẻ mặt của cô, nhưng đôi mắt thản nhiên, bình tĩnh ấy không lừa được ai.
Trong lòng Cận Hải Dương bỗng nhiên bình tĩnh lại.
“Tôi nhận được một lời mời.”
Chỉ nghe Thẩm Lưu Bạch lạnh lùng nói.
“Lời mời?”
“Ừ.”
“Khi đang làm việc trong văn phòng, tôi nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh, trong đó có một tấm thiệp mời, là thời gian, địa điểm của bữa tiệc của Nhậm Húc Đông, và một dòng thơ cổ.”
“Nguyện ngôn tư tử, bất hà hữu hại.”
“Tiễn biệt sao?”
Cận Hải Dương nhíu mày, không hiểu bài thơ này có liên quan gì đến bữa tiệc kia.
“Ừ, không có liên hệ gì, chỉ là bài thơ này là bài thơ cổ đầu tiên tôi học khi còn bé.”
Cô dừng lại, rồi nhẹ nhàng nói, như thể đã hạ quyết tâm.
“Tôi không đi học cho đến khi tôi đến trường cấp 2 Tây Duyên.

Tôi học với ba mẹ ở viện cho đến khi họ chuyển về Hoa Quốc.”
“Vì vậy, chuyện này…chỉ có ba mẹ tôi biết.

Mẹ tôi mất trong một vụ tai nạn mười năm trước, ba tôi đang trong viện dưỡng lão vì mất nhận thức, vậy nên theo lý thì chuyện này sẽ không có ai biết.”
“Đó có thể là một sự trùng hợp không? “
Cận Hải Dương sờ cằm, trầm giọng hỏi.

Nhưng thấy Thẩm Lưu Bạch im lặng một hồi, rất lâu sau mới nhẹ giọng nói.
“Có thể.

Vì thấy khó hiểu nên tôi đến xem thử, thì ra là một vụ án mạng.”
“Tôi…trưởng thành không giống người khác…khác …rất khác …”

Cô chỉ nói được một nửa, phần sau dần dần biến mất trong màn đêm, anh hiểu cô muốn nói gì, nhưng anh không bận tâm đ ến quá khứ đặc biệt của cô.
Anh chỉ nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch của hiện tại , anh tin mắt nhìn của mình là đúng.
“Khác nhau thì khác nhau, trên đời này làm gì có hai người giống nhau.”
Anh nói nhẹ.
“Anh cũng khác bọn họ.

Mười mấy tuổi anh đã đến sa mạc Tây Bắc làm lính.

Trước khi đi, anh còn ăn chơi ở hộp đêm sang trọng bậc nhất Kinh Thành, không ai giống như anh, hai người chúng ta người tám lạng kẻ nửa cân, trải qua hai giai đoạn cùng cực.”
“Cuối cùng, em trưởng thành làm học bá, anh dựa vào nắm đấm để kiếm cơm, mọi người làm việc cùng nhau.”
Hiếm thấy Thẩm Lưu Bạch có hứng thú nói về quá khứ của mình, Cận Hải Dương đương nhiên không muốn bỏ lỡ cơ hội.
“Lại nói…Viện nghiên cứu của em có vui không?”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Một nơi kinh khủng.”
Cô nói nhẹ.
“Trong đó, mỗi từ anh nghe, những người anh gặp đều rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận anh có thể đánh mất chính mình.”
“Ặc! Nơi đó là nơi nào! Giống như là cái hang thần bí…”
Người đàn ông há miệng cười, dường như nhận xét của cô rất thú vị.
“Nghiên cứu các phản ứng và thay đổi của các hoạt động tâm lý và tinh thần trong não người, đồng thời tìm ra các phương pháp và loại thuốc điều trị các bệnh tâm thần và rối loạn tâm thần.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.

Nghe cô nói vậy, người đàn ông tự dưng nhíu mày.
Anh chợt nhớ tới Đồ Hạo Nhiên, dự án hắn làm cũng giống như lời Thẩm Lưu Bạch nói, hắn cố gắng thuyết phục cô tham gia, chẳng lẽ là vì viện nghiên cứu này.
Mười năm trước, hắn từ Mỹ chuyển về Hoa Quốc, sau đó xảy ra sự việc nghiêm trọng, tập trung nghiên cứu tâm lý học và tâm thần học, viện nghiên cứu kiểu này không có nhiều.

Anh nhớ tới quyển sách tịch thu từ trong tay cô bé, bìa sách cũ kỹ vẽ một bàn tay đang nâng con mắt, một thứ có thể được học sinh truyền từ đời này sang đời khác, xem ra anh nên điều tra một chút về chuyện năm đó.
“Vậy rất tốt.”
Người đàn ông cười nói.
“Có thể chữa trị cho những người đang bị bệnh tật hoành hành là một điều tuyệt vời.

Có gì mà phải sợ”.
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu, dường như đột nhiên mất hứng nói chuyện phiếm, chiếu lệ đưa ra một lý do có vẻ hợp lý.
“Lúc đó tôi còn quá nhỏ, trong viện nghiên cứu có nhiều bệnh nhân, đôi khi họ bình thường, đôi khi phát điên làm cho nhận thức của tôi xảy ra vấn đề.”
Cô chưa nói là bởi vì từ khi 3 tuổi, cô đã kiểm tra IQ, có được chỉ số IQ siêu việt, nên cô phải tham gia vào nhóm đó.

Khi cô còn chưa hiểu chuyện, ba mẹ cô, những người nổi tiếng là trung thành với khoa học, cũng liệt cô vào đối tượng quan sát, dẫn đến từ 3 đến 6 tuổi, nhận thức của cô bị sai lạc.
May mắn thay, lúc đó Vệ Nguyên đã xuất hiện.
Thời gian ít ỏi ở bên cạnh anh ấy khiến cô nhanh chóng hiểu rằng cuộc sống của cô khác với những người khác và cô cũng học được một số cảm nhận chung về thế giới bên ngoài.
Cô bắt đầu có ý thức phân biệt và chống lại những gì được truyền vào đầu mình, cô cẩn thận nhờ Vệ Nguyên kiểm tra đối chiếu, kiên trì thực hiện những thí nghiệm đó.
May mắn thay, cô đã làm được.
Nếu không, sẽ giống như những “đối tượng bị quan sát”, phải ở lại viện mãi mãi, có thể cô sẽ hoàn toàn mất ý thức, hoặc sẽ phát điên đến mức tự hủy

hoại bản thân.

Chương 129: 129: Kẻ Đột Nhập Vào Rạng Sáng

Hai người đều có những suy nghĩ riêng, nhất thời, căn phòng chìm vào im lặng lạ thường.
Cận Hải Dương đang định nói gì đó thì lông mày rậm của anh ta đột nhiên nhăn lại, anh im lặng hướng về phía Thẩm Lưu Bạch đang ngồi đối diện.
Anh rón rén đi tới cửa, như một con báo chui vào bóng tối, hai mắt sáng ngời, anh đã tìm được chỗ tốt nhất để mai phục.
Có tiếng bước chân nhẹ trên hành lang lúc nửa đêm.
Bên kia dường như đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn cố tình giảm tốc độ khi đi tới, nếu không phải chuyện vừa rồi hai người không nói chuyện tiếp thì có lẽ đã không để ý đến âm thanh nhỏ này.
“Có người đến.”
Cận Hải Dương ghé vào tai Thẩm Lưu Bạch nói nhỏ.
Bây giờ họ ở cạnh nhau bên cánh cửa, da thịt chạm vào nhau, hơi thở ấm áp của người đàn ông khiến cô rụt cổ lại.
Người này chắc chắn là cố tình làm vậy!
Thẩm Lưu Bạch khó chịu nhìn anh.
“Có lẽ ai đó từ trung tâm…”
Cô làm theo anh, giữ giọng nói của mình rất nhỏ, cô giơ ngón tay lên và chỉ vào chiếc đồng hồ trên cổ tay của mình.
“Sắp đến giờ rồi…”
“Không, không thể nào.”
Người đàn ông khẽ lắc đầu.
“Nếu thật sự là người đến từ trung tâm, họ nên gọi cho em trước để hỏi địa điểm.”
“Vậy…”
Anh chỉ vào chiếc đồng hồ cách đó không xa.
“Tám phần là hắn…”
Chu Nghĩa Quân?

Thẩm Lưu Bạch trợn to hai mắt.
Lúc này, cô đã bị Cận Hải Dương kéo đến trốn trong phòng, hai người lén lút nhìn ra khe hở trên cửa.
Cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra.
Một bóng đen từ cửa vụt vào, theo sau là ánh đèn pin trong phòng.
Hắn nhìn xung quanh, dường như không thấy điều gì, vì vậy hắn đi thẳng đến đồng hồ, với tay và kéo một cơ chế phía sau nó.
“Không được di chuyển.”
Cái bóng chỉ cảm thấy phía sau ớn lạnh, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một lực rất lớn vật ngã, nặng nề té xuống đất.
Có người mạnh mẽ đè hông của hắn, cố định hắn trên mặt đất, sau đó vặn cánh tay anh và gập nó lại.
“A—“
Dưới cơn đau dữ dội, bóng đen không khỏi hét lên một tiếng, nghe ra là một người đàn ông.
“Đau quá, đau quá, dừng lại đi, tôi đầu hàng! Tôi đầu hàng!”
Cận Hải Dương lấy còng tay đặt vào tay hắn, dùng đèn pin chiếu vào mặt hắn.
“Chu Nghĩa Quân?”
“Đúng…là tôi.”
“Tại sao nửa đêm ông không ngủ mà lại đến hiện trường?”
Mạch điện trong phòng đã cháy hết, việc thắp sáng phải dựa vào đèn pin trong tay Thẩm Lưu Bạch.
Khuôn mặt có sáu phần giống người chết cứng đờ một hồi, sau đó cúi đầu nhẹ giọng nói.
“Anh tôi chết rồi, tôi muốn đến xem.”
“Phụt—”
Cận Hải Dương bật cười một tiếng với Chu Nghĩa Quân, vẻ mặt giễu cợt nói.
“Nhìn anh của ông? Đừng có chọc tôi cười.”
“Anh trai của ông đang ở nhà xác của Trung Tâm Pháp Y.

Sau hai ngày, sẽ trả cho gia quyến, đến lúc đó ông muốn túc trực bên linh cửu cũng không thành vấn đề.

Ở đây thì ông nhìn thấy được gì?”

“Thời điểm này ông đến gặp người chết, không sợ nhìn thấy được chuyện siêu nhiên gì sao.”
“Đừng lãng phí thời gian của tôi, mau nói ra sự thật.”
Chu Nghĩa Quân hiển nhiên không biết ăn nói, nói một câu cũng không nói rõ, cuối cùng chỉ vào tủ trong phòng làm việc đột nhiên nói.
“Tôi…tôi đang tìm hồ sơ dự án của mình!”
Như bắt được cọng rơm cứu mạng, ông ta hăng hái nói.
“Đúng! Không sai! Tôi nhớ rằng tôi đã đưa cho anh ấy hồ sơ dự án, nhưng anh ấy chưa đưa nó lại cho tôi sau khi anh ấy bác bỏ nó.

Tôi muốn tìm hồ sơ của mình.”
“Ồ.”
Cận Hải Dương gật đầu.

“Hồ sơ dự án của ông sao, dự án gì?”
Nghe anh hỏi chuyện này, trên mặt Chu Nghĩa Quân lộ ra vẻ tự hào.
“Thuốc diệt côn trùng có thêm chất pheromone, tôi đã nộp đơn xin cấp bằng sáng chế, bây giờ đang chờ sản xuất xúc tiến bán ra thị trường, nó rất có triển vọng.”
“À.”
Cận Hải Dương lại gật đầu.
“Ông đang tìm kiếm hồ sơ của ông thì vì sao ông lại đụng vào đồng hồ.

Anh trai của ông đã đặt hồ sơ dự án của ông sau đồng hồ sao? Cách chơi của gia đình ông thật sự kỳ lạ.”
Anh dừng lại, nhìn người đàn ông rõ ràng đang bối rối trước mặt mình với nụ cười nửa miệng rồi ẩn ý nói.
“Được rồi, tôi cũng lười ở đây nghe ông bịa chuyện.”
Anh lấy điện thoại ra bấm gọi phòng trực, nói sơ qua tình hình.
Ngay sau đó, một chiếc xe cảnh sát mang theo Chu Nghĩa Quân đi.
“Mọi người đi trước, tôi lái xe, tôi sẽ tới ngay.”
Cận Hải Dương nói với cấp dưới vài câu, nhìn bọn họ đưa Chu Nghĩa Quân lên xe.
Thẩm Lưu Bạch đương nhiên chuẩn bị đi theo, nhưng người bên cạnh đã nắm lấy vai của cô.
“Em đi đâu?”
Anh lười biếng hỏi.

Thẩm Lưu Bạch quay đầu nhìn người đàn ông bằng ánh mắt kinh ngạc, giống như tự hỏi làm sao anh lại có thể hỏi một câu ngu ngốc như vậy.
“Tất nhiên là tôi quay lại trung tâm.

Đồng hồ đã được đưa về rồi, nên tôi sẽ đi kiểm tra.”
Nghe cô nói chuyện đương nhiên, người đàn ông đột nhiên bật cười, liếc nhìn cô gái trước mặt.
“Giáo sư Thẩm, em cho rằng không có em thì trái đất không quay nữa à.”
“Mặc dù em là pháp y chính của vụ án này, nhưng người trực hôm nay không phải là em, em đừng có rảnh rỗi lại đi cướp việc của người khác.”
Nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch đang cau mày muốn giải thích, liền vươn tay kéo cô ra ngoài cửa.
Sau khi khóa cửa, anh đẩy giáo sư Thẩm đang ra vẻ không tình nguyện, biểu cảm trên mặt có chút bất đắc dĩ.

“Tiểu Bạch, không phải anh ngăn cản em làm việc, nhưng hôm nay em không nên làm như vậy.”
“Mỗi nơi đều có những quy tắc riêng, bên cạnh những quy tắc, cũng có những quy ước được xác định như thường lệ.

Nếu em tùy tiện can thiệp vào, chưa chắc người khác sẽ cảm kích.”
“Nhưng đây là vụ án của tôi…”
Cô miễn cưỡng nói.
Cô đúng là pháp y chính của vụ án này, cô cũng có mặt tại hiện trường khi lấy bằng chúng, cô cảm thấy tiếp tục theo dõi cũng không có vấn đề gì.
Nhưng lý do của cô đã bị bạo quân từ chối một cách tàn nhẫn.
“Không sao đâu, bác sĩ Trương cũng là người kỳ cựu của trung tâm, có anh ta ở đó thì không thành vấn đề.”
Anh chiếu lệ nói, nhìn đồng hồ trên cổ tay.
“Bây giờ đã muộn lắm rồi, anh nghĩ em nên về nhà đi ngủ đi.

Nếu em lo lắng, ngày mai khi đi làm em có thể xem lại ghi chép, có thể xin giám định lại hay làm gì đó tùy em.”
Miệng anh nói là khuyên nhủ, nhưng hành động dưới tay của anh hoàn toàn không có ý gì là khuyên nhủ, thậm chí anh còn đẩy và kéo cô lên xe, nhìn cô vào nhà rồi mới rời đi.
Lúc chuẩn bị đi, anh đứng ở bên cửa, nhếch miệng nhìn cô rồi nhẹ nhàng

nói.
“Anh nói thật, tốt nhất em đừng để vài tiếng nữa anh nhìn thấy em.

Anh sẽ giữ liên lạc với trung tâm đ ến sáng mai, hậu quả thì em biết rồi đó.”

Chương 130: 130: Họ Đều Là Hung Thủ

Trong phòng thẩm vấn, ánh sáng của đèn sợi đốt làm sáng bừng cả căn phòng, nhưng cũng không xua được vẻ u ám trên mặt Chu Nghĩa Quân.
Ông ta nhìn người đàn ông cao lớn ngồi sau bàn cách đó không xa, trên khuôn mặt gầy gò lộ ra vẻ cảnh giác.
“Mấy người gọi tôi đến đây làm gì?”
Cận Hải Dương ngẩng đầu nhìn ông ta.
“Tôi sẽ hỏi ông về việc tiêu hủy bằng chứng trước, sau đó chúng ta sẽ nói về vụ phóng hoả giết người của ông”
“Tôi không giết người!”
Chu Nghĩa Quân căng thẳng hét lên, giọng nói đanh thép của ông ta đặc biệt gay gắt trong sự yên tĩnh của buổi sáng sớm.
“Đúng, ông không hẳn là hung thủ.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Khi ông đến văn phòng của anh trai ông, ông ấy đã nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Ông đặt ông ấy lên ghế dựng nên hiện trường vụ cháy.”
Anh thậm chí còn không thèm nhìn vẻ mặt hung ác của Chú Nghĩa Quân, thờ ơ nói.
“Ông và anh trai cãi nhau vì chuyện của công ty, bất đồng của hai người càng ngày càng lớn, ông ấy quyết tâm bán công ty, nên ông chuẩn bị ngã bài với ông ấy.”
Vào ngày xảy ra vụ án, sau khi tan sở, ông không đi ngay mà ngồi trong văn phòng đợi anh trai.

Nhưng đối phương vẫn luôn nói đang bận, ông vẫn không bỏ cuộc, chờ ông ta đến 9 giờ 30 phút.”
“9 giờ 30 tối hôm gây án, cháu trai Chu Tranh của ông đến.

Cậu ấy cãi nhau với ba mình, sau đó Triệu Duyệt Hồng cũng vào phòng làm việc, ông nghe thấy một số tiếng động lạ."
"Văn phòng hai người ở cạnh nhau, chỉ cần mở cửa ông có thể nghe thấy tiếng động bên cạnh."
"Phải nói rằng ông đã có âm mưu từ trước.

Anh em của ông đều đã mua bảo hiểm tai nạn, số tiền bồi thường bảo hiểm đủ để cứu sống dự án của ông, vì vậy rạng sáng hôm đó, ông đã chuẩn bị phương án thay thế."
"Sau khi hai mẹ con họ vội vàng rời đi, ông vào phòng làm việc của anh trai và thấy ông ấy bất tỉnh dưới đất, điều này trùng hợp với bước đầu tiên trong kế hoạch của ông."
"Ông chỉnh tư thế cho ông ta, sau đó đặt côn trùng đã chuẩn bị sẵn vào đồng hồ và đặt thời gian lúc nửa đêm."
"Ông đổ thuốc diệt côn trùng pheromone lên bàn của người chết, sau đó điều chỉnh nguồn điện tạo ra hiện tượng ngắt mạch tạm thời.

Tầng 4 được kết nối với nguồn điện.

Sau khi ngắt mạch điện, các camera trong cả tòa nhà không thể tự động mở lại, ông nhân cơ hội này rời khỏi phòng, chờ đến giờ, sau đó mở lại nguồn điện."
"Trong một quán trà gần cảng, cách đó ba dãy nhà, ông đã cố tình tranh cãi với nhân viên phục vụ nhằm gây ấn tượng với đối phương để làm bằng chứng ngoại phạm của ông."
"Ông sử dụng điện thoại di động để gửi lệnh tới bộ định tuyến từ xa, khởi động máy tính và phát các tệp âm thanh và video theo chương trình ông đã sao chép trước, sau đó gọi cho Trương Mỹ Na, cô ấy là một nhân chứng ngoại phạm khác của ông, cô ấy có thể giúp ông chứng minh rằng máy tính đang được mở sau khi cúp điện, ông muốn chúng tôi nghĩ rằng người chết vẫn còn tỉnh vào thời điểm đó.

"
"Đặt côn trùng vào đồng hồ, đợi đến 12 giờ thì cơ chế bên trong bật lên, sau đó sử dụng thuốc diệt côn trùng pheromone trong dự án nghiên cứu của ông

để đốt cháy bột phốt pho trên côn trùng, phương pháp giết người này rất mới mẻ.”
Cận Hải Dương vừa nói vừa vỗ tay, trên mặt đầy ẩn ý.
Nhưng mà Chu Nghĩa Quân, người được khen, cũng không vui vẻ chút nào, cười lạnh, tháo kính xuống, dùng tay lau kính, bình tĩnh hỏi một câu sắc bén.
“Như cậu nói, tốt hơn là tôi để camera quay được tôi rời khỏi phòng anh trai tôi là được rồi không phải sao? Bằng cách đó, tôi sẽ có thêm một bằng chứng ngoại phạm.

“
Cận Hải Dương đột nhiên im lặng u ám nhìn người đàn ông, cuối cùng chậm rãi lắc đầu.
“Tòa nhà có camera giám sát.

Trong trường hợp đó, hành tung của ông đều bị camera ghi lại.

Phòng điện ngầm không có chuyện này, sau khi đi ra ngoài thì có cửa sau, nơi này tương đối hẻo lánh, camera duy nhất cũng bị hư.”
“Tôi đoán, chập điện do máy của ông nên càng thêm phiền phức, ông cần phải tự mình đến phòng điện xử lý, nếu không điện sẽ không được bật lên lại.”
“Để tạo bằng chứng máy tính đã được mở bởi người chết, ông đã gửi tin nhắn cho Trương Mỹ Na bằng phần mềm đổi số và yêu cầu cô ấy đến văn phòng.”
“Kết quả, Trương Mỹ Na trực tiếp gọi lại, gọi vào điện thoại di động của người chết, ông không dám trả lời nên đành cúp máy.

Lúc đó ông đang ở trong phòng làm việc của người chết.”
“Thật ra, lúc đầu ông cũng lên kế hoạch làm điều này, côn trùng và công cụ đều được chuẩn bị sẵn sàng…Nhưng không ngờ bị người khác đi trước một bước.”
“Thật ra nếu cứ để Chu Nghĩa Văn như vậy thì ông ta cũng sẽ chết.

Tuy nhiên, công ty bảo hiểm sẽ không bồi thường cho ông nếu ông ấy bị người ta làm bị thương đến chết.

Đối với dự án của ông và 50 triệu tiền bảo hiểm của anh ông, ông phải ngụy tạo một vụ tai nạn.”
“Người thụ hưởng bảo hiểm là mẹ tôi.”
Chu Nghĩa Quân lạnh lùng phản bác.
“Đúng, là mẹ của ông.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Nhưng sức khoẻ mẹ ông không tốt.

Ông là con trai duy nhất của bà ấy sau khi anh trai ông qua đời, cháu trai của bà ta cũng không có ích gì.

Nếu ông xin tiền, bà ấy sẽ không cho sao?”
“Cậu nói những lời này đều là suy đoán, cũng không có bằng chứng nào.”
Nghe những gì ông ta nói, đội trưởng Cận mỉm cười, lắc đầu.
“Không, điểm này thì ông sai rồi.

Tôi sẽ không yêu cầu ông đến mà không có bằng chứng, nếu ông đã tới thì tôi không định để ông đi.”
Anh cầm một tờ giấy A4 in dày đặc dữ liệu trên bàn lên, mỉm cười đặt trước mặt Chu Nghĩa Quân.
“Nhìn này.”
“Đây là bản ghi gói tin của bộ định tuyến của ông ở tầng 4, ông và anh trai của ông dùng chung một bộ định tuyến, trên bản ghi cho thấy rõ ràng là địa chỉ của máy tính ông.”
“Ông là người làm kỹ thuật, trong phương diện này, ông hiểu biết nhiều hơn anh của mình.

Thực hiện cài đặt trên bộ định tuyến, sau đó gửi lệnh tới bộ định tuyến thông qua điện thoại di động, khởi động máy tính của anh trai ông, sau đó mở quyền điều khiển từ xa để hoạt động, tất cả các bản ghi đều được ghi lại.

“
Nói xong, anh lấy một xấp hồ sơ khác đặt trước mặt Chu Nghĩa Quân.
“Còn điện thoại di động của ông.

Mã sê-ri của điện thoại di động sử dụng phần mềm đổi số đã được ghi lại.

Thuốc trừ sâu pheromone của ông đã được cấp bằng sáng chế và ngoại trừ ông sẽ không ai làm được.

Trong tài liệu đăng ký bằng sáng chế của ông, chúng tôi thấy rằng ông đã sử dụng một mảnh một kim loại hiếm để làm linh kiện.

Thật trùng hợp, chúng tôi tìm thấy một mảnh trong sân của công ty ông, thứ đã tình cờ bật ra từ cửa sổ của anh trai ông vào ngày gây án, ông nghĩ có thú vị không? “

“Về những con côn trùng đó.

Nếu tôi nhớ không lầm, có một bể cá kín trong văn phòng của ông, trong đó nuôi khá nhiều côn trùng, chắc là ông dùng để làm vật thí nghiệm.”
“Nếu tôi không nhầm thì bây giờ chắc chỉ còn lại con cái trong đó, con đực đều đã bị ông mang đi làm công cụ giết người.

Không sao, các loại côn trùng có thể không khớp nhưng khi ông xử lý chúng đã để lại bột phốt pho trên đó, đây là bằng chứng.

“
“Còn một chuyện nữa, ông cầm cuốn nhật ký của anh trai mình, phát hiện trên cuốn nhật ký là một bức thư tuyệt mệnh, sợ thư bị cháy, ông đặt nó cạnh vòng quay phong thủy.”
“Cuốn nhật ký với những trang bị xé ra đúng ra phải nằm trong tay ông.

Tôi đoán ông vẫn giữ nó trong văn phòng của mình, chưa có thời gian tiêu hủy nó.”
“Ông không dám châm lửa, vì sợ lửa cháy không hết sẽ bị lộ? Đúng là suy nghĩ thấu đáo!”
Mỗi lời được nói ra càng khiến sắc mặt Chu Nghĩa Quân càng tối lại, đến lúc nói ra lời cuối cùng, ông ta đã cúi thấp đầu, không còn vẻ điềm tĩnh như vừa rồi.
“Lưới pháp luật luật tuy thưa nhưng khó thoát, nếu dám ra tay thì phải

chuẩn bị tinh thần bị bắt".
Ông ta ngẩng đầu lên, người đàn ông trung niên anh tuấn ngay lập tức già đi mười tuổi, trở nên tiều tụy hơn.
"Cứ tưởng mình làm rất hoàn hảo nhưng không ngờ mấy người lại nhìn ra sơ hở.

Có thể nói do tôi quá tham lam, bị đồng tiền mê hoặc".
"Nếu lúc đổi tôi rời đi hay đi gọi bác sĩ cho anh ấy, có thể mọi việc sẽ có chuyển biến khác đúng không?"
Không ai có thể trả lời câu hỏi của ông ta.
Nhưng ông ta biết, ông ta có rất nhiều thời gian để tìm ra câu trả lời, một ngày nào đó, ông sẽ tìm ra được câu trả lời.

Chương 131: 131: Bi Kịch Gia Đình

Sau khi Chu Nghĩa Quân nhận tội, bên phía Triệu Duyệt Hồng và Chu Tranh đã có những bước đột phá.
Sau khi từ cục cảnh sát trở về, Chu Tranh cảm thấy áy náy, điều khiển xe chạy tới một nơi hẻo lánh, vừa bắt đầu đào liền bị Bùi Diệu đi theo bắt được.
Họ đào theo vị trí mà Chu Tranh nói, thì tìm thấy một tảng đá Thọ Sơn, khi báo cáo xét nghiệm của trung tâm pháp y đưa ra, Chu Tranh đã hoàn toàn bỏ cuộc.
“Là mẹ em làm.”
Cậu ta cúi đầu ủ rũ nói.
“Em đến công ty để hỏi chuyện ly hôn của ba em, nhưng em bị ba mắng.

Ông ấy nói rằng em bị mẹ dạy hư, không biết phân biệt tốt xấu.”
“Em rất giận, rõ ràng ông ta ngoại tình là người có lỗi trước, nên cãi nhau vài câu với ông ta, ông ta lấy chiếc cốc trên bàn ném vào em, em tránh được nhưng cánh tay em vẫn bị mảnh sử làm cho bị thương.”
“Ba em rất áy náy khi thấy em đau và chảy máu.

Em bị thiếu máu so với người bình thường, chảy máu rất nguy hiểm.

Ba em lấy hộp thuốc giúp em băng bó, khi nhặt mảnh vỡ, ông ấy vô tình bị mảnh vỡ làm xước tay mình.”
“Lúc này mẹ em mới đến.”
“Mẹ em đã mắng ba em khi thấy em bị thương, ba em cũng mắng bà vì ngoại tình với một người đàn ông khác.

Hai người họ bắt đầu tranh cãi.”
“Ba em nói rằng ông ấy đã lấy được bằng chứng về việc mẹ em ngoại tình,

bà ấy sẽ bị đuổi ra khỏi nhà khi bà ấy đệ đơn ly hôn.

Khi mẹ em nghe thấy điều này, bà ấy đã rất nóng nảy.

Bà ấy đã lấy đồ trang trí trên bàn rồi đập vào đầu ba em, lúc đó ông ấy đã bất tỉnh.

“
Vừa nói, Chu Tranh vừa khịt mũi, bí mật ngẩng đầu nhìn chỗ Cận Hải Dương ngồi, dường như không muốn nhớ lại cảnh tượng kinh khủng này.
“Nói tiếp đi.”
Người đàn ông không như cậu ta mong, chỉ nhếch miệng cười, ánh mắt dò xét.
Vì vậy Chu Tranh lại cúi đầu xuống.
“Lúc đó em sợ chết khiếp.

Em chạy đến thì thấy trên đầu ba tôi có một cái lỗ, còn chảy rất nhiều máu”.
“Em đã nói với mẹ em hãy gọi xe cấp cứu, nhưng mẹ em đã rất sợ, mẹ chỉ…chỉ…đưa em đi…”
“Ồ.”
Cận Hải Dương lạnh lùng gật đầu.
Anh dùng bút chỉ vào bản ghi chép trên bàn, giọng điệu bình tĩnh hỏi.
“Cậu nói mẹ cậu dùng vật trang trí bằng đá Thọ Sơn đánh vào đầu ba cậu, lúc đó ba cậu đang đứng ở đâu?”
Chu Tranh hơi sững sờ, ngơ ngác nhìn người đàn ông đối diện, tựa như không hiểu vì sao lại hỏi câu này.
“Nói đi, cậu sẽ không nói không nhớ rõ chứ.”
Người đàn ông lạnh lùng nói.
Chu Tranh ngẩn ra, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác hoảng sợ.
Cậu cố gắng hết sức để bình tĩnh lại, rồi ngập ngừng nói.
“Ba…ba em…Ba em đứng trước cửa phòng làm việc.”
Nghe cậu ta nói, Cận Hải Dương gật đầu, rồi xác nhận lại lần nữa.
“Kế bên cửa, cậu đang nói đến cửa của phòng sau, giữa phòng khách và phòng làm việc sao?”
Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh tiếp tục hỏi.
“Lúc gây án, mẹ cậu đang đứng ở đâu?”

Lần này, vẻ mặt của Chu Tranh có chút thay đổi.
Cậu im lặng một lúc, hồi lâu mới lên tiếng.
“Đứng trong phòng làm việc, chắc là bên cạnh giá sách.”
“Còn cậu thì sao?”
“Em ở phía bên kia bàn làm việc, tựa lưng vào cửa sổ.”
Cận Hải Dương lại gật đầu, sau đó đột nhiên bật cười một tiếng, vẽ sơ đồ vị trí trên giấy, ẩn ý hỏi.
“Theo như những gì cậu nói thì lúc gây án cậu và mẹ đều ở trong phòng làm việc, còn ba cậu thì đang đứng ở cửa phòng làm việc và phòng khách, tranh cãi với mẹ cậu đúng không?”

Chu Tranh gật đầu.
“Ba cậu cao 175 cm và mẹ cậu cao 160 cm.

Chúng tôi tìm thấy vết thương ở phía sau đầu người chết.”
“Vậy cậu nói cho tôi biết làm thế nào mà mẹ cậu có thể giơ tảng đá Thọ Sơn lên đánh vào sau đầu ba cậu?”
Ngay khi những lời này được nói ra, sắc mặt Chu Tranh lập tức tái nhợt không còn chút máu.
Cậu ta cúi đầu, lo lắng xoắn những ngón tay vào nhau, mắt cứ đảo qua đảo lại, trên mặt không che giấu được vẻ hoảng loạn và sợ hãi.
Dù sao cậu ta cũng là một đứa trẻ to xác, cho dù có tính toán thế nào cũng không được chu toàn, huống chi lời nói dối này cũng không dùng được.
Nhìn thấy cậu ta như vậy, Cận Hải Dương mỉm cười, đặt nốt cọng rơm cuối cùng vào trái tim sắp suy sụp của cậu ta.
“Chu Tranh, nếu tôi nhớ không lầm, cậu cao 182 cm, lúc đó cậu thật sự đứng trước mặt ba mình sao?”
“A—!”
Chu Tranh đột nhiên hét to một tiếng, từ trên ghế đứng, “đùng” một tiếng, vẻ ngây ngô trên mặt mang đầy sự dữ tợn.
“Đừng nói nữa! Tôi bảo anh đừng nói nữa! Tôi mẹ nó phải đánh người!”
Khi cậu ta bạo phát, Cận Hải Dương liền chạy đến bên cạnh cậu ta.
Anh nhìn xuống người thanh niên thấp hơn mình một chút, dùng một tay đè lên vai cậu ta, đè cậu ta xuống ghế, bình tĩnh nói.
“Ngồi xuống.”
Nhìn ánh mắt lạnh như băng của anh, Chu Tranh không khỏi rùng mình một cái, dường như đột nhiên tỉnh lại từ trong sau sự nóng nảy.

Cậu ta lẳng lặng ngồi trên ghế, cúi đầu, cả người toát ra vẻ chán nản.
“Nói thật đi, lời nói dối không thể nào hoàn chỉnh được, luôn lộ ra sơ hở.”
Cận Hải Dương nhẹ giọng nói.
“Cậu không có dọn sạch dấu chân trên sàn, các dấu chân và hướng đi đã làm cậu bại lộ.”
Lần này, cuối cùng Chu Tranh đã hoàn toàn từ bỏ sự phản kháng và nói cho cảnh sát biết toàn bộ sự thật.
“Anh nói đúng, dấu vết đã vạch trần vị trí của tôi.

Tôi đang đứng bên cửa sổ, nhưng mẹ tôi đang đứng trong phòng khách.”

Chu Tranh có chút chán nản nói.
“Lúc đó, họ cãi nhau rất dữ dội.

Ba tôi nói mẹ tôi đã cắm sừng ông ấy, còn muốn ra tay đánh mẹ, tôi nhất thời lo lắng nên cầm đồ trên bàn đập đến, kết quả đập vào sau đầu ông ấy, sau đó ông ấy liền bất tỉnh ngã trên đất.”
“Tôi vô cùng hoảng sợ, mẹ tôi đã nhét tảng đá vào trong túi xách và lôi tôi ra khỏi công ty.

Cả hai chúng tôi đều khóc suốt đường đi, sau đó mẹ tôi đã chôn tảng đá và nói rằng có ai hỏi thì nói là bà ấy làm.”
“Hai người không nghĩ gọi xe cấp cứu sao?”
Cận Hải Dương hỏi một câu đầy ẩn ý.
Nhưng trong lòng anh biết rằng cả Chu Tranh và Triệu Duyệt Hồng đều không thể cho anh một câu trả lời thật sự.
Sự nóng giận chỉ trong chốc lát, nhưng những ý nghĩ xấu xa sau sự nóng giận ấy lại phản ánh đúng suy nghĩ chân thật trong lòng mọi người, đó là nguồn gốc và động cơ của vụ án.
Chu Nghĩa Quân tiến vào hiện trường với côn trùng và bột phốt pho đã chuẩn bị sẵn, dàn dựng hiện trường, phóng hỏa khi Chu Nghĩa Văn bị thương nặng và hôn mê, sau đó lặng lẽ rời đi.
Chu Tranh và mẹ cậu ta cũng vậy, sau cơn hoảng loạn ban đầu, có thể bình tĩnh xử lý hung khí, bịa đặt lời nói dối, phân chia tài sản.
Những điều này đã tỏ rõ thái độ của họ.
Trùng hợp sao?
Có thể không chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà là một điều tất yếu có

thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Chương 132: 132: Giả Vờ Đáng Thương Chiếm Sự Thương Cảm

Ngày hôm sau, Thẩm Lưu Bạch đến Trung Tâm Pháp Y sớm, nhìn thấy Cận Hải Dương cả đêm không ngủ.

Tinh thần anh rất tốt, chỉ là trên cằm mọc ít râu nhưng đôi mắt lại sáng ngời một cách đáng kinh ngạc.

Nhìn thấy anh như vậy, Thẩm Lưu Bạch cũng hiểu.

“Anh ăn sáng chưa?”
Cô nhẹ nhàng hỏi.

Cận Hải Dương lắc đầu, biểu cảm cùng cử động trên mặt đều rất ngoan.

Anh đưa tay che bụng, trên mặt lộ ra vẻ đáng thương.

“Anh chưa ăn, đồ ăn sáng ở căn tin không ngon…”
Thẩm Lưu Bạch bị dáng vẻ lưu manh của anh chọc cho bật cười.

“Anh học mẫu giáo à? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn kén ăn?”
Cận Hải Dương hoàn toàn không ngại cô mắng anh như vậy, thật ra cảm giác được chăm sóc khiến anh cảm thấy rất vui, còn vô lại hơn nữa.

“… Không có việc gì…là bệnh cũ.

Trước đây khi anh đi huấn luyện thực chiến ở Tây Bắc, đói bụng thì phải gặm lương khô, không muốn ăn mà đói rồi thì cũng phải ăn, dù sao quá khứ

cũng trải qua rồi…”
Vừa nói, anh vừa ra vẻ đáng thương nhìn cô gái trước mặt.

“Anh muốn đi ăn, nhưng không có ai đi cùng…Một mình anh thật ngốc…”
“Tiểu Bạch, em có biết tại sao anh luôn gọi đồ ăn mang đi không? Là vì không muốn ngồi trong nhà hàng, ai cũng có đôi có cặp mà anh lại ngồi một mình, dễ làm người khác chú ý…”
Thẩm Lưu Bạch bị cảnh tượng thê lương mà anh vẽ ra dẫn dắt, cảm thấy anh nói cũng đúng.

Trên thực tế, cô cũng luôn ở một mình, cẩn thận giữ khoảng cách với những người khác, che giấu sự bất ổn của mình với các mối quan hệ xã hội khác.

Mặc dù họ đã quen với cuộc sống như vậy, nhưng ai lại không muốn có một người bạn đồng hành?
Không biết tại sao, nhìn ánh mắt tha thiết của anh, cô lại không cứng rắn được nữa.

Cô do dự một hồi, cuối cùng nhỏ giọng hỏi.

“Hay để tôi đi ăn với anh? Được không?”
“Được!”
Cận Hải Dương từ dưới đất bật dậy, không ôm bụng nữa, kéo cô đi về hướng bãi đậu xe.

“Chúng ta đi ăn mì cay đi, anh biết có một nhà hàng chính gốc…”
Thẩm Lưu Bạch ngẩn người.

Thấy dáng đi của anh mạnh mẽ và sự háo hức muốn thử món, không giống một bệnh nhân bị bệnh dạ dày chút nào!
“Cận Hải Dương anh không bị đau dạ dày sao? Đau dạ dày mà còn ăn cay nữa à?”
“Đúng rồi.

”
Người đàn ông cúi đầu, tươi cười với cô.

“Đau mới ăn, lấy độc trị độc.

”
“Cái gì mà lấy độc trị độc, anh lấy đâu ra lắm lời ngụy biện như vậy?”
“Ngụy biện gì, đây là y học cổ truyền Hoa Quốc, em giả tây phương nên không hiểu thôi.

”
“Ai giả tây phương chứ…”
Hai người vừa đi vừa nói, nhanh chóng biến mất bên ngoài cổng Trung Tâm Pháp Y.

Đến khi không nhìn thấy bóng người nữa, Bùi Diệu và Mạnh Sơn Hổ mới vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi chịu, Hổ Tử, cậu xem đi, lần này đội trưởng đổ thật rồi.

”
Bùi Diệu thấp giọng nói với Mạnh Sơn Hổ.

“Tôi ở trong đội lâu vậy rồi, có khi nào tôi thấy đội trưởng làm nũng ăn vạ để chiếm cảm tình đâu?!”
Mạnh Sơn Hổ đờ mặt, có vẻ như chưa hoàn hồn sau trận đả kích vì cảnh tượng vừa rồi, chỉ theo bản năng mà đặt câu hỏi trong lòng.

Nghe anh nói, Bùi Diệu “hehe” cười, thô bỉ nói.

“Cậu đến Kinh Thành huấn luyện ba tháng, giữa chừng đã xảy ra rất nhiều chuyện!”
“Chờ cậu có thời gian sẽ nói rõ với cậu, bây giờ cậu chỉ cần nhớ một chuyện, đừng lại gần giáo sư Thẩm, có chuyện muốn nói, liếc mắt nhiều hơn một cái cũng không được! Cẩn thận đội trưởng sẽ gây phiền phức cho cậu! “
“Ặc! Nghiêm trọng vậy!”
Mạnh Sơn Hổ sợ hãi trước vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, anh gãi sau đầu, ngập ngừng hỏi.

“Vậy là…cả hai người họ đã công khai rồi sao?”
“Cái gì mà công khai hay không công khai, đội trưởng của chúng ta đã coi trọng người ta, lại còn bao vây rất chặt chẽ, còn lái xe đưa đi ăn uống, giống như một con sói đói, ai lại gần là cắn người đó!”
“Phía giáo sư Thẩm không nói gì, không phải đều nói con gái mạnh mẽ đều sợ vướng víu sao, tôi nghĩ anh ấy cưa được cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

”

“Tuy nhiên, tính tình Thẩm giáo sư dễ thương như vậy, còn có rất nhiều người nhìn chằm chằm cô ấy, đội trưởng còn phải tốn nhiều công sức!”
Hai người ngồi trong quán không biết được cuộc thảo luận này, Cận Hải Dương không được ăn mì cay, Thẩm Lưu Bạch bắt anh đến quán điểm tâm mà bọn họ thường đến.

Trên thực tế, nếu đổi thành bản thân, anh sẽ không bao giờ có chuyện sáng sớm lại đi ăn mì cay, chỉ cần no căng bụng ở căn tin là được rồi, có ngon hay không cũng không quan trọng.

Nhưng ở trước mặt Thẩm Lưu Bạch, anh muốn làm nũng một chút, muốn thấy cô lo lắng cho anh, muốn cô quan tâm đ ến anh, cho dù là mắng anh cũng sẽ khiến anh cảm thấy vô cùng an tâm.

Anh đây không phải là thiếu ngược sao.

Trong khi sỉ vả bản thân, Cận Hải Dương đã lên tiếng phàn nàn với Thẩm Lưu Bạch.

“Gần đây đồ ăn trong căn tin không được ngon, hay là buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn đi, ăn no hay ăn ngon đều rất quan trọng.

”
Giáo sư Thẩm dứt khoát lắc đầu.

“Căn tin rất tốt, ít nhất cũng sạch sẽ, ăn ở ngoài thì không bằng.

”

Nói giỡn sao.

Bây giờ cô đã phải ăn sáng và ăn tối với anh, nếu đến bữa trưa cũng không có không gian riêng, cô hoàn toàn mất tự do rồi.

Đội trưởng Cận bị từ chối cũng không buồn, ngược lại còn gật đầu đồng ý.

“Đúng rồi, ăn ở ngoài hoài cũng không phải biện pháp lâu dài, huống chi họ làm đi làm lại cũng có mấy vị đó, lâu ngày sẽ ngán.

”

Anh đảo mắt, cười đầy ẩn ý.

“Sao chúng ta không tự làm ở nhà rồi mang theo? Anh sẽ mua sẵn thức ăn và rau để trong nhà bếp, em làm hai món đơn giản, được không…”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì, bưng cái bát trước mặt lên, bắt đầu ăn hoành thánh.

Nhìn thấy cô như vậy, anh biết chắc lần này không thành công rồi.

Nhưng mà, anh cũng không trông đợi một lần mà thành công ngay, chẳng qua muốn thử một lần, tiện thể nói ra suy nghĩ của mình và gieo vào suy nghĩ của cô, để trong lòng cô chuẩn bị sẵn.

Ếch luộc trong nước ấm cũng cần lửa.

“Cuối tuần chúng ta đi biển đi.

Mọi người trong đội cũng sẽ đi.

Ban đầu chúng ta đã thống nhất với nhau vào tuần trước, nhưng đột nhiên có vụ án…”
Anh ăn một đũa mì, tiện thể đổi chủ đề.

“Hai ngày nữa, vụ án công ty Niên Phong sẽ kết thúc, Mạnh Sơn Hổ và Viên Bằng đi huấn luyện cũng đã trở lại.

Chúng ta cùng nhau đi đi.

”
Lần này, Thẩm Lưu Bạch không có từ chối.

Bữa tiệc cuối tuần vốn đã được thỏa thuận xong rồi, cuối tuần cô không có việc gì làm nên đi dự tiệc chung cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, nếu cô từ chối cũng không có tác dụng.

Chung sống lâu như vậy, cô đã biết rất rõ tính cách của người đàn ông trước mặt.

Trong thế giới của Cận Hải Dương, chỉ có thể từ chối những lời thăm dò, đùa cợt.

Giữa cô và anh, nếu anh muốn làm gì thì luôn có cách khiến cô đồng ý.

Chương 133: 133: Hẹn Hò

Nhà nghỉ dưỡng của Cận Hải Dương ở đảo Thanh Sơn nằm trên một ngọn núi, phong cảnh và vị trí đều rất tốt khiến nơi đây trở thành một địa điểm nghỉ dưỡng tuyệt vời.
Ngôi nhà hai tầng thiết kế theo phong cách Địa Trung Hải, không cao lắm, nhưng không gian bên trong sáng sủa, rộng rãi, dư sức chứa cả chục người.
Khuyết điểm duy nhất là chỉ có một con đường hai làn xe đi lên xuống núi, đây là nơi thử thách kỹ năng và phản ứng của người lái xe.
Cận Hải Dương lái xe cùng Thẩm Lưu Bạch đi trước, sau khi lên thuyền còn phải đi thêm bốn tiếng rưỡi, hai người không có việc gì nên xuống boong tàu nghỉ ngơi.
Tất nhiên trong này có âm mưu riêng của Cận Hải Dương.
Khởi hành sớm hơn một ngày, anh sẽ ở riêng một ngày với Thẩm Lưu Bạch, đây không phải là hẹn hò gián tiếp sao.
“Giữa chừng thuyền sẽ dừng ở đảo Bạch Sa.

Anh nghe nói ở đó có một tuyến đường vẫn đang được phát triển, nhưng không nhiều người biết về nó.”
Anh cười nói..
Thẩm Lưu Bạch vừa nhìn bản đồ đường đi vừa hỏi, chỉ vào một nhóm chấm đen nhỏ giữa đảo Thanh Sơn và Hải Đô.
“Đảo Bạch Sa ở đây sao? Nhìn không lớn lắm.”
“Ừm.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Nghe nói trước đây ở khu vực này có cướp biển, địa hình tương đối hiểm trở, nhưng phong cảnh đẹp, nếu không đã được đưa vào phát triển du lịch rồi.”
“Tuy nhiên, những hòn đảo này tương đối nhỏ nên không có người sinh sống.

Thỉnh thoảng, một số người thích dã ngoại đến cắm trại.”

Khi đang trò chuyện, họ chợt nghe thấy phía sau có người gọi tên mình.
“Bác sĩ Thẩm, cảnh sát Cận, thì ra hai người ở đây.”
Chu Mạn mỉm cười bước tới, mặc áo khoác đặc trưng của Burberry, phối với quần tây và giày đế đỏ, trông như một người đẹp thành phố, tỏa sáng và phóng khoáng.
Nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau, trong mắt cô thoáng qua một tia chán nản, nhanh đến mức gần như không thể nắm bắt được.
“Xin chào, luật sư Chu.”
Thẩm Lưu Bạch chào hỏi, sau đó lẳng lặng đứng sau Cận Hải Dương.
Cô không giỏi và không thích giao tiếp với những người ngoài công việc trừ khi cô bắt buộc phải làm vậy.
Trước kia một mình thì cô chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng hôm nay có Cận Hải Dương ở bên cạnh, cô muốn trốn tránh.
Bởi vì Vệ Nguyên mà Chu Mạn và Cận Hải Dương, Thẩm Lưu Bạch cũng xem như có quen biết, cho nên bọn họ nói chuyện phiếm rất tự nhiên.
“Hôm nay là cuối tuần, phòng làm việc đã cho tôi một kỳ nghỉ.

Tôi sẽ ở đảo Bạch Sa vài ngày để thư giãn.

Hai người đi…”
Nghe câu hỏi của cô, người đàn ông đjep trai anh tuấn mỉm cười, thẳng thắng đáp.
“Tôi và Tiểu Bạch cũng vậy, cuối tuần chúng tôi đến đảo Thanh Sơn.”
Những gì anh nói rất thân mật và tự nhiên, Chu Mạn nghe xong hơi bất ngờ, sau đó nở nụ cười ghen tị.
“Thì ra là hai người đã ở bên nhau rồi, chúc mừng, không biết lúc nào mới có thể uống rượu mừng đây?”
“Nhanh thôi, đến lúc đó nhất điịnh sẽ báo cho luật sư Chu.”
Cận Hải Dương dõng dạc nói.
Nói xong anh cũng đưa tay ôm vai Thẩm Lưu Bạch.
Cô muốn thoát ra ngoài, bị anh âm thầm dùng lực trấn áp, còn vô lại cười với cô, cô tức giận quay đầu đi, không để ý đến anh nữa.
Chu Mạn thấy rõ sự tương tác giữa hai người.
Cô có chút ghen tị, nghĩ đến những chuyện vừa rồi tâm trạng của cô bỗng

nhiên trầm xuống, nhất thời ba người đều không lên tiếng, bầu không khí lâm vào im lặng khó xử.
“Cô Chu đi với bạn sao?”
Cận Hải Dương cười nhìn Chu Mạn, âm thầm nắm chặt tay Thẩm Lưu Bạch.
Ngón tay mảnh khảnh của người đàn ông lần lượt đan vào ngón tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, thân mật không gì sánh được.
“À… Tôi tham gia một nhóm thảo luận trinh thám, họ thường tổ chức các hoạt động.”
Nói đến sở thích của mình, khuôn mặt Chu Mạn ửng đỏ vì phấn khích.
“Tôi thích đọc tiểu thuyết trinh thám.

Hoạt động lần này lấy bối cảnh ở đảo Bạch Sa.

Tôi thấy nó cách Hải Đô không xa nên đã đăng ký tham gia.”
“Ồ? Hoạt động của nhóm thảo luận trinh thám, đó là câu lạc bộ sách sao?”
Cận Hải Dương hơi nhướng mày, tựa như rất hứng thú với hoạt động mà Chu Mạn nói.
“Không, đó là một trò chơi trinh thám.

Giả sử có một vụ án, mọi người đến để tìm hung thủ, thật ra chỉ là trò chơi trinh thám thực tế thôi.”
Chu Mạn có chút ngượng ngùng cười, giống như cảm thấy xấu hổ khi nói về chủ đề này trước mặt Cận Hải Dương, hơn nữa giọng nói cũng nhỏ hơn trước rất nhiều.
“Tất nhiên, chúng ta đều là nghiệp dư, không thể so sánh với những người chuyên nghiệp như đội trưởng Cận và bác sĩ Thẩm, chỉ chơi vui thôi.”
“Không đâu, vụ án của chúng tôi không quá phức tạp, khác xa với những vụ án được viết trong tiểu thuyết trinh thám.”
Cận Hải Dương cởi mở cười nói.
Sau khi trò chuyện, trên biển nổi gió, chiếc thuyền vốn êm đềm bắt đầu lắc lư từ bên này sang bên kia, ngay sau đó, trên boong, trời bắt đầu đổ mưa.
Thấy trời mưa càng lúc càng nặng hạt, cả ba phải vào trong cabin, tìm một chỗ rồi ngồi xuống.
“Tại sao trời mưa to như vậy? Trước khi đi, tôi xem dự báo thời tiết chỉ nói có một cơn mưa rào thôi mà.”

Chu Mạn nhíu mày than thở nhìn chiếc áo khoác đã hơi ướt.
“Chuyện thời tiết không biết trước được, nhìn gió có thể thấy trận mưa này không nhỏ đâu, nhất định không phải là mưa rào.”
Cận Hải Dương vừa nói vừa nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay.
Lúc này thuyền mới rời bến được một tiếng rưỡi, còn cách đảo Thanh Sơn khá xa, cho dù đến đảo Bạch Sa thì mới đi được nửa đoạn đường, lúc này nổi gió thì không phải chuyện tốt.
Quả nhiên, vài phút sau, màn hình TV trên thuyền phát ra dự báo thời tiết mới nhất.
“Bão số 12 năm nay đã đi qua Hải Đô và tiếp tục di chuyển về vùng biển Đông Bắc.

Sức gió trung tâm là cấp 12.

Dự báo ngày mai sẽ đến gần đảo Thanh Sơn.

Các tàu thuyền đi qua được khuyến cáo nên tìm nơi tránh gió…”
“Cái gì! Bão đột nhiên chuyển hướng! Thảo nào biển lớn động như vậy!”
“Tôi chỉ muốn đến đảo Thanh Sơn, bên đó có bão còn có thể vào được không? Làm sao bây giờ?!”
“Còn đi đảo gì nữa? Mau quay về đi! Một lát nữa sẽ có bão đó!”
Trên thuyền hỗn loạn, hành khách bàn tán rất nhiều, thậm chí có người còn kích động kéo thuyền viên ra hỏi chuyện, không khí sợ hãi và lo lắng bao trùm cả chuyến phà.
Con thuyền không lớn, nhưng có 180 hành khách, họ náo loạn lên cũng không phải là chuyện nhỏ.
Lúc này không thể quay đầu trở về được, bởi vì bão đang đến theo lộ trình của họ, khi quay lại nhất định sẽ bị dính bão.
Cách duy nhất là tiếp tục tiến về phía trước, chạy đua với thời gian để tiến về phía trước, lao đến đảo Bạch Sa càng sớm càng tốt để vào bến cảng trú ẩn.
Năm phút sau, trên thuyền vang lên tiếng thông báo phương án giải quyết, nửa tiếng nữa thuyền sẽ đến đảo Bạch Sa, tất cả hành khách sẽ xuống thuyền để tránh bão.

Công ty sở hữu con thuyền đang nghiên cứu phương án nghỉ qua đêm.

Sắc mặt Cận Hải Dương cũng rất xấu.
Khi anh đề xuất ra đảo Thanh Sơn chơi, lúc đó bão số 12 còn đang ở trên Thái Bình Dương, ai ngờ lại đổ bộ vào vùng biển gần Hải Đô nhanh như vậy.
Những người kia ngày mai khởi hành, tuy tránh được tai họa này, chỉ khổ cho Thẩm Lưu Bạch, anh tưởng họ sẽ có một ngày hẹn hò gián tiếp, cuối cùng bị cơn bão này phá tan nát hết!.

Chương 134: 134: Trò Chơi Trinh Thám Thực Tế

“Chỉ có thể đến đảo Bạch Sa trước thôi.”
Cận Hải Dương cau mày nói.
“Anh gọi điện thoại cho Đại Thượng, nói với Đại Thượng rằng tiệc nướng cuối tuần sẽ tạm thời bị hủy bỏ.

Ngày mai trên đảo Thanh Sơn sẽ có bão, xem ra chúng ta sẽ không thể đến đó.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, không có ý kiến.
Bão lụt thiên tai là điều bất khả kháng, không ai làm được gì.
Dù sao cô đối với bữa tiệc nướng này là sao cũng được, Cận Hải Dương sắp xếp thế nào cô cũng không có vấn đề gì.
“Vậy…hai người sẽ đến đảo Bạch Sa đúng không, sao không đi với tôi đi.”
Chu Mạn im lặng một hồi mới lên tiếng.
“Đây là lần đầu tiên tôi tham gia vào loại trò chơi thực tế này, tôi cũng hơi sợ…Bây giờ đang có bão, nếu hai người đi chung tôi sẽ yên tâm hơn.”
Không hiểu vì lý do gì, kể từ khi lên thuyền, lòng Chu Mạn luôn như bị thắt lại.
Thật ra, trên tàu có hai người cũng tham gia trò chơi, nhưng một người thì vẻ mặt u ám không nói chuyện, người còn lại thì cư xử lỗ mãn, khiến Chu Mạn rất lo lắng về trò chơi này, vì vậy cô luôn ở bên Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch.
Nếu có chuyện gì khác, ít nhất cô cũng quen hai người này, đặc biệt có Cận Hải Dương ở bên cạnh, cô cảm thấy rất an toàn.
Chu Mạn vốn định kiếm cớ nghỉ chơi rồi về nhà sau khi ra đảo, nhưng lại gặp cơn bão số 12, giờ cô không có lý do gì để không đi.
Thay vì tập trung ở nơi trú ẩn tạm thời, tốt hơn là kéo đội trưởng cảnh sát và giáo sư pháp y đến, hơn là chỉ có một mình cô.
Chiếc thuyền di chuyển về phía trước với tốc độ tối đa và nhanh chóng đến

bến cảng của đảo Bạch Sa.
Khi họ đi qua, trên bầu trời đã có mây đen, sóng gió trên biển cũng mạnh hơn, đó là dự báo của một cơn bão đang đến gần.
Thuyền đã liên hệ trước với trung tâm mặt đất, trên đảo không có trường học nên mọi người được đưa đến đại sảnh đón khách du lịch của đảo Bạch Sa.

Một căn nhà gỗ, một nhà vệ sinh công cộng, diện tích chưa đến 200 mét vuông sẽ chứa hơn 100 người.
Đã có rất nhiều người đang ngồi hoặc nằm trên băng ghế, nhân viên đang phát chăn và thức ăn, một số người vẫn đang tranh cãi về chỗ ngồi, toàn bộ khách trong sảnh đều hỗn loạn.
Cận Hải Dương cau mày.
Anh không thích hoàn cảnh xấu này, nhưng không phải vì bản thân mà là lo lắng Thẩm Lưu Bạch sẽ không thoải mái.
Là một cựu lính đặc chủng đã lăn lộn trong tuyết, bùn, sa mạc, Cận thiếu nghĩ rằng không có gì mà anh không thể thích nghi được.
Nhưng Thẩm Lưu Bạch thì khác.
Cô vẫn luôn là người sống trong viện nghiên cứu, phòng thí nghiệm, giống như một bông hoa trong nhà kính, sao phải chịu tội ở đây?
Anh cũng không nỡ.
Anh đưa cô ra ngoài, không muốn để cô ngủ trên sàn nhà.
“Đi đi, bên kia có nước nóng.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn vẻ mặt người đàn ông buồn rầu, không thèm để ý đi vào, nhưng bị người đàn ông bên cạnh ngăn lại.
“Thôi đi, chúng ta đi theo Chu Mạn, ít nhất cô ấy có một căn phòng tử tế.”
Cận Hải Dương cau mày nói.
Đối với lời đề nghị của Chu Mạn, ban đầu họ đã từ chối, nói rằng họ sợ sẽ gây phiền phức cho cô, nhưng sau khi ra đảo, Chu Mạn càng quyết tâm hơn, cô không chỉ cố gắng thuyết phục hai người tham gia mà còn gọi cho ban tổ chức để xác nhận tình hình và hiện đang đứng thương lượng.
“Xong rồi!”
Cúp điện thoại, Chu Mạn hưng phấn đi tới, nói.
“Nhưng ở đó chỉ còn một phòng, hai người không phải là người tham gia nên phải tự trả tiền phòng hoặc ở chung phòng với tôi.

Hai người nghĩ thế nào?”

Cận Hải Dương gật đầu.
“Chúng tôi sẽ tự trả tiền, mọi người cứ chơi đi, cảm ơn cô giúp tôi liên hệ.”
Nghe những gì anh nói, Chu Mạn có chút thất vọng.
Cô hy vọng hai người có thể ở chung với cô một đêm, để khi bão đến, cô sẽ không quá sợ hãi.
Thiệt tình, sao lại chọn một ngày tồi tệ như vậy?
Ra khỏi cổng của trung tâm du khách, cả ba nhìn thấy một chiếc xe đậu không xa bên kia đường.
Chu Mạn kiểm tra số xe, phát hiện đó là xe mà nhóm thảo luận trinh thám thuê nên cùng hai người bước tới.
Trên xe có sáu người, năm nam và một nữ.
Hai người trong số họ đã gặp Chu Mạn khi ở trên thuyền, còn bốn người còn lại dường như không quen biết nhau, trên xe im lặng, không ai lên tiếng.
Cô gật đầu về phía họ rồi đưa Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch lên hàng ghế cuối cùng.
“Mọi người đủ rồi, sau đó chúng ta sẽ lái xe đi nha.”
Một thanh niên đeo kính ngồi trên ghế phụ, trông giống như người của ban tổ chức, áy náy nói.
“Tôi tự giới thiệu trước, tôi là Ám Dạ Phi Tinh, người triệu tập nhóm thảo luận.

Tôi rất tiếc vì thời tiết vậy mà lại kéo mọi người đến đảo.

Thành thật mà nói, khi tôi xem dự báo thời tiết, cơn bão số 12 rõ ràng là không có trên tuyến đường này, lần này là lỗi của tôi.

“
Anh ta thẳng thắng thành khẩn, trái lại những người trong xe không biết nói gì, họ đều nói rằng không sao.
“Trước tiên để tôi giới thiệu cho mọi người về tình huống.”
“Lần này chúng tôi thuê một biệt thự.

Ừ…Vị trí hơi xa vì vấn đề chi phí, nhưng biệt thự khá lớn, lắp đặt thiết bị và phương tiện cũng không tệ.”
“Thời gian trò chơi là 36 giờ.

Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi đi.

Sáng mai trò chơi sẽ chính thức bắt đầu, chiều ngày mốt kết thúc, sau đó chúng ta cùng nhau tổng kết đánh giá."
"Lần này tổng cộng chúng ta có 9 người.

Tiểu Hoan Hoan và Bất Ái Hùng Hùng đã đến sớm hơn và đã đợi sẵn ở khách sạn rồi."
"Sau đó, chúng ta tạm thời bổ sung thêm hai người nữa.

Bây giờ có bốn nữ và bảy nam.

Tỷ lệ nam và nữ hơi mất cân bằng, vì vậy các bạn nam của chúng ta hãy chăm sóc tốt cho các cô gái nhé, chờ đến đó chúng ta sẽ làm quen một chút."
Ám Dạ Phi Tinh cố gắng làm cho bầu không khí sôi động lên.
Mọi người trong xe đều có chút sững sờ, không ai đáp lại anh ta, cuối cùng anh ta đành phải tập trung vào ba người ngồi ở ghế cuối cùng.

"Phòng ở là mỗi người một phòng, nhưng ở tạm hai người ở thêm vào, biệt thự không đủ phòng, đành phải để hai người ở chung."
Nghe anh ta nói, Thẩm Lưu Bạch muốn giải thích mình không phải người chơi.
Nhưng trước khi nói, Cận Hải Dương đã ôm cô vào lòng để che miệng cô lại.
Anh vòng tay qua lưng cô, đè cô về phía mình, cúi đầu thì thầm vào tai cô.
"Đừng nói nhiều."
Sau đó, anh mỉm cười gật đầu mỉm cười với Ám Dạ Phi Tinh.
"Không sao, hai chúng tôi đã có ý định ở cùng nhau."
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy trong mắt anh vô cùng đắc ý, dường như không quan tâm mình muốn nói gì.
Thấy cô lườm nguýt, người đàn ông thoải mái chỉ vào ghế trước.
"Đừng nói nhiều nữa, xem náo nhiệt chút cũng không chết được."
Ngồi đó là một thanh niên với mái tóc nhuộm màu xám khói, mặc một bộ quần áo hợp thời trang, trên tai có đeo vài chiếc đinh tán lớn nhỏ.
Lúc này, anh ta đang cúi đầu lướt điện thoại, từ góc nhìn của Thẩm Lưu

Bạch, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, bên cạnh có một chiếc ba lô màu đen, qua ánh đèn mờ trong xe, cô có thể mơ hồ thấy rằng có một số kim loại phản chiếu ánh sáng băng giá.
Là dao sao? Hay là thứ gì khác…
Thẩm Lưu Bạch rùng mình một cái, bỗng nhiên hiểu được Cận Hải Dương bảo cô đừng nói nhiều là ý gì.
Một biệt thự hẻo lánh, trong đêm bão tố, 10 người đến chơi trò chơi thực tế…
Một kịch bản tốt như vậy, không có chuyện gì xảy ra mới là lạ.

Chương 135: 135: Biệt Danh

Mưa càng lúc càng nặng hạt, tầm nhìn bị màn mưa che mịt mờ, xe chạy trên đường núi rất khó khăn.

Tin tức không sai, tuy đảo Bạch Sa không lớn nhưng địa hình quanh co hiểm trở trập trùng, khó có vùng đất nào bằng phẳng.

Mấy trăm năm trước bọn cướp biển cũng thích nơi này, núi cao rừng rậm, dễ phòng thủ, khó tấn công, trên núi có sản vật trù phú, nếu không vì địa thế phức tạp nơi này đã không bị trì hoãn phát triển du lịch đến ngày nay.

“Xa như vậy…”
Người đàn ông tóc khói thời trang thì thầm.

“Sắp đến rồi, qua cánh rừng này sẽ đến.

”
Ám Dạ Phi Tinh quay đầu cười nói.

Vừa dứt lời, tài xế đột ngột phanh gấp, những người trên xe theo quán tính đập đầu về phía trước, một số người kinh hãi hét lên.

“Chết tiệt, muốn chết cũng đừng liên lụy người khác!”
Người lái xe tức giận mắng chửi.

Thẩm Lưu Bạch bị Cận Hải Dương ôm vào trong tay, tuy rằng không bị thương, nhưng hơi giật mình, tim đập nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Đúng lúc phanh gấp, người đàn ông bên cạnh theo bản năng quay lại bảo vệ

cô.

Hai tay anh đỡ cột sống cổ và đầu cô, anh dùng vai để giảm bớt cú sốc bất ngờ, nhưng anh thì bị đập mạnh vào lưng ghế trước.

“Em không sao chứ?”
Anh trầm giọng hỏi.

Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.

“Tôi ổn, anh thì sao?”
Người đàn ông nhìn cô từ trên xuống dưới, sau khi xác nhận rằng không có gì, anh cười nói.

“Không sao, đây thì tính là cái gì!”
Lúc này những người trên xe đã bắt đầu chửi bới.

Một số cho rằng tài xế lái xe quá nhanh quá bạo, cũng có người mắng người qua đường vừa rồi mắc bệnh, bầu không khí vốn dĩ yên lặng như nước đọng lại trở nên sôi nổi.

Người lái xe cũng rất oan ức.

“Chỗ rẽ này rất sát khiến tôi không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra trước mặt.

Làm sao tôi biết được người này tự nhiên nhảy ra ngoài!”
“Đây là làn đường dành riêng cho xe cơ giới, thường không có người đi bộ, rất nguy hiểm!”
Bởi vì có đối tượng để mắng chửi, cùng với không khí sôi nổi của Ám Dạ Phi Tinh, quãng đường còn lại mọi người cũng quen thuộc hơn.

Chín người chơi ban đầu, ngoài Chu Mạn, người mà Cận Hải Dương Thẩm Lưu Bạch đã sớm biết, còn có hai nữ và sáu nam.

Anh chàng sành điệu tóc màu khói có tên trên mạng là Cà Chạy Vội, tự

nhận mình 22 tuổi, vẫn đang là sinh viên đại học, tham gia vào nhóm thông qua board game Face Kill.

Người đàn ông th ô tục là Hồng Thành Tiểu Soái, anh ta tự xưng là một nhà môi giới bảo hiểm, không rõ tuổi tác, anh ta bắt đầu bán bảo hiểm sau khi làm quen với mọi người, anh ta có vẻ không hứng thú lắm với trò chơi.

Người đàn ông u ám là Cửu Sát Vô Xá, không biết tình huống kia, dường như cũng không có ý định giao lưu với người khác, ngay cả tên của anh ta cũng là Ám Dạ Phi Tinh nói.

Hai người còn lại, là Messi và Hòa Thượng Thích Ăn Thịt, dường như họ là đồng nghiệp của nhau.

Hòa Thượng Thích Ăn Thịt lớn tuổi hơn, trông như 35 tuổi, hào hoa phong nhã, như một phần tử trí thức.

Messi thì cao to cường tráng, tuy rằng nhỏ tuổi hơn Hòa Thượng Thích Ăn Thịt, nhưng anh ta cũng là một người hơn 30 tuổi, tính tình rất hoạt bát.

Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng Bất Ái đều là nữ sinh, chiều nay họ đã lên đảo, đang ở trong khách sạn đợi sẵn rồi.

“Hai người bạn mới tên là gì?”
Ám Dạ Phi Tinh cười hỏi.

“Ở đây chúng tôi đều sử dụng biệt danh, muốn nói tên thật của mình hay không thì tùy mọi người, không ép buộc.

Nếu muốn mở rộng mạng lưới quan hệ thì có thể nói chuyện riêng”.

Nghe anh ta nói, mọi người trong xe đều nhìn sang hai người.

Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ, cuối cùng đưa ra một câu trả lời rất không sáng tạo.

“Cứ gọi tôi là Bạch.

”
“Ồ.

”
Cận Hải Dương gật đầu.

“Tôi là Chồng Của Bạch.

”
“Phốc—”
Mọi người cười phá lên.

Thẩm Lưu Bạch giận dữ đánh Cận Hải Dương, hai má phồng lên nhỏ giọng nói với anh.

“Anh không được dùng tên đó!”
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương vô lại nhún vai.

“Tại sao không được dùng tên này? Giáo sư Thẩm, em là ai của anh mà quản nhiều vậy?”
Anh nhếch miệng cười, nhìn chằm chằm Thẩm Lưu Bạch, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn thấy cô dần dần bớt giận, cuối cùng cũng quay đầu đi chỗ khác.

“Dù sao thì anh cũng không được dùng tên đó, khó nghe lắm.

”
Cô hơi tức giận nói.

Cận Hải Dương bật cười, vươn tay nắm lấy tay cô, lần lượt đan ngón tay mảnh khảnh vào giữa các ngón tay của cô, dõng dạc nói.

“Anh thấy tên này khá hay, nghe qua là thấy dễ hiểu.

”
“Hơn nữa em cũng không mất mát gì, Bạch có một người chồng tốt…”

“Anh còn dám nói…”
Thẩm Lưu Bạch trợn mắt nhìn dáng ẻ lưu manh của anh, vẻ mặt chán ghét.

Bản thân cô cũng không biết mình có gì khác với vị giáo sư pháp y trầm mặc, xa cách kia, cả người cô đều toát ra khí chất hoạt bát.

Chu Mạn hâm mộ nhìn một hồi, sau đó im lặng quay đầu lại, không nói nữa.

Cô đã từng phải lòng đội trưởng đội cảnh sát Hình Sự này, tuy không phải là tình yêu sét đánh nhưng tình yêu mơ hồ của cô vẫn chưa bao giờ ngừng lại.

Cận Hải Dương có nét nam tính, quyến rũ khác hẳn với những hoa mỹ nam ngày nay, sự mạnh mẽ, bá đạo của anh có thể khiến phụ nữ mê mệt.

Giữa nam và nữ, nếu không phải gió đông lấn át gió tây thì là gió tây lấn át gió đông, Cận Hải Dương là người đứng đầu của đám đàn ông trong chuỗi thức ăn.

Cô nghĩ rằng cô có thể thử một chút, nhưng bây giờ có vẻ như không cần thiết nữa.

Anh ấy đã tìm thấy người mình muốn, từ ánh mắt của anh, có thể thấy anh ấy không thể nhìn thêm một ai khác.

Hai người thì thầm một lát, liền thấy xe rẽ vào một con đường núi tương đối bằng phẳng, dừng ở một sân nhỏ.

Đây là một biệt thự 3 tầng có 12 phòng, có cầu thang hai bên để lên xuống, chính giữa tầng 1 là phòng khách rộng lớn, đủ để mở một bữa tiệc nhỏ.

Diện tích mỗi phòng không lớn nhưng đều được thiết kế có cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, bên ngoài cửa sổ có sân thượng nhỏ, từ đó có thể ngắm nhìn cảnh núi non trùng điệp.

“Tổng cộng có 11 người, có 12 phòng, tại sao chúng tôi phải ở chung một phòng?”
Lúc xuống xe, Thẩm Lưu Bạch tìm Ám Dạ Phi Tinh hỏi.

“À, vì chúng ta sẽ dành một phòng để chơi trò chơi, còn một phòng khác bị khóa, ông chủ không cho mở.

”
Ám Dạ Phi Tinh áy náy giải thích.

“Thật ra, theo quy tắc của trò chơi, mỗi người phải ở một phòng để giúp cho sự tiến triển của cốt truyện.

”
“Nhưng vì cô tham gia sau, cốt truyện và nhân vật chưa được thiết lập, vì vậy cô chỉ có thể là khán giả.

”
Anh ta dừng lại, bổ sung thêm.

“Thật ra, làm khán giả cũng tốt, nếu quan sát kỹ, có lẽ cô sẽ tìm ra sự thật nhanh hơn những người khác!”

Chương 136: 136: Sức Hấp Dẫn Không Thể Cưỡng Lại

Bởi vì mới được thêm vào, phòng của Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch là phòng số 102 ở phía đông của tầng một.

Cách xây dựng của biệt thự này rất thú vị, bếp, phòng ăn, phòng khách và phòng trà đều ở tầng 1.

Tầng 2 và tầng 3 đều là phòng ngủ có phòng tắm riêng, cửa hướng ra ngoài, nếu muốn giao lưu chỉ cần đi xuống một tầng.

Phòng của hai người bọn họ ở ngoài cùng phía đông, phía tây là phòng 101 bị khóa, trên cửa đầy bụi, xem ra đã lâu không mở.

Hai người ra khỏi xe, không kịp nhìn xung quanh, đã đi thẳng về phòng.

Sau trận mưa lớn, bây giờ cả người họ đều ướt sũng, Thẩm Lưu Bạch đã hắt hơi mấy cái.

“Em đi tắm trước đi.

”
Vừa bước vào cửa, cô đã bị người đàn ông đẩy vào phòng tắm, người này còn giúp cô lấy áo choàng tắm.

Sau khi tắm nước nóng, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy thân thể lạnh băng cuối cùng cũng ấm hơn.

Cô mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài, chỉ thấy Cận Hải Dương đang để ngực trần ngồi trước cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn uống bia.

“Ra rồi sao?”
Nghe thấy tiếng mở cửa, người đàn ông quay đầu nhìn sang, ánh mắt sắc bén đảo quanh mái tóc còn ướt, gương mặt và cái cổ trần của cô, đột nhiên ánh mắt càng sâu hơn.

Yết hầu của anh khẽ nhúc nhích, anh ung dung thản nhiên đứng dậy, bình tĩnh đi qua cô.

Đèn trong phòng đã được bật sẵn, ánh đèn mờ ảo tạo nên một bầu không khí mập mờ, nhưng cũng đủ để cô nhìn thấy cơ bụng rắn chắc và đường nhân ngư của anh.

Bờ vai của anh rất rộng, đường eo vô cùng đẹp đẽ, mỗi một động tác đều khiến cơ bắp kéo căng, tràn đầy nét nam tính.

Căn phòng đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, yên đến mức có thể nghe thấy nhịp tim của hai người họ.

Khi anh đi về phía cô, sự mạnh mẽ xâm lược khiến cô không tự chủ được quay đầu đi, không dám nhìn lại.

“Anh đi qua một chút.

”
Khi đi ngang qua, cô nghe thấy anh nói với một giọng rất trầm.

Ngay khi cửa phòng tắm đóng lại, Thẩm Lưu Bạch chạy tới cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn.

Cô đưa tay đẩy cửa sổ ra, gió mạnh thổi qua màn mưa dày đặc, cuốn đi sự nóng rang trong lòng cô.

Cô đã nhìn thấy rất nhiều thân thể đàn ông, đầy đủ cao thấp, mập ốm,

nhưng chưa bao giờ cô bị đỏ mặt như hôm nay.

Khi ánh mắt anh nhìn qua, chỉ như vậy thôi mà trong khoảnh khắc đó cô đã thấy mê muội, vốn không thể nào bình tĩnh đối diện với anh, cô mềm nhũng cả người gần như không thể đứng vững.

Có phải dính mưa nên sốt rồi không?
Cô đưa tay lên trán kiểm tra nhiệt độ, mới phát hiện hai má rất nóng.

Quay lại nhìn gương trên tường, cô gái bên trong bỗng nhiên có chút xa lạ.

Đây là khuôn mặt mà cô đã nhìn hơn hai mươi năm, nhưng đôi mắt vốn không hề bận tâm đ ến điều gì nhưng nay lại sáng ngời, đôi mắt như được ngấn nước.

Ban đầu là đôi môi nhợt nhạt lúc này lại đỏ hồng như lửa, rực rỡ như đóa hoa mỏng manh nở rộ vào mùa hạ, chờ người có lòng đến hái.

“Nhìn gì vậy?”
Một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô từ phía sau, người đàn ông xuất hiện trong gương với khuôn mặt hơi ướt, nhìn cô trong gương với ánh mắt sáng rực.

Cô khẽ rùng mình, theo bản năng muốn thoát ra, nhưng lại bị anh cứng rắn đè lại, cô hoàn toàn dựa vào lòng anh.

Anh ôm rất chặt, cằm áp vào cổ cô, cùng cô đứng trước gương.

Cô cảm thấy máu khắp cơ thể đang tăng nhanh, dưới ánh mắt rực lửa của anh, cô sợ hãi cúi đầu.

“Đừng như vậy.

”
Vừa nói ra, cô phát hiện giọng nói của mình mềm mại, không có chút sức lực nào, giống như một lời mời hơn là một lời từ chối.

“Đừng như thế nào?”
Người đàn ông khẽ cười một tiếng, tay trái vẫn ôm chặt eo cô, nhưng tay phải lật người cô lại, đè cô vào tường, ngón tay mảnh khảnh luồn vào trong tóc cô, ấn mạnh cô vào người anh.

“Được không?”
Anh mặc một chiếc áo choàng tắm, khác với chiếc áo choàng cô đang quấn, đường viền cổ áo hở ra của anh ta để lộ làn da rắn chắc, nóng bỏng, khiến cô một lần nữa nhận ra sự khác biệt rất lớn giữa nam và nữ.

“Em chán ghét anh không?”
Người đàn ông thấp giọng hỏi.

Cô suy nghĩ và thành thật lắc đầu.

“Cảm thấy ghê tởm?”
Lần này nhanh hơn, vẫn lắc đầu.

“Vậy thì em thích anh rồi.

”
“Thẩm Lưu Bạch, chúng ta ở cùng nhau đi.

”
“Anh muốn hôn em.

”
Anh thì thầm và cúi đầu hôn lên môi cô.

Hôn thử dò xét.

Bắt đầu chỉ chậm rãi tiếp cận, giống như thăm dò, ảo tưởng mang theo sự dịu dàng.

Cô bối rối, nhưng anh chỉ lau nhẹ khóe miệng cô.

Hơi thở của anh quyện với mùi bọt cạo râu, cằm vừa cạo cọ vào má cô, cảm giác như kim châm.

Anh thở gấp, đôi tay ôm lấy cô càng ngày càng cứng chặt khiến cô hơi đau, nhưng khiến cho cô cảm thấy rất an toàn.

Sau món khai vị nhỏ, hành động tiếp theo có chút mạnh bạo.

“…Bảo bối….

”
Anh th ở dốc.

Thẩm Lưu Bạch nhắm mắt lại, cô cảm giác được nhịp tim đập dồn dập của hai người, một tiếng lại một tiếng, đánh thẳng vào lồ ng ngực khiến cô hơi đau.

Đây là một cảm giác xa lạ, hoàn toàn khác với sự nguy hiểm mà cô đã cảm nhận trước đó.

Trước mắt cô chuyển sang màu đen, trong lòng cô biết đó là hiện tượng tự nhiên do cơ thể thiếu ô-xy, nhưng cô chưa từng trải qua trải nghiệm thực tế như vậy.

Sau khi dòng máu lưu thông nhanh, tim tăng cường cung cấp ô-xy, cô vẫn cảm thấy không thở được.

Vừa rồi, cô gần như nghĩ rằng mình sẽ chết ngạt như thế này, thậm chí cô còn nghĩ về trạng thái thi thể của mình.

Tuy nhiên, vào lúc đó, cô không có một chút sợ hãi, như thể sự cô đơn trống rỗng được lấp đầy, cô cảm thấy rất an tâm.

Hoàn toàn chấp nhận cái chết này.

“Em có ghét anh hôn em không?”

Cận Hải Dương thở gấp một lát, dường như đã bình tĩnh lại.

Anh đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô, khẽ hôn lên tai cô, giọng nói khàn khàn gợi cảm.

Thẩm Lưu Bạch không nhúc nhích, chỉ là hơi nghiêng đầu qua, tựa như không muốn trả lời câu hỏi này.

Người đàn ông bất mãn hỏi lại, cuối cùng cô cũng thành thật lắc đầu.

“Đó chính là thích.

”
Anh cúi đầu cười một tiếng, nới với cô.

“Vậy thì tốt quá…Anh thích em, thật sự, không thể giữ khoảng cách với em như anh đã từng.

”
“Thẩm Lưu Bạch, em phải nhớ, anh nhất định không đùa giỡn với em.

Màn ngăn cách giữa hai chúng ta đã bị đâm thủng rồi, anh muốn ở bên em, nghĩ đến rất khó chịu.

”
“Thẩm Lưu Bạch, chúng ta hẹn hò đi.

Anh có thể cho em chút thời gian làm quen, để em có chút cảm giác an toàn, để cho anh yên tâm hơn.

”

Chương 137: 137: Anh Thích Em Của Bây Giờ

Cô không trả lời anh, anh kiên nhẫn chờ đợi, chậm rãi vuốt v e lưng cô, nhưng không để cô đứng dậy.
Một lúc lâu sau, giọng nói yếu ớt của cô vang lên trong căn phòng yên tĩnh này.
“Cận Hải Dương, anh có biết em là người như thế nào không?”
Không đợi câu trả lời của anh, cô tiếp tục nói.
“Em đã từng không có bạn bè, không đi học, em sống trong một viện nghiên cứu từ khi em còn nhỏ.”
“Em có ba có mẹ, nhưng họ cũng là nghiên cứu viên của em, em giống như chuột bạch vậy, là đối tượng nghiên cứu của họ.”
“Trước khi em 14 tuổi, em không biết thế giới bình thường là như thế nào.”
“Tất cả những sự giáo dục và nhận thức của em đều sai lệch.

Em đã nghĩ thế giới đúng như những gì họ nói, một khu rừng của những kẻ yếu đuối, nơi miễn là bạn có sức mạnh, bạn có thể làm bất cứ điều gì bạn muốn.”
“Chúng tôi bị cố tình bồi dưỡng để trở nên hung hãn, giống như những con sâu trong bình, chỉ những con mạnh nhất mới có thể sống sót, những con còn lại sẽ bị đào thải và tiêu diệt trong các cuộc kiểm tra thường xuyên.”
Cô dừng lại và nhẹ giọng nói.
“Tất cả những cơn dông bão nhằm nuôi dưỡng cảm giác sợ hãi để có thể kiểm soát chúng tôi.”
“Em bí mật quan sát những nhà nghiên cứu đó, tìm hiểu từng chút một về cách cư xử của họ…”
Nói đến đây, cô hơi tự giễu cười.
“Thật đáng tiếc là học không thành, bởi vì bản thân họ cũng không phải là người bình thường.”
“Về sau các nghiên cứu ngày càng quá đáng, đối tượng nghiên cứu lần lượt

chết đi, em cảm thấy rất nhanh sẽ đến lượt mình.”
“Em không muốn ngồi yên chờ chết nên lợi dụng sự cố kia để trốn thoát.

Em không biết còn bao nhiêu người còn sống, có phải họ đang tìm em ở khắp nói không, họ là một lũ người điên cố chấp.”
“Thật ra cho tới bây giờ, em vẫn chưa thích nghi được với thế giới này, cũng thường không biết cách đối nhân xử thế.”
Cô ngẩng đầu, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, nhưng lời nói lại vô cùng bình tĩnh.
“Anh có chắc là muốn hẹn hò với em như thế này không?”
Người đàn ông lặng lẽ nghe cô nói, nắm chặt tay cô, không hề có ý định thả lỏng.
“Vậy là…em vì những điều này…mà từ chối anh từ đó đến giờ sao?”
Anh có chút buồn cười hỏi.
“Tiểu Bạch, không có câu trả lời tiêu chuẩn nào cho quá trình trưởng thành.

Những gì em và anh nhìn thấy đều là hiện tại.

Nếu em không thích quá khứ thì hãy quên nó đi.”
“Em không phải tham khảo cuộc sống của người khác nữa, chỉ cần nhìn anh, em chỉ cần nhìn anh, anh chắc chắn em sẽ có tam quan ngay thẳng, chính trực.”
Nghe thấy anh lại bắt đầu khoác lác, Thẩm Lưu Bạch khẽ khịt mũi, nhưng bàn tay lại lặng lẽ vươn ra, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo của anh.
Dưới ánh đèn dịu dàng, hai người lặng lẽ ôm lấy nhau, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ.
“Tiểu Bạch…Anh xem như em đồng ý rồi đó nha…”
Người đàn ông trầm giọng thì thầm, hơi thở của anh bắt đầu trở nên gấp gáp hơn.
“Người ở thế giới bình thường không thể sinh sản đơn tính, anh sẽ chờ em chuẩn bị, nhưng em cũng biết anh không thể chờ quá lâu.”
Anh cắn răng nói.
“Không muốn làm tại chỗ thì đừng gây sự, đến lúc đó người khóc là em đó!”
Đột nhiên, anh thấp giọng cười một tiếng, vươn tay sờ lưng cô, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

“Sau khi trở về, mỗi sáng em có thể cùng anh chạy bộ.”
Nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô của cô, anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, xấu xa nói.
“Thể lực của anh tốt hơn người thường rất nhiều.

Thân hình nhỏ bé của em không đủ để anh lăn qua lăn lại một bữa nữa.

Để tránh cho anh có cơ hội ra ngoài ăn vụn, em phải tập thể dục càng sớm càng tốt.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch lập tức buông tay đang ôm anh, tức giận trừng mắt.
“Anh đang nói cái gì vậy! Anh là cảnh sát đó, sao lại bẩn thỉu như vậy?”
Người đàn ông lắc đầu.
“Cảnh sát cũng là con người, không đụng được vợ mình thì khóc thét mất.”

Anh mạnh mẽ nâng cả người cô lên, xoay người đặt cô lên giường.
Thẩm Lưu Bạch bị anh làm cho đầu óc choáng váng, vừa muốn bỏ đi, nhưng anh đột nhiên đè thẳng người cô ra, đôi môi rực lửa lại phủ lên môi cô.
Thật lâu sau, cuối cùng anh cũng buông cô ra…
“Đừng nhúc nhích, cứ nằm với anh một lát.”
Giọng nói anh khàn khàn.
Thẩm Lưu Bạch không dám nhúc nhích, chỉ còn lại có hai mắt sáng ngời cứ đảo qua đảo lại.
Người đàn ông ôm cô thật chặt khiến cô cảm thấy hơi đau.
Tuy nhiên, cô không ghét cảm giác này, cô tự hỏi liệu có phải mình giống với những đối tượng thí nghiệm kia hay không, đúng người thì sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại.
Cô đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ đi, Cận Hải Dương lăn người từ trên người cô xuống, nằm bên cạnh cô trên giường lớn.
“Sự sắp xếp này rất tốt, còn là giường đôi lớn.”
Anh hài lòng nói.
Thẩm Lưu Bạch muốn đứng dậy sửa soạn lại, nhưng người đàn ông bên cạnh đã vươn tay kéo lại.

Anh ôm cô lăn trên giường, để cho cô nằm trong lòng mình, đôi tay vững

chắc lần nữa ôm trên eo cô.
“Anh đừng trẻ con như vậy.

Thời gian không còn sớm, chúng ta nên ra ngoài xem một chút!”
“Trẻ con em cũng phải chịu, bây giờ không cách nào trả lại hàng đâu!”
“Em nhìn chằm chằm anh làm gì? Muốn trêu chọc anh sao?”
“Thẩm Lưu Bạch, anh nói cho em biết, anh không còn đủ bình tĩnh cho em nữa đâu, em mà cứ âm thầm nhìn anh như vậy, anh làm thì em đừng khóc đó.”
Thẩm Lưu Bạch bật cười trước lời nhận xét thái quá của anh ta.
Cô không thèm để ý đến anh, cô duỗi tay chống giường cố gắng đứng dậy.
“Đừng nhúc nhích, anh đang nói chuyện với em.”
Người đàn ông lười biếng nói.

“Khi nào chúng ta trở về, em với anh về Kinh Thành thăm ông anh nha.”
“Em có thể chuyển qua chỗ của anh, chúng ta có thể đến căn biệt thự ở Tân Hải…À, chỉ có chút xa, còn phải trang trí lại nữa…Hay em có thích khu vực nào hay căn hộ nào không, chúng ta cùng đi xem.”
Thẩm Lưu Bạch ngây người nhìn anh một lát.
“Bây giờ nói chuyện đó có phải hơi sớm không?”
Nghe cô nói, mắt người đàn ông hơi nheo lại, vẻ mặt nguy hiểm hỏi.
“Vậy mà sớm nữa sao?”
“Anh nói này…giáo sư Thẩm, em không có ý định dùng xong anh rồi bỏ chứ…hả?”
“Ui, anh thật sự nhìn không ra nha, em có tâm địa gian xảo thật đó!”
“Anh nói rõ với em, em sớm chết tâm tư này đi là tốt nhất.

Bây giờ em đang ở trên giường anh thì chính là người của anh, đừng có học mấy cái thanh xuân não tàn gì đó, phải ngoan ngoãn nghe lời nha!”
Anh nói lời lẽ nghiêm chỉnh, giống như người vợ bị người chồng đào hoa bỏ rơi, cực kỳ khẳng khái.
Thẩm Lưu Bạch bị anh mặt dày đổi trắng thay đen hù dọa, tay run rẩy chỉ vào anh một lúc lâu cũng không nói nên lời…
“Cận … Cận Hải Dương! Anh có biết xấu hổ hay không!”
Đội trưởng Cận biểu hiện lúc này anh có thể không biết xấu hổ.

Chương 138: 138: Người Chơi

Đang nháo chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Hai người đồng thời dừng lại, Cận Hải Dương mất hứng đi mở cửa, thấy người tổ chức trò chơi, Ám Dạ Phi Tinh.

Trên mặt người thanh niên đeo kính hơi ngượng ngùng, bởi vì người đàn ông đứng trước mặt mình mặc áo choàng tắm rộng, tóc tai bù xù, trên mặt lộ ra vẻ không vui vì bị người khác làm phiền.

Anh ta cười gượng, tránh ánh mắt đặc biệt áp bức của đối phương, cố gắng bình tĩnh nói.

“Ha ha, xin lỗi đã làm phiền anh rồi…”
“Lầu một có nguyên liệu nấu ăn, có thể làm bữa cơm, mọi người cùng ăn bữa cơm làm quen một chút nha.

”
Cận Hải Dương nhíu mày, lại liếc nhìn Thẩm Lưu Bạch trong phòng, phát hiện cô đã trốn vào trong phòng tắm, trong lòng có chút bực bội.

“Được, chúng tôi sửa soạn chút sẽ xuống ngay, cám ơn.

”
Chờ anh đóng cửa quay lại, Thẩm Lưu Bạch đã sửa soạn xong, ngồi trên sô pha.

Người đàn ông khẽ cười, mở ba lô lấy quần áo ra thay, vung tay cởi áo choàng tắm trên người, cứ như vậy thay trước mặt cô.

“Vào phòng tắm!”
“Không sao đâu, anh chịu thiệt một chút, để em tùy tiện nhìn, chỗ nào không hài lòng thì nói một tiếng cho anh biết.

”
Cận Hải Dương quay lưng về phía cô, không thèm để ý nói.

Thẩm Lưu Bạch ngượng ngùng đỏ mặt.

Cô quay đầu nhìn chỗ khác không nhìn anh, trong lòng thầm mắng người này không biết xấu hổ, trước đây không biết da mặt anh dày như vậy.

“Chúng ta lên núi này rồi, xe của anh làm sao đây?”
Cô thắc mắc.

Khi họ đi, xe đã được đưa lên thuyền, bây giờ thuyền đang phải ở cảng đảo Bạch Sa, xe không thể cứ ở trên thuyền suốt chứ.

“Ồ, nó đã ở bãi đậu xe gần đây rồi.

”
Người đàn ông gài thắt lưng, thờ ơ nói.

“Đường đi của cơn bão số 12 thất thường, nếu không may thì ngày mai vẫn không đi được, để ở trên thuyền cũng không an toàn”.

Vừa nói anh vừa vươn tay ôm vai cô áy náy nói.

“Xin lỗi, anh để em chịu khổ rồi.

”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu, vừa định nói gì đó, nhưng lại bị nửa câu sau vặn vẹo.

“Nhưng nếu anh biết em đồng ý đáp ứng anh, dù cho trời đầy dao anh cũng

phải dắt em đi, cùng lắm anh lấy thân báo đáp, bồi thường cho em một chút, em cũng không xem là bị lỗ gì mà.

”

Hai người nắm tay xuống phòng ăn, đã thấy đèn phòng sáng trưng, trong phòng đầy người.

Chu Mạn đang bận trong bếp, người đàn ông thời trang tóc màu khối đang giúp cô ấy, hai người hợp tác ăn ý.

Hai người lớn hơn đang chọn món ăn và đồ uống trong tủ lạnh.

Ngoài trừ mấy người ở trên xe, còn có mấy người khác, có một cô gái thanh tú mảnh mai ngồi trước bàn ăn, dáng vẻ yểu điệu rất được phần lớn đàn ông hoan nghênh.

Nhìn thấy hai người tới gần, Ám Dạ Phi Tinh liền nhiệt tình giới thiệu.

“Hùng Hùng, hai người này mới được thêm vào tham gia cùng chúng ta, cô ấy tên là Bạch, bên cạnh gọi là Chồng Của Bạch, Hùng Hùng và Tiểu Hoan Hoan đến hơi sớm, hai người đều là những cô gái xinh đẹp.

”

Hùng Hùng Bất Ái thờ ơ liếc nhìn hai người một cái rồi ánh mắt sáng lên.

Người đàn ông trước mặt cao lớn đẹp trai, khí thế hơn người, hơn nữa trên cổ tay anh là đồng hồ hàng hiệu, chân mang giày quân đội cổ cao đế thấp, bằng việc cô nhiều năm trà trộn trong vòng này, những thứ này đều là hàng hiệu, hơn nữa còn rất có giá trị.

Nhìn vào người đàn ông, nhìn vào đôi giày và chiếc đồng hồ kia là đủ.

Trên mặt Hùng Hùng Bất Ái sáng ngời, thoáng qua một chút mâu thuẫn.

Cô do dự một lúc, sau đó như chợt nhớ đến gì đó, cố ý thẳng lưng, để lộ vòng ngực đầy kiêu hãnh và chiếc cổ thon thả.

Cô ấy liếc nhìn xung quanh, vẻ mặt đắc ý trên khuôn mặt trang điểm đậm.

Trong này chỉ có bốn người phụ nữ, Hoa Đằng Mạn (Chu Mạn) trông giống một người làm công ăn lương, một người phụ nữ đảm đang, quá độc lập, những người đàn ông thành đạt không thích, không tạo thành uy hiếp.

Ánh mắt cô ta quét tới Thẩm Lưu Bạch, ánh mắt lập tức tối đi, yên lặng cắn môi.

Dù không muốn cũng phải thừa nhận, cô gái này thực sự là một người đjep.

Làn da trắng sáng, mặt mũi xinh đẹp tuyệt mỹ, khí chất lạnh nhạt, xa cách.

Cô đứng đó, cũng sẽ tự nhiên thu hút ánh nhìn của đàn ông.

Mặc dù bản thân khinh thường đám đàn ông vây quanh ân cần hỏi han, nhưng giờ phút này đột nhiên phải làm nền, điều này làm cho người vốn luôn là tiêu điểm như cô cảm thấy rất khó chịu.

Khó chịu! Rất khó chịu!
Nhất là người đàn ông bên cạnh cô ta, từ đầu vẫn luôn nắm tay cô ta không nói, bây giờ còn trực tiếp ôm cô ấy, ngăn ánh mắt của mọi người, đây là công khai thể hiện tình cảm đó!
Hùng Hùng Bất Ái nhắm mắt lại, cẩn thận che giấu sự ghen tị trên mặt.

Hứ! Đây thì coi là gì…
Những người đàn ông này đều dung tục, cho dù kết hôn vẫn có thể lén lút bên ngoài…
Chỉ là để xem có ai sẵn sàng nắm cổ tay họ làm phiền hay không mà thôi.

Vừa nghĩ, bỗng nhiên nghe được Ám Dạ Phi Tinh hỏi.

“Đúng rồi, Tiểu Hoan Hoan đâu? Sao cô ấy không xuống.

”
“Hai người không phải là bạn sao, sao lại không xuống cùng nhau?”

Hùng Hùng Bất Ái hơi bất ngờ, sau đó không chắc nói.

“Cô ấy nói cô ấy không được khỏe, muốn ngủ trước …”
Nghe cô ta nói, Ám Dạ Phi Tinh khẽ nhíu mày.

Anh nhìn đồng hồ, khi ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng nói.

“Vậy chúng ta đi lên xem một chút đi, cũng trễ rồi, người đàn ông như tôi đi lên không tiện…”
Nói rồi anh nhìn về phía Hùng Hùng đang ngồi trên ghế, ý bảo cô ấy đi cùng.

Sắc mặt Hùng Hùng có chút khó coi.

Cô không muốn lên lầu.

Nhưng ý của Ám Dạ Phi Tinh rất rõ ràng, cô và Tiểu Hoan Hoan là bạn, bạn bè không khỏe mà cô ngồi yên không làm gì, thật sự là không hợp lý.

Cô ta thầm mắng một tiếng thật phiền phức, mắt đảo quanh, áy náy nói.

“Thật…thật ra tôi cũng không khỏe lắm, say sóng nên chân đứng không vững, vừa nghĩ đến phải leo cầu thang tôi liền cảm thấy không còn sức lực.

”
“Sao anh không để cô gái mới đến đi với anh, tôi thấy tinh thần cô ấy rất tốt, hai người đi chung cũng tiện…”
Cô ấy nói “cô gái mới tới”, ánh mắt nhìn thẳng về phía Thẩm Lưu Bạch.

Ánh mắt của cô ấy có chút phức tạp, pha trộn sự khiêu khích và khinh thường, không hề che giấu sự chán ghét.

Những cảm xúc này rõ ràng đến mức Thẩm Lưu Bạch bắt đầu ngẫm lại xem có phải mình đã vô tình đắc tội cô ta hay không, nếu không thì tại sao lại thu hút nhiều sự thù địch như vậy?
Cũng may là trước nay cô luôn không so đo với loại chuyện này, cũng quen

với thái độ không mấy thân thiện của con gái nên gật đầu chuẩn bị lên lầu.

“Tôi đi với anh.

”
Cận Hải Dương ôm cô xuống, quay đầu nhìn Ám Dạ Phi Tinh đang đứng bên cạnh.

“Người anh tìm ở phòng nào?”
Thanh niên đeo kính bị ánh mắt sắc bén của anh quét qua, bỗng dừng bị rùng mình một cái, giọng điệu có chút nịnh nọt.

“Ở tầng ba, 303, trên cửa có một cái có ký hiệu hình mặt cười.

”
Cận Hải Dương gật đầu, mang theo Thẩm Lưu Bạch đi lên lầu.

Ám Dạ Phi Tinh bị hành động cực ký dứt khoác làm cho bất ngờ, anh ta mím môi, sau đó cúi đầu bước nhanh đi theo, khó có thể nhìn rõ vẻ mặt của anh ta.

Chương 139: 139: Tiểu Hoan Hoan

Biệt thự ba tầng chỉ có bốn phòng một tầng, phần còn lại là sân thượng, có thể dẫn thẳng lên mái nhà.

Không biết duyên cớ gì mà mấy biển số trên cửa phòng tầng ba đều nhìn không rõ.

Để phân biệt phòng của mỗi người, chủ nhà đã dụng tâm treo một biểu tưởng trên cửa.

Ví dụ như phòng của Tiểu Hoan Hoan có khuôn mặt tươi cười, của Hùng Hùng thì có một chú gấu nhỏ đáng yêu, trên cửa của Hòa Thượng Thích Ăn Thịt có hình một cái mõ, của Messi có một quả bóng.

Vì vậy, những người ở tầng ba đều là tổ hai người, hai đôi nam nữ, giới tính cân bằng.

Phòng của Tiểu Hoan Hoan ở phía trong cùng, cạnh sân thượng ngoài trời, đối diện với phòng của Messi.

Bây giờ, mưa rất lớn, xa xa, mơ hồ có tiếng sấm ầm ầm, Cận Hải Dương cảm giác được tay Thẩm Lưu Bạch hơi cứng đờ, vì vậy ôm cô chặt hơn một chút.

Cô sợ sấm sét bởi vì cô có những ký ức tồi tệ về đêm giông bão trong viện nghiên cứu.

Nhóm người đó đánh giá sự sống và cái chết trong đêm giông bão, những người thất bại sẽ không còn tung tích, có lẽ không còn trên thế giới này.

“Không sao đâu, có anh ở đây.

”
Anh cúi đầu thì thầm vào tai cô.

Thẩm Lưu Bạch lấy lại bình tĩnh, tựa vào vòng tay ấm áp của anh, cô cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Cô không biết sự tín nhiệm này đến từ đâu.

Có anh ở đây, những cơn ác mộng từng gây rắc rối cho cô không còn xâm chiếm cô nữa, dần biến mất đến khi tan thành mây khói.

Anh có thể làm cho cô cảm thấy an toàn, vì vậy cô sẵn sàng buông bỏ cảnh giác, chấp nhận cách tiếp cận của anh từng chút một.

Trực giác của cô không bao giờ sai.

“Cốc cốc cốc.

”
Ám Dạ Phi Tinh gõ nhẹ vào cửa phòng Tiểu Hoan Hoan.

Bên trong yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào.

“Tiểu Hoan Hoan, cô còn đang ngủ sao?”
Ám Dạ Phi Tinh gõ cửa thêm mấy lần, sau đó nhẹ giọng nói.

Bên trong vẫn không có phản hồi.

Ba người nhìn nhau, Ám Dạ Phi Tinh lại bắt đầu gõ cửa, lần này dùng sức mạnh hơn, ngay cả cửa cũng khẽ rung.

“Không có ai bên trong sao?”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói, liền bị thanh niên đeo kính phản bác

“Không thể nào!”
Anh chỉ vào màn mưa đen kịt bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt khẳng định.

“Bên ngoài mưa lớn quá, cô ấy không thể ra ngoài được!”
“Hơn nữa, xe xuống núi cũng đã rời đi rồi, muốn đi cũng phải hẹn trước, chiếc xe đó là xe tải, căn bản không thể nào.

”
“Tôi gọi cho cô ấy.

”
Vừa nói chuyện, anh vừa bấm máy.

Trước khi điện thoại được kết nối, một giọng nữ giận dữ từ trong phòng vang lên.

“Làm gì vậy? Tang khóc hay gì? Ngủ một giấc mà mấy người cũng làm phiền, để mặc tôi đi!”
Ám Dạ Phi Tinh bị giọng nói này dọa, vội vã cúp điện thoại.

Anh ta lúng túng gõ cửa, thận trọng nói.

“Tiểu Hoan Hoan, chúng tôi ăn cơm, cô không xuống sao?”
Đợi một lúc, một giọng nói bực mình từ bên trong truyền ra.

“Không! Tôi muốn ngủ!”
“Ừ.

”
Ám Dạ Phi Tinh đáp lại, quay đầu lại nhìn thấy Hùng Hùng đứng ở cầu thang.

Cô ấy mặc một chiếc váy trắng lệch vai, xương quai xanh xinh đẹp lộ ra, mái tóc dài thẳng buông xõa trước người, nhìn từ xa, cô ấy đúng là có khí chất bất phàm.

Cô ta khẽ cười với mấy người rồi nhỏ tiếng nói.

“Tôi nghe thấy mấy người gõ cửa lớn tiếng, tôi lo Tiểu Hoan Hoan xảy ra chuyện nên đi lên đây.

”
Vừa nói, khuôn mặt trắng như sứ của cô ta vừa lộ rõ vẻ áy náy và khó xử.

“Tính tình Hoan Hoan thẳng thắn như vậy, gia đình cô ấy có điều kiện, tuy nóng nảy nhưng tâm địa rất tốt.

Cô ấy chỉ ghét người khác quấy rối giấc ngủ của mình, nếu thái độ cô ấy không tốt thì tôi thay mặt cô ấy xin lỗi mọi người.

”
Nói rồi, nàng hơi cúi đầu, vừa khéo hướng tới Cận Hải Dương.

…
Đội trưởng Cận cười cười, không nói gì, mà lùi lại một bước, ôm Thẩm Lưu Bạch lùi về phía sau.

Anh đã chứng kiến những chiêu trò như vậy nhiều lắm rồi, cái người Hùng gì đó không tính là cao tay, cùng lắm chỉ như mới nhập môn tiêu chuẩn, hơn nữa cô ta cũng chả có gì đáng xem.

Anh luôn chán ghét những người phụ nữ như vậy, anh không có hứng thú trêu đùa với họ, vì vậy chỉ đơn giản tránh né.

“…Vậy được rồi, chúng ta đi ăn cơm trước đi.

”
Ám Dạ Phi Tinh lúng túng nói.

Nói xong, anh ta dẫn đầu, đi về phía cầu thang.

Anh ta đi ở phía trước, Cận Hải Dương nắm tay Thẩm Lưu Bạch đi giữa, Hùng Hùng vốn đang đứng ở cầu thang lại đi cuối cùng.

Mới chậm rãi đi đến tầng hai, anh chợt nghe phía sau có tiếng “ây da”, một thân thể mang theo mùi thơm đến gần anh.

Đội trưởng Cận khéo léo chuyển người, ôm cô gái trong lòng bám vào tay vịn cầu thang, vừa khéo bỏ qua cô gái đang nhào tới.

“A…”
Lần này, đó không phải là một yểu điệu nhẹ nhàng, mà là một tiếng hét chói tai.

Chỉ thấy Hùng Hùng ngã nhào xuống cầu thang, một chiếc giày cao gót của cô bay ra, nếu Ám Dạ Phi Tinh không nhanh chóng đỡ lấy cô ấy thì giây phút sau cô ấy đã lăn xuống cầu thang rồi.

“Cô không sao chứ.

”
Sắc mặt Hùng Hùng tái nhợt, Ám Dạ Phi Tinh lo lắng hỏi.

“Chân … chân dường như bị trẹo rồi…”
Khuôn mặt Hùng Hùng đau đớn.

Cô hơi ngồi xổm xuống vuốt mắt cá chân, đôi mắt sáng ngời đáng thương nhìn Cận Hải Dương, hàm răng trắng cắn môi đỏ mọng, trông thật sự rất đáng thương, mềm mại, đáng yêu.

“Không…không cử động được…anh có thể giúp tôi được không?”
Cận Hải Dương đứng ở bậc thang bên trên ôm Thẩm Lưu Bạch, trên môi nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Tôi không biết nắn xương.

”
Anh chế nhạo, bỗng nhiên hét lên với tầng dưới.

“Mọi người, có một cô gái bị thương trên lầu, không có việc gì thì lên giúp

đi.

”

Những lời này vừa nói ra, dưới lầu nhanh chóng nghe thấy tiếng bước chân.

Người đầu tiên đi lên là một thanh niên thô bỉ, chính là người tên Hồng Thành Tiểu Soái, khi nhìn thấy Hùng Hùng ngồi xổm trên cầu thang, hai mắt sáng lên, vội vàng chạy tới.

“Là Hùng Hùng, Hùng Hùng có đau không? Không sao đâu, anh ôm em xuống.

”

Nhìn thấy anh ta đưa tay định kéo mình xuống, trên mặt Hùng Hùng lộ ra vẻ chán ghét.

Cô nhìn lại người đàn ông mình thích, lại phát hiện anh ấy đang cúi đầu nói gì đó với cô gái bên cạnh, không hề có ý định giúp đỡ.

Chết tiệt.

Hùng Hùng nghiến răng, thật sự không muốn cho kẻ thô bỉ có cơ hội lợi dụng, liền kéo tay áo Ám Dạ Phi Tinh.

“Anh giúp tôi đi, vừa nãy tôi bị giật mình, bây giờ đã đỡ hơn rồi.

”

Nhìn thấy dáng vẻ mềm yếu của cô ta, ánh mắt Ám Dạ Phi Tinh hơi sáng lên, sau đó thụ sủng nhược kinh đồng ý.

“Được…được…cô nắm tay tôi, tôi đỡ cô từ từ đi xuống.

”

Vừa nói, anh vừa cẩn thận dẫn Hùng Hùng xuống cầu thang giống như kỵ sĩ đang bảo vệ công chúa, còn vội vàng chạy lại nhặt đôi giày cao gót bị rơi của cô rồi đặt trước mặt.

“Chân cô không sao chứ?”
Anh lo lắng hỏi.

“Trên đảo không có bệnh viện, nhưng có một trung tâm y tế, có muốn tôi đưa cô đến đó xem một chút không?”
“Không cần, cám ơn anh, tôi nghỉ ngơi một chút thì được rồi.

”
Hùng Hùng yếu ớt nói, nhân tiện cho anh ta một ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Chương 140: 140: Anh Làm Gì

Sau khúc nhạc đệm đó, cơm tối của mọi người cũng đã xong.
Mặc dù họ chưa từng gặp nhau, nhưng tất cả những người có mặt đều là những người sôi động, bình thường trên mạng nói đùa không có giới hạn, sau khi sự mới lạ qua đi, mọi người nhanh chóng sổi nổi hơn.
“Chúng ta nói chuyện trên mạng lâu như vậy, lần này cuối cùng cũng gặp được người thật!”
“Không ngờ những người có mặt đều là người đẹp…Mấy anh em ở đây thật may mắn.”
Hồng Thành Tiểu Soái cười vỗ Cà Chạy Vội bên cạnh, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Hùng Hùng.
Xét về khuôn mặt, thật ra Bạch vẫn đẹp hơn.
Nhưng mà, người đẹp người ta đã là hoa có chủ, bên cạnh còn có một hung thần, anh ta không có can đảm trêu chọc cô ấy.
Hơn nữa, Bạch có vẻ ngoài là một cô gái trong sáng sạch sẽ, đàng hoàng, còn Hùng Hùng Bất Ái…thích hợp để ra tay hơn, dụ dỗ một chút cũng có thể phát triển thành tình một đêm lắm.
Nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, Cà Chạy Vội chán ghét dịch mông qua một bên, kéo xa khoảng cách với anh ta.
Anh cúi đầu im lặng gắp một miếng thịt bò cho vào miệng, sau đó hai mắt sáng lên.
“Thịt bò này ngon quá, tay nghề của ai tốt như vậy?”
Chu Mạn giơ tay nở nụ cười.
“Ăn ngon không, đây là món gia truyền của nhà tôi.”
“Chà, tôi chưa bao giờ được ăn món thịt bò hầm ngon như thế này, bây giờ thật có lộc ăn.”
“Đúng vậy, đầu bếp hôm nay là Hoa Đằng Mạn, chúng ta đều là trợ thủ của cô ấy, nấu ăn cực khổ rồi, mọi người nâng ly chúc mừng đi!”
Mọi người ngay lập tức đứng dậy và nâng ly để hưởng ứng.

Thế là chủ đề về người đẹp cứ thế chuyển hướng, mọi người dần quen, bắt đầu bàn tán xôn xao mọi chuyện trên trời dưới đất.
“Nhắc mới nhớ, không biết hai bạn mới đến kia làm nghề gì?”

Hồng Thành Tiểu Soái đảo mắt, cười nói.
Ánh mắt của anh ta rất tốt, nhìn thoáng qua cũng có thể biết được người đàn ông này rất giàu có, nếu không thì Hùng Hùng nhỏ bé đã không dán theo như vậy.
Ban đầu anh ta không quan tâm đ ến trò chơi trinh thám này, anh ấy chỉ đến đây vì anh ta biết có một vài con cá lớn, anh ta chỉ nghĩ về việc tiếp cận và phát triển quan hệ khách hàng.
Bây giờ có một niềm vui bất ngờ, làm sao có thể bỏ qua được.
“Vợ tôi là giáo viên, tôi thì…làm việc trong một hệ thống.”
Anh nói như vậy, lập tức thu hút sự chú ý của Chu Mạn.
Cận Hải Dương cúi đầu cười, kéo tay Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng chơi đùa, hoàn toàn không nhìn đến cô ta.
Chu Mạn hiểu ra điều gì đó, lắng lặng đảo mắt, cúi đầu húp một ngụm canh.
“Ồ, thật là tốt.”
Hồng Thành Tiểu Soái cười nịnh nọt nói, vươn tay đưa danh thiếp.
“Tôi là nhân viên bảo hiểm.

Bây giờ cuộc sống xã hội có nhiều rủi ro lắm, mua gói bảo hiểm thì bảo đảm hơn, cần thì gọi điện thoại cho tôi, tôi luôn trực tuyến 24/24.”
Cận Hải Dương thản nhiên cầm lấy danh thiếp.
“Trương Xuân Bằng, Bảo Hiểm Hoa Thương?”
Anh bĩu môi ngạo mạn, thờ ơ ném danh thiếp lên bàn, hoàn toàn giống dáng vẻ cậu ấm ăn chơi.
“Tôi chưa bao giờ nghe qua.”
“Ha ha, công ty chúng tôi là công ty bảo hiểm mới thành lập, bảo hiểm toàn diện hơn các công ty khác nhiều, giống như hôm nay chúng ta chơi trò chơi, cũng có bảo hiểm tai nạn…”
Nghe anh ta nói, mọi người có mặt đều nhìn về phía Ám Dạ Phi Tinh, chỉ thấy anh ta mơ màng lắc đầu.
“Đừng nhìn tôi, tôi làm gì có nhiều tiền mua bảo hiểm cho mọi người!”
“Bảo hiểm là quà của chủ nhà.”
“Họ chơi trò chơi trinh thám, sợ mọi người bị thương hoặc làm hư hỏng biệt thự nên mua bảo hiểm.”

“Nhưng không ngờ lại mua bảo hiểm ở công ty của Tiểu Soái…”
Nghe được lời anh ta nói, Hồng Thành Tiểu Soái lập tức nở nụ cười.
“Không sai, chính sách bảo hiểm này được thực hiện theo hợp đồng, vì vậy tôi cũng là người làm hợp đồng cho những người chơi trò chơi này.”
“Mỗi người chúng ta có bảo hiểm tai nạn 300.000, biệt thự thì 2 triệu.

Tôi hy vọng mọi người có một khoảng thời gian vui vẻ và an toàn, chiếu cố thêm cho chuyện kinh doanh của tôi.”
Nói xong, anh ta đứng dậy và đưa danh thiếp cho từng người có mặt.
Cà Chạy Vội bật cười một tiếng, chướng mắt hành vi xúc tiến kinh doanh tại chỗ của anh ta, vươn tay vò nát danh thiếp thành một quả bóng, trực tiếp ném vào thùng rác.
“Mấy người bán bảo hiểm thật biết lợi dụng thời cơ.

Tôi đến đây chơi trò chơi thực tế.

Không chơi thì mau rời đi, không ai giữ anh lại!”
Những gì anh ta nói ra vô cùng không nể mặt, khiến sắc mặt của Hồng Thành Tiểu Soái trở nên rất khó coi.
Anh ta cố chịu đựng, cuối cùng cũng kìm nén được cơn tức giận của mình, nhưng không nói gì thêm về chuyện buôn bán nữa.
Thấy bầu không khí có chút khó xử, Ám Dạ Phi Tinh đảo mắt, đứng lên cười.
“Nhắc mới nhớ…mọi người còn chưa xem khu chúng ta chơi đúng không.”
“Biệt thự của chúng ta không chỉ có suối nước nóng, mà còn đặc biệt thiết kế một hiện trường vụ án cho chúng ta chơi trò chơi.”
“Sau nửa đêm hôm nay, trò chơi của chúng ta sẽ bắt đầu.

Ngày mai, khu vực hiện trường vụ án sẽ hoạt động, để tôi dẫn mọi người đi xem.”
Đề nghị này được mọi người nhất trí hưởng ứng, mọi người đứng dậy đi theo Ám Dạ Phi Tinh đi ra ngoài.
Cận Hải Dương quay đầu liếc nhìn Thẩm Lưu Bạch, nhìn thấy ánh mắt tò mò của cô, anh không nhịn được cười xoa mái tóc mềm mại của cô.
“Muốn đi không?”
Hai mắt Thẩm Lưu Bạch sáng ngời gật đầu.

Cô đã nhìn thấy không dưới một trăm cảnh giết người, nhưng đây là lần đầu tiên trong một trò chơi như vậy.
“Em không sợ sấm sét sao?”
Người đàn ông trêu chọc hỏi, đã thấy cô sững sờ một lúc, vẻ mặt có chút thất thần.
Ngoài cửa sổ vẫn còn sấm sét, ánh sét chói lọi xẹt qua bầu trời, thỉnh thoảng mang theo tiếng nổ rền vang.
Đây từng là những cơn ác mộng tồi tệ nhất trong lòng cô, nhưng hôm nay, vừa rồi, cô gần như không cảm thấy gì cả.
Ở bên cạnh anh, cô không sợ hãi chút nào.
Thấy cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đàn ông vòng tay ôm chặt cô, mỉm cười nói.

“Lần trước ở phòng giải phẫu, anh vốn muốn cùng em về nhà.

Ai biết kiếm khắp phòng cũng không thấy, cuối cùng ở dưới bàn phát hiện một con chuột nhỏ…”
Chưa kịp nói hết, anh đã cảm giác được cánh tay mình bị nhéo.
“Đừng nhéo cánh tay, không nhéo được chút nào đâu, cẩn thận đau tay.”
“Đến đây, nhéo ở đây.”
Nói rồi anh cầm tay cô đưa lên mặt.
Nhìn thấy da mặt anh dày như vậy, Thẩm Lưu Bạch trừng mắt nhìn anh, định rút tay lại, nhưng đã bị anh giữ chặt.
“Em ngại ngùng cái gì, cũng không phải là chưa từng?”
Anh thấp giọng cười, ấm cuối mang theo một loại quyến rũ.
Mặt của Thẩm Lưu Bạch hơi nóng, không dám nhìn anh, không tự nhiên đổi chủ đề.
“Bọn họ đều đi rồi, chúng ta cũng đi xem hiện trường vụ án đi.”
Thấy cô ngại ngùng, người đàn ông không gây sự nữa, cười đáp lại.
“Được thôi.”
“Đúng lúc có giáo sư Thẩm ở đây, để giáo sư Thẩm nói cho anh một chút xem hiện trường vụ án kia có vấn đề gì.”

Chương 141: 141: Thi Thể Và Hiện Trường Vụ Án

Phòng trò chơi nằm ở phía bên kia của tầng 1, ngay đối diện với phòng 101 bị khóa, bên cạnh cầu thang phía tây.
Căn phòng này lớn hơn nhiều so với căn phòng họ ở, đồ đạc bên trong cũng rất khác biệt.

Có tủ rượu thủy tinh, quầy bar và ghế sô pha vòng tròn, trông giống như KTV sang trọng.
Trần phòng cũng thấp hơn nhiều, trần gỗ làm thành hình thuyền, hai bên tường có treo phao cứu sinh, mang phong cách của cướp biển ngày xưa.
“Đây là cảnh trong trò chơi của chúng ta.”
Ám Dạ Phi Tinh vừa cười vừa nói.
“Trò chơi bắt đầu vào lúc nửa đêm hôm nay, mọi người sẽ ngồi ở bàn này trước, sau đó chúng ta sẽ rút thẻ nhân vật của mọi người, sau đó chúng ta sẽ đưa mọi người kịch để mọi người xem, sáng sớm mai chúng ta sẽ bắt đầu hành động.”
Nghe anh ta nói như vậy, Cửu Sát Vô Xá đột nhiên nói.
“Tại sao lại là sáng sớm mai? Không phải nói trò chơi bắt đầu lúc nửa đêm sao?”
“Ồ, đúng vậy, trò chơi bắt đầu lúc nửa đêm.”
Ám Dạ Phi Tinh cười giải thích.
“Nhưng từ nửa đêm đến 6 giờ sáng mai, thời gian này dành cho bạn đóng vai hung thủ hành động, cho nên nếu thân phận của anh không phải là hung thủ, anh không thể ra ngoài.”
“Để đảm bảo tính công bằng của trò chơi, tất cả các phòng trừ phòng của hung thủ sẽ bị khóa tại thời điểm này và không thể mở từ bên trong.”
“Cái gì? Không được mở? Chúng ta sẽ bị khóa bên trong sao?”

Chu Mạn nhíu mày.
“Quá nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không phải chúng ta sẽ bị nhốt chết trong phòng sao?”
Nghe cô ta nói, nhiều người có mặt lập tức ồ lên.
“Đúng vậy! Không phải chúng ta chỉ chơi một trò chơi thôi sao, cũng không phải thắng được nhà hay đất gì đó, có cần phải nghiêm túc như vậy không?”
“Đúng vậy, mọi người nên tự giác một chút, không phải chỉ cần không đi ra ngoài là được rồi sao, sao phải nhốt chúng ta lại?”
Ám Dạ Phi Tinh bị mọi người nói cho xấu hổ.
“Được rồi.”
Anh bất đắc dĩ xoa thái dương, thở dài nói.
“Vậy thì chúng ta sẽ không khóa cửa nữa, nhưng mọi người nên có ý thức một chút, không phải thời gian hoạt động của mọi người, mọi người không được đi ra ngoài, cũng không được nhìn lén, là do mọi người nói chơi trò chơi không cần nghiêm túc như vậy mà.”
“Chúng tôi có một người chết trong trò chơi này, đã có người đóng vai đó.”
Nói rồi anh chỉ về một hướng trên đầu.
Sau hành động của anh ta, đèn trong phòng đột nhiên tối đi rất nhiều, mọi người ngồi quanh chiếc bàn tròn, khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy khuôn mặt của những người xung quanh.
Họ theo bản năng nhìn theo tay Ám Dạ Phi Tinh và thấy anh ta đang ám chỉ giàn giáo treo lơ lửng trên đầu họ.
Cái giàn giáo treo được cố định bằng những tấm gỗ cũ, khoảng cách giữa các thanh gỗ rộng ba ngón tay, kết cấu ngổn ngang, thoạt nhìn, trông như kết quả của một công cuộc xây dựng vội vàng.
Khi ánh mắt của mọi người hướng lên trên, một chiếc đèn LED được lắp trên trần nhà đã bật sáng.
Ánh sáng trắng dịu mát chiếu vào trần nhà với độ sáng vừa phải, đủ để mọi người có mặt đều có thể nhìn rõ trần nhà!
“A a a…Nơi đó có người!”
Hùng Hùng hét lên
Cô ta ngồi ở vị trí không may, ngay dưới ánh đèn LED.
Lúc này khi đèn sáng lên, cô thấy rõ ràng một con mắt đang nhìn mình chằm chằm, sợ đến mức đầu cô có tiếng “vù vù”, không suy nghĩ mà thét lên chói tai.
Tiếng hét này khiến mọi người trong phòng giật mình.

Mọi người dường như đều chạy ra cửa, bàn tròn chỉ còn lại có ba người là Ám Dạ Phi Tinh, Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch.
“Tại sao anh không chạy?”
Ám Dạ Phi Tinh tò mò hỏi.
Anh đương nhiên biết nội tình, lúc này người nằm trên chính là người đóng vai người chết, giàn giáo treo này cũng được thiết kế đặc biệt cho phép người nằm trên đó lộ mặt và thân.
Tất cả đều là để tạo không khí cho khung cảnh, nhưng anh ấy đã chuyển nó ra trước để mọi người cùng trải nghiệm, điều này cũng có thể tăng thêm phần thú vị cho trò chơi.
Hiệu quả đúng là tốt như anh tưởng tượng, nhưng đôi nam nữ mới tham gia này lại nằm ngoài dự đoán của anh ta, bọn họ bình tĩnh ngồi ở đó, không có vẻ sợ hãi.
“Anh nói muốn tìm người đóng vai người chết.

Khi đèn tắt, cánh tay của anh hơi động một chút, chắc để mở đèn chiếu phía trên, sắp đặt hiển nhiên như vậy chỉ có kẻ ngốc mới nhìn không ra.”
Cận Hải Dương lười biếng nói.
Ám Dạ Phi Tinh gật đầu.
Anh vốn tưởng rằng người trước mặt là phú nhị đại, nhưng không ngờ anh ta tinh ý đến mức có thể nhìn rõ động tác nhỏ của anh, có thể nói anh đúng là hỏa nhãn kim tinh.

(*)
“Cô gái này thì sao? Cô không sợ sao?”
Anh ta quay đầu nhìn Thẩm Lưu Bạch, cô gái thanh tú vốn dĩ cúi đầu, nhưng khi anh hỏi cô, cô ngạc nhiên nhìn anh ta, vẻ mặt đầy ngạc nhiên không hề che giấu.
“Tại sao phải sợ? Không phải anh ta còn sống sao?”
Cô chỉ vào người đàn ông trên trần nhà, nghiêm túc nói.
“Mặc dù anh ấy mở mắt, nhưng đồng tử của anh ấy đang hội tụ, chắc là do đèn LED của anh quá sáng, anh ấy bị chói mắt theo bản năng.”
“Và anh ấy đã chớp mắt.”
Ám Dạ Phi Tinh sững sờ, nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cưng chìu hôn cô ấy một cái, mới thở dài một cái.
“Hai người không thể tham gia trò chơi, đúng là đáng tiếc.”

Anh ta cảm thán.
Lúc này, những người núp ở cửa cũng lần lượt quay lại, tuy rằng hầu hết mọi người vẫn không dám nhìn “thi thể” nằm trên đầu nhưng cũng không khỏi bàng hoàng.
“Ông chủ Trịnh, xuống đây đi.”
Ám Dạ Phi Tinh ngước đầu đầu chào hỏi.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng va chạm, ngay sau đó, một người đàn ông gầy gò tóc dài xuất hiện trước mặt mọi người.
“Xin lỗi, đã làm mọi người sợ.”
Anh ta áy náy nói.
“Tôi là chủ của biệt thự suối nước nóng này và là một người yêu thích các trò chơi trinh thám, vì vậy tôi đã biến phòng của mình thành phòng trò chơi.”
“Chỗ của tôi mới sửa sang lại, chưa tìm được nhân viên phù hợp nên lần này tôi tự làm.”
Ông chủ Trịnh bối rối nói.
“Nhưng đừng lo, vụ án và đạo cụ ở đây tôi đều chuẩn bị sẵn sàng, mọi người đã chọn gói khó nhất của chúng tôi, bên trong có rất nhiều chi tiết và gợi ý cho nội dung vở kịch, chắc chắn mọi người sẽ hài lòng!”
Anh ta cười híp mắt, lấy ra 9 cái phong bì niêm phong giống nhau, dựa theo số thứ tự đặt trước mặt mọi người.
“Thân phận và kịch bản đều ở bên trong, mọi người chọn một số, sau đó tùy theo thân phận bên trong mà chơi.”
“Luật chơi cũng có trong đó.

Vì mọi người không đồng ý khóa cửa nên xin mọi người ý thức một chút, đừng phá hư trò chơi của chúng ta.”
(*) Hỏa nhãn kim tinh: Mắt thần phân biệt được thật giả, tốt xấu

Chương 142: 142: Chọn Thân Phận

Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch không phải người chơi nên chỉ ngồi nhìn mọi người chọn phong bì.
Chỉ có người chọn mới biết thân phận của mình, cho nên người lấy phong bì xong cũng không mở ra ngay, để sau khi về phòng mới mở ra kiểm tra.
Mọi người chọn xong phong bì, Chu Mạn chọn số 1, Cửu Sát Vô Xá số 2, số 3 và số 4 lần lượt được trao cho Hòa Thượng và Messi, số 5 là Hồng Thành Tiểu Soái, số 6 là Hùng Hùng, số 7 là Ám Dạ Phi Tinh, số 8 Cà Chạy Vội còn Tiểu Hoan Hoan vắng mặt là số 9, do ông chủ giả xác chết giữ lại, ngày mai sẽ giao cho cô ấy.
“Được rồi, bây giờ mọi người có thể về nghỉ ngơi.”
Ông chủ xác chết cười nói, dáng vẻ phấn khích đó càng khiến người chơi kích động.
“Nhớ kỹ, chỉ có người với thân phận là hung thủ mới được ra ngoài vào buổi tối.

Nếu người khác bị tôi phát hiện, người đó lập tức bị mất tư cách chơi!”
“Chúc các bạn may mắn, hẹn gặp lại vào ngày mai!”
Vừa nói, anh ta vừa hào hứng chạy đi với chiếc phong bì số 9.
Mọi người lần lượt rời đi, trong phòng chỉ còn lại Cận Bạch và người thanh niên gầy gò.
Chu Mạn dường như muốn nói gì đó với hai người, nhưng nhìn thấy Ám Dạ Phi Tinh đứng bên cạnh, cuối cùng cũng đi ra ngoài.
“Xin lỗi, chúng tôi chỉ chuẩn bị 9 nhân vật, vì vậy chỉ có thể mời hai người làm khán giả…”
Ám Dạ Phi Tinh áy náy nói.
Cận Hải Dương lắc đầu.
“Không sao đâu, ban đầu chúng tôi ở lại vì bão, có cơ hội xem trò chơi thực tế của mọi người cũng rất thú vị.”

Nói rồi anh nhìn xuống người con gái trong lòng mình, mỉm cười.

“Đúng không, em yêu.

Chúng ta đánh cược xem ai sẽ là người tìm ra hung thủ trước, người kia sẽ được có một điều ước, được không?”
Người đàn ông lười biếng mỉm cười, vẻ ưu nhã có chút vẻ bất cần, trong đôi mắt đen láy hiện lên sự hứng thú hiếm thấy.
Lúc này, Cận Hải Dương khác hoàn toàn với một đội trưởng cảnh sát quyết đoán, giỏi giang thường thấy.
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu liếc anh một cái, có chút bối rối, không biết là anh đang đóng kịch hay là mới hiện nguyên hình, cho nên còn chưa chuẩn bị để trả lời anh.
Thật tiếc là người đàn ông đã không buông tha cho cô dễ dàng như vậy.

Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc trên trán cô, vẻ nghiêm túc ẩn trong nụ cười nửa miệng của anh.
“Làm sao vậy, em không dám hả?”
Anh khẽ thì thầm vào tai cô.
Thẩm Lưu Bạch ngây người liếc mắt một cái, gật đầu về phía Ám Dạ Phi Tinh bên cạnh, tự mình đi về phía phòng ở lầu một.
“Đây là giận…”
Người đàn ông cao lớn đang dựa vào tường, cười nhạt nhìn bóng lưng của cô, trên mặt lộ ra vẻ chiều chuộng.
“Cô Bạch thật xinh đẹp, tôi nghĩ tính tình của cô ấy rất điềm đạm và ít nói, anh đúng là có phúc.”
Trong mắt Ám Dạ Phi Tinh mang theo sự ghen tị nói.
“Không có đâu.

Cô bé kia rất bướng bỉnh, da mặt thì mỏng, nói không được thì trở mặt, chọc chút mà cũng giận, tôi còn phải dỗ dành vị tổ tông này đây.”
Cận Hải Dương cười nói.
“Đúng rồi, tôi thấy mọi người chơi chung nhiều người như vậy, đều quen nhau trên mạng sao?”
“Đúng vậy, chúng tôi ở chung một nhóm thảo luận.”
Ám Dạ Phi Tinh cũng không giấu diếm, thản nhiên nói.
“Tôi, Hoa Đẳng Mạn, Cửa Sát Vô Sá, Cà Chạy Vội, Hòa Thượng Ăn Thịt,

Hùng Hùng đều là bạn trò chuyện trên mạng khá thân thiết.

Tôi nói muốn tổ chức trò chơi thực tế thì mọi người đều tích cực hưởng ứng, Hùng Hùng dã theo bạn cô ấy là Tiểu Hoan Hoan, Messi là đến cùng với Hòa Thượng, còn Hồng Thanh Tiểu Soái kia là do ông chủ đề cử để lo vấn đề bảo hiểm, chúng tôi cũng ít người nên tính thêm cả ông chủ nữa."
"Thật ra thì Tiểu Soái cũng là người của nhóm chúng tôi, nhưng lần này anh ấy giống như đi làm việc hơn."
Vừa nói xong, anh ta đột nhiên dừng lại, tò mò hỏi.
"Anh được Hoa Đằng Mạn giới thiệu đúng không? Vậy anh là bạn hay là khách hàng của cô ấy?"
Việc Hoa Đằng Mạn là luật sư không phải là bí mật trong nhóm, thường thì mọi người đều thích hỏi cô ấy về một số vấn đề pháp lý khi có thắc mắc, một số người trong số họ cũng đã trở thành khách hàng của cô ấy, vì vậy Ám Dạ Phi Tinh có hỏi điều này cũng là bình thường.
"Chúng tôi là bạn, có chung công việc."
"Cũng là luật sư sao?"

Cận Hải Dương trả lời rất mơ hồ, người thanh niên đeo kính trước mặt đã hiểu sai ý của anh, anh không vội sửa lại mà chuyển sang chủ đề khác.
"Mọi người đã chuẩn bị rất kỹ cho trò chơi này, ngay cả thi thể cũng có người làm, tại sao trước đây tôi chưa nghe nói đến một nơi tốt như vậy?"
Nghe anh nói, Ám Dạ Phi Tinh dừng lại, sau đó cười đáp.
"Tôi cũng mới nhìn thấy trên Internet, ông chủ vừa mới khai trương, chúng tôi cũng là những vị khách đầu tiên mà anh ấy tiếp đón."
Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh, ẩn ý nói.
"Chờ chúng ta trở về, nơi này có thể sẽ trở nên rất nổi tiếng."
"Đến lúc đó nhất định phải cho anh ta điểm đánh giá cao nhất!"
Hai người trò chuyện một lúc rồi về phòng.
Trong phòng, Thẩm Lưu Bạch đã thay bộ đồ ngủ, đang ngồi trên ghế sô pha đọc sách điện tử.
Thái độ không đề phòng của cô khiến đàn ông rất hài lòng, có cảm giác như một gia đình.
Trên thực tế, đó cũng là kết quả của việc anh dần dần xâm nhập vào cuộc sống của cô.
Cho dù có thảo luận về vụ án xảy ra đột ngột hau không thì mỗi ngày cố định, dù ăn cơm hay ở trên sân thượng trò chuyện, cô đã hoàn toàn buông

bỏ sự đề phòng với anh.
Tiính ra thì Thẩm Lưu Bạch dành hơn nửa ngày để ở với anh ta, hơn nữa anh còn kiểm soát cả thời gian rảnh của cô, đây là điều mà rất nhiều cặp đôi không làm được.
Đội trưởng Cận rất hài lòng với kết quả này.
Tâm trạng đang tốt, lại mới xác nhận quan hệ, ý đồ trêu chọc cô giống như núi lửa phun trào, không thể khống chế được.
“Đang xem gì vậy?”
Anh chen đến ngồi xuống bên cạnh cô, thân hình cao lớn ôm lấy cô, bao phủ cô trong hơi thở của anh.
Anh cúi đầu, nhìn vào cuốn sách điện tử trong tay cô, thấy trên đó dày đặc chữ và hình ảnh, rõ ràng là một luận văn có tính chuyên nghiệp cao.
Thẩm Lưu Bạch hơi mất tự nhiên giật mình, thân thể bị người đàn ông ôm lấy.

Cô bị anh ôm ở trên đùi, lưng dán vào lồ ng ngực của anh, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng xuyên qua lớp áo mỏng truyền đến trên người cô, làm tim cô cũng đập nhanh hơn một chút.
“Luận văn của em.

Một thời gian nữa em sẽ đến Kinh Thành để tham gia hội thảo học thuật, em phải chuẩn bị trước.”
“Họp thường niên sao?”
Người đàn ông đặt cằm mình vào cổ cô, bất mãn hừ một tiếng.
“Đi bao nhiêu ngày? Em sẽ ở đâu?”
“Vị trí chính xác sẽ được bên hội nghị thông báo sau, thời gian khoảng một tháng sau đó.”
Cô không chắc nói.
“Ừ.”
Người đàn ông gật đầu.
“Vậy thì tốt, thời gian đó đúng lúc nghỉ tết, anh dẫn em về nhà một chuyến.”
Thẩm Lưu Bạch hơi giật mình.
Lúc này cô mới nhớ ra trước đây anh đã nói muốn dẫn cô đi gặp ông nội, nhưng đó là chuyện cách đây vài giờ, bây giờ quyết định còn hơi sớm.
Cô định phản đối, nhưng đã bị bàn tay dang ra của người đàn ông che lại.

“Đừng nói cái gì anh không thích nghe, cứ quyết định vậy đi.”
Anh lười biếng nói.
“Dù sao thì chỗ người ta sắp xếp cũng không thể quá tốt, so với việc cùng người khác chen chúc ở chung không bằng theo anh về nhà ở đi.”
“Nếu em thấy không tiện thì chờ chúng ta gặp ông nội xong thì anh dẫn em ra ngoài ở, ở phía tây bên đó anh có một căn nhà, đến lúc đó anh tìm người dọn dẹp trước.”

Chương 143: 143: Yêu Cầu Của Chu Mạn

Thẩm Lưu Bạch cảm thấy hai người không có cùng suy nghĩ.
Cô quay lại, định nói lý lẽ với anh thì người đàn ông đột nhiên nghiêm mặt, làm động tác im lặng về phía cô.
“Có người đến.”
Anh khẽ thì thầm vào tai cô.
Thẩm Lưu Bạch sững người, theo bản năng nhìn lên đồng hồ treo tường.
Bây giờ mới 9 giờ rưỡi, người đóng vai hung thủ phải nửa đêm mới được bắt đầu hoạt động, lúc này ai có thể đến chứ?
“Chu Mạn?”
Cô ngước nhìn Cận Hải Dương, quả nhiên thấy đối phương gật đầu.
Đúng lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, giọng nói rụt rè của Chu Mạn từ bên ngoài truyền vào.
“Cận…Bạch, Chồng Của Bạch, có thể nói chuyện không?”
Hai người nhìn nhau, Thẩm Lưu Bạch định đứng dậy đi mở cửa trước.
Ngay khi cô chuẩn bị mở cửa, một người đàn ông đã nắm lấy cổ tay cô.
“Em quay lại đi, anh mở cửa.”
Anh thản nhiên nói.
“Cũng trễ rồi, em mở cửa không an toàn, lỡ có chuyện gì thì anh cũng có thể ứng phó được.”
Nghe những gì anh nói, cô không kiên trì nữa, ngoan ngoãn bước lại sô pha ngồi xuống.
Trong hoàn cảnh xa lạ, ở cùng với một nhóm người xa lạ, cẩn thận hơn cũng không có gì quá đáng.

Cô vẫn còn nhớ đồ kim loại trong túi của Cà Chạy Vội, chứng tỏ việc lo lắng cũng không có gì sai.
Cận Hải Dương mở cửa, là Chu Mạn đứng ở bên ngoài.
Cô vẫn mặc nguyên bộ quần áo cũ, vẻ mặt hơi hoang mang rối loạn, hiển

nhiên không có tâm trạng nghỉ ngơi.
“Xin lỗi đã làm phiền hai người, tôi có chuyện muốn nói…”
Cô ấy vặn phong bì trong tay, lúng túng nói.
Nếu có thể, cô không muốn làm phiền cặp đôi này.

Vốn cô muốn nói chuyện phiếm với họ sau bữa tối, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp, vì vậy phải dời đến bữa khuya.
Ở trong phòng cô lại suy nghĩ linh tinh, cảm thấy phải cùng bọn họ bàn bạc một chút mới được, cho nên hấp tấp đến đây.
Cũng may là hai người chỉ mới thay đồ ngủ và không làm chuyện gì đáng ngại nên cô bớt xấu hổ đi rất nhiều.
“Vào trong rồi nói.”
Người đàn ông mở cửa, Chu Mạn thận trọng bước vào.
Cô ngồi xuống ghế sô pha đối diện với Thẩm Lưu Bạch, vẻ mặt áy náy bắt đầu xin lỗi.
“Tôi thật lòng xin lỗi, tôi biết mình hơi đường đột.

Nhưng hai người là người tôi quen biết, tôi thật sự không thể tìm thấy ai khác để bàn bạc.”
Nói xong, cô ấy đưa chiếc phong bì rút được đưa ra trước mặt hai người rồi thấp giọng nói.
“Tôi…tôi rất xui xẻo khi rút được…hung thủ…”
Sau đó, cô lấy ra một tấm thẻ từ trong phong bì với một bức tranh bộ xương khô đẫm máu.
Đúng là hung thủ.
“Không phải rất thú vị sao, cô sợ cái gì?”
Người đàn ông vô lại tiếp tục cùng Thẩm Lưu Bạch ngồi xuống ghế sô pha, lười biếng hỏi.
Chu Mạn đỏ mặt, ánh mặt lặng lẽ chuyển động.
Dù biết người đàn ông trước mặt đã có chủ, nhưng cá tính mãnh liệt đặc biệt này vẫn khiến cho tim cô đập loạn nhịp, để tránh cho bản thân mắc sai lầm, cô thầm niệm kinh Kim Cương.
“Là như vầy.”
Cô lấy lại bình tĩnh, từ từ lấy ra một tờ giấy hướng dẫn trong phong bì, chỉ vào chữ trên đó nói.
“Theo kịch bản, sau nửa đêm tối nay, tôi sẽ rời khỏi phòng, đem giấu hung khí giết người do trò chơi cung cấp.”

“Bây giờ có một chiếc hộp ở trước cửa phòng của mọi người, bên trong là những đạo cụ mà mỗi nhân vật cần sử dụng, tôi có một con dao trong đó.”
Nói rồi cô ấy lấy trong túi ra một chiếc hộp nhựa, vừa mở nắp ra thì một con dao gọt hoa quả dính máu hiện ra trước mặt mọi người.
“Là mực đỏ.”
Thẩm Lưu Bạch liếc nhìn bên trong, khẳng định.

Không có mùi gỉ, màu quá sáng, nồng độ và độ bám bề mặt đồng đều, đây không phải là máu.
“Tất nhiên.

Nếu là máu, tôi sẽ sợ chết khiếp.”
Vẻ mặt Chu Mạn vui mừng nói.
“Bây giờ tôi rất hối hận vì đã đến tham gia trò chơi này.

Tôi không biết lúc đó mình đang nghĩ gì mà lại một thân một mình đến đảo hoang, sau đó cũng một đám người không quen biết chơi trò chơi giết người, nhất định đầu tôi bị cửa kẹp rồi!”
“Bây giờ nửa đêm phải ra ngoài để giấu hung khí giết người! Tôi nghĩ đến nửa đêm ở căn nhà vắng tanh này, tôi rất sợ, hận không thể khóa chặt cửa không bao giờ đi ra ngoài nữa! Lỡ như thật sự gặp phải chuyện gì thì sẽ tiêu rồi sao!”
Nói rồi cô nhìn hai người trước mặt, đầy mong đợi.
“Làm ơn đi cùng tôi được không…Có hai người tôi sẽ có thêm can đảm, tôi còn có thể khá hơn chút…Bằng không chân tôi sẽ không dám động luôn!”
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương hơi nhíu mày.
“Không phải nói trừ hung thủ không ai có thể ra ngoài sao? Phá luật…thì không tốt lắm.”
Đối với những người phụ nữ khác ngoài Thẩm Lưu Bạch, Cận Hải Dương luôn tỏ ra thiếu kiên nhẫn, nhất là loại thương hoa tiếc ngọc nhưng phải hy sinh thời gian quý báu ở chung phòng với người yêu của mình.
Sắc mặt Chu Mạn hơi cứng lại, biết Cận Hải Dương đang từ chối cô.
Dù đã sớm biết anh không có ý như vậy với mình, nhưng mỹ nữ cũng sẽ tự ái, nói vậy mà còn bị cự tuyệt, thật sự là tổn thương lòng tự trọng của cô.
Tuy nhiên, thực tế vẫn chưa cho phép cô giả vờ kiên cường.

Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch là hy vọng duy nhất của cô, nếu không

cô sẽ lẻ loi ở trong phòng một mình lúc nửa đêm!
Cô khó xử nhìn Thẩm Lưu Bạch.
“Bác sĩ Thẩm, làm ơn đi mà, tôi thật sự không dám…”
Thẩm Lưu Bạch có tính người hơn Cận Hải Dương.
Cô nhìn khuôn mặt tái nhợt của Chu Mạn, dứt khoát gật đầu.

“Được, tôi đi cùng cô.”
Nghe cô nói vậy, đôi mắt người đàn ông nheo lại một cách nguy hiểm.
Tuy nhiên, anh ta không lập tức gây khó dễ, sau khi tiễn Chu Mạn cảm ơn liên tục ra ngoài, Cận Hải Dương lập tức thu lại khuôn mặt thờ ơ mỉm cười, vươn tay bẫy Thẩm Lưu Bạch lên ghế sô pha.
“Thế nào? Gan lớn rồi sao?”
“Nửa đêm, người ta không dám đi lại trong nhà, em thì lợi hại, không chút do dự đã đáp ứng…”
Anh cúi xuống tiến lại gần cô, giọng nói nhẹ nhàng nhưng nguy hiểm.
Thẩm Lưu Bạch giãy dụa một hồi, nhưng thấy mình hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, nên dứt khoát từ bỏ phản kháng.
“Cô ấy nói cô ấy sợ, hơn nữa một mình đúng là rất nguy hiểm.”
Nghe cô nói vậy, người đàn ông chợt nhếch mép.
“Một người thì nguy hiểm, hai người cộng lại sẽ không nguy hiểm sao?”
“Thẩm Lưu Bạch, những lời anh nói với em, em xem như đánh rắm à.

Anh đã nói là không có việc gì thì đừng xông vào chỗ nguy hiểm, có khi còn chưa kịp đợi em dùng não thì nắm đấm của người ta đã ập đến em rồi, em biết không hả?”
“Em là con gái yếu đuối một thân một mình, một ngón tay cũng đủ đánh ngã em, lỡ xảy ra chuyện gì em cũng không kịp chạy đâu!”
“Còn nữa, anh đã nói với em rồi, trò chơi này không phải đơn giản như vậy, em đừng ngu ngốc trộn lẫn dính vào, trong đây có vấn đề.”

Chương 144: 144: Một Mình

Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó hiểu nhìn anh.
“Nghĩa là sao?”
Nhưng người đàn ông nhún vai.
“Không có gì, chỉ là trực giác thôi.”
“Coi như là trò chơi thì nơi này cũng quá kỳ quái.”
“Thâm sơn cùng cốc không nói, đem một biệt thự đẹp như vậy biến thành chỗ chơi trò chơi thực tế, đúng là lãng phí, cũng phải nhìn xem nơi này có phải cái chợ hay không.”
“Em thật sự nghĩ rằng có người sẽ đi xa như vậy để đến đây chơi trò chơi sao?”
Thẩm Lưu Bạch ngây thơ gật đầu.
“Có nha, nếu thích thì sao không đến? Ở đây rất có không khí của một hiện trường vụ án.”
Cận Hải Dương bị dáng vẻ đương nhiên của cô chọc cười.
Anh đến gần, ôm cô vào lòng, ác ý nói.
“Cục cưng nói rất đúng, ở đây rất có không khí vì trước đây nơi này là hiện trường vụ án.”
Lời vừa nói ra, Thẩm Lưu Bạch liền sững sờ.
Cô nhìn xung quanh theo bản năng, dáng vẻ kia giống như con sóc nhỏ cảm nhận được nguy hiểm xung quanh, nhút nhát nhưng rất đáng yêu.
Người đàn ông dở tính lang sói, đè cô xuống hôn, đến khi cô không thể thở nổi muốn miễn cưỡng buông ra.
“Tiểu Bạch, khi trở về em nhất định phải tập luyện mỗi buổi sáng với anh, thể lực em kém như vậy…”
Anh th ở dốc ghé vào tai cô nói.
Thẩm Lưu Bạch đỏ mặt, không biết sức mạnh đến từ đâu mà tránh thoát khỏi cái ôm của người đàn ông, vội vàng lui ra một đầu khác của ghế sô pha, vẻ mặt cảnh giác, co người lại thành một khối.

Người đàn ông cười khẽ, không có ý định tiếp tục ép buộc cô.
Anh ngả người ra sau, duỗi chân dài trên sô pha.

Đường viền cổ áo hở, lộ ra cơ bắp rắn chắc khỏe mạnh, nhìn Thẩm Lưu Bạch xấu hổ đỏ mặt.
Lão lưu manh Cận đại thiếu gia không thèm để ý.
Anh nheo mắt, ánh mắt nhìn đầu kia của ghế sô pha, khẽ li3m môi.
“Lại đây, anh kể cho em một chuyện.”
“Không qua.”
Giáo sư Thẩm không phải là con thỏ trắng nhỏ đơn thuần, ngu ngốc, anh nằm như vậy mà là tư thế kể chuyện xưa sao? Cô có ngu mới đưa dê vào miệng cọp.
“Thật không.”
Người đàn ông mỉm cười, vẫy tay với cô.
“Không lừa em, thật sự là kể chuyện, anh không làm gì đâu.”
“Nếu em không qua thì anh sẽ qua đó.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nhượng bộ.
Từ những gì cô biết về anh, lời nói của người đàn ông vẫn còn tính, cô chủ động đầu hàng, điều này tốt hơn nhiều so với việc chống cự lại với anh.
Quả nhiên, cô bị anh kéo, đúng là không có động tác gì nữa.
Chỉ nghe được một giọng nói trầm thấp.
“Đảo Bạch Sa…Anh nhớ ra rồi.

Năm năm trước có một vụ án đặc biệt xảy ra ở đây, vụ án đó đến giờ vẫn chưa được phá, vị trí cụ thể chắc là ngôi nhà này.”
Quả nhiên, anh vừa nhắc đến chuyện chính, Thẩm Lưu Bạch không nhúc nhích nữa, lẳng lặng chờ nghe.
Thấy cô hứng thú, người đàn ông bỗng nổi lên ý xấu, im lặng không nói nữa.
“Sau đó thì sao? Vụ án gì? Sao lại không nói tiếp?”
Cô nóng nảy đẩy anh, thấy anh trêu chọc cô thì trừng mắt nhìn.
“Anh không có tâm trạng.”
Anh buồn bã nói.
“Tại sao vậy? Không phải khi nãy rất tốt sao? Anh muốn nháo cái gì đây?”
Nghe cô nói, người đàn ông chỉ nhắm mắt lại như không khỏe, làm ra vẻ

như thể sắp ngủ.
“Anh…không…nói, không có tâm trạng.”
Thẩm Lưu Bạch lườm anh một cái.
“Vậy anh muốn thế nào mới có tâm trạng?”
Cô dừng lại, đột nhiên hiểu ý của người đàn ông, không khỏi đỏ mặt.

Cận Hải Dương chỉ cảm thấy cô tiến lại gần, một sự mềm mại ấm áp chạm vào má anh.

Anh đột nhiên mở mắt ra, vươn tay kéo cô lại, đôi môi đáng lẽ phải đặt trên má anh lại bị anh gắt gao bắt lấy.
Lần này, người đàn ông nhanh chóng buông cô ra, anh đè vai cô th ở dốc, nhưng trong lòng lại thầm than thở.
Không phải ai cũng có thể là thánh nhân, người phụ nữ mình thích ở trong lòng thì sao có thể ngồi yên không động được, anh thật sự khâm phục sự kiềm chế của mình!
Nhưng sự kiên nhẫn của anh đến đây cũng chấm dứt, tiếp tục nữa, anh không bảo đảm có thể chịu đựng được sự mê hoặc này, nói không chừng sẽ không kiềm chế được mà ta tay.
Không được, bây giờ chưa được.
Anh nói với chính mình.
Anh dùng mọi thủ đoạn để có được cô, nếu lúc này liều lĩnh rất dễ củi kiếm ba năm thiêu trong một giờ, hủy hoại hết tín nhiệm của cô đối với anh, đường này không thể đi được.
Hơn nữa bên cạnh cô còn có những con ruồi như Vệ Nguyên, Diêm Tử Long, anh không thể phạm sai lầm, để bọn họ nắm đuôi được.
Nghĩ đến đây, anh mỉm cười với cô, nhẹ nhàng nói.
“Thật là thông minh, em đã có cách đối phó với anh rồi.”
“Cách đây 5 năm, một nữ sinh viên đại học đã chết tại đây.

Anh nghe nói lúc đó có một bữa tiệc, khi phát hiện, cô ấy đã gục trong phòng và tắt thở”.
“Có người tham gia bữa tiệc đã báo cảnh sát, cảnh sát lần lượt khám xét phòng của họ và phát hiện ra rằng họ đang tổ chức một bữa tiệc m@ túy.

Tổng cộng có 12 người và chín người trong số họ dương tính với xét nghiệm m@ túy.”

“Hai người đứng ra tổ chức bữa tiệc bị buộc tội sử dụng và tàng trữ trái phép chất m@ túy, 9 người còn lại bị cưỡng ép cai nghiện m@ túy”.
“Theo kết quả giám định pháp y, cô gái đã chết được phát hiện có benzamide X, tức là chất độc X.

Kết luận cuối cùng là cô ấy chết do sốc phản vệ cấp vì sử dụng m@ túy, trên thi thể không tìm thấy dấu vết khả nghi nào khác.

Mọi người đều nói cô ấy tự mình muốn dùng nên vụ án được khép lại dựa trên kết luận đó.

“
“Nhà cô gái đó hoàn cảnh không tốt nhưng lại rất xinh đẹp, học hành cũng không dễ dàng, hôm đó đi cùng bạn học cùng ký túc xá, bản thân cô ấy nhất định vốn không biết chơi cái này sẽ hại người.”
“Gia đình cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Họ không đồng ý với kết luận về nguyên nhân tử vong, họ nói rằng con gái họ không thể làm loại chuyện đó, nhất định là bị người ta hãm hại.”
Anh dừng lại, nét mặt đầy vẻ nghiêm trọng.
“Liều thuốc bình thường sẽ không gây tử vong nhưng đúng lúc cô ấy có cơ địa dị ứng đặc biệt nên đã bị phản ứng dị ứng nghiêm trọng.

Vào thời điểm xảy ra vụ án, cô ấy được tìm thấy nằm một mình trong phòng, quần áo vẫn còn nguyên vẹn, nhưng có lỗ kim trên cánh tay, không có dấu vết bị xâm hại, ở hiện trường cũng không tìm thấy da hay tóc của người khác.”
“Mọi người đều nói họ không nhìn thấy cô ấy, chỉ có dấu vân tay của cô ấy trên ống tiêm và túi m@ túy, qua kết quả xét nghiệm chứng tỏ rằng cô ấy đã tự tiêm m@ túy”.
Nói đến đây, người đàn ông đột nhiên đứng lên, ánh mắt đột nhiên sâu xa lạ thường.
Anh bước đến bên cửa sổ nhìn màn mưa ngày càng dày đặc bên ngoài, một giọng nói trầm thấp vang lên trong căn phòng im lặng.
“Nếu anh không nhầm, hiện trường vụ án chắc là căn phòng đóng cửa ở phía bên kia của tầng một và có 4 người là đương sự trong vụ án năm đó có

xuất hiện ở đây.”

Chương 145: 145: Căn Phòng Ma Quái Thật Sự

Thẩm Lưu Bạch rùng mình, một cảm giác quen thuộc không thể giải thích đột nhiên dâng lên trong lòng.

Đó là một cảnh báo nguy hiểm theo bản năng.

Khi Cận Hải Dương nói về vụ án này, trong lòng cô đột nhiên có một sự lo lắng mà không rõ lý do.

Năm năm trước, tại hiện trường vụ án năm đó cũng có 11 người, trong đó có 4 người là đương sự của vụ án năm đó, là trùng hợp sao?
Không, không đúng!
Không phải 11 người.

Tính cả ông chủ chơi giả xác chết, tổng cộng có 12 người trong nhà, tình cờ trùng khớp với ngày xảy vụ án.

Cô và Cận Hải Dương tình cờ đến nên không thể tính trong số 9 người.

Họ đến theo lời mời của Chu Mạn, cô và Cận Hải Dương sẽ không có mặt trên đảo Bạch Sa nếu cơn bão số 12 không đột ngột đổi hướng, nên chỉ là ngẫu nhiên.

“Em sợ sao?”
Người đàn ông lặng lẽ bước tới, nhẹ nhàng đỡ lấy vòng eo thon thả của cô.

“Bây giờ em biết tại sao anh nói ở đây có vấn đề rồi chứ.

”

Anh hạ giọng nói.

“Có lẽ đêm nay sẽ có chuyện gì đó sẽ xảy ra ở nơi này…Không phải trong tiểu thuyết trinh thám đều viết vậy sao, một đám người chơi trò chơi trong phòng kín, kiểu gì cũng sẽ có người chết…”
Anh càng nói, giọng càng trầm, cuối cùng anh khẽ thở ra bên tai cô, làm cô giận dữ.

“Anh thật nhàm chán.

”
Nhìn thấy anh lưu manh cọ sát, cô nhanh chóng ngăn mặt anh lại, nghiêm mặt hỏi.

“Vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ, chúng ta đã hứa với Chu Mạn… Hơn nữa, cô ấy đi một mình cũng sẽ có nguy hiểm…”
Thẩm Lưu Bạch không phải Thánh Mẫu, nhưng để cô trơ mắt nhìn người quen xảy ra chuyện nguy hiểm, cô tự thấy mình không sắt đá như vậy.

“Không sao, đi với cô ấy là được rồi.

Để anh đi với em, chúng ta đi sớm về sớm.

”
Anh dừng lại, đột nhiên bổ sung thêm một câu.

“Nếu chúng ta phát hiện cô ấy có gì bất thường, chúng ta sẽ quay lại ngay lập tức, được không?”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Đôi mắt cô bất giác quét về màn mưa ngoài cửa sổ.

Cô không thích đêm giông bão, một đêm như vậy chính là ác mộng sinh tử đối với cô.

Sau bao nhiêu năm, cô đã nỗ lực để vượt qua nỗi sợ hãi đó, nhưng tuổi thơ

u ám không dễ dàng loại bỏ như vậy.

Cho đến bây giờ, cô vẫn không thể thoát khỏi cơn ác mộng đó hoàn toàn, cho đến khi người đàn ông này bắt đầu ở bên cạnh cô.

Bản năng cô tin tưởng anh, dựa vào anh, cô tin tưởng mọi quyết định của anh.

“Ngủ một giấc trước đi, còn một tiếng nữa, Chu Mạn tới, anh sẽ đánh thức em.

”
Người đàn ông kéo cô đến bên giường, còn anh thì ôm chăn và gối đặt lên sô pha bên cạnh, hình như đang chuẩn bị ngủ ở đó.

“Anh…”
Thẩm Lưu Bạch nhìn động tác của anh, trên mặt không che giấu được sự kinh ngạc.

Người đàn ông nhìn thấy vẻ mặt do dự của cô, một nụ cười đầy ẩn ý hiện trên khuôn mặt tuấn tú của anh ta.

“Thế nào? Có phải thấy anh không ngủ trên giường nên em cảm thấy mất hứng không?”
Anh duỗi hai tay ra, nâng cô lên, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, rồi quỳ gối trước mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Anh cũng muốn nha, cực kỳ muốn.

”
“Nhưng…anh sợ mình sẽ không thể kiểm soát được bản thân … Vì vậy, anh chỉ có thể ủy khuất cục cưng ngủ một mình trên giường.

”
Thẩm Lưu Bạch cảm thấy buồn cười trước vẻ mặt giả vờ đau khổ của anh
Cô vui vẻ xoa đầu anh, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười.

“Vậy anh cố gắng chịu đựng đi.

”
Hiếm khi thấy cô lộ ra dáng vẻ trêu chọc, đại đội tưởng Cận Thấy ưỡn ngực nghiêm mặt tiến tới.

“Cho anh một câu xác định đi, muốn anh chịu đựng tới khi nào?”
Cô đảo mắt, chậm rãi nói.

“Hôm nay được nè nhưng giới hạn phải trước 12 giờ, sau đó thì chúng ta nói sau.

”
Ngay khi nói ra những lời này, cô cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này khác hẳn.

Anh chậm rãi đứng dậy, thân thể cao lớn hoàn toàn đứng thẳng, cúi đầu nhìn cô gái đang ngồi trên giường, trong mắt dường như có một ngọn lửa đang cháy.

Không còn những lời nói bông đùa, bây giờ Cận Hải Dương đầy hung hãn và chiếm đoạt, chẳng khác nào dã thú đã khóa chặt con mồi, đang khởi động để sẵn sàng tấn công.

“Cục cưng à, em có nghiêm túc không, hả?”
Giọng anh trầm hơn hẳn, đôi mắt đen láy dán chặt vào cô, yết hầu anh khẽ động.

Thẩm Lưu Bạch bị anh làm cho có chút luống cuống.

Cô không ngờ rằng một câu nói đùa lại khiến anh phản ứng nghiêm trọng như vậy, nhất thời cô không biết phải nói gì.

Cận Hải Dương nhìn biểu hiện nghiêm trọng của cô, sau một lúc im lặng, anh đột nhiên bật cười thành tiếng.

Anh bước đến bên giường cô, ngồi xuống, vươn tay ôm cô vào lòng, ác ý nói.

“Em quá coi thường người đàn ông của mình!”
“Còn chưa đến một tiếng, em nghĩ như vậy đủ cho anh dùng sao?”
“Thẩm Lưu Bạch anh nói cho em biết, anh sẽ nhớ kỹ lời em nói, sớm muộn gì anh cũng sẽ tìm cơ hội dạy cho em một bài học, để em biết thế nào là trời cao đất rộng!”
Đang nói chuyện, anh đột nhiên cảm thấy có một đôi tay nhỏ bé từ từ ôm lấy eo anh, giống hệt như khi anh ôm cô.

Khuôn mặt cô bị anh ôm vào trong lòng, giọng nói trầm thấp, nhưng từng lời từng chữ đều đánh trúng tim anh.

“Cận Hải Dương, cảm ơn anh.

”
“Cảm ơn vì đã cho em thêm thời gian.

”

“Cảm ơn anh chấp nhận theo sự thích ứng của em, cảm ơn anh.

”
Người đàn ông sững sờ một lúc, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười dịu dàng.

Tuy nhiên, giọng điệu của anh vẫn ác ý như vậy, nghe thật đáng ghét.

“Em biết thì tốt rồi, nếu không thì uổng công nuôi phải một con sói mắt trắng rồi!”
“Không nghe lời, thích tự mình quyết, có thể lật mặt nhanh hơn lật sách, vẻ mặt thì đáng yêu như vậy, tính tình này không làm cho người ta thích chút nào…”
“Các khuyết điểm của em anh đều nhớ kỹ, đến lúc đó sẽ tính với em, em đừng nghĩ không phải trả nha!”
Cô buồn cười, không muốn thật sự đáp lại, hai người dỗ dành nhau một hồi,

đến khi có tiếng bước chân nhẹ từ cầu thang mới chịu dừng lại.

“Là Chu Mạn?”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu khỏi vòng tay Cận Hải Dương, nhưng nhìn thấy người đàn ông đã cảnh giác tắt đèn đầu giường, cả phòng lập tức yên lặng chìm vào bóng tối.

Tiếng bước chân vang vọng trên hành lang yên tĩnh, đối phương dường như đi rất nhẹ, không lắng nghe thì sẽ không rõ lắm.

Người trên hành lang bước nhanh tới, nhưng không có hướng đến phòng của hai người.

Cận Hải Dương nâng cổ tay lên liếc nhìn đồng hồ, thời gian đã điểm đúng 0:05 rồi, đã là nửa đêm!
Theo quy định của trò chơi, chỉ có hung thủ mới được ra ngoài sau nửa đêm, trước 6 giờ, những người còn lại chỉ có thể ở trong phòng.

Chu Mạn nói rằng cô ấy chuẩn bị xong sẽ đến tìm họ, nhìn ra được cô ấy thật sự sợ, lời này không phải nói đùa.

Tiếng bước chân truyền đến từ trên lầu, đi thẳng xuống dưới, nhưng không đến chỗ bọn họ, xem ra không phải là Chu Mạn.

Không phải Chu Mạn, vậy thì là ai?

Chương 146: 146: Bước Chân Trong Đêm Tối

Cận Hải Dương rón rén đi tới cửa, dán lên cửa một lát, sau đó duỗi tay hướng về phía tây.

Thẩm Lưu Bạch hiểu được, anh đang ám chỉ người kia đang ở đối diện.

Phòng phía tây bị khóa và là "hiện trường" được sắp đặt sẵn, lần này đi qua, liệu có phải là Chu Mạn?
Nếu là cô ấy, tại sao cô ấy không đến tìm họ?
Vừa suy nghĩ, liền thấy Cận Hải Dương chậm rãi trở về.

Anh không bật đèn ngủ nữa, mà đứng trước cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, nhìn về phía tây trong im lặng.

"Chuyện gì vậy?"
Thẩm Lưu Bạch yên lặng đi theo, nhẹ giọng hỏi.

Cô nhìn theo tầm mắt của anh, nhưng ngoại trừ bầu trời bí ẩn và những bóng cây mơ hồ, cô không thấy gì cả.

"Âm thanh đã biến mất.

"
Người đàn ông trầm giọng nói.

"Từ trên lầu đi xuống, sau đó không quay lại nữa…Điều này có nghĩa là đối phương vẫn ở căn phòng phía tây hoặc trong phòng có lối đi khác.

"

Anh nhìn đồng hồ, đã nửa đêm 0:30, cả tầng một im ắng, vắng lặng như một ngôi mộ.

Khi anh ta đang nói, tiếng bước chân trên lầu lại vang lên.

Lần này, âm thanh lớn hơn lần trước, gần như là chạy xuống, kèm theo tiếng thở gấp của người phụ nữ.

“Là Chu Mạn.

”
Cận Hải Dương quay đầu nhìn về phía cửa phòng nói.

Quả nhiên ngay sau đó, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, giọng nói trầm thấp của Chu Mạn từ bên ngoài truyền đến.

Cô ấy nói rất nhanh và vội vàng, rõ ràng là cô ấy đang sợ hãi.

“Thẩm…Bạch, cô có ở đó không? Là tôi, tôi là Chu Mạn…”
Cận Hải Dương mở cửa, chỉ thấy Chu Mạn đã thay một bộ đồ thể thao, kinh ngạc đứng trước cửa phòng, trên tay cầm chiếc hộp chứa hung khí giết người.

“Vào rồi nói.

”
Cận Hải Dương liếc cô một cái rồi quay sang mở cửa.

“Cảm ơn.

”
Chu Mạn thở dài nhẹ nhõm, cảm kích nói.

“Tôi thay quần áo thể thao để tiện di chuyển, hơi mất thời gian một chút, xin lỗi vì đến muộn.

”
Nghe cô ấy nói, Thẩm Lưu Bạch khẽ nhíu mày.

“Cô vừa xuống lầu sao?”
“Đúng, tôi rất vội, lúc xuống lầu suýt chút nữa đã té ngã.

”
Chu Mạn vội vàng gật đầu.

Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch nhìn nhau, cũng không nói gì, trong phòng thoáng chốc im lặng.

Chu Mạn nghi ngờ liếc nhìn xung quanh, không hiểu ý của câu hỏi này.

“Chuyện gì vậy?”
Cô kinh hãi hỏi.

“Không có gì.

Không phải nói đến lúc 0 giờ sao, chúng tôi thấy cô không tới còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện.

”
Cận Hải Dương thản nhiên nói.

Lý do này Chu Mạn chấp nhận, cô lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt kinh hãi.

“Khi tôi vốn chuẩn bị đi, nhưng trong công ty bỗng có chút việc phiền tôi một chút.

Lúc tôi xuống cầu thang đúng là bị hù chết! Trên hành lang không có một ai, tuy đèn rất sáng nhưng không biết ở đâu họ đem đến cái gương! Tôi suýt chút nữa ngất đi!”
“Gương sao?”
Nghe cô nói, lông mày Thẩm Lưu Bạch hơi nhíu lại.

Cô nhớ rõ, vào bữa tối, trên hành lang không có thứ gì, làm sao có thể đột

nhiên xuất hiện một chiếc gương?
“Ừ, không biết nó xuất hiện từ lúc nào, lúc xuống lầu nhìn thấy một bóng người, còn tưởng là ma, suýt nữa thì lăn xuống cầu thang!”

“Sau đó, tôi to gan nhìn lại lần nữa, phát hiện đó là một tấm gương, người bên trong chính là tôi…”
Chu Mạn kinh ngạc nói.

“Đúng rồi, nhanh chóng làm những việc cần làm, mọi người có thể về sớm nghỉ ngơi.

”
Cận Hải Dương thản nhiên nói.

Anh quay người, ẩn ý nhìn Thẩm Lưu Bạch, mở cửa, đi ra khỏi phòng trước.

Chu Mạn lập tức đi theo.

Thẩm Lưu Bạch so với cô còn yếu đuối hơn, cô tin tưởng Cận Hải Dương hơn.

Mặc dù anh hoàn toàn không có hứng thú với cô.

“Chúng ta đi đâu, con dao của tôi nên để ở đâu?”
Cô thấp giọng hỏi anh, chỉ thấy anh đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười nửa miệng.

“Cô hỏi tôi việc này sao?”
Anh dừng lại, đợi cô gái phía sau chậm rãi đi tới, sau đó nắm lấy tay cô, rồi nhẹ nhàng nói.

“Việc này không phải cô nên tự mình quyết định sao? Chúng tôi chỉ đi cùng cô, đi chỗ nào do cô quyết định đi.

”
Anh lại nhìn vào đồng hồ, đưa ra một câu đầy ẩn ý.

“Cũng trễ rồi…”
Câu tiếp theo anh còn chưa nói, nhưng Chu Mạn vốn là người giỏi quan sát sắc mặt, đã nhìn ra được ý của anh ta, trên mặt lập tức nở nụ cười miễn cưỡng.

Cô còn cho rằng đàn ông này thương hoa tiếc ngọc!
Không phải chỉ hơi trễ thôi sao, thức khuya đối với đàn ông chỉ là chuyện nhỏ, so với khả năng cô gặp phải nguy hiểm thì như ăn một bữa sáng thôi!
Sao không thể hiểu cho cô một chút, thông cảm một chút cho tâm trạng của cô!
Không ngờ Cận Hải Dương lại không phong độ chút nào, không hề quan tâm đ ến cô gái yếu đuối như cô, đúng là nhìn lầm anh rồi!
“…Vậy đặt ở phòng bị khóa đối diện hiện trường đi, tôi nhét vào khe cửa, trong phút chốc họ sẽ không tìm ra được.

Chu Mạn chán nản nói.

Cô đã từng nhìn kỹ nơi đó.

Nếu không phải Cận Hải Dương không hiểu được chuyện tình cảm, cô rất muốn cùng anh đi dạo giữa đêm khuya, sẽ không quyết định nhanh như vậy.

“Đi thôi.

”
Cận Hải Dương gật đầu, mang theo Thẩm Lưu Bạch sải bước đi đến đầu kia hành lang, vừa đi qua cầu thang liền liếc mắt nhìn trên bậc thang.

Nơi đó đúng là có một tấm gương ở đó, cao khoảng một người bình thường, nó dường như được gắn vào tường.

Lúc trước sao lại không để ý đến? Anh còn nhớ anh và Thẩm Lưu Bạch đã từng lên lầu ba gọi Tiểu Hoan Hoan gì đó xuống ăn tối, lúc đó cái gương này cũng ở đây sao?
Nhìn lại, anh tiếp tục đi về phía căn phòng bị khóa.

“Ở đây sao?”
Anh đứng trước cánh cửa đóng chặt, nhìn rồi xoay người nhường chỗ cho Chu Mạn.

“Cô đã chọn một nơi tốt như vậy.

Lỡ cánh cửa này đến ông chủ cũng không mở được, cô không tìm được hung khí chỉ có thể nghi ngờ chưa từng gây án.

”
Chu Mạn ngẩng đầu nhìn anh, xác định anh không có ý thay mình bỏ dao vào, chỉ có thể lấy dao từ trong hộp ra, ngồi xổm xuống, cố gắng bỏ vào khe cửa.

Bây giờ, cô đối với người đàn ông này không còn mong đợi gì nữa!
Dù anh ấy có đẹp trai thế nào đi nữa, anh ấy có tương lai, có tài năng và giàu có thế nào cũng không dùng được!
Anh đối với cô không có chút hứng thú nào, mặt mũi cô lần này đều để cho người mù nhìn, còn làm gì nữa đều là lãng phí thời gian, không đáng chút nào!
Cô cũng có lòng tự trọng, được không?
Dù thế nào thì cô cùng là một người đẹp đô thị thông minh sắc sảo, tại sao lại phải thắt cổ trên một cái cây?
Tạm biệt!

Chương 147: 147: Bị Nhốt Ở Biệt Thự

Một đêm trời mưa, vẫn không có xu thế giảm.

Tuy rằng đã không còn sấm sét, nhưng gió trên đảo lại là càng lúc càng lớn, ngồi ở trong phòng cũng nghe được âm thanh gào thét của núi rừng.

“Theo tình hình này…Chỉ sợ nhất thời chúng ta không thể xuống núi được.

”
Cận Hải Dương nhìn sắc trời âm u, vẻ mặt nghiêm trọng.

Khi Thẩm Lưu Bạch tỉnh lại liền thấy anh đứng ở phía trước cửa sổ quan sát, nhịn không được tò mò từ trên giường bò dậy, cùng anh nhìn về phía màn mưa ngoài cửa sổ.

Ngày hôm qua đến vội vàng không kịp nhìn kỹ, hiện tại mới phát hiện thì ra họ ở trong một phòng hướng ra núi.

Xa xa còn có hai ngọn núi cao lớn hơn, có vẻ là nơi cao nhất của đảo Bạch Sa.

Núi non tràn ngập thực vật xanh tươi, nhìn từ xa có màu xanh đậm gần như đen, bụi cây rậm rạp khó có thể nhìn thấy lối đi, nhưng lại có một loại hương vị rừng nguyên sinh.

Phòng của họ được trang bị cửa sổ phòng trộm, những ống thép dày bằng cánh tay lần lượt nối tiếp nhau,Cận Hải Dương đưa tay ra kéo mạnh nhưng nó không nhúc nhích.

“Đồ tốt.

”
Anh không nhịn được tán thưởng một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía cô gái có vẻ mặt ngây thơ bên cạnh, khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Tiểu Bạch, chào buổi sáng.

”
“Chào buổi sáng.

”
Thẩm Lưu Bạch đỏ mặt, nhỏ giọng đáp một câu.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên chào hỏi nhau, nhưng sau khi bức tường phân cách giữa họ bị phá bỏ, mọi chuyện không còn giống như trước kia nữa, làm cho cô trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng thế nào.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cô không biết phải đối diện với người đàn ông này như thế nào.

Cô chưa từng yêu đương, trong viện nghiên cứu, đều tập trung những kẻ điện, chỉ có phát ti3t tình d*c, chưa bao giờ nói tình cảm.

Cô đã từng xem rất nhiều phim truyền hình, bên trong có rất nhiều tình cảm trằn trọc đau khổ, mỗi lần cô xem đều nhập tâm xem nhưng lại hoàn toàn không tìm được cảm xúc chân thật.

Cho nên…Hiện tại phải làm thế nào đây?
“Em nói cái gì, sao anh không nghe được? Hả?”
Người đàn ông đi đến trước mặt cô, cúi đầu nở nụ cười dịu dàng.

Giọng anh là một giọng khàn đặc trưng, trầm trầm, rất dễ nghe.

Thẩm Lưu Bạch cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn anh.

Cô cảm giác tay anh đang…xoa mặt cô.

“Em…Em còn chưa rửa mặt…”
Phốc…
Cận Hải Dương nhịn không được liền bật cười.

“Cưng à, sao em lại đáng yêu như vậy…”
Thẩm Lưu Bạch bị anh ôm vào trong lòng, cảm nhận được lồ ng ngực của anh phập phồng rung động, trên mặt nóng như bị cháy.

Cô biết lời nói của mình rất ngốc, dứt khoát cam chịu đem mặt chôn ở trong lồ ng ngực anh, không chịu ngẩng lên.

“Được rồi, đừng giận, là anh sai, anh không nên cười, Tiểu Bạch là cục cưng thích sạch sẽ.

”
Đang nói, bỗng nhiên từ ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh kim loại va chạm.

Hai người đồng thời ngẩng đầu, cẩn thận nghe theo phương hướng âm thanh truyền đến.

Cận Hải Dương nhắm mắt, khi mở ra, tay anh chỉ về phía tây.

“Là bên phía cổng chính.

”
Anh bước nhanh về phía trước cửa sổ, mở ra nhìn đến hướng cổng chính.

“Không được! Nhìn không thấy! Bị cửa sổ phòng trộm chặn rồi!”
Người đàn ông nhíu mày, kéo cô gái đang mơ màng đi về phía cửa.

Mới vừa đi đến cầu thang liền phát hiện hầu hết mọi người đều đã ra ngoài, Hồng Thành Tiểu Soái đang dùng lực vặn tay cầm của cửa, mồ hôi đầy đầu và mặt.

“Có người ở bên ngoài khóa trái nhốt chúng ta rồi!”
Thấy hai người Cận Bạch cũng ra tới, Hồng Thành Tiểu Soái lập tức la lên.

Không biết vì sao, anh cảm thấy ông trời con phú nhị đại kia thật đáng tin, giống như đã gặp được cứu tinh.

“Khóa trái?”
Cận Hải Dương nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn lộ ra sự nghi ngờ.

Anh bước nhanh đến trước cửa, duỗi tay kéo then cửa, lại cẩn thận quan sát tình trạng chốt cửa, quay đầu lại nhìn về phía Ám Dạ Phi Tinh đang mơ màng đứng cách đó không xa.

“Chìa khóa đâu?”
“A, ở chỗ này!”
Ám Dạ Phi Tinh rùng mình một cái, giống như mới hoàn hồn, không ngừng lấy ra chìa khóa, chạy tới đưa.

Cận Hải Dương đem chìa khóa vặn thử, sau đó liền dứt khoát lưu loát ném chìa khóa lại, khẳng định.

“Vô dụng, khoá cửa là bị người ta phá hư rồi.

”
Anh ngẩng đầu nhìn lên lầu, đã thấy ánh mắt kinh hoảng của mọi người, dẫn đường lên lầu.

Vừa đi anh vừa hỏi.

“Chỗ này trên lầu là ai ở?”
Mọi người nhìn nhau, cuối cùng Chu Mạn thấp thỏm giơ tay lên.

“Là tôi.

Tôi ở trên lầu đối diện cổng chính.

”
Cô dừng một chút, sau đó cẩn thận nói.

“Phía dưới phòng tôi có cái màn chắn mưa nên không nhìn thấy tình hình của cổng đó.

”
Nghe cô nói như vậy, Cận Hải Dương nhìn cô thật sâu, không nói gì lên lầu 3.

Mọi người cũng lập tức theo lên lầu 3.

Thấy anh dừng lại, Ám Dạ Phi Tinh hiểu ý lập tức tiến đến, thấp giọng nói.

“Phòng này là của Hùng Hùng, chúng ta nhiều đàn ông vậy đứng đây không tốt lắm đâu…”
Người đàn ông cúi đầu nhìn anh ta, ánh mắt sắc bén giống như lưỡi dao, làm anh ta không dám nhìn thẳng.

“Động tĩnh lớn như vậy mà vì sao cô ấy lại không ra xem?”
Anh lạnh lùng hỏi, đưa tay chỉ vào căn phòng kế bên có hình mặt cười trên cửa.

“Hai người họ đều như vậy, không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Nói xong, anh gõ cửa, sau đó dán tai lên cửa nghe một chút, rồi quay đầu nhìn lại Ám Dạ Phi Tinh.

“Có chìa khóa dự phòng không?”
Ám Dạ Phi Tinh lắc đầu.

“Không có, nếu đã đưa cho mọi người thì đều tự mình giữ, tôi chỉ có chìa khóa cổng chính.

”
“Ông chủ Trịnh cũng không có sao?”

Cận Hải Dương nhíu mày, anh mắt sắc bén nhìn xung quanh, thản nhiên hỏi.

“Ngày hôm qua tôi quên hỏi, ông chủ Trịnh đâu rồi? Ở chung với chúng ta hay đã ở bên ngoài?”
“Hôm qua anh nói với tôi trong biệt thự chỉ có 12 phòng, trong đó có 1 phòng bị khóa, 1 phòng khác làm phòng trò chơi, vậy ông chủ Trịnh ở đâu?”
Nghe anh hỏi như vậy, Ám Dạ Phi Tinh có chút xấu hổ chỉ xuống dưới lầu.

“Thật ra ông chủ Trịnh ở trong căn phòng bị khóa kia.

Nghe nói căn phòng kia xảy ra chuyện không ai muốn ở, cho nên ông chủ Trịnh tự mình dùng.

”
Lời này vừa nói ra, người có mặt ở đây xấu hổ nhất là Chu Mạn.

Hôm qua cô còn nửa đêm nhét hung khí vào dưới khe cửa nữa, vốn tưởng đó là phòng trống, không nghĩ đến lại có người ở!
Tưởng tượng đến vẻ kinh ngạc của ông chủ Trịnh khi nghe bọn họ nói chuyện trước cửa, cô cảm thấy nóng mặt, hận không thể tìm một chỗ trốn đi.

Để tránh sang chuyện khác, cô gắng gượng cười đi ra nói.

“Chúng ta…Chúng ta vẫn đi xem Hùng Hùng và Tiểu Hoan Hoan đi…”
“Hôm qua Tiểu Hoan Hoan đã không ra, sáng nay Hùng Hùng cũng không mở cửa, có phải đã xảy ra chuyện gì không…”

Chương 148: 148: Hai Người Phụ Nữ Mất Tích

Những lời nói của Chu Mạn gợi lên sợ hãi mơ hồ trong lòng những người có mặt.

Trong một ngôi biệt thự trên núi, vào một đêm mưa, ai đó đã phá khóa cửa vào sáng sớm và nhốt họ trong một ngôi nhà kín.

“Đúng vậy! Chúng ta đi xem chút đi, lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn, thì giải cứu cũng không trễ…”
Hồng Thành Tiểu Soái nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc im lặng, giọng nói của anh vừa đúng lúc lớn đến mức mọi người đều có thể nghe thấy, lập tức có người đi theo.

“Đúng, đúng, mau tìm cách mở cửa!”
“Đúng vậy! Mạng người quan trọng…”
Cận Hải Dương lắc đầu, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Ám Dạ Phi Tinh.

“Anh nói ông chủ Trịnh sống ở lầu một, vậy người đâu?”
“Người…người đang…”
Ám Dạ Phi Tinh chưa kịp trả lời thì một giọng nói yếu ớt vang lên từ trong đám đông.

Ông chủ Trịnh gắng gượng lách thân hình gầy yếu bước ra.

“Tôi đây…”
Cận Hải Dương nhìn đi nhìn lại anh ta một hồi, liền thấy cả người anh ta đều mặc pyjama, đi dép lê, tóc dài ngang vai, rối tung như rơm, như thể vừa mới xuống giường.

Anh nhìn chằm chằm vào đôi dép lớn một lúc, lát sau mới hỏi.

“Chìa khóa phòng này đâu?”
Ông chủ Trịnh bị khí thế áp chế của anh làm cho sợ hãi, không nói nên lời, chỉ biết mò trong túi, sau đó lấy ra một chùm chìa khóa, tìm một cái rồi đưa cho anh.

“Là…là cái này…”
Cận Hải Dương cầm vặn qua vặn lại thì thấy dù lỗ khóa di chuyển nhưng chốt phía dưới vẫn bị kẹt ở đó.

“Nếu…Nếu khóa trái…thì không thể mở…”

Ông chủ Trịnh lắp bắp.

Chưa kịp nói hết câu thì đã thấy người đàn ông dáng dấp cao lớn đột nhiên giơ chân dài đá thẳng như bay vào cửa.

Ba—
Sau một tiếng rầm lớn, cánh cửa liền mở toang, để lộ ra căn phòng trống rỗng bên trong.

Hùng Hùng đi rồi!
Chăn bông trên giường cuộn thành một khối, Thẩm Lưu Bạch vươn tay kiểm tra nhiệt độ, đã lạnh, người rời đi đã lâu.

Cửa sổ phòng đang mở, mưa gió bên ngoài thổi thẳng vào, bệ cửa sổ đã ẩm ướt.

“Trong phòng không có gì, sạch sẽ như phòng mới, cô ấy không mang theo thứ gì sao?”
Hồng Thành Tiểu Soái nghi ngờ hỏi.

“Anh thật ngốc! Cô ta trang điểm đậm như vậy sao có thể không mang theo gì? Nếu cô ấy dám thì chắc là không muốn kiếm ăn nữa rồi.

”
Cà Chạy Vội trợn mắt nhìn anh ta, giễu cợt đáp.

Mọi người có mặt đều cảm thấy những gì Cà Chạy Vội nói rất có lý.

Thật ra Hùng Hùng làm cái gì, người từng trải trong xã hội nhiều năm đều có thể nhìn ra được.

Khác với Hoa Đằng Mạn thông minh sắc sảo, khác với Bạch trầm tĩnh đáng yêu, trên người Hùng Hùng Bất Ái mang theo khí chất phong trần, nhất cử nhất động đều có vẻ quyến rũ, cho dù che giấu thế nào cũng bị lộ ra manh mối.

Những cô gái như Hùng Hùng, nếu không có gì khác thì phải mang theo chai lọ đựng bông tẩy trang, đồ trang điểm.

Ngoài ra còn quần áo, giày dép và vật dụng cá nhân, hành lý của cô chỉ có thể nhiều hơn đàn ông, tuyệt đối không thể sạch sẽ trống rỗng như vậy!
“Cô ấy đi rồi sao?”
Hòa Thượng Ăn Thịt đột nhiên nói.

“Không thể nào.

”
Ông chủ Trịnh lập tức lắc đầu.

“Ở đây không có phương tiện giao thông công cộng.

Phải tự lái xe ô tô hoặc thuê xe ô tô đưa đón khi lên xuống núi.

Người không thông thạo đường thì không đi được đâu”.

Anh dừng lại, rồi tiếp tục.

“Hơn nữa, tôi cũng không có xe.

Lão Vương, tài xế đón mọi người lúc trước thường có việc khác, cho nên

không gọi ông ấy sẽ không đến.

”
“Hùng Hùng Bất Ái cũng không nói tôi gọi điện thoại, theo lý mà nói cô ấy không thể xuống núi được.

”
“Vậy cô ấy đi đâu?”

Hồng Thành Tiểu Soái lẩm bẩm hỏi.

Câu hỏi này, tất cả mọi người có mặt đều không trả lời được.

Cận Hải Dương đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy màn mưa mênh mông, sân vắng tanh, xung quanh là núi rừng tươi tốt nên không nhìn rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì.

“Chúng ta đi xem phòng của Tiểu Hoan Hoan đi, cả ngày lẫn đêm cô ấy đều không xuất hiện.

”
Người đàn ông nói rồi đi về phía cửa kế bên, mọi người cũng đi theo ngay lập tức, chỉ còn lại Thẩm Lưu Bạch quanh quẩn trong phòng.

Chu Mạn liếc cô một cái, cuối cùng cũng không nói gì, đuổi theo Cận Hải Dương.

Thẩm Lưu Bạch đứng bên cửa sổ một lúc, sau đó dán mắt vào cánh cửa trượt dẫn ra sân thượng cách đó không xa.

Sân thượng của phòng Hùng Hùng sát phòng kế bên, xa hơn một chút là sân thượng lớn độc lập, cách đó không xa.

Hai mắt cô lóe lên, như phát hiện ra điều gì đó, cô bước nhanh ra sân thượng, vươn tay lấy điện thoại di động ra.

Tách tách—

Trong góc sân thượng, một mảnh vải quấn quanh trụ lan can, bị nước mưa làm ướt sũng, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được màu hồng nhạt.

Căn phòng này là của Hùng Hùng, vậy những mảnh quần áo xuất hiện ở đây cũng là của Hùng Hùng sao?
Thẩm Lưu Bạch chụp chung quanh vài tấm, cúi đầu suy nghĩ, sau đó chạy xuống lầu, trở về phòng lấy túi ra.

Cô có thói quen mang theo một chiếc túi kín bên mình, cô không muốn nói là do bệnh nghề nghiệp của cô nghiêm trọng, nhưng lần này nó có ích.

Mang đôi găng tay dùng một lần vào, cô cẩn thận gỡ lớp vải quấn quanh lan can, cho vào một chiếc túi kín.

Cô nhìn về phía sân thượng bên cạnh, Cận Hải Dương dẫn đầu đám người đứng trong phòng, từ góc độ của cô có thể nghe thấy rõ ràng giọng nói của anh.

Cô muốn nhảy qua để xem.

Bản năng mách bảo cô rằng chắc chắn có điều gì đó đang xảy ra và điều đó rất nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, đầu tiên cô cẩn thận nắm lấy lan can, trong đầu thầm ước lượng khoảng cách và góc độ.

Cô chưa kịp di chuyển, giọng nói Cận Hải Dương đột nhiên vang lên sau lưng cô.

“Tiểu Bạch, em làm gì vậy?”
Đứng ở cửa, anh không vừa lòng với việc cô bị ướt sũng nước mưa, bước nhanh đến kéo cô vào phòng.

“Em đang quậy cái gì?”
Anh cởi áo khoác choàng lên đầu cô, thuận tay lau, hoàn toàn không đụng

đến chiếc khăn đang treo trong phòng tắm.

Anh và cô nghĩ đến một điều, rằng từ nay bất cứ thứ gì trong phòng này đều không được chạm vào.

“Thật tiếc vì anh đã phá cửa, nếu không anh đã khóa lại để bảo vệ hiện trường.

”
Anh nhỏ giọng nói.

“Phòng bên cạnh không có ai, nhưng đồ đạc vẫn ở đó, rất kỳ lạ.

”
Nói rồi anh ôm cô vào lòng, bình tĩnh nhìn những người phía sau.

“Vợ tôi mắc mưa, tôi đưa cô ấy về phòng tắm rửa thay quần áo, mọi người tự nhiên đi.

”
Nói rồi, anh cũng không quan tâm đ ến phản ứng của cả nhóm như thế nào, anh đi xuống lầu, vòng tay ôm Thẩm Lưu Bạch, đi thẳng về phòng.

“Em đi tắm trước đi, sau khi tắm xong anh có chuyện muốn nói với em.

”
Anh thản nhiên nói.

Chương 149: 149: Thẩm Lưu Bạch Anh Phải Nói Chuyện Với Em

Sắc mặt của anh vẫn như thường ngày, nhưng Thẩm Lưu Bạch chỉ biết là anh đang tức giận.
Chiếc áo khoác của anh quấn quanh người cô, trong suốt thời gian anh dẫn cô trở lại phòng mà không nói một lời.
Không thể hiểu được, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy chột dạ.
Cô ở trong phòng tắm ngây người một lúc lâu, đến khi không thể ở được nữa, mới lau tóc rồi bước ra ngoài.
Vừa đi ra ngoài liền nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên sô pha trong phòng, hai tay khoanh lại, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn về phía cô.
Thấy cô ngập ngừng bước ra, anh vẫy tay với cô, ra hiệu cho cô ngồi bên cạnh.
Thẩm Lưu Bạch theo bản năng chọn ghế sô pha đối diện, nhìn thấy dáng vẻ cảnh giác của cô, người đàn ông đột nhiên cười thầm, giọng nói trầm thấp mang theo chút giễu cợt.
“Bây giờ em biết sợ rồi sao?”
Anh dừng lại, hình dáng đôi mắt đẹp đẽ khẽ nheo lại, cả người thoáng hiện một sự nguy hiểm.
“Vừa rồi không phải rất lợi hại sao? Nghĩ đến việc trèo lên sân thượng trong cơn giông bão…Thẩm Lưu Bạch, sao anh không biết em còn có năng lực này?”
Thấy anh sắp bắt đầu nói về cô, cô ủ rũ rụt cổ lại, không phục phản bác một câu.
“Em có tính toán…”
Thấy cô không những không nhận ra lỗi của mình mà còn dám phản bác lại, đại đội trưởng Cận lập tức cảm thấy không thể nuông chiều cô bé này, phải mạnh mẽ trấn áp.

Anh bật cười một tiếng, thờ ơ nói.
“Tính toán cái gì? Có phải em tìm được manh mối ở đó không?”
“Thẩm Tiểu Bạch, anh đã nói với em mấy lần rồi, em có đầu óc cũng đừng nghĩ muốn làm gì cũng được! Em có biết em leo lan can nguy hiểm như thế nào không? Thần kinh vận động của em không tốt, lỡ sơ ý ngã xuống thì sao.”
Thẩm Lưu Bạch tức giận trước lời cười nhạo của anh.

“Ai có thần kinh vận động không tốt chứ? Em đã tính toán khoảng cách rồi, nhảy một bước cũng không có vấn đề gì!”
“Em chỉ muốn xem tại sao người trong phòng đó lại đi qua sân thượng để sang phòng bên cạnh, em tìm thấy những mảnh vải trên lan can sân thượng!”
Nói rồi cô lấy mảnh vải nhỏ cất trong túi kín từ trong túi quần ra, nghiêm túc đặt trước mặt người đàn ông.
Nghe cô nói, ánh mắt Cận Hải Dương cũng trở nên nghiêm túc hơn.
Anh đưa tay cầm lên xem cái túi nhỏ đã được khóa kín, nhìn Thẩm Lưu Bạch một cái đầy ẩn ý, khẽ cười nói.
“Cục cưng, em thật tận tâm, ra ngoài luôn mang theo túi kín.

Em sẵn sàng thu thập chứng cứ bất kỳ lúc nào sao?”
Đây vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng Thẩm Lưu Bạch lại gật đầu dứt khoát, nghiêm túc giải thích.
“Những thứ này là để em sử dụng.”
“Trong trường hợp, một ngày nào đó em bị ai đó bắt được, em sẽ giữ lại tất cả các bằng chứng và manh mối để lưu trữ, để sau này, lúc điều tra sẽ dễ dàng hơn.”
Lời nói của cô khiến Cận Hải Dương nhíu mày.
Là một cặp đôi đang yêu nhau, anh đương nhiên không thích một giả thiết đen đủi như vậy.
Anh muốn giáo dục cô không được nói nhảm, nhưng đối diện với ánh mắt rất nghiêm túc của cô, anh đột nhiên không nói được lời nào.
Cô thật sự nghĩ như vậy, cô làm theo cách này, cô cảm thấy không an toàn!
Lúc này, anh chợt nghĩ đến những chuyện cũ mà cô đã nói với anh.
Viện nghiên cứu, nơi xảy ra vụ tai nạn mười năm trước, nơi cô lớn lên với tư cách là một đối tượng nghiên cứu, cho đến khi vụ tai nạn xảy ra, cô mới được thả ra.

Vậy cô nghĩ rằng mình có thể bị bắt lại sao?
Viện nghiên cứu kiểu gì vậy, xuất xứ ở đâu, sao cô lại sợ như vậy?
Nghĩ vậy, Cận Hải Dương thầm hạ quyết tâm, sau khi quay về nhất định phải xem kỹ hồ sơ trước đó, một vụ tai nạn lớn như phá hủy viện nghiên cứu chắc chắn phải có ghi lại hồ sơ liên quan, nhất định phải kiểm tra kỹ càng.
Rồi nghe Thẩm Lưu Bạch nói tiếp.
“Em tìm thấy mảnh vải này trên lan can sân thượng.

Em thấy Hùng Hùng Bất Ái cũng mặc một chất liệu tương tự.

Em tìm thấy nó ở sân thượng phòng cô ấy.

Chắc là có liên quan gì đến cô ấy.”
“Trong thùng rác trong nhà tắm có túi bao bì đựng mặt nạ đã mở và bông tẩy trang đã qua sử dụng, em không tìm thấy chiếc mặt nạ đã bị vứt đi.

Nếu như Hùng Hùng Bất Ái thật sự tự mình đi, tại sao cô ấy không tháo mặt nạ vứt đi.

Thật kỳ lạ.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Vậy em nghi ngờ cô ấy bị bắt cóc à? Trên đường đi từ sân thượng đến phòng bên cạnh hả?”
Cô lắc đầu.
“Cánh cửa bên cạnh cũng bị khóa.

Cho dù giả thiết của em là đúng, người đó cũng không thể qua cửa được.

Chúng ta phải tìm cách khác.”
“Nhắc mới nhớ…thật tuyệt khi em mang theo túi kín, thật sự có một số thứ trong phòng cần cất giữ, lát nữa em xem sẽ biết.”
Nói tới đây, anh đột nhiên nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch nhìn mình vẻ mặt khó hiểu, trong mắt tràn đầy không đồng ý.
“Sao vậy?”
Anh nhướng mày.

“Có vấn đề gì không?”
“Nếu anh đã phát hiện ra vấn đề, vì sao còn muốn em trở lại, trong túi em còn túi kín, có thể quay lại hiện trường sớm để thu thập chứng cứ.”
Thẩm Lưu Bạch nhíu mày, nhìn người đàn ông trước mặt có chút không đồng tình.
Thật ra cô không chỉ trích anh cái gì, Cận Hải Dương luôn là người chuyên nghiệp, anh không có lý do gì lại mắc phải sai lầm tầm thường như vậy.
“Em lo lắng sẽ có người vào phá hoại hiện trường sao?”
Người đàn ông ngả người ra sao, người cao lớn dựa vào lưng ghế sô pha phía sau, trên mặt lộ ra vẻ thoải mái.
“Không sao đâu, anh đã nhờ họ khóa hai phòng này.

Anh có chìa khóa, chúng ta lên lầu ngay đi.”
“Trước khi đi anh đã chụp hình lại rồi, nếu có người động đến đồ trong phòng thì chỉ có thể là ông chủ Trịnh, bởi vì chìa khóa là do anh ta đưa, anh chắc anh ta sẽ không làm chuyện ngớ ngẩn như vậy.”
“Em cũng để ý trong nhà này có cái gì kỳ quái đúng không.

Sở dĩ anh không muốn làm ngay là vì không muốn đánh rắn động cỏ, anh luôn cảm thấy có kẻ trốn trong bóng tối giở trò.”
“Nghe tiếng bước chân, hiện tại mọi người đều đang ở phòng ăn lầu một, chúng ta lặng lẽ đi lên một lát, làm xong việc cần làm càng sớm càng tốt, sau đó trở về nghe bọn họ đang nói chuyện.”
“Thiếu mất hai người, bọn họ sẽ không cho rằng không có chuyện phát sinh sao.”
“Hơn nữa, chúng ta tạm thời bị mắc kẹt ở đây.

Khi chưa biết đối phương là người thế nào, không nên quá tự tin, kẻo làm lỡ việc không đáng.”
Thấy vẻ mặt Thẩm Lưu Bạch đã thoải mái hơn nhiều, đôi mắt sáng ngời của người đàn ông khẽ lóe lên, sau đó anh lại bổ sung thêm một câu với nụ cười nửa miệng.
“Được rồi, kết thúc chuyện chính, bây giờ chúng ta hãy nói về sai lầm mà em phạm phải sáng nay, đừng tưởng rằng cứ như vậy là kết thúc, không có cửa đâu.”
“Thẩm Lưu Bạch, anh nói với em lần cuối.

Nếu sau này em tái phạm lại nữa thì đừng trách anh không khách khí với em, không để lại mặt mũi cho em.”

Chương 150: 150: Dấu Vết

Sau khi sửa soạn một lát, hai người đi đến phòng của Tiểu Hoan Hoan ở lầu ba.
Tiểu Hoan Hoan là một người chỉ biết tên mà chưa thấy người, từ khi đến nhà này vẫn chưa chính thức gặp, ngay từ đầu cũng là chuyện lạ.
Mở cửa, trước tiên Cận Hải Dương đứng ở cửa liếc mắt nhìn, sau khi chắc chắn không có chuyện gì, liền cùng Thẩm Lưu Bạch đi vào.
“Ở đây.”
Người đàn ông đưa tay vén tấm đệm trên giường lên, để lộ ống tiêm đã được hàn kín và một túi nhỏ chứa chất bột màu trắng.
Túi đã mở, nhưng ống tiêm chưa mở.
Thẩm Lưu Bạch lập tức mở to mắt.
Cô theo bản năng lấy ra bao tay đeo vào, lấy nhíp kẹp nhẹ túi, cẩn thận cho vào túi kín.
Sự kết hợp của gói này, đơn giản là một lời chứng thực.
“Tiểu Hoan Hoan…dùng m@ túy sao?”
Hơn nữa còn tiêm m@ túy vào người, có vẻ nghiện rất nặng.
“Còn nhớ vụ án khoảng năm năm trước mà anh đã nói với em không?”
Người đàn ông không trả lời cô trực tiếp, nhưng chậm rãi nói về chuyện khác.
Thẩm Lưu Bạch không rõ gật đầu.
“Đương nhiên, hiện trường vụ án là căn phòng ông chủ Trịnh ở, lần này bốn đương sự đều tới.”
Cô chợt nhíu mày như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Ý anh là, Tiểu Hoan Hoan này chưa từng cai nghiện m@ túy?”
“Có vẻ là như vậy, cơn nghiện khá nặng, thậm chí chuẩn bị sẵn ống tiêm.”
Cận Hải Dương bật cười, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ châm chọc.
“Không chỉ thân thể cai nghiện, mà còn phải cai nghiện tâm trí, bằng không

sớm muộn gì cũng đi lại còn đường cũ.”
“Cho nên vì Tiểu Hoan Hoan là một kẻ nghiện ngập, cô ấy sẽ không bao giờ để thứ này trong phòng mà tự mình rời đi, cô ấy không bỏ được”
Vừa nói, người đàn ông vừa sờ cằm, ánh mắt đột nhiên trở nên có phần khó đoán.
“Tiểu Hoan Hoan không phải tự mình đi, đa phần là do bị người ta tính kế.”
“Thật tiếc là không có dụng cụ, bằng không có thể kiểm tra kỹ căn phòng này, nhất định sẽ tìm được nhiều manh mối.”
Thẩm Lưu Bạch tiếc nuối nhìn xung quanh, lần đầu tiên cảm thấy chỉ mang theo vài cái túi kín là một suy nghĩ không khôn ngoan.
Trong nháy mắt, người đàn ông có thể nhìn ra suy nghĩ của cô, anh không khỏi bật cười, vươn tay ôm cô vào lòng.
“Đủ rồi, chúng ta sẽ không xui xẻo như vậy, đi đâu cũng gặp người chết.”
“Bây giờ điều kiện có hạn, chúng ta chỉ có thể làm mọi cách có thể.

Nếu thật sự là một vụ án hình sự, chúng ta sẽ không đến nỗi luống cuống tay chân.”
“Đi thôi, chúng ta đi xuống dưới xem.”
“Nói không chừng, kẻ giở trò nằm trong đám người dưới lầu.”
Khi hai người bước xuống, mọi người đã ngồi vào bàn tròn trong phòng trò chơi, không ai có tâm trạng ăn sáng.
Cuối cùng, ông chủ Trịnh và Chu Mạn cùng nhau nấu một nồi mì, dọn ra cho mọi người, nhưng không ai đụng đũa.
Đi đến phòng trò chơi là đề xuất của Messi.
Bàn trong phòng ăn, mỗi bàn chỉ có thể ngồi bốn người, nhưng bàn trong phòng trò chơi có không gian rộng rãi, đặc biệt thích hợp để thảo luận.
“Đừng như thế này, không sao đâu, tôi đã gọi cảnh sát rồi, chỉ là hiện tại mưa lớn quá không thể lên núi, chờ bão qua thì tốt rồi.”
Anh ta không nói thì không sao, vừa nói ra liền chọc giận Cà Chạy Vội, thanh niên đầu khói “Đùng” một tiếng đứng lên, chỉ vào mũi anh ta quái gở nói.
“Anh nói nhảm gì đó? Sao lại không sao? Bây giờ chúng ta bị kẹt ở trong nhà này! Dùng chân nghĩ cũng biết mọi người không thể yên lòng rồi!”
“Chờ cảnh sát? Cảnh sát đến thì chúng ta đều là thi thể hết rồi!”
“Anh ta hoặc đang cố gắng ru ngủ chúng ta, hoặc đang tìm cơ hội tấn công chúng ta.

Đó không phải là những gì đã được ghi trong tất cả những cuốn tiểu thuyết trinh thám đó sao!”
“Bây giờ còn thiếu mất hai người! Không biết ai sẽ là người tiếp theo.

Tôi nghĩ ông chủ này có gì đó không ổn.

Nếu không, cánh cổng bình thường sao lại bị ai đó phá hư!”
Lời nói của Cà Chạy Vội ngay lập tức gây được tiếng vang lớn đối với mọi người.
“Đúng! Anh ta còn bảo nhốt chúng ta từ nửa đêm đến sáng nay…Tôi nghĩ đó là một quy tắc kỳ quặc!”
“Đúng vậy, sáng nay đã mất hai cô gái.

Nếu cứ tiếp tục như thế này thì ngày mai ai sẽ là người biến mất tiếp theo…”
“Không sai! Hiện tại tất cả mọi người đều bị kẹt ở trên núi này, rốt cuộc anh muốn làm gì?”
Mọi người tranh nhau nói, ông chủ Trịnh đã trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người, suýt chút nữa họ đã mắng nhiếc anh ấy có ý đồ xấu.
Người thanh niên tóc dài gầy guộc rất đau khổ, muốn nói nhưng không xen vào được nên chỉ có thể cúi đầu xin lỗi.
Cuối cùng, chính Chu Mạn là người giúp anh ta.
“Đừng nói như vậy, tôi không nghĩ có liên quan gì đến ông chủ Trịnh đâu.”
Nhìn thấy ánh mắt của mọi người đang nhìn sang, cô bình tĩnh lại và nghiêm túc giải thích suy nghĩ của mình cho mọi người.
“Mọi người xem, Hồng Thành Tiểu Soái là người đầu tiên để ý sáng nay cửa bị phá, vừa đúng 6 giờ, liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng động.”
“Nhốt người không phải là hung thủ trong phòng đúng là hơi kỳ lạ, nhưng không phải hoàn toàn không có lý.

Dù sao chúng ta tới đây chơi trò chơi trinh thám, nếu có người phạm quy thì ai cũng không được chơi.”
“Nếu như ông chủ Trịnh làm vậy, vậy tại sao anh ấy lại ở trong nhà này với chúng ta? Lúc cửa bị phá hư anh ấy cũng ở trong nhà, không có khả năng phá hư cửa bên ngoài.”
“Nếu ông chủ Trịnh là đồng lõa của người ngoài, thì bên kia nên biết đêm

qua không có ai khóa cửa, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi ra, đến 6 giờ liền phá cửa, không có gì đảm bảo rằng tất cả chúng ta đều đóng cửa, như vậy hắn ta sẽ bị bại lộ thân phận.

“

“Như vậy kết luận, ông chủ Trịnh là vô tội.”
Ngay khi Chu Mạn dứt lời, mọi người lập tức vỗ tay tán thưởng.
Người dốc sức nhất chính là ông chủ Trịnh, nước mắt lưng tròng nhìn Chu Mạn, tựa như đã từng nhìn thấy Thanh Thiên đại lão gia.
“Đừng lo, ở đây tôi có đủ lương thực, đủ cho chúng ta ăn ba bốn ngày!”
Thanh niên tóc dài gầy gò phấn khích nói.
“Dự báo thời tiết nói sáng mai sẽ hết bão, lúc đó mình mời mọi người ăn cơm ngon, để an ủi mọi người!”
Lý lẽ của Chu Mạn cùng với lời hứa của ông chủ Trịnh, đồng thời khiến bầu không khí dịu đi rất nhiều.
Cận Hải Dương yên lặng nhìn mọi người bắt đầu thả lỏng, ánh mắt biến ảo khó lường.
Suy luận của Chu Mạn quả thật có logic, nhưng logic cũng có phân biệt tích cực và tiêu cực, tư duy quán tính hình thành từ suy luận theo lẽ thường đôi khi dễ bị người ta lợi dụng, rồi trở thành vũ khí che đậy hành vi.
Câu hỏi mấu chốt nhất mà Chu Mạn và ông chủ Trịnh không giải thích được là hai người mất tích bí ẩn đã đi đâu và đi như thế nào.
Tuy nhiên, trước khi có bằng chứng, anh sẽ không hấp tấp bộc lộ suy nghĩ của mình, anh sẽ không cho người thần bí kia bất kỳ manh mối nào.
Theo thói quen để mắt tới Thẩm Lưu Bạch, người đàn ông phát hiện ra cô gái có vẻ ngoài thanh tú đang nhìn lên trần nhà.
Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, cô quay đầu nhìn Cận Hải Dương, nhỏ giọng nói.
“Nghe thấy không, có người ở trên đó.”

Chương 151: 151: Có Người Trên Trần Nhà

Giọng của Thẩm Lưu Bạch không lớn, nhưng lại thoáng qua một khoảng lặng đủ để mọi người có mặt đều nghe thấy rõ ràng.

Lúc này trong phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, đèn không quá sáng.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn theo hướng ngón tay của cô, không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không mà trần nhà phía trên tối đen, thật giống có người nằm trên đó.

“Cô…cô…đừng dọa chúng tôi nữa! Bị mắc kẹt ở đây đã rất đáng sợ rồi…” Hồng Thành Tiểu Soái run rẩy nói.

Như chợt nghĩ ra điều gì đó, nét mặt thoáng dịu đi.

“Là ông chủ Trịnh…Ha ha ha…Không phải ông chủ Trịnh giả làm thi thể cho chúng ta sao? Vừa rồi còn đang nói chuyện với chúng ta, sao lại bắt tay vào việc sớm như vậy?”
Khi anh ấy nói điều này, bầu không khí trong phòng ngay lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mọi người đều phụ họa theo.

“Đúng vậy, ông chủ Trịnh thật nhàm chán, lúc này mới dọa người…”
“Xuống đi, bây giờ làm gì có tâm trạng chơi game?”
“Đúng rồi! Người dọa chết người đó.

Đừng có dọa chết người như vậy, bên phía tổ chức có bảo hiểm cho việc bị dọa chết không đó?”
Ngay khi anh ta đang nói, một giọng nói yếu ớt đột nhiên vang lên trong góc.

“Không phải tôi…”
“Tôi…Tôi ở đây…”
Thanh niên tóc dài gầy gò thận trọng giơ tay lên, yếu ớt nói.

Trong phút chốc, cả phòng chìm vào sự im lặng.

Mọi người chết lặng nhìn lên, khi ánh mắt tiếp xúc với bóng đen to lớn, liền rùng mình một cái.

Một lúc sau, một giọng nữ lạnh lùng phá vỡ sự im lặng đó.

.

Thẩm Lưu Bạch chỉ vào công tắc cách đó không xa, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

“Có muốn bật đèn không?”
“Không phải có bóng đèn LED trên trần nhà sao? Bật nó lên sẽ có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình.

”
Tất cả mọi người đều sững lại, nhìn cô gái xinh đẹp thanh tú này.

Cô ấy thực sự không hiểu? Hay là cô ấy quá gan dạ?
Có tổng cộng 11 người bị mắc kẹt trong ngôi nhà này, 2 người mất tích, 9 người còn lại đang ngồi trong phòng, vậy ai là người nằm trên trần nhà?
Còn sống hay đã chết?
Có phải là 1 trong 2 người bị mất tích không?
Làm sao cô ấy có thể dám nhìn nó vào thời điểm như vậy?
Trên đời này có người phụ nữ nào mà không sợ chết?
Giáo sư Thẩm hoàn toàn không ý nghĩa sâu xa trong đôi mắt của họ.

Trên thực tế, ngay cả khi cô biết, cô cũng không quan tâm những người này nghĩ gì về mình.

Thấy không ai trả lời, cô tự nhiên đứng dậy ấn mở đèn, dưới ánh mắt khiếp

sợ của mọi người.

Trần phía trên bàn được chiếu sáng ngay lập tức, ánh sáng chiếu vào từ các khe hở trên tấm ván, tạo ra một bóng dài trên mặt bàn.

Đó thật sự là trong hình dạng của một người!
“Aaa…”
Người đầu tiên hét lên là Hồng Thành Tiểu Soái.

Anh ta đang ngồi ngay dưới ván gỗ, khi bật đèn nhìn lên thì bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt bị tấm gỗ che đi một nửa.

Giữa hai tấm ván có những sợi tóc xõa xuống, không thể nhìn thấy biểu hiện của người đó, ngoại trừ đôi mắt nhắm chặt, không biết còn sống hay đã chết.

Hồng Thành Tiểu Soái sợ đến mức chân mềm nhũn, thậm chí khi chạy ra khỏi phòng, anh ta còn bị trẹo chân.

Nhưng anh ta không quan tâm đ ến cơn đau ở mắt cá chân chút nào, toàn thân như bị rút hết sinh lực, chỉ đứng thẳng lưng dựa vào tường, ôm ngực thở hổn hển.

Sau tiếng hét chói tai của anh ta, trong phút chốc, mọi người trong phòng đều chạy hết, chỉ còn Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch vẫn còn ngồi ở đó.

“Tại sao cô vẫn ở trong đó? Ra ngoài đi! Thật đáng sợ!”
Sắc mặt Ám Dạ Phi Tinh xanh mét, hét lên.

Nhưng nhìn thấy cô gái Bạch mong manh và thanh tú đang từ từ đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Cô bước đến chỗ Hồng Thành Tiểu Soái vừa ngồi thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

“Cô gái này có ngốc không…sao cô to gan như vậy?”
Messi nói nhỏ bên tai Hòa Thượng Ăn Thịt.

“Ai biết được, không phải trẻ con ngày nay đều thích sự khác biệt không giống người thường sao? Tôi nghĩ cô ấy mới hơn 20 thôi, tôi đoán cô ấy vẫn chưa tốt nghiệp đại học.

”
Chỉ có vẻ mặt Chu Mạn nghiêm trọng.

Những người khác không biết, nhưng cô ấy biết danh tính thật sự của Cận Bạch.

Người trông như một thiếu gia phú nhị đại thật sự là đội trưởng cảnh sát hình sự, cô gái hơn 20 này, có vẻ như chưa tốt nghiệp đại học, thật sự là pháp y và giáo sư tại Học Viện Hình Cảnh!
Cô ấy nhìn kỹ như vậy, chắc hẳn đã nhìn ra điều gì đó không ổn.

Hầu hết những người có thể thu hút sự chú ý của cô ấy đều không phải là người sống, có lẽ một vụ án mạng thực sự sắp xảy ra ở đây!
Cô thầm gào thét xui xẻo trong lòng, nhưng tầm mắt của cô vẫn vô ý đặt trên người người đàn ông kia.

Tuy rằng anh ta không có hứng thú với mình, nhưng dù sao có một sát thần như anh, cô vẫn yên tâm hơn rất nhiều.

Chỉ là không biết, khi nào họ mới tiết lộ danh tính?
Trong phòng, Thẩm Lưu Bạch quan sát một hồi, sau đó xoay người giẫm lên một cái ghế đẩu, gần như đối mặt với người trên trần nhà.

Sau khoảng năm phút, cô bước xuống ghế, đi qua Cận Hải Dương, ngồi xuống.

“Sao rồi?”
Người đàn ông quay đầu lại nhìn cô, như thể chắc chắn cô đã có kết luận.

“Còn sống, tuy lồ ng ngực phập phồng, nhưng nhịp thở không đều.

Mau cứu cô ấy.

”
“Là một cô gái trẻ, không thể nhìn rõ mặt, chắc là một trong hai cô gái mất tích.

”
Cô nói nhẹ.

Mấy người có mặt đều chưa từng nhìn thấy Tiểu Hoan Hoan.

Cô ấy và Hùng Hùng đến sớm, tối hôm đó không xuống ăn cơm cùng mọi người nên không nhận ra cũng không lạ.

Thấy hai người xì xào bên trong, người bên ngoài không chịu nổi nữa.

“Này! Chuyện gì vậy? Các người nói đi chứ! Có chuyện gì vậy?”
Cà Chạy Vội hiển nhiên là sốt ruột, cũng không dám đi vào, có chút tò mò, đợi một hồi liền hét lớn.

Anh ta cùng đám người chạy ra ngoài, lúc này nhìn Thẩm Lưu Bạch bình tĩnh kiểm tra tình huống bên trong, anh ta có chút hối hận.

Nếu biết vậy, anh sẽ không chạy ra ngoài, một cô gái nhỏ còn không sợ, mình sợ cái gì chứ?
Làm cho người ta xem thường rồi!
Cận Hải Dương ngẩng đầu liếc anh ta một cái, ánh mắt sắc bén như dao khiến thanh niên tóc khói rùng mình một cái, theo bản năng mà ngậm miệng lại.

Anh cho rằng Chồng Của Bạch kia chỉ là một công tử con nhà giàu, nhưng không ngờ anh ta lại nghiêm túc như vậy.

Khoảnh khắc nhìn nhau, Cà Chạy Vội nghĩ rằng mình như là mục tiêu bị con mãnh thú nào đó nhắm trúng, có thể sẽ chết ngay lập tức!

Anh ta không dám lên tiếng nữa, nhìn thấy đôi nam nữ kỳ lạ đi ra khỏi phòng, theo bản năng anh ta co người vào phía bức tường.

“Hôm qua anh lên đó bằng cách nào?”
Cận Hải Dương đi tới cửa, ánh mắt nhìn về phía ông chủ Trịnh.

Chương 152: 152: Cô Gái Bị Hôn Mê

“Cạnh phòng này có một nhà kho nhỏ, có cầu thang trực tiếp đi lên.

Tôi chỉ cho anh.”
Ông chủ Trịnh nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc thì biết tình hình không ổn.
Anh không dám che giấu, ngón tay gầy guộc chỉ về hướng cửa bên cạnh, sắc mặt tái nhợt gần như biến mất ngay lập tức.
Anh đẩy cửa phòng phân phối điện bên cạnh, có một cầu thang bê tông hiện ra trước mắt mọi người.
“Chỗ này, chỗ này không có khóa.”
Ông chủ Trịnh chỉ vào một lối đi trong vách tường.
“Cái này được kết nối với trần nhà bên cạnh.

Tôi đã vào đây từ hôm qua.

Bên trong khoảng hai mét, nhưng chỉ chịu được sức nặng của một người.”
Thật vậy, chỉ có một người có thể nằm xuống, bây giờ đã có một người phụ nữ đang nằm trong lối đi đó.
Gương mặt cô ấy cúi gằm, mái tóc dài bù xù che khuất gương mặt khiến người bên dưới không thể nhìn rõ mặt.
Hình dáng của cô ấy cũng cỡ Hùng Hùng, mặc cái váy ngủ màu hồng, hai chân trống không, tay và chân có dấu hiệu bị trói.
“Đây là…Đây là Tiểu Hoan Hoan…?”
Ám Dạ Phi Tinh đột nhiên kêu lên.
Tiểu Hoan Hoan nhắm mắt, tựa như đang ngủ say.
“Chết rồi hay còn sống vậy…?”

Chân của Hồng Thành Tiểu Soái lại bắt đầu run lên, nói nhỏ trong họng.
Cửu Sát Vô Xá đang đứng bên cạnh liếc nhìn anh ta một cách mỉa mai, rồi

chế nhạo.
“Anh sợ gì? Đã đến lúc người bán bảo hiểm như anh làm việc rồi đó.”
“Đi xem một chút, xem Tiểu Hoan Hoan này có phải đã chết hay không, có cần bồi thường không?”
Hồng Thành Tiểu Soái lắc đầu một cái.
Anh ta xoay người muốn chạy, nhưng lại bị Cận Hải Dương cản lại, anh cười nửa miệng nói.
“Cửu Sát nói đúng, anh thật sự nên ở đây, nhiều người thì có thêm sức để giúp đỡ.”
“Hơn nữa, anh có thể trốn đi đâu? Tất cả chúng ta đều bị mắc kẹt trong ngôi nhà này, có nhiều người cũng an toàn hơn.”
Không biết là hết sợ hãi hay là bị thuyết phục, cuối cùng Hồng Thành Tiểu Soái cũng xua tan ý nghĩ muốn chạy trốn, ngoan ngoãn đi theo đám người cởi trói cho cô gái rồi nhẹ nhàng đặt xuống đất.
Thẩm Lưu Bạch đi tới gần cô ấy cúi người, vươn tay thăm dò, lại nhướng mi.
Cô đột nhiên vươn tay tát mạnh vào má Tiểu Hoan Hoan, bên kia tuy có đáp lại nhưng ngay sau đó lại ngủ thiếp đi, không có chút phản ứng nào.
Trong ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt thanh tú của Thẩm Lưu Bạch nghiêm túc đáng sợ.
“Chuẩn bị súc ruột.”
Súc ruột?
Một lời nói ra, hai người đều choáng váng.
Súc ruột là gì? Tại sao phải súc ruột? Liệu có cứu được người hay không?
Thẩm Lưu Bạch cũng không nhìn bọn họ, lạnh lùng nói, khom người đi ra.
“Hôn mê nông, phản ứng ngắn với các k1ch thích, không thể thoát ra khỏi trạng thái hôn mê.

Thở nông và chậm, tồn tại phản xạ giác mạc, đó là biểu hiện của ngộ độc thuốc an thần.”

Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 6:30 sáng.
“Đã hơn 6 tiếng, rửa dạ dày cũng vô dụng, chỉ có thể trực tiếp súc ruột sẽ an toàn hơn.”
Nói rồi, cô lấy trong túi ra một cái lọ nhỏ, lấy ra mấy viên thuốc rồi quay lại nhìn ông chủ Trịnh.
“Xin lấy cho tôi ly nước!”

Ông chủ Trịnh sững sờ, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô đang nhìn mình, dường như anh đột nhiên tỉnh lại, lập tức rời khỏi phòng phân phối điện.
“Còn sống không?”
Cận Hải Dương cau mày nhìn người phụ nữ không quen biết trước mặt.
Vừa đi vào, anh đã cảm thấy trên đỉnh đầu có gì đó không ổn, không ngờ phía trên lại ẩn chứa một người sống lớn như vậy!
Ngộ độc thuốc an thần không phải chuyện đùa, chính là chạy đua với tử thần, chậm một phút cũng rất nguy hiểm!
Anh cảm thấy lần này mình thật sự bất cẩn!
Trịnh Hữu Đạt nhanh chóng đem nước đến, tuy nhiên, dáng vẻ khẩn trương của anh đã tiếp thêm dũng khí cho đám đông.
Ngay sau đó, Cửu Sát, Tiểu Soái và Messi cũng theo sau.
Thẩm Lưu Bạch hòa tan thuốc trong nước, sau đó để Cận Hải Dương và ông chủ Trịnh lần lượt ôm cô gái rồi đổ bình thuốc xuống cho cô.
May mắn thay, phản ứng nuốt vẫn còn, rót thuốc không phải là rất khó khăn.
“Cô ấy bị sao vậy?”
Hồng Thành Tiểu Soái run giọng hỏi.
Anh không biết người này là ai, nhưng vì Ám Dạ Phi Tinh nói cô ấy là Tiểu Hoan Hoan, thì chính là như vậy.
Thật ra bọn họ vẫn đang tranh luận xem Hùng Hùng có ý đồ xấu với Tiểu Hoan Hoan hay không.
Hiện tại xem ra thật sự là bị bọn họ đoán trúng!

“Ngộ độc thuốc an thần.”
“Người chết đã trúng độc hơn sáu tiếng, ít nhất người bị đầu độc trước sáng sớm ngày hôm nay.

Liều lượng không nhỏ, còn có ý định để cô ta chết.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của Hồng Thành Tiểu Soái khi nhìn xuống cô gái tóc dài.
Cô bận không ngẩng đầu lên, Cận Hải Dương gật đầu mấy cái, nhìn sang.
Hồng Thành Tiểu Soái thật hoảng sợ vô cùng, đôi mắt nhỏ hình tam giác tràn đầy kinh khiếp, tựa như muốn chắp cánh bay đi, càng xa càng tốt.
Mặc dù trong mắt Cửu Sát Vô Xá lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng kh0ái cảm mơ hồ vẫn lộ ra ngoài, nếp gấp giữa lông mày của anh ta khẽ giãn ra.

Messi rõ ràng là đang bối rối, theo bản năng anh ta liếc nhìn xung quanh, sau đó lại cúi đầu xuống, đứng dậy đi về phía phòng khách.
“Messi, anh đi đâu vậy?”
Cận Hải Dương đột nhiên hét lên.
Nhưng thấy phía sau hơi sững lại, tuy rằng dừng lại tại chỗ, nhưng cũng không có ý quay đầu lại, mà vội vàng ném ra một câu.
“Tôi ghét nhìn việc cấp cứu, tôi sẽ đợi dưới phòng khách.”
Nói xong, anh ta vội vàng rời đi.
“Anh ấy thật kỳ lạ.”
Cửu Sát Vô Xá đột nhiên nói.
Anh ta ngẩng đầu lên, vẻ mặt mỉa mai hiện lên trên khuôn mặt u ám thường ngày.
“Trước đó còn khoe khoang bản thân rất đàn ông, bây giờ xem ra chỉ là một kẻ hèn nhát, chỉ hơi đáng sợ thôi mà cũng không thể chịu đựng được nữa!”
Anh ta nhìn Cận Hải Dương, ánh mắt mang theo sự khiêu khích không hề che giấu.
“Này, anh làm vậy có được không đó? Sao anh không gọi xe cấp cứu! Đừng thể hiện quá, lỡ làm chậm trễ việc cứu người thì chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu!”
Cận Hải Dương liếc anh ta một cái, nhẹ giọng đáp.
“Nếu anh có thời gian để nói những điều khó chịu, anh có thể giúp đưa người vào phòng.”
“Nếu không muốn ra tay cứu người, nhìn thấy người chết mà không cứu thì có tư cách gì nói lời châm chọc ở đây?”

Nghe anh nói, Cửu Sát Vô Xá hơi sững sờ, sau đó bước tới, hiển nhiên là miễn cưỡng cùng với Hồng Thành Tiểu Soái, ông chủ Trịnh và Cận Hải Dương đưa Tiểu Hoan Hoan còn đang hôn mê đi vào phòng của Cận Bạch.
Thẩm Lưu Bạch dĩ nhiên đi theo sau.
Dọc theo đường đi, cô cẩn thận quan sát hơi thở của cô gái, thỉnh thoảng liếc nhìn mi mắt.
“Cô là một bác sĩ sao?”
Nhìn thấy động tác điêu luyện của cô, Hồng Thành Tiểu Soái mới dám hỏi.
Anh ta là một nhân viên bán hàng, ánh mắt rất tinh tường, vừa bước vào đã có thể biết được cặp đôi này không phải người thường.
“Coi như là vậy đi.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

Mọi sự chú ý của cô bây giờ đều đổ dồn vào cô gái bị đầu độc, bất tỉnh, hoàn toàn không có tâm trạng để trả lời lời hỏi thăm của những người này.
Cô đứng dậy nhìn về phía Cận Hải Dương.
“Gọi cảnh sát, có trường hợp khẩn cấp, cần liên hệ xe cấp cứu càng sớm càng tốt.”
Cận Hải Dương gật đầu, vươn tay lấy điện thoại trong túi ra.
Sau khi cuộc gọi được kết nối, anh thì thầm điều gì đó, sau đó cúp máy với vẻ mặt kỳ lạ.
“Chuyện gì vậy?”
Thẩm Lưu Bạch nhìn ra vấn đề, nhỏ giọng hỏi.
“Bão đã gây sạt lở, một đoạn đường lên núi của chúng ta đã bị phá hủy.

Bây giờ bên dưới có rất nhiều nước, không thể sửa chữa khẩn cấp để lên đây được”.
Ngay khi những lời này được nói ra, tất cả mọi người có mặt đều biến sắc.
Nếu cảnh sát không thể đến và cũng họ không thể đi xuống, chẳng phải họ sẽ bị mắc kẹt ở đây luôn sao?

Chương 153: 153: Cô Ấy Là Pháp Y Tôi Là Cảnh Sát

“Chết tiệt! Tôi không muốn! Tôi muốn xuống núi!”
Hồng Thành Tiểu Soái suy sụp, không quan tâm gì hết hét lớn.
Anh ta đột ngột đứng dậy và lao ra ngoài.
Chẳng mấy chốc, bên tai mọi người đều nghe được tiếng kêu đau khổ, âm thanh khiến người ta cảm thấy nhức nhối.
Nhưng lần này, sẽ không còn ai chế nhạo anh ta nữa.
Nếu có thể, rất nhiều người có mặt đều muốn làm chuyện tương tự như anh ta, chỉ là Hồng Thành Tiểu Soái trực tiếp thô bạo hơn, bọn họ còn phải lo lắng cho hình tượng của mình.
Cận Hải Dương không rời mắt khỏi Hòa Thượng Ăn Thịt và Messi.
Khi tìm thấy người trên trần nhà, anh không nhìn rõ khuôn mặt của họ, biểu hiện của hai người cũng không khác gì những người khác.
Nhưng sau khi mọi người đưa Tiểu Hoan Hoan xuống, phản ứng của hai người có chút thú vị.
Hòa Thượng Ăn Thịt đờ người trong chốc lát, vừa nhìn thấy nạn nhân liền lùi lại một bước, mắt cứ trợn ngược, đây là phản ứng bản năng trước những tình huống bất ngờ.
So với sự hướng nội của anh ta, Messi trực tiếp hơn.
Anh ta hít một hơi thật sâu, theo bản năng quay đầu nhìn người bạn của mình, nhưng Hòa Thượng Ăn Thịt đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình đến nỗi không thèm để ý đến ánh mắt của anh ta.
Anh ta đành phải cúi đầu, thậm chí không dám nhìn đến Tiểu Hoan Hoan đang bất tỉnh nhân sự.
Bên cạnh Cận Hải Dương, còn có một người khác theo dõi sát sao hai người bọn họ, đó chính là Cửu Sát Vô Xá luôn ra vẻ như vô hình.
Anh ta khoanh tay đứng dựa vào tường, vẻ mặt u ám lộ ra một chút kh0ái

cảm, như sợ bị nhìn thấy, Cửu Sát Vô Xá nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt, trở lại con người vô hình, im lặng và u ám.
Cận Hải Dương liếc nhìn cô gái nằm trên giường, đột nhiên nói.
“Ngộ độc thuốc an thần bị hôn mê, không rõ nguyên nhân.

Không thể loại trừ là do người khác làm.”
“Từ giờ, xin đừng vào phòng trò chơi, phòng phân phối điện và hai phòng trên lầu.

Những nơi đó là hiện trường.

Chúng tôi sẽ cố gắng giữ nguyên hiện trường cho tới khi cảnh sát đến.”
Lúc này anh không còn vẻ kiêu căng ngạo mạn như trước, cả người tràn ngập một sự uy nghiêm trấn áp, khiến người ta bất giác tuân theo.
“Trong giai đoạn này, cố gắng đừng hành động một mình.

Tình hình bây giờ không rõ, những người ở một mình rất dễ gặp nguy hiểm.”
Anh nói xong, tất cả mọi người có mặt đều hiểu anh muốn nói gì.
Trong nhà kín phát hiện có người bị trúng độc hôn mê, tuy rằng đã được cấp cứu kịp thời, nhưng nếu có người hãm hại, không có gì đảm bảo bên kia sẽ không có kế hoạch tiếp theo!
Lỡ là hung thủ giết người, thì chúng ta đều gặp nguy hiểm!
Khi nghĩ rằng những người xung quanh có thể là ác quỷ với bàn tay nhuốm máu, vẻ kinh hoàng hiện rõ trên khuôn mặt của một số người.
Hồng Thành Tiểu Soái lúc này mới bình tĩnh lại, hỏi một câu.
“Ý anh là…ở đây sẽ có người chết sao? Tại sao anh lại nói như vậy? Anh có biết chuyện gì không?”
Nghe được lời anh ta nói, người cao lớn anh tuấn đột nhiên cười, hào phóng gật đầu.
“Tôi biết.”
“Từ hôm qua, Tiểu Hoan Hoan không xuất hiện, hôm nay bị phát hiện trúng độc, hôn mê ở gác lửng trên trần nhà.”
“Hùng Hùng Bất Ái, giờ đã mất tích, nếu không phải là cô ấy đã phá cửa vào buổi sáng, có lẽ bây giờ lành ít dữ nhiều.

“
“Về phần ngôi nhà này…”
“Không chỉ tôi biết, mà một số người cũng biết.”
“Về vụ án cách đây 5 năm, chắc tôi không cần phải kể chi tiết.”
Ngay khi nói ra những lời này, một số người đã thất kinh, trong khi những người khác lập tức thay đổi sắc mặt.
Cận Hải Dương nhìn thấy hết thảy, cũng không kịp nói cái gì.
“Tôi đã làm tất cả những gì có thể làm được, bây giờ việc chỉ xem cô ấy có thể tỉnh lại hay không.”
Một lúc sau, Thẩm Lưu Bạch đứng lên, bình tĩnh nói.
Cô nhìn Cận Hải Dương.
“Anh xem cô ấy một lát đi, em muốn đi xem hiện trường.”
Người đàn ông gật đầu.

Phòng của Tiểu Hoan Hoan cũng giống như Hùng Hùng, bị Cận Hải Dương khóa lại làm hiện trường, cho nên hai người quyết định để cho cô ấy nghỉ ở đây.
Dù sao thì chậm nhất là sáng mai cảnh sát sẽ đến, nếu Tiểu Hoan Hoan tỉnh lại trong khoảng thời gian này, trước mắt có thể cung cấp thông tin và lời khai.
Thấy cô xoay người rời đi, Cà Chạy Vội liền theo sau.
Trước khi tới cửa, anh ta đã bị Cận Hải Dương chặn lại.
“Anh không thể theo.”
“Tại sao?”
Cà Chạy Vội chỉ vào người rời đi một mình, nghi ngờ nhìn Cận Hải Dương.
“Không phải anh đã nói không ai có thể vào phòng đó cho đến khi cảnh sát tới sao? Vậy thì tại sao cô ấy lại có thể?”
“Ừ! Nếu cô ấy làm gì đó với hiện trường, làm sao chúng tôi biết được!”
“Muốn đi thì mọi người cùng nhau đi, nếu không thì không ai được vào!”
Nghe anh ta nói, người đàn ông quay đầu lại nhìn anh ta, thản nhiên nói.
“Cô ấy là pháp y, một số bằng chứng tại hiện trường có thể dễ dàng bị mất nếu không kịp thời lưu giữ, đến lúc đó anh cố cãi cỡ nào cũng không giải quyết được.”
Anh lấy thẻ cảnh trong túi ra, đặt trước mặt mọi người.
“Tôi là cảnh sát, đây là thẻ cảnh sát của tôi.

Nếu lo lắng, anh có thể gọi đến đơn vị mà tôi làm việc để kiểm tra.

Nếu anh nghĩ tôi là kẻ nói dối, anh có thể gọi cảnh sát.”
“Bây giờ anh có thể đàng hoàng ở đây chưa?”
Khi anh nói những lời này, tất cả mọi người có mặt đều bị sốc.
Cà Chạy Vội nhìn Cận Hải Dương không tin, lắng lặng đứng lại.
Cận Hải Dương hỏi ông chủ Trịnh chìa khóa, anh sẽ phong tỏa hiện trường sau khi Thẩm Lưu Bạch đi ra, không ai được vào.
“Tôi tới đảo cũng khoảng 6 giờ tối, 7:30 đến phòng ăn dùng cơm, Tiểu Hoan Hoan cũng không có ở đó, nếu lúc đó cô ấy đã bị khống chế rồi thì giọng nói chúng ta nghe ở tầng ba chắc chắn không phải của cô ấy.

“
Bầu không khí có chút u ám, Cận Hải Dương lên tiếng trước phá vỡ sự im lặng.
Vừa mở miệng, mọi người đều lập tức nhìn sang, yên lặng nghe anh nói về vụ án.
“Biệt thự có tổng cộng bốn người phụ nữ, lúc đó Hoa Đằng Mạn có chứng cứ ngoại phạm ở dưới lầu, Bạch ở cùng tôi, Hùng Hùng Bất Ái lên sau, chắc là không có thời gian gây án, vì vậy người trực tiếp trả lời là ai?”
“Chẳng lẽ trong biệt thự này có người thứ mười ba?”
Anh chưa kịp nói thì đột nhiên quay đầu nhìn về hướng cửa.
Nhìn thấy Hồng Thành Tiểu Soái sắc mặt xanh mét đứng ở nơi đó, thân hình gầy gò run rẩy.
“Cái gì mà người thứ mười ba… Đừng có dọa tôi được không…”
Anh kinh hãi nói.
Nhìn thấy dáng vẻ như gặp ma của anh ta, Cận Hải Dương mỉm cười, lộ ra một nụ cười ác ý.
“Tôi không hù dọa mọi người.”
Nghe anh nói một cách chậm rãi.
“Khi chúng tôi đi lên lầu ba để gọi cô ấy thì người kia đã ở đây, anh có thấy miệng của cô gái nào hoặt động không? “
“Âm thanh truyền ra từ trong phòng cũng không phải rất rõ ràng, có thể do một người đàn ông tạo ra?”

Chương 154: 154: Người Thứ Mười Ba

Nhìn thấy vẻ Hồng Thành Tiểu Soái ngây người, Cận Hải Dương vừa lòng cho anh ta một chút phân tích.
“Lên lầu ba có tôi, Tiểu Bạch cùng Ám Dạ Phi Tinh.”
“Anh và Hùng Hùng lên sau, Hoa Đằng Mạn, Hòa Thượng, Messi, Cửu Sát và Cà Chạy Vội đã ở dưới lầu.

Tuy rằng khi ở trong phòng, Tiểu Hoan Hoan có nói một câu, nhưng không ai trong chúng ta nhìn thấy cô ấy tận mắt.

Cô ấy đang ở trong trạng thái hôn mê hơn 6 tiếng, ít nhất chuyện cũng xảy ra vào trước nửa đêm, chúng ta ở lầu một, cũng không nghe thấy có người đi qua.”
“Sau nửa đêm, người duy nhất được ra ngoài là hung thủ.

Tiểu Hoan Hoan không đi chọn thân phận.

Chắc cô ấy không biết thân phận của mình.

Vì vậy, rất có thể lúc đó cô ấy đã hôn mê.”
“Nếu giả thiết này đúng, trừ khi ông chủ Trịnh ở đó trả lời thay cho cô ấy thì còn có ai ở trong nhà này nữa?”
Anh dừng lại, biểu hiện trên khuôn mặt anh bỗng trở nên có ý tứ sâu xa.
“Nói vậy, ông chủ Trịnh quả nhiên là người không có chứng cứ ngoại phạm.”
“Nhưng nếu anh nghĩ một chút, anh có nghĩ rằng anh ấy có thể làm được không?”
Dĩ nhiên là không!
Sắc mặt Hồng Thành Tiểu Soái tái xanh vì sợ hãi.

Dù không muốn chấp nhận sự thật rằng có người lạ xuất hiện, nhưng anh ta vẫn không muốn tin rằng hung thủ đang ở bên cạnh mình!
“Vậy chúng ta cùng thảo luận đi.”
Chu Mạn nói.
“Nếu anh đã xem xong thi thể rồi thì nói cho chúng tôi biết một chút.

Chúng tôi cũng có thể giúp đỡ bằng cách động não.”
Cô ấy cảm thấy chột dạ khi nói điều này.
Không ai biết rõ danh tính của Cận và Bạch hơn cô ấy, họ chắc chắn rất chuyên nghiệp! Người ta có chuyện gì mà chưa gặp qua, cần bọn họ góp ý sao?
Sở dĩ cô nói như vậy là vì trong lòng cô ấy có ý đồ.
Vừa nghĩ đến có người bí đang theo dõi xung quanh mình, cô cảm thấy tim đập nhanh hơn, không thể bình tĩnh để làm mọi việc.
Thay vào đó, cô cũng có thể yêu cầu Cận Bạch nói qua về tình hình, để bản thân có suy nghĩ.
Trong trường hợp người đó đang ẩn giấu xung quanh họ, cô cũng được chuẩn bị tâm lý trước!
Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương rất sẵn lòng đáp ứng.
Khi Thẩm Lưu Bạch quay lại, anh đang phân tích từng điểm một, đôi lông mày xinh đẹp của cô lập tức nhăn lại.
Theo lý mà nói, tình tiết của một vụ án đang được điều tra không nên tiết lộ cho người ngoài, nhất là khi tình tiết không rõ ràng.
Nếu nghi phạm nằm trong số những người này, đó không phải là một lời nhắc nhở cho đối phương sao?
Cận Hải Dương không thể không biết, anh kỳ lạ như vậy, cô luôn cảm thấy anh có mưu tính riếng.
Quả đúng như vậy, linh cảm của cô đã trở thành sự thật.
Khi người đàn ông nhìn thấy cô bước vào, anh bất giác vẫy tay với cô, ra hiệu cho cô đến và ngồi xuống bên cạnh anh.
Anh không nói về phát hiện ra như mọi người mong đợi, nhưng hào hứng kể chuyện ma.
“Anh đã nói với họ rằng có thể có 13 người trong nhà.”

Vừa mở miệng, tất cả mọi người đều chấn động, ngay cả Cửu Sát Vô Xá nhất thời cũng ngẩng đầu lên.

“Mọi người biết không, ở ngôi nhà này 5 năm trước đã xảy ra một vụ án mạng.

Một nữ sinh viên đại học đã chết trong căn phòng nơi ông chủ Trịnh đang ở.”
“Cô gái bị tiêm thuốc gây phản ứng dị ứng mạnh.

Mặc dù cảnh sát kết luận rằng đó là một tai nạn, nhưng người nhà của người chết không bao giờ tin điều đó.”
“Nói mới nhớ, hoàn cảnh gia đình của cô gái chết ấy không tốt, theo lý mà nói cô ấy không có cơ hội tiếp xúc với m@ túy, nghe nói bạn cùng phòng ở trường đại học đã đưa cô ấy đến bữa tiệc này, sau đó cô ấy đã chết ở đây.”
Ám Dạ Phi Tinh, Cửu Sát Vô Xá.
“Tổng cộng có 11 người ở trong biệt thự vào thời điểm xảy ra vụ án, một người cung cấp m@ túy và một người cung cấp địa điểm đều đã bị kết án.

9 người còn lại xét nghiệm nước tiểu dương tính với m@ túy.”
“Hai người bạn cùng phòng của người chết hôm nay đã có mặt ở đây, một người là Tiểu Hoan Hoan bị hôn mê, người còn lại là Hùng Hùng bị mất tích.”
“Thật ra người nhà người chết cũng rất hận họ.

Nếu Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng không kéo người chết đến dự tiệc, cô ấy đã không chết.

Chết không đối chứng, ai biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì ở đây?”
Hòa Thượng Ăn Thịt, Messi.
“Mọi người nói xem, đây có phải là trả thù cho người chết không?”

Anh mỉm cười nhìn bốn người có sự thay đổi vừa rồi, giọng điệu đầy ẩn ý.
Ngay khi những lời này nói ra, sắc mặt của vài người đều có chút biến sắc.
Cận Hải Dương theo dõi cũng không nói gì, chỉ nói bệnh nhân hiện tại cần nghỉ ngơi, liền đuổi bọn họ đi.
“Anh nghĩ chuyện này có liên quan gì đến vụ án 5 năm trước?”
Sau khi đóng cửa phòng, Thẩm Lưu Bạch tò mò hỏi.
Cận Hải Dương không phải là người nhiều chuyện, thật ra trong thời gian làm việc với anh, cô rất ít khi thấy anh nói chuyện phiếm ở nơi công cộng

chứ đừng nói là với một nhóm người lạ.
Anh cố tình làm như vậy.
Đối với câu hỏi của cô, người đàn ông không trả lời ngay mà quay lại nhìn cô gái đang nằm mê man chưa tỉnh lại.
Thẩm Lưu Bạch hiểu ngay.
“Cô ấy hôn mê, hiện đang trong tình trạng ổn định, nhưng không chắc cô ấy có tỉnh hay không.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Đi ra ngoài nói chuyện.”
Thẩm Lưu Bạch liếc nhìn bệnh nhân đang nằm trên giường, một lần nữa khẳng định tình trạng của cô đã ổn định, mới đi theo Cận Hải Dương ra khỏi cửa.
Bọn họ đi tới góc nhà phía đông, vừa vặn nhìn thấy cửa phòng hai người, Cận Hải Dương trầm giọng nói.
“Đúng vậy.

Từ khi tới nơi này, anh đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Sau khi xem màn biểu diễn của những người đó, anh đã xác định trong này có gì đó dối trá.”
“Anh chưa nhìn thấy Tiểu Hoan Hoan, làm sao anh biết cô ấy là người của bữa tiệc của 5 năm trước?”
Thẩm Lưu Bạch thẳng thắn chỉ ra những thiếu sót trong logic của anh.
Người đàn ông cười ranh mãnh.
“Đúng vậy, lần này không gặp Tiểu Hoan Hoan, nhưng anh đã tới nơi này.”
“Vào năm anh lần đầu gia nhập đội cảnh sát, anh đã xuất hiện tại hiện trường cùng với những tiền bối trong đội.

Anh đã nhìn thấy cả 8 người trong số họ.”
“Đó là vụ án tử vong đầu tiên mà anh gặp phải.

Anh nhớ rất rõ khuôn mặt của họ, cho đến bây giờ anh vẫn chưa quên được.”
Anh dừng lại và bắt đầu đếm tên.
“Tên của cô gái đã chết là Vương Sương, một cô gái xuất thân từ miền núi, điều kiện gia đình không tốt, năm đó ở Hải Đô, học trường đại học Sư

Phạm, ngành Ngôn Ngữ Anh.”
“Một trong hai cô gái tên thật là Hồ Lỵ Lỵ, xuất thân từ gia đình bình thường, quê ở Hải Đô.

Cô ấy và cô gái kia Thôi Thư Ny đều là bạn cùng phòng của Vương Sương, Thôi Thư Ny là người giàu nhất trong số họ và Thôi Thư Ny cũng là người đưa họ đến bữa tiệc.”
“Hòa Thượng Ăn Thịt Lưu Tranh và Messi Chúc Bằng, là anh em họ, đều làm việc trong hầm mỏ, đồng thời là người tổ chức tiệc m@ túy.”
” Hòa Thượng Ăn Thịt thuê biệt thự, m@ túy do Messi cung cấp, còn lại là các cô gái trẻ, tiệc tùng là trò chơi của bọn họ.”
“Hai người này bị kết án về tội tàng trữ và sử dụng trái phép chất m@ túy, số còn lại bị xử phạt hành chính”.
Nói xong, anh hơi dừng lại, nhìn Thẩm Lưu Bạch đầy ẩn ý.
“Anh thấy Hùng Hùng hơi giống Hồ Lỵ Lỵ, Lưu Tranh và Chúc Bằng cũng tới.

Đối với Vương Sương đã chết, mấy nhân vật chính đều có liên quan đến cái chết của cô ta, đây là trùng hợp sao?”
“Cho nên anh nghĩ nói không chừng Tiểu Hoan Hoan chính là Thôi Thư Ny, bây giờ vừa nhìn đúng là có chút giống.”
“Thôi Thư Ny hôn mê, Hồ Lỵ Lỵ mất tích, có lẽ là người nhà của người chết hoặc là người ở buổi tiệc gây ra.”
“Theo lý mà nói thì khả năng trước cao hơn, nhưng nếu do Lưu Tranh hay Chúc Bằng làm như vậy, thì cái chết của Vương Sương chắc chắn còn ẩn tình.”

Chương 155: 155: Vụ Án Cũ

“Vậy anh nghi ngờ người nhà của người chết?”
“Người nhà bây giờ còn chưa lộ mặt, Lưu Tranh và Chúc Bằng đều im lặng, nhìn không ra sơ hở…”
Nghe câu hỏi của cô, Cận Hải Dương không trả lời ngay.
Anh lấy điện thoại ra và gõ hai cái tên vào phần ghi chú.
Ám Dạ Phi Tinh, Cửu Sát Vô Xá.
“Họ sao?”
Thẩm Lưu Bạch kinh ngạc nhìn anh, lại thấy nụ cười của anh thì càng thêm chắc chắn.
“Anh không biết thân phận của Ám Dạ Phi Tinh, nhưng anh đã từng nhìn thấy Cửu Sát Vô Xá từ xa.”
“Anh ấy là bạn trai của người chết Vương Sương.

Anh nghe nói hai người là bạn học thời đại học, có quan hệ rất tốt.

Sau tai nạn của Vương Sương, anh ấy đã từng đến đồn cảnh sát để hỏi thăm tình hình.

Anh chắc chắn rằng là anh ấy, không nhận nhầm người ”.
Anh dừng lại, rồi tiếp tục.
“Vừa rồi, khi anh nói về vụ án của Vương Sương, biểu hiện của Ám Dạ Phi Tinh và Cửu Sát Vô Xá có chút không đúng, trong khi đó vẻ khó chịu của Chúc Bằng và Lưu Tranh chỉ xuất hiện ở phần sau, cho thấy rằng mối quan tâm của họ khác nhau.”
“Chúc Bằng và Lưu Tranh rõ ràng quan tâm đ ến Hồ Lỵ Lỵ và Thôi Thư Ny, trong khi Ám Dạ Phi Tinh và Cửu Sát Vô Xá quan tâm đ ến người chết 5 năm trước.”
“Hiện tại trong biệt thự có tổng cộng 12 người, bằng với số người trong bữa

tiệc hồi đó.

Hai người chúng ta tạm thời là biến số, cho nên trong 10 người còn lại, có 6 người có liên quan đến vụ án năm đó.

Em có nghĩ đây là một sự trùng hợp không?”

Thẩm Lưu Bạch trầm mặc một hồi, mới chậm rãi hỏi.
“Năm đó…trong vụ án, người đó chết như thế nào?”
Nghe cô hỏi về điều này, Cận Hải Dương lặng đi một lúc.
“Thật sự là do tiêm thuốc, sau đó phát sinh phản ứng dị ứng dữ dội.”
Anh dừng lại một lúc, sau đó nói rất nghiêm túc.
“Anh biết em muốn hỏi cái gì.”
“Thật ra, anh cũng thấy trường hợp này hơi kỳ lạ.”
“Nhưng bằng chứng vào thời điểm đó không có vấn đề gì.

Pháp y phát hiện có m@ túy và máu của người chết trong ống tiêm rơi trên mặt đất.

Ống tiêm chỉ có dấu vân tay của người chết, rõ ràng hoàn chỉnh, chắc chắn không có sai sót.

“
“Theo lý mà nói, anh không tin một cô gái có thành tích học tập xuất sắc lại làm ra chuyện như vậy.

Tuy nhiên, hiện trường vụ án không rõ ràng, chỉ có thể xác định theo chứng cứ tại hiện trường.”
“Pháp luật cần bằng chứng, em biết rõ điều này hơn anh.”
Cận Hải Dương nói vậy, Thẩm Lưu Bạch cũng im lặng.
Thật vậy, các sự kiện pháp lý phải được giải thích bằng chứng cứ thì mới được xác định, điều này có thể sẽ tạo ra sự sai sót so với thực tế khách quan.
Tuy nhiên, đây là những quy định của pháp luật, không thể vi phạm.
Điều cô có thể làm là cố gắng tìm thêm chứng cứ, để sự thật khách quan được tòa án công nhận.
“Vậy là anh cố tình nói chuyện này để tạo chút áp lực cho những người

đứng sau bức màn?”
Cô xoay người, thản nhiên nói.
“Cận Hải Dương, anh đang đùa với lửa! Không ai trong chúng ta biết Tiểu Hoan Hoan hôn mê có phải là kết thúc hay không.”
“Không sai.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Đó là lý do tại sao anh cho họ thời gian để bại lộ.”
“Cảnh sát chắc có thể lên núi vào sáng mai.

Tối đa họ chỉ có một ngày một đêm.

Ai có hành động khác thường sẽ càng đáng nghi.”
“Bây giờ hai người chúng ta ngoài bảo vệ hiện trường còn có thể truy tìm dấu vết của Hùng Hùng, anh luôn cảm thấy có lẽ cô ấy chưa chết.”
“Hiện tại nhà này đã là phòng kín, có lẽ Hùng Hùng bị nhốt ở đâu đó không ai biết và vẫn chưa rời đi.”
Anh dừng lại, nhìn cô gái trước mặt mình với đôi mắt sáng.
“Nhớ lại nửa đêm hôm qua có chuyện xảy ra.

Có người xuống lầu đi vào phòng phía tây, sau đó tiếng bước chân liền biến mất.”
“Nếu không có tiếng đóng cửa, tức là người không vào phòng 101, dù sao khi chúng ta và Chu Mạn giấu hung khí thì cửa phòng vẫn đóng.”

“Phía tây có hai khu vực.

Một là phòng trò chơi tìm thấy Tiểu Hoan Hoan, hai là phòng phân phối điện.”
“Chúng ta không nghe thấy tiếng đóng cửa khi người từ trên lầu đi xuống.

Có thể là hắn xuống từ tầng ba, hoặc đi một con đường đặc biệt nào đó.”
Nói đến đây, anh càng chắc chắn hơn.
“Chúng ta tìm cơ hội đi xem cái gương thử, có thể sẽ tìm ra thứ gì đó.”
Thẩm Lưu Bạch liếc anh một cái, xoay người đi về phòng, chỉ để lại một câu lạnh lùng.
“Không được, em muốn chăm sóc bệnh nhân.”
Cận Hải Dương cũng không tức giận.

“Em thật là xấu tính.”
Anh rất có ấn tượng với chiếc gương xuất hiện đột ngột sau khi họ đến.
Trên tường của cầu thàng lầu hai, bức tường vốn dĩ dán giấy dán tường màu nhạt bỗng nhiên biến thành chiếc gương, vốn dĩ đây đã là một điều đáng chú ý.
Theo kế hoạch, Cận Hải Dương xem cái gương cùng Thẩm Lưu Bạch, nhưng Thẩm Lưu Bạch lại bị Tiểu Hoan Hoan giữ lại, anh đành phải một mình đi xem.
Thật ra anh không làm điều đó một mình, khi vừa rẽ vào góc cua, anh đã nhìn thấy có người đang đi về hướng mình.
“Chúng tôi đã thảo luận rồi.

Tốt hơn hết là mọi người nên ở bên nhau.

Nếu có chuyện gì xảy ra, mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.”
Hồng Thành Tiểu Soái lo lắng nói.
Anh biết người đàn ông trước mặt không dễ gây sự, nhưng ai bảo anh ta là cảnh sát?
Trong lúc nguy hiểm như vậy, đương nhiên ở bên cạnh cảnh sát sẽ an toàn hơn.
Cận Hải Dương im lặng nhìn anh ta một hồi, sau đó không có ý kiến kéo Thẩm Lưu Bạch lên lầu, đi thẳng đến trước gương.
Hồng Thành Tiểu Soái khó hiểu trước phản ứng đột ngột của anh.
Tuy nhiên, anh ấy là người biết nhìn sắc mặt của người khác, nên tự nhiên không nói nhiều, chỉ im lặng đi theo.
Nhìn từ xa, nó giống như một chiếc gương bình thường, không khác gì những chiếc gương được bày bán trong các cửa hàng nội thất.
Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ, có một khoảng cách nhỏ giữa đường góc dọc theo mép gương và bức tường xung quanh, dường như không vừa vặn.

Cận Hải Dương lấy trong túi ra một chiếc chìa khóa, dò xét khe hở giữa gương và tường, sau đó đưa tay gõ vào tấm kính nhẵn bóng.
“Trống rỗng.”
Anh cúi người ngồi xổm trước gương, cẩn thận xem xét các góc trái phải.
“Trục trung tâm được đẩy vào trong.”
Người đàn ông vừa nói vừa chỉ vào chỗ vừa nhìn.
“Có những vết ma sát ở đây, ở phía bên kia đối xứng nhau.

Chiếc gương này có thể lật được.”
Hai người tìm kiếm một hồi cũng không tìm ra được cơ chế, cuối cùng thân hình cao lớn của Cận Hải Dương đã tìm ra manh mối, trên một góc rất kín đáo trên đầu gương đã tìm thấy một lỗ khóa nhỏ.
“Đây là một căn phòng bí mật.”
“Ban đầu nó được giấu rất kỹ.

Nếu tấm gương không bị lật ngược, chúng ta đã không tìm thấy nó.”
“Sao lại lật gương lại? Chẳng lẽ là bởi vì mặt sau gương có dấu vết không thể để người ta nhìn thấy sao?”
“Đúng.”
Hồng Thành Tiểu Soái gật đầu.
Anh liếc nhìn người đàn ông đang chăm chú, nhỏ giọng đề nghị.
“Tại sao chúng ta không nói cho bọn họ biết phát hiện này, mọi người đều ở trong phòng khách…”
Người đàn ông nhìn một lát rồi nở nụ cười nửa miệng, sau đó xoay người nói với Hồng Thành Tiểu Soái đang sửng sốt.
“Ông chủ Trịnh còn ở trong phòng khách sao?”
Nhìn thấy Hồng Thành Tiểu Soái vội vàng gật đầu, Cận Hải Dương cười đầy ẩn ý.
“Đi, tôi cũng muốn nghe mấy người nói chuyện gì.”.

Chương 156: 156: Sóng Ngầm

Mọi người vẫn đang ngồi trong phòng ăn, mặc dù có người đang nhỏ tiếng nói chuyện, nhưng tai của họ đều dựng lên, cố gắng lắng nghe động tĩnh bên ngoài càng nhiều càng tốt.
Bọn họ chỉ biết là Hồng Thành Tiểu Soái đi hỏi thăm tình huống, cũng không biết nói cái gì, vẻ mặt mọi người đều mơ hồ.
Nhìn thấy Cận Hải Dương bước vào, mọi người lập tức kinh ngạc, ánh mắt đều đổ dồn về phía anh.
“Anh cảnh sát, chúng tôi đang thảo luận về Tiểu Hoan Hoan…Anh cho rằng có thể là Hùng Hùng Bất Ái làm chuyện đó sao?”
Không ngờ người lên tiếng đầu tiên lại là Cửu Sát Vô Xá.
Từ khi bước vào biệt thự này, anh ta chưa từng có cảm giác tồn tại, vẻ mặt u ám giả vờ không muốn giao tiếp với ai, cho dù có người bắt chuyện với anh ta, câu trả lời của anh ta cũng không bao giờ quá năm chữ.
Bây giờ anh ta đột nhiên nói một câu dài như vậy, khiến tất cả mọi người có mặt đều bất ngờ.
Cận Hải Dương nhìn anh ta hơi ngạc nhiên.
“Tại sao anh lại nói như vậy?”
Cửu Sát Vô Xá cười, thẳng thắng giải thích.
“Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng đến sớm hơn chúng tôi.

Những người còn lại ở trên ô tô.

Dù muốn ra tay cũng không có thời gian, lúc nào chúng ta cũng ở chung với nhau.”
“Tôi không nhìn thấy Tiểu Hoan Hoan từ khi tôi đến.

Không phải giám định y khoa nói cô ấy hôn mê hơn 6 tiếng sao? Tôi đi chuyến thuyền đến đảo Bạch Sa với Hoa Đẳng Mạn và Cà Chạy Vội.

Chúng tôi đã ở Hải Đô, lên tàu vào trưa hôm qua, ba người chúng tôi không có thời gian mà phạm tội.

“
Vừa nói xong, anh ta đột nhiên nhìn xung quanh,
“Những chuyện còn lại thì tôi không biết.

Dù sao nếu tính theo thời gian trúng độc do pháp y suy đoán, người đáng nghi nhất chính là Hùng Hùng Bất Ái.”
“Và ai đó đã phá cửa sáng nay, khi tất cả chúng ta đang ở trong biệt thự, còn ai khác ngoài cô ấy?”
Nghe anh ta nói điều này, một số người nhỏ giọng đáp lại.
Cận Hải Dương bình tĩnh nhìn chung quanh, những người nói giúp là những người đi chung thuyền với họ, đã tạo thành một liên minh nhỏ.
Bất tri bất giác, những người chơi trong biệt thự này đã chia theo phe.
Hòa Thượng và Messi cùng một phe, Chu Mạn, Cửu Sát Vô Xá và Cà Chạy Vội cùng phe với Hồng Thành Tiểu Soái, còn lại là ông chủ Trịnh và Ám Dạ Phi Tinh.
Dù hai người ngồi trên ghế sô pha nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định với nhau nên hiển nhiên quan hệ của họ không quá thân thiết.
Mối quan hệ giữa mọi người, thể hiện trực tiếp qua cử chỉ và khoảng cách của họ, rất thú vị.
“Còn động cơ thì sao?”
Cận Hải Dương cười cười.
“Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng Bất Ái quen biết nhau, sao Hùng Hùng Bất Ái lại giết cô ấy?”
Nghe anh hỏi như vậy, mắt Cửu Sát Vô Xá hơi mờ đi, tựa như nhớ đến một hồi ức không tốt đẹp.
Tuy nhiên, anh ấy nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mìn, cứng rắn nói.
“Vậy thì tôi không biết.

Nếu anh hiếu kỳ, có thể bắt Hùng Hùng Bất Ái để hỏi.”
“Ngày nay, bạn thân gì đó đều không đáng tin.”
“Nhìn có vẻ như chị em tình thâm nhưng nói không chừng vì vài chuyện vặt vãnh mà nổi máu ghen tị, ra tay độc ác!”

Cửu Sát Vô Xá nói đầy ẩn ý.
Ánh mắt của anh ta có vẻ vô ý hướng về phía Hòa Thượng cùng Messi, bên kia dường như đang lướt điện thoại di động, không để ý tới anh ta.
Cận Hải Dương nhìn toàn cảnh động tác của anh ta, không nói lời nào mà đưa mắt nhìn về phía thanh niên tóc dài ngồi ở bên cạnh.
“Ông chủ Trịnh, cái gương trên tường kia là gì?”
Nghe anh hỏi câu này, ông chủ Trịnh theo bản năng cứng đờ, nghi ngờ nhìn về phía phát ra giọng nói.
Anh ta nắm tóc, vẻ mặt mơ hồ không có vẻ gì là giả vờ,
“Gương gì? Gương ở đâu? Tôi không biết đằng sau gương đó có gì?”
Anh đột ngột đứng dậy như thể vừa nhớ ra điều gì đó.
“Anh đang nói về chiếc gương trên tường ở cầu thang lầu hai đúng không, đó không phải là chiếc gương thôi sao? Có vấn đề gì vậy?”
“Anh không biết à?”
Cận Hải Dương cười nửa miệng liếc anh một cái, ánh mắt anh nhìn ông chủ Trịnh sắc bén như dao, anh ta cúi đầu thật thấp.
“Tôi thật sự không biết…”

Anh ta nhỏ giọng lẩm bẩm, có chút không phục, nhưng vì sự trấn áp của người đàn ông nên anh ta không dám lớn tiếng phản bác.
Người đàn ông nhướng mày, đột nhiên mỉm cười, đứng lên.
“Anh đi với tôi.”
Anh gật đầu về phía người thanh niên tóc dài gầy gò, ra hiệu cho anh ta đi theo mình, hai người lần lượt đi đến trước gương.
“Ở đây.”
Cận Hải Dương soi gương.
“Anh có nghe thấy âm thanh không? Trong này trống rỗng, đã xảy ra chuyện gì?”
Anh quay đầu lại, chỉ thấy ông chủ Trịnh kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt mơ hồ vô tội.
“Tôi…tôi…Nếu tôi nói tôi không biết…anh…anh…anh có tin không?”
Cận Hải Dương bị anh ta làm cho bật cười.
“Anh nghĩ tôi sẽ tin sao?”
Người thanh niên gầy gò lắc đầu, bất đắc dĩ xua tay.
“Tôi thật sự không biết.”
Anh thở dài, nghiêm túc nói.
“Gây ra chuyện lớn như vậy…còn liên quan đến mạng người…tôi thật sự

rất sợ.”
Nghe những gì anh ta nói, người đàn ông gật đầu hài lòng.
“Thật tốt khi anh biết sợ, chuyện này rất nghiêm trọng, anh phải nói sự thật.”
Anh nhìn chằm chằm ông chủ Trịnh một hồi, sau đó nhẹ giọng hỏi.
“Đây là nhà của ai?”
Quả nhiên, vừa nói ra lời này, ánh mắt của ông chủ Trịnh lập tức mở to hơn rất nhiều.
Miệng của anh ta đóng mở hai lần cũng không phát ra âm thanh gì, cuối cùng ủ rũ cúi đầu dưới ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông.
“Anh nhìn ra được không phải nhà của tôi rồi…”
Anh ta chán nản nói.
“Thật ra, tôi không biết ai là chủ ngôi nhà này.

Ai đó đã thuê tôi làm ông chủ ở đây, họ đã gửi cho tôi toàn bộ quy trình trò chơi để cho tôi kiếm tiền.

Tôi nghĩ rằng tôi đến đây để làm người tổ chức trò chơi và quản lý đạo cụ.”
“Ai biết được…ngay ngày đầu tiên đã có chuyện…”
Vừa nói, anh ta vẫn lộ rõ vẻ sợ hãi.
Cận Hải Dương cau mày.
“Anh nói có người thuê anh à?”
Thấy người thanh niên gầy gò vội vàng gật đầu, anh im lặng một lúc rồi hỏi tiếp.
“Anh có biết ai đã thuê anh không? Làm thế nào để liên lạc với người đó?”
Anh cảm thấy câu hỏi đó thật sự vô nghĩa.
Trò chơi này ngay từ đầu đã được lên kế hoạch, người đứng sau còn chưa kịp lộ diện, làm sao có thể để lộ sơ hở để người ta điều tra được?
Nhưng nếu không hỏi, anh vẫn không yên lòng.
Quả nhiên, thanh niên tóc dài gầy gò lắc đầu mơ hồ nói.
“Tôi không biết.”
Anh dừng lại, giống như cảm thấy câu trả lời đơn giản như vậy sẽ bị nghi ngờ là đang che giấu, liền nhanh chóng bổ sung thêm một câu.
“Tôi thấy thông báo này trên diễn đàn trò chơi.

Ai đó đã hỏi tôi liệu tôi có muốn làm người tổ chức và trọng tài trong trò

chơi không, 20.000 trong ba ngày hai đêm và tôi đã đồng ý.”

Chương 157: 157: Ông Chủ Trịnh Xui Xẻo

Nghe vậy, Cận Hải Dương nhíu mày.
Ánh mắt của anh quét qua ông chủ Trịnh, không nghĩ anh ta đang nói dối, cứ như vậy thản nhiên nói.
“Anh có thể cho tôi biết chi tiết hơn chuyện gì đã xảy ra được không?”
Đến bây giờ, thanh niên tóc dài cũng thấy có điều không ổn.
Anh nuốt nước bọt, gật đầu tỏ vẻ kinh hãi rồi kể lại từng chuyện, vì sợ chỉ cần bỏ sót một chút sẽ bị cảnh sát nghi ngờ.
“Chuyện bắt đầu như tôi đã nói đó.”
“Lúc đầu, tôi hơi nghi ngờ, nhiều tiền như vậy mà chỉ cần ở đây chơi vài ngày là có được, nhưng tôi đã nhanh chóng nhận được 2000 tiền cọc, tiền được chuyển khoản, khi tôi rút ra khỏi cây ATM vẫn chưa thể tin được, vì vậy tôi đã đến đây.

“
“Khi tôi đến, ngôi nhà đã bị khóa, nhưng bên trong đã được bố trí xong hết rồi.”
“Chìa khóa và quy tắc trò chơi là do chuyển phát nhanh đưa đến, trên đó không có thông tin người gửi, kịch bản và đạo cụ đều ở trong phòng.

Trước khi đến, tất cả người chơi đều liên hệ với tôi, tôi gửi cho họ lịch trình từng người một và xác nhận thời gian họ đến.

“
“Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng Bất Ái là những người đến đầu tiên.

Hai người họ đến sớm hơn tôi 2 tiếng và đợi tôi ở sảnh dành cho khách ở bến tàu.”
“Khi cùng nhau lên núi, Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng hình như cãi nhau

về chuyện gì đó, hai người họ không để ý đến đối phương nữa, tôi còn là một người mù mặt, không phân rõ hai người họ, ba người chúng tôi thật sự hơi lúng túng.”

“Phòng đã được sắp xếp trước, làm thủ tục theo biển chỉ dẫn trên cửa.

Tôi giải thích ngắn gọn quy tắc trò chơi và chuyện cần chú ý cho hai người họ, sau đó tôi liên hệ với tài xế đến đón nhóm Cà Chạy Vội và Cửu Sát Vô Xá ở bến tàu.

“
Vừa nói xong, Cận Hải Dương đột nhiên ngắt lời.
“Hòa Thượng và Messi đến khi nào?”
Nghe câu hỏi của anh ta, ông chủ Trịnh cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi trả lời có phần không chắc.
“Hai người bọn họ à, thật ra ta cũng không biết.”
“Mấy người Hoa Đằng Mạn, Tiểu Soái, Cửu Sát đến bằng thuyền, bởi vì cơn bão mà đến sớm nửa tiếng.”
“Cà Chạy Vội đến từ chuyến trước đó.

Hòa Thượng và Messi khi liên lạc với tôi thì không nói chính xác thời gian, hình như họ nói rằng họ đã đến bằng thuyền.

Hai người họ rất giàu, tôi không dám hỏi thêm.

“
Cận Hải Dương gật đầu.
“Ám Dạ Phi Tinh thì sao?”
Nghe anh hỏi như vậy, vẻ mặt ông chủ Trịnh càng thêm kỳ quái.
“Ám Dạ Phi Tinh tự mình tới…”
Anh ta thấp giọng nói.
“Tôi cùng đám người Tiểu Hoan Hoan vào cửa không bao lâu, Ám Dạ Phi Tinh đã gõ cửa, tôi thắc mắc làm sao anh ấy có thể lên đây, nhà ở trên núi, tôi đi theo tài xế đã lâu còn không nhớ rõ chỗ này , anh ấy chỉ nhìn vào bản đồ mà đã tìm được rồi.”
“Chính lúc tôi nói muốn đi đón người, Ám Dạ Phi Tinh liền đề nghị tôi xuất hiện với cách đặc biệt, vì vậy tôi giả làm thi thể trên mái nhà và để anh ta

tới đón mọi người.”
“Sau đó tôi gọi xe.

Vì tài xế chở chúng tôi tạm thời có chuyện, tôi phải gọi một tài xế khác, nhưng xe của anh ta lại bị hỏng, vì vậy tôi phải lái chiếc xe dự phòng để đi đổ xăng trước.”
“Chờ khi tôi trở lại biệt thự, Ám Dạ Phi Tinh đã chuẩn bị xong.

“
“Sau đó chúng tôi cùng nhau lái xe xuống núi và đợi khoảng 2 giờ trong sảnh khách gần bến tàu, đã nhìn thấy Cà Chạy Vội.”
Vừa nói, anh vừa đếm tên của mọi người.
“Đầu tiên là Cà Chạy Vội, sau đó khoảng nửa tiếng, Hòa Thường và Messi tới, cuối cùng là các người.”

“Chính là như vậy, tôi đã nói hết tất cả những gì tôi biết.”
“Lại nói…”
Anh ta nhìn Cận Hải Dương như chợt nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt đầy sợ hãi xen lẫn khó hiểu.
“Anh cảnh sát, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ tò mò…Làm sao anh biết tôi không phải chủ nhân của căn biệt thự này?”
“Tôi không nghĩ mình đã làm gì sai?”
Nghe câu hỏi của anh ta, Cận Hải Dương chợt nở một nụ cười đầy ẩn ý.
Anh vươn tay vỗ nhẹ sau lưng thanh niên tóc dài, từ trong túi móc ra một điếu thuốc đưa cho anh ta.
“Anh tên gì?”
Người thanh niên tóc dài liếc nhìn nhãn hiệu bao thuốc, thụ sủng nhược kinh cầm lấy, lấy bật lửa ra chuẩn bị châm cho người đàn ông.
“Tôi họ Trịnh, tôi tên Trịnh Hữu Đạt.”
Cận Hải Dương đối với anh ta không khách sáo, vừa châm thuốc vào ngọn lửa trên tay anh ta, thản nhiên nói.
“Làm sao mà biết được? Chỉ cần nhìn căn phòng anh đang ở.”
“Hả?”
Trịnh Hữu Đạt hút một hơi, còn chưa kịp phun ra vòng khói đã nghe được câu trả lời kỳ quái như vậy, trong lòng đột nhiên bị nghẹn ho khan một tiếng.
Nghe được ý tứ trong lời nói, anh ta mơ hồ nghĩ tới một khả năng không tốt

lắm, sắc mặt liền trở nên khó coi.
“Phòng…phòng tôi đang ở…có…có vấn đề gì không?”
Chủ nhà đã sắp xếp phòng cho mọi người ở lầu 2 và lầu 3, sắp xếp anh ở đối diện phòng trò chơi, nói để tiện cho anh giám sát xem có ai vi phạm quy tắc không.
Lúc đó, anh không có ý kiến gì, còn cảm thấy rằng đây là một sự sắp xếp hợp lý.
Nhưng bây giờ khi nghe cảnh sát nói rằng căn phòng anh đang ở có vấn đề, thì đột nhiên hoảng sợ.
Cận Hải Dương thấy rõ sự hoang mang, hoảng sợ của Trịnh Hữu Đạt.
Anh bình tĩnh sờ cằm, trong lòng thầm tính toán, nhưng trên mặt không lộ ra chút nào.
“Nếu anh là chủ nhà thật sự, anh không nên sống trong phòng khách phía tây ở tầng một, ít nhất cũng phải ở trong phòng ngủ chính trên lầu hai.”
Anh cười đầy ẩn ý.
“Cách đây 5 năm từng xảy ra một vụ tử vong, một nữ sinh viên trẻ chết vì dị ứng do tiêm m@ túy, hiện trường năm đó ở căn phòng này, khi phát hiện cô gái kia thi thể đã bắt đầu cứng… “

Anh chưa kịp nói xong, Trịnh Hữu Đạt đã ở trước mặt anh che lỗ tai lại, sắc mặt tái nhợt, lảo đảo lui về phía tường, run rẩy nói.
“Đừng…đừng nói nữa…”
“Thật…thật là đáng sợ…sao anh không nói với tôi sớm hơn chứ, phía sau tôi sởn cả tóc gáy đó!”
Cận Hải Dương hừ lạnh một tiếng chỉ vào tấm gương trước mặt.
“Anh có hộp dụng cụ không, lấy cho tôi một cái.”
Hộp dụng cụ?
Trịnh Hữu Đạt ngơ ngác nhìn Cận Hải Dương, thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của anh, vội vàng gật đầu, xoay người đi về phía đại sảnh.
“Chờ chút.”
Người đàn ông đột ngột ngăn anh lại.
“Ngậm miệng lại.

Đừng nói với ai những gì tôi vừa nói.”
Nói xong, anh đột nhiên nở một nụ cười ác ý và chỉ về hướng phòng ăn.
“Có thể hung thủ đang ngồi trong đó, anh biết quá nhiều có thể sẽ gặp chuyện không may.”

Trịnh Hữu Đạt rùng mình, vẻ mặt muốn khóc.
“Yên tâm…Tôi đi đây…”
Cận Hải Dương nhìn bóng lưng anh ta, sờ cằm cười.

Chương 158: 158: Manh Mối

Anh quay đầu lại thì thấy Thẩm Lưu Bạch đứng ở dưới cầu thang, nhíu mày nhìn mình.
“Chuyện gì vậy?”
Người đàn ông đi xuống cầu thang vài bước, ôm vai cô, nhưng lại bị cô tránh đi.
“Tại sao anh lại dọa anh ấy?”
Cô nhẹ nhàng nói, trong mắt đầy vẻ không đồng tình.
“Không có, anh dọa anh ấy cái gì?”
“Anh chỉ nói sự thật, đó là một lời nhắc nhở tử tế.”
“Sao em lại ra đây? Tiểu Hoan Hoan kia đã tỉnh chưa?”
Anh đã khéo léo chuyển chủ đề.
Thẩm Lưu Bạch biết anh đang nghĩ gì, cô trừng mắt nhìn anh một cái, cũng không dây dưa nữa.
“Chưa, các dấu hiệu sinh tồn đều ổn định, tạm thời vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Em lo lắng anh sẽ làm chuyện thái quá, nên ra ngoài xem một chút.”
Nói xong, cô dừng lại, mặt không đổi nói.
“Đúng rồi, khi nãy có vài người gõ cửa hỏi em vài chuyện.”
Ồ, như đã đoán trước.
“Em nghĩ ai là người tích cực?”
Anh siết chặt tay cô, khi anh và Trịnh Hữu Đạt rời đi, tin tưởng rằng cô có thể hiểu ý anh.

Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ một chút, sau đó nói hết những chi tiết của mọi người ra.
“Chu Mạn và Hồng Thành Tiểu Soái cái gì cũng hỏi, có thái độ tích cực nhất.

Nhưng em không nghĩ bọn họ có ý xấu gì, mà là quan tâm họ có bị liên lụy hay không.”
“Ám Dạ Phi Tinh là người đầu tiên lên tiếng, nhưng cũng chỉ hỏi một câu, hỏi em Tiểu Hoan Hoan trúng độc như thế nào, có nguy hiểm đến tính mạng hay không.”
“Em không có che giấu anh ta điều gì, sau đó anh ta không nói gì nữa, như đang suy nghĩ cái gì đó.”
“Cửu Sát Vô Sá đã hỏi vụ án cách đây năm năm, nhưng vì em không phải là pháp y trong vụ án đó, nên em không thể trả lời anh ấy.”
“Cà Chạy Vội không nói gì cả.”
“Hòa Thượng và Messi thì sao?”
Cận Hải Dương sờ cằm, nhìn qua Thẩm Lưu Bạch hướng về phòng ăn, ẩn ý hỏi.
“Có ai trong số họ hỏi về cái gương không?”
“Có.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Messi đang phàn nàn Ám Dạ Phi Tinh chọn chỗ không tốt, lúc đó có Hòa Thượng thuận miệng hỏi lầu hai có gương đúng không, rồi nói trước kia không có gương, chắc là có người bày mưu gì đó… Lúc đó sắc mặt Ám Dạ Phi Tinh không được tốt lắm, liền đổi đề tài.

“
“Trò chơi này là do Ám Dạ Phi Tinh tổ chức sao?”
“Có vẻ như vậy, nhưng anh không nghĩ Ám Dạ Phi Tinh là chủ nhân của căn nhà này.”
Cô dừng lại, điều chỉnh suy nghĩ của mình, sau đó nói.
“Ám Dạ Phi Tinh lẽ ra phải đến căn nhà này trước đó, khi chúng ta mới vào, anh ta đã rất quen thuộc với thiết kế của từng lầu, bao gồm bí mật về trần nhà của phòng trò chơi và vị trí bật công tắc đèn, những thứ này anh ta đều biết.”
“Nhưng điều đó không nói lên gì cả, dù sao thì anh ấy cũng đến sớm hơn chúng ta, có thể anh ấy đã nhìn xung quanh ngôi nhà này một lần.”
“Điều kỳ lạ là anh ấy cũng rất rõ ràng về việc sắp xếp của ngôi nhà.”
“Chu Mạn cần một cái bát canh to khi hầm thịt bò, lần đầu tiên mở tủ anh ấy đã tìm thấy nó, nếu chỉ đến nhìn qua một lần thì đã không thể làm được như vậy.”

“Vấn đề là ở chỗ anh ấy không phải là chủ sở hữu của ngôi nhà này.

“
Vẻ mặt Thẩm Lưu Bạch có chút bối rối.
“Anh ấy quá mất tự nhiên, thoạt nhìn không giống chúng ta nhưng cũng không giống chủ nhà chút nào.”
“Hơn nữa em nghĩ, anh ta, Cà Chạy Vội và Cửu Sát Vô Xá có biết nhau.”
“Khi ăn uống và trò chuyện, họ giao tiếp bằng mắt với nhau nhiều lần, tất cả đều dừng lại khoảng 1 hoặc 2 giây.

Em nghĩ hành vi này là muốn nói gì đó.”
Cô dừng lại, thản nhiên nói.

“Nếu anh tình cờ giao tiếp bằng mắt với một người lạ, anh sẽ không nhìn thẳng vào mắt người đó, bởi vì điều đó rất bất lịch sự, trừ khi anh nhận thấy người kia đang nhìn mình, anh mới quay sang nhìn, anh sẽ nhìn lại, ý là muốn hỏi hay truyền tin gì đó cho đối phương.”
“Tuy nhiên, ba người này có hành động này rất thường xuyên, nhất là vừa rồi khi em ngồi trong phòng ăn, hầu như nói câu nào họ cũng nhìn nhau.”
“Vậy theo em ba người đó có chuyện gì?”
Cận Hải Dương nheo đôi mắt đẹp đẽ lại.
“Mặc dù anh và em đang làm việc nhưng anh rất khó chịu khi em cứ nhìn mấy tên đàn ông đó.”
“Em nhìn kỹ như vậy, có phải ngay từ đầu đã nghi ngờ ba người kia có chuyện gì không?”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch buồn bực lắc đầu.
“Không, em không nghi ngờ họ, đó chỉ là thói quen của em.”
Cô đã quen với việc âm thầm quan sát nhất cửa nhất động của người khác, tìm kiếm và suy đoán suy nghĩ của họ từ những chi tiết đó, phán đoán hành vi và sự nguy hiểm tiếp theo của đối phương.

Đây là bản năng quan trọng nhất mà cô được đánh thức trong viện nghiên cứu.
Người bình thường không hiểu những điều này.
Trịnh Hữu Đạt đã trở lại, với một con dao gọt hoa quả trên tay.
“Cái này được không?”
“Tôi không biết rõ về nơi này nên không biết hộp dụng cụ để ở đâu, tôi tìm

được cái này.”
Cận Hải Dương và Thẩm Lưu Bạch nhìn nhau, đồng thời thấy được sự kỳ lạ trong mắt đối phương.
Con dao này họ đều thấy rồi, chính là hung khí mà tối hôm qua Chu Mạn đã cất giấu.
Tuy nhiên, mũi dao không còn dính vết mực đỏ, rõ ràng đã bị Trịnh Hữu Đạt lau sạch.
“Anh lấy con dao này từ đâu ra?”
Anh thờ ơ hỏi, nhưng không đưa tay cầm lấy chuôi dao.
“Ồ, cái này hả?”
Trịnh Hữu Đạt sờ sau đầu, vẻ mặt mơ hồ suy nghĩ một chút, sau đó có phần không chắc chắn nói.
“Cái này…chắc là một đạo cụ trong trò chơi.

Sáng sớm hôm nay, tôi phát hiện có ai đó đã nhét qua khe cửa của tôi, tôi cũng không biết khe cửa có thể nhét vật này!”
“Vậy là anh đem nó đến đây?”
“Hả? Tôi không được lấy sao?”
Nghe anh hỏi câu này, lòng Trịnh Hữu Đạt chợt thấy khó hiểu.
Kể từ khi biết mình ngủ ở hiện trường vụ án một đêm, trong lòng anh luôn có dự cảm bất thường dâng lên trong lòng, luôn có cảm giác mình bị mắc bẫy, có thể bị hại đến xương cũng không còn.
“Không có gì.”
Cận Hải Dương nhìn con dao gọt hoa quả, thản nhiên nói.
“Đi đi, dù sao cũng là một con dao, đừng làm ai bị thương.”
Nói rồi, anh lấy một con dao quân đội trong túi ra, lấy ra một con dao mỏng, rồi nhét vào lỗ khóa trên mặt gương.
Vặn qua vặn lại một chút, chỉ để nghe một tiếng “cạch”, ổ khóa đã được mở.
Trịnh Hữu Đạt giương mắt nhìn.
Mặc dù biết có thể mở khóa như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy có thể mở một cách gọn gàng như vậy!
May mắn thay, người đàn ông trước mặt là cảnh sát, nếu thật sự thay đổi thân phận, anh sẽ phải lo lắng cho sự an toàn của mình!
Đúng rồi.
Nếu anh ta đã có công cụ, tại sao lại bảo mình tìm hộp dụng cụ?

Nhưng anh không dám hỏi, ngượng ngùng nhìn người đàn ông đẩy gương ra, lộ ra lối đi khuất sau gương.

Chương 159: 159: Người Chết Trong Gương

“A-có người chết!”
Tiếng thét thảm thiết của ông chủ Trịnh vang lên trong biệt thự, tất cả mọi người nghe được tiếng thét chói tai, đều là lạnh cả sống lưng.

Ngay sau đó ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, mọi người vội vàng chạy tới.

Đó là một không gian giống như một nhà kho, kích thước không lớn, bên trong tối om, một người phụ nữ lặng lẽ nằm đó.

Cô ta mặc một chiếc đầm trắng, tóc dài, trông giống như bộ quần áo mà Hùng Hùng mặc hôm qua.

Sắc mặt cô gái tái nhợt, mười đầu ngón tay xanh tím, mở to hai mắt như nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh người, cho dù đã mất đi hơi thở nhưng thần sắc vẫn hung ác.

“Thật đáng sợ…”
Chu Mạn quay đầu đi không dám nhìn thêm, căn phòng chìm vào im lặng ngột ngạt.

Thẩm Lưu Bạch bước tới, khẽ lật mí mắt của người chết, sau đó nhìn thẳng vào cánh tay của người chết.

Ở bên trong cánh tay phải của người chết, có một vết máu đỏ rõ ràng, càng dễ thấy dưới nước da nhợt nhạt của cô ta.

“Dấu hiệu của suy tim.

”

Thẩm Lưu Bạch thản nhiên nói.

“Người chết có những chấm xuất huyết ở mí mắt, môi và gò má xanh tím, toàn thân tím tái, tình trạng tím tái xuất hiện ở trung ương và ngoại biên, có lẽ là chết vì suy tim”.

Cô nhìn cổ, vai và ngực của người chết, nhìn thấy những vết bầm tím kia, cô không khỏi khẽ nhướng mày thanh tú.

Trên cổ tay có dấu vết bị trói, rất có thể là để khống chế sự phản kháng của người chết, cũng không thể trực tiếp là nguyên nhân tử vong.

Suy tim?
Bệnh lý hay do người gây ra?
Người chết tử vong như thế nào?
Cô đang xuất thần suy nghĩ nên không để ý rằng mọi người có mặt đang nhìn cô như thấy ma vậy.

Cái chết của cô gái này vô cùng bi thảm, cô nằm cứng đờ trong căn phòng bí mật tối tăm, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Dù biết cô gái có vẻ ngoài yếu đuối và dịu dàng này là pháp y, nhưng lại có thể đeo găng tay cao su rồi trực tiếp chạm vào thi thể, làm khám nghiệm tử thi tại chỗ vẫn khiến người ta sửng sốt.

Lúc này Thẩm Lưu Bạch đã bắt đầu kiểm nghiệm rồi.

Cô không di chuyển thi thể, nhưng ghi lại tình hình tại hiện trường.

Thời gian trôi qua, nhiều dấu vết và manh mối sẽ biến mất, việc cố định bằng chứng ngay từ đầu là một nguyên tắc quan trọng của công việc pháp y.

Điều kiện quá thô sơ, không có dụng cụ, chỉ có thể khám nghiệm tử thi đơn giản nhất.

“Không có vết thương nào trên cơ thể người chết, không có tổn thương ở cổ, miệng và khoang mũi, có vết bầm tím ở cổ tay và mắt cá chân, nghi ngờ rằng cô ta đã bị trói trước khi chết.

”
Nói đến đây, cô nhíu mày nghi ngờ.

“Nguyên nhân tử vong là do suy tim, bên trong cánh tay phải có một lỗ kim nhưng do người chết có thói quen dùng m@ túy nên không thể loại trừ nguồn gốc của lỗ kim”.

“Người chết tử vong vì bệnh à?”
Sau đó cô lại lắc đầu.

“Không phải.

”
“Chẳng lẽ là giống trường hợp Chu Thị Vận vừa rồi?”
Cận Hải Dương sờ cằm, thích thú nhớ lại đêm giông bão đầu tiên họ ở bên nhau.

Nhưng cô gái xinh đẹp lại lắc đầu.

“Không giống hoàn toàn.

”
Cô dừng lại, nhanh chóng suy nghĩ, sau đó nói rất nghiêm túc.

“Lần trước chúng ta phát hiện trên ngực Chu Thị Vận có một vùng thiếu máu cục bộ, trên người còn lưu lại dấu vết của chữ, không tìm thấy thứ đó trên người này.

”
“Tuy nhiên, cổ tay và cổ chân của người chết có dấu vết bị trói.

Nếu là vụ án hình sự thì hung thủ nên dựa vào phương pháp này để khống

chế sự phản kháng của cô ta, dùng kim tiêm truyền không khí gây tắc mạch, cuối cùng có thể người chết đã bị thuyên tắc khi dẫn đến suy tim, nhưng việc này phải tiến hành giải phẫu mới có thể xác định được.

”

Nghe cô nói vậy, Cận Hải Dương chợt nhếch mép cười, như nhớ ra điều gì thú vị.

“Thời cổ đại Hoa Quốc có hình phạt gọi là “Muộn tễ” hay còn gọi là Thiếp Gia Quan, nghĩa là dùng giấy ẩm che miệng và mũi của nạn nhân, dán từng lớp một cho đến khi nạn nhân chết.

”

“Giống với cái em nói không?”
Thẩm Lưu Bạch lạnh lùng liếc anh một cái, thản nhiên đáp đáp.

“Không giống.

”

“Nhưng nếu kiểm tra là bị ngạt chết, em sẽ xem xét khả năng xảy ra tình huống này.

”

“Thật ra, em tò mò về những vết kim trên cơ thể cô ấy hơn những gì anh nói.

”

Cô chỉ vào vai phải của người chết và nói.

“Những thứ ở đây mới được tạo thành, do người chết tạo ra khi còn sống.

”

Vừa nói, cô vừa chỉ vào một vết bầm xanh trên khuỷu tay trái của xác chết.

“Đây là những lỗ kim cũ, những chấm đen tuyền có thể là dấu vết do những vết chích thường xuyên của người chết”.

Cận Hải Dương lấy đèn pin chiếu lên, quả nhiên anh thấy trên cánh tay của người chết còn vết bầm tím.

“Cho nên, Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng Bất Ái cùng nhau dùng m@ túy.

”
Giọng điệu của anh rất chắc chắn.

“Em có nghĩ rằng lý do tử vong là do tiêm thuốc quá liều không?”
Nghe câu hỏi của anh, Thẩm Lưu Bạch ngập ngừng gật đầu, sau đó lại nhanh chóng lắc đầu.

“Về mặt lý thuyết, hoàn toàn có thể.

”
Trên khuôn mặt cô ấy có một vẻ bất định hiếm hoi.

“Tuy nhiên, dựa trên tình hình hiện tại, cá nhân em nghĩ đây có thể không phải là vấn đề lớn.

”
Cô dừng lại, như đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình, sau đó nói một cách chậm rãi.

“Tình huống mà anh đề cập cần được xác định bằng xét nghiệm m@ túy, bây giờ để em đoán mà không có căn cứ thì em nghĩ là không thể.

”
“Không có công cụ và dụng cụ nào để kiểm tra mọi phỏng đoán của em, cũng không có bằng chứng xác thực nên đây chỉ là giả định chủ quan của em và em không thể đảm bảo độ chính xác.

”
“Nói cho anh nghe đi.

”

Người đàn ông mỉm cười, đưa tay ra vỗ nhẹ vào vai cô.

“Thật ra, nếu pháp y có thể cung cấp những ý tưởng và hướng đi mới cho hoạt động điều tra thì đó sẽ là công lớn đó.

”

“Hãy nói ra những nghi ngờ của em, cùng nhau thảo luận và sau đó chúng ta có thể tìm ra bằng chứng và lập luận, đây cũng là một cách suy luận.

”

“Được.

”

Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

Đây là lần đầu tiên cô ấy đưa ra những giả định và suy luận mà không có đủ bằng chứng, chắc chắn cô cũng có chút lo lắng.

“Hiện nay có thể xác định là hai tay và chân của người chết có dấu vết bị trói, điều này có thể khẳng định trước khi chết cô ấy đã bị hạn chế tự do.

”

“Người chết có những vết bầm cũ ở bên trong cánh tay trái và khuỷu tay, đó là những vết do cô ấy sử dụng ống tiêm nhiều lần.

Liên quan đến việc người chết đã có tiền sử sử dụng m@ túy, có khả năng để lại khi cô ấy tiêm m@ túy.

“

“Vấn đề là bên trong cánh tay phải của người chết.

”

Cô chỉ vào lỗ kim trên cánh tay của xác chết và nói.

“Vết thương ở đây rõ ràng là mới hơn khuỷu tay, hình dạng chắc là tạo thành trước khi chết, rõ ràng có phản ứng sống.

“Nhìn chung, có nhiều trường hợp tiêm vào tĩnh mạch mặt trong của bắp tay, từ góc độ và vị trí của lỗ kim, có thể người chết dùng ống tiêm để đâm vào vị trí này bằng tay trái của mình, nên không thể loại trừ khả năng lỗ kim này là do chính người chết gây ra.

”

Chương 160: 160: Người Tương Tự Nhau

“Nhưng kết hợp với dấu vết bị trói trên tay và chân của cô ấy, chắc là trước bị trói và trước khi chết.

Bởi vì suy luận của em là trước khi cô ấy chết, ai đó đã tiêm cho cô ấy thứ gì đó.

Chúng ta cũng không chắc liệu thứ này có phải là nguyên nhân tử vong của cô ấy không nữa.”
Ngừng một chút, Thẩm Lưu Bạch nói tiếp.
“Tay chân của người chết đã cứng lại, các đốm xác chết đã hình thành.”
Cô vươn tay ấn vào, những đốm xác chết màu đỏ sẫm hơi mờ đi, nhưng chúng không dễ dàng biến mất.
“Theo mức độ co cứng, cô ấy đã chết trong ít nhất 10 tiếng đồng hồ.”
“Bây giờ là 7 giờ sáng, theo tình trạng co cứng của thi thể, ít nhất là 9 giờ tối hôm qua, cô gái này đã chết.”
Đôi mắt của người chết mở to, vẻ mặt vô cùng dữ tợn, lớp trang điểm dày đã được lau qua, chỉ để lại dấu vết hai màu xanh và đen, trông rất đáng sợ.
Trong mắt cô ta hiện lên sự hoảng sợ, không cam lòng và lòng căm thù sâu sắc.
Người chết có vẻ mặt như vậy không thể là do bệnh tật hay tự sát, rõ ràng rất hận hung thủ đã giết mình.
“Gọi cảnh sát, lần này là án mạng.”
Thẩm Lưu Bạch nhìn một lát, sau đó thở dài, nhẹ giọng nói.

Phòng gương được khóa lại cùng với thi thể bên trong, cô không đụng vào bất kỳ việc gì trong hiện trường.
Hình dạng của người chết, những dấu vết và vật dụng xung quanh, thậm chí cả dấu giày,… đều là những chứng cứ quan trọng, phải chờ nhân viên giám

định dấu vết đến kiểm tra tại chỗ.
Vụ án này xảy ra trên đảo Bạch Sa, phân cục Tân Hải không có thẩm quyền, việc điều tra vụ án là công việc của cảnh sát địa phương trên đảo Bạch Sa, cô và Cận Hải Dương không thể vượt quyền.
Sở dĩ trước đó khẩn trương thu thập chứng cứ là do Tiểu Hoan Hoan đang hôn mê cần được chữa trị, hiện trường phải chuyển đi, chứng cứ có nguy cơ bị mất ngay lập tức.
Bây giờ căn phòng bí mật này có thể khóa lại, nên không cần phải lo lắng nhiều như vậy.
“Em đã nhìn tổng thể, khoảng trống phía sau gương không có gì nên em loại trừ khả năng lật gương vì sợ phát hiện dấu vết.”
“Nhưng nếu đã như vậy, hung thủ căn bản không cần lật gương lại, điều này càng khiến người ta nghi ngờ thôi.”
Thẩm Lưu Bạch vừa đi vừa nói nhỏ với Cận Hải Dương.
Giọng cô không lớn, giữ âm lượng vừa đủ để cả hai đều có thể nghe rõ, người ngoài không thể nghe được.
“Có lẽ hắn chỉ muốn bị người ta phát hiện.”
Người đàn ông sờ cằm, ánh mắt đầy ẩn ý.
“Một số nghi phạm tội phạm chỉ thích gieo rắc mối nghi ngờ và tạo ra bầu không khí kh ủng bố.”
“Sau khi mọi người hoảng sợ, hắn có thể tìm cơ hội tấn công hoặc trốn thoát.”
Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ một chút cũng phải thừa nhận lời anh nói có lý.
“Ngoài thi thể, em còn thấy một chùm chìa khóa trong mật thất.”
Cô chỉ vào con dao trong tay Cận Hải Dương.
“Có một thứ tương tự như của anh, chắc là chìa khóa để mở căn phòng gương này, xem ra hung thử bỏ người vào và không có ý định mở ra nữa.”
Nghe những lời cô nói, người đàn ông bật cười, vẻ mặt chế giễu.
“Tất nhiên là hắn sẽ không mở ra nữa.”
“Ngày mai cảnh sát sẽ đến, mà còn giữ chìa khóa trong tay, không phải là để lại nhược điểm cho người ta nắm sao?”
Thật ra, Thẩm Lưu Bạch cũng biết chuyện này.
Sau khi cảnh sát đến, có lẽ sẽ bắt đầu khám xét tại chỗ, căn nhà hiện giờ là một công trình kiến trúc kín, nhiều cặp mắt nhìn nhau, muốn làm gì cũng bất tiện.
Bỏ vật chứng và hung khí, trừ phi là một mình ở trong phòng.

Có thể do phạm vi hoạt động có giới hạn, làm chuyện gì cũng dễ bị phát hiện
Thay vì vậy, trực tiếp để bên cạnh người chết, trái lại có thể loại bỏ liên quan.

“Bây giờ Hùng Hùng đã chết, Tiểu Hoan Hoan còn chưa tỉnh, trong vòng nghi ngờ chỉ còn lại mấy người.”
Cận Hải Dương nói tiếp.
“Hồng Thành Tiểu Soái và Trịnh Hữu Đạt có thể loại trừ, xem ra họ không giống người biết tình hình.”
“Những người phản ứng với vụ án 5 năm trước là Ám Dạ Phi Tinh và Cửu Sát Vô Xá, những người phản ứng lại cái chết của Hùng Hùng chính là anh em Messi và Hòa Thượng, bốn người này đáng nghi hơn.”
“So với những người khác, Ám Dạ Phi Tinh, Hòa Thượng và Messi có nhiều thời gian phạm tội hơn.

Ám Dạ Phi Tinh đến sớm hơn mọi người.

Mặc dù Hòa Thượng và Messi đi cùng xe với chúng ta, nhưng không ai biết thật ra họ đến đảo lúc nào, có thể đã gặp hai cô gái trước, những chuyện này sau khi cảnh sát đến có thể điều tra.”
“Nhưng những thứ này bây giờ có thể tạm gác lại.”
“Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là bảo vệ hiện trường và đảm bảo bằng chứng, dấu vết và nhân chứng này được bình an vô sự cho đến ngày mai.”
Cận Hải Dương cười nói.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Cô đứng dậy, lại bên giường kiểm tra hơi thở của Tiểu Hoan Hoan, khi thu tay về, ánh mắt chợt dừng lại trên mặt cô ta.
“Hừ” một tiếng trầm thấp, cô cúi người nhìn một lúc, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.
“Chuyện gì vậy?”
Cận Hải Dương thấy biểu hiện của cô không đúng, vì vậy anh cũng đứng dậy đi đến bên cạnh cô.
Người phụ nữ trước mặt vẫn bình an vô sự nhắm mắt lại, không thấy có gì khác lạ so với lúc trước.
“Cô ấy tỉnh rồi sao?”

Người đàn ông thấp giọng hỏi.
“Không, không phải.”
Cô lắc đầu, khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ kỳ quái, giống như đang nghĩ đến điều gì đó khác thường, ngay cả chính cô cũng không tin lắm.
Dù vậy, cô ấy vẫn hào hứng nói.
“Người chết thật sự là Hùng Hùng sao? Anh không cảm thấy…Tiểu Hoan Hoan này…mặt mũi rất giống Hùng Hùng hôm qua…thấy giống không?”
Sau khi nói xong, cô cảm thấy có chút khoa trương, vì vậy cô lại nhìn lên người đang hôn mê trên giường, càng nhìn cảm giác này càng trở nên chắc chắn.
“Thật sự là…mũi và miệng giống nhau, đỉnh trán hơi hõm xuống, trên sống mũi có dấu vết tiêm chất làm đầy, chẳng lẽ là do trang điểm sao?”
Nói về vấn đề này, Cận Hải Dương không thể lên tiếng.
Anh đã từng nhìn thấy Hùng Hùng, đúng vậy, nhưng đã từ nhiều năm trước, khi gặp lại sẽ chỉ cảm thấy quen mắt, muốn anh khẳng định mặt mũi giống như đúc thì hơi làm khó anh.
Hơn nữa, sau năm năm, diện mạo của một người rất dễ thay đổi, việc duy trì tâm trạng sẽ ảnh hưởng đến các chi tiết trên khuôn mặt của một người, chưa kể đến các kỹ năng thần kỳ của phẫu thuật thẩm mỹ và trang điểm!
Trong mắt anh, những cô gái trang điểm đậm tẩy trang cũng không khác gì hầu hết mọi người, đều là khuôn mặt trắng bệch, mi giả và cằm nhọn, không thể nhận ra chút nào, dễ khiến người ta bị mù mặt.
Hùng Hùng Bất Ái hôm qua trang điểm đậm, lông mi giả dài dày, anh thấy đường nét giống như người đang hôn mê, người hôn mê đã tẩy trang, nhưng so với dáng vẻ ngày hôm qua thì không giống, vốn không có cách nào phân biệt được.
Người chết cũng là một người nổi tiếng trên mạng, lúc nào cũng trang bị thêm lông mi giả và cằm nhọn, thật khâm phục Thẩm Lưu Bạch phân biệt được hai người này trước và sau khi trang điểm!
Thành thật mà nói, trong mắt anh, giáo sư Thẩm nhà anh mới trông khác hẳn những người khác, mỗi lần xuất hiện đều kèm theo hào quang đặc biệt, muốn không thấy cũng khó!

Chương 161: 161: Nghi Ngờ Lẫn Nhau

Trong lòng anh cứ nghĩ ngợi, nhưng Thẩm Lưu Bạch bên này rất chắc chắn.
“Chúng ta đã gặp người này, dù trang điểm đậm, trán, gò má và quai hàm của cô ấy vẫn giống Hùng Hùng của ngày hôm qua, là cùng một người.”
“Vậy thì đây là Tiểu Hoan Hoan sao? Hay là Hùng Hùng? Hay là Thôi Giai Ny ngày hôm qua đóng giả Hồ Lỵ Lỵ?”
Người đàn ông sờ cằm, trầm ngâm nói.
Anh chỉ thuận miệng nói một câu, nhưng đột nhiên, anh bắt đầu nghiêm túc xem xét khả năng này.
Đây không phải là một suy nghĩ mới.
“Nếu người trước mặt là Tiểu Hoan Hoan, thì người chết là Hùng Hùng Bất Ái.

Tiểu Hoàn Hoan và Hùng Hùng đều là tên giả, chúng ta không biết tương ứng với người nào…”
“Nếu Thôi Thư Ny là Hùng Hùng, Hồ Lỵ Lỵ bị giam ở đây không gặp ai, nói vậy cũng có lý.”
“Tối hôm qua, trước khi Chu Mạn đến, không phải chúng ta nghe thấy tiếng bước chân sao? Anh nghĩ chính là người chuyển xác Thôi Thư Ny, hắn trốn ở đâu đó trên lầu một cho đến khi Chu Mạn cất giấu hung khi rồi mới rời đi.”
“Lầu một bên phía chúng ta không có gì, phía tây có ba gian phòng, hung thủ không trốn trong phòng trò chơi, có thể là trong phòng ông chủ Trịnh hoặc phòng phân phối điện.”
“Cửa phòng Trịnh Hữu Đạt đã bị khóa khi Chu Mạn cất giấu hung khí, cho nên nếu hắn trốn trong phòng của ông chủ Trịnh, chắc là phải nghe thấy tiếng mở cửa.”
“Khả năng duy nhất là phòng phân phối điện.”
Anh nói chắc chắn.

“Sáng nay, anh thấy Trịnh Hữu Đạt mở cửa, cửa phòng không khóa, kéo một cái là có thể mở, có thể hung thủ đã trốn ở đó đêm hôm qua, sau đó sáng sớm xuất hiện ở lầu 1, chúng ta nghe nói cửa bị phá hư, chắc là không thoát được có liên quan đến người này! “

“Vậy là không có người ngoài nào cả, hung thủ đã tự mình làm từ đầu đến cuối!”
Khi anh đang nói chuyện, một cuộc cãi vã đột nhiên vang lên từ hành lang bên ngoài.
Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ nghe thấy phương hướng phát ra âm thanh chính là phòng ăn, giọng nói của hai người đàn ông luân phiên vang lên, ngay sau đó đã trở thành tiếng cãi vã.
Cận Hải Dương cau mày.
Nếu không phải vì còn việc khác, anh sẽ không bao giờ dung túng cho họ ở cùng nhau, điều này quá dễ dàng để mọi người lợi dụng.
Nhưng bên cạnh còn có người hôn mê, để Thẩm Lưu Bạch một mình thì anh lại lo lắng, cho nên chỉ có thể để như vậy.
Không ngờ, mấy người bọn họ còn cãi nhau.
“Anh đi xem, em cẩn thận một chút.

Có chuyện gì thì la lên.”
Anh thì thầm với cô.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, tỏ ý đã hiểu.
Người đàn ông vẫn có chút lo lắng không yên lòng, còn muốn nói với cô vài câu nữa, nhưng thấy cô xua tay, ý bảo anh nên làm những gì nên làm, đừng nói nhiều nữa.
Anh lại liếc nhìn cô, rồi ủ rũ bước đi.
Vừa mở cửa, ngay lập tức có tiếng nói từ bên ngoài vọng đến.
Cận Hải Dương hơi nhướng mày, vừa đúng lúc anh nghe được, người có giọng nói cao hơn là Ám Dạ Phi Tinh.
Thật sự hiếm thấy, người hiền lành vậy cũng nóng giận.
Anh dừng lại ở chỗ rẽ, chỉ nghe thấy Ám Dạ Phi Tinh lớn tiếng nói.
“Anh dựa vào đâu nói là tôi làm vậy? Anh có chứng cứ gì không? Vô duyên vô cớ vu oan hãm hại người ta, anh có biết mình sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý không!”
Anh ta vừa dứt lời, chỉ nghe một giọng nói trầm thấp lập tức vang lên
“Tôi vu oan hãm hại anh? Ha ha, tôi hãm hại anh cái gì?”

Hóa ra là Hòa Thượng Ăn Thịt.
Từ khi đến biệt thự anh ta rất ít nói chuyện, nhưng mỗi lần có người nói chuyện với anh ta, anh ta cũng không có ý từ chối.
Nếu không phải 5 năm trước Cận Hải Dương đã nhìn thấy anh ta ở hiện trường vụ án, không chừng sẽ nghĩ hai người không phải là cùng một người.
Anh nín thở tập trung suy nghĩ, bỗng nhiên có hứng thú nghe lén, một hồi cũng không vội đi vào.
“Anh nói tôi vu oan cho anh, vậy tôi đem chúng cứ và nội dung trò chơi ra cho anh xem.”
Hòa Thượng Ăn Thịt lạnh lùng nói.
“Đầu tiên, anh thành lập một nhóm trên mạng, anh luôn khuyến khích mọi người chơi trò chơi trinh thám thực tế gì đó, mọi người đồng ý thì anh định thời gian và chỗ chơi, anh còn là người liên hệ với chủ nhà, người khác không hề nhúng tay vào, đúng không.”
“Thứ hai, anh đến sớm hơn chúng tôi, Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng cũng vậy, mấy người có thời gian tiếp xúc với nhau.

Sau đó anh đón những người còn lại, lúc đó mọi người ở cùng nhau, nên vốn không có thời gian phạm tội.

“
Anh ta dừng lại, im lặng một lúc rồi trầm giọng nói.
“Điều quan trọng nhất là anh hận chúng tôi và anh có động cơ để giết chúng tôi.”
Ngay sau khi nói câu này, toàn bộ người nghe đều kinh hãi.
Hồng Thành Tiểu Soái đang ngồi bên cạnh Ám Dạ Phi Tinh, kinh ngạc bật dậy, lùi về phía sau mấy mét, cho đến khi dựa vào tường để ổn định bản thân.
“Động động động cơ gì? Tại tại tại sao muốn giết chúng tôi?”
Hòa Thượng Ăn Thịt liếc anh ta một cái, bình tĩnh nói.
“Không liên quan đến anh, tôi đã nói anh ta sẽ giết tôi.”
“Chính xác là bốn người tôi, Messi, Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng Bất Ái.”
Anh ta đứng dậy, ánh mắt đen kịt nhìn thẳng vào Ám Dạ Phi Tinh nổi cả gân xanh, khuôn mặt góc cạnh đầy vẻ châm chọc.

“Anh vẫn không tin đó là tai nạn đúng không.

Anh luôn nghĩ rằng chính chúng tôi đã giết chị của anh, tôi nghĩ rằng anh mắc chứng hoang tưởng bị hại!”
Ám Dạ Phi Tinh bị lời nói của anh ta chọc giận.
Anh ta nhảy dựng lên một tiếng “đùng” lên, mặc kệ cái ghế rơi xuống đất, tay run run chỉ vào Hòa Thượng Ăn Thịt.
“Đó chắc chắn không phải là một tai nạn!”
“Chị tôi là người tốt, bình thường chị ấy tiếc ăn tiếc mặt, sao có thể dùng m@ túy được chứ?”
Nghe anh nói vậy, Hòa Thượng Ăn Thịt chậm rãi hỏi.
“Anh đọc báo cáo pháp y rồi đúng không, vậy anh nói cho tôi biết, kết luận nói cái gì?”

“Anh nói là tôi mua pháp y, cũng được, anh cũng đã đọc kết luận giám định lần thứ hai luôn rồi đúng không, đều giống nhau!”
“Chị anh chết vì sốc phản vệ cấp tính từ chất độc X, tìm thấy ống kim tiêm tương ứng với lỗ kim.

Trên đó chỉ có dấu vân tay của chị anh.

Làm sao chúng tôi có thể làm hại cô ấy được?”
“Không phải gia đình anh chỉ muốn bồi thường nhiều hơn thôi sao? Chúng tôi đã cho nhiều như vậy mà vẫn không đủ, cứ quậy chúng tôi hết lần này đến lần khác, giờ lại còn giết người nữa sao?”
Anh ta đột nhiên giơ tay chỉ thẳng vào Cửu Sát Vô Xá.
“Lần này anh đưa bạn trai cũ của chị mình đến đây luôn rồi? Hai người hợp tác, tôi thấy là một mình anh không thể đối phó với hai người phụ nữ, thảo nào còn tìm người giúp đỡ!”
“Đúng là Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng có đưa chị anh đến bữa tiệc của tôi, nhưng tôi không biết trước được, nếu tôi biết cô ấy có một người em trai không buông tha, không nói lý và một người bạn trai cũ si mê không đổi như vậy, tôi cũng sẽ mời cô ấy quay về, tôi thật sự không chọc nổi! “
Lời vừa nói ra, ánh mắt của những người có mặt tại đó nhìn Cửu Sát và Ám Dạ lập tức thay đổi.
Hồng Thành Tiểu Soái đứng sát vách, vì sợ nếu tiến lại gần một bước sẽ bị hai sát tinh này vô tình làm bị thương.

Bầu không khí yên lặng có chút căng thẳng, Cận Hải Dương đứng ở trong góc thậm chí có thể nghe thấy ctiếng th ở dốc của vài người.
Một lúc sau, Cửu Sát Vô Xá đột nhiên lên tiếng.
“Anh sai rồi.”

Chương 162: 162: Đồng Phạm

Giọng anh ta hơi khàn nhưng từng chữ đều có thể nghe được rõ ràng.

“Tôi đúng là bạn trai của Vương Sương, nhưng tôi không liên quan gì đến chuyện này.

”
“Đã năm năm rồi, tôi chỉ muốn gặp cô ấy.

”
Anh dừng lại, rồi bình tĩnh nhìn những người xung quanh.

“Tôi đã nói ngay từ đầu rằng tôi không có thời gian để phạm tội.

”
“Một ngày trước khi xảy ra vụ án, tôi đi thuyền từ Hải Đô đến đảo Bạch Sa.

Tôi cùng với Hoa Đằng Mạn, Hồng Thành Tiểu Soái, pháp y và cảnh sát.

Từ lúc xuống thuyền cho đến khi chúng tôi đi lên núi, chúng tôi đều đi cùng nhau, ngoại trừ buổi tối trở về phòng, tôi không có thời gian thoát khỏi tầm mắt của mọi người thì giết người như thế nào? “
“Tôi không nói anh giết người, tôi chỉ nói anh trợ giúp cho Ám Dạ Phi Tinh.

”
Hòa Thượng Ăn Thịt nói không nao núng.

“Ví dụ như đưa Tiểu Hoan Hoan đang hôn mê do trúng độc vào phòng trò chơi, đối phó với Hùng Hùng, những việc này không phải một mình anh ta có thể làm được, nhất định phải có người trợ giúp!”
Anh nhìn xung quanh, mỉm cười kiên quyết rồi trầm giọng hỏi.

“Ngoài anh ra, Ám Dạ Phi Tinh còn có thể nhờ ai giúp đỡ? Còn có ai biết anh ta sao?”
Anh chợt nhìn Trịnh Hữu Đạt đang ngồi bên cạnh.

“Chẳng lẽ ý của anh là muốn nói ông chủ Trịnh?”
Nhìn thấy Trịnh Hữu Đạt rùng mình một cái, sắc mặt trở nên có chút khó coi, Hòa Thượng Ăn Thịt càng thêm thoải mái.

“Tiện thể nói chuyện về ông chủ Trịnh.

”
“Ông chủ Trịnh, anh là chủ nhà, vậy nói cho mọi người biết người liên hệ với anh, anh lên kế hoạch như thế nào? Trò chơi trinh thám thực tế này là thật sự cái gì? Để chúng tôi mở to mắt nhìn một chút!”
Trịnh Hữu Đạt cảm thấy mình bị oan.

Anh ta chỉ muốn kiếm thêm tiền, thậm chí còn đưa anh ta đến đảo Bạch Sa chơi hai ngày, làm sao anh ta có thể biết rằng mình sẽ gặp phải chuyện xui xẻo như chuyện có người chết như vậy, bây giờ còn đổ hết lên đầu anh, mà anh thì không thể nói!
Nhìn thấy tất cả mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung vào mình, lúc này anh không muốn nói cũng phải nói, lỡ nói không tốt, nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch!
Thật là xui xẻo!
Trịnh Hữu Đạt thầm than xui xẻo, trên mặt nở nụ cười thoải mái, giả vờ hoàn toàn không quan tâm.

“Hả? Nói cái này à?”
“Cái này có quan trọng không? Dù sao thì tôi nhận được đơn đặt hàng trên mạng, nhà này không phải của tôi, tôi chỉ là trọng tài và người làm việc vặt do người ta thuê, đừng nghĩ tôi quan trọng như vậy!”
Anh ta cảm thấy những gì mình nói rất hài hước, ai biết vừa dứt lời, ánh

mắt mọi người nhìn anh đều không còn thiện cảm, anh ta sợ hãi nên ngay lập tức sửa lại thái độ và cung kính kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Không khác những gì Cận Hải Dương biết.

“Cho nên, tôi không nói dối, khi tôi đến, những thứ này đều đã được chuẩn bị hết rồi!”
Anh chỉ vào chiếc túi niêm phong duy nhất còn sót lại, lẽ ra cái này là của Tiểu Hoan Hoan, vì cô ta chưa từng xuất hiện nên vẫn được Trịnh Hữu Đạt giữ trong tay.

“Bao gồm cả kịch bản, nhân vật và đạo cụ này, tôi chỉ dựa theo hướng dẫn trò chơi để chơi cùng với mọi người thôi! Đừng có cái gì cũng tính lên tôi! “
Vừa nói, anh cầm chiếc túi giấy vẫn còn niêm phong, trước khi mọi người kịp phản ứng, anh ta đã xé nó ra và vứt đống đồ đạc trên bàn xuống.

Chỉ có một tờ giấy mỏng
“Nhìn đi, đây là kịch bản của nhân chứng, mọi người đã chọn gói A.

Cốt truyện là một người bị dao đâm chết và người chết là tôi, tôi sẽ nằm từ đầu trò chơi cho đến khi khám nghiệm hiện trường xong, sau đó tôi còn phải ngăn cản mọi người thảo luận về vụ án, mấy người nghĩ kiếm tiền dễ lắm sao? “
Chưa kịp nói xong thì đột nhiên bị giọng nói lạnh lùng của Hòa Thượng cắt ngang.

“Ám Dạ Phi Tinh, tại sao anh lại làm ra vẻ mặt như vậy, anh cho rằng lời của ông chủ Trịnh có cái gì không đúng sao?”
Nghe anh ta nói, Cận Hải Dương cũng tò mò nghiêng người về phía trước, vị trí của anh rất khuất, nếu không để ý thì sẽ không phát hiện ra.

Thị lực của anh rất tốt, anh nhìn thấy sắc mặc Ám Dạ Phi Tinh u ám, hai tay siết thành nắm đấm thật chặt bên hông, tựa như đang cố nén giận.

Chỉ nghe Hòa Thượng tiếp tục nói.

“Hay là…kịch bản anh lấy khác với kịch bản của chúng tôi? Ha ha…Không thể nào, không phải đã nói chúng tôi chọn nhân vật ngẫu nhiên sao, đừng nghĩ lợi dụng việc làm người tổ chức trò chơi để sắp xếp mọi chuyện!”
“Anh mới là người lợi dụng!”
Ám Dạ Phi Tinh không nhịn được phản bác, sau đó hướng về Trịnh Hữu Đạt.

“Ông chủ Trịnh, tôi nhớ rõ tôi đã đặt gói A, anh có chắc là không nhầm chứ?”
Trịnh Hữu Đạt bối rối nhìn người đàn ông đặt câu hỏi, anh nhìn lại anh ta với vẻ khó hiểu rồi ngập ngừng nói.

“Tôi không biết gói nào là gói nào! Không phải nói rồi sao, tôi đến làm việc thôi, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi, sau khi đến tôi còn không biết mình phải làm gì, nếu nói trước bắt tôi giả làm thi thể thì chắc chắn còn phải đưa nhiều tiền hơn nữa kìa, thật xui xẻo!”
Nghe anh ta nói, ánh mắt Ám Dạ Phi Tinh nhìn căng thẳng, vẻ mặt khó hiểu.

Hòa Thượng Ăn Thịt không dễ dàng buông tha anh ta như vậy, anh ta cười lạnh, vươn tay lấy trong túi ra một tập hồ sơ, sau đó đập trước mặt Ám Ám Dạ Phi Tinh một cái “bốp”.

“Làm sao vậy? Tại sao không nói?”
“Đây là kịch bản của tôi, trong vụ án này, tôi đóng vai bác sĩ pháp y, người bị người ta đâm vào tim từ dưới lên…Kịch bản của anh là gì? Lấy ra xem!”
Nói rồi anh ta quay lại nhìn Messi bên cạnh.

Messi đột nhiên nhanh trí, ngay lập tức lấy ra một hồ sơ và đặt nó trên bàn.

“Tôi là người qua đường, nhưng lại có ân oán với người chết… Vốn dĩ tôi muốn tìm người chết báo thù, nhưng trước khi xảy vụ án, tôi đã bị mai phục ở nơi cách hiện trường không xa.

”
Đang nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy Cận Hải Dương bước vào anh ta

liền im lặng.

“Tại sao anh không nói tiếp?”
Cận Hải Dương thản nhiên cười, một giọng nói trầm thấp vang lên trong không gian đột nhiên yên tĩnh này.

“Tôi đi ra và nghe cuộc thảo luận sôi nổi của mọi người, mọi người cứ tiếp tục.

”
Nói xong, người đàn ông quay đầu nhìn Messi, dưới ánh mắt sắc bén của anh ta, Messi miễn cưỡng bổ sung thêm một câu.

“Kịch bản của tôi cũng là bị giết bằng dao, giống như Hòa Thượng.

”
“Của tôi cũng vậy.

”
Sau đó là Chu Mạn nói.

“Tôi chọn trúng vai hung thủ, nên đêm qua tôi đã đi giấu hung khí, tôi đã giấu con dao vào khe cửa phòng của ông chủ Trịnh.

”
Cô dừng lại, ngượng ngùng nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói.

“Lúc đó tôi không biết có người trong phòng, tôi thấy chúng ta có đủ phòng rồi, trên cửa cũng không có dấu hiệu gì, khi đến tôi còn nghe nói phòng này bị khóa nên cho rằng không có ai ở trong phòng đó.

”

Chương 163: 163: Tập Trung Vào Nghi Phạm

Lời nói của cô ngay lập tức được Trịnh Hữu Đạt xác thực.
Anh ta vội vàng gật đầu, bổ sung thêm một câu.
“Hoa Đằng Mạn nói đúng.”
“Sáng nay khi tôi thức dậy, tôi đã nhìn thấy một con dao ở trước cửa phòng mình.

Lúc đầu, tôi giật mình, hóa ra đó là một con dao đạo cụ!”
Anh lại quay sang nhìn Cận Hải Dương.
“Hoa Đằng Mạn đã gọi cho tôi trước đó và hỏi còn phòng trống không.

Cô ấy nói rằng hai người bạn của cô ấy bị mắc kẹt trên đảo Bạch Sa vì bão và muốn thuê một phòng.”
“Đúng lúc có một căn phòng trống, đó phòng phía đông, nơi anh cảnh sát ở, nó vốn là một căn phòng phụ.”
“Tôi nghe nói họ sẽ trả tiền, nên tôi nghĩ có một phòng trống bên trái và bên phải, nếu kiếm thêm được một khoản tiền thì tôi cũng không từ chối.”
“Phòng của tôi đã được sắp xếp, bởi vì tôi đã bàn bạc trước với Ám Dạ Phi Tinh rằng sẽ tạo bất ngờ cho mọi người, tôi cũng không nói cho Hoa Đằng Mạn biết phòng tôi ở, không ngờ rằng cô ấy lại nghĩ trong phòng đó không có người.”
Sau đó, Cà Chạy Vội, Cửu Sát Vô Xá và Hồng Thành Tiểu Soái cũng lấy ra kịch bản của mình.
Không khác biệt, chúng đều là những vụ giết người bằng dao, sự khác biệt chỉ nằm ở vai trò của từng người, nhưng có thể thấy họ là những nhân vật trong cùng một câu chuyện.
Cho nên mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Ám Dạ Phi Tinh.

Hòa Thượng Ăn Thịt chế nhạo, chỉ vào thanh niên đang lúng túng, quay

đầu đề nghị Cận Hải Dương.
“Anh cảnh sát, tôi nghĩ anh cũng nên lấy lời khai của người đàn ông này.

Tất cả chúng tôi đều thấy anh ta rất đáng nghi.”
“Anh ta đến sớm hơn chúng tôi, còn có động cơ giết người, tôi biết rất rõ gia đình anh ta, họ vẫn ôm mối hận thù vô lý, nói lý với anh ta cũng chẳng có ích gì, anh ta có thể làm bất cứ điều gì mình muốn! “
“Có lẽ lần này cũng vậy, anh ta dàn dựng kịch bản để chúng tôi mắc bẫy, rồi tìm cơ hội giá họa cho chúng tôi.

Nếu tôi biết trò chơi này do anh ta tổ chức, đánh chết tôi cũng không đến, chắc chắn anh ta muốn giết chúng tôi để báo thù cho chị mình!”
“Bọn họ đều để cho anh nói, vậy anh nói vài câu đi.”
Cận Hải Dương cười liếc nhìn Ám Dạ Phi Tinh, chậm rãi nói.
“Sao anh không giải thích trước với họ, nói cho họ biết anh chọn nhận nhân vật gì, tôi rất hứng thú với cách sắp xếp trò chơi của anh.”
Ám Dạ Phi Tinh cúi đầu.
Lúc này, dù trời đã bớt mưa nhưng mây đen vẫn dày đặc trên bầu trờ, trời vẫn chưa sáng.
Anh đứng quay lưng về phía cửa sổ, bóng đen che khuất biểu cảm trên gương mặt, khiến người ta không thể nhìn ra được suy nghĩ của anh.
“Không nói sao?”
Hòa Thượng Ăn Thịt lạnh lùng nói.
“Vậy là có vấn đề rồi.”
“Tôi còn đang suy nghĩ, tại sao Hùng Hùng Bất Ái lại chết, hóa ra là vì anh tìm cách báo thù!”
Vừa dứt lời, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Cận Hải Dương, trong lòng của anh ta đột nhiên rung lên, lời đã đến bên miệng nhưng vẫn nuốt xuống.
Cận Hải Dương nhìn anh ta một cái, sau đó quay đầu suy nghĩ về chuyện Ám Dạ Phi Tinh nói.
“Cái gì anh cũng không, không phải chờ bị nghi ngờ sao?”
“Ngay cả những tên tội phạm khi ra tòa cũng biết một hai điều để giải thích, ở Hoa Quốc chúng ta không có quyền im lặng.”
Nghe anh nói, Ám Dạ Phi Tinh đột nhiên ngẩng đầu.
Đôi mắt anh ta có lúc đỏ ngầu, nét mặt lạnh lùng và hung dữ.
“Giải thích?”
Anh ta khịt mũi lạnh lùng.

“Anh có tin không?”
“Cho dù tôi nói thật, mấy người cũng chỉ càng thêm nghi ngờ tôi!”
“Người đó…”
Anh ta chỉ về hướng chỗ ngồi của Hòa Thượng và gằn từng chữ một.

“Lưu Tranh! Anh đúng là tiểu nhân đổi trắng thay đen!”
“Anh nói tôi dây dưa không dứt, vậy chuyện anh làm cmn là chuyện người làm sao?”
“Đừng tưởng rằng không ai biết chuyện xấu 5 năm trước anh làm, tôi đã hỏi rồi, anh cầm 1 vạn ép chị tôi dùng m@ túy, nói cái gì mà nếu chị ấy dùng tại chỗ thì sẽ cho chị ấy số tiền đó, nếu không thì chị ấy phải cởi qu@n áo X với anh, nếu không anh sẽ làm cho chị ấy không thể đến trường được nữa!”
“Chị tôi bị mấy người ép không còn cách nào mới làm theo lời anh nói.

Kết quả xảy ra chuyện, mấy người lại tạt nước bẩn lên người chị ấy, nói chị ấy không có tự trọng, muốn ôm đùi mấy người cầu bao nuôi, bị từ chối vì không biết tự lượng sức nên mới dùng m@ túy, cuối cùng thì chết, đáng đời.

Mấy người đều ngây thơ vô tội, lương tâm mấy người không cắn rứt sao?”
Anh dừng lại, mắt chăm chú nhìn Messi, người đang cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng anh một chút nào.
“Nói đến chuyện của tôi, chị tôi bị oan 5 năm rồi!”
“Nhà tôi nghèo, bố mẹ vay mượn bên ngoài nuôi hai chúng tôi ăn học, tương lai rất có tiền đồ, chỉ trong một đêm mất hết tất cả, mẹ tôi lúc đó còn bị xuất huyết não, bây giờ một nửa cơ thể của bà đã bị liệt! “
“Đáng giận nhất nhất là anh tung tin đồn thất thiệt và hủy hoại thanh danh của chị tôi!”
“Người cũng đã chết, miệng mấy người không thể tích chút đức sao? Sau này nghĩ lại tôi mới hiểu vu khống chị ấy là do mấy người chột dạ! Sợ bị người khác phát hiện ra chân tướng! Nên mới đi bôi nhọ thanh danh của một cô gái đã chết, mấy người muốn trốn tránh trách nhiệm, lại tự mình lòi đuôi!”
“Nói nhảm, không phải như vậy.”
Ám Dạ Phi Tinh cười lạnh nói.
“Chỉ cần tôi còn sống, thì không gì là không phải.”

Anh ta với tay và ném kịch bản của mình lên bàn, chỉ vào dòng chữ trên đó.
“Đúng vậy, tôi đã liên hệ với chủ nhà, để tái dựng lại hiện trường vụ án năm đó, để sự thật được phơi bày, tìm kiếm công lý cho chị tôi.”
“Kịch bản mà tôi chọn là vụ án năm đó và hung thủ là hai người ngồi trước mặt, một người cung cấp địa điểm và người kia cung cấp m@ túy.

Ngoại trừ hai người, những người còn lại đều là những cô gái trẻ mà anh tìm thấy, hai người kia, chính là chủ mưu! “

Vừa nói xong, anh ta đột nhiên mỉm cười, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.
“Dương thịnh âm suy, những gì dự định ban đầu đột nhiên sai lệch.

Thứ tôi nhận được căn bản hoàn toàn khác với lần trước, ngay cả đạo cụ cũng bị thay thế bằng dao gọt hoa quả.”
“Không biết có phải ý trời không, nhưng chị tôi không muốn hai tên khốn kiếp này làm phiền chị ấy nữa…Dù sao kế hoạch của tôi cũng không thành hiện thực, may mà vẫn có ích.”
Vừa nói, anh vừa đưa tay lấy cây bút ghi âm từ túi mình, ném xuống bàn trước mặt mọi người.
“Đây là đoạn ghi âm tôi hỏi Tiểu Hoan Hoan, các người nghe đi.”
Nói rồi, anh ta nhấn nút phát với một nụ cười mỉa mai, khoanh tay đứng sang một bên, nhìn chằm chằm về hướng Hòa Thượng và Messi, trên mặt lộ rõ vẻ mỉa mai.
Một giọng nói của người đàn ông phát ra, là của Ám Dạ Phi Tinh trước mặt, anh ta thấp giọng hỏi.
“Tôi hỏi cô, 5năm trước đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chị tôi lại dùng m@ túy?”
Người phụ nữ bên trong vừa khóc vừa nói không biết, sau đó hét lên đau đớn, hình như bị anh ta tát.
“Đúng…có người ép cô ấy…”
Cô ta vừa khóc vừa nói, giọng run rẩy, đầy sự khiếp sợ.

Chương 164: 164: Sự Thật Năm Đó

“Tôi vốn định dẫn theo hai người, nhưng có một người hủy hẹn nên tôi mới kéo Vương Sương đi cho đủ số.”
“Thôi Thư Ny nói với cô ấy là tiệc ngày Nô-en, tất cả đều là thanh niên trẻ tuổi, muốn cho cô ấy đi trải nghiệm, cuối cùng cô ấy cũng tin.”
“Trước khi đi tôi cũng không biết bọn họ điên cuồng như vậy, hai người đàn ông kia…Vương Sương đang định rời đi, nhưng Lưu Tranh và Chúc Bằng không đồng ý, nói không nể mặt họ, chúng tôi phải ngồi một hồi mới được đi, nếu không thì không cho xe đưa cô ấy xuống núi.”
“Vương Sương không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.”
“Sau đó họ càng chơi càng điên cuồng.

Chúc Bằng thậm chí còn lấy thuốc ra và yêu cầu chúng tôi chơi cùng nhau.”
“Vương Sương không muốn, cô ấy nói phải đi, dù phải tự đi xuống núi, nếu không sẽ tố cáo bọn họ sử dụng m@ túy với cảnh sát, nên đã chọc giận Lưu Tranh.”
“Lưu Tranh ném ra 1 vạn, nói để tránh cho cô ấy báo cảnh sát, cô ấy phải tham gia cùng họ, nhưng sẽ bồi thường cho cô ấy 1 vạn, nếu không sẽ chụp mấy bức ảnh không đứng đắn để lưu giữ, cô ấy muốn về thì phải để họ giữ được nhược điểm của cô ấy, nếu không anh ta sẽ không yên tâm.”
“Vương Sương suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng cầm ống tiêm lên.

Cô ấy nói tự mình làm, sau đó tìm một gian phòng, Lưu Tranh và Chúc Bằng trông chừng ngoài cửa.”
“Sau đó… sau đó cô ấy chết …”
Nói đến đây, người phụ nữ càng khóc to hơn, gần như hét lên.
“Chuyện này thật sự không liên quan gì đến tôi, sao tôi biết cô ấy sẽ chết, sao tôi biết bọn Lưu Tranh sẽ giở trò đồi bại như vậy, tôi cũng là người bị hại!”

“Mấy người đều trách tôi! Nhưng đó là lựa chọn của chính cô ấy! Cô ấy không muốn liền làm lớn chuyện báo cảnh sát, có lẽ nhỏ nhẹ cầu xin Lưu Tranh, Chúc Bằng, thậm chí là phục vụ họ còn hơn là dùng ống tiêm kia! Vì sao phải giở trò trước mặt Lưu Tranh, chọc giận anh ta chứ, vì sao phải tức giận! Do cô ta ngu xuẩn, nghĩ quẩn trong lòng, không có liên quan gì đến tôi hết!”
Khi phát xong đoạn ghi âm, cả phòng đều yên tĩnh.
Sắc mặt Hòa Thượng Ăn Thịt tái nhợt, hung hăng trừng mắt nhìn về phía Ám Dạ Phi Tinh cách đó không xa.
Nếu như ánh mắt có thể giết người, Ám Dạ đã bị anh ta đâm thành cái sàng.
“Sao anh có được đoạn ghi âm này?”

Cận Hải Dương liếc máy ghi âm trên bàn cà phê, đột nhiên hỏi.
Lời vừa nói ra, liền thấy thân thể Ám Dạ Phi Tinh cứng đờ trong chốc lát, sau đó giống như anh ta đã nghĩ thông suốt, trên mặt lộ ra vẻ kiên định bất khuất.
“Tôi hỏi cô ấy, cô ấy tự nói.”
Ngay khi anh ta nói xong, người đàn ông không khách khí bật cười, như thể đầy khinh bỉ đối với câu trả lời này.
“Anh hỏi cô ấy thì cô ấy nói, 5 năm qua, tại sao hôm nay anh mới có được bản ghi âm này?”
Ánh mắt Ám Dạ Phi Tinh tối sầm lại, sau đó bình tĩnh nói.
“Trước đây, tôi không tìm được cô ấy, cô ấy đúng là bạn học của chị tôi, sau khi xảy ra chuyện cô ấy đã nghỉ học, tôi tìm cô ấy lâu rồi nhưng vẫn không có manh mối.”
“Ban đầu tôi chỉ tùy tiện đăng bài, có một lần tôi thấy cô ấy bình luận dưới tin tức của bài đăng năm đó, nhắn lại lời giải thích của mình, trong lòng tôi liền thấy nghi ngờ.”
“Tôi đã kiểm tra lịch sử đăng bài và địa chỉ thật của cô ấy, cuối cùng phát hiện rất có khả năng cô ấy là người tôi muốn tìm, vì vậy tôi đã tiếp cận cô ấy, mời cô ấy gia nhập vào nhóm trò chơi trinh thám.”
“Chỉ đơn giản như vậy thôi à?”
Người đàn ông bình tĩnh nhìn anh.
“Chỉ đơn giản như vậy.”
Ám Dạ Phi Tinh bình tĩnh đáp.
Những gì anh nói đều cực kỳ đúng đắn.

Tuy nghe có vẻ trùng hợp như trong tưởng tượng, nhưng đây là chuyện thật sự đã xảy ra, anh luôn tin rằng chính linh hồn của chị anh trên trời đang hướng dẫn anh báo thù cho chị ấy.
“Sau đó thì sao?”
“Không có sau đó, tôi thấy cô ấy, tôi biết cô ấy là đương sự năm đó, tôi nói thẳng ra thân phận của mình, cô ấy đã kể tôi nghe mọi chuyện.”
“Tất nhiên, như anh đã nghe, tôi đánh cô ấy vì cô ấy đã hại chị tôi.”
“Chỉ đơn giản như vậy.”
Anh ta nhấn mạnh lại một câu, rồi ngậm miệng lại.
Căn phòng chìm vào im lặng.
Sắc mặt Hòa Thượng và Messi rất khó coi, những người còn lại nhìn xung quanh, đang muốn nói gì đó nhưng xấu hổ không nói ra được.
Cận Hải Dương nhìn anh ta một lát, sau đó bỗng nhiên nhẹ nhàng lắc đầu.
“Không đúng.”
Anh đứng dậy, thân hình cao lớn đi tới bên cửa sổ, khuôn mặt tuấn tú với đường nét thâm trầm thoáng ẩn hiện.
“Không đơn giản như vậy.”
Anh dừng lại, sau đó lấy ra một điếu thuốc, kẹp ở đầu ngón tay thon dài.
“Anh gặp Tiểu Hoan Hoan khi nào?”
Ám Dạ Phi Tinh bị câu hỏi của anh làm cho sững sờ, mấy giây sau mới phản ứng lại, ngập ngừng đáp.
“Buổi tối trước khi đi ngủ, trước nửa đêm.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Anh đánh cô ấy sao?”
Nói đến đây, trên mặt Ám Dạ Phi Tinh lộ ra vẻ mất tự nhiên, gật đầu một cái.
“Đúng, tát một cái.”

“Chỉ một cái tát à? Không làm gì khác?”
Câu hỏi của anh ta dường như chọc tức Ám Dạ Phi Tinh, anh lạnh lùng mỉa mai một câu.
“Không thì sao? Tôi còn có thể làm gì khác? Cô ấy là kẻ thù của gia đình tôi, nhưng tôi không thể giống như cô ấy!”
“Anh hỏi ở phòng anh hay phòng cô ấy?”
“Ở phòng cô ấy, tôi lên tìm cô ấy.”
“À.”
Cận Hải Dương gật đầu, đột nhiên hỏi một câu.

“Rốt cuộc cô ấy hét lớn như vậy, tại sao chúng tôi lại không nghe thấy?”
Nghe anh hỏi, trên mặt Ám Dạ Phi Tinh hiện lên vẻ mất tự nhiên.
“Anh sống ở lầu một, đương nhiên anh không thể nghe thấy âm thanh từ lầu ba.”
“Ồ.”
Cận Hải Dương lại gật đầu, quay người nhìn về phía Hòa Thượng và Messi đang ngồi ở bên cạnh.
“Còn hai người thì sao?”
“Mấy người cũng không nghe thấy à?”
Hai người đồng thời ngẩng đầu, đồng thời lắc đầu, vẻ mặt ngỡ ngàng.
“Có thể là do cách âm tốt!”
Ám Dạ Phi Tinh giải thích.
“Cũng không phải anh nói sao thì là vậy.”
Người đàn ông mỉm cười.
“Chúng ta hãy làm một cuộc thử nghiệm đi, tái hiện lại đoạn đối thoại này một lần, không cần quá lớn tiếng, để xem xem phòng kế bên có nghe được không.”
Ám Dạ Phi Tinh không nói nữa.
Tuy nhiên, Cận Hải Dương vẫn không buông tha cho anh ta.
“Vừa nhìn thấy người nằm bất tỉnh, anh liền mở miệng gọi là Tiểu Hoan Hoan, tại sao vậy?”
Ánh mắt Ám Dạ Phi Tinh lóe lên, miễn cưỡng nói.
“Cô ấy là bạn học của chị tôi, tên thật là Thôi Thư Ny, tôi tìm cô ấy đã lâu, đương nhiên biết cô ấy.”

“Không đúng.”
Người đàn ông lười biếng cười, vươn tay về phía tây rồi nói.
“Nếu anh thật sự nhớ Thôi Thư Ny trông như thế nào, anh đã không nói như vậy.”
Anh dừng lại, vẻ mặt có chút ẩn ý.
“Thật sự anh không biết ai đã chết đúng không? Là Thôi Thư Ny hay Hồ Lỵ Lỵ?”
“Đương nhiên không phải Thôi Thư Ny, Thôi Thư Ny là Tiểu Hoan Hoan, không phải là Tiểu Hoan Hoan đang hôn mê sao?”
Ám Dạ Phi Tinh theo bản năng đáp lại.
Sau đó anh nhận ra có điều gì đó không ổn.
Người phụ nữ trong đoạn ghi âm nhắc đến tên Thôi Thư Ny, vậy làm sao có

thể là Thôi Thư Ny?
“Anh nhận ra cô ấy không phải vì khuôn mặt của cô ấy, mà bởi những vết trói trên bàn tay và bàn chân của cô ấy.”
“Có vẻ như anh cũng đã phát hiện ra điều gì đó không ổn.”
Cận Hải Dương bật cười.
“Người chết tên là Hồ Lỵ Lỵ.

Thôi Thư Ny, cũng chính là Tiểu Hoan Hoan anh nói, bây giờ vẫn nằm hôn mê trong phòng, nhưng hôm qua cô ấy còn cùng chúng ta lên lầu ba gọi người ăn cơm.”
“Tiểu Hoan Hoan đã trực tiếp nhắc đến tên Thôi Thư Ny trong đoạn ghi âm của anh.

Anh nghĩ người bình thường sẽ gọi mình như vậy sao?”
Cận Hải Dương hừ lạnh một tiếng, Ám Dạ Phi Tinh sững sờ tại chỗ.

Chương 165: 165: Nhận Nhầm Người

Nói đến đây, sắc mặt của Ám Dạ Phi Tinh đã thay đổi.
Anh ta lo lắng cắn chặt môi dưới, các ngón tay lo lắng xoắn vào nhau, trợn trừng mắt, hiển nhiên là anh đang vô cùng căng thẳng.
Cận Hải Dương nhìn thấy hết biểu hiện của anh ta, anh để ý, mỉm cười rồi nói tiếp.
“Nói đến đây, chính anh cũng đã phát hiện có điều gì đó không ổn đúng không.”
“Anh luôn chắc chắn rằng người anh đánh là Thôi Thư Ny, nhưng đoạn ghi âm hóa ra lại mâu thuẫn, có nghĩa là, người anh đánh là Hồ Lỵ Lỵ.”
“Còn bây giờ Hồ Lỵ Lỵ đã chết, Thôi Thư Ny tối hôm qua còn tốt lại hôn mê, anh giải thích thế nào?”
“Anh nói sai thời gian.

Chúng tôi đều ở đó vào ban đêm, phòng bên cạnh của cô ấy còn có người, muốn làm cũng không dễ đâu.”
“Ông chủ Trịnh nói trước khi chúng tôi đến, anh ta đã đi ra ngoài liên hệ xe đón một lát, tôi nghĩ lúc đó anh đã khống chế Hồ Lỵ Lỵ.”
“Anh đã xử lý người mà anh nghĩ là Tiểu Hoan Hoan, anh vẫn luôn cho rằng cô ấy là Thôi Thư Ny, đó là bởi vì ngay từ đầu anh đã nhận sai người.”
“Anh theo ông chủ Trịnh đi ra ngoài, chờ đến lúc chúng tôi tới, anh cố ý nói cô ấy không muốn xuống lầu ăn cơm, anh dẫn mọi người lên lầu chứng tỏ lúc đó Tiểu Hoan Hoan vẫn còn ở trong phòng, thật ra cô ấy đã bị anh giấu đi.”
“Bằng chứng là nhật ký cuộc gọi trong điện thoại di động của anh.”
Anh dừng lại, sau đó cười nói.
“Tôi nhớ anh tới gõ cửa cũng không có hồi âm nên anh gọi điện thoại cho Tiểu Hoan Hoan, sau đó từ bên trong truyền đến giọng nói của cô ấy.”
“Ngày hôm sau, chúng tôi đến phòng Hồ Lỵ Lỵ, cửa bị khóa chặt, điện

thoại ở trong phòng, anh không vào được cũng không dọn dẹp, cho nên tất cả đồ của cô ấy đều ở đó.”
“Nếu anh ra tay, thì điện thoại phải có dấu vân tay của anh, còn trong điện thoại của Tiểu Hoan Hoan, chắc anh đã cài đặt nhạc chuông là câu trả lời của Tiểu Hoan Hoan.”

“Vì có thể lấy được bản ghi âm của Tiểu Hoan Hoan, nên việc ghi lại một đoạn đáp khác cũng không khó.”
“Sau đó anh xử lý Thôi Thư Ny thế nào?”
“Hai người này đều là những người mà anh đưa chị anh đến bữa tiệc, không có lý do gì để anh chỉ đối phó với một người.”
Anh cười nói, nhìn chằm chằm người thanh niên đang bình tĩnh trở lại, đôi mắt nheo lại lóe lên tia sáng.
Nghe lời anh nói, Ám Dạ Phi Tinh ngồi ở bên cạnh cúi đầu không nói gì.
Cận Hải Dương không quan tâm anh ta nữa, lúc này.

Anh giống như một người chơi thật sự, phân tích tình tiết từng chút một cho mọi người có mặt.
“Tôi đoán anh không phải là chủ nhân của ngôi nhà này.

Bỏ qua vấn đề gia đình và tài chính, nếu anh có chìa khóa của tất cả các phòng, anh sẽ làm việc này tốt hơn nhiều so với hiện tại.”
“Chậm nhất là sáng mai cảnh sát sẽ đến, dấu vân tay và nhật ký cuộc gọi trong điện thoại di động sẽ được trích xuất bằng cách khám nghiệm bằng chứng, điều này sẽ xác nhận suy luận trước đây của tôi.”
“Nếu Thôi Thư Ny tỉnh lại, lời khai của cô ấy cũng là chứng cứ rất mạnh, nếu có thể tìm thấy một số dấu vết và vật chứng trong phòng của Thôi Thư Ny…”
“Đừng nói nữa.”
Ám Dạ Phi Tinh đột nhiên ngắt lời anh.
Anh ta nắm chặt tay, nhắm mắt lại để trấn tĩnh, khi mở ra lại tràn đầy bình tĩnh.
“Tôi nói thật, tôi đã làm một chuyện, nhưng cái chết của Hồ Lỵ Lỵ không liên quan gì đến tôi.”
“Đúng như anh nói, trước đây tôi đã làm một số thủ đoạn.”

“Tôi đến đảo Bạch Sa sớm hơn mọi người một ngày, bởi vì tôi biết ông chủ

Trịnh tới lúc nào, cho nên tôi đi lên núi trước.

Không lâu sau đó, Tiểu Hoan Hoan cùng Hùng Hùng Bất Ái cũng tới.”
“Tôi chỉ biết Tiểu Hoan Hoan chính là Thôi Thư Ny, cũng không biết rõ thân phận của Hùng Hùng, cho nên, tôi tìm cách đẩy ông chủ Trịnh đi, nhân cơ hội vào phòng có biểu tượng mặt cười, ám chỉ tôi đã hiểu được trò chơi này, tôi chắc chắn tôi đã không vào nhầm cửa.

Sau khi bị tôi ép, cô ấy đã nói sự thật, tôi đã làm cô ấy hôn mê bằng Sevofluran, bịt miệng và trói tay, chân cô ấy lại, nhốt cô ấy trong phòng.

“
Anh dừng lại, rồi lạnh lùng nhìn Hòa Thượng và Messi đang ngồi đối diện.
“Tôi làm chuyện này, đương nhiên là để đòi nợ kẻ thù thực sự.

Thôi Thư Ny hay Hồ Lỵ Lỵ tuy rằng đáng ghét, nhưng bọn họ cũng không phải là người trực tiếp gi3t chết chị tôi, oan có đầu, nợ có chủ, tôi sẽ không giết oan họ.”
“Tôi bắt Tiểu Hoan Hoan ghi âm, đặt làm nhạc chuông của điện thoại, sau đó vặn to âm lượng rồi ném xuống giường.”
“Tôi đi theo ông chủ Trịnh đến bến tàu đón mọi người lên núi.

Để an toàn, tôi không về phòng mà đi cùng ông chủ Trịnh.

Lúc đó tôi không nhận thấy có gì bất thường.”
“Theo kế hoạch, tôi sẽ tìm người cùng tôi tới phòng Tiểu Hoan Hoan, tôi cần người chứng kiến Tiểu Hoan Hoan vẫn còn ở trong phòng…”
Vừa nói xong, anh ta đột nhiên cười nhạo chính mình, giọng điệu đầy giễu cợt.
“Không ngờ tôi lại tìm trúng cảnh sát và pháp y.

Ông trời cũng không muốn tôi hoàn thành kế hoạch hoàn hảo!”
Nghe những gì anh ta nói, người đàn ông gật đầu với một nụ cười.
“Ừ, đúng là xui xẻo.”
“Người tìm tôi làm bằng chứng ngoại phạm đã xong, kết thúc phiên xử thứ nhất.”

Ám Dạ Phi Tinh bất ngờ, tựa như không hiểu ý của anh.
Anh im lặng một lúc, rồi nói tiếp.
“Tôi nghĩ rằng mọi thứ rất thuận lợi.

Nhưng khi tôi sắp xếp xong và buổi tối quay lại, tôi phát hiện cửa đã bị khóa bên trong và tôi không thể vào được.”
“Phản ứng đầu tiên của tôi là cô ấy đã tỉnh, cô ấy khóa trái cửa, nên tôi không dám manh động, không ngờ hôm sau lại nhìn thấy một người bất tỉnh vì thuốc ngủ!”
“Vết trói trên người cô ấy cũng giống như của Tiểu Hoan Hoan! Bây giờ anh nói cho tôi biết Hồ Lỵ Lỵ đã chết.

Vậy Tiểu Hoan Hoan ở đâu trong suốt thời gian qua?”
Nói đến đây, trên mặt Ám Dạ Phi Tinh tràn đầy nghi hoặc.
Cận Hải Dương đang theo dõi biểu hiện của anh.
Anh ta trông không khác gì trước đây, không giống như đang nói dối.

Chỉ nghe Ám Dạ Phi Tinh nói tiếp.
“Thật ra, tình hình phát triển đến bây giờ khác rất nhiều so với những gì tôi đã lên kế hoạch.”
Anh ta thở dài và quay sang nhìn ông chủ Trịnh.
“Tôi nhớ tôi đã đưa cho anh kịch bản, yêu cầu anh chuẩn bị ống tiêm làm đạo cụ, sau đó tôi sẽ tự vẽ số của hung thủ, và đặt ống tiêm tại hiện trường vụ án cách đây 5 năm vào lúc nửa đêm, khi chỉ có hung thủ có thể hoạt động, chú trọng triển khai nội dung câu chuyện theo ý của tôi nhưng tôi không biết tại sao nó đã thay đổi hoàn toàn khi tôi đến đây! “
“Lẽ ra phòng 101 không được có người ở, ông chủ Trịnh sống ở phòng 103, nơi cảnh sát đang ở.

Trong mọi người, chỉ có tôi lấy kịch bản mà tôi đã đặt ra trước đó, nhưng đạo cụ lại thay đổi từ ống tiêm thành dao gọt hoa quả!”
“Nhân vật tôi chọn trúng không phải hung thủ mà là người chết.

Nguyên tắc ban đầu tất cả các cửa phải được khóa sau nửa đêm đã thay đổi!”
“Sáng hôm sau, khi chúng tôi bị mắc kẹt trong biệt thự này, tôi biết có người đã thay đổi kế hoạch của tôi!”

“Anh có thể giải thích cho tôi vì sao lại có chuyện như vậy không?”
Anh ta nói rồi, ánh mắt u ám nhìn Trịnh Hữu Đạt, khiến đối phương rùng mình.
“Không … không phải tôi! Anh ngậm máu phun người!”
Trịnh Hữu Đạt run rẩy nói.
“Tôi chưa bao giờ thay đổi bất kỳ kịch bản nào của anh trên Internet cả, đạo cụ và kịch bản trò chơi của anh không phải do tôi chuẩn bị, tôi cũng không biết mình sẽ làm gì cho đến khi tôi đến ngôi nhà này!”
“Tôi là người làm công thôi! Tôi lấy tiền thì làm việc! Tôi không biết các anh đã bàn bạc như thế nào trước đây, nếu không tin tôi, anh có thể kiểm tra tài khoản ngân hàng của tôi, xem có phải có một khoản tiền cọc đã gửi vào tài khoản của tôi khoảng 1 tuần trước hay không! “
“Tôi không liên quan gì đến trò chơi chết tiệt của anh cả!”

Chương 166: 166: Người Bí Ẩn

“Đây là người đã liên hệ với tôi!”
Trịnh Hữu Đạt lấy điện thoại đưa ra một email, chỉ vào cái tên trên đó.
Đó là một chuỗi ký tự sao Hỏa, địa chỉ email được sử dụng cũng ngoài phạm vi lãnh thổ và trên đó cũng không có manh mối nào.
“Tất cả các email trò chuyện của chúng tôi đều ở đây.

Nếu anh không tin tôi, hãy kiểm tra chúng, tôi thề tôi không hề xóa một email nào!”
Trịnh Hữu Đạt khẽ hừ một tiếng, nheo mắt nhìn về phía Ám Dạ Phi Tinh.
“Cũng may là tôi còn lưu lại, nếu không tôi dù có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!”
Cận Hải Dương cầm điện thoại di động trong tay ra xem, nội dung bên trong quả nhiên là hướng dẫn trò chơi, thời gian trả lời của bên kia không cố định, biểu hiện và hành động của Trịnh Hữu Đạt cũng không giống giả vờ.
Anh không nghi ngờ Trịnh Hữu Đạt, vì anh ta không có bất kỳ hành động khả nghi nào trong vụ án này, anh ta chỉ là đối tượng do những kẻ đứng sau dựng lên để thu hút sự chú ý.
Nếu những gì Ám Dạ Phi Tinh nói là sự thật, thì ai mới là kẻ phá hoại kế hoạch của anh ta?
Vào lúc này, Messi, người đã im lặng một lúc, đột nhiên có hành động.
Anh ta đập mạnh xuống bàn một cái, nhìn chằm chằm Ám Dạ Phi Tinh với ánh mắt căm hận và tức giận không kiềm chế được.
“Cái gì mà có người phá hư! Mẹ kiếp!”
“Muốn người ta theo kế hoạch của anh, anh trăm phương ngàn kế tìm cách dụ chúng tôi đến đây, lẽ nào chỉ muốn dọa chút là xong sao? Đừng đùa nữa! Anh cmn đừng có coi mọi người như đồ ngu như vậy!”

“Đó là kế hoạch của anh! Anh chỉ muốn trả thù cho người chị đã chết của mình bằng cách giết tất cả chúng tôi! Không phải anh đã giết hai người rồi sao sao? Tiếp theo tôi sẽ là Lưu Tranh đúng không? Đến đây đi! Đến đây đi!”
Anh ta mặt đỏ tía tai, chuẩn bị lao thẳng đến Ám Dạ Phi Tinh.
Nếu không phải Hồng Thành Tiểu Soái và Cà Chạy Vội ngăn cản hai bên anh ta, suýt chút nữa anh ta đã lao tới Ám Dạ Phi Tinh.
Hòa Thượng Ăn Thịt đứng dậy vỗ vai Messi, sau đó sắc mặt lạnh lùng nhìn Cận Hải Dương.
“Messi nói năng không biết chừng mực.”
Anh ta dừng lại, sau đó cười lạnh nhìn Ám Dạ Phi Tinh.
“Năm năm trước chúng tôi đã chơi hơi quá, nhưng Messi và tôi cũng đã phải trả giá.

Gia đình anh không chấp nhận tha thứ tôi cũng chịu.”
“Nhưng lần này anh đã đi quá xa, anh đã nói kế hoạch của mình là tìm ra sự thật, vậy tại sao anh lại bắt cóc Thôi Thư Ny và giết Hồ Lỵ Lỵ?”
Nhìn thấy Ám Dạ Phi Tinh đang cố gắng phản bác, Hòa Thượng Ăn Thịt cũng không cho anh ta cơ hội giải thích, tự mình nói.
“Anh tổ chức trò chơi, anh chọn địa điểm, anh thậm chí còn viết kịch bản.”
“Bây giờ anh nói rằng ai đó đã phá hư và mọi thứ không diễn ra theo kế hoạch của anh.

Anh có muốn đổ lỗi cho một người vô tội sao?”
Thấy anh ta định nói tiếp, Cận Hải Dương đưa tay ra hiệu im lặng.
Anh ta xoay người bình tĩnh nhìn Ám Dạ Phi Tinh.
“Anh thừa nhận là đã bắt trói Tiểu Hoan Hoan…vậy sau đó thì sao?”
“Anh để cô ấy trong phòng? Anh không sợ cô ấy bỏ chạy hay kêu cứu sao?”
Nghe anh hỏi như vậy, sắc mặt Ám Dạ Phi Tinh cứng đờ trong chốc lát, quay đầu lại, nhưng cuối cùng cũng không chống lại được được ánh mắt nghiêm nghị của Cận Hải Dương, miễn cưỡng nói.
“Không phải tôi nói, tôi cho cô ấy uống thuốc ngủ nồng độ cao sao, tôi sợ cô ấy tỉnh lại, liền cho cô ấy dùng hai mảnh…”
“Nhưng tôi chỉ dùng hai mảnh thôi! Hai mảnh thôi! Cô ấy nhiều nhất chỉ ngủ 8 tiếng, thuốc mê là khí dễ bay hơi và tan nhanh trong không khí.

Tôi chỉ có thể tạm thời khống chế cô ấy, tuyệt đối không thể gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy!”
Nhận xét của anh ta ngay lập tức làm cho Messi và Hòa Thượng nhất trí.
Messi thoát khỏi sự áp chế của những người xung quanh và mỉa mai nói.
“Mọi người nghe đi, nghe đi!”

“Anh ta nói chỉ dùng hai mảnh thuốc ngủ? Mọi người có tin không? Hai mảnh có thể khiến một người bất tỉnh sao? Tôi nghĩ anh ta chỉ muốn trực tiếp giết cô ấy, để không ai biết anh ta đã làm chuyện gì!”
“Ai lại mang theo thuốc mê đến đây? Ai mà không biết làm ra thuốc mê rất khó? Anh tốn nhiều công sức như vậy mà chỉ muốn dọa chúng tôi thôi sao? Chúc Bằng tôi không phải đồ ngu đâu!”
Ngay khi những lời này nói ra, sắc mặt của những người có mặt đều thay đổi, trong mắt tràn đầy nghi vấn nhìn về phía Ám Dạ Phi Tinh, thấy anh ta nhịn không được phản bác.
“Làm sao anh biết Thôi Thư Ny hôn mê có liên quan đến tôi! Theo cảnh sát nói, tôi đã gặp Hồ Lỵ Lỵ!”
“Nói rằng tôi có âm mưu? Tôi thấy là anh thì có!”
“Từ lúc nhận kịch bản tôi đã biết mình bị lừa rồi! Vốn là tôi cũng không đoán ra được, nhưng bây giờ xem ra có lẽ là hai người rồi!”
“Năm năm trước, nếu anh không gây chuyện thì chị tôi đã không chết! Nghe nói sau khi anh ra tù, có người luôn đòi tiền anh vì chuyện hồi đó, anh cũng không nhịn được đúng không! “
Anh ta dừng lại, sau đó nhìn Cận Hải Dương với đôi mắt đỏ hoe.
“Anh cảnh sát, tôi thừa nhận đúng là tôi đã đánh Hồ Lỵ Lỵ, nhưng tôi thật sự không muốn làm cô ấy thành ra như thế này! Chuyện của Thôi Thư Ny không liên quan gì đến tôi, bây giờ tôi còn không thể phân biệt được bọn họ! Tôi hoàn toàn không phải là chủ nhân của ngôi nhà này, tôi cũng không biết chìa khóa gì đó! “
“Thay vào đó, hai người này đáng nghi hơn!”
Anh ta chỉ vào Messi và Hòa Thượng nói.
“Bọn họ đã đến đây năm năm trước, có lẽ mật thất hay những thứ tương tự đều là đồ chơi của bọn họ để lại!”
“Tôi có nghe ngóng, sau vụ án của chị tôi, Hồ Lỵ Lỵ đã giàu lên, vốn dĩ gia đình cô ấy là tầng lớp lao động, đột nhiên qua đêm đó cô ấy cầm toàn bộ số tiền ra mua một căn nhà lớn ở phía tây Hải Đô.

Nếu nói không có gì thì anh có tin không? ”
“Có thể là Hồ Lỵ Lỵ đòi bọn họ tiền chuyện xảy ra hồi đó.

Bọn họ chịu không nổi liền rắp tâm, tìm cơ hội giết cô ấy.”
“Đúng lúc có kế hoạch của tôi, nên lấy thao nước bẩn này đổ lên đầu tôi!”

Nói đến đây, anh ta ngẩng cao đầu nhìn xung quanh và gằng từng chữ.
“Thử nghĩ xem, Hồ Lỵ Lỵ đã chết, Thôi Thư Ny trúng độc, tôi bị coi như hung thủ…Nếu vụ án kết thúc như vậy thì ai sẽ được lợi nhất?”
Anh chỉ vào Messi đang giận dữ và Hòa Thượng, mỉa mai nói.
“Đừng nhìn chằm chằm tôi, tôi nói thật, anh dám nói anh không bị Hồ Lỵ Lỵ tống tiền à?”
“Hồi đó không có lời khai của cô ấy, không chừng hai người lại thêm một tội danh nữa, không đơn giản như bị kết án một năm vài tháng đâu! Nói đến cô ấy đòi hỏi nhiều tiền như vậy, cũng không sai, trong đó còn có một mạng sống của chị tôi nữa.”
Anh dừng lại, sau đó quay sang nhìn Cận Hải Dương.
“Tôi đã thừa nhận tất cả những gì mình đã làm.

Tôi, Vương Tễ, không phải là người dám làm mà không dám nhận, nhưng tôi không nhận tội lỗi mà người khác muốn đổ lên đầu mình!”
“Về phần khả nghi, tôi thấy Chúc Bằng và Lưu Tranh tuyệt đối khả nghi hơn tôi! Nếu tôi thật sự muốn báo thù, tôi sẽ tìm hai người họ.

Bọn họ mới chính là kẻ sát hại chị tôi, giết hai cô gái đó thì có ích lợi gì chứ!”

Chương 167: 167: Lẫn Lộn Thân Phận

Nhìn thấy bọn họ lại sắp cãi nhau, Cận Hải Dương nắm chặt tay, ho nhẹ một tiếng, sau đó thản nhiên nói.
“Đừng tranh cãi nữa, tranh cãi một lúc lâu cũng không có tiến triển gì, mấy người cho rằng lãng phí thời gian như vậy là có ý nghĩa sao?”
Anh nhìn về phía Vương Tễ (Ám Dạ Phi Tinh), ánh mắt sắc bén quét qua trên mặt, phát hiện đối phương đang nhìn chằm chằm mình liền không chút lưu tình, không có chút chột dạ nào.
Người đàn ông nhướng mày, chậm rãi nói.
“Được rồi, từ giờ đến sáng mai, tôi sẽ trông chừng Ám Dạ Phi Tinh cho đến khi cảnh sát tới.”
Anh ta nhìn Vương Tễ, đã bình tĩnh lại.
“Đưa chìa khóa cho tôi.

Phòng của anh cũng là một trong những hiện trường vụ án, tối nay chúng ta tạm thời ở trong phòng khách này đêm nay đi.”
Nói rồi anh đưa tay về phía anh ta.
Vương Tễ không chút do dự lấy ra chìa khóa, đưa cho Cận Hải Dương.
“Được.”
Anh ngẩng đầu liếc nhìn Chúc Bằng và Lưu Tranh đối diện, ánh mắt đầy khiêu khích.
“Bây giờ, tôi đang ở với cảnh sát, nếu hai người có chuyện gì xảy ra trong nhà này, chắc chắn đó không phải lỗi của tôi.”
Khi anh ta nói như vậy, không ai có thể phát hiện ra vấn đề gì.
Sau trận náo loạn này cũng đã đến chạng vạng, nhìn trời đã tối, mọi người cảm thấy không có tâm tình ăn cơm, liền nhanh chóng giải tán trở về phòng.
Cận Hải Dương lục tung trong bếp, phát hiện một thùng ngũ cốc đã mở ra từ sáng, liền cầm lấy hộp sữa, hâm nóng rồi đưa sữa trộn ngũ cốc tới cho Thẩm Lưu Bạch.

Cận Hải Dương không thể vào gặp cô vì bị bận canh Vương Tễ, anh chỉ có thể dặn cô nhớ ăn đồ ăn để trước cửa.
“Cố ấy là bạn gái anh sao?”
Vương Tiễn yên lặng nhìn một hồi, sau đó nhẹ giọng hỏi.
Người đàn ông vui vẻ gật đầu.
Anh không nghĩ nói ra quan hệ giữa hai người thì có vấn đề gì, cho dù Ám Dạ Phi Tinh này có ý định báo thù, anh cũng có thể bảo vệ tốt cho cô.
Hơn nữa, anh không nhìn thấy bất kỳ sự thù địch nào trong mắt đối phương.
“Còn anh thì sao? Có bạn gái chưa?”
Anh đưa hộp sữa cho Vương Tễ, bản thân cũng uống một ngụm.
“Uống chút để lót dạ đi, tối nay chắc không có gì ăn đâu.”
Vương Tễ vươn tay nhận lấy, nhỏ giọng cảm ơn rồi im lặng.
Phải một lúc lâu sau anh ta mới mở miệng trả lời.
“Từng có.”
“Ồ.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Anh không phải người nhiều chuyện, câu hỏi thốt ra từ miệng anh chỉ là để ổn định cảm xúc cho đối phương, cũng để để tìm hiểu tâm tư của đối phương.
Có vài chuyện, chỉ cần mở đầu là đủ, nếu đối phương muốn nói, anh ta đương nhiên sẽ nói ra.
Cố gắng truy hỏi, sẽ khơi dậy sự cảnh giác của đối phương.
Quả nhiên, giọng nói của Vương Tễ yếu ớt vang lên.
“Đã từng có, nhưng bây giờ thì không có.”
Anh ta thở dài.
“Thời gian là thứ đáng sợ nhất.

Sau bao nhiêu năm, ân oán tình thù cũng vơi dần.”
“Nhiều năm trôi qua, gia đình tôi đã dần chấp nhận sự thật về cái chết của chị tôi, sẽ không ai còn nhắc đến chị ấy nữa.

Dù sao thì mọi người cũng phải hướng về tương lai”
“Ban đầu, tôi và bạn gái đã dự định kết hôn, nhưng nửa năm trước, thứ mà tôi luôn tìm kiếm bỗng có manh mối”
“Có người gửi email cho tôi nói rằng chị tôi chết vì lý do khác, là do Lưu Tranh và Chúc Bằng ép chết!”

“Lúc đầu, tôi cũng nghi ngờ, bởi vì tôi đã nhận được rất nhiều thông tin sai lệch, ngày nay những kẻ lừa đảo có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Nhưng đối phương lần lượt gửi một số đoạn ghi âm, tất cả đều do nhóm người nói chuyện về vụ việc trong năm đó, rất mơ hồ, nhưng tôi vẫn nghe thấy có điều không ổn.

“

“Tôi hỏi bên kia muốn làm gì? Hắn không trả lời, chỉ gửi cho tôi một đường link.”
“Đó là quảng cáo cho trò chơi trinh thám thực tế, địa chỉ là ngôi nhà hiện tại chúng ta đang ở, nơi xảy ra vụ việc của chị tôi, và một số ảnh chụp màn hình báo cáo vụ án của chị tôi.”
“Cứ như vậy trong khoảnh khắc đó, tôi đã động tâm.”
“Tôi vốn là dược sĩ, bình thường có tiếp xúc với chút thuốc an thần, cho nên mỗi lần báo cáo tôi đều lén giữ lại một chút.”
“Tôi cảm thấy kế hoạch của mình rất tốt, tôi đã liên hệ với bên cho thuê trước thời hạn và gửi cho họ kịch bản của tôi, tôi cảm thấy mình có thể làm điều đó một cách hoàn hảo.”
“Lúc đó tôi thật sự không nghĩ quá nhiều, tôi chỉ muốn họ thừa nhận những gì đã xảy ra năm đó và trả lại sự trong sạch cho chị tôi!”
Vừa nói xong, anh đột nhiên thở dài một hơi.
“Bây giờ nhìn lại, vẫn là tôi suy nghĩ quá đơn giản nên đã rơi vào bẫy của người khác.”
“Coi như là tôi không may, tôi đã phá khóa cửa, không ngờ trên núi bị lở đất, tự nhốt mình ở đây!”
“Ngay cả khi lần này, tôi có thể thoát khỏi đây, tương lai của tôi và gia đình cũng sẽ không còn.”
Anh ta ngẩng đầu, nhìn Cận Hải Dương với vẻ mặt lo lắng.
“Anh cảnh sát, tôi… Không được, nếu không tìm được chứng cứ nào khác, cái chết của Hồ Lỵ Lỵ sẽ tính trên đầu tôi…”
Nghe câu hỏi của anh ta, Cận Hải Dương mỉm cười và từ tốn lắc đầu.
“Nếu anh không làm, không có bằng chứng cho thấy anh đã làm, tất nhiên là sẽ không đổ lỗi cho anh.

Chúng tôi đang tìm kiếm bằng chứng.”

Vương Tiễn gật đầu, trong mắt vẫn có chút lo lắng, nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.
Anh ta nhắm mắt lại.
Cận Hải Dương cũng mặc kệ anh ta, hiện tại anh đang nhắn tin cho Thẩm Lưu Bạch.
Thôi Thư Ny vẫn chưa tỉnh lại, nhưng các chỉ số s1nh lý vẫn không tiếp tục xấu đi.
“Đó là lý do mà cô ấy đã qua khỏi cơn nguy hiểm và có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.”

“Thật ra trong khoảng thời gian này, em có quan sát các chỉ số s1nh lý của cô ấy, không có gì bất thường.

Cô ấy cứ hôn mê mà không rõ nguyên nhân.”
Cô ấy nói trong tin nhắn.
Cận Hải Dương mô tả lại ngắn gọn cuộc trò chuyện vừa rồi với cô, một lúc sau mới thấy cô trả lời một đoạn dài.
“Cận Hải Dương, em nghĩ vụ án này có gì đó không ổn.”
“Còn nhớ khi em nói hai người này có chút giống nhau không? Anh nói khuôn mặt của họ trang điểm và tẩy trang rất khác nhau, cho nên chúng ta đều cho rằng Vương Tễ chỉ xác nhận thân phận của cô ấy bằng cách nhìn thấy vết trói trên tay và chân của Thôi Thư Ny.”
“Vấn đề là, khi em kiểm tra cơ thể của Hồ Lỵ Lỵ, em phát hiện cô ấy cũng có dấu vết bị trói trên tay và chân.”
“Chẳng lẽ Vương Tễ căn cứ vào dấu vết đơn giản này đã xác định nhầm người rồi sao?”
“Ý em là, anh ta thật sự có thể chắc chắn người mà anh ta trói và ép hỏi là Hồ Lỵ Lỵ sao?”
“Tiểu Hoan Hoan và Hùng Hùng Bất Ái, hai tên này cuối cùng là ai khớp ai?”
“Nếu ngay từ đầu Vương Tễ đã sai, người trong đoạn ghi âm là Hồ Lỵ Lỵ, vậy thì ai là người đã khiến Thôi Thư Ny uống thuốc ngủ quá liều? Ai đã đặt cô ấy lên trần nhà?”
“Cận Hải Dương, em suy đoán.”
“Tiếng bước chân trên hành lang trước khi Chu Mạn đến hôm qua, thật sự là có người trốn trong phòng phân phối điện đến sáng sao?”
“Anh có nghĩ rằng…người đi ngang qua chỉ nằm đó cho đến khi chúng ta

tìm thấy cô ấy không?

Chương 168: 168: Cô Đến Gần Với Sự Thật

Đây là một suy đoán rất táo bạo.
Nếu là chính Thôi Thư Ny tối hôm qua bước vào phòng trò chơi, thì có thể giải thích vì sao không có tiếng bước chân quay lại.
Tuy nhiên, Cận Hải Dương cho rằng điều này khó xảy ra.
Tự uống thuốc ngủ như khổ nhục kế có thể đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người, nhưng làm như vậy chắc chắn là cô ấy phải chịu rủi ro rất lớn đánh cược bằng mạng sống của mình.
Nếu Thẩm Lưu Bạch không kịp thời tìm thấy cô ấy hay nếu mọi người không biết cách cứu người, cô ấy chỉ có chết?
“Không, thông thường tác dụng thuốc an thần của là khoảng 6-8 tiếng.”
Nhìn thấy câu hỏi của Cận Hải Dương, Thẩm Lưu Bạch trả lời bằng cách gõ ngón tay lên màn hình.
Cô ngẩng đầu liếc nhìn Thôi Thư Ny đang nằm trên giường vẫn đang thở đều, nhắm mắt lại, như đang ngủ.
“Em đã nghĩ rằng cô ấy đã uống một lượng lớn thuốc ngủ, nhưng bây giờ có vẻ như liều lượng đó không đủ để giết người.”
“Dù có thể sẽ không chết nhưng vẫn có nguy cơ không thể tỉnh lại.”
“Vậy thì tại sao em lại nói rằng cô ấy có thể đã tự mình uống?”
Cận Hải Dương đang ngả lưng trên ghế sô pha, gửi câu hỏi.
“Em chỉ loại trừ tất cả những điều không thể xảy ra và đó là tất cả những gì còn lại.”
Thẩm Lưu Bạch đứng dậy đi rót cho mình một ly nước, sau đó nằm xuống sô pha tiếp tục nhắn tin.
“Giả sử không có người ngoài trong ngôi nhà kín này.

Trong lúc Trịnh Hữu Đạt ra ngoài liên lạc với xe, Vương Tễ đã bắt Hồ Lỵ Lỵ, sau đó đánh cô ta bất tỉnh và cho cô ta uống thuốc ngủ.”

“Trong lúc Vương Tễ và Trịnh Hữu Đạt ra ngoài đón chúng ta, trong nhà còn có ai?”
“Chỉ có Hồ Lỵ Lỵ và Thôi Thư Ny bất tỉnh.”
“Anh nói không nghĩ là Vương Tễ nói dối, vậy không phải chỉ có Thôi Thư Ny mới có thể đối phó Hồ Lỵ Lỵ thôi sao?”
“Vì thời điểm tử vong ít nhất là tối hôm qua, thật sự không thể giết người khi có nhiều người, trong mũi và miệng của người đã chết cũng không tìm thấy sợi vải, điều này cơ bản loại trừ khả năng cô ấy bị bịt miệng.”
“Để giãn thời gian Hồ Lỵ Lỵ chết đến giữa trưa, những người có cơ hội làm là Vương Tễ, Trịnh Hữu Đạt và Thôi Thư Ny.

Thời gian phỏng đoán là khoảng 12 giờ trưa, khi đó Vương Tễ và Trịnh Hữu Đạt đang trên đường xuống núi, cho nên Thôi Thư Ny là người bị nghi ngờ nhiều nhất.

“
“Thôi Thư Ny đưa Hồ Lỵ Lỵ vào phòng gương, hoặc là giết cô ta ở đó.”
“Vào ban đêm, Thôi Thư Ny nhân cơ hội lật mặt sau của phòng gương, để ai chú ý có thể phát hiện ra bí mật của chiếc gương, sau đó tìm thấy thi thể của Hồ Lỵ Lỵ.”
“Mà lần này Thôi Thư Ny đã trở thành nạn nhân, nằm ở trần phòng chơi.”
“Không ai có thể nghĩ rằng một nạn nhân lại là một kẻ giết người, cô ấy đã hoàn toàn xóa sạch mối nghi ngờ của mình.”
“Về phần tại sao phải lại lật gương, đó là bởi vì sớm muộn mật thất cũng sẽ bị phát hiện.

Nếu sau khi tỉnh lại thi thể của Hồ Lỵ Lỵ mới được tìm thấy, thì sự che đậy trước đó của cô ấy cũng vô ích.”
“Thôi Thư Ny lẽ ra phải biết Hồ Lỵ Lỵ bị Vương Tễ làm cho hôn mê, cho nên mới dùng thuốc ngủ của Vương Tễ để thể hiện việc Vương Tễ làm với Hồ Lỵ Lỵ cho chính mình, làm cho tất cả mọi người đều cho rằng cô ấy là duy nhất, Tiểu Hoan Hoan mới là chủ mưu mọi chuyện.”
“Nếu đã như vậy, thì phần lớn toàn bộ kế hoạch cũng do Thôi Thư Ny phụ trách, kịch bản của Vương Tễ bị thay đổi là do cô ấy động tay động chân, chắc cô ấy là người thuê Trịnh Hữu Đạt!”
Cận Hải Dương cau mày nhìn.
Anh vươn tay đánh thức Vương Tễ còn đang ngủ mê man, trầm giọng hỏi.

“Người anh bắt là Thôi Thư Ny hay là Hồ Lỵ Lỵ? Có thể phân biệt được không?”
Nghe anh hỏi như vậy, vẻ mặt khó hiểu hiện lên trên mặt Ám Dạ Phi Tình còn chưa tỉnh.
Anh suy nghĩ miên man trong giây lát, sau đó trả lời với một chút ngập ngừng.
“Thật ra tôi không thể phân biệt họ.”
“Trước khi tôi đến, tôi chỉ biết tên của họ.

Tôi đến trường học của chị tôi để tìm người, nhưng họ đều tránh mặt tôi, sau đó Thôi Thư Ny bỏ học.”
“Tôi chỉ biết rằng Tiểu Hoan Hoan có liên quan đến chuyện này, không biết Hùng Hùng Bất Ái có liên quan hay không.

Vì email đó có nhắc nhở nên tôi có thể nhận ra được Tiểu Hoan Hoan.

“
Cận Hải Dương gật đầu.
“Làm sao anh biết người nào là Tiểu Hoan Hoan?”
“Tiểu Hoan Hoan tên là Thôi Thư Ny, trang điểm màu khói, mặc đầm hồng, cao ráo, gia cảnh tốt, là một tiểu thư.

Hùng Hùng Bất Ái vẻ ngoài quyến rũ, câu dẫn người xung quanh, email nói vậy đó.”
Những mô tả này thật ra khá mơ hồ.
Có thể tẩy trang màu khói bất cứ lúc nào, chiếc đầm hồng mà Thôi Thư Ny mặc khi nào cũng dễ dàng tìm thấy, vóc dáng có thể dùng giày cao gót thay đổi.
“Không có manh mối nào khác sao?”
Người đàn ông nhìn Vương Tễ dò hỏi, ánh mắt sắc bén khiến người ta người rùng mình.
“Có, tôi còn nhận được một bức ảnh.”
Vừa nói, anh vừa chỉ vào chiếc điện thoại di động bị Cận Hải Dương tịch thu.
“Ở trong đó.”
“Nếu không muốn dùng điện thoại di động của tôi, có thể đăng nhập vào

email của tôi để kiểm tra, thư ở trong đó.”
Cận Hải Dương liếc mắt nhìn anh ta một cái, cuối cùng lấy điện thoại ra.
Theo sự chỉ dẫn của Vương Tễ, anh đã tìm thấy những email bên trong.
Nội dung giống với những gì Vương Tễ nói, miêu tả về Tiểu Hoan Hoan nói chung là giống nhau.
Trang điểm màu khói, mặc một chiếc đầm hồng và cao ráo.
Ảnh đính kèm hơi mờ, thoạt nhìn có chút giống Thôi Thư Ny và Hồ Lỵ Lỵ, hình selfie đã được chỉnh sửa qua phần mềm P.
Theo hình ảnh này, thật sự không có cách nào để xác định ai là ai.
“Anh có chắc mình không bắt nhầm người không?”
Anh quay lại nhìn Vương Tễ, nhưng lại thấy trên mặt anh ta lộ ra vẻ lúng túng.

“Lúc đó…đầu tôi rất nóng, tôi túm lấy Tiểu Hoan Hoan hỏi cô ấy sự thật, nên tôi không nghĩ nhiều nữa.”
“Bây giờ nghĩ lại, vì cả Hồ Lỵ Lỵ và Thôi Thư Ny đều ở đây, tôi tùy tiện hỏi ai cũng được, cho nên tôi cũng không biết Tiểu Hoan Hoan là người nào.”
“Không phải là tìm thấy Thôi Thư Ny trên trần nhà sao.

Tôi thấy người phụ nữ ấy trông hơi giống cô ấy, tay chân bị trói, mặc bộ quần áo hôm qua tôi nhìn thấy, nên tôi nghĩ cô ấy là Tiểu Hoan Hoan…”
“Cho nên, anh không rõ ai là Thôi Thư Ny?”
Cận Hải Dương cau mày, chắc chắn lại?
“Đúng, tôi không chắc.”
Vương Tiễn gật đầu, kiên quyết trả lời.
Cận Hải Dương lấy điện thoại ra, bắt đầu nhắn tin cho Thẩm Lưu Bạch.
Ngay lúc đó, giáo sư Thẩm nhận được tin nhắn cũng đứng dậy khỏi sô pha như đang suy nghĩ điều gì, cô bước đến bên giường, nhìn người trên giường đang nhắm mắt, rồi vươn tay ra để kéo đầm cô ấy lên.
Đôi mắt của cô đặt trên vị trí của trái tim, nơi đó có một hình xăm nhỏ hình bàn tay đỡ con mắt.
Thẩm Lưu Bạch lại bình tĩnh kéo đầm của Thôi Thư Ny xuống, sau đó cầm điện thoại bắt đầu gọi cho Cận Hải Dương.
Người phụ nữ phía sau đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, lạnh lùng nhìn bóng lưng Thẩm Lưu Bạch, trên khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười vặn vẹo, cô ta vươn tay cầm cây đèn ở đầu giường…

Chương 169: 169: Cô Cũng Không Hơn Gì

Ánh sáng của ngọn đèn sợi đốt tỏa ra từ trên cao, căn phòng lạnh lẽo, như thể mất hết nhiệt độ.
Thôi Thư Ny lạnh lùng nhìn cô gái ngã xuống đất, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một tia khinh thường.
“Không ngờ lại gặp được người trong truyền thuyết…”
“Ha ha ha, hiếm khi người đó coi trọng cô đến vậy, nhưng chỉ có vậy thôi… một chút phòng bị cũng không có…đồ ngốc!”
Cô tôi hếch cằm lên, mái tóc dài xõa ngang mặt khiến đôi mắt đen càng thêm sâu thẳm, u ám.
Sau khi tẩy trang, cô không còn giống người nổi tiếng trên mạng nữa, đôi mắt to tròn đờ đẫn, đôi môi mỏng không màu.
Cô đột nhiên nở nụ cười, sau đó vươn tay nhặt chiếc điện thoại rơi trên mặt đất của Thẩm Lưu Bạch lên.
Màn hình lóe lên, trước mặt hiện lên ba chữ Cận Hải Dương, cho thấy điện thoại bên kia đang chờ được trả lời.
Thôi Thư Ny không chút do dự nhấn nút cúp máy.
Nhìn cuộc gọi tới, cô lại cúp máy, rồi thản nhiên trả lời một tin nhắn.
“Không sao, em đang kiểm tra Thôi Thư Ny.

Em sẽ nói chuyện sau.”
Nghĩ đến mối quan hệ giữa hai người, cô thêm một hình mặt cười vào cuối câu.
Sau đó, cô từ từ ngồi xổm xuống, dùng hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn kỹ hơn đường nét thanh tú của cô gái.
“Cô chỉ sống sót bằng khuôn mặt này.”
Cô ấy lẩm bẩm.
“Khi gặp cô, tôi còn tưởng cô rất mạnh mẽ, nhưng hóa ra cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, được cái mặt mũi xinh đẹp…”

“Người đó nói cô gần như hoàn mỹ, sao tôi không thấy được?”
“Đồ yếu đuối! Người phụ nữ ngu ngốc không có phòng bị, ngay cả một chút năng lực thuyết phục cũng không có…”
“Hay là…cô dựa vào cơ thể của mình?”
“Tuy nhiên, nếu tôi không gặp cô và cảnh sát, thì việc giết những tên ngốc đó sẽ dễ dàng hơn.”
“Không sao, khi nào tôi thoát khỏi việc “ngoài ý muốn” này, tôi sẽ xử lý Lưu Tranh và Chúc Bằng theo kế hoạch.”
“Tôi đã trả thù cho con ma đã chết đó, vì vậy cô ấy sẽ không ám ảnh tôi mỗi đêm nữa…Ha ha, đưa tất cả những người có liên quan đi cùng với cô ấy…”
“Dù sao, tôi cũng là nạn nhân bị đầu độc bất tỉnh.

Ai có thể nghĩ đó là tôi?”
Nhặt chiếc đèn vừa đập lên, Thôi Thư Ny đứng dậy, giơ hai tay lên cao, trên khuôn mặt gầy gò hiện lên một nụ cười ranh mãnh.
“Người sống sót duy nhất của thế hệ đầu tiên thì sao? Những kẻ ngốc đó là đồ bỏ đi, không bao giờ nên tồn tại trên đời!”
“Cũng giống như những con bọ không có đầu óc đó, ý nghĩa của sự sống chỉ còn là ăn uống và vui chơi, không có gì để đóng góp cho thế giới này.

Không bằng bỏ đi phế vật đó, giải phóng chính mình…”
“Sheen, chết với lũ ngốc đó đi, tôi sẽ giúp cô kết thúc, cô không cần phải cảm ơn tôi…”
Nói rồi cô tôi giơ cổ tay lên, nắm lấy đế đèn đập mạnh vào đầu Thẩm Lưu Bạch.
Ba—
Thôi Thư Ny kinh ngạc nhìn chằm chằm, cổ tay bị nắm thật chặt, sau đó vặn đi theo hướng khác.
Chiếc đèn rơi xuống đất, lăn qua góc tủ rồi vỡ thành hai mảnh.
“Hô… Hô…”
Thẩm Lưu Bạch buông cổ tay Thôi Thư Ny ra, đẩy cô ấy một cái lộn nhào.
“Cô—“
Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của đối phương, Thẩm Lưu Bạch hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại hơi thở, nhếch mép nói.
“Cô nói tôi là người sống sót duy nhất, cô nghĩ tôi trốn thoát như thế nào?”

“Cô giả vờ à?”
Thôi Thư Ny vừa kinh ngạc vừa tức giận, rốt cuộc không quên tình cảnh của mình, nhỏ giọng kêu lên, giọng nói không thể tin được.
“Làm sao có thể được?”
“Rõ ràng tôi đã đánh cô! Sao cô có thể không có chuyện gì chứ?”
Thẩm Lưu Bạch xoa bờ vai sưng tấy, cô đứng lên, từ trên cao nhìn xuống vẻ kinh hoàng của Thôi Thư Ny.
“Lúc cô ngồi dậy đã có tiếng động, sự thay đổi của ánh sáng và bóng tối, góc độ, chỉ cần tính toán tốt, tránh được trọng điểm thì không thành vấn đề.”
Cô chỉ vào đầu của mình cười nhẹ, nhưng vẫn lạnh lùng.
“May mắn thay tôi đã không sống bằng khuôn mặt này.”
“Nó…có ích hơn cô nghĩ.”

“Nói cho tôi biết, người đó trong miệng cô là ai?”
Sắc mặt Thôi Thư Ny thay đổi, cô ấy dời tầm mắt khỏi Thẩm Lưu Bạch, lạnh giọng nói.
“Có liên quan gì đến cô không?”
“Dù sao cô cũng đã rời khỏi viện, còn muốn ở chung với những tên ngu ngốc kia, cô không xứng để biết đến người đó?”
Thẩm Lưu Bạch nhíu mày.
“Hồ Lỵ Lỵ cũng là cô giết?”
“Sau khi Vương Tễ đánh cô ấy bất tỉnh, cô liền lợi dụng anh ta chở mọi người núi, đưa Hồ Lỵ Lỵ vào phòng gương.”
“Cô dùng kim tiêm không khí vào mạch máu của cô ấy, khiến cô ấy chết vì tắc khí.

Hồ Lỵ Lỵ bị nghiện, cô đã tích trữ kim tiêm trước đó của cô ấy để tạo ảo giác dùng quá liều cho chính cô ấy, đúng không.”
“Vương Tễ không biết Hồ Lỵ Lỵ đã chết, còn ngu ngốc bắt cô ấy giấu ở trong phòng như dự định.

Cô tự mình uống thuốc ngủ, nửa đêm mới bước lên trần phòng trò chơi nằm xuống, liều lượng cô uống không đủ để chết người, vị trí đó sẽ cho phép chúng tôi phát hiện cô kịp thời.”
“Cô không sắp xếp những thứ này chỉ để giết Hồ Lỵ Lỵ.”
Thẩm Lưu Bạch bình tĩnh nói.

“Chính cô đã nói rồi, hãy để tôi kết thúc với lũ ngốc đó.”
“Lũ ngốc đó còn có Lưu Tranh và Chúc Bằng, chuyện cô làm cùng họ năm đó làm cô sống không yên hay sao?”
Vừa nói xong, Thẩm Lưu Bạch đã đạt được nguyện vọng của mình, nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của Thôi Thư Ny, điều này càng củng cố thêm suy đoán của cô.
“Chỉ cần được đưa vào phòng nghỉ ngơi, buổi tối cô định giết Lưu Tranh và Chúc Bằng, sau đó tiếp tục uống thuốc ngủ giả vờ không tỉnh lại sao?”
“Những người đó nói với cô rằng chỉ cần trừ bỏ được ác ma trong lòng, cô sẽ tìm được bình an à?”
Cô gái thanh tú chế nhạo, trong mắt đầy vẻ mỉa mai.
“Đừng ngốc như vậy, Thôi Thư Ny, cô nghe lời bọn họ, cô bị bọn họ tẩy não, sau đó sẽ trở thành quái vật mới!”
Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị một sức mạnh đạp mở ra.
Đứng ngoài cửa là Cận Hải Dương đang lo lắng.

Nhìn thấy trong phòng lộn xộn, ánh mắt anh tối sầm lại, lúc xông vào, đầu tiên là nhìn Thẩm Lưu Bạch từ trên xuống dưới.
“Em không sao chứ?”
Anh trầm giọng hỏi.
Anh chưa kịp nói xong liền thấy sau gáy mảnh khảnh sưng đỏ, đôi mắt như chim ưng nheo lại nguy hiểm.
“Cô ấy đánh em à?”
“Vẫn ổn.”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu, chỉ vào vẻ mặt u ám củaThôi Thư Ny.
“Hãy canh chừng cô ấy, cô ấy có thể sẽ giết ai đó.”
Diễn biến ở tầng một khiến mọi người kinh ngạc.
Trịnh Hữu Đạt, Cà Chạy Vội, Cửu Sát, Tiểu Soái, Hòa Thượng và Messi đều chạy xuống, nhìn thấy hai người phụ nữ, người đứng, người ngồi ở trong phòng, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ ngây người.
Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?
Hồng Thành Tiểu Soái lắp bắp hỏi.
Hùng Hùng Bất Ái…Không phải cô ấy đang hôn mê sao?
Nghe nói không biết sau này có thể tỉnh lại hay không nữa mà, sao đột nhiên ngồi dưới đất?
Nhìn căn phòng lộn xộn, rõ ràng là có người đánh nhau, chẳng lẽ là Bạch đánh Hùng Hùng Bất Ái sao?

Hai người phụ nữ?
Tại sao?

Chương 170: 170: Kết Thúc

Không ai trả lời câu hỏi của anh ta, căn phòng rơi vào im lặng kỳ lạ trong một lúc.
Hồng Thành Tiểu Soái đang định nói gì đó, chợt nghe xa xa có tiếng xe cảnh sát
Thẩm Lưu Bạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, thần kinh vốn căng thẳng rốt cuộc cũng được thả lỏng.
Cô cảm thấy thân thể có chút suy yếu, vết thương bị ánh đèn chiếu vào càng ngày càng đau, hai mắt trở nên đen kịt.
Nếu không có Cận Hải Dương nhanh mắt nhanh tay hỗ trợ, cô gần như không thể đứng vững.
“Em chảy máu à?”
Người đàn ông vừa sợ vừa giận nói.
Anh lấy điện thoại ra định gọi xe cấp cứu, nhưng một bàn tay mảnh khảnh đã giữ anh lại.
“Không sao đâu, chúng ta hãy giải quyết xong chuyện ở đây trước, chỉ là vết thương nhỏ thôi, sẽ không ảnh hưởng gì đâu.”
Cô yếu ớt nói.
Cận Hải Dương muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy cơ thể cô đột nhiên mềm nhũn ra, may mà anh đã nhanh chóng đứng bên cạnh ôm cô vào lòng.
“Như vậy không được, em phải đến bệnh viện ngay lập tức.”
Người đàn ông từ từ đỡ cô dựa vào tường, quay đầu lại hét vào mặt vài người vốn đang sợ ngây người.
“Rót cho tôi một cốc nước, nhanh lên!”
Nghe anh nói, một số người dường như đã bị đánh thức đột ngột, tất cả họ đều bình tĩnh trở lại.
Nhưng mà, bọn họ đang có ý muốn tránh Thôi Thư Ny đang ngồi trên mặt đất, bọn họ đều quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn ánh mắt lạnh lùng của cô ấy.

Trịnh Hữu Đạt chạy tới phòng bếp trước, nhanh chóng đem một ly nước ấm đưa cho Cận Hải Dương.
“Uống chút nước nóng đi.”

Cận Hải Dương ngồi xổm xuống, thân hình cao lớn đưa cái cốc trong tay lên miệng cô, nhìn cô uống mấy ngụm, sau đó cẩn thận xem xét vết thương sau gáy.
Làn da trắng nõn mềm mại sưng đỏ, một trong những vết thương rất nặng, da bị tróc ra khoảng 5 cm, máu vẫn tiếp tục rỉ ra tạo thành những đường máu.
Cận Hải Dương cầm lấy khăn tắm từ trong phòng tắm rửa bằng nước sạch rồi đè lên vết thương của cô, vẻ mặt đau khổ hỏi.
“Đau không? Cố lên, một lát nữa máu sẽ ngừng chảy, anh sẽ đưa em đến bệnh viện chữa trị.”
Trên đảo không có bệnh viện lớn, chỉ có một phòng y tế nhỏ, được thiết lập đặc biệt để xử lý các vết thương do tai nạn của khách du lịch, nhưng cũng có thể giải quyết được vết thương như vậy.
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Em không sao, chỉ là ngất thôi.

Cứ để em nghỉ ngơi.”
Người đàn ông gật đầu, khi quay lại nhìn Thôi Thư Ny, vẻ mặt không thể bình tĩnh được.
“Cố ý giết người, cố ý gây thương tích, cô còn có gì để nói?”
Người phụ nữ xanh xao ngước mắt lên nhìn anh, trong con ngươi đen láy lóe lên một cảm xúc kỳ lạ.
Cô hoàn toàn không trả lời câu hỏi của người đàn ông, mà quay đầu nhìn Thẩm Lưu Bạch.
“Đây là người đàn ông cô chọn?”
“Ha ha…”
Cô ta bật cười với vẻ khinh bỉ không che giấu trên khuôn mặt.
“Loại đàn ông này có gì hay ho? Anh ta không hiểu chuyện gì, lại không thể nói chuyện với tâm hồn của cô, so với lũ rác rưởi kia có gì khác?”
“Sheen, mắt nhìn của cô thật tệ, thật uổng phí khi anh ta coi trọng cô như vậy…cô đúng là một người phụ nữ ngu ngốc.”
“Nếu không phải do tôi gây ra tiếng động quá lớn, cô chết rồi anh ta còn không biết…”

Cô chưa kịp nói xong đã bị Cận Hải Dương mỉa mai.
“Tôi nói, có phải là người mấy cô đều thích tự mình quyết định, thích sống trong thế giới của mình không?”
“Không phải giọng nói của cô vạch trần cô, mà là bản thân cô tự vạch trần mình.”
Anh lạnh lùng nói.
“Cô gửi cho em một tin nhắn mà cố gắng đóng giả Tiểu Bạch, để khiến tôi nghĩ rằng không có chuyện gì xảy ra.

Hừ, Tiểu Bạch không bao giờ sử dụng biểu tượng cảm xúc khi nhắn tin với tôi, cô có biết vì cô tự cho là mình thông minh nên mới xảy ra chuyện không? “
“Không phải cô ấy ngu ngốc mà là cô.

Dấu vân tay trên điện thoại của cô vẫn chưa bị xóa.

Căn nhà này chắc là có đầy đủ bằng chứng mà cô để lại.”
Anh cười, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ châm chọc.
“Tôi thấy rằng chỉ số thông minh của cô không thể nghĩ ra một kế hoạch tuyệt vời như vậy.

Nói xem…Ai đã lên kế hoạch sau lưng cô?”
Lời nói của anh lạnh lùng tàn nhẫn, Thôi Thư Ny lập tức trở nên tức tối, trên khuôn mặt tái nhợt đỏ ứng lên.
Cô đứng dậy bất chấp lao về phía Cận Hải Dương, vươn tay định tát anh.
Tuy nhiên, mấy phút trước cô không thể đấu với Thẩm Lưu Bạch, bây giờ cô càng không thể đấu lại Cận Hải Dương, một cựu lính đặc chủng.
Người đàn ông đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, dễ dàng vặn sau lưng, hoàn toàn khống chế động tác của cô.
“A—“
Thôi Thư Ny đau đớn hét lên, tiếng thét sắc nhọn chói tai, mọi người có mặt đều bịt tai lại.
“May cho cô là tôi không đánh phụ nữ.”
Người đàn ông lạnh lùng nói, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén quét qua khuôn mặt Thôi Thư Ny, khiến cô sợ hãi, ngay cả tiếng kêu đau đớn mà cô thốt ra cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Lúc này, cảnh sát đã mở cửa nhanh chóng ập vào căn biệt thự.
Cận Hải Dương đưa ra thẻ cảnh sát của mình, giao cho Thôi Thư Ny cho cảnh sát, sau đó nói sơ qua tình huống cho bọn họ, hướng dẫn bọn họ đến hiện trường thi thể của Hồ Lỵ Lỵ, để họ đi xem thương tích của Thẩm Lưu Bạch.
May mắn thay, cảnh sát có đưa xe cấp cứu đến, khi tìm được cô, đã nhìn thấy nhân viên y tế đang điều trị vết thương cho cô, anh nhìn thấy những nếp nhăn trên khuôn mặt thanh tú của cô, rõ ràng là rất đau đớn.
“Không có thuốc tê à?”
Anh đau lòng hỏi.
Vết thương của Thẩm Lưu Bạch rất sâu, cần phải khâu một chút mới có thể lành lại, không thể tránh khỏi một vài mũi khâu.
“Không cần.”
“Em không muốn bất kỳ loại thuốc nào làm tê liệt tinh thần của em.”
Cô nhẹ nhàng đáp, thỉnh thoảng lại cau mày vì cơn đau bất chợt.
“Thật cứng đầu.”
Anh xắn tay áo, lộ ra cánh tay cường tráng đang duỗi ra trước mắt cô.
“Nào, đau thì cắn anh đi, đừng tự làm đau chính mình.”
Khi nhìn thấy cô có thói quen cắn môi khi đau, anh cảm thấy rất khó chịu, ước gì mình có thể gánh cơn đau này thay cho cô.
“Nhìn cái gì? Anh tắm rất sạch sẽ.”

Anh nói nửa đùa nửa thật.
Thẩm Lưu Bạch liếc anh một cái, không chút do dự cắn vào cánh tay anh, không chút thương xót nào.
Không biết có phải do có người ở bên cạnh hay không, cô đột nhiên cảm thấy đau đớn ở vai gáy đỡ hơn rất nhiều.
Tuy Cận Hải Dương có vị rất tệ, nhưng cơ săn chắc, có chút ê răng.
“Được rồi, cô ở đây nghỉ ngơi một đêm, sáng mai tôi sẽ thay thuốc cho cô.”
“Ở đây có trang bị kém.

Sau khi trở về Hải Đô, tốt hơn hết cô nên kiểm tra chi tiết lại.”
Bác sĩ nhìn người đàn ông đẹp trai mỉm cười, rất hiểu chuyện rời đi, nhường không gian cho hai người bọn họ.
“Thật độc ác, cũng không phải anh đánh em, đúng không? Tại sao giống như có thù oán với anh vậy?”
Người đàn ông cười nói, đưa tay giúp cô gạt tóc gãy trên trán.

Thẩm Lưu Bạch nhìn anh một cái, sau đó chậm rãi buông lỏng cánh tay, trên đó lộ ra một dấu răng đỏ tươi, chứng tỏ cô rất ra sức.
“Em nói…”
Cô tiếp tục nói một cách chậm rãi.
“Từ khi Thôi Thư Ny nhắn tin cho anh đến khi anh đến, có phải hơi lâu không?”
“Từ sớm đã phát hiện ra có chuyện không ổn, trong thời gian đó anh đã ở đâu?”

Chương 171: 171: Động Cơ

Ngay khi nói ra những lời này, phòng bệnh nhỏ trong phút chốc chìm vào im lặng.
Thẩm Lưu Bạch thở dài.
“Cận Hải Dương, thật ra em cũng biết.”
“Cách nơi chúng ta ở chỉ có chục mét, nếu nhận được tin nhắn như lời anh nói mà phát hiện có chuyện không hay, anh không thể đợi em nói chuyện xong với Thôi Thư Ny rồi mới xông vào.”
“Chẳng phải anh luôn muốn biết về quá khứ của em sao? Tại sao anh không vào?”
Nghe cô nói vậy, miệng người đàn ông hơi mím lại, mắt nhìn cô chằm chằm, không nói lời nào.
“Cách cánh cửa, không nghe thấy gì à.”
Thẩm Lưu Bạch nói tiếp.
“Lúc anh đi vào, đúng lúc nghe thấy Thôi Thư Ny nói ra thân phận của em, sao anh lại dừng lại?”
“Anh định lao vào …”
Người đàn ông chậm rãi mở miệng, trong giọng nói đột nhiên có chút âm u, có chút chua xót.
“Đang định đạp cửa, liền nghe thấy Thôi Thư Ny la hét, anh biết em không có bị đánh.”
“Thành thật mà nói, anh rất muốn đi vào.”
“Anh thích em và muốn biết mọi thứ về em, anh muốn biết về em hơn bao giờ hết.”
Anh có chút ngượng ngùng sờ lên đầu, tựa như không quen với những lời yêu đương trực tiếp như vậy, không khỏi quay mặt sang một bên, xấu hổ nhìn cô.
“Nhưng anh tự biết đức hạnh của mình.”
“Anh sẽ phải đợi cho đến khi chính em sẵn sàng nói với anh.”

“Bằng không, anh sợ mình không thu tay lại được.”

Lời nói của anh có chút khó hiểu, nhưng Thẩm Lưu Bạch hiểu được.
Cô đã sớm biết rằng người đàn ông này có ý thức chiếm hữu cực kỳ mạnh mẽ, không phải là anh không chịu khổ được, nhưng anh ở tuổi này anh đã đạt được điều mà nhiều người mơ ước, h@m muốn kiểm soát và chiếm hữu của anh mạnh hơn nhiều so với người bình thường.
Vì vậy, anh dừng ngay trước cửa, có phải anh đang đợi cô không?
Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của cô, người đàn ông đi tới gần cô, ngồi xổm xuống, nhìn cô với đôi mắt đen láy.
“Anh nghĩ rằng em sẽ sẵn sàng nói với anh.

Anh không muốn nghe những điều nhảm nhí của người phụ nữ đó, anh chỉ muốn nghe em nói với anh, hãy tự nói với anh.”
Anh nói rất nghiêm túc, ánh mắt chân thành tha thiết khiến cô gần như không cầm được, một phần cứng rắn nào đó trong tim bắt đầu nứt ra.
Người đàn ông này thật là xảo quyệt! Đẩy cô về phía sau khiến cô khó có thể từ chối!
Giữa nam và nữ, là một quá trình chinh phục và bị chinh phục.
Mỗi bước tiến lên đều phải kèm theo sự rút lui của đối phương, người kèo trên và kèo dưới được phân biệt giữa tiến và lui, người thích trước không nhất thiết phải thua, tùy theo cách xoay sở của mỗi người.
Hai người nhìn nhau một hồi, sau đó Thẩm Lưu Bạch đột nhiên quay đầu thở dài một hơi nhẹ nhõm.
“Anh thật sự muốn biết?”
Cô nhẹ nhàng hỏi, trong giọng nói mang theo chút xa cách và mơ hồ.
Cận Hải Dương tinh tường bắt được cảm xúc ẩn giấu này, anh khẽ nhíu mày, đột nhiên thân hình cao lớn đứng lên.
“Không, bây giờ anh không muốn biết.”
Anh nhoẻn miệng cười nói.
“Đây không phải là thời điểm tốt, em chưa sẵn sàng, anh không muốn vì chuyện này mà gây rối với em.”
“Anh chỉ tỏ thái độ thôi.

Nếu em muốn nói hãy cho anh biết, anh sẽ đợi.”
Anh không cho cô cơ hội nói tiếp mà chuyển thẳng chủ đề sang vụ án .
“Ngày mai 9:30, chúng ta cũng sẽ đến phòng cảnh sát địa phương để cho

lời khai, sau đó sẽ trở về Hải Đô.”
“Trước đó, chúng ta phải bàn giao tất cả những gì chúng ta thu thập được trong tay cho cảnh sát.”
Nghe anh nói lời này, Thẩm Lưu Bạch lập tức phân tâm.
Cô nhớ lại những mảnh vải vụn trong túi xách của mình, gật đầu đồng ý ngay lập tức.
“Đúng rồi, vừa rồi lẽ ra phải trực tiếp giao cho cảnh sát.”
Cô kéo chiếc túi trên tay và lấy chiếc túi nhỏ kín từ bên trong ra.
“Đây là bằng chứng rất hữu ích.”
“Nhắc mới nhớ, còn một điều nữa mà anh rất quan tâm …”
Cận Hải Dương ngả người ra sau, đưa cô ngồi cạnh nhau trên chiếc giường đơn.
Tất nhiên là hơi chật cho hai người nằm.

Anh đưa tay ra và cẩn thận đỡ lưng cô, tránh khỏi vai và cổ đang bị thương của cô, như thể anh đang đối xử với một con búp bê thủy tinh mỏng manh.
Người đàn ông sắp xếp lại suy nghĩ của mình trong chốc lát và sau đó nói.
“Đúng như em đoán, vụ án này ngay từ đầu đã là một vở kịch do Thôi Thư Ny đạo diễn và diễn xuất.”
“Cô ta dàn dựng hiện trường trước, đưa mọi người đến, sau đó làm cho Vương Tễ hiểu lầm, mượn tay anh ta khống chế Hồ Lỵ Lỵ, rồi đưa Hồ Lỵ Lỵ vào phòng gương rồi gi3t chết.”
“Nếu anh nhớ không lầm, trong phòng Hùng Hùng Bất Ái không có gì ngoại trừ mặt nạ bị xé ra, sạch sẽ như không có người ở vậy.”
“Còn phòng của Tiểu Hoan Hoan bị khóa bên trong, khi anh đạp cửa xông vào, làm sao mà Thôi Thư Ny bị đưa người ta đưa ra ngoài mà vẫn có thể khóa trái cửa?”
“Từ ban công.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.
“Không phải hôm trước anh nói em không cẩn thận sẽ té ngã sao? Em nghĩ, tại sao mảnh vải này lại ở trên lan can? Có thể như vậy không?”
“Bây giờ nhìn lại, hóa ra vì đưa Hồ Lỵ Lỵ ra khỏi phòng.”
“Vì Thôi Thư Ny đã chuẩn bị địa điểm, cô ấy phải có chìa khóa của tất cả các phòng.

Vương Tễ bắt được Hồ Lỵ Lỵ, nếu Hồ Lỵ Lỵ rơi vào tay anh ta, đề phòng Vương Tễ nửa đường mở cửa, cô ta phải khóa cửa từ bên trong.

“
Nghe cô nói vậy Cận Hải Dương gật đầu.
“Nếu kế hoạch của cô ấy thành công, sau đó cô ấy có thể tiếp tục hành động và sử dụng thuốc mê để làm cho mình một chứng cứ ngoại phạm, xóa bỏ mọi nghi ngờ.”
“Theo kế hoạch này, mục tiêu của cô ấy là Hồ Lỵ Lỵ, Lưu Tranh và Chúc Bằng, là đương sự trong vụ án năm đó.

Người được chọn để chịu tội thay là Vương Tễ và bạn trai cũ của Vương Sương, Cửu Sát Vô Xá, những người còn lại có thể xem như nhân chứng.”
“Nhưng tại sao cô ấy lại làm điều đó?”
Cận Hải Dương nghi ngờ hỏi.
“Chuyện xảy ra đã năm năm rồi.

Là Lưu Tranh và Chúc Bằng c**ng bức Vương Sương, Hồ Lỵ Lỵ tống tiền cho lời khai giả.”
“Thôi Thư Ny mặc dù đi cùng họ, nhưng cô ấy không đóng vai trò quyết định trong vụ việc này.

Tại sao cô ấy lại giết người?”
Khoảnh khắc tiếp theo, anh nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch lạnh lùng nhìn qua, ánh mắt đột nhiên trở nên cực kỳ phức tạp.
Cô im lặng một lúc rồi mới lên tiếng.
“Có lẽ cô ấy sợ.

Dù sao thì những người xung quanh cô ấy đều đã chết, cô ấy không được yên.”
“Càng sợ, càng nhớ đến, sau đó ngày càng lún sâu không thể tự giải thoát cho mình.

Cách duy nhất để thoát khỏi nỗi đau là tìm cách…”
“Cô ấy bị mê hoặc, nghĩ rằng cô ấy giết hết những người liên quan thì cô ấy sẽ tìm được sự yên ổn, làm sao có thể chứ?”
“Đó chỉ là sự khởi đầu của cơn ác mộng tiếp theo…”

Chương 172: 172: Xa Lánh

Ngày hôm sau, cả hai đến đồn cảnh sát để cho lời khai, sau đó giao nộp chứng cứ đã lưu trong tay cho cảnh sát.

Viên cảnh sát xử lý vụ án đã rất kinh ngạc sau khi nghe câu chuyện của hai người, anh ta nói chưa bao giờ gặp phải một vụ án giết người rắc rối như vậy trong nhiều năm làm việc trên đảo Bạch Sa, ngoại trừ vụ án chết người cách đây 5 năm.

Một trong những cảnh sát có thâm niên nói nhỏ với Cận Hải Dương.

“Người dân địa phương của chúng tôi thành thật chất phác, với chúng tôi một vụ án hình sự cùng lắm chỉ là là du khách đánh nhau sau khi say sưa hay bắt vài tên trộm vặt,…mấy vụ án chết người chưa gặp đến hai vụ!”
“Ở đó thật xui xẻo! Đã chết hai người rồi…”
“Nhưng mà, ngay cả ở Hải Đô cũng hiếm khi có tội phạm phức tạp như vậy, chỉ cần một mắt xích có vấn đề thì sẽ có sai sót, tôi thấy nghi phạm là một cô gái trẻ, làm sao cô ấy có thể nghĩ ra phương thức giết người như vậy?”
“Nghi phạm chỉ nói nhận tội giết người, trừ lời ấy ra thì không nói gì khác, trông khá ngoan cố …”
Cận Hải Dương cũng không trả lời được những câu hỏi này.

Lúc anh xông vào, đã nghe thấy Thẩm Lưu Bạch đang chất vấn ai là người đứng sau Thôi Thư Ny, anh nghĩ cô ta nhất định phải biết chuyện.

Nhưng kể từ đêm đó, không ai trong số họ nói về chủ đề đó nữa, như thể nó chưa từng xảy ra, họ tiếp tục sống cuộc sống thường ngày của mình.

Không, thật ra vẫn có khác biệt.

Thái độ của Thẩm Lưu Bạch đối với anh đã thay đổi, từ sự chấp nhận nhút nhát trên đảo, giờ đây trở thành sự xa lánh, anh có thể cảm thấy khoảng cách giữa họ ngày càng lớn hơn.

Hơn nữa, trong thời gian này Vệ Nguyên thường xuyên xuất hiện bên cạnh cô, lửa giận trong lòng anh càng ngày càng bùng cháy mạnh mẽ, anh không thể kìm nén được nữa.

Đặc biệt là tên nhóc đó gần đây đã thành lập một nhóm liên lạc y tế-pháp lý, thường xuyên tổ chức các hoạt động đi xa, nhiều người trong Trung Tâm Pháp Y được anh ta mời tham gia.

Đương nhiên, Thẩm Lưu Bạch tuy rằng không chủ động nhiều, nhưng mỗi lần Vệ Nguyên mời cô đều không từ chối.

Cận Hải Dương anh dùng ngón chân cũng hiểu được, đây nhất định là muốn đào góc tường nhà anh!
Nếu không, anh ta, một luật sư chuyên án dân sự không tố tụng, lại đi làm luật sư y tế, đây không phải là một trò đùa à!
Chuyện xảy ra vừa đúng dịp cuối năm, đội cảnh sát Hình Sự có nhiều việc, anh thật sự không thể làm gì, chỉ có thể nhìn chiếc xe kia đậu trước Trung Tâm Pháp Y hết lần này đến lần khác.

Anh muốn tìm cơ hội để thực hiện chủ quyền của mình, nhưng đối thủ xảo quyệt lại dùng một lý do đặc biệt cao siêu, lần nào cũng có vài người của Trung Tâm Pháp Y cùng đi chung, nếu anh cứng rắn so đo, chứng tỏ quá nhỏ mọn!
Đừng tưởng rằng anh không biết, giáo sư Thẩm lúc nào cũng được tên nhóc kia đưa về, nói không có thời gian ở riêng thì ai tin chứ!
Tâm trạng anh không tốt đến mức mọi người có thể thấy bầu không khí trên lầu ba cực kỳ âm u, để tránh mắt bão, Bùi Diệu, Vương Dật cùng những người khác cố hết sức tìm nhiều lý do để đi ra ngoài làm nhiệm vụ, ước gì họ có thể ở ngoài đường cả ngày.

Tin đồn mới nhất: bác sĩ Thẩm phát hiện ra bộ mặt thật thô bạo của đội

trưởng Cận, nên nhẫn tâm vứt bỏ anh ta, sa vào vòng tay của thanh mai trúc mã!
Chết tiệt! Ai đồn chuyện này? Thật là vô đạo đức!
Cận Hải Dương nhìn đám người này nháy mắt ra hiệu với nhau mà sốt ruột.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này, có rất nhiều vụ chiếm đoạt tài sản, cũng không ít vụ bạo hành ác liệt, cho nên anh không có được cơ hội nói chuyện với Thẩm Lưu Bạch.

Thời gian duy nhất anh có thể gặp cô là lúc ăn sáng, anh suy nghĩ trong nhiều ngày mà cũng không biết phải nói thế nào, vì sợ anh nói nhiều thì sẽ đẩy cô ra xa hơn.

Cảm giác không tiến không lui này thật sự rất tệ!
Thấy đã đến giờ tan sở, anh định thu dọn đồ đạc đi đến Trung Tâm Pháp Y để bắt người thì bất ngờ bị một cuộc điện thoại ngăn lại.

“Vào cuối năm, văn phòng thành phố sẽ tổ chức một hành động để chống mại dâm, tất cả nhân viên phải tham gia, không được tan sở!”
Cận Hải Dương đặt điện thoại xuống, mặt đen như đáy nồi.

Nhìn thấy Vương Dật, Bùi Diệu, Lão Hổ và những người khác lẻn ra cửa, Vương Dật nửa chân đã bước ra hành lang, anh lập tức nở một nụ cười ác ý.

“Đến giờ rồi à? Sao lại đi gấp vậy?”
Vương Tiểu Bạng biết gần đây tâm tình anh không tốt, cũng không thu chân lại, cợt nhả nói.

“Báo cáo đội trưởng, bạn học của em tổ chức họp mặt, cuối năm muốn tìm chút lợi ích cho mọi người, cho nên mới mang theo anh em cùng nhau đi…”
“Lần này em nghe nói tất cả các giáo viên thực tập của trường Tây Duyên đều đến, họ là những cô gái xinh đẹp dịu dàng.

”
“À, tụi em đã hẹn gặp lúc 6 giờ tối ở phòng riêng nhà hàng Vị Ký, đàn ông con trai chúng ta không thể bắt các cô gái đợi lâu được…”

“Ồ.

”
Người đàn ông cao lớn đẹp trai gật đầu.

“Không thể để cho họ đợi lâu được.

”
Nhìn thấy Vương Tiểu Bạng lộ ra vẻ vui mừng, đội trưởng Cận vốn đang đang có tâm trạng không tốt căm hận bổ sung thêm một câu.

“Vậy thì mau gọi điện thoại cho bạn học của cậu, để họ chọn tốp người khác ngay lập tức.

”
“Tôi vừa nhận được thông báo, tối nay, thành phố sẽ hành động để chống mại dâm.

Tất cả nhân viên đều phải tăng ca, mọi người phải có mặt đầy đủ.

”
Vừa dứt lời, trong văn phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người đều yêu quý sinh mạng không dám nói gì, chỉ có Bùi Diệu là chủ động dám to gan hỏi một câu.

“Đội trưởng, anh thật sự tăng ca sao?”
Cận Hải Dương nhướng mày, ra hiệu cho anh nói rõ hơn.

Người đàn ông gầy gò bình thường đã hối hận vì lời vừa nói ra, bây giờ đâm lao phải theo lao, vì vậy mới dám hỏi nửa câu sau.

“Có phải anh bị đá, trong lòng khó chịu nên mới dọa tụi em không?
“Ai bị đá?”
“Ai rãnh rỗi tung tin đồn vậy hả? Dạo này mọi người rảnh lắm à…”

Người đàn ông nói với vẻ chế nhạo.

“Buổi tối có hành động thì càng nên hăng hái, cuối năm có rất nhiều việc, đừng có sơ suất gì!”
Vừa nói xong, mắt anh vô thức nhìn về hướng cửa đối diện, nhìn thấy một chiếc Infiniti đặc biệt khó coi đang đậu ở ngã tư đối diện Trung Tâm Pháp Y, anh chợt đau lòng.

Con ruồi lại đến rồi, rất đúng giờ, thật không biết sao anh ta có nhiều trò như vậy!
“Nhiệm vụ trên yêu cầu tất cả mọi người luôn trong trạng thái chờ lệnh, nếu bị tôi bắt gặp được có người không chấp hành nhiệm vụ thì mọi người biết hậu quả rồi đó.

”
Anh khẽ hừ một tiếng, xoay người rời phòng làm việc, chỉ còn lại có một đám người thất thần nhìn nhau, bọn họ đều hướng ánh mắt lên án Bùi Diệu.

Thằng nhóc này quá nhiều chuyện, biết trong lòng lão đại đang nén đau thương mà con sát muối lên vết thương của người ta, nếu không đội trưởng Cận có giận vậy không?
Nhắc mới nhớ, trước đây nghe nói bác sĩ Thẩm và lão đại đã có thế giới hai người trên đảo, một nam một nữ ở chung một đêm, theo con sói đói như lão đại, nếu không có gì xảy ra thì thật có lỗi với danh tiếng của anh ấy.

Sao lần này mọi chuyện lại thay đổi, lẽ nào…đêm đó đã xảy ra chuyện bí mật gì đó đã…khiến bác sĩ Thẩm thay đổi quyết định?

Chương 173: 173: Lời Tỏ Tình Của Vệ Nguyên

“Em có chuyện muốn nói với anh?”
Trên chiếc Infiniti màu đen, Vệ Nguyên mỉm cười liếc nhìn Thẩm Lưu Bạch đang ngồi trên ghế phụ, trầm giọng nói.
“Đúng lúc anh cũng có chuyện muốn nói với em.”
“Một tháng sau, giáo sư Patrick Lý, trưởng nhóm nghiên cứu của Winkel, đến Kinh Thành để tham gia hội nghị học thuật.

Em biết đấy, nhóm nghiên cứu của họ mấy năm gần đây rất được quan tâm, rất có thể sẽ bắt kịp phòng thí nghiệm Fixis.”
“Ông ấy nói ông ấy là bạn cũ của ba mẹ em, nghe nói em ở Hoa Quốc nên muốn gặp em…Em có nhớ ông ấy không?”
Vệ Nguyên vừa lái xe vừa nói, với thái độ vô cùng thản nhiên, nhưng không để ý đến vẻ cứng đờ trên mặt Thẩm Lưu Bạch.
“Patrick Lý?”
Cô nhỏ giọng lặp lại một câu, sau đó quay đầu nhìn Vệ Nguyên.
“Anh là luật sư, sao đột nhiên lại có hứng thú với lĩnh vực y tế?”
Cô không đề cập đến giáo sư Lý, mà còn nói đến hoạt động tích cực của Vệ Nguyên trong các nhóm thảo luận y học trong thời gian này.
Mỗi tuần nhất định phải có một sự kiện, Vệ Nguyên là bạn bè của cô, cô không ủng hộ cũng không được, nhưng sau vài lần cũng xuất hiện vài tin đồn ở Trung Tâm Pháp Y.
Mặc dù họ không có gì nhưng nếu kéo dài thì sẽ có ảnh hưởng không tốt.
Lâu nay cô ấy không quan tâm người khác nói gì, nhưng bây giờ thì không được, cô còn phải lo cho tâm trạng của Cận Hải Dương nữa.
Vì vậy, vốn dĩ hôm nay cô muốn cùng anh ra ngoài để nói chuyện với anh về việc này.
Không ngờ, anh lại đột nhiên nhắc đến Patrick Lý.

Patrick Lý là con rể của Anderson W.

Winkle, một học giả nổi tiếng về tâm thần học và là đàn em trong trường của ba Thẩm Lưu Bạch, Thẩm Kiến Vĩ.

Thẩm Lưu Bạch đã nhìn thấy bác Lý đến thăm ba mình khi cô còn là một đứa trẻ.
Người đàn ông trong trí nhớ của cô là người mang dòng máu lai, nhưng dòng máu của phương Đông rõ ràng là mạnh hơn, ngoại trừ việc thân hình ông ấy cao và đường nét khuôn mặt sâu hơn ba mình, còn lại không khác gì người Hoa Quốc.
Sau tai nạn mười năm trước, cô đổi tên, đoạn tuyệt mọi mối quan hệ cũ với ba mẹ và bắt đầu một cuộc sống mới.
Nếu không phải tình cờ gặp được Vệ Nguyên trong chuyến du học, cô sẽ không bao giờ có cơ hội gặp được người anh trai hàng xóm này trong đời nữa.
Cô nhớ bác Lý này, nhưng cô sẽ không tiếp xúc với ông ấy nữa.
Vệ Nguyên chắc chắn không biết cô đang nghĩ gì.
Thấy cô không nói gì, thay vào đó anh lại nhiệt tình nhắc nhở.
“Em không nhớ à?”
“Bác Lý sống trong dãy nhà bên cạnh chúng ta.

Hồi đó không có nhiều người Hoa Quốc, anh vẫn nhớ ông ấy luôn mang kẹo cho chúng ta mỗi lần ông ấy đến gặp ba của em.”
Nói xong, anh mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng như gió xuân tháng tư.
“Nói thật với em, anh không biết gì về y học.”
“Một tháng trước, giáo sư Lý liên lạc với anh, ông ấy nói thấy bài báo của em đăng trên tạp chí y học, biết hiện tại em đang sống ở Hoa Quốc nên muốn gặp em.”
“Anh nghĩ dù sao thì cả hai người đều thuộc cùng một lĩnh vực.

Nếu có thể gặp mặt, chỉ cần gửi một lá thư cho ông ấy…”
Vừa nói anh vừa quay xe vào một hội quán tư nhân, sau khi xe dừng lại, một người rất lịch sự mở cửa ghế phụ cho Thẩm Lưu Bạch.
“Đây rồi.

Tối nay có một buổi biểu diễn, chúng ta vừa xem vừa trò chuyện.”

Thẩm Lưu Bạch do dự một chút, cuối cùng quyết định xuống xe.
Cô đi theo Vệ Nguyên vào hội quán, người gác cửa cung kính cúi đầu sau khi nhìn thấy tấm thẻ trong tay Vệ Nguyên, ân cần dẫn hai người vào trong.
Trang trí của hội quán này rất đơn giản, một phần ba không gian rộng lớn bị chiếm dụng bởi sân khấu, các gian xung quanh được che kín một nửa, điều này không chỉ đảm bảo rằng khách có được sự riêng tư nhất định mà còn không cản trở việc xem biểu diễn.
Khi cả hai bước vào, ghế khán giả đã gần đầy.
Người phục vụ dẫn bọn họ đến một gian ngồi xuống, tầm nhìn ở đây rất tốt, thấy chỗ ngồi xung quanh đã kín, xem ra Vệ Nguyên đã đặt chỗ trước.
Cả hai người đều không uống rượu, Vệ Nguyên gọi một ly nước ép không cồn, rồi tiếp tục trò chuyện.

“Nghĩ gì vậy? Em có muốn gặp mặt không?”
Thẩm Lưu Bạch chỉ đơn giản lắc đầu.
“Em không nhớ người đàn ông đó.”
Cô nhẹ nhàng nói, khuôn mặt thanh tú không biểu lộ cảm xúc, giống như đang trần thuật một sự thật.
“Cho dù gặp nhau cũng giống như người xa lạ.

Hơn nữa, anh biết không, ba và mẹ của em…”
Tuy cô không nói tiếp, nhưng cũng đủ để Vệ Nguyên hiểu được lập trường của cô.
Anh sững sờ một lúc, sau đó nhanh chóng hiểu ra chuyện liên quan, khuôn mặt anh tuần đầy vẻ áy náy.
“Xin lỗi, anh không nghĩ kỹ, không tính tới tâm trạng của em…”
Anh thở dài một hơi, hơi ngượng ngùng nói.
“Vừa rồi em hỏi tại sao anh lại đột nhiên có hứng thú với lĩnh vực y…thật ra là như thế này, anh có hứng thú với vụ tranh chấp y học gần đây của đối tác trong phòng làm việc của anh, cho nên đúng lúc giáo sư Lý đến nên anh đã thử liên lạc với ông ấy.

“
“À.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Vậy anh tổ chức hoạt động cho những người trong trung tâm cũng là vì việc này?”

Nghe cô hỏi như vậy, khuôn mặt tuấn tú của Vệ Nguyên đặc biệt xấu hổ.
Anh do dự hồi lâu, cuối cùng lắc đầu.
“Cũng không hoàn toàn là vì vậy.”
Anh dừng lại, nghiến răng như thể đã hạ quyết tâm, chân thành nói.
“Không thể nói anh hoàn toàn không có ý tưởng này, nhưng cái chính là anh muốn tìm cơ hội ở cùng em.”

“Âm Âm, chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, em biết anh nghĩ gì về em mà…Tuy rằng anh chưa bao giờ nói ra, nhưng anh thật sự…rất thích em từ rất lâu rồi!”
Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thẩm Lưu Bạch, trong mắt Vệ Nguyên lóe lên vẻ thất vọng.
Nhưng vì bức tường ngăn cách đã bị phá vỡ, nên cần làm rõ chuyện này.
“Âm Âm, anh luôn thích em.”
“Anh không thể nói là thích em từ khi chúng ta gặp nhau, lúc đó anh chỉ coi em như một đứa em gái để chăm sóc.”
“Anh đã nghĩ như vậy ngay cả khi chúng ta gặp nhau ở Mỹ!”
“Khi em về nước, anh bắt đầu cảm thấy rằng suy nghĩ của anh về em đã thay đổi.”
“Khi em nói rằng em sẽ rời đi, tâm trạng anh rất tồi tệ.

Kể từ đó, anh không khi nào có được một đêm ngon giấc.”
“Anh thậm chí còn hạnh phúc hơn em khi em nhận được lời mời từ phòng thí nghiệm Fixis! Anh nghĩ em sẽ ở lại, sau đó anh sẽ kiếm được một công việc ở thành phố của em và chúng ta có thể ở bên nhau.”
“Nhưng em đã từ chối.”
Anh dừng lại, như thể đang nghĩ về một ký ức cực kỳ khó chịu nào đó, khuôn mặt anh tuấn tối sầm lại.
“Anh muốn giữ em ở lại, anh thuyết phục nhiều lần, nhưng em quá kiên định, anh chỉ có thể từ bỏ.”
“Sau khi em đi, anh đã say khướt ba ngày, sau đó quyết định kết thúc công việc ở Mỹ càng sớm càng tốt và về nước.”
“Anh tự nhủ, nhất định phải ở bên em, anh không muốn em rời đi, anh thật sự không chịu nổi việc em rời đi, giống như chỉ còn lại mình anh trên thế giới này, thật khó chịu…”

Chương 174: 174: Từ Chối

Thẩm Lưu Bạch hoàn toàn bất ngờ trước những gì anh nói.

Cô ngây người nhìn vẻ mặt tha thiết của người đàn ông trước mặt, không biết nên nói gì tiếp.

Thời gian trôi qua, nụ cười trên mặt Vệ Nguyên dần dần mờ đi, anh thở dài một hơi, cuối cùng phá vỡ sự im lặng của khoảnh khắc này.

“Em…đúng là chưa từng nghĩ tới…”
Anh đưa mắt đi chỗ khác có chút thất vọng.

“Tại sao?”
“Xung quanh em hiếm khi có người khác phái, anh ở cùng em lâu nhất, tại sao em chưa từng nhìn đến anh?”
“Hay…vì đội trưởng đội hình sự kia?”
Anh đã điều tra, cô và người đàn ông đó chỉ mới quen nhau năm ngoái, mối quan hệ ngắn ngủi như vậy chẳng thấm vào đâu so với mối quan hệ kéo dài mấy chục năm của anh, anh cảm thấy cô chỉ là nhất thời bị mê hoặc, sẽ sớm tỉnh lại.

Không ngờ rằng cô lại đắm chìm sâu như vậy.

Thẩm Lưu Bạch không muốn trả lời câu hỏi này.

Nếu nói quá nhiều, sợ sẽ làm tổn thương đối phương, nếu nói quá ít, có thể biến thành hy vọng ảo tưởng.

Nhưng Vệ Nguyên không muốn từ bỏ, anh lại cố chấp hỏi lại, buộc cô phải

trả lời.

“Không, không liên quan gì đến anh ấy.

”
Cô quay đầu lại, nghiêm túc nói.

“Có hay không có Cận Hải Dương, anh vẫn là bạn bè của em.

”
Không có gì hơn.

Khi còn nhỏ, anh là người bạn duy nhất của cô, là ánh sáng duy nhất trong cuộc sống đơn điệu và nguy hiểm của cô.

Nhưng tia sáng này chỉ là hư vô, có thể rời đi bất cứ lúc nào, chỉ có thể nhìn thấy, nhưng lại không thể cho cô cảm giác an toàn.

Cô sẵn sàng ngoại lệ để giữ liên lạc với người bạn có liên quan đến quá khứ này, hơn nữa vì tình cảm còn sót lại từ quá khứ, không liên quan gì đến tình cảm nam nữ.

“Bạn bè?”
Vệ Nguyên nở một nụ cười.

“Nhưng anh không muốn chỉ là bạn của em…”
Anh thở dài, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, nhìn cô gái trước mặt với vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

“Âm Âm, trước đây em không biết.

Bây giờ chúng ta đã làm rõ rồi, anh muốn em suy nghĩ về anh.

”
“Đừng vội vàng quyết định, không phải người xưa có câu châm ngôn: “Ngày dài mới biết lòng người (*)” sao, chúng ta quen nhau lâu như vậy,

em biết tính tình của anh mà.

”
“Anh thừa nhận rằng anh Cận là một người đàn ông có năng lực, nhưng anh không nghĩ tính cách của anh ấy phù hợp với em.

Hai người đều là những người cố chấp, không bổ sung cho nhau.

”
“Nghĩ kỹ lại đi, nếu như sau một năm em nói cho anh biết chính là anh ta, anh sẽ thành tâm chúc phúc cho em.

”
“Nhưng bây giờ…”
Anh lắc đầu.

“Quá ngắn, quá qua loa, em biết đấy, con người có nhiều mặt, có thể em không nhìn thấy hết.

”
Đối với những gì anh nói, Thẩm Lưu Bạch không còn cách nào khác nên không nói gì.

Cô im lặng cúi đầu uống một ngụm nước trái cây, ánh mắt bắt đầu đảo quanh trong vô thức.

Đúng lúc này, đèn trong rạp đột nhiên tắt ngấm.

Một âm thanh du dương của đàn cello vang lên, một cặp vũ công nam và nữ xuất hiện trước đám đông khi đèn sân khấu dần dần bật sáng.

Họ mặc trang phục múa ba lê, kèm theo tiếng nhạc trầm bổng du dương, họ diễn phân khúc 2 của Hồ Thiên Nga 2, hoàng tử và công chúa khiêu vũ trên sân khấu, điệu múa rất đẹp và tao nhã.

“Họ cải biên vở Hồ Thiên Nga, nghe nói phản ứng rất tốt.

”

Thông qua vở diễn, Vệ Nguyên cuối cùng đã đảo ngược bầu không khí khó xử đến buồn tẻ trước đó.

“Anh từng xem vũ công hoàng tử này đóng phiên bản đầy đủ của Hồ Thiên Nga, anh ấy từng là vũ công múa ba lê ở vũ đoàn Nhà hát New York, rất giỏi.

”

“Sau này nghe nói anh ấy trở về Hoa Quốc phát triển, anh thấy có chút đáng tiếc, dù sao môi trường múa ba-lê ở Hoa Quốc không tốt bằng ở nước ngoài …”

Anh đang nói chuyện thì đột nhiên ánh đèn trên sân khấu lại thay đổi, màu vàng nhạt dịu dàng dần mờ đi, thay vào đó là màu tím quyến rũ và bí ẩn.

Điều thay đổi đồng thời là chuyển động của các vũ công trên sân khấu.

Đó không còn là điệu múa ba lê chính thống, tiếng đàn cello được thay thế bằng guitar điện, sau tiếng trống dồn dập, một cô gái trong trang phục hở hang hiện đại xuất hiện.

Thứ cô chọn không phải là múa ba lê, mà là điệu jazz đầy mê hoặc, động tác gợi cảm tràn đầy mạnh mẽ, từng bước một tiến đến hoàng tử ở trung tâm sân khấu.

Lúc đầu hoàng tử có chút choáng ngợp, nhưng dần dần, không biết có phải do cảm động trước sự dụ dỗ của cô gái nhạc jazz hay không, một chút sau đã rời khỏi bên cạnh công chúa thiên nga mà nhào vào vòng tay của cô gái nhạc jazz.

Trên sân khấu rực rỡ ánh đèn, hoàng tử và các cô gái nhạc jazz cùng nhảy, những động tác nóng bỏng cùng màn biểu diễn mạnh mẽ đã tạo ra làn sóng vỗ tay từ khán giả phía dưới.

Tiết mục này kết thúc sớm, tiết mục tiếp theo là màn biểu diễn nhào lộn nhưng vẫn vô cùng đặc sắc, không khí của cả buổi biểu diễn sôi nổi và khơi

dậy trọn vẹn cảm xúc của khán giả.

Thẩm Lưu Bạch bị thu hút khi một bóng người gầy gò đi tới, ngồi xuống ghế đối diện với cô.

Đây là một người trẻ tuổi hơn Vệ Nguyên, nhìn không rõ mặt, nhưng từ cách đi đứng thì nên xuất thân là một vũ công.

“Jaden, đã lâu không gặp.

”
Người đàn ông cười nói với Vệ Nguyên.

Anh ta liếc nhìn Thẩm Lưu Bạch đang ngồi đối diện, cười chọc ghẹo.

“Đây là bạn gái mới của cậu à?”
“Cái gì mà mới? Tôi có bạn gái hồi nào? Đừng nói nhảm!”
Vệ Nguyên cười đánh cho anh một cái, cảnh cáo nửa đùa nửa thật.

Người thanh niên bất ngờ.

“Có phải cô gái lần trước theo đuổi cậu ở New York…”
Anh chưa kịp nói xong thì đã thấy Vệ Nguyên nghiêm mặt nói.

“Không phải.

”
“Tôi vẫn luôn chỉ thích một người, đừng đổ oan cho tôi.

”
Nghe vậy, người thanh niên lập tức hiểu ra, lại liếc nhìn Thẩm Lưu Bạch, sau đó quay đầu đối với Vệ Nguyên giơ ngón tay cái lên.

“Âm Âm, đây là vũ công hoàng tử vừa rồi, tên là Mưu Vân Nhiên, Ray.

”
“Ray, đây là bạn thời thơ ấu của tôi cũng là người trong lòng của tôi Thẩm

Lưu Bạch, cậu có thể gọi cô ấy là Sh…”
Chưa nói xong, lời nói của Vệ Nguyên đột nhiên bị một giọng nói trong trẻo cắt ngang.

“Có thể gọi tôi là Lưu Bạch hoặc Tiểu Thẩm, chào anh Mộ.

”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng nói.

Vẻ mặt của Vệ Nguyên lộ ra vẻ bàng hoàng, nhưng anh nhanh chóng điều chỉnh và tiếp tục mỉm cười giới thiệu hai người.

“Ray nhảy rất giỏi, buổi diễn lần này cũng rất đặc sắc.

Tôi vừa xem, so với khi cậu ở New York cũng không có gì khác, vẫn đang ở trạng thái đỉnh cao.

”
Nghe anh nói, Mưu Vân Nhiên mỉm cười, khóe miệng cong cong không giấu được sự mất mác.

“Đây mà là vũ kịch gì, chỉ để kiếm miếng cơm ăn thôi.

”
Trong giọng nói của anh ta, có một chút sự khinh thường.

“Thứ này chẳng ra gì cả, nếu không phải để kiếm sống, khi nhảy tôi cũng rất hổ thẹn.

”
“Nói đến đây, tôi muốn hỏi cậu một câu nữa, tại sao cậu lại đột ngột về nước khi đang nhảy rất tốt tại Nhà hát New York?”
Vệ Nguyên có chút nghi ngờ hỏi.

“Với trình độ của cậu, việc trở thành vũ công trưởng trong một vũ đoàn lớn ở Hoa Quốc là không thành vấn đề.

Tại sao cậu lại muốn đến với một nhóm biểu diễn như vậy?”
(*)Câu này được trích từ câu: Lộ dao tri mã lực, sự cửu kiến nhân tâm: Đường dài mới biết sức ngựa, Việc lâu ngày mới thấy lòng người.

Chương 175: 175: Tình Địch Tranh Giành

Mưu Vân Nhiên hiển nhiên không muốn nói thêm về vấn đề này.

Vệ Nguyên không phải là người không biết nhìn sắc mặt người khác, thấy anh ta có điều muốn che giấu, nên thuận thế đổi đề tài.

Hai người hồi tưởng lại chuyện xưa, Thẩm Lưu Bạch ngồi nghe, ba người có kinh nghiệm ở nước ngoài, cũng dễ nói chuyện.

Lúc chia tay, Mưu Vân Nhiên tiễn hai người đến cửa hội quán, tươi cười chào tạm biệt, nhưng Thẩm Lưu Bạch luôn cảm thấy nụ cười của anh ta có chút lo lắng.

“Sao vậy? Em không thoải mái sao?”
Vẻ mặt Vệ Nguyên vẻ mặt kinh ngạc hỏi cô, có chút lo lắng.

Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.

“Đã muộn, em cũng hơi mệt, muốn về sớm.

”
Vệ Nguyên có chút thất vọng.

Ngày mai là cuối tuần, anh đã nghĩ đến muốn mời cô đi uống một tách cà phê trò chuyện một chút, nhưng dường như cô không muốn.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của cô, anh không đành lòng làm trái ý cô nên đi theo cô đi về phía bãi đậu xe.

Đi ngang qua một hộp đêm, thấy một nhóm đông người vây kín cửa, không phân biệt nam nữ che mặt bị đưa ra ngoài, cảnh tượng khá náo nhiệt.

“Ồ, cảnh sát đang có hành động à.

”
Trước khi lời của Vệ Nguyên còn chưa dứt, lông mày của anh đã nhíu lại.

Không phải đội trưởng Cận đang đi tới đây sao, mà tất cả mọi người phía sau anh ta đều mang theo một luồng sát khí.

Cận Hải Dương cũng nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch và Vệ Nguyên.

Đôi mắt anh khẽ nheo lại, nguy hiểm liếc nhìn Vệ Nguyên, sau đó nhìn chằm chằm Thẩm Lưu Bạch.

“Muộn rồi, chúng ta về nhà đi.

”
Anh đi đến trước mặt cô, thì thầm với giọng trầm thấp, vẻ uy nghiêm không thể chối từ.

Bùi Diệu, Vương Dật và đám người lập tức lui về phía sau ba bước, nháy mắt nhường các người đàn ông trong mắt đang là bão táp.

Trâu bò hút nhau ruồi muỗi chết, họ đã học được một bài học, sẽ không bao giờ bị lừa nữa!
Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Thẩm Lưu Bạch.

Đúng lúc mọi người đang mong chờ xem một bộ phim, cô dứt khoát gật đầu.

“Được.

”
Mặc dù cô không thích giọng điệu trong lời nói của anh, nhưng cô đã định

về nhà nghỉ ngơi, nên không cần phản bác lại anh.

Cận Hải Dương không ngờ phản ứng của cô lại dễ dàng như vậy, anh liếc nhìn Vệ Nguyên một cái, vừa thấy sắc mặt tái xanh, liền cảm thấy nhẹ nhõm, lập tức theo thế mà nói.

“Tụi anh cũng sắp thu đội rồi, em chờ anh, anh đưa em về…”
Người đàn ông chưa kịp nói xong đã bị Vệ Nguyên đứng bên cạnh cắt ngang.

Người đàn ông dịu dàng tiến lên một bước với khuôn mặt lạnh lùng, ngay trước mặt đội trưởng Cận.

Hai người đều có thân hình cao lớn, mọi người nhìn đều có thể nhìn thấy trong mắt bọn họ có tia lửa!
“Không cần làm phiền anh Cận, tôi đưa Âm Âm về nhà là được rồi.

”
Vệ Nguyên thản nhiên nói.

Nghe anh ta nói vậy, vẻ mặt của người đàn ông càng thêm nguy hiểm.

Lông mày anh tuấn chỉnh tề, ngón tay mảnh khảnh sờ cằm, cười như không.

“Sao lại làm phiền?”
“Tôi đưa bạn gái mình về nhà không phải là chuyện nên làm sao?”
“Trái lại, cách nói của anh Vệ không đúng lắm thì phải.

”
Khi nghe đến hai chữ “bạn gái”, sắc mặt Vệ Nguyên đột nhiên tối sầm lại.

Đang định phản bác thì nghe Thẩm Lưu Bạch nói trước.

“Tốt hơn là em nên về trước với Vệ Nguyên.

”
Thấy người đàn ông sắp lên cơn, cô gái thanh tú cau mày nói tiếp.

“Hành động của anh vẫn chưa kết thúc đúng không?”
“Người đưa về phải lập biên bản rồi quyết định hình phạt.

Còn rất nhiều việc phải theo dõi, không nên làm phiền anh.

”
“Không sao đâu, em sẽ bắt taxi về một mình, về an toàn em sẽ nhắn tin cho anh biết.

”
Nói rồi cô không đợi hai người nói nữa, tự mình bước ra khỏi đám đông.

Vệ Nguyên liếc mắt nhìn Cận Hải Dương, không chút do dự đi theo, hai người nhanh chóng biến mất ở góc phố.

Cận Hải Dương mặt đen như đáy nồi, hai tay siết chặt bên hông, đôi mắt híp lại che đi vẻ tức giận nguy hiểm, nhưng cũng không che giấu được tâm trạng không tốt.

Câu nói vừa rồi của Thẩm Lưu Bạch chính là lời giải thích cho anh, anh cũng biết Vệ Nguyên đi theo cô vào lúc này sẽ an toàn hơn.

Nhưng anh cảm thấy không thoải mái, như thể lãnh thổ của mình bị người ngoài xâm phạm, lần đầu tiên cảm thấy bất lực như vậy.

Thẩm Lưu Bạch nói đúng, anh còn rất nhiều việc phải làm.

Nhưng cứ nhìn cô bước ra khỏi thế giới của anh như thế này thì cảm giác thật tồi tệ!
“Nhìn cái gì? Người trốn đi hết mấy người làm sao kiếm lại? Mau đi làm, hoàn thành công việc sớm thì sớm thu đội!”
Anh liếc nhìn cấp dưới sợ thiên hạ không loạn, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào hộp đêm.

Sáng sớm, những tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng ngủ chính, Thẩm Lưu

Bạch từ trong giấc ngủ đã thức dậy đúng giờ.

Sau khi dậy tắm rửa, tinh thần thoải mái, cô chuẩn bị chạy bộ buổi sáng và ăn sáng dọc đường, vừa mở cửa ra đã thấy có người đứng trước cửa nhà mình hút thuốc, cô sợ đến mức muốn hét lên thành tiếng.

“Anh đây!”
Một giọng nói quen thuộc truyền đến, đó là Cận Hải Dương.

Thật ra, ngay sau đó cô đã nhận ra, nhưng lúc đó cô vẫn còn sợ hãi, tim đập nhanh, tức giận hỏi.

“Anh muốn dọa chết em sao?”
“Anh không biết em dậy sớm như vậy.

”
Giọng nói của người đàn ông có chút khàn khàn, hai mắt đỏ hoe, trên cằm lún phún râu, hiển nhiên là anh không được nghỉ ngơi nhiều.

Thẩm Lưu Bạch mềm lòng, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều.

“Không phải làm tăng ca sao? Vừa mới trở về à?”
“Không, anh về lúc 2 giờ hôm qua.

”
Cận Hải Dương ném tàn thuốc đã tắt vào thùng rác, nhìn chằm chằm cô gái dưới ánh ban mai với đôi mắt đỏ ngầu.

“Về lúc 2 giờ, anh chưa vào nhà, anh vừa hút thuốc trước cửa nhà em, mùi còn hơi nồng.

”
“Anh có chuyện muốn nói với em, bên ngoài rất lạnh, em mặc thêm quần áo đi, đến nhà của anh hay của em?”
Hôm nay là cuối tuần, họ không phải đi làm nhưng lại có nhiều thời gian để giải quyết vấn đề của mình.

Thẩm Lưu Bạch do dự, sau đó mở cửa nhà mình.

Cận Hải Dương theo thói quen tìm dép lê đi vào, sau đó treo áo khoác vào tủ quần áo cạnh cửa, nhắm mắt nằm ngửa trên ghế sô pha trong phòng khách, hai chân dài gác lên tay vịn của ghế sô pha, một lúc sau thì chìm vào giấc ngủ.

Cả đêm rầu rỉ, lo âu, bây giờ tất cả đều tan thành mây khói.

Ở nơi tràn ngập hơi thở của cô, trong lòng anh cảm thấy rất an tĩnh và ấm áp, nhàn nhã thoải mái như đi trên mây vậy.

Thẩm Lưu Bạch vươn tay đẩy anh.

“Không phải anh có chuyện muốn nói với em sao? Nói cái gì?”
Người đàn ông miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái, xoay người quay lưng về phía cô.

“Đừng làm ồn.

Cả đêm nay anh không ngủ, anh rất buồn ngủ.

Khi nào anh tỉnh lại sẽ nói cho em biết.

”
Thẩm Lưu Bạch bị anh mê hoặc.

Buồn ngủ thì nhà anh ở kế bên thôi, hay chọn lại đi!
Nhưng nhìn thấy quầng thâm trên mắt anh, cô không đành lòng đẩy anh nữa, cô ôm chăn gối đi ra ngoài, cứ như vậy mà để anh ngủ thiếp đi.

Chương 176: 176: Thẳng Thắn

Cận Hải Dương ngủ rất sâu.

Anh cảm thấy chiếc giường êm ái, có mùi hương anh yêu thích, mềm mại và ấm áp như người con gái anh thích.

Cọ đầu vào chiếc gối mềm mại, anh miễn cưỡng mở mắt ra khi cơn buồn ngủ tan biến.

Điều thu hút ánh nhìn là một thiết kế trang trí hoàn toàn khác với nhà của mình, giấy dán tường màu sáng và rèm cửa bình dị với những bông hoa nhỏ mang đầy sự ấm áp của ngôi nhà.

Lúc này anh mới nhớ ra mình đã ngồi xổm ở cửa nhà cô cả buổi sáng, liền nhân cơ hội xông vào, không biết xấu hổ mà ngủ trên ghế sô pha nhà cô.

Vậy…còn cô thì sao?
Cận Hải Dương dạo này càng ngày càng cảm thấy mình không giống mình.

Anh khinh bỉ những tên suốt ngày bám theo phụ nữ, cuối cùng anh lại vì Thẩm Lưu Bạch mà trằn trọc cả đêm, còn đứng canh cửa nhà người ta, nói ra nhất định sẽ rất mất mặt.

Nhưng đó là những gì anh đã làm, anh hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Giống như bây giờ, anh chỉ muốn tìm bóng dáng cô theo bản năng.

May mắn thay, cô đang ngồi trong phòng làm việc nhỏ ở đối diện, cô vừa bước ra thì đã nghe thấy tiếng anh dậy.

“Anh tỉnh rồi à?”
Nhìn người đàn ông có vẻ mặt mơ hồ còn chưa tỉnh ngủ, Thẩm Lưu Bạch đưa ly nước ấm cho anh.

“Uống một hớp đi.

”
Cận Hải Dương trực tiếp uống hết, sau đó chần chờ đưa lại cái ly rỗng.

“Cho anh một ly nữa.

”
Cô không nói, đi vào bếp rót thêm một ly.

“Uống nhanh như vậy, anh không sợ em hạ độc sao?”
Người đàn ông cười ha ha, rồi thản nhiên ngả người ra lưng ghế, hai chân dài duỗi thẳng ra khỏi ghế sô pha.

“Thuốc độc thì thuốc độc, anh có thể uống thuốc độc mà em đưa cho anh… Dù sao, sớm muộn gì anh cũng chết trong tay em, em muốn dày vò anh thế nào cũng được…”
Những gì anh nói rất mơ hồ, Thẩm Lưu Bạch hoàn toàn không hiểu được, vẫn nhíu mày.

“Tại sao em phải dày vò anh? Mới sáng sớm anh đã ngồi trước cửa nhà em.

”
Nhắc đến lịch sử đen tối này, khuôn mặt người đàn ông có chút xấu hổ.

Lúc đó anh không biết mình bị trúng tà gì, đành phải đợi ở cửa, ngoan cố chuẩn bị ngăn cản cô ra ngoài trước tiên.

Muốn giải thích à?
Dường như không phải là trường hợp.

“Anh đói bụng, tối hôm qua anh ăn cơm hộp, bây giờ là trưa rồi…đau dạ dày quá…”
Anh ôm bụng và giả vờ đáng thương, ý định vụng về chuyển hướng sự chú ý của cô.

Thẩm Lưu Bạch dùng ánh mắt trong veo nhìn anh một hồi, cuối cùng cũng xoay người đi vào bếp hâm lại cháo đã nấu hồi sáng.

Cận Hải Dương nhìn bóng lưng của cô, cảm thấy mãn nguyện.

Rốt cuộc cô vẫn đau lòng cho anh, nên mới đi hâm nóng cho anh ăn sáng, he he.

Sau khi ăn uống xong, hai người ngồi đối mặt trên bàn ăn, Thẩm Lưu Bạch chưa kịp hỏi, Cận Hải Dương đã chủ động nói về chủ đề trước đó.

“Em muốn hỏi tại sao anh lại ngồi xổm trước cửa nhà em cả buổi sáng …”
“Còn không phải vì gần đây em cứ đi với tên họ Vệ đó sao.

Không phải đã hứa sẽ đi cùng anh sao? Tại sao em vẫn đi với anh ta? Cho dù hai người quen nhau sớm, em cũng phải chú ý giữ khoảng cách nam nữ, em là hoa có chủ rồi…có phải em nên để anh an tâm hơn không? Mỗi lần nhìn anh ta đêm hôm đưa em về, anh luôn cảm thấy rất khó chịu…”
Thẩm Lưu Bạch nghe một hồi, ngẩn người, phát hiện bị anh cướp hết lời, giờ mình nói gì cũng sai.

Sau một lúc, cô không còn lựa chọn nào khác ngoài trả lời.

“Anh nghĩ nhiều rồi, em với anh ta không phải quan hệ như vậy.

”
“Anh biết, đó là lý do tại sao anh không lên lầu để tính sổ với anh ấy.

”
Cận Hải Dương quay đầu nhìn cô, ánh mắt sáng như ngọc tràn đầy khẳng định.

“Nhưng Tiểu Bạch, anh rất nghiêm túc với em, em nên để ý tâm tình của anh.

”
“Em thật sự không quan tâm anh ta, nếu không em và anh ta đã sớm thành đôi rồi, cũng không đến phiên anh.

”
“Nhưng anh sợ những người ta có dụng ý khác.

Không nói đâu xa, gần đây em cũng nghe được những lời đồn trong trung tâm và phân cục của anh đúng không, anh thiếu chút nữa phải đội nón xanh rồi…”

Thẩm Lưu Bạch nhất thời cảm thấy áy náy.

Thật vậy, khi cô không tiện từ chối một người bạn thì anh phải chịu nhiều áp lực hơn cô nghĩ.

Vẫn là cô nghĩ quá đơn giản.

Sau một lúc im lặng, Thẩm Lưu Bạch chậm rãi ngẩng đầu nói như đã hạ quyết tâm.

“Thật ra …ngày hôm qua em đã nói rõ với Vệ Nguyên rồi, sau này em sẽ giữ khoảng cách với anh ấy.

”
Cận Hải Dương hừ một tiếng, thu chân lại rồi ngồi đối diện với cô, khuôn mặt tuấn tú miễn cưỡng lộ ra vẻ tán thưởng đồng tình.

“Được rồi, bây giờ cắt đứt quan hệ với anh ta thì có hơi quá, nhưng khoảng cách nhất định phải được kéo rộng ra.

”
“Khoảng thời gian này em cứ lạnh nhạt với anh, em làm sao vậy?”
Anh bắt chéo chân như đại gia, lười biếng nhìn cô gái đang ngồi đối diện

với vẻ mặt lạnh lùng và không vui.

Đây là việc anh quan tâm nhất.

Tuy Vệ Nguyên chướng mắt, nhưng cũng chưa từng để ý tới, giống như lời mà anh nói với Thẩm Lưu Bạch, muốn thành đã sớm thành rồi.

Trọng tâm của vấn đề vẫn là Thẩm Lưu Bạch, kể từ đêm hôm đó ở biệt thự, cô dường như vô tình hay cố ý tránh mặt anh, đó là lý do hôm nay anh phải thực hiện khổ nhục kế này.

Anh không thể cho phép cô, người đã ở rất gần, rời đi một lần nữa!
Khi Cận Hải Dương nói câu này, dù biểu cảm hay giọng điệu của anh đều nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Thẩm Lưu Bạch bất ngờ trước giọng điệu của anh.

Cô ngây người nhìn anh một hồi, mất một lúc mới nhận ra anh đang nói gì.

Cô lặng lẽ đứng dậy khỏi ghế, đi đi lại lại trong phòng hai lần, khi dừng lại, cô trịnh trọng hỏi anh một vấn đề.

“Cận Hải Dương, anh có nhìn thấy hình xăm trên ngực Thôi Thư Ny không?”
Mặt người đàn ông bị cô hỏi xanh cả mặt.

“Nhìn ngực của phụ nữ, anh là loại người như vậy sao!”
“Ý em không phải vậy, ý em là…Thôi Thư Ny, người này có vấn đề.

”
Thẩm Lưu Bạch đứng quay lưng về phía cửa sổ, ánh nắng từ phía sau tràn vào, chiếu vào mặt cô một tia sáng vàng.

Thay vì tiếp tục chủ đề, cô nói về một vấn đề có vẻ không liên quan.

“Trong vụ án của Đồ Hạo Nhiên, anh đã từng cầm một cuốn sách nhỏ, anh

nói sẽ điều tra đó là nhóm nghiên cứu gì, hiện tại đã có kết quả gì chưa?”
Ngồi một mình ở bàn ăn, nhìn cô, sau đó đột nhiên cười với cô.

“Có.

”
Anh nói nhẹ.

“Nhóm nghiên cứu đã tập hợp một số nhà khoa học tài năng trong các lĩnh vực liên quan, một trong số họ có một người họ Thẩm, người mà họ gọi là Phoenix Thẩm, một nhà tâm lý học nổi tiếng ở Mỹ.

”
“Vị giáo sư Thẩm này tập trung vào tác động của môi trường đến nhận thức và nhân cách của con người.

Khoảng mười năm trước, giáo sư Thẩm trở về nước thành lập trung tâm nghiên cứu, sau đó đột nhiên xảy ra một vụ tai nạn nghiêm trọng.

”
Anh suy nghĩ một hồi, nhìn sắc mặt ngày càng tái nhợt của người con gái đối diện, anh vẫn quyết định kể hết những gì mình biết.

“Vụ tai nạn khiến gần như toàn bộ nhân viên của viện thiệt mạng.

Qua điều tra cho thấy 3 bệnh nhân điều trị tại đây bị ảo giác ám ảnh, giết người chăm sóc lúc nửa đêm và phóng hỏa toàn bộ viện.

”

Chương 177: 177: Thẩm Lưu Bạch Nghi Ngờ

Trong phòng thoáng chốc im lặng, bầu không khí gần như đóng băng, Thẩm Lưu Bạch đứng dưới ánh mặt trời cũng không cảm thấy được chút ấm áp nào.

Môi cô mím chặt thành một đường thẳng, cho đến khi người đàn ông ôm cô vào lòng, cả người cô cứng đờ.

“Anh biết hết đúng không?”
Đôi mắt cô ấy hơi nheo lại, giọng nói của cô không hề dao động.

Nhìn thấy cô như vậy, người đàn ông thở dài một hơi.

“Biết cái gì? Biết Thẩm Kiến Vĩ là ba của em sao?”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu lên, bắt gặp một đôi mắt đầy bao dung.

Người đàn ông mỉm cười, đưa tay chạm vào mái tóc mềm mại của cô.

“Đừng lo lắng, anh không có ý gì khác, anh chỉ tìm thấy một số thứ trong khi điều tra biểu tượng đó, đúng lúc khớp với những thứ em nói.

”
“Anh biết hồi nào?”
Cô vùi mặt vào vòng tay anh ủ rũ hỏi.

“Một tháng trước, sau khi chuyện Đồ Hạo Nhiên kết thúc, anh bắt đầu điều tra, nhưng mọi chuyện không suôn sẻ.

Mới vừa rồi ở Mỹ đã cho anh biết kết quả.

”
Anh không muốn mô tả cho cô quá nhiều những rắc rối mà anh gặp phải trong quá trình điều tra, càng đi sâu, anh càng hiểu rằng nhóm người năm đó không chỉ có một vài nhà khoa học, mà còn có những người còn rắc rối hơn.

Cho nên anh đột nhiên hiểu được tại sao Thẩm Lưu Bạch không muốn nói.

Vì vậy, khi có thể “vô tình” biết được bí mật của cô, anh đã từ bỏ và chọn đợi ngoài cửa.

Anh đang đợi thời điểm mà cô sẵn lòng nói.

“Vậy tại sao anh không hỏi em?”
Thẩm Lưu Bạch hừ một tiếng, như sẵn sàng chôn mình trong vòng tay của anh.

“Em không muốn nói, tại sao phải ép buộc em?”
Người đàn ông mỉm cười, an ủi vuốt v e lưng cô.

“Ai cũng muốn quên đi những chuyện không vui, em có thể quên được anh mừng còn không kịp, chẳng lẽ trông mong em buồn phiền sao?”
“Anh không sợ em làm chuyện xấu sao?”
“Em có thể làm chuyện gì xấu?”
Anh cười nói.

“Ngay cả khi em đã từng làm vậy thì em đã bỏ con dao đồ tể kia xuống rồi.

”
Chưa kịp nói xong, anh đã cảm thấy người trong tay mình đang dùng sức giãy dụa.

“Có chuyện thì nói, sao lại náo loạn như vậy?”
Anh đè cô xuống, dùng vũ lực khống chế sự phản kháng của cô, rồi vòng tay qua ôm cô và thì thầm.

Thực lực Thẩm Lưu Bạch không sánh được, đành phải thành thật ôm anh, ủ rũ nói.

“Cái gì anh cũng không biết.

”
“Em muốn cho anh biết chuyện gì thì tự mình nói với anh đi.

”
Người đàn ông thản nhiên đáp, nhưng lại nhận được một cái nhìn kỳ lạ từ cô gái.

“Được rồi.

”
Cô gật đầu.

“Em cũng không biết quá kỹ về chuyện này.

”
Cô dừng lại, nói thẳng suy nghĩ của mình và nhẹ nhàng nói.

“Nhóm thảo luận đó có tồn tại, nếu anh điều tra kỹ, có lẽ phát hiện ra được có sáu người trong số họ đang hoạt động tích cực nhất.

”
“Ba em và cộng sự của ba em, giáo sư Sâm, là những thành viên cốt cán, bốn người còn lại sống rải rác trên khắp thế giới, em không biết danh tính của họ.

”
“Người ta nói rằng họ chỉ đang thảo luận về việc điều trị tâm lý và bệnh tâm thần, nhưng sau khi nhóm bắt đầu tập hợp những người từ nhiều lĩnh vực khác, tình hình bắt đầu thay đổi.

”

“Một trong sáu người đặc biệt giỏi sử dụng các tín hiệu tâm lý để giao tiếp, ba em mới đầu còn chế nhạo kiểu điều trị này, nhưng khi ông ấy đến thăm phòng thí nghiệm của người khác, ông ấy đột nhiên thay đổi thái độ.

“
“Ông ấy đổi hướng nghiên cứu và thành lập viện cùng với giáo sư Sâm.

Các dự án của họ được hỗ trợ từ tư bản, nên theo hiểu biết của em, em chưa bao giờ thấy họ lo lắng về tiền bạc.

”
“Đó là cách mẹ em gia nhập viện nghiên cứu.

Bà ấy là một sinh viên Tiến sĩ ngành dược và là một sinh viên của giáo sư Sâm, bà đã gắn bó với giáo sư Sâm kể từ khi học tiến sĩ.

”
“Bà ấy sinh ra em và là người nuôi và bồi dưỡng em, đại khái là vì…bài kiểm tra IQ của em xuất sắc?”
Vừa nói xong, Thẩm Lưu Bạch thở dài một hơi, giọng điệu càng ngày càng trầm.

“Khi em khoảng ba tuổi, em được đưa vào một thí nghiệm phát triển, rèn luyện nhân cách.

”
“Cái gọi là thử nghiệm rèn luyện nhân cách có lẽ là để định hướng tính cách của người bị thí nghiệm nghiệm thông qua những thay đổi của môi trường bên ngoài và áp lực, khốc liệt hơn, và thậm chí bao gồm thậm chí gồm phá vỡ tính cách vốn có để xây dựng lại, đại khái là ý này, chi tiết hơn em cũng không biết.

”
“Thuốc của mẹ em cũng là một phần quan trọng trong cuộc thử nghiệm, nhưng thành phẩm cuối cùng của bà có sự sai lệch về thành phần, khiến một số hạng mục thử nghiệm lấy thuốc hoàn toàn sụp đổ trong điều kiện thí

nghiệm khắc nghiệt, khiến toàn bộ viện nghiên cứu bốc cháy.

”
“Vậy là em sợ sấm sét và sợ máu cũng là vì tai nạn đó?”
Người đàn ông vòng tay qua người cô và nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nỗi đau của anh không thể nói thành lời.

Thẩm Lưu Bạch kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

“Vậy là…chuyện em nói nãy giờ…mà anh chỉ tập trung vào việc này?”
Người đàn ông gật đầu, không biết lời mình nói sai chỗ nào.

Anh cau mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định khiêm tốn hỏi ý kiến.

“Có gì không đúng sao?”
Anh hỏi, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng.

“Lần đầu tiên nhìn thấy em, em nói em sợ máu, em nói đó là chướng ngại tâm lý sau chấn thương, có thể khắc phục, vậy chắc là hậu quả của vụ tai nạn đó phải không?”
Thái độ của anh quá hung hồn, nhưng lại khiến cô gái trong tay anh nghẹn ngào.

Đúng rồi, anh yêu thương cô, quan tâm cô thì có gì không đúng?
“Em nghĩ…anh sẽ quan tâm hơn đến những gì đã xảy ra với em bên trong viện…hoặc những gì đã xảy ra với viện…”
Cô hơi ngượng ngùng nói.

Thật ra, trong lòng cô biết rõ bản thân đã thay đổi vị trí của hai câu hỏi trên.

Nghe những gì cô nói, người đàn ông cuối cùng không thể không bật cười.

Lồ ng ngực anh phập phồng, thúc đẩy cô, cô thậm chí có thể cảm nhận cảm giác vui vẻ này.

Một lúc lâu sau, anh dừng lại và cười nói.

“Anh hỏi em mấy cái đó để làm gì?”
Anh đưa tay vuốt v e mái tóc mềm mại của cô.

“So với trước kia, bây giờ anh quan tâm hơn đến việc liệu em có còn bị ám ảnh bởi quá khứ trước đây không.

”
“Khi anh thấy em nhìn cuốn sách kia, em đã có tâm trạng rất tệ, anh đoán nó có liên quan gì đó đến viện nghiên cứu?”
“Đúng.

”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

“Các tài liệu lưu trữ của viện trước đây đều mang biểu tượng đó.

”
“Nhưng có rất ít người sống sót sau vụ tai nạn mười năm trước, em nghĩ rằng thứ đó lẽ ra đã biến mất?”
Cô dừng lại, giọng đầy nghi ngờ.

“Dự án PHP do Đồ Hạo Nhiên khởi xướng thật ra rất gần với nguyên mẫu dự án của viện.

”
“Trong vụ tai nạn năm đó, chỉ có hai người sống sót, ngoại trừ em, ba em bị thương trong vụ tai nạn, máu tụ trong não, chèn ép dây thần kinh, làm mất khả năng nhận thức…”
“Trừ khi có ai đó trong nhóm nghiên cứu năm đó vẫn đang làm điều tương tự…”

Chương 178: 178: Cuộc Sống Thường Ngày Của Các Cặp Đôi

“Vậy em thấy trên ngực Thôi Thư Ny có biểu tượng tương tự đúng không?” Người đàn ông thích thú liếc nhìn ngực cô, ánh mắt rất có ý tứ.

Trong giấy lát Thẩm Lưu Bạch hiểu được ý của anh, trên mặt chợt hiện lên một tia ửng hồng, có chút tức giận đánh anh.

“Anh nói chuyện đứng đắn đi.

”
Cô suy nghĩ một lúc, rồi nói tiếp.

“Lúc đầu em nghĩ cũng thấy lạ, nếu Thôi Thư Ny là Hùng Hùng Bất Ái, sao cô ấy lại bị chuốc thuốc ngủ trên trần nhà.

”
“Sau khi Vương Tễ nói ra kế hoạch của mình, em mới nghi ngờ Thôi Thư Ny đã biết trước, sau đó tự mình áp dụng kế hoạch này lên người mình để gây hoang mang cho mọi người.

”
“Điều quan trọng nhất là tiếng bước chân, chỉ có một chiều.

Lúc đi cùng Chu Mạn chúng ta không bật đèn, nhưng em cảm thấy lúc đó trên trần nhà không có ai.

”

Những ngón tay mảnh mai của cô ấy chỉ vào chính mình.

“Đêm đầu tiên ở một nơi xa lạ, em ngủ không ngon, chắc chắn đến gần sáng vẫn không có tiếng động lên lầu.

”
“Lúc đó em chỉ nghi ngờ thủ pháp này, khi thực sự nhìn thấy hình xăm, em mới xác định được Thôi Thư Ny.

”
“Phòng thí nghiệm của ba em không bắt buộc xăm hình, nhưng em đã nghe nói về một nhóm thí nghiệm năng nổ hơn sử dụng hình xăm làm dấu, các nhà nghiên cứu và tình nguyện viên của họ rất nhiệt tình.

”
“Vậy em cho rằng Thôi Thư Ny chỉ là một người bị cưỡng chế thí nghiệm?”
Cận Hải Dương cau mày.

Theo các đồng nghiệp của anh trên đảo Bạch Sa, Thôi Thư Ny không mấy hợp tác với cuộc điều tra, nếu không nhờ một số bằng chứng để lại tại hiện trường, họ khó có thể có được một lời khai hoàn chỉnh.

Cô gái trẻ đó có một tuyến phòng thủ tâm lý cực kỳ mạnh, cô ấy dường như đã xây dựng một con đê không có kẽ hở cho chính mình, cảnh sát phải tốn nhiều công sức và chiến lược hơn bình thường để có thể đột nhập vào một kẽ hở, đúng là rất gian khó.

Hóa ra là được đào tạo, điều đó không có gì lạ.

Nhưng thấy Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.

“Không hẳn.

”
Cô dừng lại một chút, sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

“Không phải tất cả mọi người đều bị ép buộc.

”

“Trên thực tế, ngay cả trong viện của ba em, hầu hết các cuộc thí nghiệm đều là tự nguyện.

”

Cô cau mày đau khổ, như đang nghĩ cách giải thích gần với thực tế hơn.

“Đó là một chương trình dùng ám thị tâm lý để điều trị kiểm soát việc dùng m@ túy.

Trên thực tế, có rất nhiều tình huống khác nhau và hầu như mọi người đều khác nhau.

”

“Ban đầu, phương pháp này làm giảm căng thẳng và cảm xúc tiêu cực của một số người, nhưng sau đó, nhiều tình nguyện viên phát triển sự phụ thuộc vào thuốc và điều trị, vì vậy tình hình dần thay đổi.

”

“Thuốc giải phóng hoàn toàn cảm xúc của họ, nhiều người say mê cảm giác này và dần dần hình thành tính cách và mô hình hành vi mới…Vì vậy hướng nghiên cứu của phòng thí nghiệm cũng chuyển sang loại hình tái tạo nhân cách.

”

“Em là một đối tượng thí nghiệm cho việc tái tạo nhân cách.

”

Cô nói một cách thẳng thừng, như thể đó là một vấn đề bình thường.

Nhưng mà suy nghĩ một chút mới biết tính cách tái tạo sau đó nhất định không phải chuyện tốt, anh xoa lưng cho cô, anh vô cùng dịu dàng, không ngừng an ủi cảm xúc của cô.

“Kết thúc rồi, kết thúc rồi, bây giờ không sao rồi…”
Thẩm Lưu Bạch vùi mặt vào lòng anh, ủ rũ hồi lâu mới đáp.

“Em đã từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ có vẻ như mọi thứ vẫn chưa kết thúc …”
“Em không nói với anh vì nó rất nguy hiểm…”
Cô không nói gì sau đó, chỉ chìm trong tiếng thở dài khe khẽ.

Cô luôn cẩn thận giữ khoảng cách với thế giới bên ngoài, không chỉ vì cô không thích nghi được với cuộc sống của người thường, mà còn vì lo lắng sẽ ảnh hưởng đến người khác.

Tuy nhiên, ngay cả khi tin rằng đây là con đường tốt nhất cho mình, cô vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Giống như bị nhốt trong một tấm kính, có thể nhìn thấy bên ngoài đầy màu sắc và tráng lệ, nhưng không thể và không dám tham gia vào, chỉ có thể âm thầm ghen tị trong lòng.

Đúng vậy, cô có lòng đố kỵ nhưng cô không dám hòa hợp, theo thời gian, cô đã dùng chiếc mặt nạ lạnh lùng để ngụy trang cho bản thân mình là người không ra gì để giữ an toàn cho người bên cạnh mình, để cô ấy một mình chấp nhận khói lửa nhân gian.

Cho đến khi ai đó đập vỡ tấm kính che phủ của cô, mặc kệ cô rối bời và lo lắng, kéo cô ra ngoài, để cô tắm mình trong ánh mặt trời mà cô luôn ghen tị.

Vì vậy, cô chấp nhận anh vì anh khác với những người chỉ quan sát cô từ bên ngoài, anh đưa cô đi và luôn đồng hành cùng cô trên suốt chặng đường.

Nhưng bây giờ, anh đã biết quá khứ đen tối của cô, liệu anh có còn nguyện ý ở bên cô?
Cận Hải Dương liền nhìn thấy được lo lắng của cô.

Anh ôm cô cười khẩy rồi nghiêm mặt nói.

“Anh muốn suy nghĩ một chút…”
Vừa dứt lời, anh cảm thấy cơ thể mềm mại trong vòng tay mình bắt đầu giãy giụa, anh vội vàng ôm cô chặt hơn, đơn giản dùng vũ lực trực tiếp gài bẫy cô.

“Làm gì vậy? Nói một câu không thích nghe liền trở mặt, Thẩm Tiểu Bạch sao em lại nóng nảy như vậy.

”
Thấy cô không nói lời nào, anh vội cười trấn an.

“Đùa thôi mà.

”
“Rất nhiều cái lần đầu tiên trong đời của anh đều đã cho em rồi, nếu để em đi như vậy không phải tổn thất lớn sao!”
“Cái gì mà lần đầu tiên chứ…”
Thẩm Lưu Bạch đỏ mặt, tức giận nói.

“Lần đầu tiên chủ động theo đuổi một người, lần đầu tiên nấu cơm cho con gái, lần đầu tiên cởi áo rồi mà vẫn có thể kiềm chế…Thẩm Tiểu Bạch em thật không có lương tâm.

”
Nghe lời buộc tội của anh, cô gái mở to mắt liếc nhìn anh.

Người đàn ông thản nhiên mỉm cười đi vào bếp, vòng tay ôm cô vào lòng.

“Được rồi, đừng giận nữa, anh bồi thường cho em được không?”
“Bữa trưa em muốn gì, anh sẽ làm cho em.

”
Thấy cô kinh ngạc nhìn mình, người đàn ông cảm thấy mình bị coi thường, không khỏi ngẩng đầu lên, tàn nhẫn nói.

“Làm sao vậy? Coi thường người ta à… Lần trước em uống canh anh nấu

cũng đâu có chết.

”
“Hai ngày nay tối nào em cũng đi ra ngoài ăn tối, em không biết anh đã chăm chỉ luyện tập một món ăn đặc biệt.

”
Vừa nói, anh vừa lấy trong tủ ra một bao mì, thêm nước vào nồi rồi bắt đầu nấu, Thẩm Lưu Bạch nhìn anh đang vội vàng thêm nước, vừa mở ra liền cảm thấy không đủ mì, nên anh ấy tiếp tục cho mì vào nồi, cho trước cho sau thì cuối cùng cũng chín nhưng cái cho vào trước thì thành bột, còn cái cho vào sau vẫn còn cứng.

Mùi vị rất tệ.

“Đây là sở trường của anh à?”
Nhìn sợi mì thảm thương vừa đụng vào liền đứt, vẻ mặt giáo sư Thẩm không đổi hỏi.

“Đúng, làm sao vậy? Cái này không phải rất tốt sao, nhìn qua thì đã hoàn thành, nhưng không phải là mì…”
“Em đói bụng chưa? Đến nếm thử đi, cắn một miếng là đã thấy đầy hương thơm của lúa mì rồi?”
Người đàn ông nhiệt tình giới thiệu tay nghề của mình.

Thẩm Lưu Bạch thấy anh ăn ngon, dạ dày vừa ăn điểm tâm cũng có cảm giác thèm ăn.

Tuy nhiên, cô chưa từng nhìn thấy đồ ăn với bộ dạng thê thảm như vậy, không khỏi thấp giọng hỏi.

“Ăn ngon không?”
” Ăn ngon.

”
Cuối cùng cô cũng cầm đũa lên, gắp một miếng rồi bỏ vào miệng.

Ồ, đàn ông nói dối y như nói thật, cô bị lừa rồi.

Chương 179: 179: Vụ Án Khẩn Cấp

Đang nói chuyện, điện thoại di động của Cận Hải Dương đột nhiên vang lên.
Nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, người đàn ông lập tức ngừng cười và ánh mắt trở nên sắc bén.
Thẩm Lưu Bạch nhìn thấy anh liền biết sắp phải đi làm, cô đứng dậy đặt bát đ ĩa trống trên bàn vào bồn rửa bát, kèm theo giọng nói trầm thấp của người đàn ông, cô bắt đầu công việc dọn dẹp gọn gàng.
Lúc Cận Hải đặt điện thoại xuống, phòng bếp và phòng ăn đã sạch sẽ.
Thẩm Lưu Bạch đơn giản thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi.
Người đàn ông nhìn cô đầy ngưỡng mộ.
Anh vào phòng tắm và rửa mặt.
“Một thi thể vừa được tìm thấy trong một tòa nhà thương mại kết hợp dân cư trên đường Thường Sơn.”
“Người chết là một phụ nữ, khoảng ba mươi tuổi.

Cô ấy đã bị đâm nhiều lần.

Khi phát hiện thi thể, căn phòng đã đầy máu và cô ấy đã chết.”
“Vụ việc xảy ra ở tầng 17, tòa nhà Kim Vận, đây là phòng làm việc riêng của nạn nhân.

Đến sáng, nhân viên nội bộ và lễ tân mới phát hiện thi thể, hai người lập tức báo cảnh sát.”
“Phòng làm việc nơi xảy ra vụ án có tên là Tinh Vũ Tập, một phòng tập vũ đạo, bình thường chịu trách nhiệm chính trong việc liên lạc, tổ chức các buổi biểu diễn khiêu vũ và vận hành các lớp đào tạo khiêu vũ.

Chủ phòng làm việc là Vương Tinh Kinh, người ở Hải Đô, mọi người đang vội vã đến hiện trường và bắt đầu liên lạc với gia đình nạn nhân”
Cận Hải Dương nói sơ qua cho Thẩm Lưu Bạch về vụ án.
Nếu cuộc gọi đến là một vụ án giết người, pháp y hỗ trợ anh đương nhiên phải hành động cùng nhau.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, đơn giản thu dọn đồ đạc, hai người vội vàng ra khỏi cửa.
“Trở về phân cục trước, Lý Thành còn ở trên đường, chúng ta cùng nhau chờ cậu ấy đi đến hiện trường.”
Cận Hải Dương vừa khởi động xe vừa nói.
Khi Lý Thành đến, chiếc xe bán tải khí phách đã đậu ở lối vào trung tâm.
Cận Hải Dương ấn cửa sổ xe chào hỏi, nhân viên pháp chứng vui vẻ chạy tới, mở cửa sau leo lên.
Anh đã mê xe của đội trưởng Cận từ lâu rồi, là xe nhập khẩu nguyên chiếc khí phách, hoang dã, đi đâu cũng toát lên vẻ nam tính.
Tiếc là cơ hội ngồi lên thưởng thức cũng rất ít.
Trước đây anh luôn đi theo xe ở trung tâm, bây giờ nhờ giáo sư Thẩm mới có cơ hội cảm nhận một chút, tiếc là là mỗi lần đều bị hai người ngồi ghế trước ép nhét ăn cẩu lương, anh không còn tâm trạng gì.
Gần đây có tin đồn rằng đội trưởng Cận đã chia tay, ừ thật tuyệt.
Nữ thần đã lấy lại tự do, mắt chó của mình xem như đã được bảo vệ.
Ai biết vừa lên xe liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ngồi ở ghế phụ.
Thẩm Lưu Bạch đang ngồi đọc ipad, sau khi người đàn ông bên cạnh khởi động xe, anh ta rất tự nhiên cầm lấy ipad trên tay cô, bỏ vào hộp đựng đồ ở giữa hai ghế.
“Đừng xem nữa, sẽ bị say xe đó.”
Vừa nói, anh vừa lấy hộp sữa ra đưa cho cô.
Cô gái có khuôn mặt thanh tú nhận lấy không chút phản đối, khéo léo nhét ống hút vào trong hộp, uống một ngụm rồi đưa lại hộp sữa.
“Nhiều quá, uống không hết.”
Người đàn ông cầm lấy và uống nốt phần sữa còn lại bằng ống hút, đồng thời đặt chiếc hộp rỗng vào tay nút mở cửa.
Toàn bộ các hành động đều tự nhiên như nước chảy, không có một chút xa cách hay trì trệ nào.
Lý Thành vô tình bị nhét một đống cơm chó, cảm thấy mắt chó của mình thật sự là xám xịt, cả thế giới tràn ngập mùi chua của tình yêu.
Không phải có tin đồn họ chia tay rồi sao? Không phải nói anh ấy đã bị đá

rồi à? Không phải nói nữ thần đã có tình yêu mới sao?
Giữa con người với nhau…Có thể có một chút thành thật, một chút chân thành được không!
Cận Hải Dương lấy một chiếc hộp khác ném vào băng ghế sau, rơi vào tay Lý Thành.

“Buổi trưa chưa ăn cơm thì uống chút lót dạ đi, chiều nay còn bận nhiều việc nữa.”
Lý Thành uống một ngụm sữa, tò mò hỏi.
“Đội trưởng Cận, làm sao anh biết tôi chưa ăn?”
Cận Hải Dương mỉm cười, nhìn anh ta trong kính chiếu hậu, đầy ẩn ý nói.
“Nhìn đầu tóc cùng quần áo, chắc là vừa mới từ trên giường ngủ dậy, không có thời gian rửa mặt, ăn cơm cũng không có thời gian.”
Nghe anh nói, Lý Thành vội vàng lau mặt hai lần, sau đó có chút ngượng ngùng cười nhìn anh.
“Đội trưởng Cận, xin lỗi, tôi ngủ quên.”
“Không sao, dù sao cậu cũng ở một mình, cuối tuần không có việc gì làm, ngủ quên là chuyện bình thường.”
Người đàn ông cười nói.
Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, anh hỏi một cách bâng quơ.
“Nghe nói gần đây cậu rất thân với đội chúng tôi, Bùi Diệu, Vương Dật bọn họ thường xuyên tới mời cậu uống rượu?”
“Đừng có theo chân họ, đó là hai tên nhiều chuyện, chuyện giữa tôi và Tiểu Bạch đã bị họ bịa thành chuyện gì rồi?”
“Chúng tôi khá tốt, tại sao lại chia tay rồi còn lừa dối gì đó nữa…Đó không phải là những gì cậu mong chứ?”
“Tôi không mất thời gian hỏi xem họ nghe ở đâu.

Nếu tôi bắt được kẻ tung tin đồn, tôi nhất định sẽ xé xác hắn!”
Thằng nhóc Lý Thành này mặc dù đang ở Trung Tâm Pháp Y, nhưng lại dựa vào sự quen biết của mọi người trong đội cảnh sát hình sự, không ít tin đồn đều là cậu ta tung ra lúc nào không biết!
Anh thù rất dai, đặc biệt là kẻ đã nói xấu anh và Thẩm Lưu Bạch, đã sớm muốn dạy cho cậu ta một bài học!
Đường Thường Sơn cách phân cục Tân Hải không quá xa, tuy cùng quận nhưng khoảng cách giữa đông và tây không hề nhỏ.
Rắc rối nhất là giao thông tương đối tắc nghẽn, cũng may hôm nay là ngày

nghỉ, đường xá gần khu thương mại vẫn thông suốt, nhưng dù vậy, khi ba người đến nơi thì tất cả thành viên của đội cảnh sát hình sự đều đã có mặt.

Nhìn thấy Lý Thành từ ghế sau xe bán tải bò xuống, tất cả mọi người có mặt đều không thể hiểu được sự việc.
Lý Thành, cậu nhóc này từ trước đến nay luôn tràn đầy sức sống, sao hôm nay lại như lá héo vậy?
“Sao vậy anh bạn, đội trưởng gặp phải kẻ thù giáo sư Thẩm, cậu trúng đúng mắt bão sao?”
“Có phải đội trưởng của chúng tôi đã làm điều gì đó sai trái khủng khiếp trong xe cho cậu xem không?”
Bùi Diệu len lén nháy mắt nói.
Lý Thành ủ rũ nhìn anh ta, cúi đầu âm thầm chuẩn bị kiểm tra dụng cụ.
“Hả? Thật vậy sao.”
“Chẳng lẽ anh ấy uy hiếp cậu?”
“Không sao đâu, có chuyện gì thì nói chúng tôi nghe một chút, tôi rất biết giữ mồm miệng, cuối tuần thì phải thả lỏng một chút… “
Chưa kịp nói xong, anh đã bị ánh mắt không thích nổi của Lý Thành ép lại.
Thấy anh ta đột nhiên đứng lên, nhìn xung quanh với vẻ bình thản như nước, sau khi mọi người nhìn theo bóng lưng, anh ta xúc động nói.
“Anh, anh và anh, thói thường trên đời này quá sâu, không thể sửa được…”

Chương 180: 180: Hiện Trường Vụ Án

Tình hình tại hiện trường phức tạp hơn những gì Cận Hải Dương nói.
Tinh Vũ Tập có diện tích lớn, toàn bộ tầng 23 của tòa nhà Kim Vận là phòng tập vũ đạo độc lập, tổng diện tích khoảng 300 mét vuông.
Quy mô như vậy có thể so sánh với một công ty ngoại thương quy mô vừa ở nơi tấc đất tấc vàng Tân Hải.
Trong đó diện tích lớn nhất là phòng tập vũ đạo với ba mặt là kính, hiện trường vụ án cũng ở đây, tuy diện tích không nhỏ nhưng ngay khi bước vào, đã có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.
Nhìn sàn nhà lộn xộn và dấu chân đẫm máu khắp nơi, cô không khỏi khẽ nhíu mày.
“Sao lại bừa bộn như vậy?”
Nói đến đây, viên cảnh sát lần đầu đến hiện trường tỏ vẻ bất lực.
“Phòng tập nhảy này cũng có lớp dạy khiêu vũ.

Hôm nay người chết có lớp học múa bụng buổi sáng, vì vậy cô ấy là người đến sớm nhất để mở cửa.”
“Nhưng sáng nay, có một số học viên không thể vào được khi họ đến.

Không ai trả lời điện thoại của họ, vì vậy họ đã gọi cho nhân viên nội bộ và lễ tân.”
“Khi cả hai đến mở cửa thì phát hiện người chết nằm trên sân tập nhảy, trên mặt đất có nhiều vết máu, chạy vào không để ý, khi phát hiện ra rằng người đó đã chết, thì vô cùng sợ hãi, vì vậy hiện trường…”

Người vừa nói là một cảnh sát trung niên, chỉ trong vài câu nói, anh ta đã phác họa ra một hiện trường vụ án sống động, khiến người ta có thể hình dung được hiện trường lúc đó.
Cận Hải Dương và Lý Thành đồng thời thở dài.

Cảnh tượng hỗn loạn như vậy, không biết sẽ gây thêm bao nhiêu rắc rối cho công việc điều tra tiếp theo.
Điều kinh khủng nhất là đây là một không gian mở, cho dù được bảo quản tốt thì cũng không tránh khỏi một lượng lớn dấu vết không liên quan trà trộn vào, chưa kể bây giờ rất bừa bộn.
Thẩm Lưu Bạch nhìn xung quanh, thấy vết chân đẫm máu còn chưa mất hoàn toàn, cô quay đầu nhìn Cận Hải Dương, vô cùng nghiêm túc nói.
“Hãy tập hợp tất cả những người đi ngang qua hiện trường ngay lập tức, chú ý đến giày của họ, đừng để họ lau đế.

Tiếp theo, chúng ta phải xác định và đối chiếu dấu chân trong hiện trường.”
Nghe những gì cô nói, người đàn ông hơi bất ngờ, sau đó nhanh chóng hiểu ra ý định của cô.
Tại hiện trường đều có dấu chân trên mặt đất, nhiều vết chân xuất hiện quanh khu vực xung quanh người chết, không dễ phân biệt được ai là nghi phạm nên trước mắt chỉ có thể tách riêng ra để xác nhận.
Vì mọi người đến cùng nhau vào buổi sáng, nên bắt đầu với dấu chân của những người này.
Nghĩ thông suốt, anh liền nói nhỏ vài câu với Cao Đại Thượng bên cạnh, sau đó cùng anh ta vội vàng rời khỏi hiện trường vụ án.
“Chậc chậc chậc, khối lượng công việc này…”
Lý Thành chán nản thở dài nhìn dấu vết hỗn loạn.
Anh đã thực tập một năm, chính thức nửa năm, đã nhìn thấy không ít hiện trường vụ án, nhưng là lần đầu tiên hỗn loạn như vậy, anh biết đây là một trận chiến cam go…
Cảm ơn hộp sữa của đội trưởng Cận, nếu không anh ấy nghĩ mình sẽ ngất đi khi nhìn thấy cảnh này…
Thẩm Lưu Bạch phớt lờ lời phàn nàn của anh ta, toàn bộ sự chú ý của cô đều đổ dồn vào cái xác nằm trên mặt đất.
Cái xác nằm nghiêng đầu, chân hướng tây, mặt hướng đông nam, trong tư thế nửa nghiêng, mặc một bộ đồ khiêu vũ hai mảnh màu vàng kim, áo crop top hai dây tôn dáng, chiếc váy ngắn phía dưới xòe ra dáng suông, lộ ra chiếc quần an toàn màu đen bên trong, hai chân trắng nõn đầy vết máu.
Trên bụng người chết có hai vết chém, một vết hằn sâu vào bên trái bụng, có thể thấy đây là vị trí trí mạng, vết cắt còn lại tương đối thấp hơn, có nhiều vết máu loang lổ trên chiếc quần bảo hộ màu đen bó sát, khi lại gần, có thể cảm thấy mùi gỉ sắt bốc ra nồng nặc trên mặt.

Khuôn mặt của người chết tái nhợt, đôi mắt được trang điểm đậm nhắm chặt, ngay cả khi đã chết, cô cũng có thể cảm nhận được nỗi đau trước khi chết.
Cô ấy dường như không thể tin được rằng mình vừa chết như thế này, dường như đang oán giận ai đó, với một vẻ mặt dữ tợn và sự oán hận trong lòng.
Lý Thành liếc nhìn thi thể, sau đó kinh ngạc nhướng mày, nửa đùa nửa thật nói.
“Ôi, còn mang đôi giày đỏ, xem ra oán khí rất lớn…”
Thẩm Lưu Bạch liếc nhìn anh, khuôn mặt thanh tú không có chút biểu cảm nào, người thu thập dấu vết đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta chế nhạo, đột nhiên cảm thấy những gì anh ta nói thật sự rất nhàm chán.
Họ là những người xử lý xác chết và hiện trường giết người, những người đó đều là chết bất ngờ, có ai mà cam tâm tình nguyện chết?
Còn về việc tại sao người chết lại đi đôi giày đỏ…dù sao đó cũng là sở thích của riêng cô ấy, cô ấy không biết rằng mình sắp chết…

Trùng hợp, chắc là trùng hợp!
Dưới ánh mắt quan sát của Thẩm Lưu Bạch, Lý Thành xoa đầu nhếch mép, chạy đi làm việc.
Người chết Vương Tinh Kinh cao khoảng 163 cm, là chủ phòng khiêu vũ độc lập Tinh Vũ Tập, năm nay 35 tuổi.
Bởi vì hiện trường đầy vết máu và dấu chân, để không làm hỏng hiện trường, Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành bày dụng cụ ra chuẩn bị kiểm tra hiện trường, từng bước đi tới gần thi thể.
Cô đặt hộp dụng cụ lên ghế, ngồi xổm xuống một mình, soi gương mặt của người chết bằng đèn pin, nhanh chóng thấy những vết rách trên trán của xác chết.

Bụng cô đẫm máu, lờ mờ nhìn thấy có hai vết thương, hình dạng vết thương không đều, bề mặt lộ ra ngoài.
Quần áo của người chết vẫn còn chỉnh tề, làn da săn chắc đàn hồi lộ ra ngoài, dáng người và phong thái được bảo dưỡng tốt, quả đúng là người trong giới vũ đạo.
“Nắm tóc…”
Thẩm Lưu Bạch xem vị trí kẽ tóc hồi lâu, nhẹ giọng lẩm bẩm.
“Giống như phụ nữ đánh nhau…”

Cô lấy máy ảnh ra, chụp ảnh từ mọi góc độ, cuối cùng tập trung vào bàn tay đã bị đè dưới cơ thể của người chết.
Ở đó…dường như có thứ gì đó…
Thẩm Lưu Bạch nghiêng người nhìn kỹ, chỉ thấy dưới ánh sáng mạnh phản chiếu kết cấu kim loại.
Thẩm Lưu Bạch chụp ảnh lại, sau đó lấy găng tay dùng một lần trong hộp dụng cụ ra, đeo vào, bắt đầu khám nghiệm tử thi sơ bộ.
Người chết có những vết bầm tím xuất huyết, những vết bầm tím lớn ở phía sau đầu.

Không có vết sẹo nào trên khuôn mặt của cô ta ngoại trừ một chút dấu vết bị kéo ở chân tóc của trán bên trái.

“Có vẻ như là chấn thương do tự vệ.”
Cô đứng dậy, nhỏ giọng nói.
Chấn thương vùng đầu thường rất phổ biến, nguyên nhân chấn thương phần lớn là do ngoại lực tác động vào vùng chẩm.
Khi đầu đang chuyển động va chạm với một vật thể, chuyển động của hộp sọ sẽ dừng lại ngay lập tức, nhưng mô não vẫn tiếp tục chuyển động theo hướng ban đầu do quán tính.

Lúc này mô não bị lực quán tính nén lại, tạo ra một khoảng trống, tạo thành một áp lực mạnh, gây ra xuất huyết dưới màng cứng.
Tuy nhiên, nguyên nhân tử vong của người chết không thể là chấn thương do tự vệ này.
Người chết có vết bầm tím trên cổ tay, đây là thứ còn lại sau khi bị nắm chặt trong một cuộc ẩu đả.

Các vết thương chính của cô ấy tập trung ở bụng, xung quanh là một vũng máu lớn và các bộ phận ít máu đã đông lại.
Đánh giá lượng máu tại hiện trường, hầu hết người chết đều do xuất huyết cấp nên màu sắc của vết tử thi rất nhạt và khó nhận thấy, thời gian chết không nên quá lâu, lâu, trong khoảng 6-8 giờ.
Cô đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã đúng 11 giờ, tức là giờ mất của người chết là từ 3-5 giờ sáng hôm nay.
Thẩm Lưu Bạch ghi lại số liệu, bất giác lại đưa mắt nhìn đôi giày đỏ trên

chân của người chết, trong lòng rơi vào trầm tư.

Chương 181: 181: Người Chết Mang Giày Đỏ

“Em đang nghĩ gì đó?”
Giọng một người đàn ông trầm ấm vang lên bên tai, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thẩm Lưu Bạch.

Cô quay đầu lại thì thấy Cận Hải Dương đã đứng sau lưng từ lúc nào, với nụ cười nửa miệng đầy giễu cợt.

“Khó chịu à? Tại sao phát hiện hiện trường vụ án mà lại sững sờ như vậy, không lẽ ăn mì anh làm rồi bị ngộ độc sao?”
Nghe anh ta nói đùa như vậy, cô gái cười cho có lệ, lộ ra một nụ cười không có thành ý.

“Anh cũng biết không ăn được à…”
“Anh ăn được, ít nhất đảm bảo hợp vệ sinh, mùi vị bình dân.

”
“Nếu em làm cho qnh, anh sẽ không chọn làm cái gì, nhất định sẽ tốt hơn em…”
Người đàn ông cười nói.

Giáo sư Thẩm mặt không đổi thè lưỡi với anh, sau đó chỉ vào đôi giày trên chân của người chết mà nói.

“Em đang nghĩ về chuyện này.

”
Cận Hải Dương nhìn theo hướng ngón tay của cô, thấy thi thể mang một đôi giày khiêu vũ màu đỏ, trên làn da tái nhợt, màu đỏ như ngọn lửa đang cháy

mạnh mẽ nhìn mà phát hoảng.

“Đôi giày đỏ?”
Người đàn ông nhướng mày, vẻ suy nghĩ trên khuôn mặt tuấn tú.

“Có rất nhiều truyền thuyết về đôi giày đỏ, theo lời người xưa hay nói thì đây là thi thể đại hung.

”
Anh thấy cô nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào đôi giày, anh có ý xấu bắt đầu kể cho cô nghe đủ thứ chuyện kỳ lạ về đôi giày đỏ, Thẩm Lưu Bạch nghe vậy liền nhíu mày.

Cuối cùng, cô không thể không ngắt lời anh.

“Anh không thấy đôi giày này có gì không đúng sao?”
“Giày?”
Nghe cô hỏi, ánh mắt người đàn ông lại rơi vào đôi giày, nhìn trái nhìn phải không thấy gì khác thường nên ngẩng đầu lên đầy nghi hoặc, không hiểu tại sao cô lại hỏi như vậy.

“Sao vậy? Không phải là màu đỏ sao?”
Vừa dứt lời, anh chợt nghĩ đến một khả năng khủng khiếp.

Một trong những câu hỏi khó trả lời nhất của đàn ông trong truyền thuyết là “Anh có thấy em có gì khác biệt không?” 100% không có đáp án chính xác được!
Lẽ nào là khảo nghiệm mình sớm như vậy?
Anh hơi khó chịu một lúc, cảm thấy câu trả lời của mình hơi nhanh, anh nên xem xét kỹ lại.

Nói như vậy không phải anh quá chiếu lệ hay sao?
Thẩm Lưu Bạch không để ý đến suy nghĩ phức tạp của anh, thấy anh không trả lời được, cô trực tiếp nói ra đáp án.

“Cảnh sát khu vực trước đó nói rằng người chết sáng nay có lớp học múa

bụng và cô ấy cũng mặc trang phục múa bụng, điều này phù hợp với những gì cảnh sát đã nói.

”

“Vấn đề là đôi giày.

”

Cô chỉ vào đôi giày khiêu vũ màu đỏ rực lửa và nói nhỏ.

“Đôi giày bằng phẳng, có một mặt phẳng nhỏ ở phía trước, mũi giày cứng hơn nhiều so với bình thường.

Đây là một đôi giày ba lê.

”

“Đi đôi giày này thì không thể múa bụng, nó không phù hợp với tư cách giáo viên dạy múa chuyên nghiệp của Vương Tinh Kinh.

”

“Vì vậy, đôi giày này có lẽ đã được hung thủ mang vào sau khi nạn nhân chết, nhằm che đi một số dấu vết trên đôi giày ban đầu.

”

Cô nói chắc chắn, ánh mắt nhìn đôi giày càng trở nên sâu sắc.

Nếu không có lý do gì đặc biệt, hung thủ đã không cần phải thay cho người chết một đôi giày không phù hợp, điều này rõ ràng là nói với người khác rằng có điều gì đó không ổn.

Vậy cô có thể suy ra rằng hung thủ thật sự là người không biết về vũ đạo không? Bởi vì sai lầm như vậy chỉ có thể xảy ra nếu người đó không biết về vũ đạo chút nào, như Cận Hải Dương và Lý Thành, người chỉ tập trung về màu sắc của đôi giày.

Tuy nhiên, cô không nói ra điều này, chỉ âm thầm đặt một dấu chấm hỏi trong lòng.

Suy cho cùng, đây chỉ là suy đoán cá nhân của cô, không có bằng chứng cụ thể, cô vội vàng đóng khung nghi phạm, sẽ dễ làm sai lệch hướng điều tra.

Nghe cô nói về vấn đề giày, người đàn ông cười có chút xấu hổ, cảm thấy mình thật sự đã suy nghĩ quá nhiều.

Không phải anh chưa xem biểu diễn múa bụng, mà là một người đàn ông bình thường, nhìn chằm chằm vào đôi giày trên chân của các vũ công, việc này không thể xem như chuyện bình thường.

Để vãn hồi lại tôn nghiêm của người đàn ông, anh ta ho nhẹ và thẳng thừng thay đổi chủ đề.

“Vậy…người chết đã chết vào khoảng 3 giờ 14 phút sáng nay sao?”
Thẩm Lưu Bạch kinh ngạc nhìn anh, sao anh nói chính xác như vậy, cô còn không tính được thời gian chính xác…
Tuy nhiên, thấy người đàn ông vô tội nhún vai, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, anh chỉ vào chiếc đồng hồ trên cổ tay của người chết, thản nhiên nói.

“Đừng nhìn anh như vậy, anh không có khả năng đó, anh chỉ nhìn cái này.

”
Thẩm Lưu Bạch nhìn theo hướng ngón tay, thì thấy một chiếc đồng hồ đeo tay bên trong cổ tay của người chết.

Chiếc đồng hồ này đáng lẽ đã bị tác động bởi một lực mạnh, lớp pha lê trên bề mặt bị vỡ hoàn toàn, kim đã ngừng chuyển động.

Nhìn thời gian trên đó thì đúng là 3:14:21 như Cận Hải Dương nói.

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu đau thảm thiết của Lý Thành cách đó không xa.

“A a a – sao nhiều thế!”
Cận Hải Dương bất ngờ trước tiếng kêu đột ngột của anh ta, chỉ tay vào tấm lưng đó và mím môi.

“Cậu ấy luôn như vậy?”
Khuôn mặt cô gái hơi khựng lại, trong lòng đột nhiên có cảm giác mất mặt.

Cuối cùng Lý Thành cũng hoàn thành việc điều tra hiện trường, tuy khối lượng công việc khổng lồ, anh ta còn la hét như gặp ma, nhưng mỗi chứng cứ dưới tay anh ta đều được lấy cẩn thận, anh ta đều tuân thủ nghiêm ngặt yêu cầu của quy trình làm việc, không hề cẩu thả.

Tổng cộng 36 dấu chân khác nhau đã được trích xuất tại hiện trường và hơn 100 sợi tóc, dấu chân đẫm máu trên mặt đất ở hiện trường vô tình bị giẫm phải, dấu vết vật chứng có thể gọi là một mớ hỗn độn.

Điều này khiến Lý Thành rất mất tinh thần.

“Tôi có linh cảm rằng tôi sẽ phải ngủ trong phòng thí nghiệm trong vài ngày tới…”
Mang theo hộp dụng cụ, anh ta ủ rũ nói.

Thẩm Lưu Bạch vỗ vai anh ta.

“Không sao, làm việc sẽ quên hết thời gian, vài ngày trôi qua rất nhanh.

”
Lý Thành bị lời nói của cô làm cho nghẹn họng, không cảm thấy trái tim bị thương của mình được an ủi chút nào, mà càng bị thương thêm nữa.

“Đưa thi thể về trung tâm, chúng tôi cần xét nghiệm, khám nghiệm tử thi thêm.

”
Thẩm Lưu Bạch gọi điện cho Trung Tâm Pháp Y.

Vì rất vội nên cô và Lý Thành đều theo xe của Cận Hải Dương.

Bây giờ vì vận chuyển xác về, nên không thể đi nhờ xe được nữa.

Đang nói chuyện thì đột nhiên anh nghe thấy tiếng động lớn từ vị trí cầu thang.

Ba người quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy nơi buộc dây phân cách của Tinh Vũ Tập, có hai người phụ nữ vừa khóc vừa than trời trách đất, dưới sự ngăn cản của cảnh sát, bọn họ không vào được nên buông lời mắng chửi.

“Con gái (chị) à, sao lại chết thê thảm như vậy?”

Chương 182: 182: Hai Mẹ Con Kỳ Lạ

Giọng nói của hai người phụ nữ chói tai và thê lương, chẳng mấy chốc đã thu hút một nhóm người xem.

Vốn là Tinh Vũ Tập chiếm toàn bộ tầng lầu, cảnh sát kịp thời phong tỏa hiện trường, cũng không gây ra nhiều ảnh hưởng.

Nhưng tiếng kêu lớn đến nỗi mọi người trên lầu và dưới lầu đều có thể nghe thấy rõ ràng, một đám đông người xem đã sớm tập trung lại.

Ngay khi nhìn thấy hàng rào phong tỏa và cảnh sát, vẻ mặt của mọi người đột nhiên trở nên phong phú, những người tò mò thậm chí còn bắt đầu dò hỏi thông tin.

“Con gái à! Sao con khổ thế này! Khi con còn nhỏ đã có người đã cướp con đi, mẹ tìm mọi cách để lấy lại con, mẹ chỉ muốn bù đắp cho con, nhưng con lại…”
Một phụ nữ trung niên ăn mặc lộng lẫy vỗ đùi khóc.

Bà ấy vừa dứt lời, cô gái trẻ đang đi cùng cô lập tức tiếp nối, động tác và giọng điệu giống hệt nhau, nhìn thoáng qua đã biết được mối quan hệ giữa cô ta và người phụ nữ trung niên.

“Hu hu hu, chị ơi…hu hu hu, chị ơi…sao chị lại ra đi như vậy, gia đình mình phải sống thế nào đây? Người nào ác như vậy…”
Một người đánh vào đùi, người kia vùng vẫy lao vào, hai người phụ nữ lập tức biến hiện trường vụ án thành cái chợ.

Nhìn thấy bên đó huyên náo như vậy, sắc mặt Cận Hải Dương đen như đáy

nồi.

Anh im lặng bước ra cửa, nói gì đó với hai người phụ nữ đang khóc và gây rối, ngay lập tức tiếng khóc không còn nữa.

“Ý anh là…chúng tôi cũng phải đi nhìn cái xác đó?”
Trước khi người phụ nữ trung niên lau nước mắt trên khuôn mặt, vẻ mặt trang điểm bà ấy đã kinh ngạc hỏi.

Nghe bà ấy hỏi, cô gái bên cạnh càng không bình tĩnh.

“Không! Tôi mới không cần xem xác chết! Rất đáng sợ! Người chết có gì đẹp mà xem?”
Người phụ nữ trung niên nhất định phải biết lời nói của con gái mình là ngu ngốc, không lịch sự, từ khi mở miệng đã kéo tay áo cô gái.

Nhưng cô gái trẻ sợ hãi đến mức không thể để ý đến động tác của mẹ mình, vì vậy cô ấy đã hét lên những lời trong lòng ngay khi cô ấy đang nóng nảy, một số người xung quanh đã cười phá lên.

Mới vừa rồi còn thở không ra hơi, nói cái gì mà không có chị gái thì hai mẹ con sống không nổi, không phải hai người muốn náo để cảnh sát ở cửa cho vào nhìn người chết sao, bây giờ lại nói người chết không đẹp.

Đúng là tự vả mặt mình nhanh thật.

Cô gái trẻ lúc này cũng phản ứng lại, khuôn mặt ửng hồng đỏ bừng, lùi lại phía sau.

Ngược lại, người phụ nữ trung niên bên cạnh vẫn giữ được bình tĩnh, ngay cả với bầu không khí xấu hổ như vậy cũng ra dáng thủ lĩnh, vỗ vai con gái rồi áy náy nói.

“A, con nít mà, tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, cũng không biết suy nghĩ, trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ.

”
Trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ.

Mọi người nhìn nhau, cô gái nhìn có vẻ 24 25 tuổi này vẫn là trẻ con, như vậy tâm tình người mẹ này cũng thật ghê gớm.

Cận Hải Dương liếc nhìn hai người phụ nữ, không nói gì, chỉ nói với cảnh sát bên cạnh yêu cầu họ đến Trung Tâm Pháp Y để nhận dạng thi thể.

Vừa nghe anh nói đi xem người chết, cô gái trẻ lắc đầu như trống bỏi, không dám phát ra tiếng động, chỉ biết nhìn mẹ với ánh mắt tha thiết cầu xin mong mẹ tìm được cách thoát khỏi kiếp nạn này.

“Cái gì? Không muốn đi à?”
Cận Hải Dương chế nhạo.

“Không phải cô muốn vào hiện trường sao? Không muốn nhìn mặt Vương Tinh Kinh lần cuối à?”
Nói rồi, anh quay đầu nhìn người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh, đôi mắt dài mang theo suy nghĩ.

“Cho nên, bà là mẹ của Vương Tinh Kinh?”
Thấy đối phương gật đầu, anh lại chỉ tay về phía cô gái trẻ đang đứng bên cạnh người phụ nữ trung niên?
“Cô ấy là em gái của người chết? Cùng mẹ hay…”
“Con bé và Kinh Kinh đều là con gái của tôi, tuy cùng mẹ khác cha, nhưng chúng tôi đều là người thân duy nhất của Kinh Kinh.

”
Người phụ nữ trung niên vội vàng đáp.

Nghe bà nói vậy, người đàn ông nhướng mày.

“Người thân duy nhất? Vương Tinh Kinh không có người thân khác sao? Ba cô ấy đâu?”
“Ba con bé đã bỏ mặc con bé lâu rồi, có cũng như không!”
Người phụ nữ trung niên tức giận nói.

“Tang lễ của Kinh Kinh vẫn do mẹ con chúng tôi làm, trên đời này chỉ có thể tin tưởng mẹ con chúng tôi.

Cảnh sát có chuyện gì cần biết, tôi sẽ có mặt.

Số điện thoại của tôi là…”
Bà ấy báo cáo một danh sách dài số điện thoại di động, khuôn mặt trang điểm đầy biểu cảm nghiêm túc.

Cận Hải Dương gật đầu, đưa số điện thoại bộ phận liên lạc, cười nói.

“Vì bà là người nhà của người chết, bà đến rất đúng lúc, tôi cũng có một số việc muốn hỏi bà.

”
“Một lúc sau, bà đi đến Trung Tâm Pháp Y nhận dạng thi thể rồi theo tôi đến phân cục bên cạnh, tiết kiệm thời gian để tôi khỏi phải đi tìm người.

”
Vừa nói ra những lời này, khuôn mặt cô gái lập tức trở nên khó coi.

Cô trừng mắt nhìn người phụ nữ trung niên có chút bất bình, bởi vì có cảnh sát nên không dám nói gì.

Có một chút e ngại trên khuôn mặt của người phụ nữ trung niên.

Bà cẩn thận nhìn Cận Hải Dương, sau khi xác định anh không có gì khác thường, bà mới hạ giọng hỏi.

“Tôi nói, anh cảnh sát, anh tìm tôi và con gái có chuyện gì vậy? Sao không thể nói ở đây mà phải đến cục cảnh sát?”
Nghe câu hỏi của bà, Bùi Diệu đang đứng bên cạnh bật cười.

“Chỉ là để xác minh quan hệ gia đình của người chết, không nên nghĩ nhiều.

”

Anh vừa nói vừa cười, cảm thấy hai mẹ con này thật tuyệt.

Còn chưa làm gì hết mà trông họ đã chột dạ, lo lắng như vậy rồi.

Nhìn thấy anh quay đầu nhìn lại, Bùi Diệu buộc phải kìm lại lời nói trong miệng, khuôn mặt vặn vẹo.

Cận Hải Dương liếc anh ta một cái rồi ngoảnh mặt đi.

“Sau khi Trung Tâm Pháp Y đóng cửa, cậu, Đại Thượng cùng những người khác dẫn theo mấy người báo án về cục.

Tôi đi theo họ đến Trung Tâm Pháp Y.

Sau khi xác định xong, bố trí một phòng thẩm vấn cho gia đình người chết.

”

“Thấy cửa ra vào và cửa sổ phòng tập vũ đạo không có hư hỏng, tôi sẽ hỏi Lý Thành xem có thiệt hại tài sản hay dấu vết lục lọi ở hiện trường không.

”

“Để Vương Dật liên lạc với ba của người chết, yêu cầu ông ấy nhanh chóng đến Trung Tâm Pháp Y càng sớm càng tốt, đồng thời cẩn thận điều tra tất cả các mối quan hệ của người chết, xem người chết có thù oán với ai hay không.

”

Thấy công việc đã được sắp xếp xong xuôi, anh mới dành thời gian xem xét tình hình bên phía Thẩm Lưu Bạch, thi thể đã được chất lên xe đưa đến Trung Tâm Pháp Y, Thẩm Lưu Bạch và Lý Thành đều mang hộp dụng cụ, vội vã tiến về phía thang máy.

“Có tình huống gì mới thì báo với anh liền.

”

Anh chỉ kịp hét lên, nhìn cô gái bước vào thang máy vẫy tay với anh, cửa thang máy nhanh chóng đóng lại.

Chương 183: 183: Nhát Dao Khác

Trở lại Trung Tâm Pháp Y, Thẩm Lưu Bạch không kịp ăn cơm trưa, lập tức đi vào làm khám nghiệm tử thi.

Nguyên nhân tử vong của người chết không khó để phán đoán, Vương Tinh Kinh chết do vật sắc nhọn đâm dẫn đến vỡ hoàn toàn lá lách, xuất huyết trong ổ bụng và mất máu quá nhiều.

Theo tình hình giải phẫu, phần thành vết thương bị lật ngược quá nhiều, dẫn đến bên trong vết thương có hình dạng kỳ lạ, không giống do dao thường hoặc dao găm gây ra.

Nhưng những dấu vết trên xác chết không dừng lại ở đó.

Đầu tiên, Thẩm Lưu Bạch tìm thấy một số vết kéo trên đầu của người chết, tóc bị đứt một phần, thậm chí là nang tóc bị tổn thương.

Chẩm của người chết đã bị va chạm, vỏ não của vùng trán bị co lại, nhưng da đầu của vùng trán và hộp sọ không bị tổn thương.

Đây là máu tụ dưới màng cứng và hướng của lực là từ phía trước sang mặt sau.

Cởi đôi giày ba lê màu đỏ ra, trên chân người chết có vết xước, vết thương có biểu hiện chảy máu và phản ứng sống rõ ràng, chứng tỏ những vết thương này được hình thành trước khi Vương Tinh Kinh chết, khi hung thủ thay giày cho người chết có thể nạn nhân vẫn còn sống.

Ngón chân của người chết bị tái nhợt do thiếu máu cục bộ, cho thấy những

ngón chân bị chèn ép và đôi giày ba-lê màu đỏ không vừa với cô ấy.

Giày của nữ diễn viên ba lê rất quan trọng, không vừa chân chứng tỏ đôi giày này không thuộc về Vương Tinh Kinh.

Vương Tinh Kinh, một giáo viên dạy múa bụng, có một đôi giày ba lê trong lớp học khiêu vũ của cô ấy, đó là một điều kỳ lạ.

Bây giờ, Thẩm Lưu Bạch bắt đầu cảm thấy không chắc về phán đoán trước đây của mình.

Ban đầu, khi cô nhìn thấy đôi giày khiêu vũ màu đỏ, phản ứng đầu tiên của cô là hung thủ không hiểu về vũ đạo, vì vậy đã mang một đôi giày rõ ràng là không phù hợp với phong cách của hoàn cảnh trên chân của người chết.

Tuy nhiên, bây giờ, mọi thứ dường như đã thay đổi.

Một người không biết về vũ đạo sẽ không mang một đôi giày ba lê đến lớp học khiêu vũ, đây rõ ràng là một vũ công chuyên nghiệp khác, đánh giá theo kích cỡ và màu sắc của đôi giày, đây chắc là một người phụ nữ còn trẻ.

Không phải cô ta không biết nhảy, e rằng cô ta cũng biết rằng sẽ có vấn đề trong hoàn cảnh này, nhưng có một lý do khiến cô ta phải mạo hiểm bị phát hiện và phải thay đổi loại giày trên chân của người chết, chuyện đó phải quan trọng đến mức có thể vạch trần thân phận của cô ta.

“A? Giáo sư Thẩm, đây là vết sẹo gì?”
Thực tập sinh mới Trịnh Lỗi chỉ vào một vết sẹo ở bên ngoài đầu gối của chân phải người chết.

Trung Tâm Pháp Y luôn thiếu nhân sự, gần đây tuyển thêm một loạt người mới để mở rộng nhân lực, Thẩm Lưu Bạch cuối cùng cũng có trợ lý ở văn phòng.

Trịnh Lỗi đang theo học khoa pháp y của Học Viện Hình Cảnh, so với Lý Thành là sinh viên ngành khác thì anh lại là sinh viên chính quy của nữ thần

Học Viện Hình Cảnh.

Tính tình anh ta sôi nổi, là bạn học cùng khóa với Lý Thành, từ khi còn là sinh viên, anh ấy đã nhìn Lý Thành cùng những "sinh viên ngoài ngành" này không vừa mắt.

Nữ thần là của ngành pháp y! Mấy người ngoài ngành đến giành chỗ trên lớp làm gì? Có nghe hiểu được không?
Hơn nữa, mấy tên nhóc này lần nào cũng chiếm ghế vàng ở ba hàng đầu tiên, khiến cho học sinh chính quy bọn họ bị ép tới góc tường, không có cơ hội tiếp xúc với giáo sư, mỗi khi giáo sư Thẩm có việc bận, họ chỉ có thể nhìn đám ngu ngốc kia không hiểu gì mà cười khúc khích! Nói đến cái tên Lý Thành này cũng cảm thấy không thoải mái.

Cậu ta nói ai nói môn pháp y chỉ có sinh viên pháp y được nghe, Thẩm Lưu Bạch cũng nói về Dấu Vết Học!
Lúc hai người này đến, chưa nhìn xung quanh, gặp nhau đã giống như chọi gà, nhìn nhau cũng không vừa mắt.

Tuy nhiên, Trịnh Lỗi đã nhanh chóng làm quen với môi trường làm việc của Trung Tâm Pháp Y, đồng thời cũng biết nữ thần của anh đã có chủ rồi.

Mặc dù rất bực bội, nhưng tiểu trợ lý vẫn cảm thấy có chút vui vẻ.

Bây giờ anh là trợ lý của Thẩm Lưu Bạch, đương nhiên phải nắm bắt cơ hội thể hiện, lần đầu khám nghiệm tử thi đặc biệt cố gắng.

Thẩm Lưu Bạch nhìn theo hướng ngón tay của anh ta, quả nhiên nhìn thấy một vết sẹo kích thước khoảng 5 cm ở gần bên ngoài đầu gối.

"Vị trí này…"
Cô gái nhìn chằm chằm vết sẹo rõ ràng một hồi, sau đó quay sang Trịnh Lỗi dặn dò.

"Chụp ảnh bằng máy chụp X quang, có chút giống như phẫu thuật thay khớp nhân tạo.

”
Trịnh Lỗi gật đầu làm theo hướng dẫn của Thẩm Lưu Bạch, kết quả đúng như suy đoán của cô, khớp nhân tạo đúng là đã được cấy vào đầu gối bên phải của người chết.

“Nhìn hình dạng vết sẹo, chắc là vừa mới phẫu thuật xong.

”
Thẩm Lưu Bạch nhìn kỹ vết sẹo trên đầu gối của Vương Tinh Kinh, cảm thấy tai nạn khiến người chết thay khớp chắc hẳn rất nghiêm trọng.

Cô tiến lên phía trước thi thể, nhanh chóng nhận ra vết xước dài trên ngực của người chết.

Trước kia, bởi vì hiện trường đầy vết máu, vết sẹo ẩn dưới máu và áo lót nên không thể nhìn rõ, nhưng bây giờ dưới ngọn đèn bàn mổ, nó đặc biệt bắt mắt.

“Vết thương này…”
Thẩm Lưu Bạch khẽ nhíu mày.

Cô ra hiệu cho Trịnh Lỗi dùng máy ảnh chụp ảnh vết sẹo, sau đó cẩn thận lấy mẫu máu, làm sạch, sau đó dùng thước có gắn camera đo độ dài của vết sẹo.

” Giáo sư Thẩm, có chuyện gì sao?”
Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của cô, lòng hiếu kỳ của Trịnh Lỗi đã lên đến đỉnh điểm.

Giáo sư Thẩm, người mà cậu luôn quen thuộc, có vẻ mặt điềm đạm, lạnh lùng, hiếm khi bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào trước mặt sinh viên, nói năng không vội vàng, ngay cả tốc độ nói cũng hiếm khi thay đổi.

Không ngờ nữ thần lại rất có biểu cảm với xác chết, làm sao fan bọn họ có thể chịu nổi?

“Có.

”
Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ một chút, liền duỗi ngón tay lấy ra vết xước dài nói.

“Nhìn ở đây.

”
“Phần chân tóc trên trán của người chết bị kéo, có vết xước trên cánh tay, tại hiện trường có nhiều máu, phù hợp với hình dạng vết thương khi xô xát”.

“Nhưng ở đây không phải như vậy.

”
Cô nhớ lại bức ảnh đầu tiên Trịnh Lỗi chụp vết thương, chỉ hướng vết máu.

“Hướng chảy của máu từ vết thương này là từ trái sang phải.

Kết hợp với cách nửa nằm nghiêng của người chết, đầu hướng tây và chân hướng đông nam, cho thấy vết thương này được hình thành sau khi người chết đã ngã xuống đất và đã mất khả năng phản kháng.

“
Cô kéo qua hình ảnh thứ hai, vết thương lần này đã được làm sạch, không còn vết máu, hình dạng toàn bộ vết thương có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Nhìn cái này.

”
Thẩm Lưu Bạch vừa nói vừa chỉ vào vết sẹo dài trên màn hình.

“Có phản ứng sống xung quanh vết thương, điều này có nghĩa là gì?”
Cô nhìn Trịnh Lỗi, đôi mắt trong veo như suối băng khiến chàng trai sợ hãi, anh theo bản năng đứng thẳng người, ngoan ngoãn trả lời.

“Thưa cô, có những phản ứng sống xung quanh vết thương chứng tỏ nó được hình thành trước khi chết.

”
Nhìn thấy giáo sư Thẩm xinh đẹp gật đầu hài lòng, trong lòng Trịnh Lỗi mở cờ trong bụng.

A? Không đúng, không phải anh đây đã tốt nghiệp rồi sao… Tại sao vẫn còn cảm giác khủng hoảng như khi bị kiểm tra đột xuất như vậy?
Trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, dường như anh đã hiểu được ý định thật sự của giáo sư Thẩm khi hỏi câu này.

Vết thương ở bụng của người chết đã gây xuất huyết cấp tính, đã mất đi khả năng phản kháng, chỉ cần không được chữa trị, vết thương đủ để khiến cô ta tử vong.

Nhưng tại sao hung thủ vẫn dùng dao cắt cổ người chết?
Nhìn vết thương sâu không đủ giết người, hơn nữa lựa chọn vị trí cũng có chút kỳ quái, vết thương này không có ảnh hưởng gì đến thời gian và nguyên nhân tử vong của người chết.

Nếu không phải để đẩy nhanh thời gian tử vong của người chết, tại sao hung thủ lại ra tay với khi người chết không còn khả năng phản kháng?
Một nhát dao này không có ý nghĩa gì hết hay là có nguyên nhân gì khác?

Chương 184: 184: Giày Khiêu Vũ Màu Đỏ

“Cậu có thắc mắc tại sao hung thủ lại thực hiện vết chém đó không?”
Thẩm Lưu Bạch liếc nhìn tiểu trợ lý đang suy nghĩ lung tung, nhẹ giọng nói.
“Nếu cậu nghĩ một người sẽ chết, sau đó ở những vị trí không liên quan chém thêm một nhát, cậu nghĩ hành động này có tác dụng gì?”
“Hắn sợ Vương Tinh Kinh không chết sao?”
Cô gái có vẻ ngoài thanh tú lắc đầu.
“Nếu cậu thật sự muốn giết người, chém ở đây sẽ nhanh hơn.”
Cô đưa tay ra đặt lên chiếc cổ thon thả và dịu dàng của mình.
“Nhưng hung thủ đã không làm vậy.

Hắn chỉ làm xây xước một vết thương bề ngoài không tới 1 cm.

Vết thương như vậy không đủ để gây tử vong.”
“Cậu nghĩ tại sao hung thủ lại làm điều này?”
Trịnh Lỗi suy nghĩ một chút rồi căng thẳng trả lời.
“Hắn muốn hù dọa người chết, hay người này có thù oán với Vương Tinh Kinh, nên đâm cô ấy thì không đủ, còn dùng dao chém để trút giận…Vậy chắc đây là người quen phạm tội?”
Nghe anh ta nói, Thẩm Lưu Bạch gật đầu tán thành.
“Đúng vậy.

Cửa ra vào và cửa sổ của phòng tập múa đều còn nguyên vẹn.

Các học viên đến lớp buổi sáng thấy khóa cửa nên đã gọi điện cho nhân viên nội bộ và lễ tân để mở cửa.

Điều này cho thấy từ đầu hung thủ đã không làm hỏng cánh cửa phòng làm việc.”
“Người chết chết vào rạng sáng nay.

Một người phụ nữ ở một mình trong tòa nhà.

Cửa phải khóa mà hung thủ vẫn vào được, rất có thể người chết đã mở cửa cho hắn”.
“Cậu nghĩ ai sẽ đến thăm người chết vào khoảng 2 hoặc 3 giờ sáng?”
Câu hỏi này đúng là làm khó Trịnh Lỗi.
Đã xác nhận là người quen phạm tội nên câu hỏi đặt ra là tại sao sáng sớm đã gặp hung thủ, không thể hẹn trước, không ai lại chọn thời điểm gượng gạo này, có thể là đến bất ngờ.
Là người như thế nào mà cô ấy không thể từ chối, hay không muốn từ chối?
Anh suy nghĩ một hồi, liền nói ra một chút suy đoán của mình.
“Nhìn vào những vết sẹo trên thi thể, xác suất do kẻ thù của người chết gây ra là tương đối cao.

Nhưng nhìn bộ quần áo múa bụng trên người người chết, hiện trường gây án là ở phòng tập khiêu vũ, hắn chắc là không có hứng thú với việc khiêu vũ, vì vậy, hắn nên là một người quen.

“
“Nếu nói như vậy thì khả năng người quen trở mặt thành thù là vô cùng lớn.

Tôi nghĩ rất có thể hai người bắt đầu nói chuyện với nhau thì vẫn còn ổn, sau đó liền bắt đầu đánh nhau.

Trong lúc đánh nhau, Vương Tinh Kinh bị hung thủ đâm chết, hắn vẫn cầm hung khí sắc bén trên tay, vẫn còn cảm thấy tức giận, thấy Vương Tinh Kinh mất khả năng phản kháng, hắn lại cầm vũ khí sắc nhọn chém vào người chết… “
Nói xong, Trịnh Lỗi dừng lại, càng ngày càng cảm thấy mình đã tìm ra chân tướng của vụ án.
“Loại chuyện này…điển hình nhất là giết vì tình!”
“Vương Tinh Kinh đã chết chắc hắn đã có bạn trai hoặc chồng, có thể là Vương Tinh Kinh lừa dối hay ngoại tình.

Kết quả là bạn trai hoặc chồng của cô ấy nửa đêm đến phòng tập nhảy để kiểm tra, sau đó cả hai xảy ra bất đồng và cãi vã, thậm chí còn động tay động chân trong lúc tranh chấp.

“

“Bạn trai hoặc chồng của cô ấy thấy cô ấy lừa dối hay ngoại tình, nên đã đâm một dao vào người chết trong cơn giận dữ, thậm chí cảm thấy không hết hận nên đâm thêm vào ngực cô ấy.

Không phải ngày xưa có một số cực hình dành riêng cho phụ nữ lừa ngoại tình sao? Tôi thấy trường hợp này rất giống.

“

Trịnh Lỗi tưởng tượng rất phong phú, càng nói càng cảm thấy mình giống một thám tử, chỉ cần động não chút là có thể tìm ra đáp án hợp lý, không khỏi bắt đầu thu xếp công việc trong tay mình.
“Kiểm tra xem họ đã ở đâu vào thời điểm gây án, họ đang làm gì, và liệu họ có bằng chứng ngoại phạm hay không, tôi nghĩ chắc chắn hắn đã gây án!”
Anh ta nói một cách chắc chắn và nhìn Thẩm Lưu Bạch với vẻ đắc thắng, như đang chờ đợi lời khen từ cô.
Thẩm Lưu Bạch kiên nhẫn nghe, lúc đầu không có ngắt lời anh, đợi anh ta nói xong liền hỏi một câu.
“Cậu nói là do bạn trai hay chồng của Vương Tinh Kinh làm?”
Trịnh Lỗi gật đầu, vẻ mặt kiên định.
“Được.”
Cô gái thanh tú và xinh đẹp gật đầu.
“Còn đôi giày khiêu vũ trên chân người chết cậu giải thích thế nào?”
Cô chỉ vào đôi giày ba-lê màu đỏ trong túi bằng chứng và nhẹ giọng nói.
“Giày là cỡ 36, kích cỡ và màu sắc nên dành cho phụ nữ, chồng hay bạn trai của Vương Tinh Kinh sẽ mang một đôi giày ba-lê của phụ nữ đến hiện trường sao?”
“Chân của người chết là số 38.

Đôi giày này rõ ràng không thuộc về người chết.

Nếu do một người đàn ông làm, cậu có còn nghĩ đây vẫn là một vụ giết người do bốc đồng?”
Nghe câu hỏi, Trịnh Lỗi liền ngẩn người.
Theo bản năng anh muốn nói hung thủ là phụ nữ, nhưng 3 giờ sáng lại gặp bạn cùng giới, điều đó còn phi lý hơn cả việc bạn trai phạm tội không.

Nhưng ngoài ra, thật sự không có khả năng khác, chẳng lẽ là người chết thích phụ nữ sao?
Anh ta sững sờ tại chỗ, biểu tình trên mặt dao động, trố mắt đứng nhìn giáo sư Thẩm cong khóe môi.
Nhưng cô không nói gì nữa, mà tiếp tục công việc đang làm, bắt đầu kiểm tra đôi giày b- lê màu đỏ mà cô luôn quan tâm.
Người chết đi giày múa bằng chân trần, bàn chân của cô ấy lớn hơn giày hai số, cho nên bên trong đế dính đầy những đường ngón chân của cô ấy, hoàn toàn không phát hiện được dấu vết nào khác.
Cô cúi đầu, dùng kính lúp nhìn kỹ mặt trước của đôi giày, nhanh chóng phát hiện mũi giày này hơi mòn, chắc đã được mang nhiều lần.

Chỉ là diễn viên múa ba-lê chuyên nghiệp đều dung vớ chuyên dụng, vải dệt kim có thể để chặn các đường ngón chân trên giày.
Thẩm Lưu Bạch đã gấp ra một số hạt không đều màu từ các sợi hư hỏng của mũi giày, kết cấu hơi cứng, giống như hình dạng của nhựa thông sau khi khô, cô cho rằng đây là manh mối quan trọng để tìm ra nguồn gốc của giày.
Sau khi so sánh cẩn thận, Thẩm Lưu Bạch phát hiện mức độ hao mòn của đôi giày không giống nhau, mũi chân bên trái hao mòn hơn bên phải, gót chân bên phải bị giẫm lên thường xuyên.

Chủ nhân của chiếc giày rõ ràng đã quen với việc sử dụng chân phải của mình hơn.
Con người sinh ra đã có hai bàn chân thẳng đứng, trọng tâm nằm trên điểm chính giữa của mặt phẳng giữa hai bàn chân, khi đứng thẳng thì lực tác dụng lên đ ĩa đệm của người là như nhau.
Tuy nhiên, với sự thay đổi của thói quen cá nhân, nhiều người không tránh khỏi việc hình thành tư thế đi đứng độc đáo, điều này thể hiện trên đôi giày, những đôi giày được sản xuất từ dây chuyền lắp ráp sẽ có hình dạng khác nhau sau một thời gian sử dụng.

Chủ nhân của đôi giày ba lê đỏ này rõ ràng thích tập trung vào bàn chân phải, có khả năng bàn chân phải được sử dụng làm điểm tựa và xoay bàn chân chính.
Nhưng một vở ba-lê bình thường không nên đổ nhựa cứng lên sân khấu, rất dễ làm các vũ công ba-lê khi đang nhảy hay quay tròn sẽ bị thương.
Vậy những hạt nhỏ không đều màu này đến từ đâu?

Chương 185: 185: Chuyện Cũ Của Nhà Họ Vương

Cùng lúc đó, Cận Hải Dương đối mặt với bà Trần Diễm Linh, người tự nhận là mẹ của Vương Tinh Kinh đã chết, bầu không khí cũng không thoải mái hơn bao nhiêu so với trong phòng khám nghiệm tử thi.
Anh còn chưa kịp hỏi, Trần Diễm Linh đã lớn tiếng mắng mỏ, trọng tâm là đàn ông trên thế giới đều phụ lòng phụ nữ về thể xác lẫn tinh thần, còn không chịu trách nhiệm.
“Tôi nói…đàn ông…không phải thứ gì tốt…hu hu hu…”
Vừa bước vào phòng thẩm vấn, Trần Diễm Linh vỗ đùi bắt đầu khóc, giọng nói khàn khàn, cảnh sát phòng thẩm vấn không khỏi nhíu mày.
Trình độ diễn xuất này…chậc chậc…
Cận Hải Dương nhíu chặt mày, vẻ mặt u ám cùng khóe miệng đều là biểu hiện cực kỳ nóng nảy, cảm xúc sắp bùng nổ.
Bùi Diệu vẫn luôn nháy mắt, nhìn thấy vẻ mặt của sếp, lập tức đưa cốc nước ấm vào tay Trần Diễm Linh, cười an ủi.
“À , bà Vương, đừng quá buồn, vợ chồng cả đời cũng có lúc đụng chạm…”
Câu này có chút tác dụng, Trần Diễm Linh lập tức ngừng khóc, vẫn còn thút thít, giọng nói nhỏ hơn trước rất nhiều.
“Tôi…Tôi… Tôi không phải bà Vương, không phải là người cùng nhà với tên Vương Trụ đáng chết kia…”
Vừa nói, bà vừa kể về lịch sử tình yêu trắc trở của nửa đời người.

Hóa ra, ba của Vương Tinh Kinh, Vương Trụ, là một người dân làng bình thường ở ngoại ô Hải Đô, Trần Diễm Linh là người dưới quê, gả cho Vương Lâm, anh họ của Vương Trụ.
Trần Diễm Linh trẻ trung, xinh đẹp, nũng nịu, được chồng rất cưng chiều, thường không phải làm việc nhà.
Những người đàn bà trong thôn đều chướng mắt bà ấy, cho rằng lần này Vương Lâm bị hồ ly tinh mê hoặc, không biết tốt xấu, gả cho kẻ lười biếng

này, sớm hay muộn sẽ tổn thất lớn.
Đối với những lời này, Trần Diễm Linh thường xuyên mắng mỏ phụ nữ trong thôn, mặc dù bà là người ngoài thôn, tính cách mạnh mẽ, đanh đá, không hề chịu thua kém.
Khi đó, trong thôn có trào lưu ra ngoài làm việc, rất nhiều thanh niên trong thôn đi về phía nam tìm việc, thấy mọi người đã đi hết, Vương Lâm cũng không có động tĩnh gì.
Trần Diễm Linh ban đầu có cảm giác được chồng quan tâm chăm sóc, nhưng khi những người vợ khác trong thôn lần lượt nhận tiền và hàng hóa do chồng gửi về, bà thật sự không thể ngồi yên khi tất cả những bộ quần áo thời trang cứ đi xung quanh trước mặt bà ấy.
Thì ra Trần Diễm Linh là hoa khôi trong thôn nhà họ Vương, làm sao có thể chịu lu mờ trước mấy người phụ nữ nhà quê kia!
Mấy người đó có gì tốt, chẳng phải chỉ mặc một cái đầm đẹp hay một chiếc áo khoác thời trang thôi sao!
Trần Diễm Linh cũng muốn, tuy trong nhà trồng trọt cũng đủ ăn, nhưng dư dả để mua đồ sang chảnh thì không có, mỗi lần nhìn thấy những người xấu xí khoe khoang trước mặt là lòng bà lại nôn nao giống như bị chiên trong chảo dầu.
Dựa vào đâu chứ? Trần Diễm Linh bà vừa có thân hình, vừa khuôn mặt, sao lại xui xẻo như vậy?
Vì vậy, bà đã cố gắng bảo Vương Lâm ra ngoài làm việc giống những người khác.
Vương Lâm lúc đầu không chịu, một phần là ông luyến tiếc người phụ nữ ngọt ngào, nũng nịu này, mặt khác lại lo lắng nếu ra ngoài, người phụ nữ này sẽ không giữ thân, cho ông ta đội nón xanh.
Nhưng ông lại không chịu được sự càu nhàu lặp đi lặp lại của Trần Diễm Linh, nghe bà ấy nói bản thân có bao nhiêu ủy khuất, làm cho ông ấy có cảm giác mình đã bạc đãi bà, một thời gian sau cuối cùng cũng không chịu nổi bà ấy.
Sau khi Vương Lâm rời đi, dân làng đều nói xem khi nào hồ ly tinh này mới có chuyện, lúc đầu Trần Diễm Linh thật sự ngoan ngoãn một thời gian, nhưng sau đó, cuối cùng bà không thể chịu đựng được nữa.
Bà cũng như một tên trộm gà, chọn được em họ của Vương Lâm, Vương Trụ.

Vương Trụ là một người câm, ông ấy sống trên cánh đồng với người mẹ

góa bụa và thường không có cảm giác tồn tại trong thôn.
Vương Trụ chưa bao giờ quen một người phụ nữ nào, các cô gái cả trẻ tuổi và phụ nữ trong thôn thấy ông đều cố gắng ngẩng cao đầu, làm sao có thể cho ông ta sắc mặt tốt được.
Đối với việc được một bông hoa ở thôn nhà họ Vương cố ý tiếp cận, trong lòng ông ta thực sự vừa e ngại vừa vui mừng, lúc đầu còn cự tuyệt vài lần, sau đó ông ấy dần tiếp nhận.
Thường xuyên qua lại, hai người cùng nhau lén lút.

Vương Trụ nhỏ hơn Vương Lâm 7 tuổi, là cái tuổi rồng tuổi hổ, thể lực còn mạnh mẽ hơn Vương Lâm.
Trần Diễm Linh thích sự hòa hợp thân thể với ông ta, thoáng cái đã nghiện, sinh ra ý tưởng từ vui chơi qua đường biến thành bí mật lâu dài, còn không cẩn thận để bị mang thai.
Ban đầu cả hai không để ý, đến khi bụng Trần Diễm Linh to lên thì không thể làm gì khác được.
Đột nhiên, mọi người trong thôn đều biết Trần Diễm Linh đã dụ dỗ tên câm, mặc dù bà đã chảy hết nước mắt, đổ hết lên đầu Vương Trụ, nhưng người trong thôn nhà họ Vương không ai không biết đức hạnh của bà, tự nhiên không ai tin.
Cuối cùng, Vương Trụ gánh hết mọi chuyện, cầu xin Trần Diễm Linh sinh đứa trẻ trong bụng mình, dù sao cũng khó tìm được người bạn đời nên cũng có thể coi như đã có đời sau.
Chuyện xấu trong nhà không nên công khai, các vị trưởng lão trong thôn cũng là có ý này, dù sao đây cũng là còn cái nhà họ Vương, không thể không cần.
Khi Vương Lâm quay lại, nhìn thấy một bé gái 4 tháng tuổi, nón xanh trên đầu ông cũng đã rất to.
Ông ta đánh Vương Trụ một trận tơi bời, đưa đến cục, tố cáo tội c**ng hi3p vợ ông ta, rồi ly hôn với Trần Diễm Linh, bán hết nhà đất ở thôn nhà họ Vương, một mình đi về phương nam, không còn tin tức gì nữa.
Cô gái do Trần Diễm Linh sinh ra là Vương Tinh Kinh.
Sau khi ly hôn với Vương Lâm, bà cũng đến các thành phố ở phía nam, sau nhiều lần lăn lộn, qua một thời gian sau, với gương mặt xinh đẹp bà lấy được người chồng thứ hai là một tiểu thương kinh doanh vận tải.

Mười năm trước, ông ta mất tích vì bài bạc, một đi không trở về, chỉ để lại

căn nhà trống trải với một khoản nợ, chẳng biết đã đi đâu.
Cô gái bên cạnh bà tên là Mã Hân Hân, con của người chồng thứ hai.
Khoảng năm năm trước, bà gặp con gái lớn của bà là Vương Tinh Kinh ở Hải Đô, vốn dĩ bà nghĩ đứa con gái của mình lớn lên trong thôn nhà họ Vương là một đứa quê mùa, nhưng lại ăn mặc đẹp đẽ, đi xe hơi, người đàn ông bên cạnh còn tuấn tú, cô ấy sáng sủa và xinh đẹp, giống như một ngôi sao thời trang dẫn đầu xu hướng, nếu không có nốt ruồi đỏ hình trái tim dưới mắt trái, bà sẽ khó nhận ra.

“Bà không biết sao, thôn chúng tôi được người ta thu hồi đất, mỗi hộ được chia một số tiền lớn để phá dỡ và di dời đi nơi khác.

Sau khi ba tôi ra tù, không kiếm được việc làm nên cũng đi nhận đất của nhà bác Đường, hóa ra số tiền của chúng tôi nhận được tăng gấp đôi … “
“Ha ha ha, đây là bạn trai của tôi Mưu Vân Nhiên, anh ấy là một vũ công hàng đầu trong nước.

Hiện tại chúng tôi đang chuẩn bị mở phòng tập nhảy của riêng mình.

Mấy ngày nay chúng tôi rất bận, nên tôi không có thời gian đi gặp bà để ôn chuyện cũ.”
“Bà nhận số tiền này đi, coi như tôi báo hiếu mấy năm đó.”

Chương 186: 186: Mưu Vân Nhiên

“Ý bà là … phòng tập nhảy của người chết do cô ấy và bạn trai cùng nhau mở?”
Cận Hải Dương sờ cằm, đầy ẩn ý hỏi.
Ai biết câu hỏi đơn giản này dường như đánh trúng nỗi đau của Trần Diễm Linh, khiến bà ta lập tức giống như một con nhím xù gai, vẻ mặt đầy cảnh giác.
“Cái gì cùng nhau mở? Tên ăn bám kia làm gì có tiền, chỉ là một vũ công.

Phòng làm việc này là của con gái tôi.”
Bà nghiến răng nói.
Nhìn thấy bà ấy như vậy, người đàn ông nhướng mày, nụ cười trên mặt càng thêm thâm trầm.
“Hay nói về bạn trai của Vương Tinh Kinh đi.

Cửa phòng tập nhảy không có dấu hiệu bị hư, rất có thể là người quen phạm tội.”
Nghe anh nói, vẻ mặt Trần Diễm Linh buông lỏng, cả người như uống một viên thuốc trấn an, không còn sự phản kháng và đề phòng như vừa rồi.
Nói đến bạn trai của con gái lớn, bà ấy liền lộ ra vẻ chán ghét.
“Anh nghĩ như vậy là đúng, anh cảnh sát! Nếu anh muốn tôi nói thì tên họ Mưu kia nhất định không phải người tốt! Tôi nghĩ cậu ta là vì tiền của Kinh Kinh của chúng tôi…”

Bà sẽ không bao giờ quên ngày gặp lại con gái ruột của mình lần đầu tiên.
Vương Tinh Kinh tiện tay cho bà tiền, cũng đủ để bà và con gái sống qua mấy tháng, bà thật không ngờ đứa trẻ bị bà bỏ rơi lúc mới sinh này lại trở thành một thổ hào!
Khóe miệng Vương Tinh Kinh rất giống bà, trời sinh dáng dấp nhỏ nhắn,

tuy rằng cười nhìn mẹ, nhưng không có chút cảm giác thân thiết nào.
Huống chi tên mặt trắng bên cạnh con bé, bà nhìn thấy cậu ta không hề che giấu sự ghê tởm và khinh miệt trên khuôn mặt của mình, Trần Diễm Linh đã lăn lộn ở bên ngoài lâu như vậy rồi, cái khác không học được nhưng bản lĩnh nhìn sắc mặt lại rất thông thạo.

Đây cũng là kỹ năng bà dựa vào để kiếm sống.
Theo bản năng, bà biết người bạn trai vũ công của con gái bà coi thường bà, cũng đúng, bà và Mã Hân Hân nghèo túng, sao lại có được sự để ý của "nhà nghệ thuật".
Nhưng khi quen lâu hơn với Vương Tinh Kinh, bà mới nhận ra "nhà nghệ thuật vĩ đại" này thật ra chỉ là tên mặt trắng ăn bám con gái bà mà thôi, nếu không có Kinh Kinh chống đỡ, người đàn ông kia sao có thể ngày ngày đi xe sang, mặc đồ hiệu nổi tiếng!
Cứ như vậy, người đàn ông đó làm giống như tất cả mọi người trên thế giới này đều nợ tiền cậu ta, còn không cho mẹ vợ tương lai như bà sắc mặt tốt.
Đúng là không thân với con gái lớn, nhưng Vương Tinh Kinh rốt cuộc cũng là đứa trẻ chui ra từ bụng bà! Nếu không có bà, tên mặt trắng như cậu ta sao có thể có cuộc sống xa hoa như vậy?
Bà và con gái nhỏ còn chưa được sống tốt như vậy!
"Ôi, lại nói, đây là số của tôi, Trần Diễm Linh tôi số không tốt, nếu không bây giờ cũng đã giàu có rồi."
Người phụ nữ trung niên nói với vẻ mặt xúc động.
Đối với chuyện này, bà đã hối hận vô số lần rồi, tại sao khi đó bà lại vì một cái đầm, một đôi giày mà bắt Vương Lâm ra ngoài làm việc!
Phải biết rằng, vào năm thứ tám sau khi ly hôn, thôn nhà họ Vương bắt đầu có kế hoạch thu hồi đất, khi đó ngôi nhà và khu đất của gia đình Vương Lâm có thể được thay thế bằng 3 ngôi nhà ở một số khu vực nổi tiếng ở Hải Đô, bây giờ đều có giá trên trời! Dù có tệ đến đâu thì việc phá bỏ mười tám căn nhà trên cùng một địa điểm cũng là điều đáng giá, đời này không cần lo ăn mặc nữa.
Bà vừa vỗ đùi vừa nói, vẻ mặt đầy ân hận và tiếc nuối cho những gì đã qua.
"Bà nói Mưu Vân Nhiên cùng Vương Tinh Kinh có quan hệ không tốt?"
Cận Hải Dương không kiên nhẫn khi nghe bà phàn nàn về cuộc sống, thẳng thừng đưa chủ đề quay về vấn đề anh quan tâm nhất.
Trần Diễm Linh đang nói chuyện tâm tình thì đột nhiên bị ngắt lời, thật ra trong lòng có chút không vui.

Nhưng dù sao bà vẫn biết đây là cục cảnh sát, nên ngay từ cái nhìn đầu tiên, bà đã không dám nổi giận với người đàn ông không dễ gây gây sự này, nhất là khi bà nhìn thấy giày, đồng hồ và quần áo của anh ta không hề rẻ.
Bà bình tĩnh lại và nói tiếp.
“Tôi đã nói với Kinh Kinh không biết bao nhiêu lần về điều này.

Tôi đã mất cả cuộc đời vì đàn ông, tôi nhìn đàn ông chính xác hơn con bé rất nhiều, liếc mắt liền biết tên nhóc đó có ý gì.”
“Nói cho anh biết, nếu anh thật sự thích một cô gái, làm sao có thể luôn giữ một mặt, thường không nghĩ cho cô ấy, khi có chuyện mới đi tìm người ta, năm mới còn không ở cùng nhau, không có chút biểu hiện gì, vậy cũng coi được sao?”
“Một người đàn ông thích một cô gái, điều quan trọng nhất là cậu ta có chịu chi tiền cho cô ấy hay không!”

“Nếu cậu ta thật sự thích Kinh Kinh của chúng tôi, nếu không có chuyện gì khác, lúc ra ngoài cậu ta sẽ luôn nghĩ đến việc mang theo vài món quà kỷ niệm.

Đã năm năm rồi! Tôi không nhìn thấy một sợi vải nào của Mưu Vân Nhiên! Kinh Kinh vẫn luôn nói tốt cho cậu ta, nếu tôi nói ra thì con bé đúng là mù quáng nhìn nhầm người, người ta coi thường con bé, coi con bé là đứa nhà giàu mới nổi nên bám chặt con bé, nhất định không coi trọng con bé! ”
Trần Diễm Linh hít một hơi rồi nói tiếp.
“Chỉ là, người ba câm của con bé cũng là một tên ngốc, nhìn không ra nhân phẩm của tên họ Mưu đó, trợ cấp cho cậu ta nhiều năm như vậy, còn đầu tư hai ba triệu vào đó!”
“Phòng tập khiêu vũ của Kinh Kinh, ngoài việc dạy khiêu vũ còn có tiền thuê nhà, phần còn lại đều đưa cho người đàn ông kia!”
“Nói cậu ta là vũ công cái gì? Thật ra, cậu ta chỉ là chim hoàng vũ hạng hai, không có đoàn lớn lại không biết tự mình chạy show, vừa rồi nghe nói Kinh Kinh liên hệ để cậu ta biểu diễn trong hội quán, cậu ta liền không vui, nói vậy là làm bẩn nghệ thuật, bởi vì chuyện này mà thường cãi nhau với con gái tôi!”
Vừa nói, bà vừa vẫy tay với Cận Hải Dương một cách bí ẩn.
“Lại đây, tôi có một bí mật muốn nói cho anh.”
Người đàn ông hoàn toàn không có động tĩnh, ngồi ở trên ghế chế nhạo,

lười biếng nói.
“Nếu bà có điều gì muốn nói thì nói, đưa tay gọi vậy, xem tôi là chó sao?”
Trần Diễm Linh rất bất mãn với thái độ hoàn toàn không hợp tác của anh, nhưng bà cũng biết đây không phải là người đàn ông nghe lời mình nên chỉ có thể cười trừ, tự thấy mình phải xuống một bước.
“Không phải, là sợ ảnh hưởng không tốt…tôi cũng quên trong phòng này không có người ngoài, cho nên tôi trực tiếp nói.”
“Thật ra, Mưu Vân Nhiên đối với Kinh Kinh như vậy là có lý do.”
Bà nháy mắt nói.
“Tôi không biết rõ lắm về chuyện này.

Có vẻ như lúc đầu cậu ta đã có bạn gái, nghe nói cũng là vũ công, hai người thậm chí còn cùng nhau đi đến Mỹ.

Kết quả là anh chàng họ Mưu đã gây ra một số rắc rối, ngược đãi Kinh Kinh, không hiểu sao, cuối cùng hai đứa lại ở bên nhau.”
“Khi tôi gặp Kinh Kinh, họ mới từ Mỹ trở về được hai năm, họ đã biết nhau từ trước.”
“Tính theo năm, có lẽ họ đã biết nhau bảy tám năm.

Người đàn ông ấy chưa bao giờ nói đến chuyện kết hôn.

Con gái tôi mỗi ngày một già đi.

Tôi làm mẹ có thể không gấp sao?”
“Tôi thấy, dưa xanh hái thì không ngọt, chắc có lẽ còn nhớ bạn gái cũ?”

Chương 187: 187: Mỗi Người Đều Có Một Nỗi Sợ

“Bạn gái cũ?”
Cận Hải Dương nở nụ cười nửa miệng với Trần Diễm Linh.
“Bà biết gì đúng không?”
Nghe anh hỏi điều này, ánh mắt người phụ nữ trung niên hơi lóe lên, nhưng bà đã sớm bình tĩnh trở lại, tự tin nói.
“Đúng, tôi là mẹ ruột của Kinh Kinh, con gái tôi lớn ngần ấy rồi, tôi không lo cho con bé chẳng lẽ dựa vào người ba câm kia của con bé sao?”
“Một người đàn ông muốn kết hôn mà vẫn có người phụ nữ khác trong lòng, quen nhau nhiều năm mà không có chút động tĩnh gì, đây là thể hiện có vấn đề chứ là gì?”
“Ban đầu tôi đã thấy người đàn ông này không tốt, nhưng có một hôm con gái nhỏ của tôi nhìn thấy cậu ta uống cà phê với một người phụ nữ trên phố, cười tươi như hoa, chắc chắn là ngoại tình.”
“Sau đó, tôi tìm một thám tử tư để điều tra cậu ta, sau đó tôi mới biết rằng cậu ta đã có bạn gái trước khi cậu ta ra nước ngoài, tên Hình Ti Ti.

Hai người đó hóa ra là bạn nhảy, cùng khiêu vũ trong một vở ba lê nào đó.”
“Một đôi nam nữ ăn mặc hở hang, uốn éo cơ thể trên sân khấu, không có chuyện mới là lạ!”
“Bây giờ cậu ta yêu con gái tôi nên phải giải quyết rõ ràng mọi chuyện trước kia, một chân dẫm hai chiếc thuyền, mà muốn không bên nào ngã à.

Trên đời làm sao có chuyện tốt như vậy!”
Vẻ mặt Trần Diễm Linh phẫn nộ nói, không biết có nghĩ tới chuyện gì đã xảy ra hay không.
Cận Hải Dương gật đầu.

“Bà nói với Vương Tinh Kinh chuyện này, phản ứng của cô ấy như thế

nào?”
Nói đến đây, Trần Diễm Linh càng tức giận.
Bà ta cay đắng nhổ một cái, khuôn mặt kéo dài hơn, hiển nhiên không hài lòng lắm với thái độ của con gái.
“Con bé bị người đàn ông đó bỏ bùa rồi.

Tôi nói với con bé thì nó không đáp lại.

Tôi nghĩ người đàn ông đó vẫn đến phòng tập nhảy làm việc hàng ngày.”
“Làm việc?”
Cận Hải Dương nghịch ngợm lặp lại hai chữ này, trên mặt có chút kinh ngạc.
“Bà nói Mưu Vân Nhiên cũng làm việc ở Tinh Vũ Tập? Không phải nói Vương Tinh Kinh tìm câu lạc bộ cho anh ấy biểu diễn sao?”
“Phải đi biểu diễn chứ! Nhưng cậu ta cứ nói Kinh Kinh làm hoen ố nghệ thuật của cậu ta, con bé phải mở lớp dạy múa ba lê trong phòng làm việc.

Theo tôi thấy, cậu ta chỉ muốn tán tỉnh con gái!”
Phốc.
Bùi Diệu ngồi ở phía sau nghe hồi lâu, rốt cục bật cười.
Đang định nói gì đó, nhưng đột nhiên nhìn thấy đội trưởng của mình ném ra ánh mắt lạnh lùng, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.
“Được rồi, bà Trần, hôm nay cảm ơn bà, tôi hy vọng bà sẽ tiếp tục hợp tác với chúng tôi trong tương lai.

Nếu cần, chúng tôi có thể yêu cầu bà đến để xác minh tình hình.

Vui lòng luôn mở điện thoại để tiện liên lạc.”
Sau khi tiễn Trần Diễm Linh đi, Bùi Diệu rốt cuộc không nhịn được nói.
“Đội trưởng, tôi thấy bà mẹ này cũng đáng nghi!”
Anh dừng lại, vẻ mặt đầy mỉa mai.
“Hãy nhìn xem, khi chúng ta có mặt tại hiện trường, bà ấy cùng con gái khóc lóc ỉ ôi, còn đẩy cảnh sát canh hiện trường của chúng ta ra, giống như rất đau lòng vậy.”
“Ngay sau khi bảo bà ấy nhận dạng xác, hai người lập tức sợ hãi, cô con gái kia còn nói nhìn người chết không có gì hay, vậy lúc đầu muốn vào hiện trường làm gì? Đúng là diễn trò!”

“Vừa rồi em đưa bọn họ đến Trung Tâm Pháp Y bên cạnh, bọn họ còn không muốn vào cửa, chỉ là nhìn từ xa cho xong chuyện, cũng không đau lòng như mình nói, đúng là bản chất chả ra gì!”
Có lẽ là bởi vì cảm thấy được bức xúc trong lòng được giải tỏa, giọng điệu Bùi Diệu cũng bình tĩnh hơn một chút.

“Em nghĩ bây giờ, hai mẹ con này sợ phòng làm việc sẽ bị bạn trai của Vương Tinh Kinh lấy mất!”
“Ồ! Vì sao?”
Cận Hải Dương hơi nhướng mày, khích lệ Bùi Diệu nói tiếp.
“Đội trưởng anh nghĩ đi, người phụ nữ này và đứa con gái nhỏ không có việc gì làm, không phải vừa rồi bà ta nói con gái mình giúp bà ta thuê nhà sao bây giờ Vương Tinh Kinh đã chết, bà ta làm sao tiếp tục sống được?”
“Ba của Vương Tinh Kinh có thù oán với người phụ nữ này, nhất định sẽ không tiêu tiền cho người phụ nữ này.

Hiện tại bà ấy bất lực, thứ duy nhất có thể dựa vào là tài sản thừa kế.”
“Ừm.”
Nghe những gì anh ta nói, Cận Hải Dương gật đầu tán thành.
“Đúng vậy, trong trường hợp thừa kế, bà ấy phải đảm bảo có trong di chúc của người chết hoặc trực tiếp đứng tên thừa kế hợp pháp mà không cần lập di chúc.”
Người đàn ông nheo mắt, nhẹ giọng nói.
“Vương Tinh Kinh còn trẻ, hiện tại chắc chưa lập di chúc, nên có thể sẽ chia cho Trần Diễm Linh và Vương Trụ theo quy định của pháp luật về luật thừa kế.”
“Mưu Vân Nhiên chỉ là bạn trai của Vương Tinh Kinh, nhưng theo Trần Diễm Linh, cô ấy bị người đàn ông này mê hoặc hoàn toàn nên Trần Diễm Linh sợ Vương Tinh Kinh thật sự lập di chúc, để lại toàn bộ tài sản cho Mưu Vân Nhiên, vì vậy bà ấy đã liều lĩnh xông vào hiện trường.”
“Tất cả chỉ vì một người bạn trai đã từ chối kết hôn với cô ấy?”
Bùi Diệu vẻ mặt kinh ngạc nói.
“Chuyện này làm sao có thể? Vương Tinh Kinh đối với việc này cũng không ngốc!”
Nhìn thấy bộ dạng khó hiểu của anh, người đàn ông đẹp trai cao lớn đột nhiên cười nói khá ẩn ý.
“Có gì là không thể?”

“Nếu bây giờ tôi chết, cái gì trên danh nghĩa cũng sẽ giao hết cho Tiểu Bạch, giao cho người khác cũng không có ích lợi gì.”
Bùi Diệu bị cơm chó đột ngột này làm cho sững sờ, vẻ mặt bất ngờ, không biết nên trả lời như thế nào.
Lúc đầu anh còn tưởng Cận Hải Dương quá vô lý, anh cũng không phải giáo sư Thẩm, trực tiếp nói với anh cũng không có ích lợi gì?

Nhưng sau khi nghĩ lại, anh đột nhiên cảm thấy điều này không phải không có lý.
Ở nhà họ Cận chỉ có hai người đàn ông, nghe nói ông nội anh có địa vị cao, đủ thứ tài sản, tài sản của đội trưởng đối với ông nội thật đúng là vô dụng.
Nhưng mà…đưa hết cho bạn gái, không sợ cô ấy dùng để ăn chơi sao?
Tuy biết giáo sư Thẩm không phải người nông nổi như vậy, nhưng của cải lụa là lay động lòng người, có sức nặng cám dỗ mạnh mẽ, con người luôn thay đổi!
Đến lúc đó, nếu thấy tiền của mình bay vào túi những người đàn ông khác, chẳng phải sẽ tức đến mức đội mồ sống lại sao!
“Chuyện cậu nói cũng có khả năng đó.”
Người đàn ông khẽ cười, thản nhiên nói.
Lúc đó Bùi Diệu mới nhận ra mình đã vô tình nói ra lời độc thoại từ trong lòng, trên mặt không khỏi nóng lên.
“Nhưng tôi không nghĩ nhiều như vậy.”
Cận Hải Dương liếc nhìn màn hình điện thoại di động, tấm ảnh trên màn hình bảo vệ là một tấm ảnh chụp một khuôn mặt đang ngủ, cô gái xinh đẹp thanh tú trên màn hình có phong thái điềm đạm, đôi môi màu anh đào nhợt nhạt như có như không hơi nhếch lên, cô đã đắm chìm trong một giấc mơ ngọt ngào nào đó.
Lông mày của người đàn ông cũng giãn ra, anh nhìn chằm chằm vào bức ảnh của cô, bình tĩnh nói khiến Bùi Diệu chấn động.
“Khi còn sống, cô ấy là của tôi, không ai có thể thay đổi được.

Nếu tôi không còn, cô ấy sẽ được tự do, nhưng dù sao cô ấy sẽ không bao giờ quên tôi.”
“Bởi vì không có người đàn ông nào khác trên thế giới này có thể làm nhiều điều như vậy cho cô ấy ngoại trừ tôi.”

Chương 188: 188: Lời Khai Trái Ngược

Ngay sau đó, Vương Trụ, ba của Vương Tinh Kinh, cũng vội vàng đến cục cảnh sát sau khi nghe tin.

Không giống như người mẹ Trần Diễm Linh, người đàn ông trung niên có vẻ ngoài hơi mập mạp này đã hét lên một tiếng đau thương ngay khi bước vào phòng khám nghiệm tử thi.

Giọng nói đó, Thẩm Lưu Bạch, cả đời này tôi sẽ không bao giờ quên, khàn khàn, cộc cằn, giọng điệu xa lạ nhưng lại phảng phất một nỗi buồn không thể lẫn vào đâu được.

Khác với vẻ lạnh lùng của mẹ con Trần Diễm Linh, người đàn ông câm này thật sự rất buồn.

Trong cục tạm thời mời một người phiên dịch ngôn ngữ ký hiệu, Vương Trụ có thể nói một số ngôn ngữ ký hiệu, không có trở ngại gì cho việc giao tiếp giữa hai bên.

Chỉ là ông ta quá xúc động, nói mấy câu cũng phải dừng lại bình tĩnh, việc nhận dạng thi thể phải mất cả buổi chiều.

“Đó là con gái Kinh Kinh của tôi.

”
Vương Trụ nói bằng ngôn ngữ ký hiệu.

“Con bé chết như thế nào, anh nhất định phải tìm hiểu, cho dù phải trả giá bao nhiêu, tôi cũng phải báo thù cho con gái mình!”

Thấy ông ta sắp muốn kích động, Thẩm Lưu Bạch khẽ thở dài, sau đó vươn tay bắt đầu giao tiếp với Vương Trụ bằng ngôn ngữ ký hiệu.

Bùi Diệu ở phía sau Cận Hải Dương nhìn chằm chằm vào cô, không ngờ giáo sư Thẩm còn có thể làm được chuyện này, chắc chắn sách kỹ năng của thiên tài khác với người thường như bọn họ?

Không có giao tiếp trung gian, toàn bộ quá trình giao tiếp trở nên trực tiếp và mạch lạc hơn.

Theo Vương Trụ, nhà họ Vương chỉ bắt đầu giàu lên sau khi bán đất, Vương Tinh Kinh học lực không tốt nhưng lại rất thích ca hát, nhảy múa, trước đây trong gia đình không có khả năng nên không có điều kiện học nghệ thuật.

Cô ấy biết mình có nền tảng kém, xuất phát muộn, đã rất nỗ lực, dù cuối cùng vẫn trượt vào trường khiêu vũ chuyên nghiệp nhưng cô ấy đã trúng tuyển vào trường thể thao và trở thành sinh viên thể dục nhịp điệu.

Khi còn học đại học, Vương Tinh Kinh còn chăm chỉ học thể dục nhịp điệu hơn, cô ấy đã tham gia hai cuộc thi và đều giành được giải thưởng.

Khi đang là nghiên cứu sinh, trong một lần đích thân đăng ký tham gia một cuộc thi ở nước ngoài, cô ấy không may bị tai nạn xe ở New York, chân phải bị tổn thương nặng, buộc phải thay khớp nhân tạo, không thể nhảy được các động tác mạnh như trong thể dục nhịp điệu.

Vương Tinh Kinh không cam lòng, cô ấy đã tự học múa bụng và đã hồi phục tốt trong vài năm qua, cô ấy có hy vọng sẽ nhảy trở lại.

“Không ngờ người lại đi như vậy, tôi chỉ có một đứa con là Kinh Kinh, muốn xác nhận phải gọi tất cả người thân đến sao? Có tôi nhận là đủ rồi!”
“Làm ơn đừng gọi về nhà tôi nói chuyện này, mẹ tôi năm nay đã 94 tuổi, nếu biết Kinh Kinh qua đời, bà ấy nhất định sẽ không chịu nổi sự đả kích này!”
Ông ấy không thể không phát ra âm thanh từ cổ họng, mặc dù không thể hiểu được những ngón tay đang vẫy, nhưng vẻ buồn bã và tuyệt vọng trên

khuôn mặt đẫm nước mắt của ông khiến mọi người có mặt đều không cảm thấy dễ chịu được.

Đau đớn nhất là kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, đặc biệt Vương Tinh Kinh là niềm hy vọng duy nhất trong gia đình này.

Bây giờ hy vọng duy nhất này đã không còn, bao nhiêu tiền cũng không đổi lại được.

“Hỏi ông ấy, Vương Tinh Kinh và Mưu Vân Nhiên có quan hệ như thế nào?”
Cận Hải Dương đột nhiên hỏi.

Thẩm Lưu Bạch nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn hỏi Vương Trụ vấn đề riêng tư này.

“Ông ấy nói…quan hệ của họ rất tốt…Mưu Vân Nhiên là một đứa trẻ rất chăm chỉ…và lễ phép…chỉ là không nói nhiều và không thích tiếp xúc với mọi người.

”
“Mưu Vân Nhiên…là người hoạt động nghệ thuật…tương đối…ừm …kiêu ngạo, có lúc…cãi nhau với con gái ông ấy, nhưng hai người ở bên nhau bao nhiêu năm vẫn chưa chia tay, còn cùng nhau mở lớp đào tạo khiêu vũ.

”
“Ừm.

”
Cận Hải Dương gật đầu.

“Hỏi ông ấy, mối quan hệ giữa Vương Tinh Kinh với mẹ là Trần Diễm Linh và em gái cùng mẹ khác cha Mã Hân Hân như thế nào?”
Thẩm Lưu Bạch lại liếc anh một cái, sau đó nhìn về phía phiên dịch viên ngôn ngữ ký hiệu ngồi ở bên cạnh.

“Vấn đề này quá phức tạp, e rằng không thể giải thích rõ ràng, tốt hơn hết anh nên để người chuyên nghiệp làm.

”
Nghe những gì cô nói, người đàn ông nhìn cô đầy ẩn ý, nhưng không nói gì, mà thay vào đó mời người phiên dịch nói.

Khi Vương Trụ hiểu được câu hỏi của Cận Hải Dương, khuôn mặt vốn đang thương tiếc của ông ta ngay lập tức trở nên đầy tức giận.

Như nghĩ đến điều gì đó đặc biệt làm cho mình tức giận, lồ ng ngực Vương Trụ phập phồng, lông mày ép chặt vào mắt, một tiếng “ôi ôi” phát ra từ cổ họng.

“Anh ta nói mẹ của người chết không phải là người tốt!”
Phiên dịch từng câu theo hành động của Vương Trụ.

“Chuyện năm đó đừng nói đến nữa.

Vừa mới sinh xong đứa bé, bà ấy đã bỏ đứa bé và rời đi, hơn mười năm không có tin tức gì.

”
“Khi đó, tôi bị Vương Lâm kiện phải vào tù, mẹ tôi chỉ có một mình, bà ấy đã lấy sạch tiền trong nhà, trong bếp chỉ còn lại một bao bột ngô, không còn lại gì cả.

”
“Sau này không biết thế nào, bà ấy nghe được trong thôn được thu mua đất, ôm cái bụng to trở về nói muốn gả cho tôi.

Lúc đó tôi vừa mới ra tù, khi tôi nhìn thấy người phụ nữ này, tôi đã tức giận và ném bà ấy ra khỏi thôn.

”
“Tôi cứ tưởng chuyện này đã kết thúc, không hiểu sao bà ta lại dính vào con gái tôi, lúc đầu Kinh Kinh mặc kệ nên bà ta đến trường làm ầm lên, nói là

Kinh Kinh bất hiếu với mẹ và buộc con gái tôi phải nghỉ học.

”

“Không học thì không học.

Tình cờ thấy con bé cũng thích múa nên tôi tìm lớp dạy múa cho con bé, ngày xưa nhà nghèo, không đủ tiền nhưng bây giờ tôi giàu có và tôi rất vui khi làm bất cứ điều gì con bé muốn.

“

Nói đến đây, Vương Trụ im lặng thở dài, khóe mắt có nước mắt.

“Sau khi Kinh Kinh lên đại học, gia đình chúng tôi thật sự êm ấm một thời gian, sau này Kinh Kinh đi thi đấu nước ngoài gặp tai nạn, lúc trở về liền mang theo bạn trai Mưu Vân Nhiên về nhà, người trong thôn nói đó là trong họa có phúc.

”

“Nhưng tình hình tốt này cũng chỉ là kéo dài hai ba năm, Trần Diễm Linh đã đem đứa con hoang của mình quay lại tìm!”
“Lúc đó, phòng tập khiêu vũ của Kinh Kinh mới bắt đầu, tôi cũng sợ bà ấy làm xấu mặt con gái tôi, vì vậy tôi nói Kinh Kinh đưa cho bà ấy một khoản tiền để bà ấy nhanh chóng rời đi, vì tôi biết bà ấy còn rất nhiều khoản nợ ngoài kia.

”

“Nói đến đây là lỗi của tôi, không ngờ Trần Diễm Linh lại tham lam như vậy, hết lần này đến lần khác tìm đến Kinh Kinh để đòi tiền, càng đòi số tiền càng lớn!”
“Gia đình chúng tôi không thiếu số tiền này, nhưng tôi không thể để con gái tôi bị bà ấy đe dọa như vậy, tôi đã đến nói chuyện trực tiếp với bà ấy, tôi hứa sẽ cho bà ấy một khoản tiền sinh hoạt cố định hàng tháng vì lợi ích của Kinh Kinh, với điều kiện là bà ấy không được làm phiền cuộc sống của Kinh Kinh, bằng không thì cá chết rách lưới, tôi sẽ kéo theo bà ấy chết chung!”
“Nhưng chưa từng nghĩ tới, Kinh Kinh lại xảy ra chuyện!”

Chương 189: 189: Nghi Ngờ

Sau khi tiễn Vương Trụ đi, Cận Hải Dương nhìn Thẩm Lưu Bạch cười, thật lâu không nói lời nào.
Giáo sư Thẩm bị anh làm cho rợn người, bất giác lùi lại một bước, vẻ mặt cảnh giác hỏi.
“Có chuyện gì vậy? Có gì đáng cười?”
“Ha ha, được lắm, em rất có tiền đồ đó Thẩm Tiểu Bạch.”
Người đàn ông sờ vào chiếc cằm gợi cảm của mình, trên khuôn mặt điển trai lộ ra vẻ vui mừng.
Tiền đồ gì?
Cô gái nhìn qua với ánh mắt khó hiểu, cô không hài lòng vì anh đã đổi tên mình thành “Thẩm Tiểu Bạch” mà không được phép.
Tiểu Bạch, Tiểu Bạch.
Nghe như một con chó…
Nhìn vẻ mặt ngơ ngác không hiểu tình hình của cô, người đàn ông nổi lên lòng xấu xa.
Anh bước tới gần cô, vươn tay nắm lấy gò má dịu dàng của cô, dùng ngón tay mảnh khảnh dùng sức, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú vốn có lập tức bị kéo đến nhăn nhó.
“Làm gì vậy! Anh đừng trẻ con như vậy!”
Giáo sư Thẩm hừ một tiếng, tức giận, đưa mắt nhìn về phía Bùi Diệu đang ngẩn người ở bên cạnh, ý bảo cho người đàn ông biết có người ngoài ở đây, đừng lỗ m ãng.
Cận Hải Dương nhìn theo ánh mắt, lông mày rậm dài khẽ nhếch lên một góc rất đẹp.
“Cậu vẫn còn ở đây?”
“Không không không! Tôi không có ở đây! Tôi không có ở đây! Mọi người nhìn nhầm rồi! Tôi hoàn toàn không tồn tại! Tất cả những gì mọi người thấy đều là ảo giác!”

Bùi Diệu lắc đầu như trống bỏi, hét lớn một tiếng, dựa vào vách tường giải phẫu chạy ra ngoài, ngay sau đó không còn nghe thấy tiếng bước chân vội vã nữa.

“Hiện tại không có ai.”
Người đàn ông thản nhiên nhìn lại, ôm cô gái mảnh mai vào lòng với nụ cười trên môi rồi xoa trán cô trìu mến.
“Cận Hải Dương, bây giờ là thời gian làm việc.”
Giáo sư Thẩm rất không hài lòng với ý định đột ngột của anh và nhẹ giọng ám chỉ.
“Giờ làm thì sao, chỉ cần em biết nắm bắt thời gian một chút.”
“Hơn nữa…”
Anh nhìn đồng hồ, rồi đưa mặt số cho cô gái xem.
“Anh đã tan sở cách đây mười phút.

Anh chỉ đang sử dụng thời gian cá nhân của mình để làm sâu sắc hơn mối quan hệ giữa anh và bạn gái.

Có vấn đề gì không?”
Anh nói điều này như không có vấn đề gì, nhưng vẫn có gì đó kỳ lạ, như thể bị bại lộ giữa ban ngày.
Thẩm Lưu Bạch cau mày muốn nói cái khác, chỉ nghe người đàn ông chuyển chủ đề.
“Anh vừa mới khen em, hôm nay em làm tốt lắm.”
Cô gái sững sờ một chút, nhưng ngay sau đó, cô đã hiểu được ý tứ bên trong lời nói của anh, liền oán trách vài câu.
“Lúc nãy anh không nên nói em phiên dịch.”
“Em trao đổi trực tiếp với Vương Trụ vì em cần thông báo cho ông ấy về việc bắt buộc khám nghiệm tử thi.

Anh dẫn theo phiên dịch còn không dùng, đây không phải muốn gài người ta vào thế sao?”
Nghe cô nói vậy, người đàn ông lộ ra vẻ hài lòng.
“Tốt lắm, xem ra lời lúc trước anh nói em đều nghe được.”
“Anh chỉ là muốn khảo nghiệm em.

Nếu như thường gặp phải loại chuyện này, em sẽ sớm đã tự mình nhận ra,

lần này tiến bộ không nhỏ.”
Sau đó, anh nói thêm một cách không biết xấu hổ.
Giáo sư Thẩm bị lời nói vô liêm sỉ của anh làm cho nghẹn ngào, nhịn không được trợn mắt nhìn anh, rồi chuyển đề tài sang hướng khác.
“Nói mới nhớ…vừa rồi em mới biết được, bạn trai của người chết tên Mưu Vân Nhiên sao?”
“Đúng.”
Cận Hải Dương tự nhiên đáp lại, nhưng giây phút sau, anh như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt trở nên có chút nguy hiểm.

“Thế nào, em quen Mưu Vân Nhiên hả?”
Anh hơi tiến lại gần cô, hơi thở nam tính dồn về phía cô đầy hung hãn, ép eo cô hơi ngả về phía sau, cưỡng ép kéo giãn khoảng cách giữa hai người.
“Cũng không tính là quen, em vừa tình cờ gặp được một vũ công tên Mưu Vân Nhiên, cũng từng sống ở New York.”
Cô đang kể về người thanh niên chán nản mà cô gặp khi đến hội quán tư nhân với Vệ Nguyên ngày hôm đó.
Mặc dù cô cũng cảm thấy có chút trùng hợp, nhưng từ vài lời vừa nghe, Mưu Vân Nhiên biểu diễn ở hội quán có đầy đủ đặc điểm phù hợp, muốn bỏ qua cũng khó.
Cô biết tính tình của người đàn ông trước mặt, không đợi anh tiếp tục hỏi, cô đã chủ động nói về việc tình cờ gặp người quen của Vệ Nguyên trong buổi biểu diễn ở hội quán ngày hôm đó.
Mặc dù cô đã cố gắng hết sức để làm mờ sự tồn tại của Vệ Nguyên và không nhắc đến lời thổ lộ của anh ta, nhưng khuôn mặt của đội trưởng Cận vẫn tối sầm lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, khiến cô cảm thấy tội lỗi không thể giải thích được.
“Ồ, thì ra là như vậy.”
Người đàn ông lạnh lùng hừ mũi, trên mặt lộ ra vẻ bị phản bội.
“Vệ Nguyên đưa em đi đâu? Hoa Thịnh hay là Cửu Dạ? Không thể là Vương Gia Trang chứ?”
Những nơi anh nói đều là hội quán tư nhân nổi tiếng hàng đầu ở Hải Đô.

Tuy Thẩm Tiểu Bạch không nói, nhưng anh dùng đầu ngón chân cũng có thể đoàn được, người đàn ông dẫn theo một cô gái đến nơi như vậy, nói chỉ đến chơi đùa thôi à, đánh chết anh cũng không tin!
Tên nhóc Vệ Nguyên kia rất có thực lực, nhưng con người lại không quyết

đoán, anh còn tưởng rằng cả đời này anh ta sẽ không bao giờ nói ra!
Nhưng vấn đề này, trong lòng anh hiểu rõ.
Thẩm Tiểu Bạch từ đầu đến cuối đều không có nhắc tới chuyện gì, chắc là xem như không tồn tại, bởi vì nhìn ra được cô có chút chột dạ.
Chột dạ cũng tốt, có nghĩa là cô không chấp nhận, hơn nữa cô thấy hổ thẹn với anh, anh không ngại lợi dụng sự áy náy của cô để vững vàng hơn, thủ đoạn cũng là tình thú mà thôi.
Vì vậy, khi Thẩm Lưu Bạch còn đang thấp thỏm, người đàn ông đã tốt bụng đổi chủ đề sang hướng khác.
“Mưu Vân Nhiên em đang nói là bạn trai của Vương Tinh Kinh?”
Anh sờ cằm, hai mắt sáng ngời, vẻ mặt hưng phấn.
“Khiêu vũ, năm năm trước ở New York, gần đây đang ở trong một hội quán tư nhân…Tối hôm đó em gặp anh ấy lúc mấy giờ?”
Thẩm Lưu Bạch sửng sốt một chút, mới chợt nhận ra anh đang tính toán thời gian bằng chứng ngoại phạm, lập tức cẩn thận nhớ lại.

“Tụi em đến lúc 7:30 tối, đến lúc 8 giờ, buổi biểu diễn của Mưu Vân Nhiên là buổi đầu tiên, đến khoảng 8 giờ 45 thì kết thúc.”
“Sau đó khoảng mười phút sau, Mưu Vân Nhiên rời sân khấu nói chuyện với Vệ Nguyên.

Khoảng 10 giờ rưỡi, em đề nghị rời đi.

Thời gian ra ngoài thực tế là 11 giờ.

Mưu Vân Nhiên tiễn tụi em ra đến cửa.”
“Và rồi anh gặp em.”
Cô suy nghĩ một lúc, rồi lại nói thêm một câu.
“Em nhớ rằng Mưu Vân Nhiên đã đóng vai hoàng tử trong buổi biểu diễn đó, đôi giày của anh ấy không phải màu đỏ và không có một vũ công nào trong buổi biểu diễn đó đi giày ba lê màu đỏ.”
“Vệ Nguyên nói rằng anh ấy có cơ hội được khiêu vũ ở đoàn múa ba lê New York, sau đó anh ấy đột ngột trở về Hoa Quốc không rõ vì lý do gì và chọn biểu diễn trên sân khấu trong một hội quán tư nhân.

Anh có nghĩ nó có liên quan gì đến Vương Tinh Kinh không?”
“Ý em là, nó có thể liên quan gì đến vết thương của Vương Tinh Kinh

không?”

Chương 190: 190: Manh Mối Trong Tay Người Chết

Mưu Vân Nhiên có chuyện gì với việc bị thương của Vương Tinh Kinh bị thương, Thẩm Lưu Bạch vừa nói xong lời này, như là mở ra một cánh cửa suy nghĩ mới, càng nghĩ càng có lý.
Năm năm là khoảng thời gian nhạy cảm, con số này đã vô tình hay cố ý được nhắc đến trong lời khai của nhiều người.
Trần Diễm Linh tuyên bố đã gặp Vương Tinh Kinh cách đây 5 năm, khi đó Vương Tinh Kinh và Mưu Vân Nhiên đã ở cùng nhau, cả hai chuẩn bị mở một phòng tập nhảy, chắc là sau khi họ trở về từ Mỹ.
Vương Trụ cho biết con gái bị thương ở nước Mỹ làm gián đoạn quá trình tập luyện thể dục nhịp điệu, Vệ Nguyên cho biết Mưu Vân Nhiên có cơ hội làm việc ở đoàn ba lê New York, nhưng không rõ vì lý do gì đã từ bỏ và về nước, chỉ đi biểu diễn trong một hội quán tư nhân, việc này cũng rất đáng nghi.
“Đoàn ba lê New York là một trong sáu vũ đoàn lớn nhất trên thế giới, là nơi làm việc mơ ước nhất của nhiều vũ công ba lê.”
“Mưu Vân Nhiên cô gặp từng nói rằng anh ấy không thích công việc hiện tại, nếu anh ấy thật sự là một vũ công thanh cao, tại sao anh ấy lại từ bỏ ước mơ ở cung điện nghệ thuật kia?”
Ngồi ở vị trí phụ lái, Thẩm Lưu Bạch nói ra nghi ngờ của mình.
Cô hiếm khi dùng từ thanh cao như vậy, một tia mỉa mai thoáng qua trên khuôn mặt thanh tú, dường như không đồng ý với thái độ của Mưu Vân Nhiên.
Những chi tiết này đã bị người đàn ông vô tình bắt gặp, anh cười nhẹ, giọng điệu đầy thân thiết.
“Làm sao vậy? Mưu Vân Nhiên này chọc đến em à? Thật hiếm thấy em ác ý như vậy.”

Thẩm Lưu Bạch quay đầu, bình tĩnh đáp.
“Anh ấy không chọc đến em, chỉ là em ghét thỏa hiệp.

Nếu không hài lòng với tình hình hiện tại, không chống lại cũng không sao, nhưng không được coi thường nỗ lực của người khác.”
“Nếu anh ấy thực sự không thích công việc khiêu vũ, tại sao anh ấy không quay trở lại múa ba lê và theo đuổi nghệ thuật?”

“Có thể hoàn cảnh không cho phép, hoặc một số người không cho phép.”
Người đàn ông mỉm cười và tiếp lời.
“Ví dụ, trước đây, anh ấy đã gây ra tai nạn ở nước Mỹ, nạn nhân đã đe dọa anh ấy về tai nạn này và yêu cầu anh ấy rời đoàn ba lê và bắt đầu gây dựng sự nghiệp với cô ấy, em nghĩ anh ấy sẽ làm gì?”
“Ý anh là Vương Tinh Kinh?”
Thẩm Lưu Bạch bĩu môi.
“Tai nạn giao thông chỉ cần không chết người, không lẩn trốn sẽ không cấu thành trách nhiệm hình sự, anh ấy có cần bán thân như vậy không?”
“Cho dù Vương Tinh Kinh có uy hiếp, cũng không ảnh hưởng đến sự nghiệp múa của anh ấy.

Không có quy định yêu cầu vũ công không được có tiền án.”
Nghe những gì cô nói, người đàn ông mỉm cười và lắc đầu.
“Đó không phải là vấn đề về trách nhiệm hình sự.”
Anh dừng lại, rồi tiếp tục.
“Không ai trong chúng ta là đương sự, không biết được cuối cùng, năm đó đã xảy ra chuyện gì.”
“Không cần thiết phải nhìn vào tình huống hiện tại của người chết, nhưng cô ấy vẫn có sức ảnh hưởng ở một mức độ nào đó.”
“Nếu Mưu Vân Nhiên từ bỏ ước mơ trở về Hoa Quốc vì Vương Tinh Kinh, thì có nghĩa là Vương Tinh Kinh đã nắm trong tay thứ gì đó.”
“Vậy anh cho rằng Mưu Vân Nhiên có khả nghi?”
Thẩm Lưu Bạch chớp mắt, tựa như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó.
“Nhân tiện, em tìm thấy một chiếc móc khóa bằng kim loại trong tay người chết, cô ấy đã giữ chặt nó trước khi chết, phải mất rất nhiều công sức mới lấy ra được.”
Cô dừng lại, rồi miêu tả Cận Hải Dương về chiếc móc khóa đó trông như thế nào.

“Đó là một vật kim loại trông giống như một con sư tử, với bốn móng vuốt hướng về bên trái, và một cái miệng mở…”
Khi cô nói lời này, xe của người đàn ông đã đậu vào bãi đậu xe dưới chung cư, Cận Hải Dương tắt máy, kéo phanh tay, sau đó quay lại nghiêm túc nhìn cô gái vẫn còn đang miêu tả.
“Đó là dấu hiệu của Dream World.”
Anh thấy cô mở to mắt kinh ngạc, thản nhiên nói tiếp.
“Theo những gì em nói, anh nghĩ hung thủ có liên quan gì đó đến hội quán Dream World.”
“Nơi đó rất gần nơi Vệ Nguyên và em đến.

Anh không biết hai người xem chương trình ở đâu, nhưng nếu đó là thứ mà Vương Tinh Kinh đang cầm trong tay, thì đúng là như vậy.”
“Dấu hiệu đó thực chất là hàng nhái, trông rất hoành tráng, nhưng thực tế em có thể thấy nó ở nhiều nơi ở nước ngoài.”

“Nghe nói mấy năm gần đây Dream World đang tập trung vào các chương trình biểu diễn.

Khách hàng đến chơi thường sẽ được tặng một chiếc móc chìa khóa như vậy làm kỷ niệm, nếu chi nhiều tiền hơn thì sẽ có những món quà khác, nhưng chung quy thì đều có biểu tượng sư tử.

“
“Anh nhớ rằng Đổng Mập là khách thường xuyên của Dream World, cậu ấy chắc có kha khá mấy món đồ này.”
Nói rồi, anh lấy di động ra bấm gọi cho Đổng Võ Nhất, hỏi cậu ta có quà nào của Dream World trong tay không.
Ngay sau đó, Đổng Mập đã gửi một vài hình ảnh.
Từ lọ nước hoa trên xe đến những thứ nhỏ nhặt như bấm móng tay, thật sự có rất nhiều.
“Anh Dương, bây giờ em đang ở ngoài.

Nếu anh muốn, ở nhà em còn mấy cái lớn hơn, anh có thể tùy ý chọn… “
“Không cần, vợ tôi chỉ muốn nhìn hình dáng con sư tử đó, chỉ nhìn thôi là được.”
“Hả? Chị dâu thích à? Vậy để em tìm xem có cái nào có hình dáng chuẩn

hơn không, tiêu chuẩn của Dream World khá thấp…”
Người đàn ông mập mạp ân cần nói qua điện thoại.
“Không cần, cô ấy chỉ tò mò.

Cậu cứ làm việc của mình đi.”
Trong khi trò chuyện với Đổng Võ Nhất, anh cũng chuyển hình ảnh từ điện thoại của mình cho Thẩm Lưu Bạch.
Cả hai nói về những kế hoạch đầy hứa hẹn gần đây, khi đặt điện thoại xuống, người đàn ông nhìn thấy cô gái bên cạnh đang chăm chú vào điện thoại với vẻ mặt khó hiểu.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu lại gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ khó tả.
Cận Hải Dương bị dáng vẻ tự mâu thuẫn của cô làm cho thích thú, không khỏi vươn tay xoa mái tóc mềm mại của cô.
Thẩm Lưu Bạch do dự, sau đó chỉ vào mấy hình ảnh vừa nhận được trên điện thoại, nói.
“Ảnh chụp mà anh gửi cho em không hoàn toàn giống với móc gắn chìa khóa mà em tìm thấy trong tay người chết.”
Cô dừng lại, như thể đang suy nghĩ về cách thể hiện lời nói tốt hơn.
“Nhìn xem, con sư tử mà anh gửi có bốn chân duỗi ra song song, các móng vuốt của nó đều nằm trên một đường thẳng đứng.”
“Cái do Vương Tinh Kinh cầm không phải như thế này, tình cờ hai cái giống nhau nhưng cặp ngắn cặp dài, nhìn giống lập thể hơn.”
“Em có chắc đó là một cặp dài và một cặp ngắn?”
Cận Hải Dương ngẫm nghĩ một hồi cũng không nhớ ra được nơi nào có thiết kế logo như vậy.
“Đúng.”
Giáo sư Thẩm kiên quyết gật đầu.
Cô tự tin vào trí nhớ của mình đến nỗi cô chắc chắn rằng móc gắn chìa khóa được tìm thấy trong tay người chết có hình dạng như vậy.
Liên quan đến múa ba lê, biểu tượng sư tử trên móc chìa khóa là hình lập thể, đó là người quen của Vương Tinh Kinh, người này có thể là phụ nữ hoặc người đi giày ba lê, rất ghét người chết…
Người đó là ai?

Chương 191: 191: Vô Tình Gặp Gỡ

“Có muốn tới chỗ mà em gặp Mưu Vân Nhiên không?”
Thẩm Lưu Bạch đột nhiên nói.

Cận Hải Dương đương nhiên hai tay đồng ý với đề nghị của cô, không phải anh nhỏ mọn gì, anh chỉ là tò mò Vệ Nguyên hiền lành đó đưa Thẩm Tiểu Bạch đi đâu chơi.

Bây giờ là khoảng 6:30, đã qua thời điểm giao thông đông đúc nhất, nhưng vẫn còn quá sớm đối với những nơi như hộp đêm hay hội quán.

“Chúng ta đi ăn tối trước, sau đó xem phim, thì cũng sắp đến giờ.

”
Người đàn ông cười nói, vẻ mặt đơn thuần không nhìn ra được ý đồ gì, cứ như là cảnh sát chuyên tâm chuyên giải quyết các vụ án vậy.

Thế là xe lại phóng ra khỏi chung cư, Cận Hải Dương lên cầu vượt, phóng xe về phía trung tâm thương mại phồn hoa nhất Hải Đô.

Họ dừng lại trước một nhà hàng địa phương nổi tiếng, Cận Hải Dương đang đậu xe, Thẩm Lưu Bạch đứng ở ven đường thản nhiên nhìn xung quanh.

Khi ánh mắt dường như vô tình quét qua ngã tư cách đó không xa, ánh mắt cô chợt sững lại.

Trí nhớ của cô không sai, thân hình cao lớn đang ôm cô gái tóc dài vẻ mặt ủ rũ, nhất định là Mưu Vân Nhiên!
Đúng vậy, mặt bên và mặt trước đúng là anh ta, tư thế bước đi độc đáo cũng

rất giống, cô chắc chắn mình không nhìn lầm!
Vương Tinh Kinh qua đời còn chưa được 24 giờ, Mưu Vân Nhiên lẽ ra phải biết chuyện lớn như vậy!
Trừ phi anh ta không thể liên hệ với Vương Tinh Kinh, chuyện này hoàn toàn không thể, hai người họ là có liên hệ tình cảm với nhau, Mưu Vân Nhiên còn làm việc trong phòng tập của Vương Tinh Kinh, nhất định phải có người thông báo cho anh ta!
Bây giờ nhìn khuôn mặt rạng rỡ của của anh ta, đâu giống như biết chuyện người yêu hay bạn mình vừa mất, nếu như anh ta thật sự là Mưu Vân Nhiên mà Vương Tinh Kinh biết…

Chờ đã! Tại sao không tìm thêm bằng chứng?
“Em muốn tìm bằng chứng thế nào? Trực tiếp hỏi anh ta à?”
Giọng nam trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai, Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu lên, mới nhận ra mình đã vô tình nói ra nghi vấn trong lòng.

“Hỏi trực tiếp cũng không được, dễ đánh rắn động cỏ.

”
Người đàn ông mỉm cười ôm eo cô, theo tầm mắt của cô nhìn đến một đôi nam nữ đang đi về phía họ cách đó không xa.

“Cũng không phải chưa bao giờ gặp? Qua chào hỏi đi.

”
Vừa nói, anh vừa dùng sức ôm cánh tay, cùng cô đi về phía đối diện.

Mưu Vân Nhiên đang nghe cô gái bên cạnh nói, ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy một đôi nam thanh nữa tú, rất ăn ý đang tiến đến, một trong hai người là người mà anh vừa gặp hôm qua, chính là người yêu của Jaden Vệ.

Tuy nhiên, người đàn ông đi bên cạnh cô không phải là người anh ta quen nên anh không khỏi có chút nghi ngờ chào hỏi.

“Cô Thẩm?”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu với anh ta.

“Chào anh Mưu, không ngờ lại gặp anh ở đây.

”
Khuôn mặt thanh tú của cô không có biểu hiện gì, mặc dù cô đang nói chuyện chào hỏi, nhưng một sự bối rối khó tả vẫn lan tỏa giữa hai cặp đôi.

Lúc này Cận Hải Dương đang đứng một bên chợt bật cười, cúi đầu nhìn cô gái trong vòng tay mình.

“Em yêu, không muốn giới thiệu chút sao?”
Anh thản nhiên cười, nhưng đôi mắt như mực vẫn luôn dán chặt trên mặt Mưu Vân Nhiên, dường như thoáng hiện lên một tia cảnh giác, nhưng ánh sáng trong mắt toát ra hoàn toàn khác với sự thể hiện ngoài mặt.

” Ồ.

”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

“Đây là anh Mưu, Mưu Vân Nhiên, bạn của Vệ Nguyên, là vũ công.

”
“Cô gái này…”
Cô tự nhiên quay người quét qua cô gái bên cạnh Mưu Vân Nhiên, ánh mắt đầy thắc mắc.

“Ồ, đây là bạn của tôi, cô ấy tên là Hình Ti Ti.

”
Mưu Vân Nhiên mỉm cười giới thiệu, nhưng khi nhắc đến từ “bạn”, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ mất tự nhiên.

Cận Hải Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, vừa lúc anh trả lời từ “bạn”, cô gái tóc dài đang cúi đầu đột nhiên vươn tay giật mạnh ống tay áo của anh, có vẻ không hài lòng với câu trả lời.

Anh ta quan sát một lúc rồi quay đầu lại như không có chuyện gì xảy ra, như thể anh ta không nhận thấy điều gì khác lạ.

Lúc này, Mưu Vân Nhiên đã chuyển đề tài cho Cận Hải Dương.

Anh ta đã xem xét kỹ lưỡng người đàn ông cao lớn này từ lúc họ gặp nhau đến giờ, anh phải thừa nhận rằng ngay cả với ánh mắt khắt khe của mình thì bộ dáng trước mặt anh ta cũng rất hoàn hảo.

Thân hình vạm vỡ của anh ấy có thể không phù hợp để khiêu vũ, nhưng anh ấy có thể lực và hình thể mà tất cả đàn ông đều mơ ước, ngay cả bản thân Mưu Vân Nhiên cũng vậy.

“Cô Thẩm, vị này cũng biết Jaden sao?”
Nghe anh ta hỏi như vậy, Thẩm Lưu Bạch nhớ tới mình chưa giới thiệu Cận Hải Dương, lúng túng gật đầu.

“Xin lỗi, anh Mưu.

”
“Đây là Cận Hải Dương, bạn trai của tôi.

”
Bản thân cô cũng hơi bất ngờ khi nói từ “bạn trai” này.

Những tưởng cô sẽ xấu hổ và bối rối, nhưng không có gì xảy ra, cụm từ “bạn trai của tôi” cứ theo đó mà nói ra khỏi miệng, thuận lợi đến mức cô không dám tin được.

Người đàn ông đứng bên cạnh cô, được một chiếc bánh lớn từ trên trời rơi xuống đập vào đầu, tuy rằng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng sắp nổ tung vì vui sướng!
Trạng thái trong mơ là đây, hạnh phúc đến quá đột ngột!

Anh siết chặt bàn tay đang giữ chặt eo của cô gái, căng thẳng gật đầu với Mưu Vân Nhiên.

“Jaden mà anh đang nói đến là Vệ Nguyên à, anh ấy sống lầu trên nhà chúng tôi, chúng tôi thường xuyên gặp anh ấy.

”
“Anh Vệ là một người đàn ông rất có năng lực, chúng tôi đã đến thăm văn phòng của anh ấy, chỗ đó rất tốt.

”
Anh cứ bám chặt lấy chữ “chúng tôi”, vẻ mặt mơ hồ tạo nên sự thân thiết khác thường, vừa để tuyên thệ chủ quyền của mình.

Bây giờ con đường sáng sủa đã đi qua, việc nắm bắt mọi cơ hội để thể hiện tình cảm và mở rộng tầm ảnh hưởng là điều đương nhiên!
Chỉ cần anh gạo nấu thành cơm, lỡ sau này Thẩm Tiểu Bạch muốn đổi ý, cô có lui cũng không dễ dàng!
Đã cho anh hy vọng, anh sẽ không cho phép cô lấy lại, không có cửa hối hận với anh!
Mưu Vân Nhiên gật đầu, cảm thấy rất có lỗi với Vệ Nguyên.

Đương nhiên anh có thể nhìn ra người Vệ Nguyên tối hôm qua nói đến là ai, cũng biết phản ứng Thẩm Lưu Bạch không phải là một dấu hiệu tốt.

Nhưng thật tình cờ hôm nay anh lại đụng phải bạn trai chính hiệu của người ta, người đàn ông họ Cận này rất oai phong lẫm liệt, trong cử chỉ có chút kiêu ngạo vượt trội, thoạt nhìn cũng không tệ!
Nhưng trong lòng có chuyện, cũng không có tâm tình giúp Vệ Nguyên hỏi thăm đối phương, sau vài câu chào hỏi đơn giản, Mưu Vân Nhiên liền mang Hình Ti Ti rời đi.

Từ đầu đến cuối, anh không để cô gái bên cạnh nói một lời, Hình Ti Ti giống như người đàn ông bên cạnh giải thích, tính tình nhút nhát, không hề ngẩng đầu lên.

Chương 192: 192: Móc Chìa Khóa Sư Tử

“Nào, chúng ta ăn cơm trước.

”
Cận Hải Dương nhìn chằm chằm bóng lưng xa dần một hồi, sau đó xoay người cười nói với Thẩm Lưu Bạch.

“Anh đã thấy gì?”
Giáo sư Thẩm đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nghi ngờ nhìn anh.

Bây giờ cô có thể dễ dàng nhận ra những chi tiết nhỏ của người đàn ông này.

Ánh mắt của anh thoáng động một cái, ngay sau đó lại chuyển thành đôi mắt trong veo, chắc là đã tìm được thứ gì đó.

Nhìn thấy vẻ mặt tò mò của cô, người đàn ông lại ung dung để cô tò mò.

“Anh đói bụng, đi ăn cơm trước.

”
Vừa nói, anh vừa chỉ vào đầu mình, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ trêu ghẹo.

“Em biết đấy, ở đây cần năng lượng để hoạt động, nếu em không cho ăn thì sẽ không làm được việc.

”
Nhìn thấy dáng vẻ lười biếng của anh, cô gái thật muốn khinh bỉ anh, cũng không tiếp tục hỏi.

Nhà hàng địa phương mà Cận Hải Dương chọn rất ngon, cuối tuần rất đông người, nhiều người đứng ở cửa chờ bàn.

“Hay đổi quán khác đi, không phải anh đói sao?”
Nhìn thấy hàng dài người, Thẩm Lưu Bạch khẽ cau mày, vừa muốn rời đi vừa kéo ống tay áo của người đàn ông, nhưng lại bị cánh tay đang vươn ra của người đàn ông chặn lại.

“Không sao, chúng ta cứ vào đi.

”
Nói xong, anh đưa cô đi thẳng đến trước nhà hàng, người phục vụ đi tới kiểm tra mã số đặt chỗ của anh, sau đó dẫn hai người đến một phòng riêng dưới ánh mắt ghen tị của tất cả những người trong phòng chờ.

“Anh đã đặt chỗ trước rồi hả?”
Thẩm Lưu Bạch chợt nhận ra.

Chẳng trách anh nói muốn đến đây, hóa ra là đã tính trước.

Người đàn ông hào phóng gật đầu, không ngại bị vạch trần những thủ đoạn tinh vi của mình.

“Sau khi kết thúc công việc, anh đại khái ước lượng tiến độ công việc của em, sau đó sẽ đặt trước một chỗ.

”
Anh nói đơn giản, Thẩm Lưu Bạch liền tin tưởng.

Nếu những người xếp hàng bên ngoài nghe thấy điều này, họ chắc chắn sẽ nhảy dựng lên vì tức giận.

Việc đặt chỗ của nhà hàng này cực kỳ đông, đặc biệt là vào thời gian ăn tối cuối tuần, nếu không đặt trước một tuần sẽ hoàn toàn không còn chỗ trống, làm sao có thể gọi điện đặt chỗ là có liền?

Sau khi các món ăn đã chuẩn bị xong, Thẩm Lưu Bạch không nhịn được tò mò mà hỏi lại câu trước.

“Anh tìm được cái gì?”
Người đàn ông càng ra vẻ như thế này, trong lòng cô càng tò mò, như thể bị mèo con cào nhẹ vậy, cô nóng lòng muốn biết ngay câu trả lời.

Cận Hải Dương hiếm thấy tâm trạng gấp gáp như vậy, anh liền muốn trêu chọc cô một lần nữa.

Anh từ từ đưa thức ăn vào miệng, chuyên tâm phục vụ món ăn của cô, tiện thể nói cho cô về lịch sử của những món ăn này, dù sao anh cũng đi một vòng, chỉ là không nói ra những gì cô muốn hỏi.

“Ăn thử món xào này đi, rất thanh đạm, nhất định em sẽ thích.

”
“Món canh này cũng ngon, theo truyền thuyết thời nhà Minh…”
Thẩm Lưu Bạch bắt đầu chịu đựng hành vi trẻ con của anh, nhưng khi nhìn thấy bát của mình càng ngày càng cao, biến thành một ngọn đồi nghiêng ngả, người khơi màu vẫn là vô tình tiếp tục, cuối cùng cô cảm thấy có chút không thoải mái.

“Đủ rồi.

”
Đũa của cô đặt trên tay anh, cô nhanh chóng bảo vệ bát đ ĩa của mình, cảnh giác nhìn anh.

“Được rồi, đủ rồi, em sẽ không thể ăn thêm được nữa.

”
Người đàn ông mỉm cười và thu đũa lại.

“Cái gì không ăn được … Em có dạ dày chim sao? Em ăn có một chút như thế, khi nào anh mới có thể đợi được em khỏe mạnh hơn chứ?”
Thẩm Lưu Bạch đỏ mặt, lập tức hiểu được ý tứ của tên lưu manh này.

Nói cũng lạ, trước đây cô rất hay chậm hiểu và bực tức với kiểu chơi chữ như vậy, nhưng kể từ khi ở cùng tên lưu manh này, không hiểu sao cô đã học được rất nhiều điều, còn hiểu được nhiều điều chỉ trong vài giây.

“Khụ.

”
Để ngăn cản tên này nói tiếp, giáo sư Thẩm ho nhẹ một tiếng, sau đó thẳng thừng đổi chủ đề.

“Nhắc mới nhớ…thật ra anh đã nhìn thấy cái gì?”
Khuôn mặt thanh tú của cô phủ một lớp ửng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh hiện ra yên tĩnh thanh bình dưới ánh đèn dịu dàng trên đầu, người đàn ông nhìn cô cảm thấy trong lòng bùng lên một sự mềm mại.

Lần này, anh không thừa nước đục thả câu nữa mà vui vẻ tiết lộ câu trả lời.

“Thật sự không có gì.

”
“Mưu Vân Nhiên mà em gặp lúc trước, chắc là người chúng ta cần tìm, ít nhất anh ta có quan hệ với Vương Tinh Kinh.

”
Nghe anh nói vậy, trong mắt cô gái thanh tú hiện lên một tia thất vọng.

Mưu Vân Nhiên là bạn trai của Vương Tinh Kinh, thật ra trong lòng cô cũng có suy đoán, dù sao tên giống nhau, lai lịch giống nhau, cùng là vũ công, đều rất giống Mưu Vân Nhiên mà cô từng gặp.

Nhưng cô không có bằng chứng trong tay.

Từ tai nạn của Vương Tinh Kinh đến việc xác định thi thể, người đàn ông đáng lẽ thân thiết nhất với người chết lại không xuất hiện, điều này vốn đã rất đáng nghi ngờ.

“Chiều nay anh ấy đến phân cục rồi à?”
Thẩm Lưu Bạch theo bản năng hỏi một câu, không đợi Cận Hải Dương trả lời, cô đã phủ nhận lời nói của chính mình.

“Không thể, nếu Mưu Vân Nhiên chiều nay đến đã gặp anh, tại sao vừa rồi lại giả vờ không quen biết? Như vậy không phải càng đáng nghi sao?”
Nghe những gì cô nói, người đàn ông mỉm cười và lắc đầu.

“Không có, Mưu Vân Nhiên chưa đến.

”
Anh nói nhẹ nhàng, vươn tay lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gõ vài lần vào màn hình, hiện lên một hình ảnh.

“Vừa rồi không phải anh hỏi Đổng Mập một tấm ảnh sao? Cậu ấy tưởng anh hứng thú với Dream World, nên đã gửi cho anh một tấm vé xem biểu diễn, còn có một tờ áp phích quảng cáo.

”
“Nhìn này, đây không phải là Mưu Vân Nhiên chúng ta vừa gặp sao?”
Những ngón tay mảnh khảnh, mạnh mẽ của anh chỉ vào một người đàn ông đang xoay tròn trên tấm áp phích.

Dù là ảnh toàn thân nhưng nhờ điện thoại di động độ nét cao của Đổng Võ Nhất, hai người vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt của vũ công.

Chắc chắn, đó là Mưu Vân Nhiên!
“Nhìn lại đây.

”
Cận Hải Dương chỉ vào khẩu hiệu trên đầu áp phích.

Cú va chạm giữa cổ điển và hiện đại!
Tinh Vũ Tập – Jazz Dance Studio đồng hợp tác tạo ra tác phẩm cải biên huyền huyễn Hồ Thiên Nga mới nhất được biểu diễn tại hội quán Dream

World!
Bên dưới tiêu đề cũng được in lời giới thiệu của các diễn viên và lời giới thiệu của những người biểu diễn chính.

Trong số đó, khi giới thiệu nam diễn viên vai hoàng tử đều đánh dấu Mưu Vân Nhiên – Tinh Vũ Tập.

Còn nữ diễn viên đóng vai công chúa thiên nga có phần giống với cô gái tóc dài vừa đi bên cạnh Mưu Vân Nhiên.

Người đăng quảng cáo giới thiệu cô ấy là “Ti Ti” mà không tiết lộ họ thật của cô ấy, cũng không cho biết cô ấy thuộc Tinh Vũ Tập hay Jazz Dance Studio.

Điều khiến Thẩm Lưu Bạch chú ý nhất chính là dấu hiệu sư tử mà cô trông rất quen thuộc.

Không giống như những con sư tử trong Dream World, con sư tử trên tấm áp phích đối mặt với nhau bằng bốn chân, giống hệt như những gì cô mô tả trước đó.

Đây là…logo của phòng làm việc Tinh Vũ Tập sao?.

Chương 193: 193: Đột Nhiên Được Khai Sáng

Vậy thứ Vương Tinh Kinh cầm trong tay trước khi chết chính là logo của Tinh Vũ Tập?
“Anh cũng thấy vậy?”
Khi người đàn ông nhìn thấy cô đã sững sờ, anh mỉm cười, vẫy tay trước mặt cô.
Thẩm Lưu Bạch nhanh chóng tỉnh táo lại, nhưng trên khuôn mặt thanh tú lại lộ ra vẻ khó hiểu.
“Tại sao? Có phải Vương Tinh Kinh ám chỉ kẻ giết cô ấy là người bên trong Tinh Vũ Tập không?”
Vấn đề tương tự cũng xuất hiện trong phòng cảnh sát Hình Sự, tầng ba, phân cục Tân Hải.
Vương Dật kinh ngạc hét lên trong khi nhìn những bức ảnh chụp vật chứng do Trung Tâm Pháp Y gửi đến.
“Không có gì lạ, không phải Lý Thành nói cửa phòng khiêu vũ không có dấu hiệu bị phá hư sao, lúc rời đi hắn đã biết khóa cửa, đó là người quen phạm tội!”
Bùi Diệu tức giận trợn to hai mắt, xem ra lần này Vương Dật thật sự hỏi một câu ngớ ngẩn.
“Không, ý tôi là…nếu đơn giản như vậy, không phải vụ án đã được giải quyết rồi sao?”
Vương Dật không phục nói.
Sau khi lăn lộn một ngày cuối tuần, ngày hôm qua bọn họ còn đang chán nản vì thiếu băng ghi hình giám sát hiện trường vụ án, nhưng không ngờ ngày hôm sau bọn họ vừa đi làm đã nghe được một tin tức lớn, đó là một bước đột phá!
Nhưng thật sự đơn giản vậy sao?
“Thế này sao gọi là phá án?”
Mạnh Sơn Hổ giận dữ nói.

“Cậu có thể cho biết hung thủ là ai, cậu phải trưng ra bằng chứng để chứng minh rằng hắn đã phạm tội!”
“Còn cần phải hỏi sao? Chắc chắn là Mưu Vân Nhiên! Tinh Vũ Tập chỉ có hai người, ngoài hắn ra còn có ai?”
“Đúng rồi, đúng rồi! Không phải đội trưởng Cận nói, hôm qua nhìn thấy anh ta đi với một cô gái sao! Bạn gái đã gắn bó bao nhiêu năm qua đời, còn không có tin tức gì, lại vui vẻ với tình nhân của mình, đây không phải là cặn bã thì là gì?”
“Ôi chao ôi chao ôi chao, chuyện này dạy cho chúng ta rằng, không được ở quá xa bạn gái của mình, nếu ở xa, khả năng cao sẽ có vấn đề!”
“Thôi đi, tôi thấy đây là một vấn đề lòng vòng! Hai người kia đều là vũ công, múa ba lê mặc đồ sát người, một nam một nữ tình cảm mãnh liệt sẽ xẹt ra lửa, có lửa thì có gian tình, mấy người hiểu rồi đó “
“Có đạo lý! Bởi vậy tôi mới không để bạn gái tôi vào giới nghệ thuật, nếu không đã chướng mắt ông già như tôi.

Như lão đại thì tốt, bạn gái ở kế bên nhà, hằng ngày đối mặt với người chết, mỗi ngày bước hai bước có thể tìm thấy người, vốn không cần kiểm tra gì cả.”
“Thôi đi, lão đại vội vàng canh giữ người ta sớm muộn gì cũng có chuyện, đâu có cô gái nào cam tâm tình nguyện bị gò bó như vậy…”
Cứ nói chuyện, chủ đề này càng tiếp diễn, lúc Cận Hải Dương bước vào, họ đã bắt đầu thảo luận khi nào anh sẽ chia tay.
“Khụ khụ.”
Người đàn ông cao lớn hắng giọng, hài lòng nhìn một đám nhóc ngậm miệng lại, ngoan như một bầy chim non.
“Tôi đã nói trong lúc điều tra vụ án thì bỏ những thứ vô dụng kia đi, nếu mọi chuyện đúng như miệng quạ của mấy người, thì tự biết hậu quả rồi đó…”
Nói xong quay đầu liếc mắt nhìn Bùi Diệu cúi đầu không nói gì.
“Liên hệ với tòa nhà Kim Vận thế nào rồi? Nhân viên bảo vệ trực hôm gây án có đến không, có thể trích xuất camera giám sát không?”
Bởi vì Tinh Vũ Tập chiếm cả một tầng nên camera giám sát đều do họ tự lắp đặt, bộ phận kỹ thuật phát hiện bộ nhớ của camera giám sát đã bị người ta phá hủy.
Việc sửa chữa cần có thời gian, hơn nữa không thể đảm bảo có thể xem

được băng ghi hình thời điểm đó, vì vậy không thể trông cậy vào băng ghi hình đó vào lúc này.
Vì vậy, camera giám sát của tòa nhà Kim Vận và lời khai của các nhân viên bảo vệ đang làm nhiệm vụ rất quan trọng, ít nhất nó có thể lọc ra những người ra vào tòa nhà trong khoảng thời gian đó, giúp ích rất nhiều cho việc thu hẹp phạm vi điều tra các nghi phạm.
Nghe thấy Cận Hải Dương điểm tên của mình, Bùi Diệu lập tức lấy ra một xấp đ ĩa, lớn tiếng trả lời.
“Đội trưởng đừng lo, đã có danh sách ra vào tòa nhà.”
Anh ta bật máy tính, mở một tập tin video và chỉ vào hình ảnh trên đó.
“Tòa nhà Kim Vận có một lối vào chính, nằm ở phía nam của tòa nhà.”
“Hai cửa thoát hiểm.

Theo xác minh của chúng tôi, cả hai cửa thoát hiểm đều bị khóa vào đêm xảy ra vụ án và không có dấu hiệu nào cho thấy chúng đã được mở”.
“Tòa nhà Kim Vận không có bãi đậu xe ngầm.

Mọi người ra vào qua lối vào chính ở phía nam.

Gần lối vào chính có tổng cộng ba camera, có thể bao quát hoàn toàn hình ảnh ra vào tòa nhà.”
Nghe anh ta nói chuyện công việc, mọi người vây quanh.
Bùi Diệu bắt đầu phát video đầu tiên.
“Đây là camera ở phía đông cửa chính của tòa nhà.

Theo ghi nhận trong đêm gây án, có tổng cộng 12 người ra vào từ nửa đêm đến 7 giờ sáng, nhưng tòa nhà Kim Vận có rất nhiều công ty, vì vậy có thể là họ đã làm thêm giờ cả đêm và không rời đi.”
“Nói về 12 người ra vào.”
“Lúc 0 giờ sáng, người đàn ông trung niên bước vào tòa nhà là nhân viên bảo vệ làm nhiệm vụ vào đầu giờ sáng, tên là Vương Đại Quý, người rời đi lúc nửa đêm là nhân viên bảo vệ Từ Tây Hoa.”
“Đúng 0:30 sáng, Vương Tinh Kinh đã chết vào tòa nhà Kim Vận.”
“Khoảng 1:30 sáng, một người đội mũ bước vào tòa nhà, không thể nhìn rõ mặt, nhưng tóc dài, chắc là một phụ nữ.”
“2:45 sáng, người phụ nữ rời đi.”

“3:30 sáng, một người đàn ông bước vào tòa nhà.”
“Ừm, đây là Mưu Vân Nhiên.”
Cận Hải Dương nhẹ giọng nói.
Thấy mọi người quay lại nhìn mình, anh thản nhiên nói.
“Tư thế đi đứng của Mưu Vân Nhiên khá đặc biệt, chỉ cần nhìn thấy là có thể nhận ra.”
Mọi người chợt nhận ra, lại nghe thấy Bùi Diệu nói tiếp.
“Mưu Vân Nhiên này mãi đến 4:21 mới rời đi, so với trước khi đi còn mang thêm một cái túi, cũng không biết bên trong chứa cái gì.”

“Ghi nhận sau đó là vào khoảng 5:30 sáng, lần lượt có 5 người phụ nữ đến, 2 người quay lại cửa tòa nhà Kim Vận lúc 6:20, khoảng 6:30, nhân viên nội bộ và lễ tân đến, bốn người họ cùng nhau lên lầu.”
“5:07, cảnh sát cục đến, chắc là họ đã gọi cảnh sát.”
Sau khi xem video, Cận Hải Dương sờ cằm, đưa tay viết hai cái tên lên.
Mưu Vân Nhiên, người phụ nữ bí ẩn.
Anh dùng bút chỉ vào hai thời điểm này, đặt một dấu hỏi lớn đằng sau người phụ nữ bí ẩn.
“Người này rời đi hơi sớm, theo báo cáo pháp y suy đoán thời gian tử vong thì cô ấy không có thời gian gây án.”
“Nhưng không thể loại trừ cô ấy đã nhìn thấy hoặc đã biết chuyện gì đó.

Rốt cuộc, cô ấy cũng có thể xuất hiện tại phòng làm việc của Vương Tinh Kinh vào lúc 1 giờ sáng.

Đáng lẽ cô ấy không thể đến nói chuyện phiếm, có lẽ Vương Tinh Kinh đã hoặc đang chờ cô ấy.”
“Hiện tại chúng ta hãy tập trung điều tra Mưu Vân Nhiên này, đặc biệt là xem anh ta mang đi cái gì ở hiện trường vụ án, thời gian này rất đúng lúc.”
“Hơn nữa mọi người có chú ý hay không, bộ quần áo hắn mặc trên người khi đến có một món không giống với khi rời đi.”

Chương 194: 194: Hình Ti Ti

So với ánh sáng chói lọi của sát hình sự, Trung Tâm Pháp Y thật âm u.

Không bao lâu sau khi Thẩm Lưu Bạch đến văn phòng, liền nhìn thấy Lý Thành như hồn ma, dựa vào cửa nhìn cô với vẻ mặt phờ phạc.

Ánh mắt vô hồn, khuôn mặt lún phún râu, môi nứt nẻ, toàn thân toát ra thê thảm khiến giáo sư Thẩm thật sự kinh hãi.

“Lý Thành, cậu không sao chứ? Cảm thấy không khỏe sao?”
Nghe câu hỏi của cô, fan trung thành của nữ thần hít một hơi và kiên cường nói.

“Sư phụ, em không sao.

”
“Em mất một đêm để hoàn thành việc xác định dấu chân tại hiện trường, em đã trích xuất được tổng cộng 15 dấu vết tương đối rõ ràng.

Cô có muốn xem thử không?”
“Ngoài ra, em đã thu thập rất nhiều tóc tại hiện trường.

Cô có muốn làm xét nghiệm DNA không?”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

“Tôi đã nhìn thấy những sợi tóc tại hiện trường, hầu hết đều rụng tự nhiên, có thể không tìm thấy nang tóc.

Tuy nhiên, do có dấu vết bị kéo trên trán của người chết nên không loại trừ

khả năng tóc bị nắm trong trận ẩu đả.

Cảm ơn, cậu vất vả rồi.

”
Lý Thành khúc khích cười ha ha ha.

“Không sao đâu cô, thật ra em cũng không phải tự mình làm hết…Em rất thông minh, đã tìm được người giúp đỡ cho mình!”
Ngay khi anh ta đang nói chuyện, một khuôn mặt khác cũng tiều tụy, uể oải xuất hiện ở cửa, chính là trợ lý pháp y mới, Trịnh Lỗi.

“Đã tìm được một tên, he he, anh em đang gặp nạn, tên FA như cậu ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn được!”
Sau khi đưa hai người đi nghỉ ngơi, Thẩm Lưu Bạch ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu kiểm tra lần lượt 15 dấu chân.

Hình dáng của dấu chân rất phức tạp, không chỉ có mẫu đế in trên giày, mà cả mẫu đế của bàn chân trần, có nam có nữ, mỗi người một cái, một lúc sau sẽ dễ cảm thấy lóa mắt.

Thẩm Lưu Bạch cẩn thận xem xét từng dấu vết, ngồi ghi chép trên máy tính bên cạnh, thỉnh thoảng quét qua đối chiếu, thời gian buổi sáng trong nháy mắt trôi qua.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, ai đó mỉm cười chào cô để đi ăn, cô mới ngạc nhiên vì đã đến giờ nghỉ trưa.

Cử động vai và cổ đau nhức, chốc lát đứng lên cô cảm thấy choáng váng, cô biết mình đã đến cực hạn công việc, cô liền đứng dậy chuẩn bị ra ngoài ăn cơm và tập thể dục.

Đột nhiên, mắt cô quét đến đôi giày ba lê màu đỏ.

Cô sững sờ một lúc, sau đó đột nhiên xoay người trở lại bàn, nắm lấy con chuột và nhớ lại một dấu chân mà cô đã nhìn thấy trước đây.

Vân trên chân rõ ràng và đầy đủ, có thể nhìn thấy vòm bàn chân là đặc điểm điển hình của bàn chân bẹt.

Chân phải rõ ràng, chân trái nhỏ hơn một chút, trọng tâm dồn vào chân phải, vừa đúng cỡ 36, vậy đây là chủ nhân của đôi giày đỏ này?
Vậy…tại sao cô ấy lại đi chân trần vào hiện trường vụ án?
Thẩm Lưu Bạch bất giác lắc chuột, trong 15 loại dấu chân mà Lý Thành thu thập được, chỉ có hai dấu chân thấy rõ vân bàn chân, một nam một nữ.

Kết hợp với nhận dạng ch@n nữ là chủ nhân của đôi giày ba lê, thì nhiều khả năng cả hai đêu là vũ công ba lê nên sẽ cởi giày khi vào phòng tập.

Đó là thói quen của một vũ công! Việc tìm ra chủ nhân của đôi giày đỏ là một bước tiến lớn khác trong việc tìm ra sự thật của vụ án.

Trong số những dấu chân còn lại, có ba đôi giày da nam tiêu chuẩn mà Thẩm Lưu Bạch đã so sánh trong cơ sở dữ liệu, chúng đều là giày cảnh sát.

Sau khi vụ việc xảy ra, một số nhân chứng đã báo cảnh sát, cảnh sát đã vào hiện trường và để lại dấu giày.

Ngoài 12 dấu giày, hai người đàn ông và mười phụ nữ, một người đàn ông và một người phụ nữ có dấu bàn chân, vậy đôi giày mà người chết đã mang vào đêm đó nên nằm trong số tám dấu chân còn lại.

“Tại sao phải thay giày cho cô ấy?”
Thẩm Lưu Bạch nghi ngờ tự hỏi.

“Không phải làm vậy sẽ như hiển nhiên nói cho người khác biết ai là hung thủ bằng cách đặt đôi giày của chính mình vào chân của người chết sao?”

Trong khi suy nghĩ về điều đó, cô rời khỏi văn phòng, sau khi khóa cửa, hồn vía lên mấy đi đến căn tin.

Có lẽ cô đã suy nghĩ quá nhập tâm nên vô tình đã đi sai đường.

Khi đứng ở cổng, cô định thần lại, không thể nhịn được cười một mình rằng mình quá hồ đồ.

Quên đi, cứ ra cửa ăn chút gì đó, dù sao trong căn tin cũng không còn gì…
Hạ quyết tâm, cô bước vào một cửa hàng hoành thánh bên kia đường.

Thời tiết hơi se lạnh, ăn tô mì hoành thánh với nước lèo vừa no vừa ấm bụng nên dù đã hết giờ ăn trưa nhưng quán vẫn đông khách.

Thẩm Lưu Bạch đến muộn, cũng chỉ tìm được một chỗ ngồi ở trong góc, không chỉ bên cạnh phòng giữ đồ, còn ngồi chung bàn với người khác.

Ngồi đối diện với cô là một cô gái với mái tóc bồng bềnh, khuôn mặt bầu bĩnh, hơi đơn giản nhưng dáng người rất đẹp, nhìn từ xa cô ấy như có tiên khí.

Không hiểu sao, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy có chút quen thuộc, vì vậy cô liếc nhìn cô gái trong lúc chờ thức ăn.

Cô gái dường như cũng nhận ra có người đang nhìn mình, khi cô ấy nhìn lại thì tình cờ đối mặt với Thẩm Lưu Bạch, trên mặt có chút kinh ngạc.

Đây là người hôm qua cùng Mưu Vân Nhiên đi dạo… hình như là Hình Ti Ti?
Không thể sai được, đó là Hình Ti Ti.

“Xin chào, cô Hình.

”
Cô lịch sự chào trước.

Hình Ti Ti gật đầu, chào hỏi có phần dè dặt, rồi cẩn thận nói.

“Phải…là bạn của Vân Nhiên…Thật xin lỗi, trí nhớ của tôi không tốt lắm, cô tên là…”

Khuôn mặt nhỏ nhắn, biểu cảm rụt rè, một đôi mắt to chớp chớp, vừa đáng

thương lại vừa dễ thương, đúng là mẫu người mà nhiều người đàn ông thích, không thể không chê vào đâu được.

Thẩm Lưu Bạch không để ý cô ấy có nhớ tên mình hay không, cười đáp.

“Tôi họ Thẩm, tôi tên là Thẩm Lưu Bạch, tôi làm việc gần đây.

”
“Cô Hình đến đây để m…”
Cô liếc nhìn cái bát trước mặt Hình Ti Ti, vẫn còn hơn một nửa hoành thánh chưa ăn hết, nhưng hầu hết đã bị biến dạng và vỡ nát, trên bát nước lèo còn đọng lại một lớp dầu, hình như nó đã bị để như vậy trong một thời gian dài.

Cùng với việc cô ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ, Thẩm Lưu Bạch đoán rằng có lẽ cô ấy đang đợi ai đó.

“Vâng…a…à… tôi có chuyện … tôi đang đợi người …”
Sau khi lắp bắp hồi lâu, Hình Ti Ti dường như không thích nói về bản thân, nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Cô Thẩm làm việc ở gần đây à? Cô làm công việc gì vậy?”
“Tôi là pháp y, tôi làm việc tại Trung Tâm Pháp Y bên kia đường.

”
Cô thản nhiên trả lời, hơi bất ngờ khi nhìn thấy sắc mặt người phụ nữ đối diện đột nhiên thay đổi, đôi má vốn dĩ bình thường lập tức không còn máu, như bị điều gì làm cho hoảng sợ, ánh mắt bắt đầu vô thức tránh né.

Quái lạ, cũng chỉ là một nghề thôi mà, sao cô ấy lại căng thẳng như vậy?

Chương 195: 195: Thật Ra Tôi Mới Là Bạn Gái Của Anh Ấy

“Cô đang đợi anh Mưu à?”
Thẩm Lưu Bạch đột nhiên hỏi, ánh mắt quét qua chiếc nhẫn trên ngón áp út trái của cô.
Hình Ti Ti sững sờ trước câu hỏi của cô, ánh mắt theo bản năng không nhìn cô, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười.
“À, vâng…”
Cô bình tĩnh lại, đưa tay cầm đũa khuấy trong bát vốn đã nguội lạnh một cách vô thức, giọng điệu lạ thường.
“A Nhiên…có chuyện….lát nữa sẽ ra…tôi ở đây đợi anh ấy.”
Cô ấy nói mơ hồ, nhưng lòng Thẩm Lưu Bạch rất rõ.
Mưu Vân Nhiên bị gọi đến cục cảnh sát để thẩm vấn vụ án Vương Tinh Kinh, trong thời gian ngắn làm sao có thể ra?
Nghĩ vậy, cô lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho Cận Hải Dương, đại khái là hỏi Mưu Vân Nhiên xong thì gọi cho cô ấy càng sớm càng tốt, cô ấy có chuyện cần hỏi Mưu Vân Nhiên.
Ngay sau đó, người đàn ông trả lời lại với một nụ cười thật tươi, thậm chí còn sử dụng các biểu tượng cảm xúc một cách dễ thương khiến cô mỉm cười.
Vừa ngẩng đầu, cô đã bắt gặp ánh mắt ghen tị của Hình Ti Ti.
Thấy cô phát hiện mình đang nhìn trộm, khuôn mặt tái nhợt của Hình Ti Ti thoáng chốc ửng hồng, giọng nói như muỗi kêu.
“Cô…tình cảm giữa cô và bạn trai tốt như vậy…”
Thẩm Lưu Bạch mỉm cười, nắm bắt cơ hội, tiếp tục nói chuyện.
“Hai người không phải như vậy sao? Cô và anh Mưu cũng không tệ.”

Nói xong, cô dừng lại một chút, trên khuôn mặt thanh tú có chút do dự.

“Nhưng…sao tôi nghe nói rằng anh Mưu đã có bạn gái?”
Cô liếc nhìn khuôn mặt Hình Ti Ti càng ngày càng không còn chút máu, chậm rãi nói tiếp.
“Tôi nghe nói rằng anh Mưu đã ở bên cô gái đó nhiều năm.

Ngày hôm kia, không biết vì sao cô ấy đã chết.

Tôi nghĩ anh Mưu có rất nhiều việc phải giải quyết.”
Để thay thế một sự thật mà nhiều người biết, nói về người phụ nữ khác trước mặt người bị nghi ngờ là bạn gái, là một chuyện rất bất lịch sự.
Nhưng sau khi phân tích dấu chân lúc sáng, Thẩm Lưu Bạch biết rất rõ người phụ nữ có vẻ nhu nhược trước mặt này nhất định không phải con thỏ trắng không biết gì, hôm nay cô ấy có thể ngồi ở quán ăn đối diện phân cục Tân Hải đợi Mưu Vân Nhiên, lúc cô mới lộ ra nghề nghiệp, vẻ mặt e ngại, phản ứng này cũng có vấn đề.
“Nhân tiện, cô Hình cũng tham gia buổi biểu diễn Hồ Thiên Nga gần đây của Dream World à?”
Cô đột nhiên mỉm cười chuyển chủ đề.
“Tối hôm kia, tôi cùng bạn đến Dream World để xem biểu diễn.

Cô chính là người múa công chúa thiên nga đúng không, cô và anh Mưu phối hợp rất ăn ý.”
Nghe cô nói vậy, trên mặt Hình Ti Ti nở một nụ cười tự hào.
“À, tôi và A Nhiên là bạn nhảy từ khi còn đi học.

Chúng tôi đã nhảy cùng nhau suốt mười năm, chúng tôi có thể nhắm mắt mà nhảy đoạn Hồ Thiên Nga.”
Cô ấy có chút xúc động khi nói ra, hoàn toàn khác với vẻ nhát gan vừa rồi, cả người cô ấy mang một vẻ rực rỡ khác hẳn.
Mười năm.
Vậy là, cô ấy gặp Mưu Vân Nhiên sớm hơn Vương Tinh Kinh?
“Nghe nói anh Mưu từng có bạn gái…”
Thẩm Lưu Bạch ngập ngừng nói, thật ra lúc này cô không biết hỏi chuyện cũ có thích hợp không, nhưng với tư cách là pháp y, cô không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đến gần hơn với sự thật của vụ án.
Nhưng cô rất ngạc nhiên, trước khi cô nói xong, Hình Ti Ti đã không thể chờ đợi để ngắt lời cô.

“Đúng, đúng vậy, tôi là bạn gái của Mưu Vân Nhiên.”
Cô ấy dừng lại, vốn là đôi mắt đờ đẫn, hiện tại sáng rực lên, hiển nhiên là có chút kích động.

“Tôi không phải bạn gái cũ của A Nhiên, chúng tôi đã yêu nhau từ mười năm trước, chúng tôi chưa bao giờ chia tay! Con khốn thật sự xen vào giữa chúng tôi là Vương Tinh Kinh!”
“Tôi và A Nhiên là bạn nhảy, sau khi tốt nghiệp cùng tham gia đoàn múa ba lê Hải Đô.

A Nhiên rất tài năng, anh ấy đã thắng rất nhiều cuộc thi quốc tế, đơn xin gia nhập đoàn múa ba lê New York cũng đã được chấp nhận rồi.”
“Đó là một vũ đoàn lớn nổi tiếng thế giới, đó là ước mơ của chúng tôi.

Cả hai chúng tôi đều háo hức đến mức không ngủ được mấy ngày, sáng sớm thu dọn hành lý để đi đến Mỹ, chúng tôi đều cảm thấy rằng A Nhiên sẽ chắc chắn đi đến New York để dự buổi phỏng vấn của vũ đoàn! “
“Nhưng vào buổi sáng phỏng vấn, A Nhiên vì quá căng thẳng nên đã bị tai nạn khi lái xe va phải một người đi qua đường.”
“Người đó là Vương Tinh Kinh, cô ấy nói cũng tới tham gia cuộc thi, thể dục nhịp điệu, đó là cuộc thi gì, một đám người nhảy với nhau, còn dám gọi là khiêu vũ…”
Vừa nói, cô ấy vừa bĩu môi, vẻ mặt đầy khinh thường Vương Tinh Kinh.
Thẩm Lưu Bạch lắng lặng liếc nhìn cô, liền chuyển đề tài trở về chuyện trước đây.
“Vậy tại sao Vương Tinh Kinh và Mưu Vân Nhiên lại hẹn hò?”
Ai biết câu nói này thật sự khiến Hình Ti Ti tức giận, cô đập mạnh xuống bàn một cái “rầm”, mạnh đến nỗi chiếc đũa rơi xuống đất, cũng dọa đến những thực khách xung quanh.
“Không có hẹn hò, chỉ có Vương Tinh Kinh mặt dày quấn lấy không buông, A Nhiên hoàn toàn không chấp nhận cô ta!”
“Vì cô ấy, A Nhiên không thể tập trung phỏng vấn, bị loại vì thành tích không tốt!”
“Nếu không phải cô ấy làm vướng bận sự nghiệp của A Nhiên, tôi sẽ không hận cô ấy nhiều như vậy!”
Nghe được lời cô ta nói, Thẩm Lưu Bạch âm thầm bĩu môi.
Lòng người quả thật kỳ lạ, rõ ràng chính bản thân làm sai, đã đụng phải

người ta, hổ thẹn và bồi thường không phải là điều nên làm sao?
Cô không nghĩ rằng Vương Tinh Kinh liều chết không buông với Mưu Vân Nhiên, dựa theo dấu vết trên thi thể, có thể suy ra vết thương của cô ấy lúc đó rất nghiêm trọng, so với giành đàn ông thì tính mạng quan trọng hơn, nếu cô ấy được đưa đi bệnh viện kịp thời thời, làm giải phẫu thì cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Mưu Vân Nhiên đúng là hại người, quay lại hiện trường vụ án vào ngày xảy ra án mạng, nói không ảnh hưởng là không thể nào.
Nhưng loại ảnh hưởng này không phải Vương Tinh Kinh áp đặt cho anh ta, mà là lương tri của một người đối với sai lầm mình đã phạm tạo ra buồn phiền hối hận và lo lắng, nếu phát triển không tốt chỉ có thể nói là do bản thân không quản lý tốt được cảm xúc của mình, không liên quan đến những yếu tố khác.
Cô tin rằng Hình Ti Ti cũng hiểu được, vì sao trải qua nhiều năm đúng sai đảo lộn, hơn phân nửa còn lại đã bị thời gian xóa đi hổ thẹn và hối hận năm đó, phóng đại sự tổn thất lợi ích cá nhân, vì vậy Vương Tinh Kinh bị thương cũng là lỗi của cô ta.
Nghe thì đúng là bất công nhưng lòng người là thế, công bình ngắn ngủi đi qua, mọi thứ sẽ nghiêng về hướng của bản thân mình.
“Cô nói…cô hận Vương Tinh Kinh à?”
Thẩm Lưu Bạch mỉm cười chuyển cuộc nói chuyện sang câu cô ấy đã thốt ra lúc nãy.
Hình Ti Ti sững người một lúc, rồi miễn cưỡng gật đầu.
“Đúng vậy, sau này cô ấy uy hiếp A Nhiên, yêu cầu anh ấy hẹn hò với cô ta, còn nói nếu cô ấy không thể đứng lên lần nữa, A Nhiên sẽ phải chăm sóc cô ấy cả đời.”
“Cố ấy cứ như vậy mà chen vào mối quan hệ 10 năm của chúng tôi, vì sao tôi không thể hận cô ấy?”
“Ồ.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Vì vậy, cô đã đến phòng tập nhảy và tấn công cô ấy?”
Cô thản nhiên hỏi, như thể những gì cô nói chỉ là một vấn đề bình thường.

Chương 196: 196: Người Chết Mang Giày Khiêu Vũ

“Cái gì?”
Nghe thấy câu hỏi này, Hình Ti Ti khẽ thốt lên, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ hoảng sợ không che giấu được.

Thẩm Lưu Bạch không định nói thêm nữa, cô đưa tay lấy điện thoại trong túi ra, trực tiếp gọi vào số của Lý Thành.

“Lý Thành, tôi là Thẩm Lưu Bạch.

Một lát nữa tôi sẽ đưa một cô gái đến văn phòng của cậu, nhờ cậu lấy mẫu dấu chân của cô ấy.

”
“Đúng vậy, chỉ để so sánh với mẫu dấu chân trên hiện trường, ừm, được rồi, khoảng mười phút nữa.

”
Đặt điện thoại xuống, cô quay lại nhìn người phụ nữ đang ngồi đối diện, rõ ràng đối phương có chút luống cuống.

“Đúng lúc cô muốn chờ anh Mưu, sao cô không vào văn phòng với tôi, chúng tôi muốn lấy mẫu dấu chân của cô để so sánh với dấu vết ở hiện trường, cô thấy có được không?”
Nghe cô nói, Hình Ti Ti bất giác lắc đầu.

Nhưng khi nghĩ đến thân phận của đối phương, cô ấy rụt rè nhìn cô, rồi thận

trọng hỏi.

“Xin hỏi … để so sánh với cái gì?”
Thẩm Lưu Bạch mỉm cười nhìn xung quanh.

“Ở đây không tiện nói về vụ án.

Nếu cô Hình có hứng thú, cô có thể đến Trung Tâm Pháp Y đối diện, tôi sẽ nói sơ qua.

”
Ngay khi những lời này nói ra, trên mặt Hình Ti Ti thoáng hiện lên một tia mất tự nhiên.

Nhưng cô ấy vẫn không từ chối Thẩm Lưu Bạch, ngoan ngoãn đi đến phòng làm việc với cô.

Vừa vào cửa liền thấy Lý Thành cầm hộp dụng cụ đã chuẩn bị trước đó, nhìn thấy Hình Ti Ti phía sau Thẩm Lưu Bạch, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Tuy nhiên, anh không hỏi thêm câu nào nữa mà theo trình tự lấy mẫu dấu chân cho Hình Ti Ti.

Ngay sau đó, kết quả so sánh được đưa ra, nó hoàn toàn khớp với kết quả được tìm thấy tại hiện trường.

“Nếu đã như vậy, liền lấy mẫu dấu chân của Mưu Vân Nhiên luôn đi.

”
Thẩm Lưu Bạch nhìn kết quả so sánh, hơi nhíu mày nói.

“Vâng, giáo sư Thẩm.

”
Lý Thành tò mò liếc nhìn người phụ nữ mặt tái nhợt đang ngồi bên cạnh, thật sự không hiểu sao giáo sư Thẩm lại có thể tìm được người liên quan

đến vụ án ngay cả khi cô đi ăn cơm, kỹ năng này quả là tuyệt vời!
“Cho nên, đôi giày khiêu vũ màu đỏ để lại hiện trường cũng là của cô?”
Thẩm Lưu Bạch rót một chén nước ấm đưa cho cô ta, nhẹ giọng hỏi.

Hình Ti Ti nhấp một ngụm nước, thật lâu sau mới chậm rãi gật đầu.

“Sao cô không mang đi, nhìn hiện trường vụ án, rất dễ phát hiện người đó là cô…”
Thẩm Lưu Bạch tò mò hỏi.

Nếu là nghi phạm, cô muốn phá hủy tất cả các dấu vết có thể chỉ chứng cô có mặt tại hiện trường và sẽ không bao giờ để bất kỳ ai có cơ hội phát hiện ra thân phận của cô, vì vậy cô không thể hiểu được suy nghĩ của Hình Ti Ti.

“À…là vì, vì tôi quá sợ hãi, tôi đã quên mang nó đi.

”
“Cô không chỉ quên mang đi, mà còn vội vàng mang theo một thứ khác, nhất thời dưới tình thế cấp bách ném đi đôi giày của mình, đúng không.

”
Một giọng nam trầm vang lên ở cửa văn phòng, hai người trong phòng đồng thời ngẩng đầu, chỉ thấy một cảnh sát cao lớn đẹp trai đang đứng ở đó.

Đó là Cận Hải Dương.

Phía sau anh là người chuyên đi theo, Cao Đại Thượng, thân hình cao gầy đứng ở trước cửa, anh cười he he với Thẩm Lưu Bạch, sau đó lại nghiêm túc nhìn Hình Ti Ti rõ ràng đang đứng ngồi không yên.

“Chúng tôi xem băng ghi hình của tòa nhà tại hiện trường vụ án và phát hiện ra rằng cô Hình đã vào tòa nhà Kim Vận vào rạng sáng.

Bây giờ dấu chân của cô đã xuất hiện tại hiện trường vụ án và đôi giày của cô vẫn còn trên chân của người chết, cô có thể giải thích cho chúng tôi đang xảy ra chuyện gì không? “

Nói phần đầu, biểu cảm của Hình Ti Ti tương đối ổn.

Nhưng khi nghe đến nửa sau câu nói rằng người chết đang đi giày của chính mình, Hình Ti Ti không thể bình tĩnh nữa.

Cô ta bật dậy từ trên ghế, trợn to hai mắt, như thể Cận Hải Dương vừa nói ra điều gì đó khó tin.

Phòng làm việc của Thẩm Lưu Bạch rơi vào sự yên lặng kỳ lạ, bốn người nhất thời không lên tiếng, bầu không khí nghiêm trọng đến lạ.

“Anh nói…giày của tôi mang trên chân người chết, ý anh là gì?”
Giọng nói run rẩy của Hình Ti Ti vang lên, cô ấy lùi lại ba bước với vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt.

“Là đôi giày này.

”
Thẩm Lưu Bạch cầm lên ảnh giày ba-lê màu đỏ, chỉ vào.

“Đôi giày được tìm thấy trên chân của người chết Vương Tinh Kinh.

”
“A”
Hình Ti Ti sợ tới mức bịt chặt miệng, chỉ quay đầu lại sau một cái, không dám nhìn lại.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể?”
Vừa lẩm bẩm một mình, cô lui vào góc phòng và từ từ ngã xuống đất.

Nhìn phản ứng của cô, mọi người có mặt đều biết chắc chắn là có vấn đề.

Cận Hải Dương nháy mắt với Thẩm Lưu Bạch, gật đầu, sau đó cô đi tới, cúi người trước mặt Hình Ti Ti, nhẹ giọng nói.

“Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì, cô cũng thấy có gì đó không đúng

phải không?”
Không rõ giọng nói của Thẩm Lưu Bạch có phải là quá nhẹ nhàng hay không không, mà Hình Ti Ti im lặng một hồi, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, bất lực nhìn cô gái thanh tú trước mặt.

“Tôi không làm! Tôi thật sự không làm như vậy! Tôi…tôi …tôi không giết cô ấy! Tôi không biết làm thế nào mà đôi giày đó lại ở trên chân cô ấy!”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, vươn tay cầm lấy ly nước ấm Cận Hải Dương đưa tới, khoang thai đưa cho cô.

“Uống chút nước trước rồi từ từ nói.

”
Giọng nói của cô ấy nhẹ nhàng mềm mại, dừng lại bên tai Hình Ti Ti như có ma thuật thuyết phục, cô ấy vô tình bắt đầu làm theo lời nói, uống một hơi cạn ly nước.

Sau đó, cô nhờ Thẩm Lưu Bạch đứng lên, ngồi xuống ghế hơi trầm mặc, cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Cô phải tin tôi, tôi thật sự không cố ý, lúc tôi gặp cô ấy thì cô ấy vẫn không sao, chúng tôi chỉ cãi nhau vài câu thôi, dù sao cô ấy đã cướp A Nhiên của tôi.

”
“Đôi giày đó…Tôi thật sự rất sợ, không hiểu sao hôm đó trong túi xách của tôi lại có một đôi giày khiêu vũ màu đỏ, nó không phải là đôi tôi dùng cho buổi biểu diễn!”
“Đôi giày đỏ được mua khi tôi và A Nhiên đến Mỹ phỏng vấn năm đó.

Khi đó, chúng tôi đều tin rằng đôi giày đỏ sẽ mang lại may mắn, tôi cũng đã mang nó khi cùng A Nhiên luyện tập!”
“Nhiều năm như vậy, nhìn thấy đôi giày này tôi chỉ muốn khóc, tôi mất nhiều năm như vậy, bây giờ ngay cả đôi giày này cũng làm khó tôi!”
“Tôi đã đánh nhau với Vương Tinh Kinh, sau đó tôi ném giày của tôi trong phòng làm việc của cô ấy vì tôi sợ, tôi làm cô ấy bị thương, tôi chưa bao giờ làm ai bị thương cả!”

“Tin tôi đi! Tôi thật sự không cố ý! Tôi chỉ nhất thời tức giận đánh cô ấy! Tôi không giết cô ấy!”

Chương 197: 197: Trước Ba Giờ Sáng

Ngồi trong phòng thẩm vấn, Hình Ti Ti khó chịu cử động thân thể, đôi mắt to lộ ra vẻ hoảng sợ, tựa như nai con lạc lối, lại rất được người ta yêu mến.
Ngay cả Cao Đại Thượng vốn không nhạy bén, lần này thái độ cũng dường như dịu dàng hơn rất nhiều.
Thái độ Cận Hải Dương không thay đổi.
Thành thật mà nói, anh đã nhìn thấy rất nhiều người phụ nữ như thỏ trắng giống Hình Ti Ti, thanh tú và lanh lợi như những bông hoa trắng trong nhà kính, xung quanh anh có vài người cũng thích dạng này.
Nhưng đó không phải là chuyện của anh.
Loại anh thích là loại linh hoạt, lợi hại như trúc, một người phụ nữ có thể vững vàng trưởng thành ngay cả trong điều kiện khắc nghiệt và tuyệt vọng, không bao giờ gục ngã vì bão tố, có thể sát cánh cùng anh, cùng nhau nhìn về một hướng.
Hoa tơ hồng?
Lâu dần ai cũng khó chịu chứ đừng nói đến loại có thủ đoạn đó.
“Nói cho tôi biết chi tiết những gì đã xảy ra.”
Cận Hải Dương lạnh lùng nói.
Nghe thấy sự lạnh lùng trong giọng nói, Hình Ti Ti theo bản năng co rụt lại, rụt rè nhìn Cao Đại Thượng cách đó không xa.
Nếu đổi lại là Bùi Diệu, có lẽ cô ấy sẽ đã làm trái tim anh ta rung động.
Tiếc là cô đối mặt với tên đầu gỗ Cao Đại Thượng này, tên này trước giờ ở lầu 3 phân cục chẳng liên quan gì đến bốn chữ thương hoa tiếc ngọc, có được thái độ dịu dàng của anh ta cũng đã là chuyện lạ rồi.
Cận Hải Dương cũng chú ý tới động tác của Hình Ti Ti, anh nhếch mép gõ ngón tay thon dài lên bàn.
“Nhìn cậu ta đang làm gì? Trên mặt cậu ta không có chữ đâu.”
“Cô cứ kể chuyện của mình đi, sáng sớm ngày hôm kia đã xảy ra chuyện gì?”

“Hay là có chuyện không dám nói, vì sợ chúng tôi phát hiện?”

Anh bực mình nói, rõ ràng là mệt mỏi với loại phụ nữ không muốn hợp tác và còn giở trò khi bị thẩm vấn.
Thấy sắc mặt anh không được tốt, Hình Ti Ti cũng không dám trễ nãi nữa, lắp bắp nói về chuyện đã xảy ra vào sáng sớm ngày hôm kia.
“Thật ra, nhiều năm qua, tôi và A Nhiên chưa từng chia tay.”
“Vương Tinh Kinh cứ dây dưa với anh ấy làm hai chúng tôi không thể kết hôn.

Tôi đã cãi nhau với anh ấy không biết bao nhiêu lần về chuyện này, nhưng lần nào cũng không có kết quả.”
“Thật ra, tôi cũng đã nghĩ đến việc chia tay, tranh thủ lúc còn trẻ mà bắt đầu lại, không cần suốt ngày bám theo A Nhiên.”
Vừa nói, cô vừa thút thít, nghẹn ngào nói.
“Nhưng tôi không cam lòng!”
“Mối quan hệ mười năm! Tôi đã ở bên anh ấy từ khi còn đi học, chỉ vì một Vương Tinh Kinh mà tôi không thể đi tiếp, nghĩ đến liền phát điên!”
“Nếu A Nhiên thay đổi ý định, tôi sẽ chấp nhận, sẽ không đeo bám nữa.

Nhưng rõ ràng chúng tôi yêu nhau, Vương Tinh Kinh là tiểu tam không có chỗ đứng trong lòng A Nhiên! Tại sao tôi phải từ bỏ tình yêu của mình chứ! Không công bằng! “
“Sau buổi biểu diễn ngày hôm kia, tôi cùng A Nhiên đi ăn khuya, uống chút rượu, sau đó chúng tôi tìm một khách sạn…”
“Sáng sớm, tôi nhận được một tin nhắn không tên, cô ấy nói cô ấy là Vương Tinh Kinh, cô ấy muốn nói chuyện với tôi, nói tôi đến phòng tập Tinh Vũ Tập lầu 23 tòa nhà Kim Vận tìm cô ấy.

Khi tôi đến, vừa nhìn thấy vết hôn trên cổ tôi thì Vương Tinh Kinh mắng chửi như điên, cô ấy mắng tôi là đồ vô liêm sỉ, còn dụ dỗ A Nhiên.

“
“Ha ha.”
Hình Ti Ti lại chế nhạo, với giọng điệu mỉa mai không che giấu.
“Tôi không biết xấu hổ, ai mới là người không biết xấu hổ chứ?”
“Tôi còn cãi nhau với cô ấy, tôi còn nói sao cô ấy không buông tha cho A

Nhiên đi, cô ấy đòi 10 ngàn vạn, không có số tiền này thì cô ấy sẽ liều chết bám theo! Còn nói A Nhiên nợ cô ấy!”
“Không phải cô ấy vừa được thay khớp nhân tạo sao? Tại sao lại muốn 10 ngàn vạn? Dù tôi bán sắt đập nồi cũng không kiếm được số tiền đó, vì vậy tôi đã tức giận đẩy mạnh cô ấy, cô ấy không phòng bị nên đầu bị đập vào tay vịn trong góc.”
“Cô ấy đứng dậy và đánh nhau với tôi.

Cô ấy cào vào mặt tôi còn tôi thì túm tóc cô ấy.

Trong lúc đánh nhau, chúng tôi đập vào tủ đựng nước bên cạnh máy lọc nước rồi cô ấy bất tỉnh”.
“Tôi thấy cô ấy bất tỉnh, tôi sợ khi tỉnh lại cô ấy đòi tôi bồi thường nên tôi đã…bỏ chạy.

Vì vội tôi chỉ lấy túi xách và bỏ lại đôi giày khiêu vũ ở đó.”
Nói xong, Hình Ti Ti ngừng lại một chút, ôm mặt khóc.
“Tôi thật sự không có giết cô ấy, tôi chỉ là đẩy cô ấy, lúc cô ấy bất tỉnh, tôi có để tay ở mũi cô ta, cô ta còn chưa chết!”
“Tôi thực sự không biết cô ấy chết như thế nào! Tôi không biết tại sao đôi giày tôi để ở hiện trường lại ở trên chân cô ấy!”
“Hu hu hu…”
Hình Ti Ti đau lòng khóc, Cận Hải Dương ngồi bên cạnh cũng nhíu mày.
Theo tình huống được ghi lại băng ghi hình, Hình Ti Ti này đã rời đi một thời gian trước khi người chết qua đời, báo cáo nghiệm thi do pháp y đưa ra cũng nói rằng thời điểm chết là sau 3 giờ sáng.
Đồng hồ trên cổ tay của người chết bị hỏng vào khoảng 3:20, Hình Ti Ti đã rời đi lúc 2:45, có nghĩa là sau khi Hình Ti Ti rời đi, người chết Vương Tinh Kinh đã xảy ra tranh chấp với một người nào đó nên mới dẫn đến cái chết.
Vì vậy lời khai của Hình Ti Ti không có gì sai cả.
“Tại sao cô lại để giày của cô ở hiện trường vụ án?”
Những ngón tay mảnh khảnh của người đàn ông gõ nhịp nhàng lên bàn, nét mặt anh khó đoán.
“Cô không sợ người khác dựa vào manh mối này tìm được cô sao?”
Nghe anh hỏi như vậy, trên mặt Hình Ti Ti lộ ra vẻ ngượng ngùng.
Cô đối với câu hỏi này của Cận Hải Dương có hơi do dự, thật lâu sau mới

nhỏ giọng nói.
“Lúc đó tôi hoảng sợ đến mức chạy ra khỏi phòng làm việc của Vương Tinh Kinh với đầu óc trống rỗng.

Đến khi tỉnh lại thì tôi đã về đến nhà rồi.”
“Tôi rất sợ.

Tôi muốn quay lại lấy đôi giày đó, nhưng đã hơn 3 giờ.

Tôi thật sự sợ một mình quay lại đó thì Vương Tinh Kinh sẽ giết tôi.”
“Vậy nên, tôi gọi điện thoại cho A Nhiên.

Tôi nói với anh ấy rằng tôi đã đánh nhau với Vương Tinh Kinh, tôi để lại giày khiêu vũ ở đó, tôi hỏi anh ấy có thể tìm cớ lấy chúng lại cho tôi không.”
“Tôi thật sự đã nói như vậy! A Nhiên có chìa khóa cửa của Tinh Vũ Tập, nếu Vương Tinh Kinh tỉnh lại đi bệnh viện, lúc đó công ty không có ai, anh ấy có thể dễ dàng giúp tôi lấy lại đôi giày! “
Cô dừng lại, đôi mắt to ngấn lệ.
“Tôi…tôi…tôi chỉ muốn xem liệu anh ấy có thể giúp tôi…”
“Anh ấy giúp tôi, có nghĩa là anh ấy vẫn nghĩ cho tôi, anh ấy vẫn là của tôi!”
“Cô không sợ anh ấy gặp Vương Tinh Kinh, cô sẽ bị tố giác sao?”
Cận Hải Dương chế nhạo, hỏi đầy ẩn ý.
Hình Ti Ti thẳng thắng trả lời câu hỏi này, cô lắc đầu nói chắc chắn.
“Thật ra tôi rất sợ.

Nếu anh ấy không giúp tôi, nghĩa là Vương Tinh Kinh đã có chỗ đứng trong lòng anh ấy rồi!”
“Khi đó, tôi phải làm gì đây?”

Chương 198: 198: Suy Đoán Tàn Nhẫn

Sau khi sắp xếp cho Mạnh Sơn Hổ ghi lời khai cho Hình Ti Ti, Cận Hải Dương đưa Cao Đại Thượng ra khỏi cửa phòng thẩm vấn, đi về phía phòng Mưu Vân Nhiên.

Anh vô tình nhìn thấy biểu hiện của đám cấp dưới đắc lực có phần kỳ quái, không khỏi nhếch mép, giễu cợt nói.

“Sao vậy? Cậu bị Hình Ti Ti đó mê hoặc à?”
Cao Đại Thượng là người lương thiện không bao giờ tham gia trò tiêu khiển trêu chọc đội trưởng, vừa nghe Cận Hải Dương nói câu này thì lập tức đỏ mặt.

“Không … không phải…”
Anh do dự một lúc, cuối cùng quyết định nói ra sự thật.

“Tôi chỉ nghĩ rằng tâm cơ của phụ nữ thật nặng…”
“Ồ?”
Người đàn ông quay lại, đôi lông mày rậm nhướng cao, như thể anh rất quan tâm đ ến lý lẽ của cấp dưới.

“Hiếm khi cậu có cảm giác như vậy.

Làm sao vậy, gần đây gặp phải khắc tinh sao?”
Nghe những gì anh nói, người đàn ông cao lớn và mạnh mẽ lắc đầu như lục lạc, vì sợ chậm chút thì sẽ thấy bản thân không thành thật.

“Không không!”
Anh sờ sau đầu, ngượng ngùng nói.

“Thật ra là như thế này… Tôi vừa nghe Hình Ti Ti nói cô ấy nhờ Mưu Vân Nhiên nửa đêm đến phòng làm việc của Vương Tinh Kinh lấy giày cho cô ấy thì thấy cô ấy thật là mưu mô! “
Cận Hải Dương nở nụ cười quay đầu, liếc nhìn Cao Đại Thượng tán thưởng, có vẻ rất tự hào về sự tiến bộ của người cấp dưới chất phác lương thiện này.

“Tại sao cậu nói như vậy?”

“Bởi vì nếu Mưu Vân Nhiên làm theo ý cô ấy, dù có xảy ra chuyện gì, cô ấy cũng sẽ không đau khổ!”
Được sự khích lệ của đội trưởng, Cao Đại Thượng đơn giản nói.

“Đội trưởng anh xem đi, nếu Mưu Vân Nhiên không gặp Vương Tinh Kinh khi anh ta đang lấy giày cho cô ấy, đôi giày kia đã về tay cô ấy, bằng không chính cô ta cũng không qua được.

”
“Nếu Mưu Vân Nhiên gặp Vương Tinh Kinh, nếu Vương Tinh Kinh không sao cả, nhìn thấy bạn trai mình lấy giày cho người phụ nữ khác, chắc chắn sẽ cãi nhau một trận đến mức có thể hai người sẽ chia tay.

”
“Nếu Vương Tinh Kinh còn chưa tỉnh lại, Mưu Vân Nhiên đi ngang qua đúng lúc đưa cô ta đến bệnh viện, thì việc Hình Ti Ti đánh cô ta cũng không phải là chuyện lớn.

”
“Vì vậy, dù thế nào cô ấy cũng không mất mát gì, thật khó để cô ấy nghĩ ra một giải pháp toàn diện như vậy trong tình huống đó! Thật tuyệt vời!”
Nghe anh ta nói, Cận Hải Dương chỉ cười, nhưng không nói gì.

Tính toán của Hình Ti Ti quả thật rất tốt, nhưng cô ấy chỉ tính được bước nhỏ, mà bỏ qua phương hướng chung quan trọng nhất.

Cô ấy khẳng định Mưu Vân Nhiên bị ép buộc ở bên cạnh Vương Tinh

Kinh, phải biết rằng thời đại ngày nay, nam nữ yêu nhau sao có thể bị ép buộc được? Mưu Vân Nhiên là đàn ông, Vương Tinh Kinh cũng không thể Bá vương ngạnh thượng cung.

Vì vậy, mấu chốt của vấn đề vẫn là thái độ của Mưu Vân Nhiên.

Bản thân Mưu Vân Nhiên không muốn đoạn tuyệt với Vương Tinh Kinh, thì những tính toán của Hình Ti Ti đều vô ích.

Nghĩ đến đây, anh lại hơi ghen tị với Mưu Vân Nhiên kia.

Một người dường như rất yếu đuối, lại có khả năng khiến phụ nữ hao tốn tâm tư như vậy, đến khi nào Thẩm Tiểu Bạch mới khiến anh có cảm giác thành tựu như vậy đây?
Vứt bỏ những ảo tưởng này, Cận Hải Dương mang Cao Đại Thượng vào phòng thẩm vấn số 3.

Trước khi vào cửa liền gặp Thẩm Lưu Bạch đang đi ra ngoài.

Nhìn thấy cô xách hộp dụng cụ, anh hiểu ngay ý định của cô.

“Thu thập xong rồi à?”
“Đúng, em phải quay lại đối chiếu, hơn nữa…”
Vừa nói, cô gái có vẻ ngoài thanh tú khẽ nhíu mày, vẻ mặt không mấy vui vẻ.

“Mưu Vân Nhiên nói anh ta cũng sử dụng phòng tập vũ đạo, có dấu chân của anh ta cũng bình thường thôi.

”
“Em nghĩ sao?”
Khi người đàn ông hỏi câu này, trên mặt lộ ra nụ cười hờ hững, giống như không coi trọng lời giải thích của Mưu Vân Nhiên.

“Đoạn băng ghi hình sáng sớm cho thấy Mưu Vân Nhiên vào tòa nhà Kim Vận lúc 3:31 và rời đi sau 4:00.

”

“Cho dù anh ta lên lầu xuống lầu cũng cần thời gian, chỉ cần anh ta không điên cuồng leo lên từng bậc thang một, thì nhất định phải dừng ở hiện trường vụ án.

”

Anh dừng lại, rồi tiếp tục.

“Đương nhiên, đoạn băng ghi hình này cũng chứng minh anh ta không có ở đó khi Vương Tinh Kinh đánh nhau với người ta.

Trên thực tế, cả Hình Ti Ti và Mưu Vân Nhiên đều hoàn toàn tránh được khoảng thời gian 3:20, vậy nếu Vương Tinh Kinh bị đâm lúc đồng hồ bị hư thì hai người kia đều không thể ra tay.

.

“

“Nhưng cho dù không có bọn họ, Mưu Vân Nhiên chắc đã nhìn thấy chuyện gì đó, ít nhất khi đến nơi, Vương Tinh Kinh có lẽ còn chưa chết.

”

Điều này, Thẩm Lưu Bạch không có phủ nhận.

Vương Tinh Kinh chết vì mất máu quá nhiều dẫn đến bị sốc và suy kiệt, quá trình diễn ra nhanh chóng nhưng cũng không thể xong trong vài phút, Vương Tinh Kinh nắm lấy logo của Tinh Vũ Tập, Vương Tinh Kinh có thể nhận thức rõ ràng và năng lực hành vi nhất định.

Nếu là như vậy, cô ấy có năng lực tự cứu, có thể trì hoãn thời gian tử vong, lúc này Mưu Vân Nhiên đến, có khả năng đã nhìn thấy Vương Tinh Kinh còn sống.

Nhưng Vương Tinh Kinh vẫn chết, ở một nơi cửa khóa chặt, nguyên nhân trong đó không nói ra cũng biết được.

Thẩm Lưu Bạch chợt rùng mình.

Lòng người đúng là thứ khó lý giải nhất trên đời, một bước đến thiên đường, một bước xuống địa ngục, nếu Mưu Vân Nhiên kịp thời cứu, có lẽ Vương Tinh Kinh vẫn còn cơ hội sống sót.

Nhưng anh ta không làm vậy, thi thể cô ấy ở đó lạnh như băng, không nhìn thấy có dấu hiệu được cứu chữa, cô ấy phát hiện khi bị bất tỉnh, cô ấy tràn ngập oán hận nhìn ra phía cửa hay là hận người đàn ông bên ngoài kia.

Vì anh ta thấy chết không cứu.

Đột nhiên, cô không muốn phá vụ án này nữa.

Cô vội vàng chào hỏi hai người trước mặt rồi nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang.

“Bác sĩ Thẩm bị sao vậy? Vừa rồi còn tốt, sao đột nhiên vội vàng rời đi?”
Cao Đại Thượng nhìn bóng dáng xa xa, khó hiểu hỏi.

Anh cẩn thận nhớ lại cuộc nói chuyện giữa đội trưởng và bác sĩ Thẩm, cả hai đều đang nói về vụ án, không có gì bất thường, vậy tại sao cô lại đột nhiên không vui?
“Đại Thượng, bây giờ cậu đã sắc bén hơn nhiều.

”
Cận Hải Dương vỗ lưng Cao Đại Thượng.

Tuy rằng anh cũng rất cao, nhưng so với Cao Đại Thượng cao lớn số một trong đội, vẫn là không thể vỗ vai anh ta.

“Sao vậy đội trưởng, anh chọc gì đến người ta sao?”
Cao Đại Thượng nghi ngờ nhìn đội trưởng của mình.

“Không có, tôi nói gì cậu cũng nghe được, sao có thể chọc đến cô ấy được.

”

Cận Hải Dương bất lực thở dài, trong lời nói tràn đầy dung túng.

“Cô ấy chỉ đột nhiên nhận ra lòng người hiểm ác đáng sợ, cảm thấy trong thời gian ngắn bản thân sẽ không thể thích ứng với nó, chờ từ từ sẽ ổn thôi.

”

Chương 199: 199: Sau 340 Sáng

Khi Cận Hải Dương và Cao Đại Thượng bước vào phòng thẩm vấn số 3, sắc mặt Mưu Vân Nhiên không được tốt, thậm chí còn có vẻ ảm đạm.
Cận Hải Dương mặc kệ anh ta, dựa lưng vào ghế, dùng ngón tay thon dài gõ lên bàn trước mặt.
Cộc, cộc, cộc,…
Hết nhịp này đến nhịp khác, có vẻ đều đặn, nhưng thực tế, thỉnh thoảng sẽ có một hai nhịp hỗn loạn, nghe rất khó chịu.
“Làm ơn đừng gõ nữa.”
Mưu Vân Nhiên lạnh lùng nói.
“Có gì thắc mắc thì cứ hỏi, để tôi ở đây lãng phí thời gian thì không tốt đâu.”
Anh dừng lại, vẻ mặt mỉa mai.
“Đừng nói là tôi không giết người, cho dù tôi có giết người, anh cũng không thể giữ tôi ở cục cảnh sát mãi được.”
“Nếu có chuyện muốn hỏi thì nhanh lên, thời gian có hạn, đến lúc đó cần hỏi, tôi cũng nhất định sẽ rời đi.”
Phốc.
Cận Hải Dương chế nhạo, từ từ chuyển tầm mắt sang khuôn mặt của người đàn ông ngồi đối diện.
“Anh thật có hiểu biết, xem ra chương trình phổ cập pháp luật rất có tác dụng, khó có ai biết được trình tự tố tụng hình sự rõ ràng như vậy.”
“Vì anh đã vội như vậy thì tôi sẽ hỏi thẳng.”
“Sự việc xảy ra vào khoảng 3:40 sáng, tại sao anh lại xuất hiện ở tòa nhà Kim Vận?”
Câu hỏi vừa nói ra, Mưu Vân Nhiên cảm thấy rõ ràng người đàn ông trước mặt đã thay đổi.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh đứng bên cạnh người trong lòng của Vệ Nguyên,

lại được cô Thẩm dõng dạc giới thiệu là bạn trai, khi đó anh không hề thấy tiếc gì cho Vệ Nguyên, dù sao cô ta cũng đã bỏ lỡ một viên ngọc quý, lại đi chọn loại công tử ăn chơi này.
Nhưng mà, anh không ngờ rằng "công tử ăn chơi" trong mắt anh, hóa ra lại là cảnh sát!
Lúc sáng sớm khi nhìn thấy Cận Hải Dương ở cục cảnh sát, trong lòng anh có một điềm báo không rõ nguyên do.
Cận Hải Dương nhìn thấy anh ta đi cùng Hình Ti Ti, bây giờ Vương Tinh Kinh mới chết, một ngày sau đã đi mua sắm với một người phụ nữ khác, điều này chắc chắn rất đáng nghi.
Chưa kể, anh biết rất rõ người mẹ và cô em gái cùng mẹ kia của Vương Tinh Kinh không phải loại dễ qua mặt.
"Nói đi, không phải anh muốn hỏi nhanh sao, sao giờ tôi hỏi lại không nói?"
Cận Hải Dương quay bút trong tay có chút chán nản, trên mặt lộ ra ý cười nửa miệng.
Mưu Vân Nhiên lấy lại bình tĩnh, thu lại những suy nghĩ trước đó, nghiêm nghị trả lời.
"Tôi nhận được cuộc gọi từ Hình Ti Ti, cô ấy nói rằng giày của cô ấy để ở phòng làm việc và nhờ tôi đến lấy cho cô ấy."
Anh nhắm mắt lại, biết rằng giải thích như vậy chắc chắn sẽ bị nghi ngờ, nên anh đơn giản kể lại toàn bộ câu chuyện.
"Năm năm trước, tôi đã chia tay với Hình Ti Ti.

Cô ấy là bạn gái cũ của tôi, nhưng cô ấy đã quấy rầy tôi nhiều năm như vậy, đe dọa tôi rằng cô ấy sẽ tự sát nếu tôi chia tay."
"Tôi có thể làm gì, tôi không thể đứng nhìn cô ấy chết."
"Cứ tưởng từ từ cô ấy sẽ quên, nhưng không ngờ phòng làm việc của Kinh Kinh lại hợp tác với vũ đoàn của cô ấy, làm gì có chuyện đó!"
"Đêm trước khi xảy ra sự việc, buổi biểu diễn của chúng tôi kết thúc.

Sau đó, Hình Ti Ti phải đề nghị tôi đi thuê phòng với cô ấy, tôi không còn cách nào khác ngoài việc đồng ý, chúng tôi đã phát sinh quan hệ.

"
"Tiếng chuông điện thoại di động làm tôi bị đánh thức.

Hình Ti Ti lúc đó đã đi rồi, không biết cô ấy đã đi đâu, giọng nói trong điện thoại rất lo lắng, nói rằng Kính Kinh đã biết chuyện của chúng tôi, muốn thương lượng với cô ấy, sau đó họ xảy ra cãi vã, cô ấy để quên giày của mình ở phòng làm việc và yêu cầu tôi lấy lại cho cô ấy ”.
“Thật ra tôi không muốn đi, bởi vì còn quá sớm, hơn nữa hai bên đã vỡ lở vậy rồi tôi rất muốn thoát khỏi chuyện này.”
“Nhưng chung quy tôi cũng lo lắng không yên vì Kinh Kinh không gọi cho tôi, tôi bắt đầu tự hỏi liệu có chuyện gì xảy ra với họ không.”
“Lúc tôi chạy tới, tôi thấy Kinh Kinh nằm trên mặt đất, người bê bết máu, trên chân có đôi giày múa màu đỏ của Hình Ti Ti!”
“Phản ứng theo bản năng của tôi là Hình Ti Ti đã giết Kinh Kinh.

Tôi rất sợ hãi.

Lúc đi ngang qua, cô ấy nằm ngửa, không còn hơi thở.”
“Tôi sợ chết khiếp chạy ra khỏi phòng làm việc mà không suy nghĩ được gì.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi gọi điện cho Hình Ti Ti, kêu cô ấy ra mặt.

Tôi chỉ muốn thuyết phục cô ấy đầu thú, ai biết là cô ấy không thừa nhận cô ấy đã giết người, còn nói tôi vu oan cho cô ấy và đó là những gì chúng tôi đã nói khi anh gặp chúng tôi.

“
Vừa nói xong, Mưu Vân Nhiên thở dài một hơi, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ trống vắng vảo ảo não.
“Anh định nói tôi đã giết người đúng không, không phải như vậy, nhưng đúng là tôi cũng có trách nhiệm lớn về việc này.”
“Nếu không phải do tôi mềm lòng thì chắc chắn hai người đã không bị kéo vào kết quả này.

Lẽ ra tôi không nên chống lại được lời cầu xin và cám dỗ của Hình Ti Ti mà phạm sai lầm.

Tôi có lỗi với Kinh Kinh.

“
“Ồ.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Đối với lời tỏ tình “cảm động trời đất” của Mưu Vân Nhiên, anh chỉ khẽ “Ồ” một tiếng, biểu cảm trên mặt không chút thay đổi.
“Anh nói Vương Tinh Kinh nằm ngửa? Người đầy máu?”

Anh chợt mỉm cười hỏi.
Thân thể Mưu Vân Nhiên cứng đờ trong chốc lát, trực giác anh nhận ra lời mình nói có cái gì không đúng, liền bổ sung thêm một câu.
“Khi tôi vào thì cô ấy nằm ngửa, nhưng tôi đã cầm tay cô ấy để kiểm tra mạch, bởi vì lúc đó tôi thật sự quá sợ, tôi không nhớ ra được cái tay kia, lúc đó tôi sốt ruột không biết cái xác có bị đổi tư thế không, tôi không nhớ rõ.”
“Ồ.”
Cận Hải Dương lại gật đầu.
“Anh nhấc cánh tay của cô ấy lên để thử mạch…”
Nhìn thấy sắc mặt vẫn tái nhợt, chuông cảnh báo trong lòng Mưu Vân Nhiên càng ngày càng mạnh.
Bây giờ anh ta có thể chắc chắn rằng mình nhất định đã nói sai, vấn đề nằm ở thi thể Vương Tinh Kinh, nhưng anh ta thật sự không biết có chuyện gì, chỉ có thể án binh bất động chờ Cận Hải Dương, xem thử có khả năng quay lại hay không.
Người đàn ông không để cho anh ta chờ, anh nhếch miệng nở nụ cười ác ý, sau đó quay đầu nhìn Cao Đại Thượng bên cạnh.
“Bình thường người ta hay nói phim truyền hình có hơi thái quá, nhưng thì ra vẫn có lý.”
Cao Đại Thượng sững sờ trước những gì anh nói đột nhiên, ngây người nhìn cấp trên trước mắt, không biết anh có ý gì.
Cận Hải Dương cũng không quan tâm, vươn tay vỗ vai anh với vẻ mặt xúc động.
“Trước đây khi Thẩm Tiểu Bạch xem mấy bộ truyền hình cẩu huyết này tôi còn cười nhạo cô ấy, bây giờ thấy mấy phim kia cũng thật thú vị.”
“Nhân vật phản diện đúng là chết vì nói nhiều, nói càng nhiều thì càng dễ sai, sau này có vợ thì học hỏi một chút, thật ra phụ nữ đều rất thông minh.”

Chương 200: 200: Hận Ý

Nghe lời chế giễu hờ hững của người đàn ông, sắc mặt Mưu Vân Nhiên càng trở nên khó coi.
Hóa ra tâm trạng thật sự có thể ảnh hưởng đến ngoại hình của một người, một thanh niên khôi ngô tuấn tú trước, hiện tại càng giống một bóng ma u ám.
Cận Hải Dương thản nhiên nói đùa với cấp dưới, thỉnh thoảng quan sát biểu hiện của Mưu Vân Nhiên.
Khi cảm thấy đã đến lúc, anh quay người lại, khuôn mặt tức giận nở nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú.
“A, anh Mưu, chờ đã, xem đầu óc của tôi, tôi nói lạc đề rồi…”
“Nhắc mới nhớ…chắc anh Mưu có thể không để ý.

Khi Vương Tinh Kinh được tìm thấy, thi thể đang nằm sấp trên mặt đất, với một cánh tay ở dưới cơ thể của cô ấy, chúng tôi tìm thấy trong bàn tay nắm chặt của cô ấy một chiếc móc khóa hình sư tử bằng kim loại vòng.”
Anh dừng lại, như thể nghĩ ra điều gì đó thú vị, thậm chí còn cười vui vẻ hơn.
“Người vừa lấy mẫu dấu chân, dấu tay và DNA cho anh là pháp y ở trung tâm bên cạnh.”
“Sau khi so sánh, hiện trường vụ án không chỉ tìm thấy dấu chân của anh, mà còn dấu vân tay của anh và trên móc khóa cũng có nữa.”
“Nghe người trong phòng làm việc của anh nói móc khóa này là vật kỷ niệm do chính tay anh thiết kế đúng không? Vậy đúng là tôi phải cảm ơn anh, thiết kế có dạng lõm vào trong thế này, như vậy dù Vương Tinh Kinh có liều chết cầm lấy móc khóa thì cũng không thể hoàn toàn xóa đi dấu vân tay của anh lõm bên trong, bằng không chúng tôi đã thiếu một chứng cứ rồi.”
“Đừng vội phủ nhận, tôi sẽ cho anh thấy tình hình hiện tại.

Đầu tiên là băng ghi hình ghi lại cảnh anh vào tòa nhà Kim Vận lúc 3:40 sáng ngày xảy ra vụ án, băng ghi hình thang máy đã quay được anh, vậy thời gian chính xác anh đến phòng tập vũ đạo Tinh Vũ Tập là 3:45:03."
"Khi bước ra khỏi thang máy, đó là phòng tập của anh, anh đến đây để lấy giày khiêu vũ cho Hình Ti Ti.

Đương nhiên, anh sẽ đến thẳng khu tập nhảy."
"Theo suy luận của pháp y về thời điểm tử vong, khi đến hiện trường gây án, lẽ ra người chết vẫn còn sống, nhưng thay vì cứu cô ấy, anh đã làm một số việc để che đậy dấu vết tại hiện trường, vì anh nghĩ sự việc này là Hình Ti Ti làm."
"Vương Tinh Kinh lẽ ra phải nhờ anh giúp mới đúng chứ?"
"Thật ra lúc đó, chỉ cần anh giúp cô ấy chữa lành vết thương và gọi xe cấp cứu, cô ấy có thể sẽ sống sót.

Nhưng anh đã không, không những không cứu cô ấy mà còn dọn dẹp đống hỗn loạn cho Hình Ti Ti ở trước mặt cô ta."
"Tại sao anh nói Vương Tinh Kinh nằm ngửa? Đó là bởi vì khi anh đi, Vương Tinh Kinh nằm như vậy, sau đó cô ấy cố gắng đổi vị trí, anh không biết chuyện đó."
"Sau khi rời khỏi phòng tập vũ đạo, anh không rời đi ngay, anh đã đi đến một nơi khác trong phòng làm việc và mang theo một chiếc túi, điều này được ghi lại trong baăng ghi hình."
"Anh đi lấy giày cho Hình Ti Ti, nhưng giày đã mang trên chân của người chết.

Cho tôi hỏi lúc rời đi anh mang theo cái gì?"
Nói đến đây, Cận Hải Dương đột nhiên bật cười, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ khinh thường.
"Sau khi sự việc xảy ra, chúng tôi lập tức điều tra tình hình tài chính của anh.

Ngày hôm sau khi Vương Tinh Kinh chết, chúng tôi phát hiện trong tài khoản của anh có một lượng lớn tiền mặt.

Chúng tôi đã truy xuất băng ghi hình của máy ATM tương ứng, phát hiện ra người gửi tiền là một người đàn ông đeo kính râm và đeo khẩu trang.

Anh rất cẩn thận, nhưng không may, định vị điện thoại của anh lại tiết lộ tung tích của anh."
"200 vạn."
"500 vạn."
"376 vạn."
Cận Hải Dương lần lượt đưa ra bảng kê tiền mặt đặt trước mặt Mưu Vân Nhiên, cúi đầu nhìn người thanh niên mặt mày tái mét, giọng nói lạnh lùng đến mức khiến anh ta gần như cứng đờ.

"Làm thế nào anh có thể giải thích với tôi rằng một người có tài khoản chưa bao giờ vượt quá năm con số trong một thời gian dài lại đột nhiên có số tiền lớn như vậy? Anh mua vé số hay đào được mỏ vàng?"
"Đó là của tôi! Tôi xứng đáng có nó! Người phụ nữ kia cứ luôn cắt xén của tôi, tôi lấy lại thứ thuộc về mình thì có gì sai? "
Dưới áp lực của Cận Hải Dương, Mưu Vân Nhiên rốt cuộc bộc phát.
Anh đột ngột đứng lên, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, chiều cao chênh lệch buộc anh phải hơi ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, trong nháy mắt mất đi một nửa khí thế.
"Anh thì biết cái gì? Anh không biết gì cả!"
Anh ta khóc đến khản cả giọng.
"Từ khi còn là một đứa trẻ, tôi đã học múa ba lê, để có thể đứng trên sân khấu hàng đầu thế giới! Nhưng anh nhìn xem bây giờ tôi đang ở đâu? Tôi không thể chấp nhận các buổi biểu diễn sân khấu thiếu chuyên nghiệp trong một hội quán tư nhân th ô tục!"
"Hồ Thiên Nga, The Nutcracker, mấy tác phẩm nghệ thuật này bị pha trộn không nhìn ra được loại hình gì, tôi…tôi…tôi…khụ khụ khụ!"
Có lẽ anh ta đã quá kích động, bắt đầu ho nửa chừng trong lời nói của mình, nghe có vẻ rất đau lòng.
Khi anh ta ngẩng đầu lên lần nữa, trên mặt anh ta hiện lên một vết ửng đỏ lớn.
Cận Hải Dương cảnh giác lùi lại mấy bước, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.
"Những thứ anh nói đều là ước mơ cá nhân, không phải ai cũng có được ước mơ thành sự thật, cùng việc anh thấy chết không cứu mà còn trộm tiền thì có liên quan gì đến nhau? "

Nghe anh nói “trộm”, Mưu Vân Nhiên cảm giác như bị đâm trúng chỗ đâu, cảm xúc vừa mới bình tĩnh lại lại có dấu hiệu dâng trào.
“Tôi ăn trộm?”
Anh ta chỉ vào mặt mình.
“Một người đàn ông như tôi có cần ăn trộm không?”
“Đây là những thứ tôi đáng được nhận.

Vương Tinh Kính ỷ là người bỏ vốn trong phòng làm việc, cứ sai bảo tôi không nói, còn ôm khư khư tiền trong phòng làm việc.”
Nói đến đây, anh ta đột nhiên chế nhạo, sắc mặt tái nhợt đầy vẻ khinh thường.
“Gái quê trong mắt chỉ có tiền, hễ thấy tiền là đi không nổi.”
“Đúng là khi mở phòng làm việc là cô ta ra tiền, nhưng nhiều năm như vậy tất cả tiền tôi kiếm được đủ trả lại cho cô ấy rồi, bây giờ Tinh Vũ Tập là do tôi chống đỡ, cô ấy mở lớp múa bụng rồi thể dục nhịp điệu gì chứ? Cũng toàn là thứ vớ vẩn.”
“Tôi sắp chia tay với cô ấy, tôi đang rời khỏi nơi ngột ngạt này.

Những công việc trong hội quán tư nhân mà cô ấy sắp xếp cho tôi chỉ là cố ý muốn xúc phạm tôi thôi!”
“Nhìn tất cả những người ngồi ở dưới, họ có hiểu nghệ thuật không? Họ chỉ muốn nhìn thấy cơ thể của những vũ công trong trang phục bó sát và những động tác th ô tục, mỗi phút tôi đứng trên đó là một sự tra tấn!”
“Nếu không có Vương Tinh Kinh, bây giờ tôi đã đứng trên sân khấu của buổi lưu diễn vòng quanh thế giới của đoàn ba lê New York, nhận được sự quan tâm và tán thưởng của khán giả, tôi sẽ là hoàng tử nho nhã nhất!”
Vừa nói xong, anh ta đột nhiên nói chậm lại và hét lên từng chữ một.
“Anh nói đúng, tôi hận Vương Tinh Kinh.”
“Nếu không phải cô ấy đột nhiên lao ra khỏi vành đai xanh ven đường, tôi đã thành công từ lâu rồi!”

Chương 201: 201: Người Đàn Ông Xấu Xí

Ngay khi Mưu Vân Nhiên nói xong, phòng thẩm vấn rơi vào im lặng khó xử.

“Nếu đã như vậy, tại sao còn hẹn hò với Vương Tinh Kinh?”
Cận Hải Dương khẽ liếc anh ta một cái, thản nhiên hỏi.

“Vương Tinh Kính không phải bệnh nhân hội chứng Stockholm, anh đụng phải cô ấy làm cô ấy không đi thi được, cô ấy không thể lập tức thích anh, hai người ở chung cũng đã tốn không ít công sức của anh đúng không.

?”
“Anh thấy nhà cô ấy có tiền nên dễ thao túng đúng không? Đúng rồi, đúng lúc buổi phỏng vấn ở đoàn ba lê New York của anh bị thất bại, trở về sợ không tìm được chỗ tốt, nên liền muốn mượn nhà họ Vương có tiền để được đào tạo chuyên sâu hay muốn tự mở phòng tập?”
Anh thản nhiên dựa vào tường, khuôn mặt tuấn tú không hề che giấu vẻ châm chọc.

“À, anh đang làm khá tốt.

”
“Lừa gạt Hình Ti Ti, dùng thủ đoạn lừa tiền Vương Tinh Kinh, cuộc sống hạnh phúc trái ôm phải ấp này đã thu hút sự đố kỵ, ghen ghét và hận thù của không biết bao nhiêu người đàn ông.

”
Nghe anh nói, Mưu Vân Nhiên thở hổn hển, hung ác nhìn Cận Hải Dương đang đứng đối diện, như thể anh là Vương Tinh Kinh đã chết.

“Vậy thì sao?”
Anh thở hổn hển và thì thào.

“Đó là do cô ấy ngu ngốc và sẵn sàng để tôi lừa dối.

”
“Nếu không phải vì cô ấy có chút tiền, tại sao tôi lại phải yêu một cô gái quê mùa ăn mặc hở hang? Khả năng ăn nói, trình độ giáo dục như vậy, cô ấy sao có thể xứng với tôi? Tôi đồng ý ở bên cô ấy đã là quá tốt cho cô ấy rồi! “
“Ha ha.

”
Đội trưởng Cận chế nhạo.

“Vậy anh nhìn cô ấy chết mà không cứu, lại giúp hung thủ thu dọn hiện trường?”
“Ti Ti đã ở bên tôi nhiều năm như vậy, cô ấy rất yếu đuối, làm chuyện ngu ngốc trong lúc nóng giận, tôi không thể cứ đứng nhìn…”
“Hơn nữa, tôi còn nợ cô ấy một ân tình.

”
Mưu Vân Nhiên hung hồn nói, tựa như cảm thấy là người đàn ông, làm như vậy là đương nhiên.

“Anh nợ Hình Ti Ti, muốn bù đắp bằng mạng sống của Vương Tinh Kinh?”
Cận Hải Dương chế nhạo.

“Tôi nói Mưu Vân Nhiên, có phải anh thấy mình quá quan trọng rồi không, anh muốn bù đắp cho Hình Ti Ti thì lấy mạng của mình ra mà bù đắp, khi anh hãm hại Vương Tinh Kinh, có bao giờ hỏi người ta có cần anh bù đắp hay không?”
Anh dừng lại, nhìn người đàn ông u ám trước mặt mình với ánh mắt khó hiểu, trong giọng nói không hề che giấu sự mỉa mai.

“Anh nói muốn giúp Hình Ti Ti, anh không biết đôi giày khiêu vũ màu đỏ trên chân người chết là của ai đúng không? Sao không mang đi? Anh không sợ chúng tôi dựa vào manh mối này tìm đến cô ấy sao? “
Mỗi một câu hỏi, sự kiêu ngạo của Mưu Vân Nhiên lại bị chèn ép một lần, hỏi đến câu cuối cùng, người đàn ông vẫn được xem là si tình kia chỉ há hốc mồm đỏ mặt, cuối cùng đành phải ủ rũ cúi đầu, không nói nữa.

Nhìn thấy anh ta như vậy, Cận Hải Dương xoay người ngồi trở lại trên ghế, dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Mưu Vân Nhiên một hồi, sau đó lại nhàm chán quay đầu nhìn.

“Anh nói thật hay, Hình Ti Ti cũng không làm phiền anh sao, anh muốn thoát khỏi hai người phụ nữ một lúc rồi bắt đầu tình yêu mới sao?”
Anh ta chế nhạo và chỉ vào chồng tài liệu trên bàn.

“Nhìn phòng tập nhảy? Sáng sớm anh định đi đâu? Thế còn hung khí ở hiện trường ở đâu? Anh giấu hung khí ở đâu?”
Ngay khi nói ra những lời này, vẻ mặt của Mưu Vân Nhiên lại thay đổi.

Không có tức giận như lúc trước, Mưu Vân Nhiên hiện tại giống như một quả bóng bị thủng, sắc mặt không ngừng biến sắc, cả người trong chốc lát liền co lại rất nhiều.

“Cái…cái gì hung khí? Tôi…Tôi không biết…”
Nhìn thấy bộ dạng của anh ta, Cận Hải Dương khẽ nhíu mày.

Phản ứng này, xem ra anh đã đoán đúng.

Nhưng như vậy mới có vấn đề.

Mưu Vân Nhiên là một người đàn ông vô cùng ích kỷ, trong thế giới của anh ta, bản thân không bao giờ sai, nhưng người khác sai, nếu có thể, anh ta sẽ không vì bất cứ ai làm gì dù chỉ là một chút mạo hiểm.

Giống như khi anh ta rõ ràng có động cơ muốn vay tiền của gia đình Vương Tinh Kinh để làm giàu, nhưng anh ta lại nói với Hình Ti Ti rằng Vương

Tinh Kính đã ép buộc anh ta, hoàn hảo xóa bỏ cái danh phụ tình trước mặt bạn gái cũ.

Liệu một người như vậy, khi đứng tại hiện trường gây án, đôi giày khiêu vũ của bạn gái cũ trên chân người chết mà anh ta bỏ qua, sẽ liều mình mang theo hung khí giết người giấu giúp người kia sao?
Đúng là trò đùa!
Trừ khi…
Cận Hải Dương ngẩng đầu nhìn Mưu Vân Nhiên đã mệt mỏi ngồi trên ghế.

Trừ khi hung khí giết người có liên quan đến anh ta, nếu không anh ta có thể bị liên lụy sau khi bị phát hiện.

Thẩm Lưu Bạch cho rằng vết thương chí mạng là do vũ khí sắc bén gây ra, bề mặt vết thương bằng phẳng, nhưng xét theo độ tổn thương trên vạt da, lưỡi sắt của hung khí không phải là một đường cong mượt mà, mà phải có một đường cong hình dạng độc đáo.

Anh ta nhìn vẻ mặt lo lắng của Mưu Vân Nhiên, trong lòng không khỏi thầm vui mừng, tên này là một người mềm yếu không chịu được áp lực, nếu không thì phải mất rất nhiều thời gian mới có thể nắm được manh mối của hung khí giết người.

“Hung khí giết người đầy máu, anh đừng nghĩ rửa sạch sẽ không tìm ra được sao.

”
Anh nhìn Mưu Vân Nhiên cười nửa miệng, trên mặt suýt chút nữa viết hai chữ “đồ ngốc”.

Anh đột nhiên nhẹ giọng nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào khuôn mặt của người đối diện, anh chưa sẵn sàng buông bỏ từng cử động và biểu cảm tinh tế của anh ta.

Chắc chắn rồi, Mưu Vân Nhiên cúi đầu không nói chuyện, nhưng ngón tay vô thức giật giật, giống như đang muốn gạt bỏ thứ gì đó.

Tính cách tự ái như vậy thường trân trọng mọi thứ thuộc về bản thân, trong tiềm thức cảm thấy vật lạ là phiền não đối với bản thân, nên phần lớn đều kèm theo bệnh sạch sẽ.

Hành động này của Mưu Vân Nhiên đã thật sự bộc lộ dã tâm và hành động của anh ta.

Cận Hải Dương bước ra khỏi phòng thẩm vấn và nói với Viên Bằng đang đứng bên ngoài.

“Tìm một ít người đến chỗ ở của Mưu Vân Nhiên, đến Trung Tâm Pháp Y lấy giấy khám xét, nơi đó có khả năng cất giấu hung khí.

”
Viên Bằng là người duy nhất sửng sốt, nhưng anh nhanh chóng phản ứng lại và gật đầu lia lịa.

Trong vụ án này, điều khiến họ vò đầu bứt tai nhất chính là hung khí bị mất, họ đã tìm kiếm nó không biết bao nhiêu lần tại hiện trường, nhưng không có thứ gì có thể tạo ra một vết thương kỳ lạ như vậy.

Họ đã thảo luận vô số lần với pháp y và pháp chứng, nhận định của bác sĩ Thẩm nghiêng về một loại dao đặc biệt, lưỡi của thứ này không được nhẵn, có một số điểm cong, lồi lõm đối xứng ở hai bên, vì vậy có thể làm cho bụng của người chết có hình dạng của vết thương thật kỳ lạ.

Vậy là bây giờ câu đố đã được giải?
Chỉ cần đội trưởng đi vào và chỉ hỏi một vài câu, sau đó xác định được vị trí của hung khí giết người?
Thế giới đơn giản vậy sao?

Chương 202: 202: Tin Tức Tốt

Sau quá trình lục soát, nhanh chóng có tin tốt.
Trong nơi ở của Mưu Vân Nhiên, tìm thấy một con dao găm bằng kim loại tinh xảo, có hoa văn rỗng bao quanh lưỡi kiếm, trông giống như một bông hoa hồng.
Có vẻ như con dao găm đã được làm sạch cẩn thận, nhưng thiết kế trên con dao quá phức tạp, Thẩm Lưu Bạch dễ dàng lấy được máu và mẫu da, nếu không có vấn đề gì, thì kết quả xét nghiệm DNA sẽ là của Vương Tinh Kinh đã chết.
“Chậc chậc, một người đàn ông mà lại thích mấy thứ lòe loẹt như vậy…”
Trịnh Lỗi nhìn xung quanh, không nói nên lời, cảm thấy đôi mắt chó của mình sắp bị mù bởi mấy con dao găm lộng lẫy này.
“Anh nói nếu đổi thành một con dao bình thường thì tốt hơn rồi sao, giết người mà còn dùng loại dao đặc thù này, không phải tìm chết à?”
Anh ta chỉ vào một dòng chữ nhỏ được khắc trên chuôi dao găm và nói.
Tôn vinh hoàng tử cao quý nhất – Mưu Vân Nhiên.
Thẩm Lưu Bạch liếc anh ta một cái, âm thầm thu dọn chứng cứ trong tay, nhẹ giọng nói.
“Ai nói anh ta là hung thủ? Anh ta còn luyến tiếc không muốn vứt con dao này đi thì sao có thể dùng nó làm hung khí giết người?”
Hả?
Ngay khi những lời này được nói ra, Trịnh Lỗi lập tức sững sờ.
Anh vốn tưởng rằng tìm được hung khí thì vụ án này sẽ được giải quyết, nhưng không ngờ sư phụ lại nói hung thủ không phải là Mưu Vân Nhiên, nếu không phải hắn thì là ai?
Phốc
Lý Thành bên cạnh chế nhạo, anh thật sự rất thích bộ dáng ngốc nghếch của đàn em.

Trong tình bạn của họ, anh cảm thấy nên dùng những hành động thiết thực để dạy cho đám đàn em khờ khạo và ngây thơ một bài học như tát vào mặt, gi3t chết cái sự kiêu ngạo và ra vẻ của tên nhóc này.
“Đương nhiên không phải là Mưu Vân Nhiên.”
Anh cười nói.
“Cậu chưa xem băng ghi hình của đội kỹ thuật à? Mưu Vân Nhiên vào tòa nhà Kim Vận khoảng 3:40, chiếc đồng hồ trên cổ tay của người chết đã bị hỏng vào khoảng 3:20.”
“Lúc đó Hình Ti Ti đã đi rồi, Mưu Vân Nhiên còn chưa vào, cậu nghĩ sao Mưu Vân Nhiên có thể làm được?”
“Gì!”
Trịnh Lỗi không quan tâm chuyện Lý Thành khinh thường chỉ số IQ của mình, tự mình nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy dựng cả tóc gáy.
Không phải là Hình Ti Ti, vì lúc đó cô ấy đã rời đi, bằng chứng là qua băng ghi hình giám sát.
Không phải Mưu Vân Nhiên, bởi vì lúc đó anh ta còn đang trên đường đến, còn có băng ghi hình giám sát làm bằng chứng.
Tòa nhà Kim Vận không có bãi đậu xe ngầm, một số lối thoát hiểm đã bị đóng trong thời gian xảy ra vụ án.

Ai là người đã tranh cãi với Vương Tinh Kinh?
“Cái đó…”
Trịnh Lỗi nuốt nước bọt, cảnh giác nhìn Lý Thành.
“Sáng hôm đó…Chẳng lẽ hung thủ đã trốn trong tòa nhà cho đến khi Hình Ti Ti rời đi?”
Anh đột nhiên có một ý tưởng, quay đầu nhìn về phía Thẩm Lưu Bạch như đã nghĩ ra điều gì.
“Sư phụ, có phải…”
Giáo sư Thẩm nhấn nút thang máy, điềm nhiên gật đầu.
“Đúng vậy, hung thủ đã lợi dụng sự chênh lệch thời gian này để xuất hiện tại hiện trường vụ án.”
“Hình Ti Ti vội vàng rời đi.

Lúc đó Vương Tinh Kinh đáng lẽ đã hôn mê ngắn vì chấn thương va chạm.

Khi hung thủ xông vào, Vương Tinh Kinh có lẽ ra đã tỉnh.

Trong lúc đánh nhau, chiếc đồng hồ của Vương Tinh Kinh đã bị hỏng, nhưng tại sao hung thủ lại lấy được con dao găm của Mưu Vân Nhiên?”
Cận Hải Dương đang ngồi trong phòng thẩm vấn số 3 cũng đặt câu hỏi tương tự.

So với phỏng đoán mơ hồ của Trịnh Lỗi, sắc mặt người đàn ông kia chắc chắn hơn.
“Người không phải là anh giết, nhưng dao găm là của anh, anh có ý kiến gì không?”
Lúc này, Mưu Vân Nhiên hoàn toàn mất đi sự kiêu ngạo, cúi đầu ngồi xuống ghế, thật lâu mới nói ra được một lời.
“Con dao này ở trong văn phòng của tôi, nó là linh vật của tôi.

Có lẽ hung thủ đã nhìn thấy nó.”
Anh có chút chán nản vò đầu bứt tóc, khuôn mặt thanh tú tràn đầy bất lực.
“Anh đã biết tôi không làm vì sao còn lãng phí thời gian của tôi! Tôi đã nói hết những thứ có thể nói, đúng là khi tôi đến Vương Tinh Kinh chưa chết, tôi không muốn làm việc nghĩa, như vậy không được sao?”
“Hừ, anh không muốn làm việc nghĩa, con dao trên người Vương Tinh Kinh là do anh rút ra đúng không? “
“Nếu thật sự nhìn từ xa, Vương Tinh Kinh làm sao lấy được chìa khóa của anh?”
Anh ta thậm chí còn không nhìn vào mặt đối phương, nói từng chữ một.
“Lúc Vương Tinh Kinh đang giãy dụa, máu phun trên người anh, cho nên trong băng ghi hình giám sát, quần áo của anh không giống lúc tới.”
“Cái túi anh cầm là đựng quần áo dính máu của anh, ngoài ra còn có ngân hàng điện tử USBKAY của Vương Tinh Kinh, nếu không thì không cần mang theo một cái túi lớn như vậy.”
“Tôi đoán bhững thứ này có thể tìm được trong nhà của anh.”
“Anh muốn Vương Tinh Kinh chết, anh lại muốn Hình Ti Ti tiếp tục nuôi hận với Vương Tinh Kinh, anh không chỉ hẹn Vương Tinh Kinh sáng sớm gặp mặt ở công ty, còn hẹn Hình Ti Ti, anh muốn hai người họ kích động cãi nhau.”
Trong khi nói, Cận Hải Dương ném một xấp hồ sơ cuộc gọi đến trước mặt Mưu Vân Nhiên rồi châm chọc nói.
“Anh thật gian xảo, còn biết giả mạo số điện thoại của Vương Tinh Kinh

bằng phần mềm đổi số trực tuyến, nhưng đáng tiếc, IP và địa chỉ của anh vẫn bị lộ nên tin nhắn mà Hình Ti Ti nhận được hoàn toàn không phải do Vương Tinh Kinh gửi đến, mà là bút tích của anh.

Vậy đây là vấn đề, nếu anh không hẹn Vương Tinh Kinh trước, làm sao khuya vậy rồi mà cô ấy lại tới phòng làm việc, hay anh chỉ tình cờ biết được cô ấy ở đó."
"Kế hoạch của anh rất tốt, nhưng thật đáng tiếc là cuối cùng cũng còn chút sơ sót, để lại manh mối."

Nói đến đây, sắc mặt Mưu Vân Nhiên tối sầm lại, cả người xụi lơ trên ghế tựa như một vũng bùn, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.
"Nhưng…Nhưng, nhát dao đâm Vương Tinh Kinh…không phải do tôi đâm, cùng lắm tôi chỉ thấy chết không cứu thôi…"
"Thôi đi."
Cận Hải Dương ngắt lời anh ta bằng một nụ cười mỉa mai.
"Anh biết con dao của mình trông như thế nào.

Chỉ cần anh không bị ngu, anh nên biết một khi rút dao ra, người bị thương sẽ lập tức mất máu mà chết."
"Nhưng anh vẫn rút ra, máu phun khắp người mà còn không định cứu người, Vương Tinh Kinh từng van xin anh đúng không, cô ấy chết oán hận như vậy không phải là do anh đẩy cô ấy vào hoàn cảnh tuyệt vọng sao? Nếu anh nói bản thân không có trách nhiệm thì lương tâm anh đã bị mù rồi."
Nói xong, anh đứng dậy ra hiệu cho Cao Đại Thượng bên cạnh bắt đầu chuẩn bị ghi lời khai cho Mưu Vân Nhiên, dặn Bùi Diệu chuẩn bị biện pháp bắt buộc và các thủ tục liên quan khác.
Cận Hải Dương thở dài một hơi khi cấp dưới áp tải Mưu Vân Nhiên chán nản lên xe cảnh sát, chuẩn bị đưa đến trại tạm giam.
"Còn lại người cuối cùng."
Anh thấp giọng lẩm bẩm, ánh mắt sáng rực.

Chương 203: 203: Một Tiếng Thở Dài

Danh sách trong tay Lý Thành, chỉ còn lại dấu chân cuối cùng, không tìm được chủ nhân.
Giữa lúc Hình Ti Ti rời đi và Mưu Vân Nhiên đến chỉ có một tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian này, tại phòng tập nhảy của Tinh Vũ Tập đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng là nguyên nhân dẫn đến thảm cảnh Vương Tinh Kinh bị đâm.
“Người không bị giám sát ở cổng ghi lại, đương nhiên là người chưa từng rời khỏi tòa nhà Kim Vận.”
Cận Hải Dương ngồi trên sô pha nhà Thẩm Lưu Bạch, chậm rãi nói.
Gần đây thời tiết chuyển lạnh, buổi tối, Thẩm Tiểu Bạch đã dừng tập thể dục ở ban công, đội trưởng Cận không có cơ hội đến gần người đẹp, đành phải mặt dày đưa tới cửa.
“Tụi anh đã xác minh tình hình vào đêm xảy ra vụ án.

Nhân viên bảo vệ trực nửa đêm cho biết có khoảng ba bốn công ty làm việc ngoài giờ trong tòa nhà.

Lúc đó, anh ấy cũng đã nhắc nhở Vương Tinh Kinh chú ý an toàn.”
“Nếu nhân viên bảo vệ nói đúng, chắc chắn trong văn phòng ngoại trừ Vương Tinh Kinh còn có thêm người.

Tuy nhiên, đã kiểm tra tình trạng ra vào của từng công ty và vài người trong tòa nhà đêm hôm đó đã rời đi sau 12 giờ, cũng không khớp với dấu chân trong tay Lý Thành.”
“Vậy nên theo anh, kẻ tình nghi lớn nhất bây giờ chính là nhân viên bảo vệ trực đêm đó.”
Anh dừng lại, đứng dậy và đi đến tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng trong đó ra, mở nắp và uống một ngụm lớn.

“Đó không phải là suy đoán của anh, anh nhận thấy trên màn hình có cái gì đó khá lạ.”
“Phòng bảo vệ ở cạnh lối vào chính.

Hình Ti Ti dừng ở cửa khi cô ấy đi vào, có vẻ như nhân viên bảo vệ đang hỏi cô ấy làm gì.”
“Thế nhưng tới Mưu Vân Nhiên thì liền đẩy cửa đi vào, không hề dừng lại chút nào, lúc rời đi cũng như vậy.”

“Đương nhiên, có thể nói Mưu Vân Nhiên là người thuê của tòa nhà Kim Vận, nhân viên bảo vệ mỗi ngày gặp thì đều biết anh ta.”
“Nhưng tụi anh đã điều tra ra nhân viên bảo vệ trực vào đầu giờ sáng.

Anh ta là người mới đến đây được ba ngày.

Đây là ca trực đêm đầu tiên của anh ta khi vụ việc xảy ra.

Người được cho là đang trực cùng anh ấy vắng mặt vì công việc nên anh ấy là người trực.”
“Một người mới đến ba ngày thì hiểu biết về Mưu Vân Nhiên và Hình Ti Ti chắc cũng không khác gì, không thể quá quen thuộc, cũng không nên tồn tại thái độ đối xử khác biệt như vậy.”
“Cho nên, anh cho rằng khi Mưu Vân Nhiên đi vào, nhân viên bảo vệ không ở vị trí đó, anh đã điều tra nhân viên bảo vệ kia sao?”
Thẩm Bạch nhướng mày.
Chính cô cũng không phát hiện ra có rất nhiều hành động và biểu hiện của cô đều rất giống thói quen của Cận Hải Dương, cô đang vô thức bắt chước người đàn ông trước mặt.
“Ừ, đoán xem anh đã tìm thấy gì?”
Người đàn ông vui vẻ cười, ra vẻ bí ẩn, không biết xấu hổ chỉ tay vào má mình, rõ ràng muốn làm một cuộc giao dịch.
Cô gái trừng mắt nhìn anh, khó chịu đẩy khuôn mặt to lớn của anh sang một bên.
“Anh phát hiện ra rằng nhân viên bảo vệ là hung thủ à?”
Chuyện này có gì mà bí mật.

Mặc dù cô không có bất kỳ bằng chứng nào chỉ tội nhân viên bảo vệ, nhưng

cô có não để phân tích nó.
Theo lý thuyết, giải quyết xong Mưu Vân Nhiên và Hình Ti Ti, kế tiếp chỉ còn hung thủ chưa tìm được, bây giờ, người đàn ông này vẫn nên tiếp tục chiến đấu trên tuyến đầu của cuộc điều tra vụ án.

Kết quả anh lại chạy đến nhà cô ăn ké cơm, sau đó thần bí nói chuyện nhân viên bảo vệ đang làm việc của tòa nhà Kim Vận, người ngu cũng biết anh đang muốn nói cái gì.
Người đàn ông bí ẩn gật đầu rồi lại lắc đầu.
“Em chỉ đúng một nửa.

Hung thủ đúng là nhân viên bảo vệ, tụi anh tìm thấy một đôi giày da của phụ nữ ở nơi hắn thuê, còn có nhiều vết máu.”
Anh dừng lại, lười biếng dựa vào tay vịn ghế sô pha của cô, đôi chân dài duỗi thẳng ra ngoài sô pha, mãn nguyện nhắm mắt lại.
“Bản thân nhân viên bảo vệ cũng bị thương, Lý Thành kiểm tra phòng trực, phát hiện trong thùng rác có giấy vệ sinh đã qua sử dụng, trên đó có vết máu.”
Nghe lời anh nói, cô gái thanh tú khẽ nhíu mày, vẻ mặt không đồng tình hỏi.
“Sao em không biết chuyện này?”
“Không phải em quay về Học Viện Hình Cảnh họp sao? Không tìm được ai nên nhờ Lý Thành đưa trợ lý của em đến đó.”
“Nhắc mới nhớ, thằng nhóc tuy hơi thô lỗ, nhưng vẫn biết phải làm thế nào.”
Người đàn ông nhắm mắt lại và chậm rãi nói.
Sau khi nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch nhớ ra buổi chiều cô có quay lại trường học, chủ yếu là để thu xếp cho hội nghị học thuật ở Kinh Thành vào tháng sau.
Chỉ nghe người đàn ông nói tiếp.
“Đôi giày được tìm thấy tại nhà của nhân viên bảo vệ có vết máu của nhân viên bảo vệ.

Điều thú vị hơn là báo cáo của phòng thí nghiệm cho biết một đoạn DNA của ba người chết giống với của nhân viên bảo vệ, nghi ngờ cả hai có liên quan đến nhau.”
Nói đến đây, anh dừng lại một chút, đột nhiên mở mắt ra nhìn cô gái trầm

ngâm ngồi đối diện.
“Không phải là trực hệ thì cũng có quan hệ họ hàng, ha ha, nhân viên xét nghiệm này cũng thấy rất thần kỳ.”

Thẩm Lưu Bạch nhíu mày suy nghĩ, trong đầu chợt lóe một khả năng, làm cho cô ngồi thẳng lưng, ngập ngừng nói.
“Bên phòng xét nghiệm nói, nhân viên bảo vệ kia là họ hàng của Vương Tinh Kinh?”
Xét nghiệm DNA bình thường chỉ có thể xác định sự trùng khớp giữa hai mẫu, nhưng nếu sử dụng kỹ thuật Y-STR, sử dụng locus STR đa hình của con người nằm trên nhiễm sắc thể Y của nam giới, có thể xét nghiệm được hai người nam có quan hệ thân thích hay không.
Nói một cách đơn giản, đó là sử dụng nhiễm sắc thể Y để so sánh và Y-STR của nam giới trong cùng một họ nội thường rất ít thay đổi, có thể nhanh chóng xác định phạm vi nghi phạm.
Hiện trường vụ án của Vương Tinh Kinh rối rắm, mục tiêu của bọn họ đều nhắm vào Mưu Vân Nhiên và Hình Ti Ti, không ngờ có thể là người thân của nhà họ Vương.
Chờ đã, họ hàng của nhà họ Vương, người liên quan đến Vương Trụ, người có thù hận với Vương Trụ, người có thể giết Vương Tinh Kinh…
Chẳng lẽ là Vương Lâm mất tích?
“Đúng vậy, là Vương Lâm, Thẩm Tiểu Bạch, em thật thông minh.”
Người đàn ông nhảy lên khỏi ghế sô pha, chen vào ghế sô pha đơn với cô, không ngờ lại cắn một cái vào mặt cô.
Sau đó Thẩm Lưu Bạch mới nhận ra cô đã vô tình nói ra suy nghĩ của mình.
“Vương Lâm giết Vương Tinh Kinh? Là vì chuyện năm đó sao?”
Cô nói xong thì lắc đầu từ chối.
“Không thể nào, muốn trút giận cũng không đợi được nhiều năm như vậy, chắc chỉ là trùng hợp.”
“Ừ, đúng là trùng hợp.”
Cận Hải Dương gật đầu.
“Vương Lâm đi làm ăn ở nước ngoài, cuộc sống không mấy suôn sẻ, gần đây vì về nước mà mất việc, về quê mới biết thôn nhà họ Vương đã bị phá bỏ.”
“Ông ta bỏ làng đi từ lâu, đất đai đã sang nhượng cho người khác.

Đất sau do Vương Trụ ký hợp đồng, để thuận tiện, đất của Vương Tinh

Kinh được thay bằng đất trước đây của Vương Lâm.”
“Còn nhớ trong lúc phá bỏ và di dời, nhà họ Vương có được một lượng lớn kinh phí di dời, Vương Lâm cũng không thu được gì, trong lòng không phục liền đến Hải Đô tìm Vương Trụ nói lý.”
“Không biết bằng cách nào mà hắn lại phát hiện ra phòng làm việc của Vương Tinh Kinh ở tòa nhà Kim Vận.

Hôm đó tình cờ gặp Hình Ti Ti nói rằng cô ấy sẽ đến Tinh Vũ Tập, Vương Lâm biết là Vương Tinh Kính vẫn còn ở phòng làm việc vào đêm khuya, vì vậy hắn đã bí mật theo dõi.

“
“Hắn thấy Hình Ti Ti và Vương Tinh Kinh cãi nhau.

Lúc đi, Hình Ti Ti cũng không đóng cửa, hắn cứ thế lẻn vào, muốn trộm tiền trong phòng làm việc.”
“Lúc này Vương Tinh Kinh đã tỉnh, nhìn thấy có người lạ vào phòng làm việc của mình, cô liền cầm lấy con dao treo trên tường đâm Vương Lâm, làm xước tay Vương Lâm.

Vương Lâm đẩy Vương Tinh Kinh ngã xuống đất, cầm lấy con dao, trong lúc tranh chấp, máu từ tay Vương Lâm dính vào giày và đâm thẳng dao vào người cô ấy.”
“Hắn nghe nói máu và dấu vân tay có thể phát hiện ra hung thủ, hắn đã nghĩ ra găng tay, mũ và khẩu trang.

Hắn cũng mang giày cho Vương Tinh Kinh, nhằm che đi vết máu trên giày và làm chậm tốc độ chạy thoát của cô ấy.”
“Hắn đi qua cửa thoát hiểm.

Hắn là bảo vệ, biết chỗ nào có camera nên cẩn thận tránh đi.

Đúng lúc này, hắn thấy thang máy chuyển động nên hốt hoảng trốn vào, liền thấy Mưu Vân Nhiên đi vào, đứng một hồi liền bắt đầu thu dọn hiện trường.”
“Chuyện tiếp theo thì em biết rồi đó.”

Anh thở dài, cảm thán.
“Từ Hình Ti Ti đến Mưu Vân Nhiên, ai cũng vì h@m muốn của bản thân mình, tự cho mình đúng, không biết…”
“Tất cả đều đi trên con đường hủy diệt, không thể quay đầu lại.”

Chương 204: 204: Cảnh Cáo Của Vệ Nguyên

Vụ án của Vương Tinh Kinh đã được giải quyết, Hình Ti Ti, Vương Lâm, Mưu Vân Nhiên phải chịu trách nhiệm về hành động của mình, mọi việc được thực hiện theo đúng trình tự pháp luật.
Một số phương tiện truyền thông muốn phỏng vấn các nghi phạm, nhưng cảnh sát từ chối với lý do vẫn còn đang điều tra, bởi vì sau đó họ phải đối mặt với số lượng lớn chứng cứ và điều tra chi tiết, bây giờ không phải thời cơ tốt để công bố vụ án.
Tuy nhiên, vào ngày xảy ra vụ án, nhiều người ở tầng trệt đã bàn tán trước tòa nhà Kim Vận, nhiều tin đồn khác nhau liên tục được lan truyền.
Với đủ loại nguyên nhân, tình tiết ly kỳ.
Từ gút mắc của hai người phụ nữ và một người đàn ông, rồi đến ân oán tình thù hai đời người, nếu như viết thành phim truyền hình cũng đủ cẩu huyết.
Nổi tiếng nhất là mẹ con Trần Diễm Linh.
Mặc dù vốn là cả hai không có vai trò gì trong vụ án này, họ chỉ đơn giản là dẫn đầu trong cuộc chiến giành tài sản sau đó, kỹ năng diễn xuất của họ đôi khi cường điệu và đôi khi tỉ mỉ, làm cho người ta không thể quên được.
Điều mà Thẩm Lưu Bạch không ngờ là Vệ Nguyên cũng tham chiến.
Thân phận của anh là đại diện cho Mưu Vân Nhiên, Thẩm Lưu Bạch nghĩ đến cảnh anh ấy đưa cô đến Dream World xem biểu diễn cũng là điều dễ hiểu.
Dù gì hai người cũng là bạn, cho dù Mưu Vân Nhiên là người như thế nào, anh ta cũng có quyền được bào chữa trước tòa.
Mời Vệ Nguyên, quả nhiên là một lựa chọn tốt.
“Ôi, không nghĩ đến có ngày anh lại đứng đối lập với em “
Cuối tuần tan sở, Thẩm Lưu Bạch gặp Vệ Nguyên ở dưới lầu khi chuẩn bị đi ra ngoài, liền thấy anh mặc đồ tây đeo cà vạt, trong tay xách cặp, mặc quần áo đi làm.
“Cổ phần của Tinh Vũ Tập cần phải được bàn giao, còn Mưu Vân Nhiên

vẫn cần phải xem xét, gần đây đã chạy hai đầu rồi.

Sớm biết thế này, không bằng về nước đi thi công chức, xem có thể vào viện kiểm sát, như vậy còn có thể cùng em sát vai chiến đấu.”

Nghe anh ta nói, Thẩm Lưu Bạch mỉm cười, nhưng không nói gì.
Cô biết đây chỉ là một lời nói đùa, dù sao Vệ Nguyên cũng giỏi về dân sự không kiện tụng, đại diện cho Mưu Vân Nhiên là vì tình cảm bạn bè thôi, anh không thể chuyển nghề được.
“Nhân tiện thì Patrick Lý sẽ đến Kinh Thành tham gia một hội thảo học thuật vào tháng tới, như anh đã đề cập với em trước đây, em vẫn chưa thay đổi ý định phải không?”
Nhìn thấy cô không đáp lại những ám chỉ trước đó của anh, trên khuôn mặt tuấn tú của Vệ Nguyên lộ ra vẻ buồn bã.
Tuy nhiên, anh đã làm rất tốt trong việc quản lý cảm xúc của mình, ngay sau đó anh mỉm cười trở lại và chuyển chủ đề một cách dễ dàng.
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
Hội nghị học thuật ở Kinh Thành vào tháng tới có thể sẽ là hội nghị mà cô sẽ tham dự.
Nếu gặp phải ông ấy, cô sẽ không né tránh, nhưng cô sẽ không cố ý tiếp cận ông ấy, dù sao thì Patrick Lý là đồng nghiệp của ba cô, cô hiện đã sẵn sàng tránh xa các học giả nước ngoài trong lĩnh vực này.
“À, được rồi, theo ý em đi.”
Do dự một lúc, Vệ Nguyên muốn nói ra những lời trong lòng.
“Âm Âm, lần trước…những gì anh nói với em…em nên nghiêm túc suy nghĩ về nó …”
“Anh Cận không hợp với em, hai người từ tính cách, bối cảnh trưởng thành và lĩnh vực chuyên môn đều không liên quan đến nhau, lúc mới bắt đầu em còn thấy mới mẻ nhưng trong thời gian dài em sẽ cảm thấy nhàm chán.”
“Em quá độc lập, còn anh Cận là một người độc đoán, anh ấy không thể hòa nhập với thế giới của em và em cũng sẽ không hiểu thế giới của anh ấy.

Âm Âm, em là con gái, sớm muộn gì em cũng sẽ chịu khổ.”
Anh nhịn một chút rồi hơi ngượng ngùng nói.
“Thật ra…Anh có nhờ bạn bè ở Kinh Thành hỏi thăm tình hình của anh Cận.

Điều kiện gia đình của anh ấy rất tốt, bắt đầu phát triển về phía Hải Đô.

Bây giờ, người nhà đều ở Kinh Thành.”
“Anh nghe nói rằng những gia đình như thế này ở Hoa Quốc thích liên hôn với nhau.

Những người bên ngoài vòng tròn của họ không thể hòa nhập, họ rất dễ bị coi thường.”
Nghe những lời chân thành của anh, Thẩm Lưu Bạch không khỏi nở nụ cười, khi bắt gặp ánh mắt vô hồn của anh, cô cố nén cười giải thích.
“Đừng hiểu lầm, em chỉ vừa suy nghĩ, quả nhiên anh sẽ nói như vậy với em.”
“Nếu là Cận Hải Dương, anh ấy chắc chắn sẽ không phân tích chi tiết cho em như vậy, tám phần sẽ phải nhắc vài lời về việc em đã “làm”.”
“Anh nói đúng, hai tụi em quả thật rất khác nhau.”
Cô dừng lại, như thể cảm thấy lời nói của mình có chút không chính xác, nên bổ sung một câu khác.

“Không thể nói rằng rất khác biệt, nhưng tụi em không có điểm chung nào cả.”
“Cảm giác này thật sự rất mới mẻ, thật ra em cũng không muốn nghĩ chuyện quá xa, cảm thấy bây giờ mỗi ngày trôi qua đều vui vẻ.

Nên cảm ơn sự lo lắng của anh, cảm ơn anh đã suy nghĩ thay em.”
Khi lời nói của cô nói ra, vẻ thất vọng trên mặt Vệ Nguyên càng ngày càng sâu.
Anh không ngờ bao nhiêu năm thân thiết lại tan vỡ trong vài tháng, làm sao người vẫn luôn tràn đầy tự tin như anh có thể chấp nhận được điều này?
“Em thật sự nghĩ xong rồi sao?”
Giọng anh hơi khàn, ánh mắt anh đầy tha thiết nhìn cô, như thể cô có thể quyết định số phận của anh chỉ bằng một lời nói.
Thẩm Lưu Bạch bối rối gật đầu.
“Tạm thời như vậy đi, em nghĩ phải thử sống cuộc sống không giống trước đây”
Cô mỉm cười nhìn anh, khuôn mặt thanh tú sáng ngời hiếm thấy, thấy vậy, trong lòng Vệ Nguyên chìm thẳng vào đáy vực.
Anh chưa từng thấy cô cười như thế này từ bao giờ!

Thẩm Âm người này từ trước đến nay luôn bình tĩnh như suối băng, nhiệt độ lạnh lẽ đến mức đóng băng khiến người ta khó tới gần, chỉ có ngưỡng mộ từ xa.
Anh là một trong những người bị cô lập ở khoảng cách xa bởi nhiệt độ này, nhưng anh không muốn rời đi, luôn cảm thấy rằng một ngày nào đó cô sẽ tan chảy và anh sẽ đợi ở đây.
Nhưng không ngờ rằng khi ngày này thật sự đến, cô đã đi xa rồi.
Vệ Nguyên gượng cười, nói nửa thật nửa đùa.
“Vậy thì…Âm Âm em phải cẩn thận.”
“Anh nghe nói anh Cận luôn rất nổi tiếng.

Nhiều cô gái mơ ước được kết hôn với anh ấy, em nên chăm sóc anh ấy thật tốt.”

Không thể không nói, những lời nói của Vệ Nguyên vẫn luôn có tác dụng.
Thẩm Lưu Bạch đột nhiên nhớ tới cô gái xinh đẹp trong sáng mà cô từng gặp ở dưới lầu chung cư, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.
Trước đây cô không cảm thấy như vậy, nhưng nếu cô thay đổi vị trí của mình và nhìn vào cùng một thứ, tâm trạng của cô sẽ thay đổi đáng kể.
Không thể giải thích được, cô có một chút lo lắng.
Cô biết khuyết điểm tính cách của chính mình, dù thế nào cũng không thể biến thành nhiệt tình như vậy, sau này Cận Hải Dương sẽ cảm thấy nhàm chán sao?
Vệ Nguyên nhìn chằm chằm cô một hồi, vẻ mặt đột nhiên dịu đi, vươn tay vỗ vai cô.
“Không sao, em trải nghiệm một chút cũng tốt.

Nhớ kỹ, luôn bảo vệ bản thân của mình, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”
Giọng anh trầm đến mức đột nhiên bị che bởi tiếng gầm rú của động cơ.
Vệ Nguyên tức giận ngẩng đầu lên, dưới màn đêm đen, chỉ thấy một chiếc xe Coupe màu đen thấp đậu dưới đèn đường.
Ngay khi cánh cửa mở ra, một người đàn ông mặc áo khoác dài màu nâu bước ra khỏi xe.
Ngược sáng nên không nhìn rõ gương nhưng chiều cao và khí thế của đối phương vẫn làm anh có một cảm giác áp bức mạnh mẽ.
Không cần nghĩ nhiều, nhất định là Cận Hải Dương.

Chương 205: 205: Trên Mí Mắt

“Luật sư Vệ, đã lâu không gặp.”
Người đàn ông cao lớn chậm rãi đi tới, sau khi đứng trước mặt cô gái, đôi mắt đen như ngọc nhìn chằm chằm vào mắt của Vệ Nguyên, vẻ mặt như đang cười, nhưng hơi thở có chút nguy hiểm.
Vệ Nguyên cau mày.
Trong mọi trường hợp, nói xấu người khác sau lưng không phải là phong thái của một quý ông, nhất là khi bị đối phương bắt gặp tại trận.
Nhưng không có gì, hiện tại anh đang bị bỏ ở phía sau, nếu không có được khí thế, chỉ sợ không còn hy vọng gì nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn tên khốn đối diện ôm được người đẹp về.
Càng đến thời điểm này càng không được để lộ ra điểm yếu của mình, không được để tình địch biết mình đã bị vượt mặt
Lòng người là thứ dễ thay đổi nhất, bất cứ một rung động nhỏ nào cũng có thể phá hỏng một mối quan hệ đã trải qua nhiều năm, những tiền lệ như vậy không phải là không có.
Vì vậy, anh vẫn còn cơ hội.
“Xin chào anh Cận, không ngờ chúng ta lại gặp nhau.”
Vệ Nguyên nắm chặt chiếc cặp trong tay, thản nhiên nói.
Nghe anh nói, Cận Hải Dương hơi nhướng mày rậm, đáp lại một cách khá ẩn ý.
“À, có chút trùng hợp.

Gần đây, luật sư Vệ luôn tình cờ gặp bạn gái tôi.

Thật sự tôi cảm thấy có chút phiền phức.”
Khi nói, anh khoác vai cô một cách tự nhiên và cười nói

“Luật sư Vệ ăn mặc chỉnh tề vào đêm muộn như vậy, định hẹn hò với người

đẹp sao?”
“Đã như vậy, chúng ta đừng làm mất thời gian của người khác.

Giờ cao điểm buổi tối, đường dễ tắc nghẽn, làm đàn ông không nên bắt một cô gái phải chờ đợi.”
Nói rồi, anh mỉm cười gật đầu với Vệ Nguyên, dùng sức nhẹ ôm lấy cô gái trong tay anh bước vào cửa chung cư.
Thẩm Lưu Bạch bị anh làm cho kinh ngạc, xấu hổ quay lại nhìn Vệ Nguyên, nhưng lại bị người đàn ông bên cạnh dùng một nụ cười kéo lại.
“Đừng làm rộn.”
Anh nói nhẹ nhàng, trong giọng nói có chút nguy hiểm.
Thẩm Lưu Bạch đột nhiên nghĩ đến sự vướng bận trước đây của mình.
Khi cô lo lắng và chán nản về đào hoa của Cận Hải Dương, có phải cô cũng sẽ tìm cách như vậy?
Mặc dù Vệ Nguyên là bạn lâu năm của cô nhưng từ khi Vệ Nguyên tỏ tình vào đêm đó, bọn họ cũng không thể trở lại đơn giản như vậy.
Mặc dù cô không chấp nhận, Vệ Nguyên cũng không ép, nhưng dù sao người đối phương vẫn chưa chịu thua, nên đương nhiên trong mắt Cận Hải Dương sẽ cảm thấy rất khó chịu.
Nếu là cô, cô cũng sẽ cảm thấy khó chịu.
Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Lưu Bạch tối sầm lại.
Cô không xa lánh Vệ Nguyên, không cảm thấy áy náy nhưng cô vẫn không muốn mất đi người bạn này.
Vệ Nguyên là một ký ức hiếm hoi và không u ám trong tuổi thanh xuân của cô, cho dù cô quyết định cắt đứt hoàn toàn với mọi người và mọi thứ trong quá khứ, cô vẫn chưa cắt đứt hoàn toàn với người bạn này, bởi vì anh ta từng là khuôn mẫu mà cô hằng mong ước, đã từng có cuộc sống mà cô ấy mơ ước.
Một gia đình hạnh phúc, ba mẹ yêu thương và một cuộc sống đơn giản, tự do.
Trong mắt Thẩm Lưu Bạch lúc nhỏ, đây là những thứ không phải cứ chăm chỉ là có thể có được, những thứ dù thế nào cũng không thể đạt được.
Những gì anh có là thứ cô thiếu nhất, cô không thể ghen tị mà chỉ có thể chấp nhận số phận của mình.

Nếu như cô được sống trong môi trường như Vệ Nguyên thì có phải sẽ dễ dàng hơn rất nhiều không?

Sự tiếc nuối này bắt đầu vơi dần sau khi Cận Hải Dương xuất hiện, đến mức cô dường như đã quên nó đi.
“Việc trước đây em muốn điều tra, có tiến triển.”
Cận Hải Dương bất ngờ nói sau khi ấn nút đóng cửa thang máy.
Thấy Thẩm Lưu Bạch cổ quái nhìn mình, người đàn ông cao lớn anh tuấn theo bản năng sờ mặt của mình, cảm thấy bộ dáng của anh chắc là vẫn ổn.
“Sao vậy? Có gì không đúng à?”
“Không có gì…Anh không còn tức giận nữa sao?”
Nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt cô, người đàn ông đột nhiên hiểu ý cô, trong lòng cười vui vẻ.
“Em lo lắng à?”
Anh cười nói.
“Em sợ anh tức giận sao? Thẩm Tiểu Bạch, lần này em làm tốt lắm.”
Nói rồi anh ôm cô vào lòng và hung hăng xoa mái tóc mềm mại của cô.

“Nè, thang máy có camera!”
Cô gái khó khăn vùng ra khỏi vòng tay anh, tức giận chỉ về hướng camera, rồi cảnh giác chặn môi người đàn ông.
“Em sợ cái gì?”
Đội trưởng Cận bất mãn lẩm bẩm.
“Hai chúng ta là hợp pháp, lại không làm gì quá giới hạn, họ thích thì cứ xem.”
Giáo sư Thẩm bật cười trước thái độ cởi mở của anh.
Cô đột nhiên hiểu rằng cô và người đàn ông trước mặt sẽ không bao giờ có thể đạt được thỏa thuận về các vấn đề tự trọng và giới hạn cuối.
Thấy cô có chút khó chịu, Cận Hải Dương cũng không trêu chọc cô nữa, mỉm cười chuyển chủ đề.
“Vừa rồi em hỏi anh không tức giận nữa, em sợ anh vì Vệ Nguyên mà không vui sao?”
Nhìn thấy cô gật đầu, tâm trạng của anh tốt đến mức sắp bay lên, trên gương mặt đắc ý lại giả vờ thâm trầm nói.
“Thẩm Tiểu Bạch, em cho rằng anh là người dễ giận như vậy sao?”
“Anh rất vui vì bạn có vòng kết nối bạn bè của riêng mình.

Em là một cá thể độc lập, anh sẽ không can thiệp vào các mối quan hệ bình thường của em.”
Nghe được anh nói hiên ngang lẫm liệt như vậy, giáo sư Thẩm gật đầu,

khéo léo đáp.
“Ồ, vậy ngày mai em sẽ cùng Vệ Nguyên ăn cơm.”
“Trước đây, ở Mỹ cũng định kỳ đi ăn với nhau.”
“Đừng đừng đừng!”
Cận Hải Dương ôm lấy eo thon, nghiêm mặt nói.
“Ai cũng được, nhưng Vệ Nguyên này thì tốt nhất em nên tránh xa.”
Cô gái khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.
“Không phải anh nói giao tiếp bình thường thì không can thiệp sao? Không phải để em mở rộng vòng bạn bè sao? Sao anh lại đổi ý nhanh như vậy?”

“Không thay đổi.

Chính sách này dù có một trăm năm cũng không thay đổi.”
“Nhưng không phải anh đang nói đến là quan hệ bình thường sao? Vệ Nguyên có bình thường không? Trên mặt anh ấy thiếu điều viết rõ lên hết rồi.”
Anh dừng lại, như thể sợ ý mình còn chưa rõ nên nhấn mạnh lại.
“Tình huống trước mắt, Vệ Nguyên không được, em phải tránh xa cho anh.”
“Anh ấy tính kế với em là một chuyện, quan trọng hơn người này là một tai họa.

Em từ từ xem đi, từ khi anh ấy về nước đến giờ, mình toàn gặp phải những vụ án phiền phức, có ai mà không có liên quan đến anh ta?”
“Vệ Nguyên chắc là tử thần trong truyền thuyết, đi đến đâu cũng phát sinh vụ án!”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch bật cười.
Cô khinh bỉ liếc nhìn Cận Hải Dương, vì Vệ Nguyên lấy lại công đạo.
“Sao lại có thể tính trên đầu người ta như vậy? Vệ Nguyên là luật sư nên cần khách hàng, anh ấy cũng không thể chọn khách hàng, nếu anh ấy biết mình dính đến nhiều vụ án giết người như vậy, bản thân anh ấy cũng không muốn nhận, anh đừng nói lung tung.

“

Chương 206: 206: Anh Không Thích Gặp Tên Vệ Nguyên Đó

Nghe cô nói lời này, Cận Hải Dương mỉm cười, không có tiếp tục nữa mà chuyển chủ đề.
“Chuyện lúc trước em nhờ anh điều tra đã có tiến triển.”
Anh đi theo cô vào cửa, khéo léo lấy đôi dép trong tủ giày ở cửa mang vào rồi điềm nhiên nói.
Quả nhiên, sự chú ý của Thẩm Lưu Bạch lập tức bị thu hút, nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất.
Nhìn thấy cô giống như đối đầu với kẻ thù, người đàn ông mỉm cười và xoa mái tóc mềm mại của cô.
“Đừng căng thẳng, tạm thời chưa có phương hướng chính xác.”
“Anh đã điều tra bưu kiện mà em nhận được, đúng là ở gần biệt thự của Nhậm Húc Đông, nhân viên chuyển phát chỉ nhớ người gửi là một thanh niên, nhưng không có ấn tượng gì về ngoại hình của anh ta.”
Câu nói này khá giống với những gì Nhậm Húc Đông nói khi yêu cầu gặp mặt cô, đó là một người đàn ông không mấy ấn tượng, nhưng người đàn ông này là ai?
“Và quyển sách nhỏ được tìm thấy trong vụ án Đồ Giai Giai.”
Cận Hải Dương dừng lại, nhìn Thẩm Lưu Bạch lấy đồ ăn thừa trong tủ lạnh ra, trộn với trứng, bắt đầu cắt nhiều loại rau củ, giăm bông, thái hạt lựu và các món ăn kèm khác, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười ấm áp.
Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của cô, anh đứng dậy khỏi ghế sô pha, chậm rãi đi vào phòng bếp, vừa nói chuyện tiếp vừa dựa vào một bên tủ.
“Chính xác thì nó xuất hiện trong trường khi nào thì vẫn chưa xác minh được.”
“Phiên bản sớm nhất mà anh có thể tìm thấy đã được sao chép trên giấy, phía trên là áp phích của một tiểu thịt tươi trên đó.”

Anh dừng lại một lúc, rồi đột nhiên bật cười, mỉa mai nói.
“Thật không may, 6 năm trước, tiểu thịt tươi đó đã bị phạt vì dùng m@ túy, sau này không có cơ hội vực dậy nữa, nên anh nghĩ thời điểm ít nhất phải là 7 năm trước, khi tiểu thịt tươi đó nổi tiếng nhất.”
“Nếu tính như vậy thì thật ra thứ này đã tồn tại từ lâu.”
“Cũng may mấy cô bé kia chỉ là tò mò mà thôi, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện khác, nếu không sẽ rất phiền phức.”

Bảy năm trước.
Thẩm Lưu Bạch khẽ nhíu mày.
Bảy năm trước cô đang học đại học, gần đến lúc đi giao lưu ở Mỹ, lúc đó đã xuất hiện ở Hải Đô rồi sao?
Không thể nào.
Cô đột nhiên cảm thấy có chút bất an.
Cô là người duy nhất sống sót sau vụ tai nạn năm đó, kết cục tốt nhất của những người còn lại là giống ba cô, Thẩm Kiến Vĩ, bị thương nặng ở đầu, tuy may mắn tỉnh lại nhưng đã mất tư duy và nhận thức bình thường.
Lần trước, bác sĩ nói ông ấy bị thoái hóa chất trắng, nếu cứ tiếp theo tục xu hướng này, não ông ấy sẽ mất đi năng lực, dù có tỉnh lại cũng vô dụng.
Không phải ông ta, cũng không thể là những thành viên khác của nhóm nghiên cứu năm đó.
Dấu hiệu đó là dấu hiệu duy nhất của viện, hầu như không ai biết về nó trừ các nhà nghiên cứu của năm đó, dù là trùng hợp ngẫu nhiên cũng không thể thiết kế ra mẫu chính xác được.
Chẳng lẽ còn người sống sót.
“Được rồi, đừng nghĩ nữa.”
Một bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng ôm cô vào vòng tay ấm áp hơn.
Người đàn ông đặt cằm lên trên mái tóc của cô, ngón tay nhẹ nhàng xoa lưng cô, cố gắng làm cho cô cảm thấy đủ an toàn.
“Xe đến trước núi ắt có đường, bây giờ nghĩ nhiều cũng không được gì, hay là chỉ là sự trùng hợp thôi.”
Anh nói nhẹ.
“Đúng rồi, nghe nói trước đây Vệ Nguyên là hàng xóm của em, sau đó gặp lại anh ta ở New York, nhiều năm vậy rồi mà anh ấy không về nước à? Gia đình anh ấy thế nào?”
Chủ đề thay đổi có chút đột ngột.
Thẩm Lưu Bạch sững người một lúc, sau đó đột nhiên nghĩ đến chuyện

trước đây của mình, liền cảm thấy được dường như có thể hiểu được tâm trạng của người đàn ông này.
“Vệ Nguyên hình như là con nuôi, ba mẹ đều hiếm muộn.

Em nhớ rõ hai người đều là người Mỹ bình thường, tính cách thẳng thắn, vui vẻ.”
“Ba anh ấy là một tài xế xe tải, mẹ anh ấy làm việc trong một quán ăn gia đình gần đó.

Điều kiện không đặc biệt tốt, nhưng họ luôn hạnh phúc.”
Vừa nói xong, cô đột nhiên dừng lại và ngượng ngùng nói.
“Thật ra lúc đó em rất ghen tị với anh ấy.

Dù tiền có hạn nhưng ba anh ấy sẽ chơi bóng chày với anh ấy, mẹ anh ấy sẽ làm cho anh ấy những món ăn ngon.

Em thật sự mong rằng mình có thể được gia đình họ nhận nuôi”.
Cô nghiêm mặt nói, Cận Hải Dương cảm thấy rất đau lòng.
Ngay cả một cuộc sống bình dị như vậy cũng sẽ khiến một cô gái trẻ phải ghen tị như thế này, có thể hiểu được cô đã từng sống như thế nào!

Anh chợt hiểu tâm trạng của cô khi nhắc đến tình cảm của ba mẹ.
Bởi vì không thật sự có tình cảm, đối mặt với người coi mình như chuột bạch, đổi thành ai cũng suy sụp không đứng dậy được.
“Được rồi, không sao đâu, sau này gia đình chúng ta sẽ không như vậy.

Em có thể làm đồ ăn ngon cho con gái anh, anh sẽ chơi với con bé, con bé muốn làm gì thì làm, sẽ không phải ghen tị với nhà người khác!”
Thẩm Lưu Bạch cảm thấy buồn cười trước giọng điệu quyết đoán của anh.
“Con gái của anh à, con gái của anh đâu? Sao em chưa từng gặp con bé?”
Người đàn ông nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt sắc lạnh, đôi môi gợi cảm cong thành hình vòng cung tuyệt đẹp, giọng nói vốn dĩ trầm thấp lại càng trở nên khàn hơn.
“Em muốn gặp à?”
Anh ghé sát vào chóp mũi cô, nhẹ nhàng tăng thêm sức.
“Thật tốt quá, thật ra anh cũng muốn gặp lâu rồi.”
“Cái chính là anh không thể tìm thấy cơ hội.

Chỉ cần em đáp ứng, anh lập nằm xuống tùy ý em chà đạp, em thấy vậy được không hả?”
Thẩm Lưu Bạch đỏ mặt.
Không chỉ vì lời nói đầy ẩn ý của người đàn ông, mà còn vì phản ứng thể xác của cả hai đang quấn lấy nhau.
Cô muốn vùng vẫy, nhưng lại bị một đôi tay to lớn đè lại.
“Đừng nhúc nhích.”
Một giọng nam trầm thấp truyền đến, một lúc sau, cô thấy mình bị áp vào tường phòng bếp.
“Cận Hải Dương, chật quá…Em…”
Cô chưa kịp nói xong thì đã bị anh cắt ngang một cách mạnh mẽ.
“Nếu em không muốn nhìn thấy con trai và con gái của chúng ta bây giờ, tốt hơn là em nên nói với anh điều gì đó khác.”

“Không phải anh đã nói với em rồi sao, anh không thích gặp tên Vệ Nguyên kia, em cách xa anh ta một chút, anh luôn cảm thấy tên này không có ý tốt.”
“Nói bản thân không có người quen nên tìm đến em để nhờ vả, kết quả lại ở lầu trên nhà em, em nói chuyện này thật sự là trùng hợp sao?”
Thẩm Lưu Bạch bị anh đè nặng vào tường, cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh phả vào cổ, cô có thể cảm nhận được thân thể của anh vẫn còn đang hưng phấn.
Cô không dám nhúc nhích dựa vào tường, cảm thấy mình đã trở thành một con tắc kè, vì sợ rằng một cử động sẽ dẫn đến thảm họa.
“Có lẽ đúng lúc lầu trên không có người ở?”
Cô yếu ớt nói.
Nghe những gì cô nói, người đàn ông đột nhiên chế nhạo, ngẩng đầu lên và nghiêm túc nhìn vào mắt cô.
“Hay là, có thể anh ấy có vài người bạn khác ở Hải Đô.”
“Anh đã điều tra hồ sơ xuất nhập cảnh của Vệ Nguyên.

10 năm trước, anh ta đã về Hoa Quốc và ở khoảng nửa năm.

5 năm trước, anh ta cũng về nước cũng là ở nửa năm, cả hai lần đều ở Hải Đô.”
“Cộng hai lần lại với nhau cũng hơn một năm, chỗ rộng như Hải Đô cũng đủ để anh ấy lang thang khắp nơi xong rồi.”

“Em có tin những gì anh ta nói với em rằng anh ta không thông thạo địa hình hay gì đó không?”

Chương 207: 207: Cảnh Ngộ Của Vệ Nguyên

Nói đến đây, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy có chút xấu hổ.

Trước đây không biết thì không nói, hiện tại làm sao có thể không hiểu Vệ Nguyên có ý gì?
Chỉ là nói cho Cận Hải Dương cũng không được, cô đành phải cúi đầu im lặng, dùng thái độ lảng tránh.

Phản ứng tội lỗi của cô ngay lập tức bị người đàn ông phát hiện.

“Cái gì? Anh ta làm gì em à?”
Anh cau mày, đôi mắt sắc bén khẽ nheo lại, toát ra khí chất nguy hiểm.

Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.

Vệ Nguyên không làm gì cô, anh chỉ phá vỡ bức tường ngắn cách, anh không làm gì thêm.

Cô không thể làm gì, hơn nữa trong lòng cũng áy náy.

“Vậy là tốt rồi, dù sao chỉ cần em tránh xa anh ta, người đàn ông này thật không đơn giản.

”
Thấy cô không có ý định nói thêm, Cận Hải Dương cũng không tiếp tục cưỡng ép cô.

Hai người bận rộn một lúc lâu, cuối cùng bữa tối quá giờ đã lâu cũng được dọn lên bàn.

“Đúng rồi, không phải em nói đi Kinh Thành dự họp thường niên sao, quyết định thời gian chưa?”
Nghe anh hỏi chuyện này, Thẩm Lưu Bạch khẽ gật đầu.

“Vào thứ năm tuần sau, em định đi vào thứ năm tuần sau.

Cuộc họp chính thức sẽ được tổ chức vào thứ hai tới.

Tất nhiên, nếu gần hơn, có thể vào chủ nhật.

”
“Tình cờ em có dự án hợp tác với phòng thí nghiệm của Học Viện Cảnh Sát Kinh Thành nên đến sớm vài ngày.

”
“Gấp vậy.

”
Cận Hải Dương cau mày.

“Không phải nói nửa tháng nữa mới đi sao, tại sao lại đi sớm hơn?”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.

“Thời gian cũng không kéo dài, em có việc phải đến phòng thí nghiệm của Học Viện Cảnh Sát Kinh Thành.

”
“Và đã hai tuần kể từ khi em nói chuyện này với anh, chúng ta phải giải quyết vụ án đó.

”
Cận Hải Dương tính toán, thấy thời gian quả nhiên trùng khớp, vì bận bịu nên quên mất.

“Vậy để thứ hai anh đi làm sẽ nộp đơn xin phép năm với cục trưởng.

Vốn dĩ anh đã đồng ý rằng chúng ta sẽ cùng nhau đi gặp ông anh khi em đến thủ đô.

Bây giờ thời gian cũng không sai lệch lắm.

”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.

Rồi dường như cô chợt nhớ ra điều gì đó, hơi ngập ngừng hỏi.

“Vậy thì…anh có định gặp ba em không?”
Thật ra, cô đã suy nghĩ về câu hỏi này rất lâu.

Nhờ mạng internet phát triển, cô vẫn rất rõ phong tục gặp ba mẹ giữa những người yêu nhau, biết rằng đây là bước tất yếu để đôi bên đi tiếp.

Tuy nhiên, đối với bước này, bản thân cô vẫn rất lúng túng.

Mối quan hệ của cô và ông Thẩm Kiến Vĩ khác hẳn quan hệ của những người ba và con gái trên đời, tuy rằng hai người đều hiểu rất rõ về tính cách của nhau nhưng lại đứng ở vị trí đối lập nhau.

Thẩm Kiến Vĩ không coi cô là con gái, cô cũng khó coi người đàn ông đó là ba, hơn nữa cô còn đề phòng ông ta hơn bất cứ ai.

Ông ta đã cố gắng thay đổi hay là xóa bỏ tính cách tự nhiên của cô, nhưng sau khi kháng cự hết lần này đến lần khác, cô tràn đầy thù hận với “người ba” trên danh nghĩa này, thậm chí sau khi ông ấy bị mất trí nhớ, cô vẫn không dám xem thường.

Trước mặt ông ta, cô đã đấu tranh cho sự sống còn của “chính mình”, sống vô cùng khó khăn, nhưng ông đúng là ba ruột của cô, mẹ cô đã qua đời, vậy cô có nên đưa Cận Hải Dương đến gặp Thẩm Kiến Vĩ không?
“Nếu em sẵn lòng thì đưa anh đi gặp, không muốn cũng không sao.

”

Người đàn ông cười nói.

Sau đó Thẩm Lưu Bạch mới nhận ra cô đã thật sự nói ra sự do dự trong lòng.

Gần đây vẫn luôn như vậy, khả năng phòng thủ của cô trước mặt anh suy yếu hơn nhiều so với bình thường, những gì cô không bao giờ nói ra thì bây giờ cô sẽ nói một cách thản nhiên, không có một chút cảnh giác trước mặt anh.

Cuối cùng, cô lắc đầu.

Cô không nghĩ rằng ông Thẩm sẽ vui khi thấy cô, dù sao thì trong cuộc chiến đấu của họ, cuối cùng cô là người chiến thắng.

Nếu…sau này…nếu có cơ hội thì nói tiếp.

Nửa đêm 11 giờ, Vệ Nguyên vội vàng bước ra khỏi tòa nhà văn phòng.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời không trăng, trên mặt anh tuấn lộ vẻ mệt mỏi.

Đưa tay muốn khởi động xe, suy nghĩ một chút nhưng cuối cùng vẫn không lái xe về nhà, mà là rẽ vào phố bar cách đó ba ngã tư.

Tiếp giáp với khu thương mại, nơi đây đã phát triển chỉ từ một vài quán bar nhỏ thành một khu vui chơi giải trí về đêm nhộn nhịp, rất được dân văn phòng gần đó ưa chuộng.

Đây là khu bắc, một dãy nhà cao tầng, nhịp sống và công việc rất áp lực, đã đè nặng lên tất cả những ai vội vã xuống đường.

Dù đã gần nửa đêm nhưng con phố quán bar vẫn rực rỡ ánh đèn và đông nghịt người, như thể lễ hội hóa trang mới bắt đầu.

Vệ Nguyên đậu xe, nhìn ngã tư, cuối cùng đi vào một quán bar nhỏ.

Diện tích quán không nhỏ, trang trí hoa lệ, khắp nơi náo nhiệt, đều là khách hàng đến đây tiêu xài.

Anh cau mày, đứng ở cửa một lúc, cuối cùng ngồi xuống quầy bar.

Đã có một cô gái mặc váy đen nhỏ nhắn đang ngồi ở đó, mái tóc dài xõa xuống che khuất khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy hình xăm hoa hồng đỏ tươi trên cánh tay, càng lúc càng nổi lên trên làn da.

Cô đang uống rượu từng ly một, trông như thể cô đang thất tình và chán nản, điều này thu hút một vài người đàn ông có động cơ ẩn giấu xung quanh cô.

“Đừng uống nữa.

”
Vệ Nguyên quan sát một hồi, liền đưa tay ngăn cô gái rót rượu.

Cô gái ngẩng đầu lên, đôi mắt được trang điểm màu khói có chút sững sờ rồi hất tay Vệ Nguyên ra.

“Ai cần anh lo!”
Cô rầu rỉ uống thêm một ngụm rượu lớn, cay đắng chửi rủa.

“Đàn ông không phải đồ tốt!”
Nhìn thấy cô như vậy, Vệ Nguyên không nói gì nữa, vươn tay gọi đồ uống không cồn.

Cô gái đợi một lúc, vừa nhìn thấy anh đã uống cạn một mình, mặc kệ cô, trong lòng đột nhiên có một sự mất mát rất lớn.

Chỉ thuyết phục vậy thôi à? Không thể nói thêm hai lời sao?
Cô nhìn người thanh niên ngồi bên cạnh, người đàn ông này khác với những người cô từng gặp, khí chất dịu dàng, khiến cả người anh bất giác rất thư thái.

Nếu là anh, cô thật sự không ngại phát sinh chuyện, thậm chí cô rất mong chờ.

Tuy nhiên, không.

Đối phương chỉ nhàn nhã ngồi đó, như đang suy nghĩ điều gì, lâu lâu lại nhấm nháp đồ uống trong cốc.

Anh thật sự không quan tâm đ ến cô nữa!
Phùng Vi đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, cảm giác ngột ngạt lại dâng lên, anh lại cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm, sau đó vẫy ly trước mặt người pha chế.

“Mang cho tôi một ly Bomb Shot với nhiều đá hơn!”
Cô giận dữ hét lên.

Vệ Nguyên quay đầu nhìn cô, lập tức bị cô trừng lớn mắt một cách hung ác.

“Nhìn cái gì! Chưa từng thấy người ta uống rượu sao?”
Cô chỉ vào đồ uống không cồn trong ly của Vệ Nguyên.

“Anh, một người đàn ông cao lớn, còn uống nước trái cây trong quán bar? Không biết xấu hổ sao?”
Nói rồi cô đẩy ly rượu trước mặt cho Vệ Nguyên.

“Nào, bổn công chúa mời anh một ly!”

Chương 208: 208: Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Vệ Nguyên nhìn ly rượu bị đẩy tới trước mặt, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu.

Anh cúi đầu cười, duỗi tay đẩy ly lại, nhẹ nhàng nói.

“Cảm ơn, tôi lái xe đến, không uống được.

”
Phùng Vi nhíu đôi lông mày được chải chuốt tinh tế, đợi Vệ Nguyên trong sự hoài nghi, ngón tay run lên một hồi lâu mới hét lên.

“Anh không uống? Vậy anh làm gì trong quán bar? Có thể thuê tài xế riêng mà!”
“Anh xem thường tôi hả?”
Cô dường như đã nghĩ ra điều gì đó, nét mặt của cô trở nên tức giận
“Anh có biết tôi là ai không? tôi người nhà họ Phùng ở Kinh Thành, tập đoàn Phong Đảo là do nhà tôi điều hành! Anh dám không nể mặt tôi?”
Nói đến đây, cô đột nhiên cúi đầu xuống và bắt đầu khóc.

“Chết tiệt, một người hai người đều như vậy! Mấy người đều coi thường tôi!”
“Cận Hải Dương thì không tính, còn anh là ai chứ? Anh dựa vào cái gì mà khinh thường tôi…?”
Phùng Vi đang khóc thì đột nhiên nhìn thấy một chiếc khăn tay được gấp gọn gàng đưa cho mình, tiếng thút thít ngừng lại.

Cô ngây người nhìn tấm vải lụa trước mặt, như thể không hiểu nó là gì.

Bây giờ ít có người nào còn sử dụng khăn tay.

Cô khịt mũi, đưa tay ra như thể bị sui khiến, cầm chiếc khăn tay lên.

Khoảnh khắc vải mềm chạm vào mặt, cô bất giác hít sâu một hơi, mùi nước hoa Cổ Long nhàn nhạt tràn vào mũi khiến cô sững sờ một lúc.

Không phải lần đầu tiên cô ngửi thấy mùi này, nhưng lúc này, cô bỗng thấy ngửi thật thích, thật sảng khoái.

“Ồ, thật bẩn.

”
Phùng Vi nhìn thấy chiếc khăn tay màu trắng nhuộm vàng màu trang điểm, trong lòng đột nhiên chột dạ.

Cô lấy một chiếc gương nhỏ ra và xem thử, quả nhiên thấy lớp trang điểm trên mặt mình đều bị bôi đi hết, đường đen đường vàng, trông rất đáng sợ.

“Tôi…Tôi về giặt sạch sẽ rồi mang trả cho anh, hay là mua một cái mới…”
Phùng Vi nghiến răng nhìn người đàn ông ngồi đối diện vẫn khẽ cười.

“Cho tôi cách liên lạc với anh, tôi làm xong sẽ gọi báo với anh.

”
Đây không phải là lần đầu tiên cô xin số điện thoại một người đàn ông, nhưng đây là lần cô lo lắng nhất, vì sợ đối phương sẽ từ chối mình.

Không hiểu vì sao, cô không muốn mọi chuyện kết thúc như thế này, cô đã phải lòng người đàn ông này.

“1XXXXXXXXXX.

”
Vệ Nguyên vui vẻ đọc ra một chuỗi số.

Gần như ngay sau đó, điện thoại trong túi anh đổ chuông, tên người gọi hiện ra một số lạ.

“Tôi tên là Phùng Vi! Vi trong hoa tường vi”
Phùng Vi giới thiệu tên mình rồi tha thiết nhìn anh.

“Vệ Nguyên, tôi tên là Vệ Nguyên.

”
“Cô không phải trả lại khăn tay, đã muộn rồi, con gái không nên uống nhiều rượu như vậy.

”
Người đàn ông nhẹ nhàng thở dài, từ trong tay lấy ra một tấm danh thiếp đặt trên bàn, Phùng Vi lập tức cầm lấy, vô tình chạm phải đầu ngón tay của anh.

“Vệ Nguyên, tên của anh nghe thật hay.

”
Cô gái trang điểm sặc sỡ, có nụ cười tươi như hoa và đôi mắt sáng lạ thường.

“Ừm, trước đây tâm trạng tôi rất tệ, thậc ra bình thường tôi không uống như thế này.

Tửu lượng tôi rất tốt, nhưng anh nói đúng, uống nhiều đúng là không tốt, tôi sẽ không uống nữa.

”
Vừa nói xong, cô đột nhiên hơi ngượng ngùng dừng lại, lắp bắp hỏi.

“Lát…lát nữa anh có việc bận gì không? Có muốn cùng nhau đi dạo biển không?”
Dường như cảm thấy chủ ý của mình có chút lộ liễu, cô vội vàng nói thêm một câu.

“Ý tôi là … tôi chỉ tình cờ có một số vấn đề pháp lý cần thảo luận với anh.

Tôi không biết có bất tiện cho anh hay không?”
Vệ Nguyên cười lắc đầu.

“Xin lỗi, muộn quá rồi, nếu không gấp, thứ hai có thể đến văn phòng của tôi nói chuyện.

”
Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay.

“Tôi phải về rồi, nếu cần tôi có thể tiễn cô một đoạn.

”
“Cần, cần! Tuyệt vời! Tôi đang lo không biết về nhà thế nào!”
Phùng Vi vội vàng gật đầu.

Cô hoàn toàn “không nhớ” tài xế ở nhà đã đợi sẵn bên ngoài, vui vẻ đứng dậy, cầm lấy túi xách đi theo Vệ Nguyên ra ngoài.

Xe của Vệ Nguyên rất tốt, nhưng trong mắt Phùng Vi cũng chỉ là bình thường, nếu là cô trước đây, chắc chắn sẽ xem thường người đàn ông trình độ này.

Nhưng chỉ trong buổi tối hôm nay, suy nghĩ của cô đã thay đổi.

Cô luôn cho rằng mình thích những người đàn ông như Cận Hải Dương, nhưng giờ nghĩ lại, tính tình cô xấu như vậy, nếu không phải gia cảnh tốt thì có người đàn ông nào sẽ chịu nổi.

Hơn nữa, so với Cận Hải Dương, cô thậm chí còn không có lợi thế này!
Đàn ông, quan trọng nhất là phải có tính tình tốt, có lòng thương người.

Cô không thiếu tiền, cùng lắm thì thừa dịp người anh khác mẹ kia còn chưa nắm quyền thì cố gắng lấy nhiều của hồi môn nhất có thể, sau đó tiết kiệm một chút thì không có gì mà không qua được.

Huống chi…
Cô lén lút liếc nhìn người đàn ông đang lái xe nghiêm túc trên ghế lái.

Vệ Nguyên cũng không tệ, tuổi còn trẻ đã là đối tác cao cấp, nhất định sẽ có tương lai tươi sáng, tiền đồ nhất định sẽ tốt hơn.

Hóa ra động lòng đúng là chuyện trong nháy mắt!
“Đến rồi.

”
Phùng Vi đang nghĩ đến chuyện ngọt ngào, nhưng đột nhiên bị một giọng nam dịu dàng cắt ngang.

Cô bàng hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ, những gì cô nhìn thấy chính là cánh cửa quen thuộc, đã đến biệt thự của cô.

“À, ừm…anh có muốn vào nhà em uống một tách cà phê không?”
Cô lắp bắp hỏi, trong lòng thầm mắng chính mình thật mất giá, hiện tại nhất định phải làm ra vẻ ngu ngốc!
Vệ Nguyên cười lắc đầu.

“Không, tôi cũng muốn về sớm nghỉ ngơi, ngủ ngon.

”
Nói rồi anh đứng dậy xuống xe, bước đến chỗ ghế phụ, lịch thiệp mở cửa cho cô.

Phùng Vi ngượng ngùng chống tay bước xuống, cúi đầu cảm ơn, lại miễn cưỡng nhìn anh lên xe.

“Tạm biệt nhé! Thứ hai em sẽ đến tìm anh!”
Vừa nói, cô vừa vẫy tay chào tạm biệt anh, ánh mắt đầy tiếc nuối.

Vệ Nguyên lễ phép gật đầu với cô, sau đó điều khiển xe chạy đến đường lớn của tiểu khu, ngay sau đó đã biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Cho đến khi không nhìn thấy ánh sáng từ đèn sau xe, Phùng Vi vẫn đứng trước cửa nhà, không muốn rời đi.

Sau khi rời khỏi phòng giam hành chính vì gây ra chuyện lần trước, không biết anh cô đã nói gì với ba mà cô bị hạ lệnh không được tiếp cận Cận Hải Dương nữa, thậm chí còn muốn cô về Kinh Thành.

Cô không muốn về Kinh Thành! Ở đó làm gì cũng bị nhìn chằm chằm, đâu đâu cũng có tai mắt của anh trai, làm chút việc nhỏ cũng bị anh ta đi cáo trạng, hại cô cứ bị ba dạy dỗ.

Cô muốn ở Hải Đô, cô thích Hải Đô, trước kia vì người họ Cận kia, hiện tại lại có lý do mới!
Hai ngày nữa, hai ngày nữa cô có thể gặp lại người đàn ông đó!
Chỉ là cô không biết, người đàn ông dịu dàng cô toàn tâm toàn ý nhắc đến, bây giờ đang cau mày dùng khăn lau qua ngón tay bị đụng phải.

Sau khi cẩn thận lau từng ngón một, anh ném chiếc khăn tay đã dùng vào thùng rác, không có chút lưu luyến nào.

.

Chương 209: 209: Giết Người Liên Hoàng

Cận Hải Dương đưa đơn xin nghỉ không thuận lợi, chưa kịp đưa đơn cho cục trưởng thì đến trưa đã xảy ra vụ án.
Lần này là một vụ cố ý giết người, dưới bức tường của một nhà kho ở sân sau của một cửa hàng, một người đàn ông trung niên đã bị một hung khí sắc nhọn đâm xuyên qua xương sườn và ghim vào tim của người chết.
Thẩm Lưu Bạch đã tạm thời nghỉ việc tại Trung Tâm Pháp Y vì thỏa thuận giữa Học Viện Hình Cảnh và Trung Tâm Pháp Y nên cô không rõ hiện trường lần này.
Cô chỉ thỉnh thoảng nghe Cận Hải Dương nói rằng phương thức giết người trong vụ án này rất giống với vụ án giết người liên hoàng của 10 năm trước và nghi ngờ có thể là một vụ bắt chước hoặc là hung thủ năm đó ra tay.
“Mười năm trước đây?”
Thẩm Lưu Bạch nhíu mày.
Cô không thích thời điểm này, mặc dù mười năm trước cô như được sống lại, nhưng ký ức đẫm máu của vụ nổ năm đó không phải là một ký ức tốt đẹp chút nào.
“À, mười năm trước từng có một vụ giết người liên hoàn ở Hải Đô.”
Cận Hải Dương vừa nói vừa ăn bữa tối vừa được dọn lên.
Lúc này, họ đang ngồi ở nhà Cận Hải Dương, anh giơ tay cầm điều khiển từ xa chỉnh TV vài lần, màn hình lập tức hiển thị một đoạn video của năm đó.
“Mấy ngày nay, anh đã nghiên cứu vụ án mười năm trước, cùng với vụ nổ trong viện của em, anh đã gọi nó là một trong những vụ án lớn chưa được giải quyết của Hải Đô, là tài liệu sống mà anh thích nhất.”
Anh dùng đũa chỉ vào màn hình TV và cười nói.
“Đây là một bộ phim kinh dị dựa trên vụ án của năm đó.

Tuy cốt truyện có hơi cường điệu nhưng hướng đi của vụ án là đúng nên anh lấy đó làm tài liệu tham khảo.”

Thẩm Lưu Bạch trầm mặc liếc nhìn anh, sau đó liếc nhìn hành động cường điệu biểu đạt tình cảm tuyệt vọng của nam chính, rồi thấy thà rằng anh ta không nói gì thì tốt hơn.

“Được rồi.”
Cận Hải Dương cảm thấy trò đùa của mình đặc biệt không thành công, liền nhàm chán tắt TV, đứng dậy đi đến phòng bếp bưng cho Thẩm Lưu Bạch một bát canh.
Món canh do anh ấy nấu, trông vẫn chưa ngon lắm, nhưng hương vị đã được cải thiện rất nhiều, đó là thành quả đáng tự hào của anh.
“Nội dung của vụ án thật giống trong phim.

Vào mùa đông năm đó, mỗi đêm tuyết rơi, một người phụ nữ sẽ bị một vật sắc nhọn đâm vào tim và chết.

Có ba người đã chết, tất cả đều từ 23 24 tuổi.”
“Cách đây 10 năm, công nghệ chưa phát triển như bây giờ, lúc đó hiện trường vụ án là ở vùng ngoại ô nên không bao giờ có đủ manh mối và hướng đi rõ ràng nên nó trở thành một vụ án không có lời giải, có người gọi nó là “Vụ án giết người liên hoàng trong đêm tuyết”.”
“Thi thể được tìm thấy ở Tân Hải lần này, phương thức rất giống với vụ án ban đầu, vì vậy tụi anh cũng đang đoán xem có phải hung thủ đã trở lại hay không.”
“Nếu có chuyện như vậy, thời gian nghỉ phép năm của anh phải tạm dừng lại.”
Người đàn ông rầu rĩ ăn miếng cơm, không giấu được tâm trạng chán nản.
“Để cuối tuần đi.

Cuối tuần có thể nghỉ một ngày, anh sẽ tới Kinh Thành tìm em, cùng nhau đi gặp ông của anh.”
“Không vội, anh lo vụ án trước đi.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng nói.
“Em phải họp trong một tuần, cho dù không kịp thì sau này cũng có cơ hội, dù sao thì Kinh Thành cũng không quá xa.”
Nói như vậy nhưng trong lòng cô thật sự có chút nhẹ nhõm.
Bây giờ cô có thể cảm nhận được cảm giác của đứa con dâu xấu khi gặp ba mẹ chồng, cô chưa từng khẩn trương như vậy, nảy sinh ý định bỏ chạy.

Trong nháy mắt, Cận Hải Dương nhìn ra tâm tư của cô.
Anh mỉm cười, lấy điện thoại di động ra bấm, sau khi kết nối cuộc gọi, anh nói lớn.
“Alô, ông nội, là con.”
“Cuối tuần này ông có thời gian không? Dạ, không có chuyện gì, con muốn đưa cháu dâu về gặp ông.”
“Ồ, con biết rồi, không cần chuẩn bị gì cả, tụi con về gặp một lát rồi đi, con còn có việc bên này.”
“Dạ, gặp lại sau.”
Đặt điện thoại xuống, anh vô tội nhìn cô gái đối diện.
“Xong rồi, cuối tuần này đi thôi.”
“Vậy công việc của anh thì sao?”
Thẩm Lưu Bạch nhìn anh chằm chằm một hồi, một lúc sau mới tìm được giọng nói của mình.

“Công việc sơ bộ đã gần xong.

Hiện trường vụ án là một điểm mù, Không có video ghi lại toàn bộ đường đi.

Tụi anh chỉ có thể điều tra một chút xem có nhân chứng nào gần đó không.”
“Cục cảnh sát địa phương quen thuộc với vấn đề này hơn tụi anh, tụi anh đang chờ phản hồi của họ.”
Vừa nói xong, anh đột nhiên nheo mắt nhe hàm răng trắng đều tăm tắp nhìn cô.
“Không lo lắng à?”
“Em không phải lo lắng, người nên lo là anh đây, anh phải nhanh chóng giải quyết mọi việc.

Cô bé như em trở mặt nhanh lắm, nếu một ngày nào đó em đổi ý, anh thật không kiếm ra chỗ để khóc luôn.”
Thẩm Lưu Bạch đỏ mặt, biết anh nhìn ra tâm muốn chạy trốn của mình.
Cô không dám nhìn vào mắt người đàn ông, “đằng” đứng dậy đi đến cánh cửa cao từ trần đến sàn, vừa đi vừa thì thầm.
“Trời hơi nóng, mở cửa ra một chút lấy không khí.”
Trời đang là mùa đông, mặc dù Hải Đô nằm trong khu vực ấm áp và ẩm ướt nhưng cũng không đến mức dùng từ “nóng” này.

Cận Hải Dương không vạch trần cô, anh cười nhìn cô đi ra ban công, sau đó nhẹ giọng cảm thán.
“Làm sao vậy?”
Người đàn ông đứng dậy đi tới, theo ánh mắt của cô mà nhìn xuống, sau đó không khỏi bất ngờ nhướng mày.
Nhìn thấy hai chiếc ô tô trong bãi đậu xe ở tầng dưới.
Chiếc xe màu đen trầm thấp phía trước thuộc về Vệ Nguyên, chiếc xe thể thao màu đỏ to lớn ở ngay sau trông rất quen mắt.
Bước xuống từ chiếc xe thể thao màu đỏ, một cô gái xinh đẹp mảnh mai với mái tóc xoăn dài buông xõa ngang lưng đong đưa theo từng bước chân của cô.

“Ui, Vệ Nguyên đã tìm được bạn gái rồi.”
Người đàn ông sờ cằm, hào hứng nói.
“Trong cục của anh sẽ có vài cô không vui đây, vốn còn muốn giúp họ làm quen mà”
Thẩm Lưu Bạch liếc anh một cái, không nói gì, nhưng biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, thoáng có chút đồng cảm cảm.
Cận Hải Dương bị cô liếc không thể giải thích được, không khỏi sờ cằm của mình một lần nữa.
Rất mịn, vừa mới cạo sáng nay, vẫn trong tình trạng tốt.
“Anh không nhận ra người ở tầng dưới à?”
Những ngón tay mảnh khảnh của cô gái chỉ vào hai người nhỏ như kiến và hỏi?
“Anh biết Vệ Nguyên, trong tiểu khu anh ấy chỉ có một chiếc xe, còn người kia…”
Anh nhìn Thẩm Lưu Bạch đầy nghi ngờ.
“Em có thể nhìn thấy rõ mặt à? Không thể nào, chúng ta đang cách 20 mấy tầng.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch đương nhiên lắc đầu, nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ hơn, vươn tay vỗ vai anh an ủi.
“Tất nhiên là em không thể nhìn rõ, cao như vậy, em cũng không phải siêu nhân.”
“Nhưng hôm qua em thấy cô ấy cùng Vệ Nguyên trở về, thật ra anh cũng biết cô gái này, lúc trước cô ấy là người dưới lầu chung cư tìm anh, anh nói đó là em gái của bạn anh, tên Phùng gì đó.”
“Mấy ngày nay cô ấy xuất hiện trong chung cư mấy lần, chắc cô ấy phải

lòng Vệ Nguyên rồi.”

Chương 210: 210: Giáo Sư Patrick Lý

Chuyện tình cảm của Phùng Vi không mấy ảnh hưởng đến Cận Hải Dương.
Tình yêu không phải trò chơi, anh cũng không cần tự ái gì đó đối với cô gái đã từng ngưỡng mộ, về việc Phùng Vi có thể tìm được mục tiêu mới, thật ra anh rất vui vẻ.
Điều tốt hơn là người phụ nữ này lại thích tình địch của mình!
Anh đứng trên ban công nhìn hai người dưới lầu, Vệ Nguyên có vẻ chưa sẵn sàng đón nhận tình cảm của Phùng Vi, giữ một khoảng cách nhất định với cô ấy.

Như vậy càng k1ch thích ý chí chiến đấu của cô ta, hai người dây dưa một lúc lâu dưới lầu thì xe của Phùng Vi mới phóng đi.
“Mấy năm nay nhà họ Phùng không tốt lắm, nhưng trong nhà vẫn còn chút của cải.”
Cận Hải Dương sờ cằm, cười nói.
“Phùng Vi tuy là đứa bé được sinh ra bên ngoài nhưng mẹ cô ấy biết tiến thủ, bây giờ đã danh chính ngôn thuận làm bà Phùng, nên dựa theo gia thế thì điều kiện của Phùng Vi không tệ, rất hợp với Vệ Nguyên.

“
Trong lời nói của anh có chút hả hê, Thẩm Lưu Bạch làm sao có thể nghe không ra.
Cô nhàn nhạt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, nhàn nhạt hỏi.
“A, yêu cầu của người trong vòng mấy anh thật cao.”
“Điều kiện Phùng Vi như vậy mà anh cũng coi thường, xin hỏi ai có thể lọt vào mắt của anh?”
Cận Hải Dương tùy tiện quay lại nhìn cô nhe răng cười, ôm cô đi về phía phòng.
“Cái gì? Tiêu chuẩn của anh tất nhiên cao rồi.”

“Anh thích những người thông minh, tốt nhất là 14 tuổi có thể được nhận vào đại học, khoảng 20 tuổi tốt nghiệp tiến sĩ, ngoại hình hợp mắt anh, tính cách không cần quá tốt, tốt nhất là có chút mâu thuẫn, còn phải biết làm nhiều thứ…”
Lúc đầu, giáo sư Thẩm nghe còn mỉm cười, nhưng càng về sau càng im lặng, cô tức giận đến mức nhéo anh một cái thật mạnh.
Cô đã quên rằng trên eo của người đàn ông này không có chỗ nào da thịt mềm mại, nhéo anh cũng làm ngón tay của cô rất đau.
“Đừng nhéo, lời anh nói em không nhớ à, đây là chỗ có thể nhéo sao.”
Cận Hải Dương vươn tay nắm lấy tay cô, vừa xoa vừa cười đùa.
“Làm sao vậy, nói em không đúng sao? Bây giờ không nghe hợp tai liền trở mặt, còn ra tay nữa…”
Đang nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.
Giọng nói từ bên cạnh truyền đến, đúng ra là khách đến thăm Thẩm Lưu Bạch.
Cận Hải Dương đi tới mở cửa, chỉ thấy Vệ Nguyên đứng ở trước cửa phòng bên cạnh, trên mặt lộ ra một chút ngạc nhiên khi nhìn thấy anh mở cửa.
“Tôi có chuyện tìm Âm Âm, em ấy không có ở nhà à?”
Anh ta chỉ vào cửa nhà Thẩm Lưu Bạch.
Cận Hải Dương không có trả lời, mà hơi nghiêng thân hình cao lớn, để lại một khoảng trống cho Thẩm Lưu Bạch đi ra.
“Anh đang tìm tôi à? Có chuyện gì vậy?”
Cô gái thò đầu ra sau người đàn ông tò mò hỏi.
Khi Vệ Nguyên nhìn thấy cô từ bên cạnh đi ra, vẻ mặt có chút buồn bực, nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh lại nét mặt.
“Âm Âm, sáng nay, anh nhận được email từ tiến sĩ Patrick Lý.

Ông ấy nói sẽ đến Hải Đô vào thứ sáu, ở lại một ngày, sau đó bay đến Kinh Thành để họp.”
“Anh tới hỏi em, em có muốn gặp ông ấy không? Nghe nói ở nước ngoài ông ấy rất có ảnh hưởng lĩnh vực liên quan, anh thấy gặp một chút cũng tốt.”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Tôi sẽ bay đến Kinh Thành vào thứ sáu.”
Cô mỉm cười, cảm thấy may mắn vì đã tìm được lý do để từ chối.
“Vì sao? Cuộc họp hằng năm không phải đến thứ hai mới chính thức bắt

đầu sao? Em đi sớm như vậy làm gì?”
Vẻ mặt Vệ Nguyên kinh ngạc hỏi.
“Tôi có một dự án cần thực hiện với phòng thí nghiệm của Học Viện Cảnh Sát Kinh Thành, lần này tôi phải đối chiếu số liệu.”
Thẩm Lưu Bạch giải thích đơn giản, không muốn tiết lộ thêm.
“Ồ.”
Vệ Nguyên gật đầu.
“Vậy thì anh sẽ giúp em từ chối ông ta.

Dù sao, hai người vẫn có cơ hội gặp nhau trong cuộc họp thường niên.”
Nói đến đây, anh ta như thể chợt nhớ ra điều gì đó.
“Thứ sáu em tới sân bay, đúng lúc anh tiện đường, chúng ta đi cùng nhau đi.”
Thẩm Lưu Bạch theo thói quen định đồng ý, nhưng lại đột nhiên nhớ tới Cận Hải Dương đang đứng bên cạnh, vì vậy lại nuốt lại lời định nói.
Mối quan hệ giữa cô và Vệ Nguyên không còn là tình bạn đơn thuần như xưa nữa, một khi đã quá giới hạn thì có nhiều thứ không bao giờ quay trở lại được, cô phải nghĩ đến tâm trạng của đối phương.
Cận Hải Dương cười, xoa mái tóc mềm, cưng chiều cười nhìn cô.
“Không cần làm phiền anh Vệ.

Vốn dĩ tôi cũng định đi tiễn cô ấy, không nhìn cô ấy đi qua cửa an ninh tôi sẽ không yên tâm.”
“Anh cứ làm việc của mình đi, Thẩm Tiểu Bạch có tôi rồi.

Cuối tuần tôi cũng phải về Kinh Thành, không cần anh bận tâm đâu.”
Vệ Nguyên bị anh làm cho nghẹn họng, vẻ mặt đột nhiên có chút lúng túng.
Anh liếc nhìn Thẩm Lưu Bạch, thấy cô không có ý phản bác, đành phải ngượng ngùng gật đầu, lẳng lặng rời đi.
Nhìn bóng lưng của anh ta, vẻ mặt Thẩm Lưu Bạch có phần phức tạp.
Nhưng cô chưa kịp nói gì thì Cận Hải Dương ở bên cạnh đã lên tiếng trước.
“Em không cần phải cảm thấy có lỗi với anh ấy, chuyện tình cảm này là anh tình tôi nguyện, em muốn làm vừa lòng anh ta thì em chỉ có thể ở bên cạnh anh ta, khi đó người không hạnh phúc sẽ là em.”
Anh nói nhẹ.
“Vì vậy, cách tốt nhất là dùng dao nhanh chóng cắt đứt mớ hỗn độn này.

Hiện tại anh ấy cảm thấy không thoải mái, cho nên mới có thể đi tiếp nhận tình cảm của người khác, em cũng không muốn cả đời anh ta bị cuốn vào tình cảnh vớ vẩn như vậy đúng không.”

Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch tỉnh ngộ.
Nếu không có tình cảm thì cũng không cần dây dưa nữa, cho người khác hy vọng giả dối, như vậy là không công bằng.
“Ồ, có vẻ như anh…rất có kinh nghiệm trong chuyện này nha.”
Cô gật đầu, chậm rãi nói.
Vừa nói, cô vừa lấy chìa khóa trong túi ra, định đi về mở cửa.
Cận Hải Dương vui vẻ để cô đi, dựa vào cửa bên cạnh, đẩy cô lại, cợt nhả giải thích.
“Anh đã nói em trở mặt nhanh mà, nhìn đi, lại trở mặt nữa rồi này.”
“Trước đây anh đã nói với em rồi đó, trước em anh chưa từng quen người nào cả, nếu em kiên quyết nói vậy thì chỉ có thể nói là anh đã thân thiết với tay trái của mình quá lâu rồi, chuyện này cũng tính sao…”
Nghe anh định nói tiếp, cô vội bịt miệng anh, hung hăng trừng mắt nhìn anh.
“Anh thấy chuyện đó vẻ vang lắm à? Hận không thể để mọi người trong chung cư biết à?”
Người đàn ông nhân cơ hội hôn vào lòng bàn tay cô và đáp lại bằng một nụ cười.
“Có gì xấu hổ chứ, anh cũng không làm gì xấu, anh giữ mình trong sạch có gì sai à?”
“Hơn nữa anh nói những chuyện này là suy đoán theo lẽ thường, không liên quan đến kinh nghiệm hay mối quan hệ trước đó, em cũng đừng hiểu lầm!”
“Anh phát hiện em càng ngày càng không nói lý nha Thẩm Tiểu Bạch, anh giúp em xử lý đào hoa bên cạnh mà em còn oán giận anh, em tìm ở đâu được người bạn trai tốt như vậy chứ? Em nên mừng thầm mới đúng!”

------oOo------

Chương 211: 211: Tình Cờ Gặp Gỡ Ở Sân Bay

Ngày khởi hành, Cận Hải Dương lái xe đưa Thẩm Lưu Bạch đến sân bay Hải Đô.

Hai người đậu xe rồi kéo hành lý ra ngoài thì bắt gặp một nhóm người quen mặt.

“Âm Âm.

”
Vệ Nguyên nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch từ xa, liền vẫy tay, lớn tiếng gọi cô.

Một người đàn ông và một phụ nữ theo sau anh ta.

Người đàn ông có chút lớn tuổi, người ngoại quốc, tóc hoa râm, mang kính gọng vàng, thân hình và lưng đều thẳng tắp, nhìn qua rất có phong độ quý ông.

Một người khác có dáng vẻ của một người phụ nữ phương Đông, mặc đầm xanh với kính râm lớn, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng khí chất tinh anh rất dễ dàng để người ta nhận ra.

Thẩm Lưu Bạch nhíu mày.

Cô luôn cảm thấy người phụ nữ đeo kính râm nhìn rất quen, nhưng nửa khuôn mặt lại bị che mất, nên cô thật sự không thể xác nhận được.

“Không ngờ lại gặp được em, đúng là duyên phận.

”

Vệ Nguyên cười nói.

“Đây là người quen trước đây mà ông muốn gặp, con gái của tiến sĩ Thẩm, Thẩm Âm, Sheen.

Âm Âm, em còn nhớ giáo sư Patrick Lý không, trước đây ông ấy cũng ở cùng thị trấn với chúng ta.

”

Thật lòng mà nói, Thẩm Lưu Bạch thật sự không muốn gặp lại vị giáo sư Lý này.

Tuy nhiên gặp rồi thì cô không còn cách nào khác nên đành gượng cười chào hỏi.

“À quên giới thiệu, đây là anh Cận, bạn của Sheen, còn đây là cô Sara, trợ lý của giáo sư Patrick Lý.

”

Vệ Nguyên cười thêm một tiếng, cố ý làm mờ nhạt sự hiện diện của Cận Hải Dương, khiến người đối diện chế nhạo.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Vệ Nguyên đột nhiên vang lên.

Khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, anh khẽ nhíu mày, cáo lỗi với mọi người rồi đi qua bên cạnh nghe điện thoại.

Cận Hải Dương không nói gì, nhưng cô gái bên cạnh giáo sư nhếch môi đỏ mọng đột nhiên nói.

“Đây là bạn trai của cô Thẩm à, trai tài gái sắc thật làm người ta ghen tị.

”

Vừa mở miệng, Thẩm Lưu Bạch và Cận Hải Dương đồng loạt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Giọng nói này, nếu không nghe lầm, chắc là một người quen.

Đôi mắt của người đàn ông quan sát một vòng, lập tức nở nụ cười tươi với đối phương.

“Ồ, quý ông này, bạn gái của anh vẫn ở ngay đây, anh nhìn tôi như vậy có chút ngượng ngùng đó.

”
“Ha ha.

”
Người đàn ông mỉm cười và liếc nhìn cô một lúc.

“Giọng của cô Sara rất chuẩn, chắc là làm việc ở trong nước lâu rồi đúng không.

”
“Luôn cảm thấy có gió biển thổi mạnh.

Không biết ở Anh có loài tảo cát biến dị nào không, có thể nuôi chơi được không?”
Vừa nói ra những lời này, Thẩm Lưu Bạch cũng phản ứng lại đây, cảm thấy chuyện này rất quen.

Khuôn mặt người này hầu hết đều bị che kín, nhưng đường nét và giọng nói rất giống Văn Nguyên Hinh, người được cho là đã đi du học cách đây một thời gian.

Không ngờ cô ấy trở về hoành tráng như vậy.

“Lần này tôi nên gọi cô là gì? Cô Văn? Cô Vu?”
Người đàn ông cao lớn xoa cằm châm chọc nói, Văn Nguyên Hinh đang định trả lời, nhưng lại bị giáo sư Patrick Lý ở bên cạnh cắt ngang.

Thấy người đàn ông trung niên ngoại quốc tóc hoa râm bước tới, vươn tay

về phía Thẩm Lưu Bạch.

“Sheen baby, đã lâu không gặp, trông con thật giống Florin.

”
Florin là tên tiếng Anh của mẹ Thẩm Lưu Bạch, Patrick và Thẩm Kiến Vĩ là anh em đồng môn nên không xa lạ gì với mẹ của Thẩm Lưu Bạch.

Cô gái lặng lẽ bắt tay với ông ta, lòng bàn tay bên kia ướt át và lạnh lẽo, khiến cô rơi vào ảo tưởng mình trẻ lại, như bị rắn cuốn vào, da đầu âm ỉ tê dại.

Đây là cơ thể của cô báo cho cô một tín hiệu nguy hiểm, cô đã từng dựa vào trực giác này để thoát khỏi một số bài kiểm tra ác ý và sống sót sau tai nạn đó.

10 năm trước, từ khi rời khỏi viện, cô không có trực giác rõ ràng như vậy, ngay cả Đồ Hạo Nhiên, Thôi Thư Ny cũng chỉ là chán ghét.

Patrick Lý này là một người nguy hiểm và đầy ác ý đối với cô.

Cô nhanh chóng rút tay về, lùi lại một bước, đứng bên cạnh Cận Hải Dương, bình tĩnh nhìn người đàn ông trung niên ngoại quốc trước mặt.

“Giáo sư Lý, ông nhớ lầm rồi, tôi giống ba mình hơn, mẹ tôi là con lai, đường nét cũng sâu hơn nhiều.

”
Cô nhẹ nhàng nói.

Người đàn ông trung niên tóc hoa râm trong chốc lát hơi cứng đờ, ngay sau đó cười nói.

“Chắc là vậy, cuối cùng bác cũng không thể phân biệt được khuôn mặt của người phương Đông, ha ha.

”

“Thật tiếc khi biết rằng con đã chọn học y khoa.

Cả ba và mẹ của con đều là những người có thiên phú, con nên theo nghiệp của họ.

”

Thấy Thẩm Lưu Bạch không muốn nói về đề tài này, Patrick mỉm cười chuẩn bị cho mình một bước lui.

“Tuy nhiên y học và nghiên cứu của ba con cũng có liên quan.

Lần này bác ở Hoa Quốc tham dự cuộc họp thường niên, lúc đó chúng ta có thể trao đổi một chút, về lĩnh vực mà bác có thể làm, bác rất sẵn lòng hỗ trợ con.

”

“Cần gì có thể liên hệ trực tiếp với trợ lý của bác – cô Sara, tiếng Trung tên là Văn Trăn, hai người cũng trạc tuổi nhau, nhất định sẽ có chủ đề chung để nói chuyện.

”

Nói rồi, ông ta liếc nhìn Sara.

Sara lập tức hiểu ra, mỉm cười bước tới đưa tay chào Thẩm Lưu Bạch.

“Cô Thẩm, tôi là trợ lý của giáo sư Lý, cô có chuyện gì cứ gọi điện thoại trực tiếp cho tôi, tôi sẽ làm theo yêu cầu của giáo sư.

”

Thẩm Lưu Bạch nhìn nàng một cái, sau đó chậm rãi cầm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại.

“Xin chào, cô “Văn Trăn”…”
Lúc này, Vệ Nguyên cúp điện thoại, nghiêm mặt quay lại.

Họ đang đứng ở cổng sân bay, cách phía trước không xa có một tấm bảng điện tử khổng lồ, hoa văn trên đó không ngừng thay đổi, màu sắc chói lóa nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người đi qua.

Đó là bức tranh của một người đàn ông trẻ tuổi.

Mỉm cười, cười nhẹ, cười lớn, vô số khuôn mặt tươi cười xuất hiện trên màn ảnh, tận tình phơi bày phong thái đẹp đẽ của người đàn ông.

Khoảng một phút cuối quảng cáo, đầu của một người đàn ông và một phụ nữ xuất hiện cạnh nhau trên màn hình.

Dù chỉ là ảnh đơn độc lập nhưng cả hai đều nở nụ cười rất hạnh phúc, hơn nữa còn có màu sắc mơ mộng và câu chữ lãng mạng, nhìn qua như một màn hình kết hôn, tràn ngập ý nghĩa, yêu thương.

Em yêu anh.

Ở dưới cùng của màn hình, một dòng chữ màu hồng nhạt từ từ hiện ra, nằm giữa khuôn mặt tươi cười của hai người, làm dấy lên những tràng pháo tay và tiếng huýt sáo nhiệt tình của những người qua đường.

Vẻ mặt của Vệ Nguyên khó coi bởi vì người đàn ông đang cười trên màn hình là bản thân mình.

Và cô gái hết mực si tình kia cũng không phải ai xa lạ, chính là Phùng Vi thường xuyên được nhìn thấy ở dưới lầu nhà Thẩm Lưu Bạch dạo gần đây.

“Đúng là một lời tỏ tình lãng mạn.

”
Văn Trăn tháo kính râm xuống, liếc nhìn Vệ Nguyên cười nửa miệng, nhẹ giọng nói.

------oOo------

Chương 212: 212: Dự Cảm Bất Thường

Nghe cô ta nói, trên mặt tuấn tú của Vệ Nguyên tràn đầy xấu hổ.
Anh vô thức liếc nhìn biểu hiện của Thẩm Lưu Bạch, nhưng phát hiện ra cô ấy đang ngẩng đầu lên nhìn màn hình lớn với vẻ thích thú.
Thấy mặt mình vẫn còn trên màn hình chiếu đang phát lặp lại, đôi mắt sáng ngời của cô đầy hiếu kỳ và khâm phục, không hề để ý đến anh bên này.
Cùng lúc, khi Vệ Nguyên nhìn người mình yêu, cũng có người đang chú ý đến anh.
Văn Trăn đứng sang một bên, ngón tay khẽ siết chặt kính râm, trong mắt lóe lên một tia kỳ lạ.
Tuy nhiên đây chỉ là chuyện nhất thời, ngay lúc Patrick Lý nhìn cô, cô lại tiếp tục biểu cảm cười nửa miệng, nhưng bởi vì tâm trạng thay đổi quá nhanh nên cả người có vẻ hơi kỳ quái.
“Anh Vệ thật có diễm phúc, có một người toàn tâm toàn ý theo đuổi, chậc chậc, muốn đưa đoạn video này lên đây chắc giá cũng không thấp, dáng người cũng đẹp chắc là một bạch phú mỹ.”
Lời của cô ta còn chưa dứt, chỉ nghe thấy từ xa truyền đến một tiếng giày cao gót.
Thoáng chốc, một luồng gió thơm phả vào mặt, thân hình mảnh mai tuyệt mỹ của Phùng Vi hiện ra trong tầm mắt của mọi người.
“A Nguyên, anh đã xem lời tỏ tình của em chưa?”
Vừa nói, cô vừa hào phóng ôm chầm lấy Vệ Nguyên bên cạnh, mỉm cười thân thiết với anh, nhân tiện nhìn hai người phụ nữ kia ở hiện trường.
Đương nhiên cô ấy biết Thẩm Lưu Bạch, lúc trước cô thích Cận Hải Dương, cô ta chính là tình địch của cô, nhưng không nghĩ đến đôi cẩu nam nữ này lại ở đây!
Phùng Vi chu môi tô son đỏ tươi.
Dù đã tìm được mục tiêu mới nhưng cô vẫn không ưa gì Thẩm Lưu Bạch và Cận Hải Dương.

Nếu không phải cô ta báo cảnh sát thì sao cô có thể bị đưa đến cục cảnh sát và bị quản thúc hành chính? Mọi người trong Kinh Thành đều chê cười cô!
Đương nhiên cô biết đó là bút tích của Cận Hải Dương, nhưng nhà họ Cận không phải cô có thể đụng vào, cho nên cô chỉ có thể trút giận lên Thẩm Lưu Bạch.

Nghe nói Vệ Nguyên có người yêu, chính anh ấy đã nói với cô rằng anh ấy vẫn thích cô gái đó, mặc dù cô ấy đã từ chối anh.
Chẳng lẽ lại là cô gái này sao?
Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Phùng Vi có chút xấu đi.
Cô không vui, chướng mắt người kia, vì vậy đưa mắt tìm đồng minh trên người một cô gái xinh đẹp, phóng khoáng khác.
Không biết vì sao, thoạt nhìn cô liền cảm thấy rất không thoải mái, hơn nữa còn có ác cảm với cô ta hơn cả Thẩm Lưu Bạch.
Bởi vì ngoại hình, sở thích và phong cách ăn mặc của họ rất giống nhau! Phong cách sang trọng như nhau, trang điểm lộng lẫy giống nhau, nước hoa và giày cũng giống nhau!
Cô đã ngửi thấy mùi hương tương tự.
Tu La tràng.(*)
Trong đầu Thẩm Lưu Bạch lóe lên ba chữ này.
Ngay cả cô, người không biết gì về các quy tắc của xã hội loài người, không thể hiểu được vướng mắc tình cảm ngoại trừ vài bộ phim truyền hình cẩu huyết, cũng nhạy cảm để phát hiện ra bầu không khí căng thẳng giữa một người đàn ông và hai người phụ nữ này.
“Cũng không còn sớm nữa, chúng tôi còn phải lên máy bay, mọi người cứ từ từ nói chuyện, chúng tôi đi trước.”
Cận Hải Dương đột nhiên nói, gật đầu về phía mấy người có mặt, một tay ôm cô gái bên cạnh, tay kia cầm vali của cô, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.
“Sheen, tôi đang mong chờ cuộc gặp gỡ của chúng ta ở Kinh Thành.”
Patrick Lý cười vẫy tay với Thẩm Lưu Bạch và nói nhỏ bằng tiếng Trung lưu loát nhưng kỳ lạ.
Nhìn nụ cười hiền lành của ông ta, trong lòng Thẩm Lưu Bạch có dự cảm không tốt.
Khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt của Patrick Lý, cô cảm thấy như thể mình đang bị một con vật máu lạnh nào đó nhìn chằm chằm, cô ớn lạnh từ đầu đến chân.

“Dạ.”
Cô đáp lại một cách cụt lủn, ước rằng sẽ không bao giờ gặp lại người này, vội vàng đi về phía cổng ra vào cùng Cận Hải Dương, không dám nhìn lại một chút nào.
Cô luôn cảm thấy rằng chỉ cần cô nhìn lại, đôi mắt rắncủa người đàn ông vẫn nhìn chằm chằm vào cô, không chút nào buông tha.
“Đừng sợ.”
Người đàn ông bên cạnh khẽ nói.
Anh nhận thấy cảm xúc của cô đang không ổn định, vươn tay ôm cô chặt hơn một chút, dùng thân mình che cho cô trước ánh mắt không mấy thiện cảm đó.
Hai người đi thẳng vào sảnh đợi, sau khi làm thủ tục, cuối cùng tâm trạng của cô cũng bình tĩnh trở lại.
“Tên giáo sư kia có vấn đề gì?”
Anh vuốt nhẹ tóc cô rồi trầm giọng hỏi.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu, sau đó lại lắc đầu.
“Thật ra em cũng không biết nữa.

Em chỉ cảm thấy…ông ta…cảm thấy ông ta rất kỳ lạ với em…kiểu nguy hiểm…”
Cô không biết phải diễn tả cảm giác đó với người đàn ông như thế nào, sự căng thẳng kéo dài khắp cơ thể khi cô đến gần nguy hiểm.
“Em thật sự có ấn tượng về Patrick Lý, người này cũng đã đến thăm nhà em một lần.

Ông ấy không thể không biết mẹ em là người lai.”
“Vì vậy, em đang nghi ngờ…người này là giả?”
Cận Hải Dương sờ cằm, vẻ mặt có chút bối rối.
Một người có liên quan đến quá khứ của Thẩm Lưu Bạch xuất hiện, nhưng anh không thể suốt ngày ở bên cạnh cô, cho dù có đi Kinh Thành cũng không thể khiến lòng anh yên tâm.
Nếu đó thật sự là một người có liên quan đến viện nghiên cứu, ai biết được tên điên đó sẽ làm gì!
Nhưng thực tế là anh đã bị rối bời bởi một vụ giết người khác.
Đúng lúc Thẩm Lưu Bạch chuẩn bị rời đi lại xảy ra chuyện, chủ nhật rất hiếm khi được nghỉ một ngày, cũng không có cách nào hỏi thêm!

“Hôm nay và ngày mai em phải hết sức cẩn thận, bất cứ lúc nào cũng phải giữ liên lạc với anh, cố gắng đừng ra ngoài một mình.

Anh sẽ thu xếp người ở Kinh Thành bảo vệ em.

Tối nay em có thể về nhà cũ của anh.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch chậm rãi lắc đầu.
“Không cần.”
“Ngoại trừ cục cảnh sát Kinh Thành, em sẽ không ra ngoài.

Họ sẽ có xe đến đón em, trong cục cảnh sát họ sẽ không dám làm gì.”
Vừa nói, cô vừa gượng cười.
“Không sao đâu, anh cứ cẩn thận một chút, có lẽ em đang suy nghĩ quá nhiều.”
“Không, em nói đúng, anh nên cẩn thận hơn.”
Người đàn ông trầm giọng nói.
“Văn Nguyên Hinh đã trở lại, thân phận khác hẳn.”
“Trong vụ án lần trước, cô ta không phải là người trong sạch gì, nhưng chúng ta không tìm thấy bất kỳ bằng chứng nào chỉ chứng cô ấy, cho nên mới để cô ta chạy trốn được.”
“Đó là lý do mà những người như cô ấy không bao giờ quay lại.”
“Vì vậy, cô ấy phải có mục đích gì đó, còn đi theo giáo sư mà em nghi ngờ, anh sẽ để mắt đến họ, có chuyện gì sẽ gọi cho em.”
Anh giúp cô vén tóc ra sau tai và nghiêm túc nhấn mạnh lại.
“Nếu phát hiện có gì khả nghi, liên hệ ngay với anh ngay, biết không?”
(*) Tu La Tràng (修罗场) là một cụm từ dùng để miêu tả những chiến trường bi thảm, cũng có nghĩa là một người đang phải chiến đấu đến chết trong một hoàn cảnh khó khăn ()

------oOo------

Chương 213: 213: Email Bí Ẩn

Cận Hải Dương đứng bên ngoài khu kiểm tra an ninh, nhìn bóng lưng Thẩm Lưu Bạch dần khuất vào trong đám người, trong lòng đột nhiên có chút trống trải.

Họ mới chỉ xác nhận mối quan hệ cách đây không lâu, đây là lần thứ hai họ chia tay kể từ khi quen biết, lần trước anh còn chưa biết rõ cảm xúc của mình, nhưng lần này anh lại không bỏ xuống được.

Anh lấy điện thoại di động ra, trên màn hình hiện lên một cô gái, cô có vẻ hơi không quen thân mật với người khác trước ống kính, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Anh cười hạnh phúc, như thể bản thân có cả thế giới.

Nó được chụp khi họ đi chơi ở công viên giải trí cách đây một thời gian, cô hơi sợ độ cao, nhưng anh đã ác ý kéo cô lên tàu lượn.

Xem đến đây, Cận Hải Dương đột nhiên có chút run sợ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc buồn bực, anh nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, tìm trong danh bạ và gọi điện.

“Phong Tử, là tôi, ừm, tôi có chuyện nhờ cậu giúp.

”
Khi Thẩm Lưu Bạch xuống máy bay, điện thoại di động vang lên mấy tiếng.

Nghĩ đó là tin nhắn của Cận Hải Dương, cô hơi cong môi mở màn hình,

phát hiện ngoài lời căn dặn và hăm dọa dài dòng của người đàn ông đó, còn có một email từ một người lạ.

Trên đó chỉ có tám chữ:Nguyện ngôn tư tử, bất hà hữu hại.

Cả người Thẩm Lưu Bạch đều lạnh đi.

Cô nhìn chằm chằm tám chữ rất lâu, cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cuộc gọi là của Cận Hải Dương, ngoài việc hỏi cô đã đến chưa, anh còn nói với cô rằng anh đã liên hệ với một người bạn ở Kinh Thành đến đón cô, cô vừa ra khỏi cổng sẽ nhìn thấy.

“Được.

”
Cô lơ đãng đáp.

“Tiểu Bạch, sao vậy? Đã xảy ra chuyện?”
Bên kia điện thoại, người đàn ông tinh tường nhận ra cô có chuyện không ổn, lập tức hỏi.

“Không có chuyện gì, chỉ là hơi mệt.

”
Cô do dự một lúc, nhưng cuối cùng không nói cho anh biết về email bí ẩn kia.

Hai thành phố cách nhau hàng nghìn dặm, vì vậy đừng để anh phải lo lắng về điều đó.

“Nhanh nhất, anh sẽ có thể đến Kinh Thành vào sáng hôm sau.

Nếu có chuyện gì xảy ra, em có thể đến số 45, ngõ XX, anh đã nói với ông nội, ở đó sẽ an toàn.

”
Người đàn ông lo lắng nói.

“À, được, khi đến em sẽ liên hệ với anh.

”
Đặt điện thoại xuống, Thẩm Lưu Bạch nhớ lại email lúc nãy nhận được.

Cô ấy nhấp vào hộp thư của người gửi và gửi lại một email.

Bạn là ai? Bạn muốn làm gì?
Tuy nhiên đợi một lúc lâu bên kia không thấy hồi âm nên cô đành phải đi lấy hành lý trước, vừa đi ra ngoài vừa chăm chú vào điện thoại.

Sảnh đến có rất nhiều người, hầu hết đều đến đón người, trên tay cũng có nhiều người cầm bảng hiệu.

Cô nhìn sang thì thấy một người đàn ông mặc áo khoác và đeo khẩu trang giơ hai tay lên trên đầu, tên Thẩm Lưu Bạch được viết trên tờ giấy trắng mà anh ta đang cầm, dường như đang đến chào hỏi cô.

Vào mùa đông, không khí ở Kinh Thành không được tốt lắm, việc đeo khẩu trang, đội mũ ở ngoài trời và nơi công cộng là chuyện bình thường.

Nghĩ xong, cô không bước đến ngay mà gọi điện thoại cho Cận Hải Dương.

“Tiểu Bạch, sao vậy?”
Ngay sau khi điện thoại được gọi, người đàn ông đã nhấc máy gần như ngay sau đó.

Nghe giọng nói của anh, cô đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, giọng điệu cũng thư thái hơn.

“Không có chuyện gì, vừa rồi không phải anh nói nhờ một người bạn đến đón em sao? Hiện tại anh ta đã đến chưa?”
Nghe câu hỏi của cô, Cận Hải Dương trả lời, sau đó cầm điện thoại bên kia

gọi.

“Ồ, vậy à, tôi sẽ bảo cô ấy đợi một chút.

”
“Tiểu Bạch, người do anh sắp xếp tắc đường, vừa rồi lái xe vào bãi đậu xe, đợi cô ấy ở đại sảnh một lát.

”
“Người đi đón là trợ lý của bạn anh, một chị gái khoảng 40 tuổi, còn dẫn theo mấy vệ sĩ, trên áo vệ sĩ có logo của công ty họ, tên là Bảo Vệ Toàn Ưng, em vừa nhìn là có thể nhận ra.

”
“Được.

”
Thẩm Lưu Bạch ngoan ngoãn trả lời, cúp điện thoại, dùng điện thoại di động chụp ảnh người đàn ông đội mũ và đeo khẩu trang ở góc khuất.

Đây không phải là người mà Cận Hải Dương nhờ đến đón, cũng không phải là người do cục cảnh sát Kinh Thành cử đi, bởi vì cô không thông báo cho đối phương thông tin chính xác của chuyến bay.

Vậy thì, ai đã gửi người đàn ông này đến?
Anh ta không chỉ biết thời gian hạ cánh mà còn chuẩn bị sẵn bảng để đón người.

Chính xác thì anh ta muốn làm gì?
Đúng như cô đang nghĩ, điện thoại trên tay cô lại vang lên.

Người gọi hiện ra một dãy số không quen thuộc, Thẩm Lưu Bạch nhìn thấy người đàn ông xa lạ một tay cầm tấm biển, điện thoại kề tai, hình như là của anh ta.

Cô không trả lời mà nhanh chóng cài đặt chế độ rung cho điện thoại.

Số đối phương gọi là số cô dùng cho công việc, cô lấy điện thoại tình nhân mà vẫn cùng Cận Hải Dương nói chuyện thường ngày, gọi cho trợ lý của bạn Cận Hải Dương.

“Xin chào, Cô Trương, ừm, tôi đến rồi, tôi phải chờ cô ở đâu?”
Vừa kéo hành lý vừa bước ra ngoài, cô giơ điện thoại di động lên nói chuyện điện thoại.

Chiếc điện thoại di động kia trong túi xách của cô rung lên liên hồi, khi cô đi ngang qua người đàn ông đeo khẩu trang, người đàn ông chỉ liếc cô một cái rồi quay đi chỗ khác, tiếp tục nhìn chằm chằm làn sóng người mới tràn ra khỏi lối ra.

Thẩm Lưu Bạch không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước ra khỏi đại sảnh.

Có vẻ như đối phương không biết cô.

Đầu óc cô khẽ động, cô lấy điện thoại di động gọi đến số điện thoại của người liên lạc của phòng thí nghiệm Học Viện Cảnh Sát Kinh Thành, bảo đảm bên kia không cử người đến đón.

Đặt điện thoại xuống, cô thấy rằng mình đã nhận được một email trong hộp thư của mình.

Nó cũng được gửi từ hộp thư lạ trước đó, không có văn bản nào trên đó, chỉ có địa chỉ trang web.

Sau khi suy nghĩ, cô không bấm vào ngay mà gọi lại theo số lạ mà đã gọi cô trước đó.

“Xin chào, tôi thấy có người gọi cho tôi, có chuyện gì vậy?”
“Ồ, sở cảnh sát cho người đến đón à…xin hỏi là thầy Chúc gọi tới nhờ sao? Thật xin lỗi, điện thoại của tôi đang bận, không nhận được cuộc gọi của anh, à, bây giờ tôi đang ở ngoài sân bay, đang chờ xe buýt sân bay, thật xin

lỗi… “
Vừa nói xong, cô vừa vô cảm cúp máy.

Không có giáo viên họ Chúc trong phòng thí nghiệm, người này là giả,
“Cô Thẩm, thời gian không còn sớm, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm rồi tôi đưa cô về khách sạn.

”
Chị trợ lý ngồi ở ghế lái phụ cười nói.

Cô gái có vẻ ngoài thanh tú ngẩng đầu lên và nở một nụ cười hơi ngượng ngùng.

“Cảm ơn cô Trương, tôi cũng muốn theo sự sắp xếp của cô, chỉ là…tôi đột nhiên nhớ ra có việc phải làm, lát nữa có thể chở tôi qua đại lộ Trường An Môn được không?”

------oOo------

Chương 214: 214: Tiếp Diễn Chuyện Xưa

Chị trợ lý tuy cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cô cũng không hỏi lại, mà là dựa theo yêu cầu của Thẩm Lưu Bạch đưa cô đến đại lộ Trường An Môn.

Ông chủ cô muốn họ chiếu cố thật tốt cô gái này, nhìn dáng vẻ là rất coi trọng, cho nên họ lấy tiểu chuẩn khách quý mà chiêu đãi.

Đến nỗi khách quý vì sao muốn kéo vali đi dạo phố, mà không mang vali về khách sạn trước, điểm này họ thật sự không tiện hỏi nhiều.

Cô nhìn thoáng qua hai nhân viên bảo vệ phía sau, đối phương hiểu ý gật gật đầu, cũng đi theo xuống xe.

Nhưng cũng không bao lâu, trên trán hai người đều toát ra mồ hôi lạnh.

Bọn họ vốn là cách không xa đi theo vị khách quý cách đó, nhìn một cô gái thanh tú dịu dàng còn đang kéo một chiếc va li nhỏ, chắc là không thể đi quá nhanh.

Đại lộ Trường An Môn là con phố thương mại nổi tiếng ở Kinh Thành, hai bên đường có rất nhiều trung tâm mua sắm, những ngõ nhỏ ven đường vẫn giữ nguyên phong cách cổ kính, uốn lượn kéo dài khắp nơi.

Vị khách quý nhanh chóng biến mất vào những con hẻm này.

“Khốn khiếp, cô gái kia là cố ý!”
Một trong những người đàn ông cao lớn quay đầu lại nhìn người bạn của mình, kinh ngạc nói.

“Đi nhanh thế nào cũng không thể lúc nào cũng đi vào mấy con hẻm này.

Đi nhanh như vậy chắc không phải là ngắm cảnh…”
Người bạn của anh cũng hoang mang không kém.

Làm vệ sĩ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên họ bị chính khách hàng của mình vứt bỏ, phải làm sao đây?
“Tìm người đi, còn thất thần làm gì!”
Người đàn ông cao lớn đưa tay ra và vỗ vai người bạn của mình.

“Đây là người do lão đại đích thân ra lệnh chiêu đãi.

Ai biết cô ấy có liên quan gì đến lão đại hay không, đừng để cô ấy xảy ra chuyện trong tay chúng ta!”
Anh đưa tay lên mặt, lo lắng nói.

Giáo sư Thẩm được nhắc đến, bây giờ đang ở trước khách sạn Sistine Kinh Thành.

Đã có người tìm được hành trình của cô và chặn cô ở Kinh Thành, chứng tỏ cô đã bị theo dõi.

Cho nên khách sạn đặt trước kia không thể ở, bởi vì nói không chừng nơi đó còn có mai phục.

Không phải không tin tưởng bạn của Cận Hải Dương, chỉ là khi địch trong tối ta ngoài sáng, mọi người xung quanh cô có thể có nguy cơ là nội gián, cô không thể không đề phòng.

.

Khách sạn này là do cô ngẫu nhiên chọn, nằm ở khu thương mại sầm uất của Kinh Thành, cơ sở vật chất và an ninh của khách sạn có vẻ tốt.

Điều đầu tiên cô làm khi nhận phòng là cẩn thận kiểm tra bản đồ phân bổ các tầng của khách sạn, xác nhận vị trí của từng lối đi, sau đó sử dụng máy

tính trong sảnh để truy cập Internet.

Mở ra email kia, chỉ thấy địa chỉ web chuyển đến một trang blog nước ngoài, cô mở bằng giao diện riêng tư, trang blog viết bằng chữ của Hoa Quốc, nội dung có vẻ là một cuốn tiểu thuyết.

“Nhậm Đông nhìn người phụ nữ đang say, đột nhiên cảm thấy ngọn lửa trong lòng bùng cháy không thể kiểm soát.

Anh ấy đã trả giá cho công ty nhiều như vậy, thậm chí còn bỏ công việc rất có tiền đồ để trở về giúp đỡ cô ấy, tại sao cô ấy luôn nghĩ về người đàn ông khác?”
“Không thể tha thứ! Không thể tha thứ!”
“Anh cho người phụ nữ uống thuốc ngủ, đảm bảo rằng cô ấy hoàn toàn bất tỉnh, rồi kéo cô ấy ra ban công.

”
“Anh nhất định phải tính toán thời gian cẩn thận, bởi vì không lâu nữa tháp Minh Châu sẽ bắn pháo hoa, khi đó sự chú ý của mọi người đều sẽ tập trung trên sân thượng này.

”
“Vì vậy, theo kế hoạch, anh ta treo Lý Miên lên bằng một sợi chỉ mỏng, sau đó kéo dây để ngăn cô ấy rơi xuống, trong khi anh ta cẩn thận đóng cửa lại, dùng then cửa để chặn dây”
“Anh ta đi xuống lầu, ngẫu nhiên tìm một vị khách trò chuyện với mình, chẳng mấy chốc, pháo hoa rực rỡ xuất hiện trên bầu trời.

”
Đây là…
Sắc mặt Thẩm Lục Bạch nghiêm túc, cô lật giở từng bài đăng của trang blog này, phát hiện trong phần mô tả, bài này đã được tải lên từ một năm trước, nội dung viết là về bữa tiệc nhà giàu vào một đêm giữa hè nửa năm trước.

Ở núi Chử Thúy Sơn, trong một biệt thự nghỉ dưỡng gần đỉnh núi, Lý Miên Miên đã rơi từ tầng cao nhất xuống và chết vào lúc nửa đêm giữa màn pháo

hoa.

Vì vậy, câu chuyện này là về vụ án giết vợ của Nhậm Húc Đông?
Nhậm Đông, Lý Miên, tên giống nhau, có vẻ đúng.

Cô chợt nhớ đến những gì Nhậm Húc Đông đã nói trong tù.

“Tôi bị hắn lừa gạt, hắn không dạy cho tôi toàn bộ kế hoạch, thứ tôi học được là tàn thứ phẩm.

”
“Tôi thật sự không nhớ rõ.

”
“Tôi tìm đến cô chính là muốn hỏi cô biết hắn là ai không?”
“Nếu có thể, xin cô hãy bắt hắn, cũng coi như thay tôi báo thù.

”
Cô cau mày xem từng bài, phát hiện câu chuyện không hoàn toàn giống với thực tế.

Trong các bài đăng không có Cận Hải Dương, nhưng lại xuất hiện một cô gái tên Thẩm Thi Âm chỉ ra sơ hở của Nhậm Húc Đông.

Vậy là, nhân vật này chính là cô, sự xuất hiện của cô nằm trong kế hoạch của tác giả.

Cho nên tác giả này chắc là người đã lên kế hoạch cho Nhậm Húc Đông, là người gửi thiệp mời cho cô, cũng là người viết ra tám chữ đó!
Cuối cùng, hắn là ai?
Càng xem về sau, trong lòng Thẩm Lục Bạch càng cảm thấy lạnh lẽo.

Câu chuyện tiếp theo là về Đồ Hạo Nhiên, sau đó là Thôi Thư Ny, thời gian phát hiện vụ án đều đồng bộ, chứng tỏ người này vẫn luôn chú ý đến cô.

Tuy nhiên, vụ án của Văn Nguyên Hinh không được đề cập, không tồn tại

chuyện của Cận Hải Dương, không biết là cố tình bỏ qua hay lảng tránh đi.

Và điều khiến cô rùng mình hơn cả là đoạn trên đảo Bạch Sa.

Trong truyện, Thẩm Thi Âm được mời làm thành viên của trò chơi trinh thám, rồi tình cờ cô gặp được hung thủ, lúc nửa đêm khi đem giấu hung khí, cô bị hung thủ đánh bất tỉnh trong phòng trò chơi, tiêm thuốc an thần và bị nhốt trong phòng gương.

Thôi Thư Ny không quan tâm đ ến cô, mà liên tiếp giết hai người chơi, ở biệt thự có một bầu không khí kinh khủng, dẫn tới mọi người nghi ngờ lẫn nhau, thậm chí công kích lẫn nhau.

Tuy rằng cuối cùng Thẩm Thi Âm đã trốn thoát, nhưng phần lớn người tham gia trò chơi đều đã chết, chính cô cũng bị trọng thương, liều mạng hai bên đều thiệt hại nặng nề mới đưa được hung thủ Thôi Thư Ny ra quy án.

Bài blog mới nhất được tải lên vào nửa đêm ngày hôm qua, kể về việc Thẩm Thi Âm đ ến Kinh Thành để họp, cô bị một kẻ lạ mặt giả làm cảnh sát đến đón cô tại sân bay, bị bắt làm con tin đưa cô đến một nơi không xác định.

Không đợi cô xem xong, bài đăng này liền biến mất, thay vào đó là một đoạn nội dung mới.

“Thẩm Thi Âm không có rời đi cùng người đàn ông thần bí đó, cô ấy lấy hành lý trước anh ta, sau đó tự mình rời sân bay.

”

“Chắc cô ấy đã nhận ra điều gì đó.

”

“Nhưng đối phương sẽ không có ý định buông tha cho cô.

Bọn họ biết cô phát hiện mình bị theo dõi, chắc chắn sẽ không quay lại khách sạn đã đặt trước.

”

“Kinh Thành lớn như vậy, cô sẽ lựa chọn ở đâu?”
“Họ đang tìm cô, ngày mai họ sẽ tìm được cô.

”

“Không tìm được cũng không sao, cô luôn có lịch trình được định trước, trừ phi hủy bỏ hết thảy trở về Hải Đô.

”

“Cô sẽ làm như vậy sao?”
“Hết lòng chờ đợi.

”

------oOo------

Chương 215: 215: Trúng Chiêu

Ngày hôm sau, Thẩm Lưu Bạch ăn sáng sớm tại khách sạn, lên đường đến sở Cảnh Sát Kinh Thành theo thời gian đã thỏa thuận.
Một đêm gần như mất ngủ khiến tinh thần cô không được tốt, đầu óc lơ mơ lúc nào cũng đau nhức, khi ngồi trên tàu điện ngầm cô gần như không ngủ được.
“Cô Thẩm, chào mừng đến phòng thí nghiệm chất độc của cục cảnh sát Kinh Thành.”
Cô Vương phụ trách liên lạc và chào đón, coi như là người quen của cô, không quá khách sáo, dẫn người đi vào văn phòng.
“Dữ liệu ban đầu sẽ sớm có kết quả, cô đã quay lại đúng lúc, chúng ta ghi chép lại để đối chiếu sau đó xem khi nào có thể chuyển sang bước tiếp theo.”
Cô Vương đang nói chuyện thì nghe thấy cửa phòng bị gõ nhẹ ba cái.
“Mời vào.”
Cô ấy nói, liền thấy một thanh niên cao lớn bưng khay trà đi vào cửa, khuôn mặt non nớt nở nụ cười dịu dàng.
“Cô Vương, Cô Thẩm, mời uống trà.”
Thẩm Lưu Bạch ngẩng đầu nhìn anh ta, phát hiện người thanh niên trước mặt khoảng 27 28 tuổi, nhìn lớn hơn cô một chút, khuôn mặt đeo kính gọng đen đầy vẻ thư sinh.
Một khuôn mặt xa lạ
“Cô Vương, đây là…”
Cô đưa mắt nhìn lại có chút nghi ngờ, chỉ thấy người phụ nữ trí thức ở đối diện nở nụ cười áy náy.
“Ồ, nhìn tôi này, tôi cứ suy nghĩ về dữ liệu, nên quên giới thiệu.”
“Đây là Hàn Trung Uy, sinh viên học tiến sĩ năm nay của thầy Triệu, đang làm thêm trong phòng thí nghiệm.”
“Cậu ấy sống trong trường, có thể biết mọi thứ về thí nghiệm.

Cô có việc nặng nhọc gì thì có thể tìm cậu ấy, không cần khách khí.”

Cô Vương tuy rằng khách khí khoa trương, nhưng thật ra trong mắt tràn đầy tán thưởng sinh viên này này, xem ra cũng rất xem trọng anh ta.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Nhờ Cận Hải Dương, cô đã hiểu được rất nhiều nghệ thuật ngôn ngữ hàng ngày, những lời như thế này chỉ có thể nghe thấy, không nên xem là thật.
“Xin chào giáo sư Thẩm, tôi tên là Hàn Trung Uy, năm nay tôi mới học tiến sĩ.”
“Nghe danh cô đã lâu, không ngờ cô còn trẻ như vậy…”
Nói đến đây, cậu thanh niên có khuôn mặt non nớt đỏ bừng, lắp bắp.
“Ồ, Tiểu Hàn xấu hổ đây mà.

Nhưng mà, cô Thẩm chỉ nhỏ hơn cậu vài tuổi thôi.”
Cô Vương cười, nói đùa.
“Nhưng người ta đã là giáo sư rồi, cậu phải nghe lời người ta, phối hợp cho tốt, đứng ỷ mình lớn tuổi đó.”
Nói rồi, cô nhìn đồng hồ trên cổ tay, quay đầu nhìn Thẩm Lưu Bạch cười.
“Tôi có chút việc phải làm, cần đi một lát, chờ buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm.”
“Không cần phiền phức như vậy, sau khi có kết quả tôi sẽ rời đi, tối nay, tôi đã có hẹn.”
Hai người trao đổi thêm vài câu, cô Vương đeo túi rời khỏi phòng thí nghiệm.
“Cô Thẩm, mời đi cùng tôi.

Kết quả hai ngày này đều ở trong phòng máy tính, chiều nay sẽ hoàn thành, tôi sợ cô phải chờ.”
Hàn Trung Uy cười nói.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Vậy làm phiền anh rồi, để tôi xem qua kết quả lần trước.”
Hai người đến phòng máy tính, Hàn Trung Uy chuyển dữ liệu rồi rời đi, để lại Thẩm Lưu Bạch một mình trong phòng làm việc.
Cô xem rất chăm chú, dần quên mất mọi vật xung quanh mà mải mê với báo cáo thí nghiệm nghiên cứu.
Không biết đã qua bao lâu, cô đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ.

Cô xoa cái cổ đau nhức của mình, liền thấy Hàn Trung Uy đẩy cửa bước vào.
“Cô Thẩm, đã đến giờ ăn trưa, ăn cơm trước rồi tiếp tục đi?”
Thanh niên có khuôn mặt non nớt cười nói.
Thẩm Lưu Bạch liếc nhìn đồng hồ trên tường, quả nhiên kim giờ đã chỉ đến mười hai giờ.
“Khi nào thì đợt dữ liệu cuối cùng sẽ có kết quả?”
Cô nhẹ giọng hỏi, mới nhận ra giọng mình hơi khàn.
Hàn Trung Uy xoay người, tỉ mỉ rót cho cô một cốc nước.
“Dự kiến là đến 4 giờ chiều.

Bởi vì dụng cụ thí nghiệm khoa học cần thẩm định theo trình tự, khó có thể sớm hơn.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Cô đi theo Hàn Trung Uy đến căn tin của trường ăn một bữa trưa đơn giản, sau đó quay lại phòng thí nghiệm tiếp tục công việc.
Hàn Trung Uy liền để lại cô một mình trong phòng máy tính mà không làm phiền cô.
Thẩm Lưu Bạch kiểm tra một hồi, đột nhiên cảm thấy có chút buồn ngủ.
Cô không nghĩ nhiều về điều đó, vì sau khi ăn no người ta vẫn cảm thấy buồn ngủ, đây là kết quả của việc máu trong cơ thể tập trung về các cơ quan tiêu hóa, dẫn đến lượng máu cung cấp cho não không đủ.
Càng ngày càng buồn ngủ, hai mí mắt gần như dính chặt vào nhau, đại não cũng không hoạt động được chút nào, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy muốn chợp mắt một chút.
Cô cẩn thận khóa cửa ra vào và cửa sổ, đồng thời đặt đồng hồ báo thức bằng điện thoại di động, sau đó cô ngủ quên trên ghế sô pha trong phòng máy tính.
Có lẽ tối hôm qua không ngủ đủ, cô ngủ rất sâu, khi mở mắt ra lần nữa thì trời đã tối.
Thẩm Lưu Bạch rùng mình một cái, theo bản năng nhìn về phía cửa.
Có một khoảng cách nhỏ giữa chiếc ghế chặn cửa và cánh cửa, cô nhớ rất rõ là trước khi chợp mắt, cô đã cố ý để chiếc ghế sát cửa.
Là có người đẩy mạnh cửa vào.
Tại sao cô ấy không nghe thấy gì cả?
Thẩm Lưu Bạch trông nghiêm trọng hơn bao giờ hết.

Đến lúc này, cô không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn cô đã bị trúng chiêu, nếu không cô sẽ không bao giờ ngủ say mà không cảnh giác như vậy.
Có phải là Hàn Trung Uy không?
Từ khi cô bước chân vào cục cảnh sát, ngoại trừ ly nước anh ta mang qua, còn lại là bữa trưa cô ăn ở nhà ăn.
Nhà ăn đầy ắp những món ăn có nồi to, vì vậy không thể dễ dàng giở trò.
Cô cau mày, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.
Phòng thí nghiệm nằm ở góc đông bắc của khuôn viên cục.
Phòng máy tính ở lầu bốn của phòng thí nghiệm, có thể đi thang máy cửa thoát hiểm để đi xuống, hôm nay là cuối tuần, phòng thí nghiệm yên tĩnh, không nghe thấy tiếng người khác.
Trời càng ngày càng tối, cô không thể ngồi yên mà phải rời đi càng sớm càng tốt.

Cô dán lên cửa và lắng nghe, có tiếng bước chân nhẹ nhàng trong tòa nhà yên tĩnh.
Ngay sau đó, điện thoại bên cạnh cô vang lên.
Tên người gọi là số của Hàn Trung Uy, Thẩm Lưu Bạch nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, cuối cùng ấn nút trả lời.
“Cô Thẩm, đã có số liệu rồi, tôi sẽ gửi cho cô.”
“Buổi chiều hình như cô ngủ rồi.

Tôi gõ cửa không thấy phản hồi nên không dám quấy rầy.

Bây giờ tôi đang ở dưới lầu, nếu cô đã tỉnh, tôi sẽ lập tức đưa cho cô.

“
Giọng nói trên điện thoại tươi cười, lời nói ân cần, tôn kính.
Nhưng ánh mắt Thẩm Lưu Bạch lập tức căng thẳng.
Bởi vì giọng nói này, nghe gần giống với người đàn ông đeo khẩu trang ở sân bay ngày hôm qua.

------oOo------

Chương 216: 216: Thoát Khỏi Hang Cọp

Nghe anh ta nói như vậy, Thẩm Lưu Bạch chỉ là đơn giản lên tiếng liền cắt đứt điện thoại.
Cô đã nghe được giọng của Hàn Trung Uy, không đơn giản là ở trong ống nghe, còn có ở trong tòa nhà yên tĩnh, giọng nói rất dễ nhận ra là đang vang vọng trong tầng.
Anh ta đúng là đã tới, hơn nữa ở ngay dưới lầu, nghe tiếng bước chân đang từ cầu thang đi lên, hơn nữa từng bước đang đến gần.
Cô lấy lại bình tĩnh, đảo mắt một vòng.
Nơi này diện tích rất lớn, ước chừng bằng hai cái văn phòng bình thường, từ đầu đến cuối chỉ có hai cái cửa, cửa trước cạnh hành lang, là cửa ra vào bình thường dùng cho công việc.
Cửa sau bên cạnh thang máy vận chuyển hàng hóa, chủ yếu là để thuận tiện cho việc vận chuyển thiết bị lớn, bên cạnh thang máy vận chuyển hàng hóa là một cửa an ninh, khóa an toàn đã được gài từ bên trong trước khi cô chợp mắt, dù có chìa khóa cũng không mở được.
Không gian đặt thang máy vận chuyển hàng hóa tương đối độc lập, không thông với cầu thang hay hành lang, có cửa ra vào riêng biệt với bên ngoài.
Nếu Hàn Trung Uy thật sự ra tay, như vậy anh ta lại không thừa dịp cô ngủ mà hành động, hơn phân nửa là bởi vì ở đây anh ta có điều cố kỵ.
Anh ta không dám ở khuôn viên cục cảnh sát Kinh Thành gây ra động tĩnh quá lớn hoặc là anh ta không có đủ người.
Thẩm Lưu Bạch cảm thấy mình có một đường sống ở chỗ này.
Cô nhìn thoáng qua cửa sau, nơi đó đối diện thang máy vận chuyển hàng hóa, là một lối thoát độc lập, Hàn Trung Uy chặn cửa trước thì theo lý thuyết hiện tại nơi đó là nơi an toàn.
Chần chừ một lúc, cô bước tới bàn và lấy trong túi xách ra một chiếc túi vải nhỏ màu đen.
Bên trong có một sợi dây ni-lông siêu bền, đủ chắc để chịu sức nặng của cô,

cô buộc chiếc kẹp thép ở một đầu sợi dây vào đường ống trong phòng máy, đi đến cửa sổ thả dây xuống.
Từ lúc nhận được lời mời dự tiệc của Nhậm Húc Đông, cô ấy đã luôn đề phòng thời khắc này.
Mang theo túi kín bên mình là để bảo quản càng nhiều vật chứng càng tốt trong trường hợp khẩn cấp, còn sợi dây này là một trong những bùa cứu mạng mà cô dành riêng cho mình.

Thang máy dường như là một đường sống, nhưng thực tế nó không đơn giản.
Hàn Trung Uy cố ý gọi cô ở cầu thang, gây ra động tĩnh lớn như vậy, giống như đang ám chỉ buộc cô phải chọn một con đường khác để trốn thoát, nhưng chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút, cô sẽ biết con đường đó không hề dễ dàng.
Chỉ cần có người đợi trước trong thang máy, cô sẽ bị chặn ngay khi ra ngoài, điều này chẳng khác nào tự đưa mình vào bẫy.
Cô tuyệt đối không tin Hàn Trung Uy không có đồng lõa!
Không chút do dự, cô nhảy lên bệ cửa sổ, cài khóa an toàn ở eo, dùng hai tay nắm lấy sợi dây nylon, từng chút một hạ xuống bức tường, sau khi tiếp đất an toàn, Thẩm Lục Bạch lập tức chạy, trốn vào trong một vành đai xanh gần đó.
Gần như cùng lúc, chiếc thang máy ở tầng 4 liền di chuyển.
Cánh cửa inox nặng nề mở ra, một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đứng bên trong, vẻ ngoài của anh ta hoàn toàn được che đậy bởi chiếc khẩu trang đen lớn và cặp kính râm.
Anh chậm rãi đi ra khỏi thang máy, đôi giày da nện xuống đất phát ra tiếng “bang bang”, giống như tiếng trống có tiết tấu nhất định.
Anh dừng lại trước cửa chống trộm, sau một lúc dán tai vào cửa nghe, anh giơ bộ đàm trong tay lên.
“Không có thanh âm, nếu bên anh cũng vậy thì chắc mục tiêu đã chạy thoát.”
Mãi cho đến khi đến gần cổng trường, Thẩm Lục Bạch mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Cô yên lặng lẻn vào khu chợ nhỏ trước trường học, thuận theo dòng người đi lại, đi dạo một vòng, chú ý tới dị thường xung quanh.
Đúng lúc này, điện thoại trong túi cô vang lên.
“Tiểu Bạch, em đang ở đâu?”

Ngay khi điện thoại được kết nối, giọng nói của Cận Hải Dương từ bên trong vang lên, sự lo lắng của anh gần như mất kiểm soát.
“Em không sao, em đang ở cửa của cục cảnh sát.”
Nghe cô nói như vậy, người đàn ông ở đầu dây bên kia mới thở phào nhẹ nhõm.
“Đổng Mập nói không gọi được cho em, anh lo em xảy ra chuyện…Em đang ở trước cổng đúng không, đúng lúc anh đến rồi, em chờ anh một chút.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng lên tiếng, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng đang treo lơ lửng bỗng nhiên được hạ xuống.
Để tránh bị theo dõi và định vị, sau cuộc gọi của Hàn Trung Uy, cô đã trực tiếp tắt nguồn điện thoại liên lạc với mọi người, bẻ thẻ SIM và chỉ để lại một chiếc liên lạc với Cận Hải Dương.
Cô cho rằng anh sẽ đến trễ, không nghĩ tới lại sớm như vậy, thật là niềm vui ngoài ý muốn.
Rất nhanh, Đổng Mập lái một chiếc Porsche sang trọng đậu ở góc đường đối diện với cổng trường, sau khi Thẩm Lưu Bạch xác nhận là đúng, cô liền bước nhanh đến, vừa mở cửa đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào.
Cô theo bản năng muốn phản kháng, nhưng sau khi rơi vào một cái ôm tràn ngập quen thuộc, cô mới từ từ thả lỏng dây thần kinh căng thẳng.
“Em không sao, thật tốt quá!”
Anh dùng sức ôm lấy cô, như thể tìm lại được bảo vật đã mất, sợ nếu không cẩn thận sẽ lại đánh mất.
Cô vùi mình trong vòng tay anh, tận hưởng cảm giác bình yên mà bấy lâu nay cô vẫn mong ước.
Cô không còn đơn độc nữa, đã có người sát cánh cùng cô và trở thành chỗ dựa vững chắc cho cô.

“Không có việc gì, không phải em vẫn tốt sao?”
Cô khó khăn vươn tay ra, vỗ lưng anh an ủi, nhẹ nhàng nói.
“Đúng rồi, không phải anh nói sẽ đến trễ hơn sao, sao lại đến sớm như vậy?”
Nghe câu hỏi của cô, Cận Hải Dương thả lỏng cánh tay một chút, vẻ mặt lo lắng nói.
“Còn nhớ trang web lần trước em kể cho anh không?”
“Mấy ngày nay anh vẫn luôn tìm người theo dõi cái trang blog đó, phát hiện chiều nay, cái kia blog lại đăng bài mới.”

Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch lập tức trừng mắt nhìn lại.
“Bài mới à? Trên đó viết gì?”
Blog này ghi lại tất cả những nội dung có liên quan mật thiết đến cô, nếu không phải cô lo mình bị định vị, cô chỉ muốn tải lại trang đó để thường xuyên xem.
Nghĩ đến bài viết đó, người đàn ông hận đến cắn chặt răng, lạnh lùng nói.
“Ở đây, anh có hình chụp màn hình.”
“Thẩm Thi Âm đã uống nước có chứa thành phần an thần, sau đó ngủ thiếp đi mà không có cảnh giác.

Trong khi cô ấy đang ngủ say, một người đàn ông từ từ đi lên tầng bốn, xuất hiện trước cửa phòng máy tính nơi cô đang ở”
“Anh ta từ trong túi áo lấy ra chìa khóa, thử mở cửa.”
“Mọi chuyện đều diễn ra trong âm thầm, cho đến khi anh ta bước vào phòng máy tính, cô vẫn đang ngủ trên ghế sô pha, hoàn toàn không biết có một vị khách nguy hiểm đang đứng trước mặt mình.

Sau đó, người áo đen đặt cô gái đang say ngủ vào chiếc xe đẩy dụng cụ đặc biệt , từ từ rời đi giống như khi anh ta đến.”
“Lúc này là khoảng 1 giờ chiều.

Khoảng nửa tiếng sau, người đó đã sửa lại bài viết.”
Nói xong, Cận Hải Dương mở một bức hình khác, phóng to nó và đặt nó trước mặt Thẩm Lưu Bạch.
“Thẩm Thi Âm rất cẩn thận, mặc dù buồn ngủ đến mức không thể mở mắt, nhưng cô ấy vẫn kiên quyết khóa cửa trước và cửa sau rồi mới đi ngủ.”
“Một giờ sau, một người đàn ông mặc đồ đen đẩy xe dụng cụ đứng ngoài cửa.

Mặc dù anh ta có chìa khóa nhưng anh ta không thể vào được vì cửa đã khóa.

Nhưng anh ta rất kiên nhẫn và đợi trong phòng thí nghiệm, sau khi tác dụng của thuốc an thần đã hết, anh ta gọi cho cô.”
“Ồ, cô Thẩm, đã có số liệu rồi, bây giờ tôi qua đưa cho cô.”

------oOo------

Chương 217: 217: Anh Đến Rồi

Mọi thứ giống hệt như những gì cô đã trải qua một tiếng trước.
Ánh mắt Thẩm Lưu Bạch khẽ động, ngón tay nhẹ nhàng trượt trên màn hình, nội dung tiếp theo hiện ra.
“Vị khách không mời mà đến đang đứng dưới lầu.

Suýt chút nữa định vào phòng thí nghiệm, sau đó đánh cô bất tỉnh và đưa cô đi khi cô không chú ý.

Nhưng anh ta chợt nghĩ, bởi vì người phụ nữ sau khi tỉnh dậy sẽ cảnh giác nên sau khi cúp máy, anh ta quyết định đợi cô ấy trong thang máy.

“
“Anh ta cố tình gây ra tiếng động trong cầu thang của tòa nhà.

Tiếng động sẽ khiến cô hoảng sợ, và theo bản năng, cô sẽ chọn cách chạy trốn bằng thang máy vận chuyện hàng hóa.”
“Cô tưởng rằng đó là một con đường tắt để trốn thoát.

Ai biết rằng khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, cô sẽ bị bắt bởi người thợ săn đang chờ bên trong và cô chỉ có thể chấp nhận sự trêu chọc của số phận trong tuyệt vọng.”
Bài viết đến đây, nhưng ác ý giữa các dòng vẫn không ngừng tuôn ra, giống như một con rắn ẩn mình trong bóng tối, quấn chặt lấy cô, đồng thời cũng cung cấp cho cô một số manh mối để suy đoán.

Dường như người ở đằng sau vụ này này không biết cô, hay nói đúng hơn là không phải người biết cô ở viện 10 năm trước.
Có thể biết mọi thứ trong quá khứ, nhưng không tiếp xúc gần gũi với cô, vì

vậy hắn không biết rằng cô chưa bao giờ thích chơi trò chọn lựa trong những đáp án có sẵn.
Bởi vì cô không có lòng tin, cô chỉ tin tưởng vào bản thân mình.
“Đây là những gì họ gửi cho anh khi anh xuống máy bay, thật là dọa chết anh rồi, anh thật sự sợ em sẽ trúng chiêu giống như bài viết.”
Vẻ mặt của người đàn ông hiện lên vẻ kinh hoàng và sợ hãi không thể che giấu, lúc nhìn thấy bức ảnh, anh thật sự muốn có cánh bay đến bên cô ngay lập tức.
May mắn thay, trước khi anh gọi điện, ảnh chụp màn hình blog mới đã được gửi tới và người viết đã thay đổi nội dung bài viết một lần nữa.
Lần này, giọng điệu của không còn ung dung và kiên quyết như trước, sau khi xóa gần hết dòng chữ, hắn mơ hồ viết rằng người bên kia đã trốn thoát, sự không cam lòng và khó chịu của hắn khó có thể che giấu được.
“Hắn chắc đang bị em chọc tức.”
Cận Hải Dương chỉ vào dòng chữ trên ảnh chụp màn hình và nói.
“Dám viết ra kế hoạch phạm tội của chính mình, điều đó cho thấy hắn là một nhân vật cực kỳ tự cao.”
“Hắn chắc chắn rằng mọi thứ sẽ phát triển theo ý tưởng của hắn và không bao giờ nghĩ rằng em có thể kết thúc trò chơi.

Những bài viết này thật ra là mặt mũi của hắn, có thể khiến hắn cảm thấy thỏa mãn.

“
“Kết quả là, một, hai lần, em ép hắn tự vả vào mặt mình, chắc là hắn đã đạt đến giới hạn, sau đó có khả năng hắn sẽ tấn công em trực tiếp.”
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch gật đầu đồng ý.
Cô không xa lạ với tính cách cực đoan của đối phương, trước đây trong viện nghiên cứu của Thẩm Kiến Vĩ cũng có nhiều người như vậy, coi mình quan trọng nhất trong thế giới, là một biểu hiện của tính cách có thể khuếch đại sự thay đổi tâm trạng.
“Em biết một trong những người tấn công em là Hàn Trung Uy.

Anh ta là trợ lý phòng thí nghiệm của Học Viện Cảnh Sát Kinh Thành, là nghiên cứu sinh tiến sĩ mới tham gia năm nay.”
Cô nhẹ giọng nói, giải thích ngắn gọn tình hình của người đó với Cận Hải Dương.

“Hắn là sinh viên? Vậy em nghĩ giáo sư của hắn có vấn đề sao?”
Người đàn ông cau mày, ngón tay mảnh khảnh gõ vào lưng ghế trước, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu.
“Khả năng không lớn.”
Cô có vẻ do dự một lúc, rồi nhẹ nhàng nói.
“Em đã từng gặp giáo sư hướng dẫn của Hàn Trung Uy.

Ông ấy là một người rất quan tâm đ ến danh lợi, rất ít khi xuất hiện trong phòng thí nghiệm, không giống loại người như vậy.”

“Vậy anh sẽ điều tra Hàn Trung Uy này.”
Người đàn ông gật đầu, cầm điện thoại bấm một dãy số rồi nói nhỏ vài câu với đầu dây bên kia.
Thừa dịp này, Thẩm Lưu Bạch phát hiện bọn họ đã tiến vào nơi náo nhiệt của Kinh Thành mà không hề hay biết.
Cô liếc nhìn tài xế trước mặt qua gương chiếu hậu, phát hiện người kia chính là Đổng Võ Nhất, đã gặp qua vài lần.
“Anh Đổng?”
Tranh thủ lúc kẹt xe, Đổng Mập quay lại cười với cô.
“Cô không có chuyện gì là tốt rồi, trước đó tôi không gọi cho cô được, tôi đã rất sợ.”
Nói đến đây, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy rất áy náy.
Cô nhớ Cận Hải Dương nhờ Đổng Võ Nhất đến đón.
Nhưng sau khi Hàn Trung Uy gọi điện, cô đã rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, theo bản năng tắt đi chiếc điện thoại có thể để lộ tung tích của mình, mà quên mất Đổng Võ Nhất có thể đang liên lạc với cô.
“Xin lỗi, tôi vội vàng nên quên mất…”
“Không sao đâu, cô không sao là được rồi.”
Đồng Mập cười nói.
Anh cảm thấy mình thật sự không có cảm giác tồn tại, vừa nhận được điện thoại của Cận Hải Dương, anh lập tức rời đi, nhưng anh vẫn luôn ở trong một góc bị lãng quên.
Có vợ thì ngon lắm sao? Đột nhiên bị nhét đầy thức ăn cho chó, điều này khiến anh muốn bình tâm lại một chút.
Một mặt khác, Cận Hải Dương gọi cuộc điện thoại này rất dài, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng.

“Được rồi, có tin gì anh lập tức cho tôi biết, tôi sẽ mở máy 24/24.”
Đặt điện thoại xuống, anh nhìn Thẩm Lưu Bạch một cái, mới trầm giọng nói.
“Hàn Trung Uy chết rồi.”
Ngay khi những lời này vừa thốt ra, trong xe im lặng đến nghẹt thở.
Một lúc lâu sau, Thẩm Lưu Bạch mới tìm được giọng nói của mình.

“Chết rồi? Khi nào?”
Cô cảm thấy không thể tin được.
Rõ ràng là chưa tới một giờ trước, cô có gọi điện thoại với người đó, vừa lúc cô còn tưởng rằng mình đã trốn thoát thành công, giờ lại có người nói với cô rằng nghi phạm mà cô xác định đã chết!
“Vừa rồi, khoảng 20 phút trước, thi thể được nhân viên phòng thí nghiệm tìm thấy, sau lưng có một nhát dao đâm thấu tim, rất giống cách thức giết người hàng loạt của 10 năm trước.”
“Hồ sơ và băng ghi hình chứng minh rằng em đã ở trong phòng thí nghiệm vào thời điểm xảy ra án, vì vậy chắc là em phải đến cục cảnh sát để điều tra.”
Trên mặt Cận Hải Dương đầy vẻ nghiêm trọng.
Kể từ khi cuộc gọi cuối cùng cho Thẩm Lưu Bạch được tìm thấy trong điện thoại di động của người chết, bây giờ cô sẽ là một trong những mục tiêu của cuộc điều tra, cô có thể sẽ sớm bị thẩm vấn.
Tuy anh có thế lực nhưng cũng không thể nhúng tay quá nhiều vào các vụ án giết người, nhất là vụ án này có chút quan hệ với vụ án chưa giải quyết 10 năm trước, lại càng thêm nhạy cảm.
Anh không thể làm gì cả.
Thẩm Lưu Bạch hoàn toàn vô tội, một khi làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ bị hiểu là bao che hoặc che giấu, điều đó không tốt cho cô, lại tạo thêm nghi vấn cho cô.
Nhưng khi nghĩ đến cảnh cô trốn thoát trong tình trạng bàng hoàng, nhưng lại mang theo nghi án giết người, anh cảm thấy lòng mình như bị dầu nóng nấu chín.
Nghĩ đến đây, anh càng căm hận “hung thủ” đang lẩn trốn đằng sau.
Hãy chờ xem, tao sẽ nhanh chóng bắt được mày.

------oOo------

Chương 218: 218: Gặp Phụ Huynh

Sau những lời này, người cảnh sát trẻ mất bình tĩnh hoàn toàn.
Cô gái này chưa nhìn thấy hiện trường nhưng chỉ nhìn hai bức ảnh đã có thể suy ra rất nhiều điều, gần như hoàn toàn giống với biên bản khám nghiệm tử thi và báo cáo của pháp chứng!
Anh ta nhìn lướt qua bản báo cáo thẩm định mới đưa ra, không nói nên lời.
Xem ra bọn họ không phải khoe khoang, pháp y của Hải Đô mạnh thật!
Đúng vậy, Thẩm Lưu Bạch không phải mục tiêu nghi ngờ chính của bọn họ.
Chưa nói đến thân phận, nhưng không dễ để một cô gái gầy gò có thể hạ gục một người đàn ông trưởng thành.
Quan trọng nhất, họ tìm thấy toàn bộ quá trình trốn thoát của Thẩm Lưu Bạch trong đoạn băng ghi hình trước tòa nhà, vài phút sau, người chết Hàn Trung Uy được tìm thấy lần cuối trên bệ cửa sổ nơi cô rời đi, anh ta đứng ở đó khoảng 5 phút.
Lúc đó, anh ta vẫn còn sống.
Tuy nhiên, dù sao thì cô cũng xuất hiện tại hiện trường vào thời điểm xảy ra vụ án, ý định ban đầu của cảnh sát là tìm cô để lấy manh mối, dù sao thì vụ án này xảy ra quá đột ngột, ảnh hưởng cũng không ít.
“Thật ra, gần đây ở Hải Đô cũng xảy ra một vụ án tương tự.”
Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ một chút, cuối cùng bổ sung.
“Hung thủ cũng dùng một vật sắc nhọn đâm vào tim của người chết từ phía sau, giống hệt với cách thức và vị trí của Hàn Trung Uy.”
“Mười năm trước, ở Hải Đô xảy ra một vụ án giết người liên hoàng, cũng dùng một phương thức tương tự, nhưng tôi không chắc là cùng một người.

Tôi nghĩ đây là một hướng điều tra.”
“Cô nghĩ ai làm việc đó?”
Người cảnh sát trung niên ngồi bên cạnh không lên tiếng đột nhiên hỏi.
Giọng nói của ông ta rất uy nghiêm, khuôn mặt bình thường rất sáng sủa,

nhưng lại có phần giống với dáng vẻ nghiêm nghị của Cận Hải Dương.

Cô cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó nghiêm túc nói.
“Như tôi đã nói trước đây, xét từ phương pháp giết người và tình hình vết thương, hung thủ có khả năng là một người quen thuộc với cấu trúc cơ thể người hoặc đã được đào tạo qua.

Tôi nghĩ nhiều khả năng là một bác sĩ hoặc là quân nhân.”
“Thân hình cao lớn, người này đã ở trong thang máy vận chuyển hàng hóa trong phòng thí nghiệm một thời gian, ở đó chắc là có chút manh mối.”
“Tôi đã khóa cả cửa trước và cửa sau của phòng máy tính, theo lý thuyết dù cho có chìa khóa cũng không thể mở từ bên ngoài.

Vì người chết đã chết trong phòng máy tính nên rất có thể họ đã sử dụng một phương pháp đặc biệt để vào cửa.

Anh có thể kiểm tra cửa.

Nếu khóa bị phá hư, thì khả năng người đó được huấn luyện đặc biệt cao hơn.”
“Trên thực tế, trang web này có thể là dấu hiệu cho thấy hành động của kẻ tình nghi.

Trang web này đến từ một email không xác định mà tôi nhận được khi đến Kinh Thành, anh có thể điều tra nó.”
Vừa nói, cô vừa cung cấp cho cảnh sát ảnh chụp màn hình blog từ điện thoại di động của mình.
“Tất nhiên, tất cả chỉ là suy đoán của tôi dựa trên tình hình hiện tại, các chi tiết cụ thể là tùy thuộc vào bằng chứng mà anh đã tìm thấy.”
Người cảnh sát trung niên gật đầu.
“Cảm ơn sự hợp tác của cô, chúng tôi hy vọng cô có thể để lại mẫu DNA để đối chiếu…”
“Được, tôi đồng ý.”
Cuộc thẩm vấn nhanh chóng kết thúc, khi hai cảnh sát hộ tống cô ra ngoài thì thấy Cận Hải Dương đã đợi rất lâu ở cửa.
Người đàn ông bước tới bắt tay viên cảnh sát bên cạnh cô, sau đó người đàn ông trung niên nghiêm túc mỉm cười vỗ vai anh.

“Được đó, thằng nhóc, lần này cậu kiếm được một cô vợ đáng tin rồi!”
Lực tay rất mạnh, Cận Hải Dương nhận hai cú đánh mạnh, sau đó bất đắc dĩ đáp.
“Anh Trình, em cũng đã rất cố gắng đó.”
“Ha ha, cậu đúng là được voi đòi tiên, khách sáo với cậu cậu liền không khách sáo rồi.”
Người cảnh sát trung niên vừa cười vừa mắng, xem ra hai người có quan hệ rất tốt.
“Ồ, Tiểu Bạch, anh quên không giới thiệu.

Đây là cảnh sát Trình, Trình Hồng Khoan, sư phụ đưa dẫn anh vào ngành.

Anh ta cũng từng là người của đội cảnh sát hình sự Hải Đô, hiện tại anh ta làm việc ở Kinh Thành.”

“Anh Trình, đây là vợ em, Thẩm Lưu Bạch, anh biết rồi đó.”
Hai người bắt tay, Trình Hồng Khoan cười nói.
“Cô Thẩm đừng lo lắng, bởi vì cô cũng là một trong những nhân chứng, chúng tôi hy vọng cô có thể cung cấp chút manh mối.”
Nghe anh ta nói, Thẩm Lưu Bạch hơi nhướng mày, kinh ngạc nói.
“Như vậy, mọi người đã có nghi phạm rồi à?”
Kể từ khi Trình Hồng Khoan nói cô là nhân chứng, có nghĩa là hiện tại cô đã được loại khỏi những người nghi phạm.
“Đúng.”
Cảnh sát Trình không hề giấu giếm, ở một mức độ nào đó, Thẩm Lưu Bạch cũng là một trong những nạn nhân, dựa vào những bằng chứng hiện tại, không thể loại trừ mục tiêu thật sự của vụ giết người này, rất có thể cái chết của Hàn Trung Uy là giết người diệt khẩu.
“Chúng tôi đã xem camera giám sát gần phòng thí nghiệm và phát hiện một nghi phạm.

Mấy ngày này cô nên cẩn thận, có thể đối phương sẽ có hành động.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Sau trận chiến này, anh bắt đầu cẩn thận hơn bình thường.
Thẩm Lưu Bạch phải ở Kinh Thành thêm hai ngày, anh đã xin nghỉ một ngày và quyết định đưa cô về ngay sau khi cuộc họp kết thúc.
Sau khi chào tạm biệt Trình Hồng Khoan, hai người cùng nhau đi ra bãi đậu

xe.
Khác với chiếc bán tải hạng nặng có vẻ ngoài ưa nhìn ở Hải Đô, hôm nay Cận Hải Dương lái một chiếc trầm thấp màu đen bình thường, dù cho máy móc hay thương hiệu cũng vẫn lép vế hơn nhiều so với chiếc ở Hải Đô.
“Chúng ta đang đi đâu vậy?”
Ngồi ở ghế phụ lái, Thẩm Lưu Bạch nhẹ giọng hỏi, đồng thời nhìn dòng xe vô tận ngoài cửa sổ.
“Đi đến nhà của anh.”
Người đàn ông nhìn chằm chằm tình hình đường xá trước mắt một cách nghiêm túc, thản nhiên nói.
Anh nói đơn giản, nhưng lòng Thẩm Lưu Bạch dần căng thẳng hơn.
Cô hiểu ý của anh, cái gọi là “nhà anh” thật ra là nhà cũ nơi ở của ông nội Cận, người đã nuôi lớn anh.

Đây là…muốn gặp mặt phụ huynh…
Cô nghĩ thầm, rồi càng ngày càng cảm thấy bất an.
Ông Cận có ghét một người có trải nghiệm phức tạp như cô không?
Có nghĩ rằng tính cách của cô không tốt, suy nghĩ và hành vi của cô khác với những người bình thường?
Có nghĩ rằng gia đình của cô không đủ cao sang?
Sẽ không thích công việc pháp y của cô?
Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác cứ lướt qua trong đầu cô, Thẩm Lưu Bạch thấy cô không thể kiểm soát được suy nghĩ của mình, cô đã rơi vào một vòng luẩn quẩn tiêu cực và thiếu tự tin.
Bởi vì quan tâm mà sinh ra sợ hãi, lo lắng cùng thiếu tự tin, đây là những cảm giác cô chưa từng trải qua, hiện tại đột nhiên hiểu được hết thảy.
“Đừng lo lắng, ông của chúng ta…”
Cận Hải Dương vừa dứt lời thì điện thoại của anh đột nhiên vang lên.
Tên người gọi là Cao Đại Thượng, người đàn ông nhíu mày, hoặc nhấn nút nghe qua tai bluetooth.
“Ừ, là tôi.”
“Chuyện xảy ra hồi nào? Ừ, tình hình bây giờ thế nào?”
“Được rồi, tôi hiểu rồi, tôi sẽ quay lại càng sớm càng tốt.”

------oOo------

Chương 219: 219: Thông Tin Từ Vệ Nguyên

Đặt điện thoại xuống, vẻ mặt người đàn ông rất nghiêm trọng.
Thẩm Lưu Bạch muốn hỏi một câu, hiện tại họ đang lái xe trên đường cao tốc, nhất thời anh không thể phân tâm.
Sau một lúc lâu, Cận Hải Dương mới chủ động nói.
“Phùng Vi chết rồi.”
Anh nhẹ nhàng nói, nét mặt không chút thay đổi, ngược lại giống như gặp phải vấn đề nan giải nào đó, có chút nghi ngờ.
“Theo tình hình hiện tại, Phùng Vi chết vì ngộ độc xyanua.

Lý Thành tìm thấy một bưu kiện bị tháo rời tại hiện trường, cũng như một lọ nước hoa đã mở nắp, đã được đưa đi kiểm tra chất độc.”
“Trên bưu kiện được tìm thấy tại hiện trường không thấy ghi tên người gửi.

Mặc dù được dán nhãn Super Express nhưng trong hệ thống của công ty chuyển phát nhanh không tìm thấy số bưu kiện.

Ngoài nước hoa, Lý Thành còn tìm thấy một lá thư đính kèm.

lá thư trong gói bưu kiện có nội dung “Dream Comes True” và ký tên Jaden.”
Nghe anh nói vậy, lông mày Thẩm Lưu Bạch cũng nhíu lại.
Có rất nhiều người tên tiếng Anh là Jaden, nhưng tình cờ cô cũng biết một người, người này cũng có liên quan đến Phùng Vi, Phùng Vi từng đăng video lên màn hình quảng cáo của sân bay để tỏ tình với anh ta.

Vệ Nguyên.
“Không thể là Vệ Nguyên.”
Cô nói theo bản năng.

Người đàn ông lái xe vào một khu nhà, dừng trước một tòa nhà nhỏ, nhìn cô đầy ẩn ý rồi vươn tay tắt máy xe.
“Mặc dù những gì em nói có lý, nhưng anh thật sự không thích nghe.”
“Hiện tại xem ra, anh thấy không nhất định là Vệ Nguyên, bởi vì băng ghi hình căn hộ của Phùng Vi ghi lại dáng dấp của người đưa bưu kiện, anh ta không cao, nhìn không phải Vệ Nguyên.”
“Có thể anh phải trở về Hải Đô sớm hơn.

Điều anh muốn nói là cho dù việc này không phải do Vệ Nguyên làm, nhưng là nhằm vào những người xung quanh Vệ Nguyên, bởi vì hung thủ cố ý viết tên tiếng Anh của anh ấy, vì vậy em phải cẩn thận.

“
Anh lo lắng là có lý.
Phùng Vi chỉ vì tình yêu, bị giết sau khi tỏ tình với Vệ Nguyên, chỉ mới hơn một ngày.
Mà Thẩm Lưu Bạch là người mà Vệ Nguyên thật sự thích, nếu là vì món nợ đào hoa của Vệ Nguyên, chắc chắn Thẩm Lưu Bạch càng nguy hiểm.
Điều khủng khiếp nhất là có một kẻ giết người hàng loạt ẩn mình trong bóng tối ở Kinh Thành!
Anh muốn đưa cô về cùng nhưng anh không thể nói ra, vì cô có thế giới riêng và anh không thể là chướng ngại vật đối với cô.
“Em sẽ về với anh.”
Sau một hồi im lặng, Thẩm Lưu Bạch đột nhiên lên tiếng.
Cận Hải Dương quay lại nhìn cô, đôi mắt rực cháy như bầu trời đầy sao đêm lạnh giá.
“Em nói thật à? Em về sẽ không kịp dự cuộc họp đâu.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Không kịp thì không kịp, đúng lúc lần này chỉ là thảo luận, không cần em làm gì.”
Cô không phải đồ ngốc, làm sao có thể không hiểu hiện tại mình đang ở trong tình huống nguy hiểm như thế nào!
Thật ra, ngay từ khi gặp Văn Nguyên Hinh và Patrick Lý ở sân bay, trong lòng cô đã có dự cảm không lành, cảm thấy sắp xảy ra chuyện chẳng lành, giờ nó đã thật sự trở thành sự thật.
So với các hội nghị học thuật, mạng sống quan trọng hơn nhiều, cô phải đảm bảo rằng mình có thể sống sót trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Đây là tín ngưỡng quan trọng nhất và duy nhất của cô trong hai mươi năm qua.
Vì vậy, khi gặp nguy hiểm, cô sẽ không do dự mà trốn tránh nó.
“Vậy thì tốt quá.”
Cho đến lúc này, người đàn ông cuối cùng cũng nở nụ cười thoải mái đầu tiên trong đêm nay.

“Chúng ta vào thăm ông trước, ngày mai đáp chuyến bay sớm nhất trở về.”
Sau đó anh ra khỏi xe, đưa tay giúp cô mở cửa xe.
Thẩm Lưu Bạch đột nhiên căng thẳng.
Vẻ mặt cô thất thần, đột nhiên cảm thấy váy len và áo khoác ngắn hôm nay của cô chọn không đủ trang trọng, trông cô giống như một tân sinh viên mới tốt nghiệp, không có cảm giác ổn định.
Cô nên trang điểm một chút hay quay lại thay một bộ đồ khác?
Cận Hải Dương đã nhìn ra tâm tư của cô.
Anh mỉm cười vươn tay kéo cô ra khỏi xe, ôm lấy eo cô rồi ép dẫn cô đi về phía tòa nhà nhỏ, vừa đi vừa trêu đùa.
“Em sợ cái gì? Nhà của anh không phải đầm rồng hang hổ, ông của anh tốt lắm.”
“Đừng nhìn ông ấy đối với anh tàn nhẫn như vậy, đó là bởi vì khi còn con trai da dày thịt béo, còn với một cô gái nhỏ mỏng manh, ông ấy không đành lòng đâu…”
Thẩm Lưu Bạch còn nửa tin nửa ngờ với lời nói của anh, nhưng là duỗi đầu rụt đầu đều là dao, cô nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, bình tĩnh đi theo anh vào nhà.
Cận Hải Dương nói đúng, ông Cận đối với sự xuất hiện của hai người rất vui vẻ, đối với Thẩm Lưu Bạch lại rất dễ chịu, người đàn ông bên cạnh có chút ghen tị.
Từ khi còn bé, anh chưa bao giờ thấy ông già cười nói như vậy, toàn nhìn thấy ông cầm gậy chấp hành gia pháp?
Đúng là nam nữ khác biệt, rõ ràng là không công bằng.
“Đúng lúc con tới, tối mai ông nội sẽ mời con đi ăn cơm!”
Ông Cận vung tay lên, hào sảng sắp xếp một cuộc hẹn.
“Xin lỗi ông nội, sáng mai tụi con phải bay về Hải Đô, có một việc cần giải quyết ở đó, để bữa khác đi ạ.”
Cận Hải Dương tươi cười từ chối.

Cuộc sống hàng ngày giữa ông và anh là cãi nhau, nhưng ông cụ không quan tâm lắm, hất râu mắng vài câu, rồi để họ đi.
Đêm nay, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy thanh thản.
Mặc dù cách ông nội nhà họ Cận không ôn hòa như trên TV, nhưng tình cảm sâu sắc và yêu thương thể hiện qua từng hành động, đó là tình cảm mà ngay cả cô cũng có thể cảm nhận được.
Cô nhớ lại "nhà" của mình.

Người mẹ nghiêm túc viết hồ sơ quan sát và nộp báo cáo tiến độ đúng hạn, người ba im lặng và uy nghiêm chỉ có thể được nhìn thấy trong các cuộc trò chuyện định kỳ, mọi tương tác có thể là một cuộc thí nghiệm, việc thể hiện cảm xúc chỉ để quan sát phản ứng căng thẳng của cô, đó là nơi cô từng sống.
Khác biệt, thật sự khác biệt.
Đúng lúc cô đang nghĩ, một email liền hiện lên trên điện thoại của cô.
Cô đã nhận được một email trong hộp thư của mình, từ Vệ Nguyên.
Thẩm Lưu Bạch nhìn chằm chằm màn hình một hồi, mới mở hộp thư.
"Âm Âm, anh đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho em, em lại liên tục tắt máy, có chuyện gì sao? Nếu thấy email này thì liên hệ ngay với anh, anh rất lo lắng.

Vệ Nguyên"
Lúc này cô mới nhớ ra, từ khi ra khỏi phòng máy tính, điện thoại di động cô dùng hàng ngày vẫn chưa được bật lên, chẳng trách Vệ Nguyên gọi điện không được.
Chỉ là … anh đang tìm cô làm gì?
Sau khi suy nghĩ, cô vẫn mở app nhắn tin và nhắn lại.
Gần như ngay lập tức, nhận được một tin nhắn đến từ Vệ Nguyên, anh sử dụng tin nhắn thoại, giọng nói có chút lo lắng.
"Âm Âm, em không sao chứ? Tốt quá rồi, điện thoại của em cứ tắt máy, anh lo lắng chết mất!"

------oOo------

Chương 220: 220: Vệ Nguyên Xui Xẻo

Thẩm Lưu Bạch suy nghĩ một chút, liền vươn tay bấm vào màn hình trả lời tin nhắn.
“Tôi ổn.”
Cô muốn hỏi Vệ Nguyên đã xảy ra chuyện gì với chai nước hoa, nhưng lại do dự không biết làm thế nào để gửi nó đi, cuối cùng lại xóa từng chữ một.
Cũng may, cô chưa kịp hỏi thì Vệ Nguyên đã tự mình giải thích hết mọi chuyện từ đầu đến đuôi.
“Thật ra anh cũng không biết giấc mơ gì đó.

Buổi trưa hôm nay cảnh sát đến tìm anh hỏi về chuyện của Phùng Vi.”
“Thật ra đúng là Phùng Vi có thiện cảm với anh, nhưng anh đã nói với cô ấy anh đã có người mình thích rồi, anh không thể chấp nhận cô ấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ từ bỏ.”
“Cô ấy là một cô gái trẻ, anh sợ cô ấy không thể chấp nhận được nên thời gian này anh đang cố tránh cô ấy, anh hy vọng tình cảm của cô ấy có thể phai nhạt dần và có một khởi đầu mới.”
“Thật ra, anh đã rất phiền phức.

Phùng Vi trực tiếp đến văn phòng tìm anh, cô ấy còn theo sát mọi việc anh làm, còn không cho phép anh nói chuyện với các đồng nghiệp nữ khác, còn có một khách hàng vì thái độ của cô ấy mà tức giận bỏ đi.”
“Anh không còn cách nào, nên đã sắp xếp đi công tác một thời gian, không nói với cô ấy.

Ai biết khi trở lại đã nghe tin cô ấy chết rồi, hơn nữa ở hiện trường thấy tấm thiệp viết tên tiếng Anh của anh nữa, nên họ nghi ngờ anh tặng Phùng Vi một chai nước hoa có độc, anh rất oan mà.”

Nghe anh ta nói, Thẩm Lưu Bạch khẽ nhíu mày.
“Chỉ thấy chữ ký trên thẻ thôi à, Phùng Vi có tin không?”
Cô nhẹ giọng hỏi qua điện thoại, ánh mắt sáng ngời đầy nghi hoặc.
Jaden đúng là tên tiếng Anh của Vệ Nguyên, nhưng nó không phải là một cái tên không phổ biến, vẫn có nhiều người tên như vậy.
Phùng Vi không thể chỉ nhìn cái này mà nghĩ đó là Vệ Nguyên, hoặc là cô ấy nhận ra chữ viết trên tấm thiệp, hoặc là có lý do nào đó cho loại nước hoa đó.
Quả nhiên, câu trả lời của Vệ Nguyên đến rất nhanh.
“Anh đã từng nói chuyện với cô ấy về nước hoa.”
“Hôm đó sau khi em đến Kinh Thành, anh dẫn Patrick và trợ lý của ông ấy đi ăn với Phùng Vi.”
“Không biết trên bàn ăn đang xảy ra chuyện gì, nhưng mà Phùng Vi và trợ lý của giáo sư Lý đã bắt đầu nói về nước hoa.”
“Lúc đó, hai người họ hơi căng thẳng.

Để không khí bớt căng thẳng, anh đã nói về một nhà pha chế nước hoa độc lập mà anh ngưỡng mộ ở New York, đó là loại nước hoa hoa trà mà em đã sử dụng trước đây.”
“Sau khi xảy ra việc này, anh cũng không quan tâm lắm.

Có lần Phùng Vi hỏi anh về chai nước hoa đó, nhưng anh nói bây giờ anh không có nên phải nhờ một người bạn gửi về từ New York, nên cô ấy đã từ bỏ.”
“Sau đó, hôm nay cảnh sát nói với anh rằng họ tìm thấy một chai nước hoa hoa trà ở hiện trường, trong đó có chứa chất cực độc, Phùng Vi đã chết vì chai nước hoa này.”
“Âm Âm, em biết quy tắc của Firenze mà, anh không có cách nào làm được!”
“Nước hoa của Firenze là hàng đặt làm theo yêu cầu, doanh số bán ra rất ít, muốn mua cũng phải đặt trước.

Làm sao có thể hôm nay đặt hàng ngày mai lấy liền chứ!”
Những gì anh ấy nói là sự thật.
Firenze là một nhà sản xuất nước hoa rất cá tính, mỗi năm cô ấy chỉ làm nửa năm, việc b án nước hoa thành phẩm cần phải đặt trước trên mạng, cô cũng phải thức khuya mới có thể đặt hàng thành công.

Nhưng điều tốt thì chờ cũng đáng, khi cô chán nản và mù mờ nhất, Firenze "On The Heaven" đã xoa dịu tâm trạng và tiếp thêm sức mạnh để cô tiến về phía trước, đó từng là thứ cô thích nhất.
Bây giờ, nó chỉ là một mùi hương có thể mang lại ký ức.
"Patrick và Văn Trăn cũng ở đó, vì họ cũng biết "On The Heaven", có thể là một trong số họ đã ra tay?"
Thẩm Lưu Bạch đương nhiên nghĩ đến Văn Nguyên Hinh.
Người phụ nữ này có vẻ yếu đuối, nhưng cô ấy không phải là một người dễ đối phó.
Chính cô ta là người đã xóa sổ cô em gái cùng cha khác mẹ Vu Mỹ Ny của mình bằng một cách âm thầm nhất, làm điều đó một cách sạch sẽ từ đầu đến cuối mà không ai có thể tìm ra bất kỳ bằng chứng buộc tội nào.

Nhưng từ đầu đến cuối, chắc chắn cô ấy không thể không làm gì, ít nhất Tống Thành Mân hoàn toàn không thể khống chế xu hướng của sự việc.
Và giáo sư Lý
Cô chắc chắn rằng người đàn ông đó chắc chắn không phải là Patrick Lý mà cô đã từng gặp, vì nếu là bạn học của ba cô thì không thể chưa gặp mẹ cô.
Trong một khoảng thời gian, cô thậm chí còn cảm thấy ông chú này có chút quá gần gũi với mẹ cô.
Nhưng ông ta lại nói cô nhìn giống mẹ, có nghĩa là ông ta chưa bao giờ gặp mẹ của cô!
Hai người đến Hải Đô, còn chỉ rõ muốn gặp mình, đây là có ý gì?
"Giáo sư Lý còn ở Hải Đô sao?"
Cô gõ vào màn hình điện thoại và gõ ra câu hỏi.
"Anh không biết nữa."
Vệ Nguyên nhanh chóng trả lời.
"Sau khi đón ông ấy, tụi anh đã dùng bữa cùng nhau, sau đó anh đưa họ đến khách sạn nơi họ đã đặt."
"Vì vướng bận Phùng Vi, anh tự mình sắp xếp một chuyến công tác ngắn hạn, chuyện tiếp theo là sắp xếp trợ lý Chu Mạn làm.

Anh không biết tình hình cụ thể."
Thẩm Lưu Bạch nhìn chuỗi dài câu trả lời, ánh mắt lóe lên, nhưng lại không nói gì.
Khi ở sân bay ngày hôm đó, cô nhận thấy thái độ của Văn Nguyên Hinh đối với Phùng Vi dường như có chút thù địch.

Hình ảnh đó nhanh chóng lướt qua trong đầu, cô cảm thấy nguồn gốc của sự thù địch này là do Vệ Nguyên.
Phim truyền hình không phải thường có nội dung kiểu này sao, hai người phụ nữ tranh nhau một người đàn ông vì ghen tuông, nhưng Văn Nguyên Hinh gặp Vệ Nguyên khi nào?
Sau khi suy nghĩ, cô quyết định đặt câu hỏi.
Tuy rằng đây đã là chuyện riêng của Vệ Nguyên, nhưng Văn Nguyên Hinh đối với chuyện này có rất nhiều điều đáng nghi, cô nghĩ nên hỏi rõ ràng thì hơn.

“Jaden, anh biết Văn Trăn, trợ lý của Patrick không?”
Đợi một lúc, cô thấy một tin nhắn thoại dài từ đầu dây bên kia.
Sau khi bấm vào đó, giọng nói dịu dàng của Vệ Nguyên phát ra từ loa của điện thoại.
“Ý em là cô Văn à? Anh gặp cô ấy khi anh ở New York, khi ấy, cô ấy còn là một cô bé, vì trầm cảm nên gia đình cô ấy đã đưa cô ấy đến phòng khám của Patrick Lý.”
“Gia đình cô ấy có vẻ khá tốt, sống trong một căn hộ ở Manhattan, New York một thời gian, còn Patrick cũng rất nghiêm túc trị bệnh cho cô ấy, cô ấy đã đến học tại một trường tư thục ở New York.”
“Đã nhiều năm anh không gặp, lần này, bọn họ tới Hoa Quốc, nếu em không nói cho anh biết, anh cũng không có nhận ra cô ấy.

Đây là cô bé không thích nói chuyện.

Anh không ngờ cô ấy lại trở thành trợ lý của giáo sư Lý và còn đổi tên nữa.”
“Âm Âm, em hỏi cô ấy làm gì, em thấy Văn Trăn có vấn đề gì sao?”

------oOo------

Chương 221: 221: Vận Mệnh Cưỡng Ép

Thẩm Lưu Bạch cũng không trả lời câu hỏi của Vệ Nguyên ngay.

Khi nghe thấy tiếng gõ cửa, cô đứng dậy đi tới cửa, đưa tay mở cửa.

Là Cận Hải Dương đứng ở ngoài cửa.

Anh mặc áo ba lỗ và quần thể thao, khuôn mặt điển trai không có dấu hiệu buồn ngủ hay mệt mỏi, tràn đầy sức sống như khi đang làm việc.

“Anh nghe thấy trong phòng của em có tiếng nói, anh đoán em còn chưa ngủ.

”
Anh cười nói, không hề đề cập đến việc mình bị giọng nói của người đàn ông đó thu hút.

Vốn dĩ chỉ xuống nhà uống nước, nhưng khi đi ngang qua cửa phòng cô, thì nghe thấy giọng nói của một người đàn ông, hỏi sao anh có thể ngồi yên, rada của gã đàn ông ngông cuồng lập tức nổi lên.

Có thể chọn lúc này để trò chuyện với cô, tám phần chính là cái tên Vệ Nguyên kia.

Thẩm Lưu Bạch không nghĩ quá nhiều và chỉ vào điện thoại.

“Là Vệ Nguyên, dường như anh ấy có chuyện phiền phức.

”

Người đàn ông liếc nhìn đoạn hội thoại phía trên và bật cười.

“Đúng vậy, anh ấy có thể không gặp rắc rối sao.

”

Anh nhàn nhạt nói.

“Tìm thấy xyanua trong chai nước hoa đính kèm với một tấm thẻ, chữ ký trên đó giống với tên tiếng Anh của anh ấy, Phùng Vi khi còn sống đã cuồng nhiệt theo đuổi anh ấy như vậy, là do nợ đào hoa của anh ấy thôi.

”

Anh có chút hả hê khi người khác gặp họa, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài quá rõ ràng, anh cảm thấy bị nghẹn đến mức khó chịu.

Thẩm Lưu Bạch đã suy nghĩ về điều đó và quyết định chia sẻ suy nghĩ mới nhất của mình với Cận Hải Dương.

“Vệ Nguyên nói rằng chai nước hoa được tìm thấy tại hiện trường là do anh ấy từng nhắc đến với người chết, đồng thời lúc đó còn có Patrick và Văn Nguyên Hinh.

”

“Loại nước hoa đó là sản phẩm đặt làm riêng của một cửa hàng ở New York.

Văn Nguyên Hinh trước đây đã từng sống ở New York một thời gian.

Lúc đó cô ấy là bệnh nhân của Patrick Lý.

Trước đây, Vệ Nguyên đã biết cô ấy.

”

“Cho nên, Vệ Nguyên nghi ngờ Văn Nguyên Hinh?”
Cận Hải Dương liếc nhìn cô đầy ẩn ý, và nói một cách khá cố ý.

“Anh ấy nghĩ không sai, Bùi Diệu lấy lại băng ghi hình của camera chung cư và theo dõi tung tích của hung thủ theo camera giám sát, đoạn băng bị ngắt trong bãi đậu xe ngầm của tòa nhà, nhưng mười phút sau, Văn Nguyên Hinh xuất hiện ở lối đi dành cho người đi bộ của tòa nhà, cô ấy thật sự đáng nghi.

”
“Tụi anh vẫn theo dõi Văn Nguyên Hinh, chỉ chờ hình ảnh chính xác từ phía kỹ thuật, sau đó lập tức mời cô ấy tới thẩm vấn.

”
“Điều thú vị hơn là giáo sư đi cùng cô ấy sáng nay đã đến Kinh Thành, Văn Nguyên Hinh không đi cùng ông ta, mà ở lại Hải Đô.

”
“Cho nên chuyện này mới trở nên vô cùng thú vị.

Rõ ràng là trợ lý, nhưng lại không theo giúp giáo sư, hơn nữa còn xuất hiện ở bãi đậu xe ngầm của một tòa nhà thương mại hoàn toàn không liên quan ở Hải Đô, đây không phải chuyện rất kỳ quái sao?”
Đang nói chuyện, điện thoại di động đột nhiên vang lên thông báo tin nhắn, người đàn ông nhìn thoáng qua, cười càng có ẩn ý, đưa tay đưa điện thoại di động trước mặt Thẩm Lục Bạch.

“Em xem, khoảng năm phút trước mới nhận được tin Vệ Nguyên vào chung cư của Văn Nguyên Hinh, trong khoảng thời gian này, người phụ nữ đó không hề về nhà, suốt ngày ở trong một căn chung cư do chính mình đứng tên.

”
Thẩm Lưu Bạch nhíu mày, cũng cúi đầu nhìn thoáng qua di động của mình.

Chỉ thấy sau tin nhắn thoại khi nãy, Vệ Nguyên lại gửi đến một đoạn giọng nói.

“Âm Âm, em đừng làm anh sợ! Hôm nay Văn Nguyên Hinh hẹn anh đến nhà cô ấy, thời gian này cô ấy cứ nói sống không vui, rồi không muốn sống

nữa, anh sợ cô ấy xảy ra chuyện nên đã đáp ứng rồi!”
“Anh đang ở dưới lầu nhà cô ấy, em thấy anh nên lên đó không? Sao trong lòng anh lại chần chừ như vậy chứ?”
“Cô ấy lại gọi điện thoại thúc giục anh, anh nói anh đã tới rồi dưới lầu, cô ấy khóc lóc muốn anh nhanh chóng lên đó, hình như rất sốt ruột.

”
“Bây giờ anh đi lên, vừa rồi cô ấy gọi điện thoại cho anh, tâm trạng cô ấy không tốt, anh sợ không đi cô ấy sẽ có vấn đề, anh đi xem một chút, sau đó có chuyện gì anh sẽ gửi tin nhắn cho em.

”
Đây là tin nhắn cuối cùng.

Thẩm Lưu Bạch đưa điện thoại di động đưa cho Cận Hải Dương, người đàn ông đọc từng dòng một, nụ cười có như không che giấu hoàn toàn suy nghĩ của anh.

“Cho nên hiện tại anh ta đi lên là vì phòng ngừa Văn Nguyên Hinh tự sát?” Anh cong môi, thản nhiên nói.

“Theo anh thấy, trừ phi anh ấy có thể nói rõ ràng muốn cưới cô ấy, nếu không vấn đề này căn bản không giải quyết được, chỉ là kéo dài thời gian, để Văn Nguyên Hinh đắm chìm ngày càng sâu thôi.

”
“Nếu đúng như lời anh ta nói, Văn Nguyên Hinh tuyệt đối không chỉ gặp anh ta một hai lần ở New York, chắc hai người đó có chuyện gì liên quan với nhau, nếu không đối phương sẽ không biểu hiện quyết liệt như vậy.

”
“Vệ Nguyên nói thật dễ nghe, còn không phải cũng chọc trúng đào hoa sao.

”
Đối với sự chế nhạo rõ ràng của anh, Thẩm Lưu Bạch không còn gì để nói.

Trên thực tế, cô không tin vào chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên, đặc biệt là điều này lại xảy ra với Văn Nguyên Hinh.

Cô ấy không phải ngốc bạch ngọt, nói cô ấy là một con cáo già cũng không sai.

Nếu Phùng Vi là do cô ấy giết, sau đó vì yêu sinh hận mà đổ tội cho người đàn ông thì loại việc này Văn Nguyên Hinh có thể làm được, hơn nữa cũng rất hợp với tính cách của cô ấy.

Làm bạn của Vệ Nguyên, lúc này cô chỉ có thể im lặng, cố gắng không cần bỏ đá xuống giếng.

Cận Hải Dương với tay lấy điện thoại di động của cô, tắt nguồn.

“Được rồi, cũng trễ rồi, đi ngủ sớm đi, sáng mai chúng ta còn phải lên máy bay sớm, đến muộn sẽ phiền phức lắm.

”

“Vụ án giết người ở Kinh Thành cũng có manh mối, pháp y phát hiện tóc người trong thang máy mà em nói, trùng khớp với tóc trên thi thể của Hàn Trung Uy, kết quả xét nghiệm đang chờ xác nhận thêm, anh nghĩ ngày mai sẽ có tin tức mới.

”

“Ngủ đi, sáng mai anh gọi em dậy.

”

Vừa nói, anh bất ngờ tiến đến bên cô, hôn nhẹ lên trán cô rồi mỉm cười bước ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Lưu Bạch dậy rất sớm.

Cô sửa soạn một chút, sau đó mở điện thoại lên thì phát hiện lúc 23:11 đêm qua, Vệ Nguyên đã nhắn cho cô những tin thật dài.

“Âm Âm, anh vừa rời khỏi nhà của Văn Nguyên Hinh, tâm trạng cô ấy thật sự không tốt, mấy lần kích động, anh thật sự không biết nên an ủi cô ấy như thế nào.

”

“Anh hỏi cô ấy chuyện Phùng Vi, cô ấy lại hỏi có phải anh thích Phùng Vi không, còn nói tính cách Phùng Vi không tốt, không muốn anh ở bên cô ấy.

”

“Có trời mới biết cô ấy ghĩ như thế nào! Cô ấy liên tục nói thích anh và muốn lấy anh, còn cởi qu@n áo nữa”
“Anh thấy tâm trang cô ấy không tốt, thì nói chuyện này để sau hẵng nói sau đó trốn đi! Bây giờ anh đang đứng dưới nhà cô ấy, cô ấy cũng không đuổi theo anh ra ngoài, anh hơi lo lắng, có thể cô ấy đã xảy ra chuyện, nhưng anh thật sự không muốn cho cô ấy một thông tin sai lệch nào, anh không thể ở bên cô ấy được!”
“Bây giờ anh không biết phải làm sao nữa!”

------oOo------

Chương 222: 222: Văn Nguyên Hinh Đã Chết

Cô cau mày nhìn dòng chữ trên màn hình, không biết vì sao, linh cảm không tốt trong lòng cô lại nhiều hơn một chút.
Cô đứng dậy và đi về phía cửa, nhưng đột nhiên nghe thấy ai đó gõ cửa.
Người ngoài cửa đương nhiên là Cận Hải Dương, thấy anh hăng hái thu dọn xong, đôi mắt cười dịu dàng nhìn cô.
“Thẩm Tiểu Bạch, chào buổi sáng.”
Không biết đang suy nghĩ gì, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng, cúi đầu có chút rụt rè, nhẹ nhàng đáp lại.
“Chào buổi sáng.”
“Đi ăn cơm đi, sáng nay, ông anh đã ra ngoài tập thể dục, hai chúng ta không cần lo lắng cho ông ấy.”
Anh mỉm cười nắm lấy tay cô, cùng cô đi xuống lầu một cách tự nhiên, bữa sáng thịnh soạn đã được bày sẵn trên bàn trong phòng ăn, mùi thơm của thức ăn tràn ngập khắp căn phòng cùng với ánh nắng của mặt trời.
“Thịnh soạn vậy?”
Thẩm Lưu Bạch kinh ngạc liếc nhìn người đàn ông bên cạnh.
Nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô thật sự sẽ không biết Cận Hải Dương là con của một gia đình như vậy!
Không phải sáng anh chỉ ăn qua loa cho xong thôi sao? Cho dù cùng có ăn cũng chỉ là tô hoành thánh hay phở gà để qua bữa, có khi nào hoành tráng như vậy đâu!
“Ồ, đây là dì Vương đặc biệt chiêu đãi em.

Nếu không, buổi sáng nhà anh chỉ có bánh bao hấp, cũng không xa xỉ như vậy.”

Người đàn ông mỉm cười với người trong bếp và chậm rãi nói.
Thẩm Lưu Bạch theo tầm mắt nhìn thấy một người phụ nữ trung niên có

ánh mắt nhân hậu, cô nhớ tới tối hôm qua không gặp bà ấy, hẳn là quản gia được nhà họ Cận mời đến.
Cô cảm ơn, sau đó ngồi xuống bàn với Cận Hải Dương và bắt đầu dùng bữa sáng.
“Đúng rồi, ngày hôm qua, sau đó, Vệ Nguyên có gửi tin nhắn, anh ấy nói tinh thần Văn Nguyên Hinh không tốt lắm…”
Nghe cô nói, đôi đũa trên tay người đàn ông cũng dừng lại.
Anh chống cằm một tay nhìn cô gái trước mặt một hồi rồi nói vẻ thản nhiên.
“Anh nói rồi mà Thẩm Tiểu Bạch, em không cảm thấy em quá quan tâm Vệ Nguyên sao?”
“Giống như anh đã từng nói, em nghĩ người như Văn Nguyên Hinh có thể chơi trò yêu từ cái nhìn đầu tiên nào đó sao?”
“Tống Thành Mân làm nhiều như vậy cũng không làm cô ấy động lòng.

Nếu Vệ Nguyên chỉ đứng đó, anh ấy sẽ không thể liên quan gì đến cô ấy cả.”
Nói xong, anh dừng lại và thở dài một cách đầy ẩn ý.
“Lần này Vệ Nguyên cũng không oan uổng.”
“Em không có ý này.”
Thẩm Lưu Bạch nhỏ giọng ngắt lời.
“Bây giờ mọi người nghi ngờ Văn Nguyên Hinh là hung thủ giết Phùng Vi, một hung thủ sao có thể nghĩ quẩn trong lòng?”
“Đó là lý do cô ấy diễn cho vệ Nguyên xem! Cô ấy giết được Phùng Vi thì tương lai sẽ có cơ hội, còn không thừa thắng truy kích sao, sao có thể không nghĩ đến chuyện này?”
Cận Hải Dương cười hờ hững.
“Dù sao thì sẽ sớm có kết luận.

Bộ phận kỹ thuật nói băng ghi hình sẽ hoàn thành vào khoảng 10:30, đúng lúc chúng ta xuống máy bay, vừa kịp giờ.”
Lời nói của Cận Hải Dương trở thành sự thật, ba giờ sau, khi bước ra khỏi sân bay Hải Đô, điện thoại di động của Cận Hải Dương cũng vang lên.
Người gọi là Cao Đại Thượng, vừa có tin tốt vừa có tin xấu.
Tin tốt là các nhân viên kỹ thuật của cảnh sát Hải Đô đã tìm thấy một đoạn băng ghi hình gần hiện trường vụ án giết người hàng loạt, sau khi so sánh thì thấy rất giống với nghi phạm trong vụ án giết người của Hàn Trung Uy,

từ thói quen đi lại và tư thế, có thể được xác định là cùng một người.

Phân cục Tân Hải phát hiện thấy da và tóc trên thi thể của người chết, theo kết quả xét nghiệm DNA cho thấy là nam giới nhóm máu AB và đối chiếu DNA không giống với người Hoa Quốc.
“Thì ra là người nước ngoài?”
Người đầu tiên Thẩm Lưu Bạch nghĩ đến là giáo sư Patrick Lý.

Ông ta đã xuất hiện ở sân bay Hải Đô, nhưng ai biết được ông ta nhập cảnh ngày nào?
Vậy Hàn Trung Uy bị giết để bịt đầu mối?
Đó đúng là phong cách thường thấy của những người đó, những kẻ vô dụng không đáng sống…
“Đúng vậy, chúng tôi cũng đã nhắm tới vị giáo sư đó, bởi vì có người nhìn thấy hắn xuất hiện gần Học Viện Cảnh Sát Kinh Thành vào ngày xảy ra vụ án.”
Vẻ mặt Cận Hải Dương ảm đạm nói.
“Thông tin này được phát hiện khi đang điều tra các mối quan hệ của Hàn Trung Uy ở Kinh Thành.”
“Anh ấy đã đến New York ba ngày trong một buổi trao đổi ở trường đại học và thực tập trong phòng thí nghiệm của Patrick một thời gian, Văn Nguyên Hinh cũng đã ở đó vào lúc đó.”
“Điều đáng nghi hơn nữa là vị giáo sư Lý này không hề nhập cảnh vào Hoa Quốc vào ngày gặp chúng ta.

Thật ra, ông ta đã đến sớm hơn một tháng, vẫn ở Hải Đô, hành tung bí ẩn.”
“Tuy nhiên, phương thức giết người lần này cũng giống như của 10 năm trước, nhưng tụi anh đã điều tra hồ sơ xuất nhập cảnh 10 năm trước, không có người nào tên là Patrick Lý.”
“Có thể hắn không phải là giáo sư Lý.”
Thẩm Lưu Bạch nhẹ nhàng nói.
“Giáo sư Lý không thể không biết mẹ em, chắc hắn là giả.”
Nghe cô nói vậy Cận Hải Dương gật đầu.
“Có thể, tụi anh đã từng đi xác minh danh tính của Patrick Lý, nhưng không thành công, vì bản thân hợp tác quốc tế đã có nhiều điều phải nói và phải quan tâm, đừng hy vọng quá nhiều, đến DNA của ông ấy cũng không giống với DNA của hung thủ mười năm trước, không phải cùng một người.”

“Nhưng hai người họ chắc phải có liên quan gì đó với nhau.”
Anh dừng lại, rồi tiếp tục.
“Tin xấu tiếp theo anh sẽ nói là Văn Nguyên Hinh.”
“Khi hung thủ rời đi, camera hành trình của xe buýt đã chụp được hình ảnh trực diện của cô ta, sau khi xử lý kỹ thuật, xác định được chính là Văn Nguyên Hinh nên cách đây một tiếng, tụi anh đã liệt Văn Nguyên Hinh vào diện tình nghi và bắt giữ.

“

“Vừa rồi, bọn Đại Thượng đã tìm được căn hộ tầng 26 của tòa nhà Gvorson, là căn nhà do Văn Nguyên Hinh đứng tên, từ tối hôm qua đến sáng này, Văn Nguyên Hinh chắc chắn không rời đi, nhưng gõ cửa thì không ai trả lời.

“

“Khi họ bước vào, họ phát hiện thi thể một người phụ nữ bên trong, xác định là Văn Nguyên Hinh đã chết.”
“Hiện trường có rất nhiều thuốc ngủ, người ta còn tìm thấy một bức thư tuyệt mệnh, trong đó nói rõ động cơ, quá trình và phương pháp giết Phùng Vi của cô ta, tương đương với việc cô ta thừa nhận tội cố ý giết người, rồi tự sát vì sợ hãi tội ác và vì lương tâm không thể chịu đựng được.”
Vừa nói, Cận Hải Dương đột nhiên bật cười.
“Văn Nguyên Hinh nói lương tâm cô ấy không chịu được, em có tin không?”
Nhìn thấy vẻ mặt uy nghiêm không kém của Thẩm Lưu Bạch, người đàn ông duỗi tay ấn cái trán đã bắt đầu đau hơn, trầm giọng nói.
“Vậy nên, bây giờ, chúng ta phải nhanh chóng tới hiện trường, anh nghĩ Văn Nguyên Hinh chết quá đúng lúc, quá đơn giản, có thể có cái gì không đúng.”
“Xe của anh để ở bãi đậu xe, anh đưa em về Trung Tâm Pháp Y trước, sau đó chúng ta cùng nhau đến đó.”

------oOo------

Chương 223: 223: Thư Tuyệt Mệnh Đáng Nghi

Khi cả hai đến hiện trường, cửa ngôi nhà đã bị cạy phá.
Thẩm Lưu Bạch cùng Lý Thành đi vào phòng xảy ra vụ án, lúc này đã bận rộn điều tra hiện trường, truy tìm dấu vết.
“Cô Thẩm, người chết ở đây.”
Khi Trịnh Lỗi nhìn thấy cô, mắt anh sáng lên, lập tức đứng dậy chào hỏi.
Thẩm Lưu Bạch bước nhanh tới thi thể, Văn Nguyên Hinh nhắm mắt, giống như đang ngủ say, nhưng không có tiếng thở hay tiếng tim đập.
Đúng là đã chết.
Cô nhìn thi thể trước mặt với vẻ mặt phức tạp, khung cảnh cuộc trò chuyện với người đó lúc trước mơ hồ hiện lên trong tâm trí, nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô thật sự không thể tin được là Văn Nguyên Hinh cứ như vậy chết đi.
“Có thuốc ngủ vương vãi trên bàn trong phòng, một lượng nhỏ chất lỏng còn lại trong cốc, đã lấy được mẫu và đang chờ xét nghiệm, em đã lấy một số mẫu nước bọt ở miệng cốc.”
Lý Thành cầm hộp dụng cụ đi tới, nói.
“Tủ lạnh của người chết trống rỗng.

Có vẻ như cô ta không thường sống ở đây.

Trong đó chỉ có nước tinh khiết, bia và trái cây.”
“Đúng rồi, tôi cũng tìm thấy một cây kim tiêm dùng một lần trong thùng rác của người chết, cũng như một vài ống thủy tinh nhỏ chứa các thành phần không rõ nguồn gốc, mặc dù trên đó có dán nhãn thuốc ngủ, nhưng tôi luôn cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ.”
“Để tôi xem một chút.”
Thẩm Lưu Bạch nhấc mắt khỏi thi thể, nhìn chăm chú vào Lý Thành.
Lý Thành lấy trong hộp dụng cụ một cái túi kín, cẩn thận đưa qua, Thẩm

Lưu Bạch cầm lấy, đặt ở dưới mũi ngửi, sau đó hơi nhíu mày.

“Nó không phải là một chất lỏng uống.”
Cô nhẹ nhàng nói, sau đó cẩn thận nhìn nhãn trên chai, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.
Thi thể Văn Nguyên Hinh được bảo quản tốt, Thẩm Lưu Bạch khám nghiệm tử thi đơn giản, nhìn bề ngoài Văn Nguyên Hinh không có vết thương hay dấu vết gì trên người, thần thái rất khoan thai, tự nhiên.
“Bác sĩ Thẩm, chúng tôi cũng tìm được cái này.”
Trịnh Lỗi đưa một tờ giấy được cất trong túi kín, nhìn thấy dòng chữ in dày đặc, ở trên cùng có tiêu đề nổi bật: Lời Cuối Cùng
“Anh ấy rời đi, trái tim tôi cũng theo anh ấy.

Anh ấy không yêu tôi và không muốn tôi.

Tôi sống còn có ý nghĩ gì?”
“Tôi đã làm rất nhiều điều cho anh ấy.

Tôi thậm chí đã cố gắng hết sức để loại bỏ tình địch của mình vì tôi ghen tị với việc anh ấy đối tốt với người phụ nữ khác.

Rốt cuộc, tại sao anh ấy không chọn tôi? Tại sao!”
“Tôi gặp anh ấy khi tôi 16 tuổi, khi tôi rơi xuống vực sâu, anh ấy là người cười nói với tôi và giúp tôi giải sầu.

Nếu anh ấy không thích tôi, tại sao anh ấy lại đối xử tốt với một cô gái như vậy?”
“Tôi không tin! Tôi không tin! Nhất định là con yêu tinh kia đã quấn lấy anh ấy, mê hoặc anh ấy! Phùng Vi thì tính là gì, cô ấy chỉ là thấy anh ấy đẹp trai, cô ấy vốn không biết anh là người tốt thế nào! Nhìn anh đau khổ như vậy, trong lòng tôi cũng rất đau khổ, tôi không thể kiềm lại sự căm phẫn này, tôi phải giúp anh ấy giải thoát!”
“Trong bữa tối, tôi đã nghe anh ấy nói về loại nước hoa yêu thích của anh ấy.

Thật ra, tôi biết anh ấy thích gì.

Tôi giữ một chai trong vali suốt năm, đó cũng là mùi hương yêu thích của tôi.”
“Tôi đã trộn dung dịch có độc tính cao vào nước hoa và giao cho người phụ nữ đó dưới dạng chuyển phát nhanh.”
“Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô ta, tôi đã nghĩ đến cái kết của cô ta rồi.

Cảnh tượng rất dễ chịu.

Những kẻ vô dụng không đáng sống trên đời!”
“Còn pháp y kia nữa, tôi biết anh ấy thích cô ta.

So với cô ta, Phùng Vi chỉ là một con ruồi đáng ghét.”
“Giáo sư có một sinh viên tình cờ làm việc tại cục cảnh sát Kinh Thành.

Tôi biết anh ấy muốn lấy lòng tôi.

Tôi đã nhờ anh ta đóng giả nhân viên đón ở sân bay để bắt cóc người phụ nữ kia, nhưng cô ta đã trốn thoát.

Kế hoạch của tôi đã uổng phí vô ích!”
“Tôi yêu cầu anh ta tìm cơ hội bắt người phụ nữ đó ở cục cảnh sát, anh ta cũng không thành công.

Giữ đồ vô dụng như vậy chẳng có ích gì, còn có thể vạch trần kế hoạch của tôi!”
“Cuối cùng anh ấy cũng đến gặp tôi, tôi hỏi anh ấy có muốn ở bên tôi không, chúng tôi cùng nhau rời Hoa Quốc, rời đi ngay lập tức! Nhưng anh ấy vẫn cự tuyệt tôi, anh ấy nói đã có người trong lòng, còn hỏi tôi chuyện của Phùng Vi.”
“Tôi nói cho anh ấy biết, tôi chỉ muốn anh ấy biết rằng tất cả những gì tôi làm đều là vì anh ấy, cho nên anh ấy nhất định phải ở bên cạnh tôi, trói buộc chung một chỗ với tôi, nếu không có anh ấy, Phùng Vi sẽ không chết, cho nên anh ấy không thể không liên quan!”
“Anh ấy nói tôi điên rồi! Ha ha, tôi điên rồi sao?”
“Ừ, tôi đã phát điên rồi, vì anh ấy mà tôi phát điên! Anh ấy vẫn không muốn tôi!”

“Hết rồi, hết rồi.”
“Anh ấy sẽ không gặp lại tôi, anh ấy sẽ xem tôi như rắn rết, chúng tôi không còn tương lai.”
“Tạm biệt, tôi chết vì anh, bởi vì anh không muốn tôi, anh giết tôi!”
Cuối thư ghi tên Văn Nguyên Hinh.
Sau khi đọc xong, Thẩm Lưu Bạch trả lại tờ giấy cho Lý Thành, còn Trịnh Lỗi thì bặm môi nói với vẻ xúc động.
“Di thư này…đầy oán hận!”
“Cho dù chết cũng không buông tha người ta, em thấy người đàn ông này cũng thật xui xẻo, bị một người cố chấp cuồng quấn lấy, vốn không thoát ra được!”
Lý Thành liếc mắt nhìn Trịnh Lỗi vẫn đang hùng hồn bày tỏ suy nghĩ, trong lòng âm thầm đốt nhang cho anh ta.

Trịnh Lỗi là một người mới đến, anh ta không biết con ma xui xẻo mà anh ta nói là bạn của giáo sư Thẩm, hơn nữa còn là người từng theo đuổi cô ấy.
Lúc đầu bọn họ đều xem màn kịch tình tay ba này, nhưng bây giờ giáo sư Thẩm nhìn thấy món nợ đào hoa do công tử kia gây ra, cũng không biết đang suy nghĩ gì.
Vì một chữ không hợp mà tự sát, tình cảm nam nữ sẽ biến thành Tu La tràng.
Anh đang thở dài khi nghe Thẩm Lưu Bạch nói nhỏ.
“Đây thật sự là một bức thư tuyệt mệnh sao?”
Cô lạnh lùng nhìn tờ giấy trong tay Lý Thành, tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu đầy chắc chắn.
“Lý Thành, trong nhà có máy in không?”
Lý Thành bị câu hỏi của cô khiến cho rùng mình.
Cuối cùng anh cũng biết mình đã cảm thấy sai ở đâu!
Trước khi Thẩm Lưu Bạch đến, anh đã xem xét từng phòng trong nhà, bên trái phòng khách có một phòng sách nhỏ, Văn Nguyên Hinh muốn viết văn bản gì đó thì nhất định phải viết ở đó!
Ngay sau đó, anh gần như lao ngay vào nhìn xung quanh, nhưng không tìm thấy dấu vết của máy in, chỉ có một máy tính trên bàn trong phòng, máy tính đã tắt, không hề được bật lên!
Nếu không có máy in, làm sao có được tờ giấy này?
Văn Nguyên Hinh có để tập tin đã đánh máy vào bên trong USB và in bên ngoài, hay đã chuẩn bị trước rồi vứt máy in đi?

Nghĩ như thế nào cũng không thể!

------oOo------

Chương 224: 224: Chứng Tỏ Giống Nhau

“Thư tuyệt mệnh cần phải chuẩn bị trước, tại sao lại phải đánh máy? Viết tay không phải tiện hơn sao?”
Thẩm Lưu Bạch thản nhiên nói.
Cô nhìn xung quanh, càng nhìn, cô càng nghi ngờ.
Nhà của Văn Nguyên Hinh rất ngăn nắp, gọn gàng, hoàn toàn không có dấu vết giằng co hay vật lộn, điều này hoàn toàn phù hợp với tình trạng thi thể của cô ấy.
Cùng với sự tồn tại của “bức thư tuyệt mệnh”, toàn bộ khung cảnh thật sự giống như một vụ tự sát.
Nhưng nó càng giống thì càng kỳ lạ hơn.
Cô từng tiếp xúc với Văn Nguyên Hinh, cô cảm thấy đối phương không phải người phụ nữ sẽ điên cuồng vì đàn ông, chỉ cần nhìn màn biểu diễn của cô ta trong vụ án Tống Thành Mân giết Vu Mỹ Ny, cô ta vẫn luôn giữ dáng vẻ bình tĩnh.
Thậm chí cô ta còn kịp thời đến bệnh viện thẩm mỹ để trị một vết thương trên người, một người như vậy sao có thể tự sát?
“Có hai cái cốc được tìm thấy trong bồn rửa bếp, rượu đỏ và nến trên bàn, hai cái đ ĩa thức ăn cho hai người, có vẻ như cô ấy có khách.”
Lý Thành trầm giọng nói.
“Điều đó còn cần phải nói sao?”
Trịnh Lỗi liếc nhìn đàn anh rồi chỉ vào cái xác được bọc trong túi đựng xác cách đó không xa.
“Loại chuyện này nhìn người chết cũng phải biết chứ.”
“Thời điểm chết là sau 0 giờ ngày hôm qua.

Trước khi chết, cô ấy vẫn trang điểm và mặc một chiếc đầm xinh đẹp.

Dù nhìn thế nào thì cũng giống cô ấy đang hẹn hò.”
“Tôi đoán người cô ấy gặp nhất định là người yêu, cho nên mới cần rượu đỏ và nến, rõ ràng sẽ là một đêm lãng mạn!”
Nếu không phải Trịnh Lỗi không hiểu tình hình, Lý Thành suýt chút nữa đã cười nhạo anh chàng này.
Tại sao trước đây anh không biết tên nhóc này ồn ào như vậy, sáng nay nói chuyện không ngừng, không nhìn tình hình chút nào!
Người xuất hiện ở nhà Văn Nguyên Hinh tối hôm qua không phải là Vệ Nguyên, bạn kiêm người theo đuổi giáo sư Thẩm sao!
Từ khi chốt lại kẻ tình nghi trong vụ án của Phùng Vi, phân cục Tân Hải đã theo dõi Văn Nguyên Hinh chặt chẽ, tối hôm qua Vệ Nguyên ở nhà Văn Nguyên Hinh khoảng một tiếng đồng hồ, chuyện đó cũng được ghi lại rồi!
Giáo sư Thẩm chắc là không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài khi phải giải quyết nợ phong lưu cho người đàn ông theo đuổi mình mấy ngày trước!
Đúng là lúc này Thẩm Lưu Bạch thật sự không yên.
Chỉ vì cô nhìn thấy bên trong cánh tay của Văn Nguyên Hinh có một cái logo nhỏ, giống với biểu tượng của Thôi Thư Ny trong vụ án trên Đảo Bạch Sa.
Tay nâng một con mắt.
Mặc dù từ lâu cô đã nghi ngờ Văn Nguyên Hinh cũng là một trong số những người đó, nhưng khi thật sự nhìn thấy, cô vẫn cảm thấy mình chấn động vô cùng.
Từ tờ giấy của Nhậm Húc Đông đến Văn Nguyên Hinh, rốt cuộc còn bao nhiêu người?
Cho nên cô không phải là người sống sót duy nhất, còn có những người khác trốn khỏi viện!
Tuy nhiên, cô chắc chắn rằng mình chưa từng thấy tư liệu của của Thôi Thư Ny, Văn Nguyên Hinh.
Nhờ thân phận của ba cô, tuy cũng là người bị thí nghiệm nhưng cô có đặc quyền hơn những người còn lại một chút, có thể xem tài liệu nghiên cứu và hồ sơ nhân sự trong viện.
Trí nhớ của cô không thể sai được! Bọn họ không rời khỏi viện, nhưng lại mang dấu ấn của viện, nên chỉ còn một câu trả lời.
Một số người sống sót trốn thoát đã xây dựng lại các đơn vị kiểm soát mới theo hệ thống của viện, đó là lý do tại sao Thôi Thư Ny lại nói những cái tên kỳ lạ như “thế hệ đầu tiên”!
Đáng tiếc là khi Thôi Thư Ny bị bắt và quy án thì không bao giờ nói thêm

về việc thí nghiệm này nữa, tự nhận là do bản thân lên kế hoạch và không liên quan gì đến người khác.
Chỉ là không biết "người đó" mà cô ấy nói ra lúc đó là đàn ông hay phụ nữa.
Cô nhìn túi đựng xác đang được mang xuống lầu, trong lòng đột nhiên có một suy đoán kỳ lạ.
Nhưng ngay lúc đó, cô lập tức lắc đầu phủ nhận những nghi ngờ trước đây của mình.
Vệ Nguyên?
Sao có thể như thế được!
Dù sống cạnh nhà cô nhưng từ đầu đến cuối anh ta không liên quan gì đến viện.
Anh ấy có một gia đình trọn vẹn và yêu thương, được giáo dục đàng hoàng, hơn nữa quá trình trưởng thành của anh ấy không liên quan gì đến cô, làm sao anh ấy có thể biết được kế hoạch và quá trình nghiên cứu?

Có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào không? Đối tượng thí nghiệm lẽ ra chỉ trung thành với chủ nhân lại yêu một người đàn ông khác, rồi chọn cái chết vì đau đớn khi không đạt được điều mình muốn?
Cô đang tập trung suy nghĩ thì đột nhiên bị người phía sau vỗ vào vai, lập tức rùng mình.
Nhìn lại thì ra là Cận Hải Dương.
"Em đang nghĩ gì mà tập trung vậy, anh gọi em cũng không nghe."
Người đàn ông cười nói.
Nhìn thấy anh, tâm trạng cô nhẹ nhõm hơn một chút, trên mặt bất giác nở một nụ cười.
"Không có gì, em chỉ nghĩ nơi này quá sạch sẽ."
Nghe cô nói như vậy, Cận Hải Dương khẽ gật đầu.
"Anh xem qua camera giám sát trên cầu thang, từ tối hôm qua đến sáng nay chỉ có hai người ra vào căn phòng này, một người là Vệ Nguyên, người còn lại là quản gia do Văn Nguyên Hinh phái tới, cũng là người báo án.

"
"Mẹ của Văn Nguyên Hinh đang ở ngoài cửa.

Anh đã kêu Cao Đại Thượng bảo bà ấy đến Trung Tâm Pháp Y.

Chờ một chút, sẽ không có giấy báo nhận dạng và khám nghiệm tử thi sao?”
Tuy rằng Văn Nguyên Hinh giống như tự sát, hiện trường còn có một bức thư tuyệt mệnh giải thích động cơ, Cận Hải Dương vẫn luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản, cho rằng Thẩm Lưu Bạch cũng cảm thấy như vậy.
Quả nhiên, cô chậm rãi gật đầu.
“Vâng, đúng vậy, em có rất nhiều thắc mắc về hiện trường và người chết, mong bà Văn có thể giải đáp cho em.”

Mẹ của Văn Nguyên Hinh, Văn Thiến, là một người phụ nữ dịu dàng và hiền thục, đây là điểm không giống như con gái của bà.
Hôm nay bà được quản gia đưa đến, thân hình gầy yếu run rẩy, dường như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.
“Có…có thể cho tôi nhìn Hinh Hinh được không?”
Chưa kịp nói dứt câu, vị phu nhân bảo dưỡng cẩn thận đã bật khóc nức nở không kìm được.
Thẩm Lưu Bạch gật nhẹ đầu, sau đó nói nhỏ với hai người quy tắc, rồi lẳng lặng mở cửa phòng khám nghiệm.
Cô không theo dõi mà chọn cách giao cho Trịnh Lỗi phụ trách, ngay sau đó, một tiếng thét chói tai từ trong phòng giải phẫu truyền đến, sau đó là tiếng hét hoảng sợ.
Bà Văn ngất xỉu vì quá đau lòng và được đưa vào phòng khác để nghỉ ngơi.
Cho dù Văn Nguyên Hinh có làm gì đi nữa, trên đời này cô vẫn còn một người mẹ quan tâm cô và rất đau lòng vì cô.
Còn Thẩm Lưu Bạch cô thì sao?
Nếu cô không vượt qua được điều đó, nếu cô chết giữa những cuộc đánh giá đó, thì mẹ cô sẽ không chỉ lặng lẽ ghi lại nguyên nhân và thời gian cái chết của cô, giống như khi bà ấy đã ghi lại mọi thay đổi trong thời thơ ấu của cô một cách kỹ càng, mà tâm trạng không có chút thay đổi sao?
Nhìn như vậy, đúng là càng buồn hơn.

------oOo------

Chương 225: 225: Bà Văn Và Ông Hầu

Bà Văn nhanh chóng tỉnh dậy trong phòng khách, mặc dù vẫn còn nghẹn ngào nhưng tâm trạng của bà đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều.
“Đó đúng là con gái Hinh Hinh của tôi.”
Cô nhẹ nhàng nói, đôi tay gầy gò xanh xao nắm chặt lấy người quản gia bên cạnh.
“Ông Lộ, giúp tôi, tôi muốn ngồi dậy.”
“Thưa bà, bà nên nằm và nói, nếu cần tôi sẽ thay bà trả lời câu hỏi.

Bà có thể bổ sung nếu điều tôi nói là không chính xác.”
“Cảm xúc của bà không ổn định, sự thay đổi tâm trạng quá mức có thể làm ảnh hưởng đến tim của bà.”
Quản gia nhẹ nhàng nói.
Bà Văn gật đầu, quay đầu nhìn Thẩm Lưu Bạch.
“Cô pháp y, ông Lộ đã làm việc trong nhà tôi nhiều năm, ông ấy nhìn Hinh Hinh từ bé đến lớn, cũng biết rõ chuyện của con bé.”
Ngay khi tên con gái được nhắc đến, bà lại đau lòng không khỏi đỏ mắt lần nữa, vẻ mặt đau khổ cùng tuyệt vọng không thể che giấu.
Rõ ràng bà không thể trả lời câu hỏi như thế này, cuối cùng Cận Hải Dương đề nghị ba người đổi sang phòng khác nói chuyện, để Bùi Diệu và Cao Đại Thượng đi cùng bà Văn nghỉ ngơi một lát, để nguôi ngoai trước cú sốc khi mất đi con gái yêu.
“Tôi tên Lộ Trung Quân.

Tôi làm quản gia cho nhà họ Văn, tôi làm việc ở nhà họ Văn từ năm 20 tuổi.

Ba tôi là thư ký của lão gia.”

Người đàn ông trung niên nghiêm túc và trầm tĩnh nói.
“Phu nhân là con gái duy nhất của ông Văn, cho nên sau khi ông Văn qua đời, tài sản của nhà họ Văn đều do phu nhân thừa kế.”
“Ba của tiểu thư là con rể của nhà họ Văn, khi kết hôn với phu nhân ông ấy đã đồng ý không được lấy tài sản của nhà họ Văn, nhưng có thể giữ chức vụ trong xí nghiệp Văn thị.”
“Tiền của nhà họ Văn là do con gái của phu nhân thừa kế.”
“Ba của tiểu thư cũng không phải là người an phận, khi trở thành phó tổng giám đốc xí nghiệp Văn thị, ông ấy bắt đầu đòi cổ phần từ phu nhân.”
Lộ Trung Quân dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.
“Điều này không được phép.”
Ông lạnh lùng nói.
“Để đảm bảo công việc kinh doanh của gia đình không vượt quá tầm kiểm soát, theo quy định của nhà họ Văn là những người thừa kế của nhà họ Văn phải có quyền kiểm soát trong hội đồng quản trị, cổ phần của phu nhần vừa đủ hơn một nửa nên không thể chia cổ phần ra.”
“Vì vậy, ông ấy bắt đầu tra tấn tinh thần vợ mình và con gái.

Tôi không biết cô có hiểu bạo lực lạnh không, nhưng vào thời điểm chúng tôi phát hiện ra, ông ấy đã biến một đứa trẻ hoạt bát và vui vẻ thành một người có khuynh hướng tự sát, tiểu thư có vấn đề nghiêm trọng về tâm lý, cô ấy bị trầm cảm!”
“Phu nhân không còn cách nào khác, đành phải đưa tiểu thư đi khám chữa bệnh, nhưng kết quả không tốt, bởi vì tuy rằng tình trạng của tiểu thư tuy đã ổn định, nhưng vẫn không có chuyển biến tốt hơn.”
“Trong khoảng thời gian đó, chúng tôi đã kiệt sức, phu nhận thậm chí còn có khuynh hướng trầm cảm, còn ông ta chỉ đứng bên cạnh, thỉnh thoảng nói vài câu an ủi, không hề nỗ lực chút nào!”
“Mọi người qua Mỹ thế nào?”
Nghe thấy chủ đề của quản gia Lộ có chút chệch hướng, Cận Hải Dương đành phải ngắt lời ông để chuyển hướng cuộc trò chuyện trở lại đúng hướng.
Quản gia Lộ cau mày trước hành vi thô lỗ của anh, nhưng không nói gì thêm.
“Khi chúng tôi tìm kiếm một bác sĩ, một người có thiện chí nói với tôi rằng bác sĩ Patrick ở nước Mỹ là người có chuyên môn trong lĩnh vực này, vì vậy chúng tôi đã liên hệ với giáo sư và đưa tiêu thư đến phòng khám của ông

ấy.”
“Giáo sư Patrick thật sự rất tài giỏi.

Phu nhân và tiểu thư đã sống ở New York được sáu năm, bệnh tình của tiểu thư đang dần được cải thiện.

Một năm trước, khi cô ấy trở lại, cô ấy không khác gì một người bình thường.”
“Sáu năm qua chúng tôi làm việc rất chăm chỉ, bởi vì ba của tiểu thư luôn tìm kiếm một vị trí trong hội đồng quản trị, mấy năm nay ông ấy cũng thu về rất nhiều cổ phần.”
“Tiểu thư trở về đối mặt với tình hình hỗn loạn trong công ty.

Cũng may cô ấy là một đứa trẻ rất thông minh.

Cô ấy cũng đã hoàn thành chương trình quản trị kinh doanh trong thời gian ở Mỹ điều trị bệnh nên tình hình nhanh chóng ổn định lại.”
“Nhưng ngay sau đó, giới thượng lưu Hải Đô bắt đầu rộ lên tin đồn tiểu thư bị trầm cảm và có khuynh hướng tự sát.

Tin đồn thất thiệt khiến nhiều cổ đông nghi ngờ khả năng của tiểu thư.”
“Lúc đó, nhà họ Hầu đã gây sự, để ổn định công ty, tiểu thư phải đính hôn với rác rưởi của nhà họ Tô.

Nhà họ Tô là cổ đông lớn thứ ba trong hội đồng quản trị, nếu nhà họ Tô rơi vào tay nhà họ Hầu, có khả năng sau đó nhà họ Văn sẽ đổi chủ…”
“Cuộc hôn nhân này có một số vấn đề, nhưng nhà họ Tô cuối cùng cũng bị trấn áp, nhà họ Hầu toàn toàn bị đuổi ra ngoài, ông ta cũng ly hôn cùng phu nhân.”
“Tiểu thư nói rằng cô ấy đã có người mình thích và muốn sống một cuộc sống mới.

Tất cả chúng tôi đều rất hạnh phúc cho cô ấy.

Nhưng tôi không ngờ …”
Nói đến đó, giọng nói của Lộ Trung Quân dần trầm xuống, cuối cùng khó

nghe thấy, tấm lưng vốn đã thẳng từ nãy giờ cũng cúi xuống, hiển nhiên là tâm trạng rất đau buồn.
Cận Hải Dương gật đầu.
“”Cuộc sống mới” của Văn Nguyên Hinh là giả chết thay đổi thân phân, người tên “Văn Trăn” là do mấy người bố trí sao?”
Nghe anh hỏi, Lộ Trung Quân nhất thời cứng đờ.
Ông do dự một lúc, cuối cùng vẫn nghiêm túc trả lời.
“Văn Trăn là cháu gái xa của phu nhân, đã mất cách đây năm năm, tiểu thư mượn tên cô ấy.”
“Vu Mỹ Ny thì sao? Không phải lúc trước Văn Nguyên Hinh đổi vai với cô ấy sao? Chuyện này ông không thể không biết?”
Nghe anh hỏi đến chuyện này, Lộ Trung Quân im lặng, Cận Hải Dương đợi hồi lâu không thấy ông ta trả lời, cho rằng ông ta cũng không muốn trả lời.

Anh cũng không tức giận mà từ tốn tiếp tục.
“Thật ra, tôi cũng biết ngay cả khi ông không nói cho tôi biết.

Lúc đó còn có Tống Thành Mân đang quấy rầy Văn Nguyên Hinh.

Tôi đoán anh ấy đã tung những tin đồn đó, tám phần ba của Văn Nguyên Hinh cũng không tránh khỏi liên quan.”
“Văn Nguyên Hinh, trên danh nghĩa bị trầm cảm, căn bản không thể có được chỗ đứng trong ban giám đốc, cộng với hôn nhân tồi tệ và một tên điên cuồng theo đuổi như cao dán chó, việc này gần như khiến danh tiếng cô ấy bị hủy hoại hoàn toàn, không bằng chọn một người không tì vết bắt đầu lại từ đầu.”
“Nếu lúc trước Văn Trăn là do mọi người chọn, vậy Văn Nguyên Hinh hoàn toàn không có lý do gì để đối phó với Vu Mỹ Ny, hoán đổi thân phận với cô ấy chỉ là để cô ấy trở thành người chết thay, nhân tiện loại bỏ một đối thủ cạnh tranh.”
“Trong chuyện này, nhà họ Văn và Văn Nguyên Hinh không hề đáng thương như ông nói.

Người đáng thương thật sự chính là Vu Mỹ Ny đã chết, chết rồi vẫn không biết mình bị lừa.”
Người đàn ông chế giễu, đôi mắt như chim ưng nhìn chằm chằm vào Lộ Trung Quân, giọng điệu thản nhiên mang theo vẻ nguy hiểm.

“Những chuyện này ông không cần phải trả lời tời, nhưng tôi muốn ông nói thật, Văn Nguyên Hinh đã làm gì ở New York?”

------oOo------

Chương 226: 226: Nội Chiến Nhà Giàu

Nghe câu hỏi của anh, Lộ Trung Quân cứng người trong giây lát, còn chưa kịp tìm cách trả lời thì ngoài hành lang đột nhiên có tiếng ồn.
“Cho tôi vào! Tôi muốn xác định thi thể! Tôi cũng là người nhà của người chết! Sao anh không cho tôi vào!”
“Tôi là ba của Hinh Hinh, con gái tôi bị giết, sao tôi không thể nhìn nó lần cuối? Văn Thiến người phụ nữ đó điên rồi sao? Cô ấy bị người đàn ông đó mê hoặc, tại sao phải ngăn cản tôi nhìn con gái?”
Giọng một người đàn ông gào thét.
Cận Hải Dương nhận thấy vẻ mặt trầm tĩnh và nghiêm túc của người đàn ông trung niên có chút thay đổi.
Anh nhướng mày có chút hứng thú, vươn tay sau lưng vẫy với Bùi Diệu, người này lập tức cố ý rời khỏi phòng khám nghiệm tử thi, không biết bên ngoài anh ta nói gì, nhưng sự ồn ào nhanh chóng lắng xuống, khi anh ta đi vào lại, một người đàn ông trung niên hơi hốc hác đi theo sau anh.
Lộ Trung Quân cau mày ngay khi nhìn thấy người tới, vẻ mặt vốn dĩ không chút biểu cảm nay lại tràn đầy khinh thường, cũng không kịp che giấu cảm xúc.
“Sao ông đến đây được?”
Ông lạnh lùng nói.
“Tại sao tôi không thể đến?”
Khuôn mặt người đàn ông anh đỏ bừng, bàn tay nắm chặt của ông ta đập mạnh, như thể muốn làm điều gì đó.
Nhưng cuối cùng ông ta cũng nhớ ra mình đang ở đâu, sau khi hít một hơi dài, ông ta đặt nắm đấm lại, tức giận nói.
“Tôi sẽ không nói chuyện với ông, tôi đến gặp con gái tôi.”
“Con gái của ông?”
Lộ Trung Quân chế nhạo.
“Ông Hầu bị mất trí nhớ sao? Con gái Văn Nguyên Hinh của ông không

phải đã qua đời mấy tháng trước sao?”

Nói đến đây, sắc mặt Hầu Vĩ Quang càng ngày càng xấu.
“Hinh Hinh mấy tháng trước có chết hay không mấy người tự biết, mấy người cấu kết lại tính kế tôi, tôi còn chưa tìm mấy người tính sổ!”
Vừa nói xong, ông đột nhiên ngẩng đầu, cố chấp nói.
“Dù sao tôi cũng là ba ruột của Hinh Hinh.

Nếu mọi người nhất định dùng thân phận Văn Trăn để nói, tôi sẽ xin xét nghiệm DNA, huyết thống không thể lừa người!”
Ông ta dường như chắc chắn Lộ Trung Quân không có cách nào, lưng thẳng tắp, quay đầu nhìn Thẩm Lưu Bạch đang đứng bên cạnh.
“Cô gái, cô là pháp y sao?”
“Theo quy định của pháp luật, khi khám nghiệm tử thi có cần thông báo cho người thân không?”
Ông ta thấy Thẩm Lưu Bạch gật đầu, càng nói càng thêm tự tin.
“Tôi là ba của người chết, vì vậy cô nên thông báo cho tôi.

Nếu cô có bất kỳ nghi ngờ nào về danh tính của tôi, cô có thể lấy mẫu DNA của tôi để tiến hành xét nghiệm thân nhân với người chết.

Tôi chắc chắn rằng cô sẽ có kết quả khẳng định.”
Hầu Vĩ Quang chưa kịp nói thì Văn Thiến đã loạng choạng bước ra khỏi phòng khách, theo sau là Cao Đại Thượng với vẻ bất đắc dĩ.
“Ông làm gì vậy! Đi đi! Hinh Hinh không muốn nhìn thấy ông! Con bé không có một người ba như ông!”
Văn Thiến hét lên, khuôn mặt tái nhợt đỏ bừng, nhanh chóng khó thở.
Thẩm Lưu Bạch sợ bà ấy xảy ra chuyện nên nhanh chóng đỡ bà sang một bên ngồi xuống, sau đó quay đầu nhìn Cận Hải Dương đang đứng cách đó không xa.
“Mời ông Hầu này chờ bên cạnh, sau khi làm xong thủ tục sẽ thông báo mời ông qua.”
Cận Hải Dương gật đầu.
Anh xoay người cười liếc Hầu Vĩ Quang lộ ra vẻ chán ghét, đưa tay ra làm động tác “mời”, đối phương hướng Văn Lộ hừ lạnh một tiếng, sau đó đi theo anh ra ngoài.
Căn phòng lại rơi vào im lặng.

“Bây giờ danh tính của người chết đã được xác nhận, bà Văn, cái chết của con gái bà có thể không đơn giản là tự sát.

Nó liên quan đến một vụ án hình sự, vì vậy chúng tôi sẽ tiến hành khám nghiệm tử thi, bây giờ thông báo với bà.”
Nghe cô nói lời này, đôi mắt vốn dĩ đang nhắm nghiền của Văn Thiến bỗng nhiên mở to, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.
Cô theo bản năng nhìn Lộ Trung Quân đang ở cách đó không xa, nhưng thấy đối phương cũng vẻ mặt nghiêm trọng nên ngượng ngùng quay đầu lại.
“Cô nói Hinh Hinh có lẽ là bị giết?”

Đôi mắt Văn Thiến bỗng đỏ hoe, vừa gật đầu vừa nghẹn ngào.
“Nếu đúng như vậy, xin hãy tìm ra hung thủ thật sự và trả thù cho đứa con gái tội nghiệp của tôi!”
Không biết từ “giải phẫu” có chạm vào dây thần kinh nhạy cảm của bà hay không, Văn Thiến vốn dĩ đang im lặng dường như đột nhiên muốn trò chuyện nhiều hơn, bắt đầu nói về việc của bà và Văn Nguyên Hinh, hai mẹ con phụ thuộc vào nhau như thế nào, cuộc sống không dễ dàng.
Thẩm Lưu Bạch không ngăn cản bà, mà chăm chú nghe bà kể lại cuộc đời Văn Nguyên Hinh, thỉnh thoảng đáp lại để động viên bà tiếp tục.
Cho đến khi bà nói về việc đi Mỹ để chữa bệnh, Lộ Trung Quân đột nhiên nhìn đồng hồ và cắt ngang lời nói tiếp theo của bà.
“Thưa bà, sắp đến giờ rồi.

Buổi chiều còn phải họp với ban giám đốc.

Bây giờ tiểu thư đi rồi, bà phải lo chuyện của công ty nữa.”
Nghe ông nói vậy, sắc mặt Văn Thiến chợt đanh lại.
Bà có vẻ bất đắc dĩ nhìn Lộ Trung Quân, sau đó cũng bất đắc dĩ gật đầu.
“Tôi biết rồi.”
Bà đứng dậy và lúc đi đến của bỗng nhiên quay đầu lại.
“Bác sĩ Thẩm, rất hân hạnh được trò chuyện với cô, như thể tôi có thể nói ra tất cả những lời tâm sự của mình…Sau này, ý tôi là…Sau khi vụ án của Hinh Hinh kết thúc…Nếu cô rảnh…tôi có thể nói chuyện với cô được không? “
Nghe bà nói vậy, trên khuôn mặt thanh tú của Thẩm Lưu Bạch nở một nụ cười đặc biệt ấm áp.

Cô chưa bao giờ cười như thế này trước mặt mọi người, vẻ truyền cảm kỳ lạ này khiến cả người cô tràn ngập một loại ấm áp dễ gần, khiến người ta bất giác muốn lại gần.
“Tất nhiên, bà Văn, tôi hiểu cảm giác của bà khi mất đi con gái, cũng như tôi đã mất mẹ mình.”
“Nếu sau đó bà có gì buồn bã hay chán nản, bà có thể tìm tôi nói chuyện, tôi rất sẵn lòng nói chuyện với một trưởng bối dịu dàng như bà.”
Sau một nụ cười thoáng qua, cô đột nhiên đưa tay về phía ông quản gia đang đứng cách đó không xa.

“Hôm nay đã làm phiền hai vị.

Sau khi khám nghiệm tử thi xong, chúng tôi sẽ khâu lại cho cô Văn, sau đó sẽ chuyển thi thể cho…”
“Đương nhiên là giao cho chúng tôi! Hinh Hinh là con gái của tôi, tên cặn bã Hầu Vĩ Quang kia hoàn toàn không xứng làm ba của con bé!”
Văn Thiến vội vàng nói, sau đó theo bản năng mà nhìn về phía quản gia bên cạnh.
“Đúng không, ông Lộ, Hinh Hinh không thích ông ta!”
Lộ Trung Quân gật đầu.
“Tất nhiên, tiểu thư họ Văn, đây là sự thật không thể chối cãi.”
Ông do dự một chút, nhưng cuối cùng cũng nắm lấy bàn tay trắng nõn thon thả Thẩm Lưu Bạch đưa ra trước mặt.
“Bác sĩ Thẩm nếu cần gì cứ liên hệ với tôi, bà Văn không khỏe, tôi có thể giúp bà ấy lo tang lễ.”
“Được.”
Thẩm Lưu Bạch cười, chậm rãi thu tay lại.

------oOo------

Chương 227: 227: Những Manh Mối Còn Lại

Trong phòng khám nghiệm, Thẩm Lưu Bạch nhìn thi thể nằm ngửa trên bàn giải phẫu, ánh mắt càng thâm trầm.
Cô không ngờ lại gặp Văn Nguyên Hinh trong hoàn cảnh như vậy, trong ấn tượng của cô, người phụ nữ này tuy xinh đẹp, phóng khoáng nhưng chưa bao giờ trầm lặng như vậy.
Trong cái gọi là "bức thư tuyệt mệnh", mặc dù hàng loạt âm mưu nhằm vào cô đã được giải thích, nhưng bản thân sự tồn tại của bức thư đó cũng là điều đáng nghi ngờ, chưa kể cô ta còn có bác sĩ Patrick Lý.
Đánh giá mối quan hệ giữa hai người khi gặp ở sân bay, cô không cảm thấy Văn Nguyên Hinh là người có thể chỉ huy của đối phương, mà trong vô thức cô ấy còn làm theo suy nghĩ và hành động của bác sĩ Lý.
Đây là biểu hiện trong tiềm thức của những người phục tùng, cho nên những hành động nhằm vào cô thật sự là do Văn Nguyên Hinh chỉ đạo sao?
"Cô Thẩm, đã đến lúc bắt đầu."
Trịnh Lỗi nhỏ giọng nhắc nhở.
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
Hai người kéo chiếc đèn bàn mổ xuống và bắt đầu xem xét những dấu vết trên thi thể của người chết.
Qua kiểm tra ban đầu tại hiện trường, da của Văn Nguyên Hinh đã mất độ bóng và đàn hồi nhưng không lưu lại dấu vết gì.
"Ở đây."
Thẩm Lưu Bạch chỉ vào vết bầm mông người chết một.
Trịnh Lỗi nghiêng người nhìn một hồi, trên mặt lộ ra vẻ không chắc.
"Cô Thẩm, đây…đây…hình như là một vết bớt."

"Không phải một vết bớt."
Thẩm Lưu Bạch thản nhiên nói.
Vừa nói, cô vừa cúi đầu, lấy tăm bông ra lau nhẹ lên vết bớt, sau đó cho vào

túi kín để xét nghiệm, sau đó nhặt chiếc áo ngủ của người chết lên để quan sát thật kỹ.
Ngoài ra, trên mông, cô thấy một vết máu nhỏ, cũng như một số dấu vết không rõ thành phần.
“Dấu vết này cần phải được lấy để kiểm tra.”
Đưa áo ngủ cho Trịnh Lỗi, Thẩm Lưu Bạch lấy dao mổ da của người chết, quả nhiên phát hiện ra những nốt mụn nhỏ, đây là hiện tượng sẽ xuất hiện ngay sau khi tiêm, chứng tỏ ở đây đã bị kim tiêm.
“Vậy là ai đó đã tiêm một số loại thuốc vào cơ thể của người chết dưới lớp vỏ của vết bớt.

Không rõ thành phần, không rõ tác dụng, nhưng chắc chắn đối phương phải là người rất quen thuộc với người chết, nếu không, sẽ không thể nào biết rằng trên mông của người chết có một vết bớt.

“
Tuy nhiên, quá trình khám nghiệm tử thi sau đó cho thấy, dung dịch trong dạ dày của người chết đúng là có chứa thành phần thuốc ngủ nhưng liều lượng không đủ để gây tử vong.
“Cái này chỉ đủ để ngủ một giấc thôi, trên đất nhiều thuốc vậy em tưởng đã dùng không ít…”
Trịnh Lỗi bĩu môi, nhỏ giọng lẩm bẩm.
Thẩm Lưu Bạch liếc anh ta một cái, nhưng không nói gì thêm.
Cho dù Văn Nguyên Hinh có làm gì trong cuộc đời, cô vẫn luôn coi trọng thân thể của người chết.
Đặc biệt, cái chết của cô ấy thật sự đáng nghi.
” Vết thương do súng bắn vào người chết không có tổn thương bên ngoài, bóng, mí mắt, kết mạc nhợt nhạt, giác mạc mờ đục nhiều, không chảy máu cơ thái dương, không vỡ xương sọ, màng cứng còn nguyên vẹn, không bị tràn dịch màng cứng, không xuất huyết trong khoang dưới và võng mạc, và không có tổn thương mô não.”
“Xét nghiệm chất độc, trong dạ dày và gan của người chết có thành phần của Estazolam.”
Nguyên nhân tử vong là do sốc.

Lượng thuốc ngủ không đủ để gây tử vong và xét nghiệm thành phần máu tim không có vấn đề gì khác ngoài hạ đường huyết.

Từ các bằng chứng hiện tại, nguyên nhân thật sự của cái chết dường như là do rối loạn chuyển hóa insulin gây ra hạ đường huyết.
Theo kết luận này, cái chết của Văn Nguyên Hinh lại trở thành một vụ tai nạn ngoài ý muốn, dần không liên quan đến án hình sự.
Vậy lỗ kim này đại diện cho điều gì?
Thẩm Lưu Bạch đã lấy mẫu các bộ phận của da và mô cơ gần lỗ kim ở mông của người chết và đặt chúng vào các ống xét nghiệm riêng biệt.

Nếu người chết thực sự được tiêm một chất gì đó trước khi chết, chất này có thể nhanh chóng kết hợp với cơ thể người để tiêu biến, thì khả năng duy nhất là có thể có một số thành phần còn sót lại trong bộ phận được tiêm.
Trong dung dịch dạ dày của người chết có thức ăn không tiêu, do tác dụng của thuốc ngủ nên người chết không có biểu hiện hạ đường huyết, vậy người chết mất mạng có phải do bạo bệnh không?
“Cô muốn xét nghiệm những thứ này à?”
Trịnh Lỗi đột nhiên nói.
Anh ta thấy Thẩm Lưu Bạch quay đầu nhìn mình chằm chằm, ngượng ngùng nói.
“Trước đây, em đã đọc một câu chuyện trinh thám về việc giết người bằng insulin.”
“Trong vụ án đó, insulin có thể được lưu trữ trong môi trường axit.

Đó không phải là thứ mà cô đã lấy từ đầu của kim tiêm để xác định thành phần của thuốc tiêm sao?”
Trịnh Lỗi sờ đầu, ngập ngừng nói.
“Em nghĩ có thể xem xét khả năng giết người bằng insulin.”
“Thứ này vốn có trong cơ thể con người, khó có thể phân biệt được đâu là thứ có sẵn hay tiêm vào, trong cơ thể sẽ sớm biến mất.

Rất khó tìm được chứng cứ.”
“Đặc biệt là những loại insulin tái tổ hợp của con người hiện đang được sử dụng thậm chí đến cái bóng cũng không chạm vô được, vì vậy thứ duy nhất có thể tìm thấy là vị trí tiêm.”
Nói đến đây, anh ấy cười “ha ha ha”, rồi hơi ngượng ngùng nói.
“Thật ra, cô đã muốn làm vậy trước nên mới lấy mẫu trên thi thể, chỉ là bây giờ em mới nói.”

Nghe anh ta nói, cô gái có khuôn mặt thanh tú mỉm cười, đặt miếng thịt nhỏ trước mặt Trịnh Lỗi.

“Vì cậu đã biết tất cả, nên cậu có thể làm công việc này, thao tác thì cậu đã học qua rồi, cậu làm đi.”
Trịnh Lỗi sững sờ.
Từ khi đến Trung Tâm Pháp Y, đây là công việc độc lập đầu tiên mà Thẩm Lưu Bạch giao cho anh, trong lòng vừa hồi hộp vừa phấn khích.
Từ lâu, anh đã ghen tị khi nhìn Lý Thành độc lập xuất hiện ở hiện trường, không nói chuyện khác, chỉ nói chuyện khi hai người cùng nhau đi dạo, nhìn tên nhóc Lý Thành đó hòa đồng chào hỏi mọi người từ các phòng ban, có thể thấy mối quan hệ của tên đó ở đây rất tốt.
Họ tốt nghiệp gần lúc, lại trạc tuổi nhau, tên kia đã trở thành nhân viên pháp chứng được tín nhiệm, mình thì còn dán mác “thực tập sinh”, nói không vội là giả thôi.
Nhưng cô Thẩm nổi tiếng nghiêm khắc.
Khi còn học tại Học Viện Hình Cảnh, những người trong nghề đều biết cô giáo trẻ này tuy có vẻ ngoài trầm tính, hiền lành nhưng thực chất lại rất nghiêm túc với yêu cầu cao trong việc học tập.
Để vượt qua các môn học của cô, không có con đường tắt nào khác ngoài việc học tập nghiêm túc.
Nếu muốn dựa vào việc nói chuyện phiếm, lôi kéo mối quan hệ thì là tự rước lấy nhục.
Nghĩ đến đây, Trịnh Lỗi đột nhiên cảm giác căng thẳng đã lâu không thấy, giống như khi đối mặt với kỳ thi cuối kỳ, lại càng thêm hưng phấn khi bị áp lực.
Anh ta cầm vội chiếc thùng trên tay và kích động nói.
“Cô yên tâm, hôm nay em sẽ kiểm tra kỹ từng tế bào và báo cáo kết quả sớm cho cô!”

------oOo------

Chương 228: 228: Chỉnh Sửa Camera

Đúng vậy, vì sao camera giám sát không ghi lại?
Sau khi thụ lý vụ án, Cận Hải Dương lập tức lấy camera giám sát nhà của Văn Nguyên Hinh, ngoại trừ Vệ Nguyên, suốt đêm không có vị khách nào khác.
Vì vậy, sự nghi ngờ tự nhiên được chuyển sang Vệ Nguyên, đặc biệt là với "bức thư tuyệt mệnh" làm bằng chứng.
"Nếu Vệ Nguyên giết Văn Nguyên Hinh bằng cách tiêm insulin, thì chắc chắn giữa họ phải có mối quan hệ thân thiết nào đó."
Cận Hải Dương vuốt cằm nói.
"Nhưng căn cứ theo lời khai của ông chủ tiệm gốm, người mà Văn Nguyên Hinh thích không giống anh ta."
"Nếu Văn Nguyên Hinh không thích anh ấy, thì vì sao lại giết Phùng vi?"
Đây cũng là vấn đề Thẩm Lưu Bạch vẫn luôn ở suy xét.
Từ góc độ tình cảm, theo bản năng cô không muốn tin Vệ Nguyên là hung thủ.
Nhưng những chứng cứ trước mắt quá bất lợi cho anh ta, với việc là người duy nhất xuất hiện trước cửa nhà người chết vào đêm gây án, khó có thể tin rằng anh ta không ra tay.
"Băng ghi hình của camera là một bằng chứng chắc chắn.

Cho dù những gì chủ cửa hàng đồ gốm nói là sự thật, thì bằng chứng của camera giám sát càng có sức mạnh hơn, không có cách nào loại bỏ sự nghi ngờ với Vệ Nguyên."
Cô suy nghĩ, vẫn là khách quan nói.
"Suy cho cùng, tình cảm và cảm xúc của con người là thứ không thể kiểm soát được, không ai có thể đảm bảo sau khi ở tiệm làm gồm, Văn Nguyên Hinh có thích người khác hay không."

“Trừ phi…băng ghi hình của camera đã bị làm giả?”
Cận Hải Dương quay đầu nhìn cô, ẩn ý nói.
“Thật ra…Anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng…”
Anh kéo nàng lên xe, vừa nói nhỏ vừa châm lửa.
“Nhà họ Văn có rất nhiều tiền, Văn Nguyên Hinh cũng không thường ở chung cư, nhưng chung cư vẫn luôn có người quét dọn, nên có người chuyên phụ trách.”
Anh quen tay rẽ vào Giang Kiều, chiếc xe chạy một mạch, rất nhanh đã đến gần tầng dưới của nhà Văn Nguyên Hinh, đó là một căn hộ dịch vụ, nhà của Văn Nguyên Hinh chiếm cả một tầng, vì án mạng nên đã bị phong toả.
Hai người đứng ở dưới lầu, Cận Hải Dương chỉ vào tòa nhà rực rỡ ánh đèn nói.
“Thấy chưa, đó là nhà của Văn Nguyên Hinh.

Anh đã hỏi công ty quản lý chung cư rồi.

Nhà của Văn Nguyên Hinh không kết nối với thiết bị giám sát của khu nhà, nhưng có được lắp đặt một thiết bị an ninh độc lập.

Camera giám sát của họ chỉ có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên trong thang máy.”
“Nói cách khác, nếu đi thang máy đến nhà của Văn Nguyên Hinh, có thể bị camera quay lại, chẳng hạn như Vệ Nguyên.”
“Nhưng nếu đi từ cầu thang thoát hiểm lên và trực tiếp vào tầng của Văn Nguyên Hinh từ lối thoát hiểm, thì sẽ không bị camera ghi lại”

Nói tới đây, Cận Hải Dương dừng lại, chỉ vào sàn nhà tối và nói.
“Anh còn nhớ ở lối thoát hiểm vào nhà của Văn Nguyên Hinh có lắp đặt một cái cửa chống trộm, muốn từ của thoát hiểm đi tới lầu của cô ấy, nhất định phải có chìa khóa hoặc mật khẩu mới có thể đi qua, không phải là người bình thường hay người ngoài có thể làm được.”
“Băng ghi hình của nhà họ Văn được trích xuất từ bộ nhớ camera của Văn Nguyên Hinh, nhưng điều này không có nghĩa là bản ghi không bị sửa đổi.

Từ khi Văn Nguyên Hinh chết đến khi thi thể của cô được tìm thấy và báo cảnh sát, muốn sửa chữa bản ghi trong bộ nhớ không phải là không thể.”
“Anh đã cho Bùi Diệu đi điều tra, rất nhanh sẽ có kết quả.”

Vừa dứt lời, di động hai người đồng thời vang lên.
Người gọi Cận Hải Dương là Bùi Diệu, điện thoại vừa được kết nối, giọng nói vô cùng phấn khích của anh ấy phát ra từ loa điện thoại.
“Đội trưởng! Đội trưởng! Có phát hiện! Có phát hiện!”
Cận Hải Dương nhíu nhíu mày, kéo xa điện thoại ra khỏi tai, chờ cảm xúc Bùi Diệu ổn định rồi mới hỏi tiếp nói.
“Phát hiện cái gì? Băng ghi hình kia đúng là có vấn đề?”
“Đúng vậy!”
Bùi Diệu lớn tiếng nói.
“Em đã điều tra cẩn thận các băng ghi hình được trích xuất và phát hiện ra rằng một số trong số chúng có dấu vết bị chỉnh sửa.”
Bùi Diệu dừng một chút, tựa như cảm thấy mình nói còn chưa đủ rõ ràng, liền bổ sung một câu.
“Bởi vì camera trong nhà Văn Nguyên Hinh chỉ ghi lại lối vào và cửa thoát hiểm, nên tình hình bên trong căn phòng không được ghi lại.”

“Ở cửa ra vào có đầy đủ bản ghi về thời gian ra vào của Vệ Nguyên, thời gian hoàn toàn trùng khớp, tạm thời không có vấn đề gì.”
“Vấn đề là cửa thoát hiểm ở phía sau.”
“Em phát hiện trong băng ghi hình giữa lúc 23:50 và 1:05 đêm xảy ra án mạng có dấu vết đứt quãng, đối phương làm rất cẩn thận, không cẩn thận kiểm tra cũng không thể phát hiện được.”
“Mặc dù băng ghi hình cho thấy trong khoảng thời gian này mọi thứ vẫn bình thường, nhưng em nghi ngờ đây là cắt ghép của phần trước.”
“Có chứng cứ không?”
Cận Hải Dương thấp giọng hỏi nói.
“Không có, do người nhà họ Văn biện minh rằng vì không có người sống trong đó, nên thỉnh thoảng camera sẽ ngắt kết nối và khởi động lại.”
“Ngắt kết nối và khởi động lại? Đúng lúc vào khoảng thời gian đó à?”
Người đàn ông bật cười, hoàn toàn không chuẩn bị để tiếp nhận lời giải thích gượng ép này.
Vào lúc này, khu nhà nơi anh và Thẩm Lưu Bạch đang đứng đột nhiên được chiếu sáng bởi một luồng ánh sáng trắng chói mắt, cách đó không xa, trên nóc trụ sở của ngân hàng Phong Hối, ánh sáng và bóng tối nhấp nháy trên cái gọi là màn hình quảng cáo LED lớn nhất ở Hải Đô, ánh đèn nhiều màu sắc thay đổi liên tục, giống như rơi vào thế giới mộng ảo.
“Yêu người bạn yêu, tặng người đó một món quà kỷ niệm lãng mạn nhất!”

Sau khi tất cả các ngôi sao nam nổi tiếng trên màn ảnh trìu mến nói ra những lời quảng cáo, toàn bộ màn hình trở lại trạng thái bình thường, vẫn đang phát các đoạn giới thiệu nghiệp vụ của ngân hàng Phong Hối.
“A! Là cái quảng cáo kia…Nghe nói là đặc biệt quay cho thẻ tín dụng kỷ niệm của Phong Hối.

Có vài nam thần của mình cũng quay trong đó, thật giàu có!”
“Đúng đúng đúng, nghe nói là thẻ phiên bản giới hạn trên thế giới, được thiết kế đặc biệt để các cặp đôi đi nghỉ dưỡng bồi dưỡng tình cảm, đều là ngôi sao nam nữ tuyến một quảng cáo.

Đây là phiên bản nam, còn có phiên bản dành cho nữ nữa, nghe nói chỉ phát ở trụ sở chính của Phong Hối, là phát luân phiên, mình đã đợi nam thần của mình lâu lắm rồi!”

Bên cạnh mấy cô gái trẻ đang ríu rít không ngừng, khuôn mặt trẻ trung ửng hồng vì phấn khích.
Mà Cận Hải Dương, người đứng sang một bên và nghe rõ cuộc trò chuyện của họ, đã cau mày.
Anh trầm ngâm nhìn tấm biển quảng cáo khổng lồ một lúc, sau đó chuyển lực chú ý đến tòa nhà nơi có nhà của Văn Nguyên Hinh, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.
“Cậu nói thời gian là 23:50 và 1:05? Cửa thoát hiểm có gì bất thường không?”
Bùi Diệu không ngừng nói về những phát hiện của mình, khi đột nhiên nghe thấy anh hỏi câu hỏi này, không thể không cắt ngang cuộc trò chuyện và lắp bắp trả lời.
“Trong băng ghi hình không có gì bất thường, không có ai ở trước cửa thoát hiểm và cầu thang, cũng không có chuyện gì xảy ra.”
“Tôi nhớ, có một cửa sổ ở cầu thang đó, phải không?”
Giọng nói trầm ấm của người đàn ông vang lên chậm rãi, không trì hoãn, như thể anh ta đang nói ra một sự thật vô cùng chắc chắn.
“Vâng, cửa sổ ở cầu thang quay về hướng về phía ngân hàng, để tránh tiếng ồn trên phố.”
Bùi Diệu gập ngừng trả lời, anh không hiểu tại sao đội trưởng của mình lại hỏi một điều dường như không liên quan đến vụ án.
“Ở độ cao đó, có thể nhìn thấy tầng trên cùng của ngân hàng Phong Hối

đúng không?”
“Đó là lý do tại sao không có gì xảy ra.

Từ 23:00 đến 1:00, giữa hai giờ trôi qua, bảng quảng cáo của ngân hàng Phong Hối đối diện lẽ ra phải phát hai phiên bản quảng cáo thẻ tín dụng, vì vậy băng ghi hình này nhất định đã bị chỉnh sửa!”

------oOo------

Chương 229: 229: Bà Văn

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Lưu Bạch đón một cặp khách mời đặc biệt đến phòng làm việc của mình.
Cô nhìn quản gia Lộ đứng nghiêm trang phía sau bà Văn, trong lòng không khỏi cảm thán số phận.
Đối tượng tình nghi hôm qua mới xác định, hôm nay lại xuất hiện hiên ngang trước mặt, nếu không phải là số phận quyết định thì còn có thể là gì nữa?
Cô nghĩ như vậy, nhưng với vẻ mặt điềm đạm bình thường thường ngày, cô vươn tay mời bà Văn ngồi xuống.
Văn Thiến vẫn như trước, vài ngày không gặp, tâm tình cũng đã bình tĩnh lại rất nhiều, tuy rằng còn phờ phạc, nhưng ít nhất sau vài câu nói cũng sẽ không rơi lệ.
“Mấy ngày nay phu nhân cảm thấy rất không tốt, nên cứ nói muốn nói chuyện với cô Thẩm.

Không biết có làm phiền cô không?”
Lộ Trung Quân cung kính đứng sang một bên, gật đầu với Văn Thiến đang nhìn mình, trịnh trọng nói.
Thẩm Lưu Bạch nhìn ông ta một cái, cũng không dám nhìn quá trực tiếp.
Nếu người trước mặt đúng như những gì cô nghĩ, có liên quan đến cái chết của Văn Nguyên Hinh, bất kỳ hành vi bất thường nào của cô đều có khả năng khơi dậy sự cảnh giác và nghi ngờ của ông ta.
Thấy Văn Thiến và động tác của ông ta, rõ ràng trong quan hệ này người chiếm quyền chủ động là quản gia, thật ra không phải Văn Thiến muốn nói chuyện với cô, mà là Lộ Trung Quân này muốn Văn Thiến đến nói chuyện với cô.
Vậy, chính xác thì ông ta muốn biết điều gì từ cô?
Cô đột nhiên có chút chột dạ, nhân cơ hội xoay người đi rót nước để ổn

định cảm xúc, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt trở lại.
“Chỗ tôi không có việc gì, hai người cứ tự nhiên.”
“Không, tôi chỉ đưa phu nhân tới, hai người cứ nói chuyện, tôi sẽ chờ ở cửa.”
Nói rồi, quản gia cao lớn lẳng lặng gật đầu với cô, xoay người rời khỏi văn phòng.,

Văn Thiến lại liếc nhìn bóng lưng của Lộ Trung Quân, sau đó ngập ngừng nói.
“Mấy ngày nay, vừa nhắm mắt, tôi lại nhìn thấy khuôn mặt đang khóc của Hinh Hinh.”
“Con bé luôn hỏi tôi tại sao không trả thù cho con bé, tôi…tôi…tim tôi như bị dao cứa vào, không thở nổi.”
“Con gái tôi từ khi còn nhỏ đã không hạnh phúc.

Cuối cùng, vài năm qua, nó cũng khá hơn, giờ nó lại đột ngột qua đời ở tuổi trẻ như vậy, tôi rất khó chịu.”
Nói đến đây, giọng bà lại bắt đầu nghẹn ngào, nhìn thấy cảnh này, Thẩm Lưu Bạch lập tức dẫn đề tài sang hướng khác.
“Bà Văn, tôi rất hiểu tâm trạng của bà.”
“Nhưng chuyện của cô Văn không xảy ra cũng đã xảy ra rồi, như bà nói, với nguyện vọng trước khi chết của cô ấy, tất cả những gì chúng tôi có thể làm là tìm ra hung thủ thật sự cho cô ấy.”
“Vì vậy, thay vì ngập tràn trong tuyệt vọng và đau buồn, với tư cách là một người mẹ, bà có thể làm được nhiều điều hơn cho đứa con của mình.”
Cô ấy nói nhẹ nhàng, với một giọng điệu cực kỳ mềm mại, nghe có tác dụng xoa dịu đặc biệt.
Văn Thiến đã nín khóc.
Bà ngây người nhìn Thẩm Lưu Bạch, như đang nhìn thẳng vào mắt cô, hiển nhiên trong lòng bà đã hiểu được.
Thẩm Lưu Bạch thở dài trong lòng.
Cô bất đắc dĩ phải dùng những gì học được trong viện nghiên cứu, chỉ bằng cách này, cô mới có thể hỏi càng nhiều thông tin từ miệng Văn Thiến càng tốt.
Cô chắc rằng người mẹ đau buồn này có biết điều gì đó, hoặc có thể bà không nhận ra tầm quan trọng của thông tin này.
Nhưng dù thế nào, giả thuyết Văn Nguyên Hinh thật sự có quan hệ với

những người đó, thì Văn Thiến cũng không thể hoàn toàn không biết, cũng may Lộ Trung Quân chủ động rời đi, nếu không cô phải tìm một lý do chính đáng để ông ta đi, đỡ được rất nhiều phiền phức.
Nhưng là vậy sao, Lộ Trung Quân có phải thật sự đơn giản đi như vậy? Trực giác cho cô biết không phải như vậy, nhưng lại không tìm ra được đáp án khác.
Thấy cô đột nhiên ngừng nói, Văn Thiến ngồi bên cạnh khó chịu vặn vẹo người, như có điều muốn nói.
Thẩm Lưu Bạch bị giọng nói cắt ngang suy nghĩ.
Cô cười áy náy với bà Văn, rồi nói tiếp.
“Bà Văn, đúng lúc bà đến, tôi có chuyện muốn hỏi bà, tình hình của cô Văn là như thế nào?”
Nghe câu hỏi của cô, Văn Thiến ngập ngừng một lúc rồi đưa ra câu trả lời chắc chắn.
“Thân thể của Hinh Hinh không sao cả.

Tuy không thể nói là khỏe mạnh, nhưng con bé chưa trải qua vấn đề gì lớn.

Chỉ là không thích tiếp xúc với mọi người, nghĩ quẩn trong lòng
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Bà có thể nói cụ thể hơn không?”

Cô dừng lại, dường như nghĩ rằng câu hỏi của mình hơi rộng, nên cô đã bổ sung thêm một câu.
“Ý tôi là, ngoài những việc không thích tiếp xúc với người lạ hay nghĩ quẩn trong lòng thì các chỉ số s1nh lý như đường huyết, mỡ máu và huyết áp của cô ấy có vấn đề gì không?”
Nghe câu hỏi này, Văn Thiến lập tức lắc đầu.
“Những việc này đều ổn.

Gia đình chúng tôi có bác sĩ gia đình, thường xuyên đi kiểm tra sức khỏe.

Các chỉ số của Hinh Hinh luôn ở trong mức bình thường.”
“Vậy có phải vì điều trị tâm lý mà sử dụng một số loại thuốc có thể gây tổn thương cho cơ thể không?”
Thẩm Lưu Bạch là nói sự thật.
Nếu Văn Nguyên Hinh thật sự đang được điều trị theo phương pháp điều trị

truyền thống, một số loại thuốc điều chỉnh tâm trạng có tác dụng phụ ảnh hưởng đến mỡ máu và đường huyết, nếu đúng như vậy thì cô ấy cần tiêm insulin.
“Không!”
Văn Thiến khẳng định.
Bây giờ bà hoàn toàn tin tưởng cô gái trẻ trước mặt mình, đối với vấn đề bà biết bà sẽ nói hết, không có ý giấu giếm chút nào.
“Sở dĩ tôi đưa Hinh Hinh đến nước Mỹ là vì có người nói với tôi rằng chữa bệnh ở đó không cần uống thuốc gì có hại cho cơ thể! Tôi đã ở cùng bác sĩ gia đình suốt thời gian qua, cứ vài ngày, chúng tôi sẽ cho Hinh Hinh kiểm tra tình trạng sức khỏe, quả thật mọi thứ vẫn bình thường.

“
Nghe bà nói vậy, Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Người nói với bà chuyện đó là ai vậy? Là quản gia Lộ sao?”
Nghe cô hỏi chuyện này, Văn Thiến do dự một chút, không biết cô đang nghĩ gì, cuối cùng bà cũng gật đầu.
“Đúng, đó là những gì ông Lộ nói với tôi.”

“Ông ấy sống ở nước Mỹ đã lâu, cũng biết tình hình ở đó.

Vấn đề của Hinh Hinh là do ông ấy phát hiện.

Tôi rất biết ơn ông ấy vì điều này.”
“Nếu như ông Lộ không phát hiện Hinh Hinh có vấn đề, thì trước giờ tôi vẫn như người phụ nữ ngốc nghếch, ngoan ngoãn ở nhà đợi chồng tôi trở về, không biết ông ta đang mây mưa với mấy con yêu tinh đó.”
Nói xong, bà đột ngột đứng lên, nắm lấy tay Thẩm Lưu Bạch, khẩn thiết hỏi.
“Cô Thẩm cũng biết tên khốn kia có con hoang bên ngoài! Đứa con gái vô liêm sỉ kia không biết làm sao lại dám xuất hiện trước mặt tôi? Đây là nhà họ Văn không phải họ Hầu, sao Hầu Vĩ Quang lại đối xử với tôi như vậy chứ?”
“Nếu như khi đó tôi không gả cho hắn, một tên nghèo nàn như hắn, dù có năng lực hơn nữa, thì cũng không có cơ hội khi còn trẻ được quản lý một công ty lớn như vậy, hắn nằm mơ đi!”
“Hắn luôn nói nhà tôi ăn nên làm ra là nhờ hắn…ha ha, nhà tôi không có

hắn thì cũng có thể tìm người khác có chuyên môn để quản lý, cùng lắm thì tôi chi hoa hồng nhiều hơn chút thôi.

Còn hắn, hắn không có tôi thì tính là gì?”

------oOo------

Chương 230: 230: Xác Định

Nghe câu hỏi của cô, sắc mặt Lộ Trung Quân lập tức trở nên khó coi.
Ông ta nhìn cô gái trước mặt với ánh mắt chỉ trích, trầm giọng hỏi.
“Bác sĩ Thẩm, cô đang nghi ngờ tôi?”
Thẩm Lưu Bạch lắc đầu, nhưng ngay sau đó lúng túng gật đầu.
“Quản gia Lộ, cái này không nên gọi là nghi ngờ, tôi chỉ muốn loại trừ những chuyện không liên quan.”
Cô dừng lại một chút và nghiêm túc nói.
“Nhìn xem, ông đã làm việc ở nhà họ Văn nhiều năm, việc ông xuất hiện trong căn hộ của cô Văn không có gì lạ.

Nhưng nếu chúng tôi không lấy mẫu của ông để so sánh và loại bỏ những dấu vết không liên quan, chúng tôi có thể không thể giúp cô Văn tìm ra hung thủ thật sự, chắc ông cũng không muốn như vậy đâu.”
“Chúng tôi đều muốn lấy mẫu DNA của ông và bà Văn để dễ loại trừ hơn.

Không biết liệu ông Lộ có thể hợp tác không?”
Cô nói rất khách sáo nhưng đã đẩy Lộ Trung Quân vào góc tường.
Nếu ông ta từ chối, có nghĩa là trong lòng ông ta đang có có vấn đề, việc này sẽ thu hút sự chú ý của cảnh sát.
Nhưng nếu ông ta thật sự cho lấy mẫu, thì có thể ông ta sẽ bị bại lộ.
Vẻ mặt âm trầm, Lộ Trung Quân nhìn chằm chằm Thẩm Lưu Bạch một hồi, mới miễn cưỡng gật đầu.

Sau khi tiễn Văn Thiến và Lộ Trung Quân đi, Thẩm Lưu Bạch ngồi phịch xuống sô pha như dùng hết sức lực, cảm thấy cả người thả lỏng, không muốn động dù chỉ là một ngón tay.
Đối với người bị tình nghi này, điều duy nhất cô có thể nghĩ đến là quang minh chính đại yêu cầu ông ta cung cấp mẫu DNA.

Thật ra dám làm như vậy là bởi vì tin nhắn của Cận Hải Dương.
Mặc dù trên người Văn Nguyên Hinh có biểu tượng của viện, nhưng viện nghiên cứu chưa bao giờ dùng biểu tượng này làm hình xăm, nó chỉ là một biểu tượng bình thường.
Từ Văn Nguyên Hinh đến Thôi Thư Ny, cô đã quan sát và nhớ lại những hành vi đáng nghi của họ, họ không hoàn toàn giống như những "người phục tùng" trong trí nhớ của cô, những người vẫn giữ được ý thức và giá trị của bản thân.
Giống nhau và không giống nhau, nó giống như một sự nhái lại hơn là một sự tiếp nối của 10 năm trước.
Ít nhất là trường hợp của bà Văn Thiến, cô dễ dàng có được sự tin tưởng ngắn ngủi.
Sau đó, có lẽ mọi chuyện không tệ như cô tưởng tượng, không có người sống sót, cái gọi là giống nhau chỉ là cố tình bắt chước mà thôi.
Cô chợt nghĩ ra điều gì đó, đứng dậy thay quần áo, xách túi chuẩn bị đi ra ngoài.
Khi bước ra cửa, gặp Cận Hải Dương, Thẩm Lưu Bạch suýt chút nữa nhào vào lồ ng ngực rắn chắc của anh, đụng đến mũi hơi cay, nước mắt chảy xuống.
Người đàn ông dở khóc dở cười ôm lấy cô, đưa tay xoa sống mũi đỏ hồng cho cô, vừa tức giận vừa buồn cười nói.
"Thẩm Tiểu Bạch, tuy rằng anh mừng vì em có tự giác thân mật với anh như vậy, nhưng sức lực này của em cũng quá kích động rồi, anh sợ em bị thương…"
Thẩm Lưu Bạch hai mắt đỏ hoe chờ đợi, sau đó vùi đầu vào trong cánh tay của anh, không nói gì.
"Nè, để anh xem, có hỏng không?"
Anh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc mũi thanh tú vốn có của cô hơi ửng đỏ, trong lòng không khỏi có chút xót xa quở trách.
"Em bao nhiêu tuổi rồi, làm gì mà hấp tấp như vậy, vội vàng làm gì à?"
Nghe anh nói, Thẩm Lưu Bạch đột nhiên nhớ tới ý nghĩ ngẫu hứng của mình, vội vàng vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của anh.
Người đàn ông làm sao có thể buông tha cho cô được, theo lực của bàn tay cô để cô không thoát ra được, tức giận nói.
"Cứ như vậy mà nói đi."
Thực lực của Thẩm Lưu Bạch không sánh được, biết anh nói là làm, liền đơn giản từ bỏ giãy dụa.

“Em muốn đi thăm Nhậm Húc Đông, cần cùng anh ấy kiểm tra một số chuyện.”
Cận Hải Dương hiểu ý cô ngay lập tức.
“Em muốn anh ta được xác định sao?”
Cô gái thanh tú gật đầu.
“Nhậm Húc Đông ủy quyền cho Chu Mạn gọi em đến thăm sau khi anh ta bị giam, lúc đó em cũng nghi ngờ chữ viết trên thiệp mời, cho nên mới đi.”
“Nhậm Húc Đông nói anh ta biết phương pháp giết Lý Miên Miên là do hắn dạy cho anh ta, mấy năm trước cũng xảy ra chuyện tương tự trong ngôi nhà đó, nhưng anh ta nghi ngờ đối phương không cho anh ta toàn bộ kế hoạch, dẫn đến anh ta bị chúng ta phát hiện, anh ta không nhớ người đã đưa ra kế hoạch cho anh ta trông như thế nào.”
Nói xong, cô dừng lại, sắp xếp lại suy nghĩ của mình, rồi tiếp tục.
“Bây giờ em có một số nghi ngờ, em muốn kiểm tra với anh ấy, nhân tiện, xem anh ta có thể nghĩ ra manh mối nào không.”
Cận Hải Dương im lặng nhìn cô một lúc, một lúc lâu mới gật đầu.

“Được, anh đi cùng em.”
Ngón tay mảnh khảnh của anh ngăn lại vẻ Thẩm Lưu Bạch muốn cự tuyệt, nói từng chữ.
“Đừng khách sáo với anh.

Tình hình hiện tại của em không an toàn.

Vị trí của nhà tù tương đối hẻo lánh, không theo thì anh sẽ lo, nếu muốn đi thì phải đi theo anh, hoặc em không được đi.

“
Thẩm Lưu Bạch bị lời anh nói làm cho nghẹn, nhưng sau khi nghĩ lại thấy có lý nên gật đầu đồng ý.
Khi gặp lại Nhậm Húc Đông, vẻ mặt anh ta bình tĩnh hơn rất nhiều so với lúc mới bị bắt vào tù, không biết anh ta đã chấp nhận việc mình ở trong tù hay chưa, vẻ mặt anh ta không còn vẻ thù địch và tức giận như trước nữa, bình tĩnh như một người bình thường.
“Tôi ở đây không sao cả, chỉ cần không nghĩ tới tương lai, tôi sống bình yên vô sự hơn so với bên ngoài.”
Anh ta nhẹ nhàng nói.

“Giờ nghĩ lại, thì ra lòng mình quá tham lam.

Khi thấy người khác có mình cũng muốn có, làm cho cả người đau đớn và mệt mỏi, không chiếm được thì nghĩ cả thế giới đều có lỗi với mình, đúng là không đáng.”
“Thế giới này làm gì có nhiều công bằng như vậy? Tôi muốn đi đường tắt, lại muốn có người xem trọng, làm sao có thể như vậy?”
Thẩm Lưu Bạch yên lặng nghe anh ta nói, sau đó bày ra trước mặt anh ta một vài tấm ảnh đã in sẵn.
“Nhìn những người này xem có ấn tượng gì không.”
Đồ Hạo Nhiên, Kha Tĩnh, Văn Nguyên Hinh, Thôi Thư Ny, Văn Thiến, Patrick Lý, Lộ Trung Quân.
Nhậm Húc Đông nhìn quét qua những gương mặt này, sau đó buồn rầu lắc đầu.

Thật ra anh ta nhìn ảnh Patrick và Lộ Trung Quân nhiều lần, vẻ mặt đầy hoang mang và khó hiểu.
“Cái này thì sao?”
Cận Hải Dương lấy trong điện thoại di động ra một bức ảnh, đặt ngay đối diện, liền nhìn thấy trên gương mặt vốn dĩ bình tĩnh của người kia lộ ra vẻ nghi ngờ, dường như đang suy nghĩ điều gì, vô tình gật đầu, sau đó lại lắc đầu.
“Tôi không chắc.”
Anh ta nói như vậy.
“Có thể tôi đã gặp người đàn ông này, nhưng tôi không chắc liệu anh ta có đưa ra kế hoạch giết người…”
“Không thể là anh ta, bởi vì nhìn thấy bức ảnh tôi không thấy tức giận.

Nhưng trí nhớ của tôi vẫn luôn tốt, nếu từng tiếp xúc với anh ta, tôi nên nhớ chứ, tại sao tôi lại quên mất…”
Cận Hải Dương liếc nhìn Thẩm Lưu Bạch, đưa điện thoại đến trước mặt cô.
Trên màn hình là ảnh chụp chứng minh thư của một người đàn ông, có vẻ như được lấy từ hệ thống đăng ký hộ khẩu.
Vệ Nguyên.

------oOo------

Chương 231: 231: Nguy Hiểm

Sau khi trở về từ nhà tù ở ngoại ô, cả hai chia tay nhau.

Cận Hải Dương trở về được thông báo tạm thời báo cáo vụ án với cấp trên, Thẩm Lưu Bạch tiếp theo không có việc gì làm, thấy đã đến giờ tan sở, liền trực tiếp chuẩn bị về nhà.

Mấy ngày nay cô không được nghỉ ngơi thoải mái, sự kiện năm đó hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mắt cô, những lần tỉnh lại, cô thấy mình ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đứng ở bến xe, cô còn đang suy nghĩ về lời nói của Nhậm Húc Đông.

“Có thể tôi đã gặp người đàn ông này, nhưng tôi không chắc liệu anh ta có đưa kế hoạch giết người…”
“Không thể là anh ta, bởi vì nhìn thấy bức ảnh anh ta, tôi không thấy tức giận.

Nhưng trí nhớ của tôi vẫn luôn tốt, nếu có tiếp xúc với anh ta, tôi sẽ nhớ rõ, tại sao tôi lại không nhớ…”
Vệ Nguyên có liên quan gì đến chuyện này không?
Hồi đó anh sống cạnh nhà cô, cô từng gặp anh và ba mẹ nuôi, cuộc sống đơn giản và bình dị như hầu hết những người sống ở làng quê Mỹ.

Cô chắc chắn rằng cô chưa từng gặp anh ở trong viện, cô đã xem hầu hết thông tin về đối tượng thí nghiệm của ba mình, không phải không có người trạc tuổi với cô, nhưng cũng không phù hợp với hoàn cảnh của Vệ Nguyên.

Vừa nghĩ đến đây, cô chợt cảm thấy vai mình bị gõ nhẹ, cô cảnh giác nhìn

lại, phát hiện phía sau không xa có một người đàn ông trẻ tuổi lạ mặt.

Người đàn ông này giống như mới ngoài hai mươi tuổi, khuôn mặt non nớt thanh tú, anh ta đang mỉm cười nhìn cô, sự vui vẻ và dễ gần xung quanh khiến người ta bất giác mất cảnh giác, theo bản năng muốn tin tưởng anh ta.

“Cô ơi, tôi thấy cô không được khỏe lắm, có thể cô sẽ gặp rắc rối, cô phải cẩn thận.

”
Chàng trai trẻ có một nụ cười đẹp trên khuôn mặt, nhưng những gì anh ta nói rất không dễ nghe.

Chuyện nhảm nhí này tựa như là một câu nói thường nghe của thầy bói, nghe xong, Thẩm Lưu Bạch khẽ nhíu mày thanh tú, có chút cảnh giác lui về phía sau một bước.

“Này…đừng hiểu lầm, tôi không phải lừa đảo, những gì tôi nói đều là sự thật.

”
Tất nhiên, người thanh niên nhìn thấy sự đề phòng của cô, bất lực chỉ vào con chó đang ngồi xổm dưới chân mình.

“Không phải tôi, đó là những gì nó nhìn thấy.

Cô biết đấy, động vật nhạy cảm với nguy hiểm hơn con người…”
Lúc này, Thẩm Lưu Bạch mới chú ý tới dưới chân mình có một con chó lớn ngồi xổm, lông trắng đen mượt mà, đôi mắt khí phách mở to, tràn đầy ánh sáng chân thành, được người ta thuật lại là báo đạo tổng tài được hâm mộ nhất, thần khuyển Husky.

“Ặc…”
Thẩm Lưu Bạch nhìn một người một chó như có mắt thần, không khỏi lui về phía sau một bước nhỏ.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông và một con chó có thần thái đồng bộ như vậy, nói không kinh ngạc là giả.

Chỉ nghe người thanh niên nói một lần nữa.

“Cô ơi, cô không cần phải tin tôi, nhưng mấy ngày gần đây cô nên cẩn thận hơn.

”
Nói rồi vươn tay sờ đầu con Husky, đối phương cũng đưa ra ánh mắt trìu mến, sau đó một người một chó nhìn Thẩm Lưu Bạch đầy mong đợi.

…Dĩ nhiên là nghe hiểu…
Giáo sư Thẩm tự động bài xích những năng lực siêu nhiên này.

Hiện tại cô còn có chút nghi ngờ, phải chăng người thanh niên tràn đầy năng lượng là sự sắp đặt của chương trình nào đó sắp đặt, gần đây có camera ẩn đang quay, chỉ đợi phản ứng của cô là xong việc!
“Ồ, được rồi, cảm ơn.

”
Cô bình tĩnh gật đầu và cảm ơn một cách lịch sự, từ đầu đến cuối không có lỗi gì đáng trách.

Nhìn thấy dáng vẻ lãnh đạm của cô, chàng thanh niên biết rằng cô chẳng quan tâm đ ến mình chút nào, vừa định nói gì đó, lúc này, anh ta nhìn thấy một bóng đen đang đậu bên lề đường, cửa sổ hạ xuống, để lộ mặt của một người đàn ông nhợt nhạt nhưng đẹp trai đến kinh ngạc.

Anh khẽ quay đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía hai người đang nói chuyện ở bến xe, ngay cả lời nói ra khỏi miệng cũng lạnh lùng và thờ ơ, không có chút ấm áp nào.

“Bạch Lạp, đi thôi.

”
Thanh niên khuôn mặt non nớt hơi sững lại, sau đó cười xin lỗi với Thẩm

Lưu Bạch, vừa miễn cưỡng dắt chó lên xe, vừa bất đắc dĩ nói.

“Nhìn đi cô gái, tôi không phải kẻ lừa đảo, tôi cũng không lừa cô mua một thứ gì đó, những gì tôi nói đều là sự thật, hai ngày tới cô có thể gặp họa đổ máu, cô phải cẩn thận, tốt nhất đừng đi đến những nơi có nước, thật sự rất nguy hiểm! “
Người đàn ông ngồi trong xe thấy anh ta vẫn còn nói, lông mày dài hơi nhăn lại, áp lực toàn thân lập tức tản ra.

“Bạch Lạp.

”
Thanh niên khuôn mặt non nớt bất lực đành phải dắt chó vào trong xe, thời điểm cửa xe đóng lại, cửa kính xe từ từ nâng lên, sau đó cái bóng này nhanh chóng biến mất ở cuối đường.

“Cô ấy sẽ không tin cậu đâu.

”
Những ngón tay mảnh khảnh nhưng nhợt nhạt của người đàn ông chống lên một bên má, thản nhiên nói.

“Tôi biết.

”
Bạch Lạp gật đầu.

“Nhưng tôi không thể không nói với cô ấy, Cổn Đản cứ nhìn chằm chằm vào cô ấy, ngay cả khi tôi không tin, tôi muốn nhắc nhở cô ấy, chú ý và có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn, phải không? Cổn Đản?”
Husky, bá đạo tổng tài kêu lên một tiếng, như thể đáp lại câu hỏi của anh ta.

Lông mày của người đàn ông nhíu chặt hơn một chút, nhưng anh ta không nói gì cả.

Bên này, Thẩm Lưu Bạch vừa mới yên tâm, đột nhiên nhận được tin nhắn

của Vệ Nguyên.

Sau đó cô nhớ ra Vệ Nguyên đã không liên lạc với cô trong vài ngày sau cuộc trò chuyện đêm đó.

Tin nhắn lần này rất ngắn, đại khái là có chuyện muốn nói với cô, hẹn cô lên lầu trên nói chuyện.

Thấy vậy, Thẩm Lưu Bạch nhíu mày.

Vệ Nguyên rất ít dùng tin nhắn để liên lạc với cô, hầu hết thời gian anh đều dùng email hoặc gọi điện.

Tuy nhiên, số này đúng là của Vệ Nguyên, cô cố gắng gọi lại nhưng không thấy ai trả lời.

Đang suy nghĩ, cô phát hình mình đã ở dưới lầu chung cư.

Giờ tan sở, cảnh sinh hoạt của mọi người qua lại trong chung cư đã xua tan đi làn khói mù mịt đang ám ảnh lòng cô.

Cho dù Vệ Nguyên thật sự có vấn đề, anh ta cũng không lựa chọn bắt đầu vào lúc này, có chút mạo hiểm.

Hơn nữa, đây là cơ thể của cô, cô có thể lựa chọn không đi.

Không trả lời tin nhắn, Thẩm Lưu Bạch mở cửa phòng, đi về phía thang máy như thường lệ.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng lối vào thang máy, nơi luôn sáng đèn, hôm nay lại vắng vẻ, khi bước vào, cô phát hiện ra có sự cố với mạch điện của khu chung cư vào buổi chiều, thang máy vẫn được bảo trì, chưa hoạt động lại.

Cô lưỡng lự rồi quyết định đi đến con phố thương mại xung quanh để kiếm món gì đó cho no bụng.

Leo lên khoảng hai mươi tầng không phải là một việc dễ dàng, cô phải tích trữ một chút năng lượng cho bản thân trước đã.

Vừa mới vươn tay định đẩy cửa, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng gió khó chịu thổi qua, bên tai đau nhức không biết gì nữa.

Phía sau cô, một người mặc áo đen hình dáng cao lớn lạnh lùng nhìn chằm chằm cô gái đang nằm, trên mặt mang theo nụ cười tàn nhẫn mà hầu như bị mũ che kín.

“Cuối cùng cũng bị bắt.

”

------oOo------

Chương 232: 232: Thân Phận Thật Sự

Khi tỉnh dậy lần nữa, cô thấy mình đang nằm ở một nơi xa lạ.
Nơi này tựa hồ là một nhà kho đóng kín, bốn phía không có cửa sổ, gió từ trên mái nhà qua khe hở thổi vào, mang theo hương vị mặn nhàn nhạt.
Gần biển?
Thẩm Lưu Bạch muốn đứng dậy, lại phát hiện tay chân đều bị dây thừng trói lại, căn bản không thể động đậy.
Xem ra cô thật sự bị người dắt chó kia nói trúng rồi, cô cười tự giễu.
Với ánh sáng yếu ớt, cô nhìn thấy một người nằm trong góc tường cách đó không xa, người đó bất động, nếu không phải cô mơ hồ nhìn thấy lồ ng ngực phập phồng, suýt chút nữa còn tưởng rằng đó là một thi thể.
Đó không ai khác chính là Vệ Nguyên.
“Vệ Nguyên? Vệ Nguyên?”
Thẩm Lưu Bạch khẽ gọi vài tiếng, cô chắc chắn đầu phía bên kia có thể nghe thấy ở mức âm lượng này, nhưng Vệ Nguyên đang nằm trong góc không hề phản ứng lại.
“Đừng gọi nữa, anh ấy sẽ không tỉnh đâu.”
Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong nhà kho trống rỗng, mang theo ác ý không che giấu, giống như rắn độc khiến người ta khó chịu.
Thẩm Lưu Bạch nhìn về hướng giọng nói phát ra.
“Tôi nên gọi ông như thế nào?”
Cô bình tĩnh hỏi.
“Quản gia Lộ, Lộ Trung Quân? Tiến sĩ Patrick Lý? Hay ông James Lý, người đã trở về từ cõi chết?”
“Không, xin lỗi, tôi sai rồi, ông James Lý chưa từng chết, chắc là anh trai Patrick của ông chết đúng không?”
“Gì cũng được.”
“Lộ Trung Quân hoặc James Lý, đều là tên của tôi.”

Người đàn ông trung niên cao lớn chậm rãi bước ra khỏi bóng tối.
Hắn với tay bật ngọn đèn không sáng lắm trong nhà kho, rồi hơi khom người về phía cô, chào kiểu một quý ông phương Tây.
“Xin chào, Thẩm Lưu Bạch, đối tượng thử nghiệm thành công nhất, cuối cùng cũng chờ được cô.”
“Chờ tôi?”
Thẩm Lưu Bạch kinh ngạc quay đầu lại.
Cô đã đoán nhiều khả năng, nhưng cô không bao giờ ngờ rằng điều khó xảy ra nhất lại trở thành hiện thực.
Thấy cô lúng túng, Lộ Trung Quân dường như cảm thấy rất tự hào, vẻ mặt đắc ý nói.
“Ừ, tôi chỉ đợi cô thôi.”
Hắn chỉ vào Vệ Nguyên vẫn còn bất tỉnh cách đó không xa, mỉm cười hỏi.
“Cô biết vì sao anh ta còn chưa tỉnh không?”
Không đợi Thẩm Lưu Bạch trả lời, hắn đã tự tin đưa ra đáp án.
“Tôi tiêm UIDH2 cho anh ta, cô chắc không lạ với thuốc này, là tuyệt tác của mẹ cô.”
Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Thẩm Lưu Bạch đột nhiên thay đổi.
Cô đương nhiên biết về UIDH2, trước khi xảy ra tai nạn ở viện nghiên cứu, thành phẩm UIDH6 đã được tiết ra từ loạt thuốc này, đồng thời nó cũng là thuốc thử quan trọng được viện nghiên cứu sử dụng để khống chế và k1ch thích những người thí nghiệm.

Người phụ trách nhóm nghiên cứu là mẹ của cô, Florin.
“Ông đã sử dụng số 2 cho Vệ Nguyên sao?”
Thẩm Lưu Bạch cau mày thật chặt.
“Công thức số 2 không ổn định.

Mặc dù có thể tạo giấc ngủ kéo dài khi kết hợp với thuốc an thần nhưng cũng có khả năng cao gây phản ứng căng thẳng, rối loạn hệ miễn dịch của con người, là thuốc rất nguy hiểm.”
“Lộ Trung Quân, rốt cuộc ông muốn làm cái gì?”
Nghe được câu hỏi của cô, người đàn ông cách đó không xa từng bước tiến lại gần, đứng dưới ánh đèn, hắn xé bỏ hết lớp ngụy trang trên mặt, nhưng hắn giống hệt bác sĩ trong trí nhớ của Thẩm Lưu Bạch.
Không, phải nói là chỉ giống bề ngoài, vẻ mặt của hắn tràn đầy điên cuồng cùng hoang tưởng, giống như kẻ mất trí đi trên bờ vực suy sụp.

“Cái gì à? Cô nghĩ tôi muốn cái gì?”
Giọng của hắn dịu dàng và đầy cảm xúc, nghe như một điệu ngâm vang thời trung cổ, mang theo cảm xúc khó tả.
“Bây giờ cô biết tôi không phải Patrick, cô thông minh như vậy, cô nghĩ rằng tôi cực khổ như vậy để thay thế anh ấy, tôi sẽ làm gì?”
“Xin lỗi, lý do tôi sử dụng số 2…là vì tôi chỉ có công thức của số 2.”
“Không, anh tôi chỉ lấy được công thức số 2.

Anh ta có chút nóng nảy, cho rằng sau khi lật đổ quyền hành của ba cô, tiếp quản viện nghiên cứu của ông ta, liền có thể lấy được toàn bộ tin tức.”
Lộ Trung Quân nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ thương hại và đồng cảm khó tả.
“Anh ấy quá ngây thơ, hơn nữa nhìn lại, nghiên cứu của mấy người so với dự đoán muốn thành công của anh ấy còn lớn hơn, chỉ cần gây xích mích nội bộ, những kẻ ngu xuẩn kia sẽ liều chết, thậm chí hủy diệt luôn cả món đồ chúng tôi muốn lấy.”
“Tôi rất ghen tị với tài năng của ba cô.

Ông ấy thật sự là một nhà khoa học vĩ đại, có thể tự mình đạt được thành tựu như vậy, ông ấy nên là người thống trị thế giới này.”
“Đáng tiếc, ông ta đối với bản thân, đối với người nhà của mình, vẫn là không đủ tàn nhẫn.”
Nghe vậy, Thẩm Lưu Bạch đột nhiên mỉm cười.
Có lẽ vậy.
Nếu không, vào giây phút cuối cùng, bác sĩ Thẩm Kiến Vĩ đã không đưa cô ra ngoài trước, dù sao thì cô cũng là con gái duy nhất của ông.
” Những lời này với việc ông lên kế hoạch bắt tôi thì có gì liên quan?”
Cô cười khẩy, trầm giọng hỏi.
Lộ Trung Quân không hề tức giận.
Ông bao dung nhìn cô gái trước mặt, nhẹ nhàng nói.
“Như tôi đã nói, ba của cô là một nhà khoa học vĩ đại, ông ấy đã làm được những điều mà những người khác không làm được.”
“Tuy rằng cuối cùng ông ấy thua lòng người, nhưng ông ấy đã để lại rất nhiều đồ vật đều có giá trị kinh người, đáng để truyền lại.”
“Cô lớn lên trong viện nghiên cứu, là vật thí nghiệm thành công vượt qua khảo nghiệm, cô nên biết việc nắm giữ và sử dụng người khác có cảm giác

tuyệt vời thế nào.”
“Cô không muốn có lại cảm giác đó sao?”
“Không.”
Thẩm Lưu Bạch đơn giản lắc đầu.
“Tôi không thể làm điều đó.

Không ai có thể kiểm soát hoàn toàn người khác, nếu không thì đã không có vụ tai nạn ở viện nghiên cứu.”
“Không! Là do cô không muốn làm!”
Lộ Trung Quân lớn tiếng ngắt lời cô, hắn bắt đầu đi đi lại lại trong nhà kho, nói ngược xuôi và nói mấy câu mơ hồ không hiểu, nhưng tâm trạng càng lúc càng kích động.
Đôi mắt của hắn lúc nào cũng dán chặt vào Thẩm Lưu Bạch, như thể hắn đang nhìn vào một tác phẩm nghệ thuật hoàn toàn trống rỗng với sự cuồng tín và hoang tưởng.
“Năm đó, anh tôi lấy được công thức số 2 cùng một phần quy trình khảo nghiệm.

Cô xem, không phải chúng tôi cũng đã tạo ra thành phẩm sao?”
“Sở dĩ chúng tôi không cách nào hoàn toàn khống chế, là bởi vì chúng ta thiếu tin tức cốt lõi và dữ liệu thí nghiệm của ba cô, nếu không, tuyệt đối không có khả năng để cho Văn Nguyên Hinh phát sinh loại tình huống mất khống chế này!”
Ông ta vội vàng nói, hiển nhiên cực kỳ bất mãn đối với Văn Nguyên Hinh.
“Bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu vì sao ba cô lại chọn người thông minh làm vật thí nghiệm.

Những kẻ ngốc như Hàn Trung Uy và Văn Nguyên Hinh, tự cho là mình thông minh, chỉ biết làm chuyện ngu xuẩn, cho dù được bồi dưỡng cũng chả tạo ra giá trị gì, chỉ biết cản trở mà thôi!”
Nghe điều này, thay vào đó Thẩm Lưu Bạch lại bình tĩnh hơn.
“Cho nên, ông giết cả Hàn Trung Uy và Văn Nguyên Hinh?”
Cô nói nhẹ nhàng trong giọng điệu không có chút nghi ngờ.
“Tôi có thể hiểu ngươi vì sao ông giết Hàn Trung Uy, nhưng vì sao lại giết Văn Nguyên Hinh? Mấy năm nay cô ấy chu cấp cho ông không ít tài chính, ông giết cô ấy không phải sẽ tự chặt đường lui của mình sao?”

“Hừ.”
Lộ Trung Quân chế nhạo, vẻ mặt đặc biệt khinh thường câu hỏi của cô.
“Cái tôi muốn là tuyệt đối phùng tùng và khống chế, Văn Nguyên Hinh ngu ngốc kia lại nổi lên tâm tư phản bội tôi, tôi giữ lại cô ấy để làm gì?”

------oOo------

Chương 233: 233: Hung Thủ Thật Sự

Tại sao Lộ Trung Quân lại giết Văn Nguyên Hinh, lúc này Thẩm Lưu Bạch cũng có thể đoán được.
Văn Nguyên Hinh vốn là người bị Lộ Trung Quân khống chế, nên chuyển vốn lưu động của xí nghiệp Văn thị từng chút một đến phòng thí nghiệm của nước Mỹ, không thể không có văn bản của Lộ Trung Quân.
Tuy nhiên, không biết chuyện gì đã xảy ra, Văn Nguyên Hinh lại yêu Vệ Nguyên.
Yêu một người đồng nghĩa với việc trọng tâm và cuộc sống của cô ấy cũng bị dịch chuyển, mối quan hệ càng ngày càng sâu đậm thì trọng lượng của Lộ Trung Quân trong lòng Văn Nguyên Hinh sẽ bị giảm đi, đương nhiên ông ta không thể chịu đựng được chuyện như vậy xảy ra nên đã tìm ra những biện pháp với Văn Nguyên Hinh.
Xét về kết quả, hành động của Lộ Trung Quân đáng lẽ phải khiến Văn Nguyên Hinh thêm kích động, cô ấy đã gi3t chết người được gọi là "tình địch" Phùng Vi.

Hành vi mất kiểm soát này khiến Lộ Trung Quân nhận ra rằng Văn Nguyên Hinh đã bắt đầu thoát khỏi ảnh hưởng của ông ta.
Vì vậy ông ta giết Văn Nguyên Hinh và đổ tội cho Vệ Nguyên, bởi với lòng kiêu hãnh của ông ta, không thể dung thứ cho bất cứ kẻ nào chà đạp lên kế hoạch của mình.
Cô đặc biệt hiểu suy nghĩ của Lộ Trung Quân, bởi vì cô đã từng chứng kiến rất nhiều người giống như ông ta, từng kiêu ngạo, cho rằng mình là cấp trên, nhưng tất cả đều tan thành tro bụi trong vụ tai nạn đó.
Hiện tại, chỉ có thể kéo dài thời gian và tìm kiếm cơ hội, cố gắng câu giờ cho bản thân.
"Ông giết Văn Nguyên Hinh, không sợ phòng thí nghiệm của ông sẽ mất tiền sao?"

Cô cố ý mím môi, thản nhiên đưa ra một câu hỏi.
“Ông nên biết rằng đây là một nghiên cứu đốt tiền.

Nếu không có sự tài trợ của ba tôi, viện nghiên cứu sẽ không thể duy trì nó.”
“Đương nhiên là biết.”

Lộ Trung Quân tự tin nói.
“Tôi không chỉ biết mà còn lôi kéo cả Luck Capital, người hỗ trợ tài chính của ba cô hồi đó nữa.

Họ hứa với tôi rằng chỉ cần tôi có được tài liệu nghiên cứu và kế hoạch thí nghiệm liên quan của ba cô, họ sẽ duy trì cho tôi như thể họ duy trì cho ba cô.”
“Với nguồn kinh phí mạnh hơn, Văn Nguyên Hinh chẳng còn có ích gì.”
“Cho nên, tôi phải tìm cô.”
Lộ Trung Quân cười nói.
“Cô là người sống sót trong năm đó và là con gái của Thẩm Kiến Vĩ.

Ông ấy đã đưa cô ra ngoài trước khi nội loạn.

Tôi không tin là ông ấy không có tình cảm cha con với cô!”
“Nếu đúng như vậy, cô nghĩ ông ta sẽ giao tâm huyết của cả đời cho ai? Florin? Không, ông ta không tin một người phụ nữ đã phản bội ông ta, ông ta chỉ tin tưởng cô đúng không? Bởi vì cô là người duy nhất trên thế giới này có quan hệ huyết thống với ông ta!”
Thẩm Lưu Bạch bị nửa câu đầu tiên của hắn làm cho sững sờ.
Cô ngây người nhìn hắn một lúc rồi mới lắp bắp nói.
“Phản bội?”
“Ông nói mẹ tôi phản bội ba tôi?”
“Sao có thể như vậy?”
Nghe cô hỏi, Lộ Trung Quân nhếch mép, trên mặt không giấu được vẻ khinh thường.
“Cô hỏi chuyện này à…cô đang cố gắng trì hoãn để chờ sự giúp đỡ sao?”
“Ý tưởng hay, nhưng không ai có thể tìm đến đây, có đợi cũng vô dụng thôi.”
“Nhưng vì cô muốn biết, nên tôi sẽ nói.”

“Anh trai tôi, người mà cô gọi là tiến sĩ Patrick Lý, ban đầu là một cặp với mẹ của cô, Florin.”
“Bọn họ chia tay sau khi mẹ ngươi vào viện, sau khi sinh cô ra, ba cô tình cờ phát hiện bọn họ vẫn còn liên lạc, trước đó, anh trai tôi đã tiếp cận rất nhiều tin tức của viện.”
Lộ Trung Quân ác ý nhìn người con gái trước mặt, lời nói lạnh lùng, hung ác như rắn độc.
“Làm nghiên cứu Patrick không giỏi bằng Thẩm, nhưng làm phụ nữ…ha ha ha…”
“Thật tiếc vì họ quá hết mình nên mọi chuyện nhanh chóng bị bại lộ.

Đây là lỗi của Patrick.

Anh ấy luôn bị dao động về mặt cảm xúc nên dễ làm hư chuyện lớn”.
“Chuyện xảy ra sau đó cô cũng biết rồi đó, họ quay trở lại mối quan hệ làm đồng nghiệp.”
“Và không biết Thẩm đã làm gì với người phụ nữ đó, cô ấy không gửi tin nhắn cho chúng tôi nữa.

Patrick đích thân đưa đến cửa cũng chẳng ích gì, dù họ vẫn duy trì mối quan hệ thể xác, nhưng Florin không nói gì về thí nghiệm và công thức thuốc nữa, quân cờ này coi như vô dụng.”
Hắn chỉ vào Thẩm Lưu Bạch, vẻ mặt kinh ngạc.
“Cô biết vì sao mẹ cô lại lạnh nhạt với cô không?”
“Cô hoàn toàn không phải là kết quả của tình yêu, cô chỉ là chỗ dựa trong kế hoạch lấy lòng tin của ba cô và giúp chúng tôi có thêm tài liệu nghiên cứu đó cô bé.”
Nói xong, hắn cười ác ý, rồi tiếp tục.
“Nếu không có dữ liệu chính xác, Patrick và tôi phải bắt đầu nghiên cứu độc lập.”
“Chúng tôi đã mô phỏng mọi thứ từ cô và thậm chí sử dụng cùng một biểu tượng của cô, chúng tôi hy vọng sẽ thu hút một số người sống sót.”
“Nhưng thí nghiệm của chúng tôi không diễn ra tốt đẹp.

Đặc biệt là những người phục tùng, không thể đạt được sự kiểm soát tuyệt đối như với Thẩm, hầu hết họ chỉ có thể tồn tại trong vài năm, họ cũng sẽ bị

ngoại cảnh ảnh hưởng, càng ngày càng vô dụng.”
“Tại thời điểm này, Patrick muốn nghỉ việc, anh ấy chuẩn bị rời phòng thí nghiệm của chúng tôi với công thức số 2.”
“Làm sao tôi có thể đáp ứng với anh ấy được? Anh ấy có thể đi, nhưng mọi thứ phải ở lại và chúng tôi đã có một cuộc tranh cãi về chuyện đó.”
“Và rồi cô biết đấy, Patrick nổi tiếng hơn tôi, sự biến mất của James sẽ không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.”
“Tên mới, thân phận mới, cuộc sống mới, đây là cơ hội của tôi.”
“Tôi sẽ không giống như kẻ ngu ngốc đáng chết kia, nhịn một chút nghiên cứu, tại sao không chọn con đường tắt, mà lại đi vào vách núi đầy gai?”
Nói đến đây, những tia lửa bùng lên trong mắt hắn, như một tín đồ cuồng tín, hắn từng bước tiếp cận cô gái bị mắc kẹt trong góc.
“Có cô ở đây.”

“Cô là con gái của Thẩm Kiến Vĩ.

Ngoài cô và Thẩm ra, nghe nói ở viện còn có một đối tượng thí nghiệm khác bị mất tích.”
“Thẩm Kiến Vĩ đã là phế nhân rồi, tìm một người không có chút thông tin gì lại càng phiền phức, cô chính là cứu tinh của tôi!”
“Vì vậy, hãy đến làm việc với tôi, chúng ta cùng nhau xây dựng lại viện nghiên cứu và tiếp tục nghiên cứu của ba cô!”
“Hóa ra cô hoàn mỹ hơn tất cả đối tượng thí nghiệm của tôi, so với cô, người khác đều là rác rưởi, cô đã vượt qua tất cả các bài kiểm tra của tôi!”
Nghe hắn nói như vậy, Thẩm Lưu Bạch cảm thấy sau lưng ớn lạnh.
Lộ Trung Quân này là một kẻ điên, không chỉ giết rất nhiều người để nghiên cứu điều huyễn hoặc, mà còn gi3t chết anh trai của mình.
“Vợ của Patrick, cũng bị ông giết à? Còn những người bị đâm chết ở Hải Đô mười năm trước…đều là ông làm sao?”
Cô chợt nhớ đến vụ án giết người hàng loạt mười năm trước.
Nếu Hàn Trung Uy bị Lộ Trung Quân giết, thì bản thân cách giết người đó cũng rất đáng nghi.
Người đàn ông trước mặt không chỉ là kẻ điên, mà còn là hung thủ của hàng loạt vụ giết người!

------oOo------

Chương 234: 234: Gặp Nguy Hiểm

Nghe cô nói về điều này, Lộ Trung Quân hừ lạnh, nhưng không phủ nhận câu hỏi của cô.
Hắn đột nhiên mất kiên nhẫn, giơ cổ tay lên liếc nhìn đồng hồ rồi đột ngột chuyển chủ đề.
“Đừng nghĩ đến việc trì hoãn, vô dụng thôi.”
“Bây giờ tôi đang hỏi cô, thông tin và dữ liệu của Thẩm Kiến Vĩ ở đâu? Đừng nói với tôi là vẫn đang ở trong viện nghiên cứu, không mang ra ngoài.

Đó là tâm huyết cả đời của ông ấy.”
Vừa nói, hắn vừa tiến đến bên cạnh Thẩm Lưu Bạch, một tay nắm lấy chiếc cổ mảnh mai của cô, lạnh giọng hỏi.
“Tôi sẽ cho cô một cơ hội, thành thật nói cho tôi biết nơi để thông tin, hoặc đau khổ chịu tội, cô chọn đi.”
Thẩm Lưu Bạch bị hắn bóp cổ đến mức trước mặt chỉ thấy một màu đen.
Cô đấu tranh vài lần mà không thành công, vì vậy cô đành từ bỏ phản kháng và bắt đầu chuyển sang lời nói.
“Ông…không phải ông vừa nói…ông muốn…hợp tác với tôi sao? Làm sao…làm sao mà…mới nãy mà… đổi ý sớm như vậy?”
Nghe câu hỏi của cô, Lộ Trung Quân hừ lạnh, dứt khoát đáp.
“Theo như lời cô nói như vậy, là đã sẵn sàng hợp tác với tôi sao?”
“Thẩm Lưu Bạch, tôi nghĩ cô còn chưa hiểu tình huống, tôi vốn là chưa từng cầu xin cô, hiện tại cô nên cầu xin tôi tha mạng mới đúng!”
“Có cô hợp tác cũng như thêu hoa trên gấm thôi.

Nếu cô chết, tôi sẽ đỡ được phiền phức và cũng sẽ đảm bảo an toàn cho tôi.

Đừng nghĩ rằng cô quan trọng như vậy.”
“Tôi sẽ cho cô một cơ hội cuối cùng để nói ra nơi giấu dữ liệu, cô đã giấu nó ở đâu? Nói mau!”
Vừa nói, tay hắn dùng sức mạnh hơn.
“…Trong…trong nhà tôi,…trong tủ nhà tôi…trong bếp và thư phòng…”
Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh trên cổ đột nhiên buông lỏng.
Lộ Trung Quân đột ngột đẩy cô vào góc tường, từ trên cao nhìn xuống cô rồi nói với vẻ giễu cợt.
“Tốt hơn hết cô nên nói sự thật, nếu tôi phát hiện ra cô đang nói dối tôi, vậy thì đừng nói tôi không thương hoa tiếc ngọc!”
Nói rồi hắn cũng không thèm nhìn cô, xoay người sải bước ra khỏi nhà kho rồi khóa cửa.
Thẩm Lưu Bạch thở hổn hển.
Không khí tràn vào phổi làm cô cảm thấy dễ chịu, giống như một luồng sinh khí mới cho cơ thể yếu ớt của cô.
Cô nở một nụ cười gượng gạo, dựa vào tường đứng dậy, Duỗi hai tay bị trói trước người và gập chúng vào chân, từ trong giày, lấy ra một chiếc kẹp tóc nhỏ bằng kim loại.
Đây là những gì cô chuẩn bị cho bản thân sau khi trở về từ Kinh Thành, để đề phòng, không ngờ chuyện này lại thật sự xảy ra.
Đương nhiên, không có cái gì gọi là dữ liệu, khi bị đuổi ra khỏi viện, trên người cô không có gì, cũng chưa từng nghe nói đến dữ liệu.
Với những gì cô biết về bác sĩ Thẩm Kiến Vĩ, có thể ông ta đã cảm nhận được sự rối loạn trong viện, nhưng ông ta không làm gì khác hơn là đưa cô ra ngoài, chính điều này đã nói lên thái độ của ông ấy.
Ông ấy không muốn cứu lại thảm họa này, thậm chí có thể nói rằng ông ấy muốn hoặc để nó xảy ra.
Nếu đúng như vậy thì làm sao ông ta có thể đưa tài liệu và công thức cho cô được?
Sợi dây trên tay bị đứt, Thẩm Lưu Bạch lại bắt đầu làm đứt dây trói chân.
Những chiếc kẹp tóc được làm đặc biệt và dạng răng cưa, tuy rằng không có góc cạnh đặc biệt, nhưng làm đứt sợi dây cũng không có vấn đề gì, cô đang đánh cược rằng Lộ Trung Quân đang tìm thứ gì đó, nhất thời sẽ không có cơ hội tấn công cô.
Khi quay lại và thấy không có gì ở đó, trong cơn thịnh nộ, kẻ điên đó có thể sẽ giết cô hoặc tiếp tục tra tấn để tra khảo cô.
Dù thế nào, kết cục cuối cùng của cô là cái chết.

Vì vậy, thời gian của cô rất quý giá và không thể lãng phí một giây nào!
Sau khi có lại được tự do, trước tiênThẩm Lưu Bạch chạy tới kiểm tra Vệ Nguyên.
Vệ Nguyên lặng lẽ nằm trong góc, lồ ng ngực nhấp nhô đều đều, tựa như đang ngủ say.
“Vệ Nguyên? Vệ Nguyên! Vệ Nguyên?”
Thẩm Lưu Bạch tát vào má anh, thuốc số 2 có thể kéo dài tác dụng của thuốc an thần, nhưng vì công thức mà Lộ Trung Quân lấy được không phải là phiên bản ổn định nên không có gì đảm bảo sẽ không gây hại cho cơ thể người, không thể tỉnh lại cũng là một kết quả có thể xảy ra.

May mà vận khí của Vệ Nguyên tốt, anh ấy từ từ mở mắt ra dưới sự đánh đập liên tục của Thẩm Lưu Bạch, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trước mặt, anh không khỏi mở to mắt kinh ngạc hỏi.
“Âm Âm? Sao em lại ở đây? Chúng ta đang ở đâu?”
Vừa nói, anh ấy chợt nhớ ra điều gì đó, chợt ngồi dậy, nhưng vì vận động quá nhiều mà bị choáng váng nên anh lại thu mình vào một góc với đôi mắt đen láy.
“Là Lộ Trung Quân…là Lộ Trung Quân…”
Anh ta lẩm bẩm.
“Anh rời đi…sau khi rời khỏi nhà Văn Viện Hinh, anh sợ cô ấy xảy ra chuyện nên quay lại.”
“Lúc đó thang máy đi xuống, anh sợ chậm trễ nên đi thang bộ thì gặp Lộ Trung Quân, lúc đầu cũng không sao, đang nói chuyện thì ông ta bất ngờ từ phía sau đánh anh, sau đó anh không biết gì cả.”
Thẩm Lưu Bạch gật đầu.
“Anh đứng dậy được không?”
Cô thấp giọng hỏi.
“Chúng ta không còn nhiều thời gian.

Lộ Trung Quân đã bị em dụ đi, anh muốn chạy thì nhanh lên.”
Vừa nói, cô vừa nhìn sắc mặt của Vệ Nguyên, thấy hành vi của anh vẫn bình thường, trong lòng thầm an tâm.
Trong chuyện này, Vệ Nguyên cũng bị nghi ngờ.
Nhưng trước tình hình không có bằng chứng xác thực, cô không thể nhìn anh bị mắc kẹt ở đây, dù sao thì họ cũng là bạn.
Nhưng lúc này, cô đối với Vệ Nguyên cũng không có buông lỏng cảnh giác.

Nhiều năm trước, kinh nghiệm sinh tồn của cô cho biết, vào thời khắc sinh tử, thận trọng hơn không có gì quá đáng, huống chi đối mặt với một người mà bạn hay thù đều không rõ.
Vệ Nguyên không hiểu gì khi nhìn thấy biểu hiện của cô.
Anh nở một nụ cười gượng gạo, đứng dựa vào góc tường, cố hết sức đi về phía cửa.

“Âm Âm, anh biết em không tin anh.

Đúng là anh có bí mật giấu em, nhưng thật sự anh không phải đồng lõa của Lộ Trung Quân.”
“Bất kể anh làm gì, anh chưa bao giờ có ác ý với em, trong đầu anh có một dây cung, sự nuôi dưỡng của ba mẹ không cho phép anh làm điều đó!”
“Anh rất xin lỗi em chuyện Văn Nguyên Hinh và Patrick Lý.

Anh thề là chưa bao giờ thích cô gái đó, thật ra anh rất đau khổ, không biết phải làm thế nào để thoát khỏi cô ấy.”
“Khi Patrick liên lạc với anh, tất cả những gì anh nghĩ là ông ấy có thể giúp ích cho sự nghiệp của em, em biết đấy, Hoa Quốc là một xã hội quan hệ, em sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu có một nơi hỗ trợ học thuật cho em.”
“Anh thật sự xin lỗi vì đã gây ra cho em nhiều phiền phức.

Nhưng lần này em hãy tin tưởng anh một lần nữa, dù chỉ là vài tiếng đồng hồ, anh thật sự sẽ không làm hại em.”

------oOo------

Chương 235: 235: Người Cùng Cảnh Ngộ

Thẩm Lưu Bạch không có ý kiến gì về những lời Vệ Nguyên nói.
Cô không phải ngốc bạch ngọt, sẽ không mất lý trí chỉ vì những lời tỏ tình ngắn ngủi này.
Tương tự như vậy, cô sẽ không bỏ rơi người bạn Vệ Nguyên này vì những nghi ngờ vô căn cứ trong lòng.
Cô nhận thức được tình hình hiện tại của mình, cũng biết rằng lúc này cô không thể tin tưởng bất cứ ai ngoại trừ bản thân mình.
“Đừng nói nữa, chúng ta nghĩ cách rời khỏi đây đi.”
Cô nhẹ nhàng nói.
Ánh sáng trong mắt Vệ Nguyên dần tắt, anh lặng lẽ gật đầu, lôi kéo thân thể vẫn còn yếu ớt đi đến trước cửa kho, sau khi xác định bên ngoài không có động tĩnh gì, mới cẩn thận đẩy cửa ra ngoài.
Từ đầu đến cuối, anh vẫn đi một mình, giữ một khoảng cách tương đối an toàn với Thẩm Lưu Bạch.
Đúng là không có người ở cửa, khó có thể tin tưởng hai người bọn họ có thể đơn giản chạy ra như vậy, Lộ Trung Quân cũng không có sắp xếp khác.
Tuy nhiên, khi cả hai đi ra thì phát hiện mình đã bị Lộ Trung Quân gài bẫy, nơi này vốn không thể chạy xa được.
Đây là một hòn đảo, nơi họ bị mắc kẹt chỉ là một ngôi nhà ván đơn sơ, bao quanh là biển cả vô tận, chỉ có một ngọn núi trơ trọi, thưa thớt vài mảng xanh.
Bến tàu không có thuyền, trên đảo cũng không có tín hiệu, việc rời bến hay kêu cứu là điều gần như không thể.
“Có chức năng định vị không? Em và…có chia sẻ định vị chung không?”
Nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch gật đầu, Vệ Nguyên thở dài nhẹ nhõm một hơi.
“Tốt rồi, hiện tại chúng ta chỉ có thể tìm một nơi tương đối an toàn chờ cứu viện.”
Anh quay đầu nhìn về phía ngọn đồi cằn cỗi không xa phía sau, Thẩm Lưu

Bạch không muốn rời khỏi bến tàu gần đây.
Nếu Cận Hải Dương có thể đến trước Lộ Trung Quân thì sẽ đậu tàu ở đây, nếu Lộ Trung Quân là người đến trước, cô cũng có thể nhìn thấy ở đây.

Nếu như Vệ Nguyên thật sự không phải đồng lõa của hắn, hai người đối phó với hắn càng nắm chắc hơn, nhưng nếu hai người đã thông đồng từ lâu, thì đề nghị lên núi rất đáng nghi.
Thấy cô không trả lời, Vệ Nguyên nở một nụ cười gượng gạo.
“Âm Âm, em còn đang nghi ngờ anh sao?”
“Hai chúng ta…tại sao hôm nay phải đi đến nước này?”
Anh dừng lại và thở dài, khuôn mặt đẹp trai đầy nét u buồn.
“Gặp em khi anh mới 10 tuổi.

Em còn nhỏ, đi đứng còn không vững, ngày nào cũng đứng ở cửa với bình sữa cạn, trông rất ngốc.”
“Lúc đó anh đã nghĩ, cô bé này thật ngốc, người dì bên cạnh thật đáng thương, phải sống chung với một đứa trẻ ngốc rất khó khăn.”
“Về sau anh mới biết được không phải em ngốc, chỉ là không biết người bình thường nên sống như thế nào.”
Anh dừng lại, sau đó đột nhiên quay lại nhìn Thẩm Lưu Bạch đang ngồi cách đó không xa, một chút do dự thoáng qua trên mặt.
“Khi chúng ta gặp lại nhau, anh thấy em không thay đổi nhiều.

Cho nên…lúc trước…em đã sống không tốt đúng không?”
Những gì anh ta nói rất mơ hồ, nhưng Thẩm Lưu Bạch hiểu rõ.
Ý Vệ Nguyên là mấy năm họ xa cách, cô vẫn đối nhân xử thế giống cô bé ngốc ngày xưa, không biết cách sinh hoạt của người bình thường, điều này nói lên hoàn cảnh sống trước đây của cô có vấn đề.
Cô không nói mà chỉ lặng lẽ nhìn mặt biển yên ả, như thể không nghe thấy câu hỏi của anh.
Ánh mắt Vệ Nguyên tối sầm lại.
Anh cười tự giễu, sau đó tự mình nói tiếp.
“Anh vốn tưởng rằng, em giống như cô bé ngày xưa, em chờ người khác cứu rỗi.”
“Khi đó anh có ảo tưởng rằng, anh tiến vào thế giới của em lúc 10 năm trước, nhiều đứa trẻ như vậy, thật ra có rất nhiều bạn nam thích em, bởi vì em không để ý đến họ, không nói chuyện với họ nên họ mới bắt nạt em,

muốn có được sự chú ý của em.”
“Nhưng em không đối với anh như vậy.”
Vừa nói, anh vừa nhớ lại, nụ cười hiền lành hiện lên.
“Em thấy anh thì sẽ cười, tuy rằng chỉ có khóe miệng mỉm cười nhưng thái độ hoàn toàn khác với người khác.”
“Âm Âm, em có biết không…Ngay từ lúc đó, anh đã ảo tưởng rằng em thuộc về anh, em là một món quà của Thượng Đế ban cho anh, chỉ cần ở gần em, em biết không, việc đó đối một cậu bé chưa lớn mà nói, là một sự cám dỗ đặc biệt và cổ vũ biết nhường nào.”
“Vì vậy, khi anh gặp lại em ở New York, anh đã quyết tâm hơn.”
“Nhiều năm qua, em vẫn rời đi như vậy, không phải nói chỉ có thể là anh được ở bên em sao, chỉ có anh có thể khiến em chấp nhận thôi sao?”
“Nhưng…”
Nói đến đây, Vệ Nguyên hơi dừng lại, giống như khống chế được cảm xúc đột nhiên dâng trào, một lúc lâu mới chậm rãi nói.
“Nhưng…hình như anh đã phạm sai lầm.”

“Sự thay đổi của em không liên quan đến anh.”
“Nếu như lúc đó không phải anh, đổi lại thành một bạn nam nào khác thì kết quả cũng giống vậy đúng không?”
Anh quay đầu nhìn Thẩm Lưu Bạch, cố chấp chờ đợi câu trả lời của cô.
Cô gái im lặng một lúc, sau một hồi thở dài mới nhẹ giọng nói.
“Vệ Nguyên, kết thúc rồi, chúng ta đều đã trưởng thành.”
Nghe câu trả lời như vậy, người đàn ông buồn bã gật đầu.
“Đúng, tất cả đã kết thúc, chúng ta đều đã trưởng thành, em đã tìm thấy một người mà em nguyện ý thay đổi vì anh ta.”
“Nhưng anh không cam tâm.”
“Anh nỗ lực nhiều năm như vậy, niềm tin của anh đột nhiên biến mất, xin lỗi, trong thời gian ngắn nhất thời anh không thể chấp nhận được.”
“Anh không thể chấp nhận những người phụ nữ khác.

Anh chỉ cảm thấy khó chịu khi Phùng Vi tỏ tình với anh, nhất là khi cô ấy tỏ ra cao ngạo trước mặt em, hôm đó anh đã nói rõ với cô ấy.”
“Nhưng anh không ngờ cô ấy lại chết.”
“Sau đó Văn Nguyên Hinh nói với anh rằng cô ấy thích anh? Ha ha, thích rẻ tiền như vậy sao?”
“Anh thích em, anh thích em nhiều năm như vậy, nhưng không được gì cả,

cho nên mới không quan tâm tình cảm rẻ rúng như vậy.”
“Vệ Nguyên.”
Thẩm Lưu Bạch lớn tiếng ngắt lời.
“Tình cảm của người nào cũng không rẻ.

Thích thì thích.

Tôi cũng thích anh.

Anh từng là người mà tôi ngưỡng mộ nhất.

Tôi mong có được cuộc sống và gia đình như anh.

Tôi còn giả vờ nữa em gái đã mất tích của anh nữa, có thể cùng mọi người cùng nhau tận hưởng cuộc sống ấm êm.”
“Nhưng chỉ có vậy thôi.

Khi tôi ra khỏi nơi đó, tôi đã thấy những điều tốt đẹp hơn, vì vậy không ai trong chúng ta cần dừng lại ở đó.”
“Vì vậy…anh chỉ bị mắc kẹt bởi chính mình, giống như tôi.”
Cô dừng lại, sau đó quay đầu lại và tiếp tục nhìn biển lớn vô tận, như thể đang lẩm bẩm một mình.
“Chỉ cần ra ngoài, sẽ sớm phát hiện ra…”

------oOo------

Chương 236: 236: Bức Bách

Thời gian trôi qua, cả hai không còn ý định nói chuyện nữa.
Sự im lặng kéo dài khoảng một tiếng đồng hồ, cuối cùng Vệ Nguyên cũng phá vỡ sự im lặng.
“Em có chắc anh ấy sẽ đến không?”
Anh nhìn theo tầm mắt của cô, nơi giao nhau giữa biển và trời chỉ có một màu xanh đậm hay nhạt, ngoài ra không có thứ gì khác.
“Có.”
Cô gái thản nhiên nói.
Vệ Nguyên không nói lời nào, một cảm xúc phức tạp thoáng qua trên mặt tuấn tú.
Anh lặng lẽ cúi đầu không nhìn cô nữa, ngón tay mảnh khảnh đan vào nhau thật chặt, tái nhợt không còn chút máu.
Không biết mình đã đợi bao lâu, cuối cùng tiếng động cơ của chiếc tàu hơi nước vang lên từ biển lặng.
Hai người đồng thời ngẩng đầu, chỉ thấy phía xa xa trên mặt biển xuất hiện một bóng người mờ ảo, có thể thể ra đang tiến gần nhanh chóng.
Đó là Lộ Trung Quân hay Cận Hải Dương?
Tiếng lòng của Thẩm Lưu Bạch bỗng nhắc nhở.
Không, không phải Lộ Trung Quân!
Cuối cùng cô cũng nhớ ra mình đã bỏ qua cái gì!
Đó là tiếng động cơ! Lộ Trung Quân rời đi mà không có tiếng động cơ!
Tuy không có thuyền trên bến, nhưng ngôi nhà đơn sơ cách bến tàu không xa, làm sao có thể không có tiếng động?
Vậy là,…vậy là…vậy là từ đầu hắn không hề đi! Hắn đã ở trên hòn đảo, ẩn trong bóng tối, theo dõi hai người tự cho là mình có thể trốn thoát!
Thẩm Lưu Bạch kinh hãi quay đầu, nhìn thấy Lộ Trung Quân đứng ở cách đó không xa.
Hắn đang nhìn cô với một nụ cười ranh mãnh, trên mặt hắn lại lộ rõ vẻ ác

độc.

“Xin chào, Sheen.”
Hắn cầm một khẩu súng trên tay.
“Ngoài ý muốn sao?”
“Ha ha, tôi biết rằng cô sẽ không cho tôi những gì tôi muốn trừ khi tôi đẩy cô đến bước đường cùng.”
Hắn mỉm cười nhìn cô gái đang lui từng bước, chậm rãi nói.
“Cho cô một tia hy vọng, sau đó đập tan nó ngoài dự đoán của cô.

Đó là một cú đánh tốt hơn nhiều so với sự tuyệt vọng ngay từ đầu.”
“Ba cô gọi đó là gì? Liệu pháp khoảng cách tâm lý? Con người trau dồi bản thân trong những cú đánh hết lần này đến lần khác và đạt được cuộc sống mới, phải không”
“Bây giờ tôi sẽ cho cô một con đường sống.

Cô uống thuốc này, tôi sẽ cho cô một cơ hội, được không?”
Nói rồi hắn lấy từ trong tay ra một lọ thuốc thử bị đóng kín, cơ bắp trên mặt khẽ vặn vẹo, hiển nhiên là cực kỳ hưng phấn.
“Số 7, kết quả cuối cùng của mẹ cô, cô không biết đúng không.”
“Chỉ cần cô uống thứ này, tôi sẽ cho cô trở về, được không? Tôi hứa sẽ cho cô rời đảo an toàn…”
“Hoặc là bây giờ chết đi, hoặc là sau này chỉ cần đau khổ một chút, cô có thể lựa chọn.”
“Cô biết quá nhiều, giết cô tôi cũng luyến tiếc, nhưng để cô trở về như vậy tôi lại không yên tâm, vậy nên chúng ta giao dịch…”
Hắn vừa nói, Thẩm Lưu Bạch vừa lùi lại.
Cô biết số 7 là thứ nguy hiểm nhất trong số những thứ được gọi là “thuốc bổ trợ”, bác sĩ Thẩm Kiến Vĩ thậm chí còn đưa ra quyết định cấm sử dụng nó vào ngày nó ra đời.
Số 7 có tác dụng trấn định hiệu quả nhưng tác dụng phụ của nó cũng hệt như m@ túy, cụ thể là tác dụng gây nghiện và gây ảo giác.
Nó không còn được gọi là một loại thuốc, mà là một loại chất có hại.
Sự phụ thuộc của số 7 là cực kỳ cao, nó sẽ gây nghiện dù chỉ dùng một lần, việc cai nghiện sẽ khiến người sử dụng trở nên điên cuồng và tăng động, có nguy cơ gây nguy hiểm cho xã hội.
Số 7 là chủ đề cấm bị cấm ở viện, làm sao Lộ Trung Quân lại có được?

Mắt cô dán chặt vào lọ thuốc trên tay hắn.
Thứ đó trông đã cũ, nhãn dán cũng bị ngả vàng, thoạt nhìn nó không phải là một sản phẩm mới.
“Nhìn cái gì?”
Lộ Trung Quân nhìn thấy vẻ mặt bị dọa của cô, nụ cười trên mặt càng ngày càng vui vẻ.
“Cô nghĩ không sai, đây là sản phẩm của mẹ cô mười năm trước.

Tổng cộng có 15 viên.

Florin đã nộp lên 10 viên và 5 viên được tặng cho tình nhân của cô ấy.”
“Thứ này tốt thật đấy.

10 năm trôi qua vẫn giữ được dược tính nhất định, hơn nữa thành phần rất ổn định.

Cô không cần lo lắng quá hạn bị biến chất, tay nghề của mẹ cô rất đáng tin, cùng lắm chỉ là hiệu qua không rõ ràng mà thôi…”
Hắn tự thấy mình thật biết đùa, còn Thẩm Lưu Bạch thì cười không nổi.
Lộ Trung Quân chỉ muốn giết cô.
Nếu cô không chết sau khi uống số 7, cũng sẽ vì thành người nghiện mà trở thành quân cờ dưới tay hắn, để thuốc làm cho mất hết tính người.
Cô không muốn.
Cận Hải Dương đã tới, cô sẽ không hủy hoại bản thân trước mặt anh.
Thẩm Lưu Bạch lùi về phía sau từng bước, cho đến khi lưng chạm phải nhiệt độ ấm áp, mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn qua.
Là Vệ Nguyên.
Lúc này, khuôn mặt anh ta vô cảm, không còn vẻ dịu dàng như trước, ánh mắt anh ta đầy vẻ thờ ơ khi nhìn cô.
“Vệ Nguyên, giữ cô ấy lại.”
Lộ Trung Quân cười lớn, khuôn mặt gớm ghiếc đầy ác ý, như rắn độc, sẵn sàng ra đòn làm hại người bất cứ lúc nào.
Thẩm Lưu Bạch chỉ cảm thấy cánh tay bị bắt.
Tay anh rất mạnh khiến cô có cảm giác như bị kẹp sắt kẹp lại, rất đau.
“Vệ Nguyên…anh…”
“Không cần nhìn anh ta.”

Lộ Trung Quân lạnh lùng ngắt lời cô.
“Mặc dù tôi không thể hoàn hảo như bác sĩ Thẩm, nhưng để đối phó một tên nhóc cũng không có vấn đề gì.”
“Cũng may là cô vẫn liên lạc với anh ta, nếu không thì tôi không tìm được đối tượng thích hợp để ra tay!”
Nghe hắn nói lời này, Thẩm Lưu Bạch vừa kinh ngạc vừa tức giận.
Cô ngoảnh mặt quay đầu về phía Vệ Nguyên, tuy rằng trước đó trong lòng đã nghi ngờ, nhưng khi sự thật được bày ra trước mắt, cô vẫn cảm thấy không thể chấp nhận được.
“Ông bắt đầu từ khi nào?”
Cô lạnh lùng hỏi.
“Từ khi tôi nhìn thấy anh ấy ở New York.”
Lộ Trung Quân giễu cợt, ung dung nói.

“Không, không phải tôi gặp, mà là anh trai tôi gặp.”
“Patrick đã nhìn thấy đứa trẻ này bên cạnh cô khi trước đây, anh ấy đi hẹn hò với mẹ cô.

Tôi không ngờ anh ta vẫn giữ liên lạc với cô!”
“Thật bất ngờ…”
Hắn đắc ý nói.
“Phát hiện ra cô sẽ không từ chối anh ấy, chúng tôi bắt đầu bồi dưỡng người này.

Sau khi mai phục lâu như vậy, bây giờ rốt cuộc có tác dụng…”
“Vậy nên, bé ngoan, ngoan ngoãn, đến uống thuốc…”
“Uống đi rồi cô sẽ tốt thôi, cô sẽ thoải mái, đừng sợ…”
Đồng tử Thẩm Lưu Bạch co rút.
Những lời này quá quen thuộc! Khoảnh khắc dịu dàng hiếm hoi của mẹ cô là khi cô ốm đau, mẹ sẽ chăm sóc, nói chuyện với cô theo cách khác mọi khi, như một người mẹ thật sự yêu thương con gái của mình.
Thậm chí, cô còn cố ý hay vô ý tự làm cho mình bị bệnh, để có được tình yêu thương ấm áp ngắn ngủi này!
Chỉ tiếc, đến khi cô thật sự hiểu chuyện mới biết được, đó chỉ là thủ đoạn để cô uống thuốc mà thôi, mà những thứ thuốc đắng này không thể trị được bệnh của cô!
“Ông…làm sao ông biết?”

------oOo------

Chương 237: 237: Giằng Co Đảo Ngược

Vừa dứt lời, cô cũng biết những gì mình hỏi là hoàn toàn vô nghĩa.
Lộ Trung Quân đã kể về mối quan hệ giữa mẹ cô và Patrick, như vậy những điều giữa mẹ cô và cô mà ông ta biết cũng là bình thường.
“Ông đã viết tờ giấy đó?”
Cô thấp giọng hỏi.
“Tờ giấy gì?”
Lộ Trung Quân sờ đầu, trên mặt thoáng qua một chút mơ hồ.
“Nguyện ngôn tư tử, bất hạ hữu hại”
Thẩm Lưu Bạch nghiến răng hỏi.
“Kinh Thi? Đùa à?”
Lộ Trung Quân chế nhạo.
“Còn muốn dùng cái này để kéo dài thời gian? Cô bé, cô vẫn còn quá ngây thơ.”
“Cảm giác bị phản bội không dễ chịu, đặc biệt là người mà cô luôn tin tưởng.”
“Tôi vốn tưởng cô sẽ thích tên nhóc này, nếu đúng là như vậy, tôi muốn làm gì cũng thuận tiện hơn, không nghĩ đến cô lại coi trọng người khác.”
Hắn chế nhạo và liếc nhìn về phía đám đông đã bắt đầu đi đến hòn đảo.
Trong số đó có một người cao lớn mà hắn cũng biết, chính là Cận Hải Dương, đội trưởng đội cảnh sát trẻ tuổi nhất Hải Đô, một đối thủ đáng gờm.
“Tôi đã thôi miên nh ta từ lâu, bây giờ anh ấy sẽ không nhớ cô là ai hoặc anh ấy thích cô.

Chỉ cần tôi ra lệnh, anh ấy sẽ lập tức làm theo chỉ dẫn của tôi.”
“Vậy cô đừng lãng phí thời gian nữa, trước mắt anh ấy sẽ không chống lại tôi, mau uống thuốc đi!”
Nói rồi hắn nháy mắt với Vệ Nguyên, ném lọ thuốc xuống chân.

“Cô ấy không hạ quyết tâm được, anh giúp cô ấy một tay.”
Vệ Nguyên gật đầu, khống chế sự phản kháng của Thẩm Lưu Bạch với vẻ mặt hung dữ, sau đó cúi xuống nhặt cái lọ thuốc trên mặt đất lên.
Lúc này Cận Hải Dương cũng đã tới hiện trường.
Nhìn thấy khẩu súng của Lộ Trung Quân chĩa vào đầu Thẩm Lưu Bạch, trong lòng anh lo lắng như muốn bốc hỏa, nhưng cũng không dám hành động hấp tấp, vì sợ đối phương phát điên lên sẽ làm tổn thương cô, dù sao, kẻ điên này trên tay đã dính đầy máu.
“Không được đến đây, nếu không tôi sẽ bắn cô ấy!”
Mặt Cận Hải Dương đen như đáy nồi.
Anh từ từ giơ tay về phía những người phía sau, mọi người bỏ vũ khí xuống.
“Lộ Trung Quân, có chuyện thì nói đi, đừng làm tổn thương người vô tội.”
“Vô tội?”
Lộ Trung Quân bật cười một tiếng.
“Đội trưởng Cận, tôi biết anh đang lén điều tra tôi, nhưng chuyện đến lúc này rồi tôi không giấu nữa, tôi đã giết Hàn Trung Uy và Văn Nguyên Hinh.”
Hắn chỉ vào Thẩm Lưu Bạch đang bị Vệ Nguyên giữ chặt, vẻ mặt châm chọc nói.
“Tôi thích đóng vai người xấu nhất.

Mấy người đều biết chuyện ở viện nghiên cứu ở ngoại thành Hải Đô 10 năm trước, là viện nghiên cứu về rối loạn tâm lý, nghe nói năm đó có hai bệnh nhân thoát nạn, tôi sẽ giúp các người bắt được một người.

Tôi nghe nói đó là bạn gái của anh.

“
Sắc mặt Cận Hải Dương càng ngày càng u ám, nhìn chằm chằm Lộ Trung Quân cách đó không xa, nếu như ánh mắt có thể biến thành dao, lúc này lẽ ra đối phương đã bị đâm thành cái sàng rồi.
“Ông muốn làm cái gì?”
“Tôi muốn làm gì à?”
Lộ Trung Quân bật cười.
“Tôi không muốn làm gì, chỉ muốn rời Hoa Quốc bình yên vô sự.”
“Phiền đội trưởng Cận chuẩn bị vé máy bay và thủ tục này nọ dùm tôi, tôi

muốn anh thả tôi ra, sau đó bảo đảm không đuổi bắt tôi.”
Nghe hắn nói, Cận Hải Dương tức giận bật cười.
“Ông yêu cầu tôi cho ông xuất ngoại à? Ông cho rằng tôi có năng lực lớn như vậy sao? Quản gia Lộ có phải quá coi trọng tôi rồi không?”
Lộ Trung Quân lắc đầu.

“Anh không cần khiêm tốn như vậy, tôi biết anh có thể làm được.”
“Nhưng tôi nghĩ rằng cậu sẽ không dễ dàng đồng ý ngay cả khi tôi cầu xin cậu, vì vậy tốt nhất là nên tạo áp lực cho cậu.”
“Đội trưởng Cận đã điều tra vụ án từ 10 năm trước, phải không? Tình cờ tôi có một loại thuốc đặc biệt của viện nghiên cứu, 100% là chất gây nghiện, cái này có lợi thế hơn chưa.”
Hắn một tay cầm súng, tay kia vẫy với Vệ Nguyên.
Vệ Nguyên kéo cô gái bên cạnh, không thương tiếc mà kéo cô về phía Lộ Trung Quân.
Còn chưa kịp phản ứng, cánh tay của Vệ Nguyên đã thô bạo đẩy cô về phía Cận Hải Dương, sau đó anh đứng trước mặt cô, vươn tay nắm lấy cổ tay đang cầm súng của Lộ Trung Quân.
“Âm Âm, nằm xuống!”
Hành động này có thể nói là cực kỳ nguy hiểm, ngay lúc anh đẩy cô đi, súng trong tay Lộ Trung Quân vang lên, họng súng có giảm thanh phát ra tiếng “đùng” nghẹt thở, Vệ Nguyên từ từ ngã xuống đất.
“Khốn khiếp! Mày phản bội tao!”
Người đàn ông hung dữ vặn vẹo mặt, vươn tay bắn thêm một phát nữa.
Tuy nhiên, Cận Hải Dương đã kịp di bắn vào cổ tay hắn, khẩu súng lục màu đen từ tay hắn rơi xuống bãi biển cách đó vài bước.
Cận Hải Dương vội vàng chạy tới, đá văng khẩu súng đi, gọn gàng ngăn Lộ Trung Quân còn đang giãy dụa.
Thẩm Lưu Bạch nắm lấy Vệ Nguyên bên cạnh, vươn bàn tay run rẩy bắt đầu xem xét tình trạng của anh.
Viên đạn găm vào ngực anh, những vệt máu lớn tuôn ra, thấm đẫm chiếc áo sơ mi trắng của anh.
“Không có việc gì…”
Vệ Nguyên khẽ mở mắt, cố nặn ra một nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói.
“Anh không bị hắn thôi miên, anh thích em là ý của anh, không vì người khác…”
“Anh kẹp em có đau không? Xin lỗi…Anh bắt em mạo hiểm với anh rồi…

Anh phải đợi cho đến khi hắn không có phòng bị …”
Nghe anh nói lời này, nước mắt Thẩm Lưu Bạch lập tức chảy dài.
“Không cần nói nữa, đừng nói nữa, tôi biết anh không bị thôi miên.”
“Nhưng tôi không tha thứ cho anh, ann sẽ phải giải thích chuyện đó cho tôi khi anh đã hồi phục.

Bây giờ, tiết kiệm sức lực của anh đi, làm ơn đừng bất tỉnh!”
“Hắn lại có thể không bị thôi miên sao?”
Lộ Trung Quân rống lên vẻ mặt hung tợn.
Cơn đau do trật khớp vai và nỗi nhục vì thất bại đã khiến hắn đến bờ vực phát điên, cố gắng gượng dậy nhưng bị Cao Đại Thượng và Bùi Diệu đ è xuống, bị hai người khống chế hoạt động, trên mặt hắn cũng đầy đau đớn.
“Trừ khi có ý chí siêu phàm, làm sao hắn lại không bị thôi miên?”
“Văn Nguyên Hinh, Thôi Thư Ny, Đồ Hạo Nhiên, Hàn Trung Uy…”
“Tôi đã thành công trong tất cả những người này, tại sao thằng nhóc này lại không bị? Tôi không tin!”
“Thẩm Âm, đừng tưởng rằng không có tôi thì cô có thể thoải mái! Trên đời này còn có nhiều người ghen tị với những dữ liệu đó.

Tôi có thể tìm được cô, người khác cũng có thể, cô cảm thấy mình có thể đối phó được hết sao?”
Khi hắn quay lại, giọng nói của hắn đột nhiên yếu đi, như thể hắn đang nói chuyện với chính mình.
“Chẳng lẽ dữ liệu cho người khác giữ sao? Không thể nào! Cả đời Thẩm Kiến Vĩ đều thông minh, lẽ nào lại đem công sức của cả đời mình giao cho người khác mà không phải con gái ruột của mình? Ai cũng biết anh ta chỉ có một…”
“Ha ha ha…đúng là như vậy, Thẩm Âm, cô đúng là đứa bé ngu ngốc đáng thương nhất trên đời.”

------oOo------

Chương 238: 238: Đại Kết Cục

Ba tháng sau, ở bệnh viện.
Thẩm Lưu Bạch cầm một bó hoa đi vào, Chu Mạn đang bận thu dọn đồ đạc trong phòng bệnh, vừa chào hỏi xong liền thấy Vệ Nguyên đang ngồi trên sô pha bên cửa sổ nhàn nhã đọc sách.
“Bác sĩ đồng ý cho anh ra gió rồi à?”
Sắc mặt Vệ Nguyên vẫn có chút tái nhợt.
Viên đạn tuy không trúng tim nhưng chỉ bắn trượt nửa phân, suýt chút nữa đã mất mạng rồi.
May mắn là hòn đảo này không xa Hải Đô, khi được đưa đến bệnh viện, Vệ Nguyên đã gần như bất tỉnh, bác sĩ cấp cứu nhìn thấy cũng phải giật mình, bởi vì bộ phận bị thương là tim.
May mắn thay, trái tim của Vệ Nguyên có chút lệch hơn người khác, may là như vậy, mà sau khi phẫu thuật, anh ấy cũng ở trong phòng chăm sóc đặc biệt ba ngày.
Mỗi lần Thẩm Lưu Bạch nghĩ đến cảnh tượng lúc đó đều cảm thấy sợ hãi, lại muốn dạy Vệ Nguyên một bài, khiến anh dở khóc dở cười.
“Âm Âm, em nói chuyện này nhiều lần rồi, anh đã thuộc hết rồi…”
“Thuộc rồi tôi cũng phải nói, anh đã lấy thân mình ra đỡ súng, anh xem bản thân mình là người sắt sao…”
Vệ Nguyên thuận miệng gật đầu, sau đó cãi lại một chút.
“Như vậy cũng không phải là quá nguy hiểm, anh sợ hắn làm em bị thương, dù sao ở bãi biển cũng không có vật gì che chắn…”
Anh ta chưa dứt lời, Thẩm Lưu Bạch càng tức giận hơn.
“Vậy anh không sợ lỡ có chuyện gì sẽ khiến tôi áy náy cả đời sao!”
“Nếu anh thật sự có chuyện…”
“Vậy cả đời em sẽ nhớ đến anh.”
Vệ Nguyên thản nhiên nói.
Ánh nắng ban mai chiếu vào mặt anh qua khung cửa sổ, êm đềm và bình

lặng.
“Như vậy cũng tốt, ít nhất em sẽ không quên anh.”
Ngay khi những lời này thốt ra, căn phòng chìm vào im lặng đến ngột ngạt.
Chu Mạn nhìn Vệ Nguyên, vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng hơi chua xót khi nhìn thân hình gầy gò.
May mắn thay, chính anh đã nhanh chóng phá vỡ sự im lặng này.
“Mà này, đội trưởng Cận thì sao? Không phải lúc nào cũng khẩn trương nhìn chằm chằm người ta, sao hôm nay lại không thấy bóng dáng của anh ta?”

Mắt Thẩm Lưu Bạch khẽ chớp, cuối cùng tốt bụng đổi chủ đề.
“Anh ấy đang ở tầng dưới, anh ấy đang làm thủ tục xuất viện cho anh.”
Vệ Nguyên ấu trĩ liếc mắt.
“Anh biết anh ta không thể để em đến đây một mình.

Một người đàn ông ngu ngốc gấp gáp giữ người như vậy, em cẩn thận xem anh ta phải kẻ bi3n thái không đó.”
“Ai là người bi3n thái? Này, tôi nói Vệ Nguyên, khi nào anh mới sửa được tật nói xấu sau lưng người khác?”
Cận Hải Dương vừa vào cửa, liền nghe thấy có người tố cáo mình, không khỏi tức giận.
Hai người này không biết từ lúc nào, hễ gặp nhau là như bò húc nhau, phải đánh với nhau mấy hiệp mới chịu được, Thẩm Lưu Bạch cũng cảm thấy đau đầu.
Cảm giác…giống như những đứa trẻ trong trường mẫu giáo đang giành đồ chơi, cũng không còn nhỏ nữa!
Đề phòng họ tiếp tục tranh cãi, cô vội vàng gọi bạn trai đến xách hành lý.
Mặc dù Cận Hải Dương luôn khó chịu khi gặp Vệ Nguyên nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh của Thẩm Lưu Bạch, còn rất vui vẻ mà làm.
Thừa dịp người đàn ông rời đi, Vệ Nguyên bình tĩnh nói cho Thẩm Lưu Bạch biết quyết định của mình.
“Anh sẽ về Mỹ một thời gian để dưỡng bệnh, thư giãn và kiểm tra sức khỏe.”
Anh nhẹ giọng nói.
“Anh đã cho lời khai về những vụ án của Lộ Trung Quân, trình tự pháp luật kế tiếp cũng không liên quan nhiều đến anh, anh đã hỏi Cận Hải Dương rồi, nếu cần anh ra tòa, anh có thể cho lời khai từ xa.”

“Hai người…nếu như…có chuyện gì…nhất định phải cho anh biết…anh sẽ bay về…”
Nói đến đây, khuôn mặt tuấn tú tuấn tú của anh lộ rõ vẻ buồn bã cô đơn không thể tả, nhưng lại cố nặn ra một nụ cười, khiến cô nhớ tới vũng máu ngày hôm đó.
“Được.”
Cô nặng nề gật đầu.
Sau khi đưa Vệ Nguyên về nhà, Cận Hải Dương cùng Thẩm Lưu Bạch rời đi.
Chu Mạn nhìn Vệ Nguyên đang nằm trên giường có chút do dự, muốn ở lại nhưng ngại ngùng không dám nói ra nên lịch sự hỏi.
“Jaden, để tôi mua bữa trưa cho anh, không biết anh có tiện…”
Cô chưa kịp nói hết lời thì đã bị Vệ Nguyên ngăn lại, lắc đầu.

“Không, cảm ơn, luật sư Chu.”
Mặt người đàn ông tái nhợt cười nhạt với cô, sau đó nhắm mắt lại.
Ánh mắt Chu Mạn tối sầm lại.
Là một người phụ nữ thành phố mạnh mẽ, cô chỉ có thể đặt hình bóng của mình ở đây, một khi cô nhận thấy đối phương không có hứng thú về mặt kia với cô, cô sẽ phong độ rời đi để giữ gìn phẩm giá của mình.
Cô không thể làm điều gì đó như một kẻ liều chết bám theo.
Nhưng hôm nay, cô thật sự muốn phá vỡ ranh giới cuối cùng của mình nên kiên quyết đi cùng anh, một người đàn ông hiền lành như Jaden sẽ không nhẫn tâm từ chối sự đơn giản của một cô gái.
Nhưng anh ấy đã có người trong lòng.
Cô nghĩ thầm.
Kiếp trước chắc bác sĩ Thẩm đã cứu cả vũ trụ, bạn trai và người theo đuổi đều tốt như vậy, họ đều hết lòng vì cô ấy, cho dù đã bị từ chối.
Ngay cả khi cô có thể đi cùng anh và ngồi bên anh, anh vẫn đang nghĩ đến một người phụ nữ khác.
Có ý nghĩa gì không?
Còn không bằng nhẹ nhàng rời đi, chờ cơ hội tiếp theo.
Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Mạn cũng thả lỏng.
“Được rồi, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, hẹn gặp lại anh hôm khác, có chuyện gì thì gọi cho tôi.”
Nói rồi cô liếc nhìn người đàn ông đã nhắm mắt trên giường rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vệ Nguyên mở mắt ra, mỉm cười nhìn cô rời đi, trên mặt lại lộ ra vẻ không có cảm xúc gì.
Anh bước xuống giường, chọn một bộ đồ bình thường cho mình trong tủ và đặt taxi bằng ứng dụng di động.
Bốn mươi phút sau, anh đến một viện điều dưỡng ở ngoại ô Hải Đô.
Nếu Thẩm Lưu Bạch ở hiện trường, cô sẽ kinh ngạc phát hiện đây là nơi cô thường đến thăm ba mình.
“Tôi muốn gặp bệnh nhân 023.”
Vệ Nguyên thản nhiên làm thủ tục, đi theo bác sĩ Hà đến phòng bệnh nhân 023.
Một phòng ngủ, một phòng khách và một phòng tắm, trông không giống một phòng bệnh bình thường, hoa và cây cỏ bên trong khiến nơi này có sức sống hơn.

Bệnh nhân 023 ngồi trước cửa sổ và lặng lẽ ngắm nhìn một chậu hoa lan, ông ấy dường như đang suy nghĩ về điều gì đó, hoặc chỉ đơn giản là đờ người ra.
“Tôi thua ông rồi, không phục không được.”
Vệ Nguyên rất tự nhiên ngồi xuống đối diện ông ta, quen thuộc nói.
“Từ nhỏ ông đã đẩy tôi về phía cô ấy, vì muốn tẩy não tôi, làm tôi không thể kiềm chế được mà quan tâm cô ấy, đúng không?”
“Ông làm được rồi, bác sĩ Thẩm Kiến Vĩ, đúng là tôi đã yêu cô ấy, giống như điên vậy, không thể khống chế bản thân mình, cô ấy muốn tôi chết tôi cũng sẽ không do dự.”
“Tôi biết rõ ông bồi dưỡng tôi chỉ vì muốn nuôi một người hầu trung thành cho con gái ông, kết quả tôi vẫn sa vào.

Ha ha, tôi nghĩ không liên quan đến ông, là do sự thu hút của cô ấy.”
“Dù sao thì thí nghiệm của ông cũng thành công, xin chúc mừng.”
Nói đến đây, Vệ Nguyên liền mỉm cười, lúc này anh không còn là một người lịch lãm nho nhã nữa, mà là một con dã thú đầy hung hãn, toàn thân tỏa ra luồng khí nguy hiểm.
“Tên ngốc James Lý đó đã tìm thấy tôi, hắn muốn thông tin của ông.”
“Tôi định chơi với hắn, nhưng ai ngờ hắn lại để mắt đến cô ấy và tìm ra tung tích của cô ấy.”
“Hai chúng tôi, đều là vật thí nghiệm.

Một người bị cắt đứt với xã hội, một người sinh sống trong một gia đình bình thường, sinh ra đã được so sánh như đối thủ.

Bây giờ viện nghiên cứu không còn nữa mà chúng tôi lại có thể làm bạn với nhau, ông nói đây có phải là số phận hay không?"
"Tôi phát điên vì cô ấy đến nỗi tôi đã giả vờ bị James thôi miên và bắt đầu cố gắng tiếp cận cô ấy."
"Cô ấy thật sự là một cô gái đơn giản.

ông đã nuôi dưỡng cô ấy như một tờ giấy trắng, nếu không nhờ ông trời phù hộ, tôi nghĩ cô ấy vốn không thể sống sót trong viện nghiên cứu."
"Hay là ông đã nương tay với cô ấy?"
Anh ta gật đầu như thể đã tìm ra điều gì đó.
"Đúng vậy, dù sao cô ấy cũng là con gái của ông, cô ấy sẽ không bị khảo nghiệm và nuôi dưỡng tàn nhẫn như vậy."
"Dù sao tôi cũng rất thích cô ấy, cô ấy là một con người thuần khiết, không giống chúng ta."
Nói đến đây, anh nở một nụ cười dịu dàng.
"Bác sĩ Thẩm, ông biết không? Đàn ông đôi khi là những đứa trẻ chưa trưởng thành."
"Tôi thích cô ấy, tôi muốn bắt nạt cô ấy, vì vậy tôi đã viết cho cô ấy một bức thư nhỏ."

"Tôi muốn nói với cô ấy rằng tôi rất nhớ cô ấy, nhân tiện mời cô ấy xem kế hoạch giết người ngốc nghếch của Nhậm Húc Đông.

Ha ha, James Lý lừa dối anh ấy, tôi đã nhắc nhở anh ấy, nhưng anh ấy không quan tâm, cho nên không thể trách tôi."
"Sau đó, tôi đã yêu cô ấy."
"Ban đầu là vì những thứ mà ông đã cho tôi, nhưng sau khi thoát khỏi những tác động bên ngoài đó, tôi vẫn yêu cô ấy hơn bao giờ hết."
"Ngoài cô ấy ra, tôi không cần những người phụ nữ khác thích tôi, tôi cũng không cần bất kỳ lời tỏ tình nào."
Người thanh niên đẹp trai trông có vẻ chán ghét như thể anh ta đã nghĩ ra điều gì đó.
"Nhờ một con ruồi thật ra rất đơn giản, chỉ cần một ám thị nhỏ, mấy cô ấy sẽ độc ác tàn nhẫn giết hại lẫn nhau."

“Thông tin James sao chép từ nhân tình của anh hắn rất rời rạc, hắn có vẻ đang làm một việc tương tự như vậy, để loại bỏ sự ảnh hưởng của hắn mà làm, đúng là rất dễ dàng.”
“Chỉ là một ám thị nho nhỏ…”
Anh ta đột nhiên cười, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú của anh ta hiện lên một sự giễu cợt không che giấu được.
“James…Tôi đã cho hắn một cơ hội để ép hỏi tôi, kết quả hắn lại bị tóm bởi chính hắn.”
“Tôi nhất thời bất cẩn, may mà tên ngốc kia nhất định bắt chước ông, còn chơi lạt mềm buộc chặt, nếu không thì thật phiền phức…”
“Tôi cố ý để hắn bắn vào ngực, trái tim tôi vốn bị lệch hơn so với người bình thường, chỉ bằng cách này, tôi mới có thể khiến cô ấy không quên được tôi.”
Nói xong, anh ta dừng lại, rồi tiếp tục bình tĩnh.
“Tôi ở đây để nói với ông rằng tôi sẽ trở lại Mỹ một thời gian.”
“Tôi cần một cơ thể khỏe mạnh và đủ của cải để cạnh tranh với người đàn ông đó.”
“Cho dù cô ấy đã kết hôn cũng không thành vấn đề.

Tuy rằng người đàn ông đó có chút phiền phức, nhưng ngày tháng vẫn còn dài, anh ta không thể phòng bị từng giờ từng phút.”
“Tôi sẽ luôn tìm ra cơ hội, thưa ba vợ.”
Vừa nói, anh vừa cúi đầu nhìn về phía bóng lưng vẫn bất động, rồi đứng dậy và biến mất ở cuối hành lang với một nụ cười nhạt.
Cho đến khi tiếng bước chân xa dần, ông lão mới ý thức ngẩng đầu lên.
Ông lặng lẽ liếc nhìn bóng lưng cao thẳng, trên mặt bình tĩnh không chút biểu cảm, coi như không có chuyện gì xảy ra.
Biết đâu, chỉ là gió lặng lẽ thoáng qua.
Hết.

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 238: 238: Đại Kết Cục**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh